

Čtvrtá Země

Václav Semerád

Kdo ovládá hvězdné brány, může se stát pánem světa.

Pokud mu ovšem jeden svět stačí...

(C) 2002 Václav Semerád

Rámájanam

Motto:

Däniken byl na správné stopě.
Krutě se ale mýlil, když své »laskavé bohy«
umístil do vzdáleného vesmíru.
Byli to - bohužel – ďáblové.
Z nepříjemně blízkého Pekla.

Kdo ovládá hvězdné brány, může se stát pánem světa.
Pokud mu ovšem jeden svět stačí...
(*Přeložil O.Friš)

Na rozkaz Rámův do výše vůz vyletěl*)
a jasně svítil v rychlém letu nebesy.
Jako sám Kubéra v něm Ráma světle plál
a vesel ukazoval Sítě krajinu.
Vysokou Lanku, zkrvavené bojiště,
břeh ostrova, kam nejdřív z moře vkročili,
most Nalem zbudovaný, slaný oceán,
jenž temně hučel, širý, jako bez břehů.

S radostí zřeli Gódávarí pod sebou,
průhlednou její lákající hladinu.
Tam poblíž Ráma zastavil vůz kouzelný,
by Bharadvádžu uctil, který v poustevně
žil bohat vzácným pokladem své askese.

Vtom průvodu vstříc zasvitl vůz nebeský,
jak luna zářil z výše spadlá na zemi. -
Do nebes šleh radostný křik zástupu,
žen, dětí, starců, hlasy Rámo! volaly.
Se slonů, vozů, koní všichni sestoupili,
když v úctě Bharata šel rychle k bratrovi
a vítal vládce, na nějž čekal tolik let.

»Jen počkej!« v hněvu Šúrpanakhá křikla sten,
zkrvavená to sestra Khary, krále démonů,
bez uší, bez nosu, jež ut'al Lakšmana.
Dnes krhavým svým okem z dáli hleděla,
Rámovi, Sítě jejich štěstí závidíc.

»Kharu jsi zabil, zabil's Rávanu,
a s nimi tisíce jim věrných rákšasů,

však tefirům vždy oni věrně sloužili,
neb proti osudu nic člověk nespraví.
Jsou tefirové všechněch běsů mocnější,
a sami bohové před nimi v hrůze prchají,
zžehnutí žhavých jejich šípů plameny,
jež sem tam létají jak brouci ohniví.

Já v noci viděla jsem strašné znamení,
lesk ohně modrého na nebi půlnočním,
znamení neklamné to jejich návratu!
Však až se vrátí, brány smrti otevřou,
přisáhám, já první jim tě ukáži,
pak jejich blesk tě krutě srazí v prach,
krev v prsou zčerná ti, zrak tvůj se zakalí.
Já potom lačně se tvé krve napiji!«

»Ten indický epos jsem četl, ale byl trochu jinak!« užasl Jaroslav.

»Znáš ho, jak se zachoval na Zemi,« přisvědčil jsem. »Indický originál má v sanskrtu asi čtyřicet osm tisíc veršů. Je rozsáhlý, ale není úplný. Šestnáct tisíc veršů na Zemi beznadějně zmizelo v propasti tří tisíc let. Archivy Asbeelů jej zachovaly celý. Ačkoliv nepobývali na Zemi tak často jako Baalové, Zenové a Árjové, vděčíme jim za lepší znalosti vlastních dějin, než bychom získali trpělivou prací archeologů. Většina těch pokladů by byla ztracená navěky.«

Nálet

Korvetní kapitán Hernando Ramiréz se dychtivě chopil dalekohledu.

Flotilu přelétával svaz moderních amerických bombardérů, nedávno zakoupených a zařazených do výzbroje letectva Brazílie. Mířily ke strmým břehům ostrova Nové Německo, pyšně se tyčícího nad obzorem jako nějaký bájný hrad. Křídlo na křídle, jako na přehlídce, každý ověšený desítkami bomb a raket. Vzduch se chvěl svistem stovek leteckých turbín.

»Radary!« zavelel do mikrofonu pobočník Sanchez Martinez. »Ještě nic?«

»Nic,« zněla stručná odpověď. »Buď radary vůbec nemají, nebo u nich spí.«

»Ti budou, panečku, překvapení!« uchechtl se Martinez.

Při pohledu vlevo i vpravo byly vidět desítky tmavomodrých přídílí, řezajících vlny. Flotila výsadekových člunů Brazílského námořnictva zachovávala vyrovnané řady, torpédoborce kolem nich stále kroužily jako ohaři, ale zatím se nezdálo, že by si té ohromující námořní síly někdo všiml.

Neuvěřitelně strmé břehy ostrova Nové Německo se podobaly bájným hradbám. Vypínaly se šedesát metrů nad hladinu moře a na první pohled bylo znát, že sem nepatří. Stokilometrová planina ostrova zde vznikla teprve nedávno, předtím tu byla jen pustá vodní pláň, kde pokojně lovili brazilští rybáři. Místo lovišť bohatých na ryby tu teď bylo tohle monstrum z cizího světa.

»Tam se opravdu nedá vylod'ovat!« podotkl druhý pobočník, mladičká Osvaldo Ninéz.

»Proto míříme k jejich přístavu Port Uaxio!« řekl Martinez. »Tam je terén k vylodění jako stvořený. Pláže a nedaleko od nich prales.«

»V tom pralesu budou mít jistě nějaké vojáky,« uvažoval Ninéz. »Určitě tam na nás čekají! Mám u mariňáků bratra, nerad bych, aby se mu něco stalo.«

»O bráchu se neboj, nějaká hloupá domobrana nás nezastaví!« mínil Martinez. »Až Němci uvidí, co se na ně valí, poserou se strachy, jako když se na ně v Normandii vyhrnuli Američané! Uvidíš, jak budou utíkat!«

»Nepodceňoval bych je!« protestoval Ninéz starostlivě. »Němci byli vždycky vojáci! Tihle se prý chystali dobýt svět a padesát let u mimozemšťanů zbrojili!«

»Neměli se s mimozemšťany pouštět do války a prohrát ji!« dokazoval sebejistě Martinez, že toho o budoucím nepříteli ví přinejmenším stejně. »Vyhodili je k nám odzbrojené. Mají jen policii, navíc bez obrněných aut a ani jeden tank, porazil by je kde kdo.«

»Měli smůlu, že si vybrali naše výsostné vody,« doplnil ho dosud mlčící kapitán Pedro Alvarez da Silva. »Měli si vybrat jiné místo. Ale čekalo by je to tak jako tak, tady nebo jinde. Stát bez armády je předem mrtvý. Kdybychom je neobsadili my, udělali by to jiní.«

Osvaldo Ninéz častěji než ostatní mířil dalekohledem dolů, na mořskou hladinu.

»Klid,« nabádal ho Martinez. »Torpéd se neboj. Kde jsou časy, kdy Dönitzovi ponorkoví vlci brázdili Atlantik! Podle zpravodajské služby nemají Němci ani válečné lodě, ani ponorky. Vlci ztratili zuby, už se jich nikdo nelekne.«

»Já jen tak,« omlouval se Ninéz.

»Hele, už jsou nad nimi!« ukazoval Martinez volnou rukou, zatímco druhou si přidržoval u očí veliký námořní dalekohled.

Čelo bombardovacího svazu právě mizelo za okrajem ostrova. Další a další desítky bombardérů je následovaly. Zdola teď začaly zvolna stoupat i helikoptéry s výsadkáři. Doposud se držely v radarovém stínu pod úrovní plošiny ostrova, ale teď se chystaly přehoupnout přes jeho strmý okraj, aby mohly podle plánu na severozápadním okraji vysadit ostré hochy z námořní pěchoty.

»Slibovali nám příšerný masakr, když na ně zaútočíme!« podotkl klidnějším hlasem Ninéz. »Něco jako Armageddon. A zatím - kde nic, tu nic. Oni snad opravdu zaspali!«

»Jen nás chtěli strašit!« opáčil Martinez. »Co by nám mohli udělat, když nemají armádu? Jen nás strašili a mysleli si, že jim na to skočíme.«

»Nevím,« řekl Ninéz. »Ale když sem ten svůj ostrov stěhovali, třásla se země dobrých pět set mil okolo. Už to, že sem něco tak velkého z jiného vesmíru dostali! To musela být síla!«

»Babský strachy!« mávl rukou Hernando Ramirez. »To přece udělali mimozemšťani, ale ti zůstali ve svém vesmíru a bát se jich nemusíme.«

»Škoda, že to nevidíme!« litoval Martinez. »Naši hoši už jistě vidí to jejich hnízdo Nový Berlín, právě odjíždějí pumy... taky tam mám někde bratrance, Rodriga...«

Nedořekl.

Obloha se náhle rozzářila oslňující bílou září.

Martinez odklonil dalekohled a zaclonil si oči, pálily ho jako kdyby mu do nich někdo vmetl písek, ale hned se vzpamatoval a přiložil opět okuláry k očím, aby viděl, co se tam stalo.

Pět prvních naleštěných helikoptér právě jakási neznámá síla zmačkala jako kus papíru. Stroje se rázem změnilly v oblaka ohně a totéž se stalo dalším. Než ohromený Martinez úděsem vydechl, nezbyla z helikoptér ani jediná.

»Panenko María!« vykřikl mladičkový Osvaldo Niněz.

Martinez stočil pohled, kam Osvaldo ukazoval, ale co tam bylo, už nespatriil. Bitevní loď se naklonila a stočila stranou. Současně se vzepjala do výšky jako polekaný kuň. Martinez nechápal, jak je to možné. Bočním okénkem můstku spatřil na okamžik široširokou nedohlednou pláň ostrova Nové Německo. Nesmysl, pomyslel si, to by musela bitevní loď vzlétnout až nad jeho okraj do výšky šedesáti metrů! Setrvačnost by je musela srazit na podlahu, ale on žádný náraz necítil... naopak, měl pocit, že letí, volný jako pták...

Koutkem oka viděl nedaleko dva invazní čluny. Letěly vzduchem ve výšce kapitánského můstku bitevní lodi a neochotně a pomalu se převracely. Ohromeně se na ně díval a současně pozoroval, jak se rychle blíží cosi podobného lesklé stěně z rozřeseného horkého vzduchu.

Pak to třesklo.

Nevypadalo to na velkou ránu, ale od té chvíle měl Martinez pocit, že je kolem něho úplné ticho. Zvuky, pokud ho nějaké obklopovaly, neslyšel. Jen jako ve snu viděl, co se kolem děje.

Většina pancéřových bočních oken na straně k ostrovu se vysypala. Martinezem neznámá síla zacloumala a mrštila jím přímo proti křeslu operátora. Zachytil se ho, ale operátor už tam neseděl, proletěl právě rozbitým oknem ven. Jeho ústa řvala hrůzou, ale ani teď ho neslyšel.

Prázdňé křeslo se i s ním prudce otočilo do strany. V té chvíli viděl, jak se všechna okna na druhé straně můstku naráz hustě pokryla cákanci tmavočervené barvy. Muselo jí být spousty, bočními okny ihned přestalo být vidět ven. Dvě skla tam rovněž praskla a úlomky pancéřových skel prolétly Martinezovi nebezpečně blízko kolem hlavy. Naštěstí ho minuly, ale rozbily přímo před ním na panelu obrazovku. Bylo to strašidelné, jak se obrazovka bez jediného zvuku změnila ve střepy, mezi nimiž prskalo vysoké napětí, ale přitom bylo až neskutečné ticho.

Martinez začal zděšením a hrůzou rvát. Neslyšel ale ani vlastní křik.

Pochopil, že ohluchl.

V jednom z vylomených oken zůstalo cosi viset. Chvíli mu trvalo, než mu došlo, co to je. V té chvíli ale pochopil, kde se na lodi vzalo tolik červené barvy.

Celá boční stěna kapitánského můstku byla postříkaná - krví.

A na okně visela - utržená lidská ruka.

Zprávy agentury Reuters:

V časných ranních hodinách zahájily námořní a vzdušné síly Brazílie invazi proti ostrovu Nové Německo. Policie Nového Německa na jeho severním okraji, třicet mil od hlavního města Nový Berlín, odpálila slibovanou torzní bombu. Letecký svaz, čítající odhadem dvě stě bombardérů, byl společně s nezjištěným počtem bitevních vrtulníků zničen do posledního stroje. Půl vteřiny poté zasáhlo torzní pole brazilskou námořní invazní flotilu. Pod hladinou zmizela většina z tří set lodí s posádkami a vojáky námořních výsadek. Brazílii zůstaly jen dvě bitevní lodě, dva torpédoborce a tři křižníky, vesměs těžce poškozené a nebojeschopné.

Britský konzulát v Novém Berlíně oznamuje, že britským občanům se na území Nového Německa daří dobře, nikdo nebyl zabit ani zraněn. Výbuch torzní bomby ve vzdálenosti zhruba třiceti mil se ve městě projevil jen několika rozbitými okny. Letecký poplach byl odvolán čtvrt hodiny po vyhlášení. Život v Novém Berlíně pokračuje jako by se nic nestalo, nebyl vyhlášen ani zákaz vycházení.

Komentář CNN:

Nové Německo použilo jako první stát na světě od konce Druhé světové války atomové zbraně! Co nikdo nečekal, je skutečností! Nové Německo rozpoutalo proti Brazílii atomovou válku! Počty obětí na straně Brazílie jdou do statisíců mrtvých, některé prameny hovoří až o milionech! Největší katastrofa od Hirošimy a Nagasaki je skutečností! Letecké i námořní síly Brazílie jsou v šoku. Po zničení letectva nejsou brazilská města ze vzduchu proti německým bombám nijak chráněná. Lidé na pobřeží Brazílie prchají ze svých domovů, Brazílii hrozí největší humanitární katastrofa v historii jihoamerického kontinentu. Spojené státy žádají okamžité svolání Rady bezpečnosti OSN! Současně zahájily uvedením armády Spojených států do stavu bojové pohotovosti červeného stupně přípravu k vyslání mírových sil do postižené oblasti. Ministr obrany USA nevyločil nasazení sil i bez mandátu OSN, neboť podle vyjádření CIA hrozí bezprostřední nebezpečí použití jaderných zbraní Novým Německem i proti dalším zemím. Armáda USA čeká jen na povel presidenta. Ve většině katedrál se lidé modlí za zdar chystané vojenské operace proti nepřátelům světa a demokracie.

Zpravodajství Ruské federace:

President Ruské federace na mimořádné tiskové konferenci vyhlásil, že Ruská federace nesouhlasí s hospodářskými sankcemi proti Novému Německu a bude je na půdě OSN vetovat. Nedovolíme nikomu zpochybňovat kontrakty na dodávky energetického materiálu do Ruska, uzavřené mezi Novým Německem a společností Ruseněrgija. Kdyby ale námořnictvo Brazílie uskutečnilo své hrozby a začalo ohrožovat civilní obchodní lodě, plující do přístavů Nového Německa, Ruská federace zvažuje vyslání Tichomořské flotily k jejich ochraně. Také na všech plavidlech Baltické flotily byl vyhlášen bojový poplach. Ruské ponorky včetně strategických jaderných již vypluly s neznámým určením z přístavů.

ČTK oznamuje:

Na zasedání Rady bezpečnosti OSN bylo včera v noci umožněno mimořádné vystoupení zástupců obou hlavních stran Brazílského konfliktu, Brazílie a Nového Německa.

Zástupce Brazílie požadoval vojenské obsazení Nového Německa mírovými silami OSN pod záštitou armády Spojených států, zaměřené k odhalení a likvidaci jaderných zbraní.

Zástupce Nového Německa naopak prohlásil, že torzní bomby nejsou jaderné zbraně a nevztahují se na ně proto dohody o nešíření jaderných zbraní, které navíc Nové Německo nepodepsalo. Nové Německo nikoho nenapadlo a nenapadne, dokud budou všechny státy světa respektovat jeho celistvost a nezávislost. Vojenské obsazení ostrova by s tím ale bylo v rozporu. Nové Německo se proto bude v případě napadení bránit veškerými dostupnými prostředky a to včetně torzních bomb.

Stížnost Brazílie na napadení ze strany Nového Německa je podle zástupce Nového Německa naprosto neopodstatněná. Nové Německo použilo řízenou torzní bombu výhradně na vlastním území. V Novém Berlíně, vzdáleném necelých padesát kilometrů, došlo jen k nepatrným škodám, většinou na skleněných oknech. Pobřeží Brazílie je třikrát vzdálenější, účinky torzní bomby byly nastaveny tak, aby se na území Brazílie nemohly projevit. Zprávy o civilních obětech na straně Brazílie jsou tedy vymyšlené a je třeba prověřit brazilskou stížnost nezávislou komisí. Účinky se zničujícím způsobem projevily pouze v místech, kde se nacházely námořní a letecké síly Brazílie. Bylo to ale na území Nového Německa a v jeho pobřežních vodách a byly tedy zničeny výhradně vojenské síly agresora, bez civilních složek.

Zástupce Nového Německa prohlásil, že Nové Německo nemá vojenská letadla, ale v případě potřeby dokáže torzní bomby na cíl dopravit i mimo klasický třírozměrný prostor. Každému útočnickovi pak hrozí naprostá zkáza. Nové Německo upozorňuje Radu bezpečnosti, že na svém území aktivovalo všechny torzní bomby. Jejich účinky se nesčítají, ale násobí. Při uvažovaném preventivním jaderném úderu proti Novému Německu by explodovaly všechny najednou a tím by došlo k úplnému zničení nejen Nového Německa, ale následně i většiny světa. Podle vyjádření německých vědců by vznikla až dvě stě metrů vysoká vodní vlna, která by smetla většinu pevnin. Zbytek zkázy dokončí nepředstavitelné vichřice.

Pro lepší představu neoborníků předložil zástupce Nového Německa přítomným mapku světa se zakreslením ohrožených oblastí. Zahrnují obě Ameriky kromě úzkého pásu za Andami a Skalistými horami, většinu Afriky, Austrálii, jižní oblasti Asie a nížinné části Evropy až po Alpy a Skandinávii.

Zahyne-li Nové Německo, zahyne celý svět, prohlásil cynicky zástupce Nového Německa.

Česká armáda připravuje vyslat podle požadavků NATO jednotku rychlého nasazení, polní nemocnici a chemickou rotu. Ministr obrany prohlásil, že vojáci jsou dobře připraveni, není však vyřešena otázka místa určení ani dopravy tam. Doprava zpět se v tomto případě zatím ani neuvažuje.

Vatikán:

Papež dnes osobně sloužil mši za hříšníky, ohrožené nastávajícím Armageddonem. Podle jeho slov není vyloučeno, že končí doba vlády ďábla nad světem, ale hříšníkům a nevěřícím hrozí při poslední bitvě zkáza tělesná i věčná. Věřící by se měli modlit za své blízké i za nepřátele. Podle papeže jsou modlitby žádoucí v každém případě, tedy i kdyby k Armageddonu nedošlo. Věřme a budeme spaseni!

Zpravodajství AFP:

Nad torzní bombou (jak ji Němci nazývají) visí spousta nevyjasněných otázek. Reportér AFP požádal o vyjádření starostu Nového Berlína, pana Ottu Vauvreu. Z jeho odpovědi plyne, že bomba, použitá proti brazilské invazní armádě, není žádná z klasických atomových bomb, jak jsme se mohli na místě odpálení osobně přesvědčit. Žádný z citlivých měřičů nezjistil sebemenší stopu radioaktivního záření. O její síle ale svědčí odtržení kusu pobřeží z masivní žuly ve tvaru půlkruhu o poloměru sta metrů, na dalším asi kilometrovém půlkruhu chybí nejen porost, ale i hlína a písek. Zůstala holá skála, jako vysátá gigantickým vysavačem. Jak starosta Vauvreu zdůraznil, Němci použili tuto zbraň výhradně na vlastním území, což jasně svědčí o povaze střetnutí. Útočником byla Brazílie, ne Nové Německo.

Na otázku, co říká možnosti vyslání mírových sborů do Nového Německa, odpověděl pan Otto Vauvreu vyhýbavě: »Vzkažte jim, co jsme od počátku říkali Brazílii: Nikoho ohrožovat nebudeme, ale každého útočníka tvrdě ztrestáme. Zbraní máme dost a bránit se budeme.«

Na otázku, kolik torzních bomb Nové Německo má, odpověděl starosta: »Dost, abychom zabránili okupaci. Od kohokoliv.«

Na naléhavou otázku, zda by zkáza Nového Německa vedla ke zkáze světa, odpověděl pan Vauvreu jednoslabičně: »Ano.« Pak po krátkém zamyšlení dodal:

»Byla by to sebevražda lidstva, ale střelit do takového sudu prachu si rozmyslí i kamikaze. Nikomu by tím neprospěl, naopak, smetlo by to celý svět. Doufáme, že to nikoho nenapadne. Torzní efekt je výhodnější v civilních strojích.«

Podle jeho vyjádření pracuje v elektrárně Nového Berlína mírové zařízení, využívající torzního efektu. Toto zařízení, Němci nazývané *netzausgleichner*, vyrovnávač sítě, označil pan Otto Vauvreu za dávný sen všech energetiků. Vyrovnávač skladuje přebytky energie a v době energetických špiček je vydává. Jeho neuvěřitelná schopnost akumulace elektřiny v množství řádově terawatthodin pokrývá spotřebu Nového Německa i v době několikadenní odstávky elektrárny. Elektrárna pak pracuje vždy se stálým výkonem, bez ohledu na zatížení elektrické sítě. Účinnost je neuvěřitelná, odhad ztrát se pohybuje hluboko pod hranicí jednoho promile. Na dotaz, zda toto zařízení poskytne Nové Německo světové energetice, pan Otto Vauvreu reportéra AFP ujistil, že továrna Junkers již začala vyrovnávače vyrábět sériově pro komerční využití. A protože jediný vyrovnávač pokryje potřeby Nového Německa, vyrábí Junkers tato zařízení výhradně na export. Cena má být srovnatelná s pořizovací cenou průměrné vodní elektrárny, užitečnost je nejméně desetinásobná. Stálo by za to zeptat se naší vlády, zda bude podporovat nákup vyrovnávačů pro posílení energetiky Francie, jako již učinilo Rusko, nebo zda opět tradičně zaspí?

Nordenova pevnost

»Hotovo!« hlásil Jirka od provizorního řídicího pultu spokojeně. »První torzní generátor máme v chodu!«

»Vydrž moment,« odpověděl jsem mu zpod stroje.

»Jde ti to nějak pomalu, tati,« popoháněl mě.

»Práce kvapná málo platná,« odrazil jsem ho zvesela. »Jen vydrž.«

Zbývalo nám už málo. Poslední kabely jsme protáhli před týdnem, teď jsme zapojovali poslední svorkovnice. Pokud to půjde podle předpokladů, na konci oživování se nedaleko odsud rozzáří modravý ovál, spojující paralelní vesmíry. Prostorové propusti, vynálezu inteligentních hlavonožců na paralelní Q-Zemi, chyběl k novému spuštění jen krůček. Zbývalo oživit poslední čtyři torzní generátory, všechny ostatní práce jsme měli za sebou.

Nebylo tak jednoduché pracovat v horkém tropickém vlhku staré Nordenovy pevnosti na pokraji Nového Německa, stokilometrového oválného ostrova v atlantickém pobřežním šelfu, asi sto osmdesát kilometrů od Brazílie. Ten ostrov byl od nápadu po provedení můj výtvar. Mimoprostorový konvertor Nordenovy pevnosti jsem tenkrát řídil tak, aby vykrojil kus pevniny z paralelního světa a přemístil jej do Atlantiku. Spojení s Q-Zemí jsme pak ztratili, jak se zdá, navěky. Škoda. S mimozemšťankou Uaxio jsem si tenkrát docela rozuměl.

»Ty se máš, tati, ty jsi těmi propustmi procházel už když jsme my s Jirkou byli škvřnata, na nás už se nedostalo!« škaredil se Jára, když nám to nešlo tak rychle, jak by si přál.

»Mám s těmi modravými ovály největší zkušenosti, ale znaly je miliony lidí,« připomněl jsem mu.

»Už dlouho je nikdo ani okem nespatriil,« pokračoval vyčítavě Jára.

Pravda, deset let jsme o paralelní Q-Zemi neměli nejmenší zmínky. Její chobotnicovití obyvatelé dodrželi slovo, které nám dali před naším odchodem, že nás nechají na pokoji. Já a moji synové jsme se právě pokoušeli znovu uvést do chodu starodávnou Nordenovu pevnost i s konvertorem, postaveným ještě hitlerovským vědcem Ernestem Nordenem. To tyhle stroje tenkrát přemístily dvacet miliard tun skal z jednoho vesmíru na druhý.

»Sliboval jsi nám tenkrát, že nás tam přivedeš, abychom je viděli na vlastní oči,« vyčítal mi Jára z opačné strany stroje.

»Bud' rád, že jsou na Zemi aspoň nějaké památky na mimozemšťany,« utrl se na brášku Jirka. »Táta nemůže za to, jak to dopadlo.«

»Uznávám, že kontakt s nimi byl pro lidi dobrodiním,« připustil Jára, ale nepřiliš ochotně. »Škoda, že jste se s nimi rozešli definitivně ve zlém.«

»Mohlo to dopadnout i hůř,« zavrčel Jirka.

»Pravda,« souhlasil jsem. »Ale zavinili jsme to my, lidé Země. I když jsme paradoxně měli z toho kontaktu větší užitek. Můžeme být opravdu jen rádi, mohlo to dopadnout hůř.«

Paradoxně mi asi nejvíce prospěli moji poslední protivníci ze strany *Vzkříšení Německa*. Podařilo se jim na necelé jedno volební období získat Radnici, ale nepřinesli lidem nic dobrého, naopak, zavinili poslední a definitivní roztržku s hlavonožci, která hrozila zkázou všem lidem na Q-Zemi bez rozdílu. Darebáci si zkrátka nedali pokoj a i když se mi hrozící zkázu naposledy povedlo zažehnat bez obětí, hlavonožci po špatných zkušenostech trvali na odchodu všech lidí z jejich světa. Usmlouval jsem s nimi lhůtu pěti let, ale podařilo se mi zkrátit ji na pár dní.

Během historických třiceti vteřin vykousla přetížená Nordenova pevnost z pevniny Q-Země ovál sto dvacet na sto kilometrů a vyměnila dvacet miliard tun těžkou placku skal za kus Atlantiku včetně pevného, skalnatého podkladu. Sto osmdesát kilometrů od Brazílie se objevil stokilometrový ostrov i s domy, poli a továrnami i s půlmilionem Němců. Přesun ukončila exploze přetížených kondenzátorů Nordenovy pevnosti, to už ale bylo všechno hotovo.

Připsali mi to hlavonožci k dobru jako dodržení smlouvy, nebo jako krádež území?

To už jsem se nedozvěděl. Pro hlavonožce by mohlo být stokilometrové jezero uprostřed pevniny vítané, byli to přece původně vodní tvorové. Zeptat jsem se jich ale nemohl.

Návrat na Zem prošel hladce ve vztahu k mimozemšťanům, kteří nás sice vyhostili, ale chovali se k nám korektně. S lidmi na Zemi to bylo horší.

Dary z paralelního světa nám od těch dob sloužily trvale. Díky hlavonožcům jsme nebyli závislí na ropě, čerpané z hlubokých vrtů a z hlubin mořského dna, naftovníky produkovaly totéž na kdejakém poli. Nejlépe se jim vedlo v ostrém slunci tropů, nejvyšší výnosy proto měly rovníkové země. Dodali jsme sazeničky všem zájemcům na celém světě. Slyšeli jsme, že se nadšenci pokoušeli pěstovat **hitlernaftu** i v Čechách, ačkoliv nafta z Maďarska, Itálie, Srbska a z Řecka musela být nutně levnější.

Hitlernafta... Nepodařilo se mi to jméno nahradit vhodnějším, ale zažil jsem i větší neúspěchy...

Hitlernafta byla triumfem Nového Německa. Asi jako jediná mohla odvrátit hrozící energetickou krizi, způsobenou nedostatkem hlubinné fosilní ropy. A zdálo se, že úspěch bude jistý.

Pěstování nafty bylo spojené s elektrárnami a výrobou elektřiny z odpadů rafinerií. Tak pracovala i elektrárna Nový Berlín, odkud jsme v současné době odebírali elektřinu i my. Firma Junkers začala dodávat do celého světa optimalizované elektrárny, doplněné o své proslulé vyrovnávače sítě, nevelké torzní generátory, schopné uskladnit neuvěřitelné množství energie do nepatrných zakřivení prostoru.

»Druhý torzní je připravený!« vykřikl Jirka radostně.

»Zkontroluj ještě čidla a jdeme na Trojku!« souhlasil jsem.

»A tohle všechno ještě dvakrát?« povzdechl si náš největší nenapravitelný skeptik Jára.

»Nehudruj!« napomenul ho Jirka mírně. »Třetinu máme za sebou, další nám půjdou líp.«

Všichni známe odlišný pohled pesimisty a optimisty. Oba vidí totéž, ale první pláče nad sklenicí z **poloviny prázdnou**, druhý si libuje, že je z **poloviny plná**. Tady měl ale pravdu Jirka.

Ano, první kontakt s mimozemskou civilizací skončil neslavně. Mohli jsme se na to ale dívat opět buď optimisticky nebo pesimisticky. Pesimista by řekl, že si to lidé u mimozemšťanů zavařili a dostali vyhazov. Optimista mohl namítat, že jsme si z jejich světa přivezli co se dalo, včetně stokilometrového kusu pevniny se vším, co na něm bylo včetně města Nový Berlín.

Buď jak buď, tím to definitivně skončilo.

Někteří starší Němci prý stále pociťovali **heimweh**, smutek po bývalém domově. Vrátili se proto do starého Německa. Ne jako uprchlíci, ale jako bohatí strýčkové z mimozemského světa, s tučnými bankovními konty a s akciemi prosperujících podniků Nového Německa, ze kterých měli slušné příjmy.

Většinou se ale ještě rychleji do Nového Německa vraceli. Starou vlast nepoznávali a ta se k nim chovala jako k nevídaným cizincům. Příbuzní na Zemi jim dávno pomřeli, málokdo je znal. Na známých místech nacházeli neznámé tváře. A často i šedivou, nepřející závist.

Většina Němců proto raději zůstala v Novém Německu. Ti, co se tu narodili, považovali ostrov za svůj domov. Ale i ti starší si za léta pobytu na Q-Zemi zvykli na teplejší podnebí a studená Evropa je už nelákala. Nejstarší Němci mohli mít i pořádné škraloupky z minulosti, především z Druhé světové války. Pro ně bylo Nové Německo bezpečnější, protože tam za nimi nemohla izraelská tajná služba Mossad.

Krátce před návratem do našeho světa jsem jako starosta Nového Berlína po dlouhém zvažování vyhlásil amnestii německých válečných zločinů z Druhé světové války. Platila ale jen na půdě Nového Německa a stala se na Zemi okamžitě jablkem sváru mezi Novým Německem a ostatními státy světa. Především Izrael nekompromisně trval na nepromlčitelnosti válečných zločinů a požadoval pro viníky na půdě OSN **spravedlivé rozsudky** - většinou tresty smrti. Tím si ale sám znemožnil případná jednání o jejich vydání, neboť jedna ze základních mezinárodních dohod zakazuje vydat kohokoliv do země, kde mu hrozí trest smrti. A tak i když Izraelci našli na některé Němce usvědčující dokumenty, žili si i tito darebáci v Novém Německu v bezpečí. Ze staré Hitlerovy gardy ale zůstala jen hrstka a dalo se předpokládat, že i ona už má válčení dost. Většina Němců se naštěstí pro ně narodila až v Novém Německu. Idea **Gross Deutschland** jim byla cizí. Německá propaganda je celý život připravovala, jak budou starý svět vítězně dobývat, ale to se ukázalo chimérou a když o ně v kritické době **vlast jejich předků** neprojevila zájem, ztratili zájem o návrat i oni. Při pohledu na bohatá pole Nového Německa by prohlásili za hlupáka každého, kdo by jim nabízel usadit se jinde.

Ani já jsem se do Čech nevrátil. Také jsem tam ztratil zázemí. Rodina v rozvratu, žena si vzala jiného, a co hůř, setkal jsem se tam s nepochopitelnými nadávkami a nenávistí bývalých kamarádů, kteří nemohli ani nechtěli pochopit, jak jsem se mohl pro pár hitlerčíků postavit proti OSN a tím vlastně proti celému světu.

Že jsem na Nové Zemi Hitlera osobně zastřelil?

Nevěřili mi to. Kdoví, co jsem si podle nich vymýšlel. Měl jsem to sice potvrzené od Američanů, ale to jsem mohl podle nich zfalšovat. Spíš mi ale, jak jinak, záviděli miliony tvrdých Nových marek v *Neue Deutsche Bank*, jejichž kurs byl kolem jedna ku jedné k americkému dolaru. Ve Švýcarsku jsem měl konta u čtyř bank, několika uloženými miliony jsem podpořil i české finančníky. Jak jsem se ale kdysi dávno na Q-Zemi obával, zůstal jsem nakonec vyhnancem v Novém Německu.

Nebylo to trpké vyhnanství. Krátce po odsunu Němců zpět na Zem jsem vyhrál předčasné volby a stal se podruhé starostou Nového Berlína. Tato funkce byla spojená s pravomocemi, typickými pro presidentské systémy. Musel jsem jich jen v plném rozsahu využívat pro dobro těch, kdo mi věřili, to mi ale nedělalo potíže.

Německo teď využívalo znalostí od hlavonožců Q-Země. Plodiny mimozemského původu byly zdrojem jeho mimořádného bohatství a jeho prosperita byla největším argumentem při každých dalších volbách. Spojené státy se sice pokusily náš export mimozemských potravin administrativním zákazem zablokovat, ale to nemělo naději na dlouhé trvání. Zaměřili jsme se na zbytek světa, kde si nevelké Nové Německo brzy našlo dostatečná odbytíště. Kromě potravin jsme exportovali sazenice a pomáhali pěstovat tyto vynikající plodiny, vytvořené hlavonožci lidem na míru, všude kde projeví zájem.

Novému Německu se na Zemi začalo dařit a po několika letech mého starostování si na mě Němci tak zvykli, že je protikandidáti přestali zajímat. Volby se sice konaly podle zákona každých pět let, ale teď jsem je pokaždé s převahou vyhrával. Jen někteří rýpali, že Německo nemá v ústavě podmínku, aby směl být starosta zvolen pouze dvě volební období po sobě. Byl to zejména můj tradiční protikandidát Hans Köppke, který obvykle získal čtyři procenta hlasů a to na Radnici nestačilo. Marně nacionalisticky poukazoval na pravdivou skutečnost, že Němcům vládne Čech! S tím argumentem neměl úspěch, stejně jako ti, kdo se okázale a hodně nahlas podívovali podezřele jednostranným výsledkům voleb.

Většina Němců věděla, že jsem jim zachránil životy, sjednal mír a zajistil domov na vlastní půdě, namísto hrozícího potupného návratu uprchlíků do nouzových táborů v zemích, kde o ně nikdo nestál. Co na tom, že se jejich nový domov nacházel až u Brazílie? Z paralelního vesmíru se celých padesát let do Evropy nedostali, dnes to byla otázka pár hodin letu.

Nacionalisté nade mnou jednou vyhráli, ale to krátké období své vlády svou nemístnou hamižností dokonale zdiskreditovali. Zdálo se, že po smutných zkušenostech s nimi Němci konečně pochopili, že mi jde o jejich dobro více, než jejich vlastním kandidátům. Stačilo mi vládnout spravedlivě.

Hrozbou pro Nové Německo se stala nakrátko Brazílie.

Její armáda se pokusila obsadit už první, na zkoušku přesunutou část ostrova, ale vojáky jsme zastráhl hrozbou dvaceti miliard tun skal, které se měly do Atlantiku přičítit, což se také stalo. Na prvním jednání jsem jim velkoryse nabídl hitlernaftu ke zmírnění jejich závislosti na dovozu paliv. Přijali ji nedůvěřivě, ale po první sklizni se to otočilo. Jakmile začali paliva místo dovozu vyvážet, změnil se deficit v jejich rozpočtu na mnohamiliardový přebytek. Podcenil jsem ale jejich hamižnost. Když viděli, že se Němci mají lépe, zatoužili opět po našem území. Než by dávali peníze na rozvoj své země, investovali je do armády a neuplynulo ani půl roku od vzniku našeho ostrova a Nové Německo se jim muselo bránit.

Nepochopili, že naše ústupky nepramení z naší slabosti.

Jediná torzní bomba smetla brazilskou invazi. Přechkaly to jen největší lodě, ale i ty byly těžce poškozené. OSN naši obranu zprvu odsoudila jako použití zbraní hromadného ničení, ale po dlouhých tahanicích nám většina členů dala za pravdu. Tehdy snad celý svět pochopil, že naše ústupky neznamenají slabost.

Poslední rezoluce OSN uznala naši obranu za přiměřenou, naopak odsoudila za agresi Brazílii, i když už jen slovně, Brazílie byla i tak dostatečně potrestaná.

Nikoho ani nepřekvapilo, že v Brazílii po tomto debaklu padla vláda. Armáda se neúspěšně pokusila převzít moc, ale několik vzbouřených posádek generály zajalo a vydalo soudu.

Němci to přivítali dva dny trvajících oslavami a jásotem. Vzali na ramena našeho zástupce v OSN profesora Maxmiliána Hurtiga a třikrát s ním obešli Viktoriaplatz uprostřed Nového Berlína. Ano, bylo to vítězství Nového Německa. Získalo tím snad už definitivně právo na existenci a nezávislost. Ovace sklídil velitel policie Alfréd Schmidke a také já.

Nové Německo mělo pevné místo ve světě!

Důvěra Němců mi nakonec nahradila domov i rodinu.

Teprve nedávno nastal pro mě významný obrat.

Ne v mém postavení starosty Nového Německa, ale v osobním životě. Počátkem léta vystoupili na letišti Nový Berlín z pravidelného spoje z New Yorku dva Češi, turisté, které jsem přivítal vřeleji než mnohé presidenty a ministerské předsedy.

Jára a Jirka, moji synové z rozpadlého manželství.

Povídání bylo samozřejmě dost. Sledoval jsem i na tu dálku situaci v Čechách a věděl, že má bývalá choť Evička má se svým novým manželem Ferencem další dvě děti. Už mě to ani nenaplňovalo pocitem křivdy, jako když jsem se dozvěděl, že se za mé nepřítomnosti dala se mnou rozvést. Věděl jsem, že otčím Ferenc podle mého očekávání a za Evina tichého souhlasu nadržuje vlastním dětem před nevlastními. Jára s Jirkou už svou existencí Evě připomínali, že udělala chybu, když mě hodila přes palubu. Mohla být ale ráda, že jsem to přešel bez soudu a platil jí na kluky víc než mohla doufat. Dostali ode mě více než pět milionu dolarů. Evička s Ferencem je dokázali rychle roztočit, ale na kluky také něco zbylo, aby se necítili zanedbaní. Koupil jsem jim počítač, abychom si mohli denně psát byt' letmé dopisy a postaral se, aby se Eva s Ferencem neopovážili tuto malou výhodu klukům odebrat.

Bývalý profesionální boxer Ferenc by se na bývalého muže své ženy neohlížel, ale Eva ho v tomto směru krotila. Měla proč. Když jsem ji poprvé po svém návratu ze zajetí navštívil, chtěla mě ohromit, jakého si našla svalnatce. Tehdy jsem před jejíma očima oběma rukama vytrhl z ozdobného kovaného plotu těžkou železnou tyč a zkroutil ji do podoby preclíku a když nedala pokoj, vyryl jsem pouhými nehty do skleněné desky jejího stolku hluboké škrábance jako od tygří pracky. To jí hodně vzalo vítr z plachet, ale nejvíce ji vyděsilo, když její doga přede mnou s nepochopitelným kňučením zacouvala do tmy.

Řekl jsem jí, že to zvíře cítí smrt.

Když našla strachy rozřesenou dogu až v nejbližším koutě zahrady, správně uznala, že moje varování, aby se mi nestavěla do cesty, nebylo marné do větru.

Bylo tomu samozřejmě jinak, než jak to pochopila.

Pravda, zvířata se mě bála. Ale jen když jsem se před nimi vnitřně *naježil*. Pak vycítila quro a instinkty je správně varovaly, že tohle *neznámo* asi nebude zdravé. Quro od hlavonožců Q-Země mohli zabíjet. Modré blesky by ochromily i nosorožce, slona, tygra a možná i velrybu. Dali mi je jako zbraň proti hitlerovcům. Zabil jsem jimi řádku lidí, vědcem Nordenem počínaje a samotným Hitlerem konče, ale nikdy jsem toho nezneužil proti nevinným. Eva se mě nemusela bát, i když čisté svědomí neměla. Překousl jsem, že si našla jiného, uznával jsem ji dál. Ne už jako svou choť, ale přinejmenším jako matku svých dětí.

Kluci se doma sami z vlastní iniciativy naučili německy. To byla moje podmínka, abych je vzal s sebou do Nového Německa. Původně jsem jim sliboval delší cestu k mimozemšťanům, ale po odchodu Němců z Druhé Země kluci rozumně pochopili, že do slibů může zasáhnout vyšší moc a pak se splnit nedají. Rádi by se ke mně odstěhovali hned, ale nešlo to, při rozvodu jako obvykle připadli matce. Doporučil jsem jim počkat, až bude mladšímu Jirkovi osmnáct let. Do té doby měli zůstat u mámy a vydržet i nějaké odstrkování od otčima. Vysvětlil jsem jim, že si jich budu víc vážit, když prokáží vůči těm ústrkům odolnost a oni to tak vzali. Zvláště Jára si často v dopisech zakládal na úloze ochránce mladšího Jirky.

S blahopřáním k Jirkově osmnáctinám jsem jim poslal letenky Praha - New York - Neues Berlin s pozváním k slíbené návštěvě a dodatkem, že budou vítáni, i kdyby se rozhodli zůstat natrvalo. Zvláště ten dodatek se setkal s pochopením i na druhé straně. Od matky dostali na cestu jízlivou radu, aby se už raději nevraceli, otčím dodal, že mohou zahodit klíče, neboť on po jejich odjezdu určitě vymění zámky ve dveřích. Není divu, že po přivítání na letišti oba svorně prohlásili, že chtějí zůstat u mě a hned se sháněli po slíbeném zaměstnání.

»Zaměstnám vás, nebojte se,« potvrdil jsem svůj slib. »Přišli jste mi jako na zavalanou. Potřebuji do našeho rodinného podniku schopné mimozemské odborníky.«

»Mimozemské?« podívali se na sebe zaraženě a zklamaně.

»Jistě. UVítal bych, kdybyste měli nějaké vzdělání ze Země, ale chápu, máma na vás šetřila, takže žádné nemáte. Nevadí, nic není ztraceno. Mimozemské vzdělání dostanete ode mne. Jasně?«

»Hurá!« vyskakovali oba, až se za námi lidé v podzemní dráze udiveně otáčeli.

Pak jsme dojeli do mého bydliště.

Už dávno jsem nebydlel v hotelu *Rote Fahne*, který mi pořád patřil, ale v novém bytě v obytném

prstenci kolem Nového Berlína. Bydleli tu i manželé Wernerovi, se kterými jsem se přátelil, stejně jako s dalšími. Hned jsme na počest kluků uspořádali oslavu. Začala rovníkovým křtem - pokropením kluků citrónovou limonádou, neboť v letadle, aniž by si toho vůbec všimli, překročili rovník, pokračovali jsme seznamováním se sousedy. Čeština v této společnosti neměla naději, ale naštěstí to nevadilo, kluci uměli německy dostatečně, aby se mohli debaty účastnit.

»To jste tak rádi, že jste se dostali z domova?« ptala se jich shovívavě Gerta, když slyšela jejich nadšení pro Nové Německo.

Objasňovali jí tedy, jaké **peklo** měli občas doma.

»Máma tátu nikdy nenazvala jinak než **Pekelník**,« tvrdil Jára. »Měli bychom se ještě hůř, kdyby se táty nebála. Ferenc byl nejhorší, pro něho na světě existovali jen rozmazlenci André a Renátka, ale ani on neriskoval udělat něco, co by tátu donutilo přijet si pro nás předčasně.«

»Já vím, proč se oba tak báli!« dodával Jirka. »Táta nám kdysi udělal krásně pokroucené skleněné láhve a jen tak nehty poškrábal mámě sklo na stolečku v hale. To nikdo jiný neumí! Stačilo, aby se na to máma i Ferenc podívali a hned byli milejší! Sklo dali vyměnit, ale flašky jsme před nimi uhájili.«

»I ty stály za to,« potvrdil Jára. »Když jsem jednu přinesl do školy, učitel fyziky mi ani nevěřil, že ji táta takhle zkroutil přímo před našima očima. Musel jsem ho zviklat tvrzením, že to tátu naučili mimozemšťané. Pak čestně ustoupil se slovy, že to nepatří do našeho světa.«

»A měl pravdu,« usmál jsem se. »Tohle umí jen mimozemšťané.«

»Víte, kluci, máte hodně podivného tátu,« ujišťovala je Gerta s úsměvem. »My jsme si na něho zvykli, ale kdo ho nezná, tomu se z něho může dělat úzko.«

Gerta se samozřejmě nezměnila od chvíle, kdy jsem ji viděl poprvé. Ačkoliv už měla dvě hezké děti, byla to stále ta milá dívenka. Snad trochu německy hranatější, ale to nevadilo, oceňoval jsem na ní především upřímnost, rozhodnost a smysl pro spravedlnost. Neviděla ve mně podivného strýčka, ale kamaráda, který je kdysi vytáhl z Hamburku těsně před jeho zkázou.

»Když to probírám hlavou,« přidal se k té chvíli Kurt, »jen on se domlouval s hlavonožci. Nás Němce jako partnery k jednání neuznávali, ani Američany. Nás měli za nepřátele a Američanům také příliš nevěřili. Také je pravda, jen on s nimi vždycky za všech situací jednal na rovinu. To bylo možná hlavní příčinou, proč ho respektovali.«

Kurt na rozdíl od své ženy trochu ztloustl. Už to nebyl štíhlý mladíček, kterému jsem dal kdysi na vybranou: **zradit** Vůdce, ale zachránit sebe a své rodiče, anebo zůstat s kamarádem, který první možnost nasupeně odmítl. Kurt zvolil záchranu svých rodičů a zůstal naživu, jeho kamarád poté sice čestně, ale zato úplně zbytečně za svého Vůdce padl.

»Já si dokonce myslím, že to byla jediná cesta, jak se s nimi domluvit,« odtušil jsem. »Ty to přece musíš vědět také. Nebyli k lidem důvěřiví jako zpočátku, prověřovali si každé slovo, ale když měli pocit, že se je nesnažíme ošálit, jednali čestně. Kdyby tak jednal každý, mohli jsme tam být dodnes.«

»Ještě že to nakonec dopadlo, jak to dopadlo,« oddychla si Gerta. »Dodnes se otřesu, když si jen vzpomenu na naši cestu tmou a deštěm a na ten obrovský kolotoč černých mraků nad Hamburkem, odsouzeným ke zkáze. Zůstali mi tam oba rodiče i s celým příbuzenstvem. Pořád je trochu lituji, ačkoliv si za to mohli sami. Kdyby to nebyli tak kovaní Nazi, vzali bychom je s sebou jako Böckovy.«

»Já jsem nebyl rád, že jste Druhou Zemi opustili,« tvrdil Jirka. »Aspoň jsem vám u nás doma držel palce proti Brazílii. Celá třída byla tenkrát proti mně, nespočítám, co nadávek jsem musel vyslechnout! Všichni mi říkali **syn masového vraha!**«

»Naše televize i noviny to líčily úplně jinak než táta,« přidal se Jára. »Na to jsem se chtěl zeptat už dlouho. Jak to doopravdy bylo? Vážně jsi dal povel k zabití čtyřiceti tisíc lidí?«

Kluci se od svých vrstevníků lišili tím, že viděli situaci pod vlivem komentářů, které jsme si občas posílali po internetu. Odlišných, než jak to v Čechách prezentovala již tradičně jednostranná média.

»Dal,« přiznal jsem bez mrknutí oka. »Zabili jsme asi čtyřicet tisíc vojáků agresora. Podle odhadů jsme tím zachránili sto tisíc nevinných civilistů. Čeho mám litovat? Kdo si přitom všiml brazilských generálů, kteří tam ty vojáky poslali zabít nás?«

»My ti to přece neklademe za vinu!« opáčil Jára. »Jde nám jen o pravdu! Jak to bylo?«

Návrat na Zem prošel hladce ve vztahu k mimozemšťanům, kteří nás sice vyhostili, ale zachovali se k nám korektně. S lidmi na Zemi to bylo horší.

»Brazílie se do nás obula jako první...« začal jsem vzpomínat. »Brazilci se nedokázali smířit s odmítnutím svého **nároku** na ostrov Nové Německo. Vznegli ho ještě předtím, než jsme tam přenesli centrální oblast. Samozřejmě jsme se jim odmítli podrobit. Brazílie neměla na našem návratu žádnou zásluhu a přišla by lehce k hotovému. Svůj nárok opírala o skutečnost, že jsem Nové Německo **posadil** do jejího nehorázně předimenzovaného pásma pobřežních vod. Tehdy jsem ale neměl velkou volnost k rozhodování. Atlantický šelf bylo jediné místo, kam se dal ten ostrov umístit, podívejte se do atlasu!«

»Já vím, tati!« řekl Jára. »Viděl jsem obrázky pobřeží. Taková přírodní pevnost se jen tak nevidí! Šedesát metrů vysoké strmé stěny kolem dokola! Jako Ďábelské ostrovy!«

»Neuvěřitelně strmé břehy jsou jednou z geografických zvláštností Nového Německa,« souhlasil jsem. »Nejen těch šedesát metrů nad vodou, ten sráz pokračuje i do hloubky. Moře je tam hluboké dvě stě metrů a ten strmý sráz je až na dno. Proto jsme zamítli i brazilskou žádost, aby mohli vyzvednout své potopené lodi. Z takové hloubky je to utopie. Málo platné, vykrojili jsme si kus pevniny jako dort. Žádný přírodní ostrov nemá takové okraje, Nové Německo ale nevzniklo přírodní cestou. Ďábelské ostrovy to jen připomíná. Podobně mohlo před nějakým milionem let vypadat dnes už obroušené pobřeží Anglie.«

»Jak se na tom ale chtěli vylodit?« zajímal se Jára.

»Klasické námořní vylodění u nás nepřipadá v úvahu, leda na bývalém Fríském ostrově,« řekl jsem. »Půjdeme se tam podívat, vybíhá z pravidelného oválu Nového Německa deset kilometrů na sever a jsou tam naše jediné pláže. Dnes je to jen poloostrov, spojený s centrální částí ostrova velkým schodem, ale je znát, že ty dvě části k sobě původně nepatřily. Na bývalém Fríském ostrově máme i námořní přístav **Port Uaxio**. Umožňuje lodní spojení se světem a je to jediné místo přístupné z moře. Tam se asi chtěli Brazilci vylodit. Moc by jim to ale nepomohlo. Port Uaxio dělí od hlavní části ostrova nepřístupný třicetimetrový skalní schod. Dobývání takové přírodní pevnosti nemá šanci, na to se měli brazilští armádní stratégové zeptat nejbližšího seržanta. Druhou možností je letecký výsadek, ale bez podpory by byl obtížný.«

»Tak proč to vůbec zkoušeli...?« nedořekl Jára a visel na mně očima.

»Zřejmě očekávali, že nás zlomí bombardováním,« řekl za mě Kurt.

»Co ale chtěli bombardovat, když nemáte armádu?« vrtěl hlavou Jára.

»Cokoliv,« pokrčil rameny Kurt. »Město se zasypává bombami tak dlouho, dokud se tam něco hýbe a pak se obsadí obrněnou pěchotou. Tak se to přece dělá všude.«

»Válka je vůl!« řekl Jára. Řekl to ale česky, takže jsem se usmál jako jediný.

»Půjdeme se tam podívat?« nadhodil Jirka. »Zajímavé jméno, Port Uaxio. Nevypadá ani česky, ani německy!«

»To jméno jsem prosadil já,« ujistil jsem ho. »Není žádnou řečí našeho světa.«

»Víte, hoši,« pokračovala Gerta mateřským tónem, který jí docela slušel, »jmenovala se tak chobotnicovitá kamarádka vašeho táty z obyvatel paralelní Země. Přístav se jmenuje po ní.«

»My jsme ji viděli,« dodal Jirka. »Ale jen na fotkách,« dodal smutněji.

Jméno jediného přístavu Nového Německa se ujalo po pořadech Novoberlínské televize, kde jsme se snažili zachytit historii Nového Německa od příchodu Hitlera do paralelní Druhé Země po nečekaný vznik nového ostrova sto osmdesát kilometrů od Brazílie.

»Uaxio nás jako jediná na Q-Zemi chránila. Chrání nás i tady, i když v jiné podobě,« dodal jsem. »Prorazili jsme jen prostorný tunel pro silnici, aby Nový Berlín získal s přístavem spojení, ale toto spojení se světem je snadné uhlídat před nežádoucími návštěvami, které by měly chuť dělat potíže.«

»Takových by se našlo!« vzpomínal Kurt. »Největší potíže nám dělali Brazilci. Nakoupili si nejmodernější bombardéry a ty se nad našimi hlavami objevovaly s pravidelností až ubíjející. Neměly tady nepřítel a létaly výhrůžně nízko, naložené bombami a raketami. Nad Berlínem s oblibou vytvářely rázové vlny, ačkoliv se to všude ve světě trestá jako letecká nekázeň. Těžko kdo spočítá, kolik oken padlo jejich furiantství za oběť! Ještě že je tady sklo tak levné!«

»Proč jste je nechali provokovat tak dlouho?« zajímalo Jirku a Jára mu přizvukoval.

»Nabádal jsem Němce, abychom se vyprovokovat nenechali,« navázal jsem na Kurta.

»Dokud šlo o hluk a o pár oken vyražených rázovou vlnou, dalo se to vydržet,« přidala se Gerta.

»Já to tak nevidím,« zavrtěl nesouhlasně hlavou Kurt. »Samozřejmě jsme mu namítali, že se kdysi Češi v Sudetech drželi na německé provokace tak dlouho zpátky, až to nakonec Čechy stálo svobodu a samostatnost. Jestli jsme něco podobného Čechům dělali, ještě dnes bych se jim omluvil.«

»Tak tomu skutečně bylo,« trval jsem na svém. »Chtěli rozbít Československo, a podařilo se jim to. Brazilci nám také dělali naschvály, ale jejich leteckým provokacím jsme za půl roku udělali rázný konec. Čekal jsem jen na pádnější důvod než pár *vyklených* oken. Brazilci nám jej ale brzy poskytli.«

»Oni pak drze tvrdili, že se bomba z jejich bombardéru uvolnila *omylem* a dopadla *jen* na stodolu na severu Nového Německa, kde nikoho nezabila,« otřásla se Gerta. »ale když tu zprávu hlásili, začala jsem balit věci a přichystala se s Christinkou k odchodu do podzemní dráhy. Vypadalo to na válku a my jsme na ni nebyli moc připraveni.«

»Pozval jsem na to mezinárodní komisi OSN,« pokračoval jsem. »Když nepřijela, oficiálně pro *nepatrnost incidentu*, varovali jsme Brazílii před pokračováním přeletů jejich bojových letadel nad územím Nového Německa poslední diplomatickou nótou. Jmenovitě jsme rádiem důrazně varovali jejich letce. Slibovali jsme jim, že na neobydleném západním konci ostrova pro výstrahu odpálíme jednu Q-bombu z války Němců proti obyvatelům Q-Země.«

»Brazilci naše varování ignorovali, místo toho zahájili ozbrojenou invazi,« dodal Kurt. »A tak jsme tu bombu odpálili. Neměla ani dvacetinu plného náboje, i tak to byla strašná rána, vyrážela okenní tabulky až deset kilometrů daleko, pár jich to odneslo až v Berlíně.«

»Však ta ukázka stačila nejen Brazílii, ale celému světu!« komentoval nadšeně Jirka. »Měli jste ale tenkrát číst naše noviny! *Nové Německo rozpoutalo atomovou válku! Ruce pryč od Brazílie! Smrt německým fašistům!* A do toho obrázky zmasakrovaných brazilských dětí...«

»...které byly podvržené,« pokračoval jsem suše. »Pásmo zkázy až do Brazílie nedosáhlo, její pobřeží je dál než Berlín. Přesáhlo v těch místech okraje Nového Německa jen o dva-tři kilometry, tedy v rámci našeho pobřežního pásma. Ale brazilská invazní flotila byla v pásmu zkázy celá a přečkaly to jen velké lodě. Ze všech brazilských bombardérů, nacházejících se nad územím Nového Německa, se nevrátila ani tříska. Díval jsem se na to z dálky dalekohledem. Torzní pole letouny zmuchlalo jako papírové vlašťovky a změnilo je v ohnivou koule. Nejbližší vtáhlo do sebe, na zbylých přivedlo k výbuchu bomby a rakety. Totéž postihlo helikoptéry, přelétávající pobřeží. Explodovaly a skončily v moři. Nejhuř dopadl mariňácký výsadek na otevřených invazních člunech. Torzní pole ty lidi semlelo jako mlýnkem na maso. Nepřežil to nikdo.«

»Však také skoro celý svět protestoval!« liboval si Jára.

»To přece víme! Média rozpoutala po celém světě ukázkovou hysterii,« stěžoval jsem si. »Nikoho nezajímalo, že Q-bomba má s nukleární společnou sílu, ale nezanechává nebezpečnou radiaci. Použili jsme ji na vlastním území, přitom žádnému Němci neuškodila. Brazilské námořníky jsme včas varovali. Věděli, že se v našich pobřežních vodách nacházejí protiprávně, stejně jako letci nad naším územím. Ničivá síla bomby nepřesáhla hranice našich pobřežních vod, takže jsme odrazili brazilskou stížnost u OSN na naši agresi. Naše odhodlání ale přineslo ovoce. Brazílii zřejmě mnoho letadel nezbylo, takže přelety nad námi zastavila a od té doby se nenašel nikdo, kdo by nás vojensky ohrožoval. Hovořilo se sice s vážnou tváří o zbrojních inspektorech a dokonce o kontingentu mírových sil OSN, který by na území Nového Německa dohlížel na dodržování zákazu výroby a skladování Q-zbraní, ale když jsme pro jistotu pohrozili světu kumulativním efektem našich bomb, byl to konec siláckých vyhrůžek.«

»Mělo by to takové efekty?« chtěl vědět Jirka. »Vážně by to mohlo zničit svět?«

»Raději jsme to trochu přehnali,« usmál jsem se. »Což o to, pěknou vlnu by to vyvolalo, ale aby zametla celý svět, to jistě ne. Nejvíce asi zapůsobilo, když jsme v mapě světa zamodřili skoro celé Spojené státy. Když si i ty rozmyslely otevřenou akci, nastal konečně klid.«

»Proč tedy proti vám vyhlásilo OSN hospodářské sankce?« zeptal se Jára.

»To nechápu,« odvětil jsem. »Vina byla od začátku zřejmá. Agresorem byla Brazílie, my jsme se jen bránili. Ale i ty sankce se minuly účinkem. Nové Německo je hospodářsky soběstačné s výjimkou elektroniky, která nás nebolí. Blokádu našich hranic jsme respektovali. Přerušili jsme provoz na našem jediném letišti Nový Berlín, uzavřeli přístav a klidně jsme vyčkávali, až okolnímu světu dojdou zásoby *küfferlinu*.«

»Já vím, ten lék to rozhodl,« souhlasil Jára.

»Ano. Po vleklých debatách se zástupci světa na půdě OSN shodli sankce odvolat pod podmínkou věrohodných záruk, že Q-bomby zničíme.«

»To by bylo pro Spojené národy snadné zakázat zbraně, které nikdo na světě mimo vás neumí

vyrobit!« odfrkl si Jára.

»Jistě,« usmál jsem se. »Zákazu bychom se ale museli podvolit. My jsme se mu k nelíčenému zděšení světové veřejnosti vzepřeli.«

Vytáhl jsem videokazetu se záznamem jednání v New Yorku krátce po rozdrčení brazilské invaze, aby kluci viděli, co jim česká media zatajila. Kluci kromě němčiny uměli i anglicky, ani jsem jim to nemusel překládat.

Profesor Maxmilián Hurtig, náš vyslanec v OSN, před Radou OSN prohlásil, že jsme naše prostředky použili výlučně na vlastním území a nařčení z agrese proti cizímu státu důrazně odmítáme. Každý stát má právo se na svém území bránit. Vyslání mírových sil OSN postrádá důvod, budeme je proto chápat jako agresi a postavíme se jim na odpor. Naopak od OSN i od Brazílie žádáme omluvu za vměšování agresí i neopodstatněnými hospodářskými sankcemi.

Takovou diplomatickou ofenzívu od nás svět nečekal.

»Nejen použití Q-bomby, ale už samotná existence takové zbraně ohrožuje všechny země světa! To nemůže být vnitřní záležitost jednoho státu!« hřměl do mikrofonu delegát Brazílie za souhlasného pokyvování hlavami ostatních.

»Samotná Q-bomba v Brazílii nikoho neohrozila,« trval na svém Hurtig. »Odpálili jsme ji na našem území a spočítali jako *slabou*, vždyť nezranila ani žádného Němce. Spousta států prováděla a provádí na svém území nukleární pokusy. Spojené státy v Nevadě, Rusko v Semipalatinsku, Francie na atolech Mururoa a Čína v pouštích. To jsou pokusy podstatně nebezpečnější o radioaktivní zamoření, které přitom proniká i k sousedům. Po našich bombách žádné nezůstává. Jedinými oběťmi byli piloti brazilských letadel a váleční námořníci, kteří nerespektovali naše hranice. Nešlo o neopodstatněnou ani o zákeřnou akci, všichni byli včas a důrazně varovaní. Vina je plně na straně Brazílie. Vyslala na naše území vojenská letadla a do našich vod válečné lodě. Po první bombě, která spadla na naše území, nemůžete tvrdit, že o nic nešlo. Kdo je tedy agresorem?«

»Nové Německo těmito příšernými zbraněmi nepřipustně ohrožuje všechny státy světa!« bránil se Brazilec.

»To není pravda,« nedal se Hurtig. »Máme válek nad hlavu a válčit nechceme. Zrušili jsme proto armádu, válečné letectvo i námořnictvo. Jedinou ozbrojenou silou Nového Německa je dnes policie. Uvědomte si ale, Němci prohráli válku s mimozemšťany a byli vyhnáni na Zem, ale zbraně jim zůstaly a nejsou to vánoční prskavky! Doporučuji vám, respektujte nás! Nemáme vůči žádnému sousednímu státu žádné územní ani jiné požadavky, kromě jediného: nechte nás na pokoji. Kdo se nám ale postaví, tvrdě narazí. Omluvte se za vaše akce a všechno bude v pořádku.«

»Mrtví byli výhradně na naší straně!« vyskočil Brazilec. »A ještě abychom se omlouvali? Proč se neomluvíte vy nám?«

»Omlouvat se musí agresor, ne napadený,« řekl Hurtig. »Tady je přece jasné, kdo je kdo. Vyslali jste na naše území svá válečná letadla a začali shazovat bomby. Zahynuli sice jen vaši lidé, ale během agrese na našem území. Nemáme důvodu jich litovat ani se za ně omlouvat.«

»Nebudeme se vám omlouvat ani my!« trval na svém Brazilec.

»Nemusíte,« souhlasil Hurtig. »Postačí nám omluva od OSN. Na té ale trvat musíme, její rezoluce nás obvinila z neoprávněného použití síly. Bombardovat jste přitom začali vy, my jsme se jen bránili.«

»K té rezoluci se připojily všechny státy světa,« ujistil nás suše generální tajemník OSN. »Dá se říci, že se na ní shodl celý svět!«

»To neznamená, že jste v právu. Proč netrváte na svém, včetně dosavadní blokády našich hranic? Nové Německo se v právu cítí a neoprávněnou blokádu vydrží.«

»Blokádu jsme se přece dohodli zrušit,« přispěchal s odpovědí generální tajemník.

»Ponecháváte ale v platnosti odsuzující rezoluci. Žádnou milost od Organizace Spojených Národů nechceme! Trváme na tom, že se křivda stala nám a žádáme vás přehodnotit samu podstatu věci. Pokud blokádu našich hranic zrušíte jen jako formální *důkaz vaší dobré vůle*, budeme ji dodržovat sami jako výraz spjitosti s odsuzující rezolucí.«

»Byli byste prvním státem světa, který souhlasí s hospodářskými sankcemi proti sobě!«

»Nejde o hospodářské sankce, ale o princip,« odpálil ho Hurtig. »Bud' jsme se bránili neoprávněně a pak by byly hospodářské sankce i blokáda na místě. My to ale vidíme jinak a žádáme nejen zrušení

nepřátelských akcí proti Novému Německu, ale i omluvu.«

»To byste byli naopak prvním státem světa, kterému by se OSN omlouvala!«

»Ceníme si více spravedlnosti než hospodářských výhod, poskytovaných jen z milosti. Na omluvu máme morální nárok. Ostatně bychom nebyli první, komu OSN ublížila.«

Jednání s OSN tak dočasně uvízlo na mrtvém bodě. Hurtig půdu OSN opustil, vrátil se do Nového Německa a to se celému světu uzavřelo. Svět vydržel vzdorovat skoro rok. Na půdě OSN se jednalo dál, ale americké návrhy na *odstrašující klasické nálety* na Nový Berlín žádné příznivce nenašly, všichni si pamatovali naši mapku. Na výhrůžky jsme nedali.

Na internetu se občas objevily zprávičky, podobné vychloubání nerozumných německých mladíků, že by v případě útoku mezinárodních sil na Nové Německo mohla »...nějaká Q-bomba srovnat se zemí sídlo OSN i s New Yorkem, případně i jiná města.«

Ty vyhrůžky vypadaly v pubertálním slovníku nezletilců neškodně, ale svět dobře věděl, že máme nějaké Q-bomby od konce války s mimozemšťany pečlivě schované. Měli jsme jich pětadvacet, ale ten počet nikdo neznal. Všichni si ale dobře pamatovali, jak nečekaně se má soukromá helikoptéra kdekoliv na světě objevovala a také, jak jsem dvakrát dorazil autem přímo z Q-Země do Washingtonu před Bílý Dům. Na všech těch místech by zřejmě znamenala Q-bomba nepředstavitelnou katastrofu. Kdo nevěděl, že tu možnost už dávno nemáme, musel se té hrozby zaleknout.

»Díky Bohu za presidenta Spojených států!« uzavřel debatu Kurt. »Dlouho mu to trvalo, ale pak se odhodlal k rozumnému kroku.«

»To už známe,« mávl rukou Jirka. »Přiletěl k vám do Nového Berlína a dojednal mír. Pro vás to byla snadná dohoda, splnil přece všechny vaše podmínky.«

»O to nám šlo,« usmál jsem se. »Vyložili jsme mu, že světu nic jiného nezbyvá. Obvyklé silové řešení se všem zdálo právem riskantní, omluva OSN byla přijatelnější a jemu nakonec připadla gloriola mírotvůrce. Možná se mu zalíbila, později se věnoval mírovému procesu ještě víc a za tu snahu pak získal Nobelovu cenu míru. Přejme mu ji!«

Asi bych to neřikal tak blahovolně, kdybych znal pravou příčinu nečekané mírové iniciativy všech tří největších světových velmocí. Skutečné vysvětlení se jim tenkrát podařilo zatajit a mírové smlouvy proto vypadaly jako vrchol velmocenské vlídnosti. Nebyla to ale žádná laskavost. Na stolech presidentů se totiž nečekaně objevily výhrůžné dopisy, požadující mír, jenže zatěžkané miniaturními, ale pravými atomovými hlavicemi, odcizenými ze strategických zásob USA. Velmoci vyhrůžku úspěšně utajily, ale ta v každém případě zabrala, takový vzkaz se dá jen těžko ignorovat.

»Pro OSN to ale byla hořká pilulka,« komentoval to Jirka. »Poprvé se musela omluvit!«

»Nešlo o pilulky, ale o princip,« podotkl jsem. »Museli jsme od světa získat přiznání, že jsme byli v právu. Nemohli jsme od nikoho přijmout milost, kterou by nám znovu a znovu předhazovali.«

»To přiznání bylo ale vynucené vydíráním...« zamračil se trochu Jára. »To se vám to jednalo, když se ve světě začaly rozmáhat nemoci, jakmile došel küfferlin. Nikdo nespočítal, kolik lidí to stálo život. To snad byla příliš velká cena, ne?«

»Byla,« přikývl jsem mu. »Šlo o maličkost. Kdo měl ty lidi na svědomí. My? Trvali jsme na právu a domáhali se spravedlnosti. Nebo snad byli v právu politikové v OSN?«

»Nebyli jste vždycky spravedliví, uznej to, tati!« dorážel na mě Jára. »Nepochopím, jak jsi mohl vyhlásit amnestii na válečné zločiny Hitlera a jeho bandy zločinců!«

»Hitlera jsem osobně zastřelil,« připomněl jsem mu. »Spolu s jeho nejbližšími kumpány!«

»To bylo v boji, ale pak jsi navrhl tu amnestii...«

»Myslíš si, že byla ode mě chyba, postavit se proti jejich spravedlivému potrestání?«

»Samozřejmě! Nechápu to, nepochopím a nechci chápat! Schvalovat genocidu Židů je zvrhlost!«

»Já ji neschvaluji. Necháš si to aspoň vysvětlit?«

»Myslíš, že mě dokážeš přesvědčit?« pochyboval.

»Myslím. Kdybych tu amnestii neprosadil, zvolila by většina Němců raději smrt v cizím světě než návrat na Zemi. S viníky by zbytečně zahynuli i nevinní, narození po Druhé světové válce. S válečnými zločiny Němců na Zemi neměli nic společného. Nebyla to snadná kalkulace. Němců, kteří mohli mít hříchy na Zemi, bylo původně necelých pět tisíc, většina navíc ve válce s hlavonožci padla. Kvůli zbylé hrstce by zahynul milion lidí. To by přece bylo kruté. Amnestie to vyřešila jednou provždy, na nic víc nebyl čas. Šlo

o milion životů, proto jsem ji zvolil. I když sám lituji, že darebáci nebyli potrestáni.«

»Zločiny Němců na Q-Zemi se nepočítají?« namítl Jára. »Ani ten milion mladších přece nebyli sami andílkové!«

»Za těmi udělali čáru hlavonožci,« ujistil jsem ho. »Když to dokázali oni, nebyl důvod se tím dál zabývat. Bylo to jedno z mnoha možných řešení, tlustá čára za minulostí a mír, dodnes trvám na tom, že jsem zvolil správně. Němci dnes žijí v míru, nikomu neškodí a pevně věřím, že si žádnou další válku nezačnou. Přijela k nám nedávno výprava novonácků ze starého Německa a na posvátném místě, kde padl Vůdce Hitler, chvíli hajlovala. Pak ale dostala v nejbližší hospodě od zdejších Němců nakládačku a policie ji postrkem vypakovala, aby nám nezaváděla fašistické móresy. Zdejší lidé se zkrátka změnili. Neznali Hitlera jen ze starých dokumentů, ale osobně. Většina mu dokonce dlouho věřila. Pochopili ale, že mír je lepší než nacismus a dobývání světa.«

»Ty novonácky ti naše noviny uznaly jako jediné dobré, co jsi tu udělal,« přiznal Jára.

»A vidíš, to jediné mi uznaly neprávem. Já jsem se o tom incidentu dozvěděl až když viníci letěli letadlem zpátky do starého Německa. Schmidkeho policie dobře věděla, co má dělat. Vyprovodila je i beze mne.«

»Schmidke je ale tvůj ministr policie, ne?«

»Je, ale k zajištění klidu a pořádku mě nepotřebuje,« ujistil jsem ho. »Schmidke má vlastní hlavu a rozum. Policii má v tak perfektním stavu, že by mu ji mohla většina států světa závidět, ale to je jeho zásluha, ne moje. Já mu v tom jen nepřekážím, dokud dodržuje zákony.«

»Prý to byl generál Wehrmachtu...«

»Ve Wehrmachtu sloužili všichni zdejší Němci nad šestnáct let,« usadil jsem ho. »Tady Kurt také. Důležité bylo, jak se zachovali v rozhodující chvíli. Ti co jsou naživu šli se mnou proti Hitlerovi. Hitler a jeho nejvěrnější padli, gestapáci se ze zásady nevzdávali a museli jsme je pobít a ostatní vojáky věrné Vůdci jsme tam nechali a zlikvidovali je hlavonožci. Když si to v hlavě nestranně přebereš, šli se mnou jen slušní Němci. Kolik mezi nimi mohlo být lumpů? Jeden? Pět? I kdyby sto, co je to proti milionu? Trvám na tom, že to už nikdo nevyšetří a není k tomu ani důvod, opakovat se to nemůže.«

»Upřímně řečeno, nadávali ti všude na světě,« posteskl si Jirka. »Někteří ti nadávají dodnes.«

»To je pochopitelné,« utěšoval jsem ho. »Nebyli to jen Brazilci, kdo mlsně pošilhával po bohatství Nového Německa. Tisíce řečníků na demonstracích po celém světě plamenně žádaly splnění **morální povinnosti** Němců spravedlivě se rozdělit se všemi zeměmi. Jako kdyby se to nestalo už tím, že rostliny z paralelního světa dnes živí většinu lidstva a naftovníky od hlavonožců odstranily příčiny ropných krizí a získávají pro celý svět ekologicky čistší energii.«

»O tom víme,« přikývl Jirka. »Radikálové měli výhrady i ke tvým celním bariérám a nedostupným vížům. Podle nich to z Nového Německa učinilo nejuzavřenější stát světa.«

»Tím se ale nelišíme od Spojených států, kterým nikdo nic nevyčítá,« připomněla mu Gerta.

»Nové Německo nemělo jiné východisko,« dodal jsem. »Rok po našem návratu jsme zažili nájezd radikálů, protestujících proti našemu monopolu na küfferlin. Nepomohlo vysvětlení, že se té choulostivé lékařské rostlince daří jediné na polích Nového Německa, všude jinde hyne. Nepomohlo ujišťování, že pěstujeme küfferlin kde se dá, dokonce i v truhlících pod okny, s výjimkou lesů Nového Německa.«

»Tam rostou stromy z paralelní Země a na jejich ochraně se vzácně shodly všechny státy,« dodal rychle Kurt. »Kdo by si na to nepamatoval? **Küfferlin patří všem! Küfferlin patří všem!** skandoval dav rozvášněných **turistů** a házel kamení a zápalné láhve na policisty. Dav **pokojných demonstrantů** raboval obchody, zejména lékárny, došlo ke zraněním, demonstranti se pokusili zapálit i chráněný mimozemský les, naštěstí neúspěšně. Po dvou dnech policii nezbylo než jednat tvrdě. Schmidke dal prověřit všechny turisty, policisté podle videozáznamů zjistili, kdo se účastnil rabování a násilností, odebral pasy i všem, u koho policie našla zbraně, drogy nebo stopy po hořlavině, a dal je vyhostit. Vysloužil si celosvětovou nadávku **novofašista**, ostatní turisté **na protest proti policejní zvlí** sami odjeli, ale situace se uklidnila.«

»To mi zajistilo vítězství v následujících volbách,« dokončil jsem. »Ačkoliv mi protivníci vyčítali kdeco od falešné mírnosti po škody způsobené hoteliérům odjezdem turistů, málo platné, Němci mají rádi pořádek. Vandalové jim ho přišli rozbít a nemohli se divit.«

»Ty se Schmidkem souhlasíš?« vyčkávavě se optal Jára.

»Proč bych nesouhlasil?« opáčil jsem. »Se Schmidkem se kamarádím. Chytili jsme se jen jednou,

když dal popravít vojenského velitele Drážďan obrsta Hanekeho. To byl generálem Wehrmachtu a hájil se tím, že toho darebáka odsoudil řádný vojenský soud za prokázané zločiny, zejména za nezákonné popravby Němců. Byla to sice pravda, ale dal jsem mu tenkrát kapky, že vojenské soudy musí skončit a okamžité provedení trestu smrti také. Uznal to, od té doby vede civilní policii a puntičkářsky dodržuje civilní zákony, ale nemám mu co vyčítat. Přeber si to nezaujatě. Jeho pojetí spravedlnosti bylo přesně podle tehdejších německých zákonů. A nebyly všechny vyloženě nespravedlivé. Obrst Haneke dával Němce popravovat bez soudu, Alfréd mu poskytl aspoň vojenský soud s možností obhajoby. Připočti si k tomu, že se Haneke chystal bombardovat Nový Berlín Q-bombou a zjistíš, že Schmidke nebyl vrahem ani podle dnešních měřítek. Opakuji, není mu co vyčítat.«

»Ničivé demonstrace nám paradoxně pomohly,« usmál se při té vzpomínce Kurt. »Nikdo ve světě pak nemohl protestovat proti zavedení pořádku do cizineckého ruchu. Turisté dnes do Nového Německa přijíždějí výhradně jako turisté. Koho policie přistihne na hranici se zbraněmi nebo s drogami, nebo kdo nemá finanční prostředky na pobyt, nedostane se dál.«

»Vracíte ale víc turistů, než je ve světě obvyklé,« připomněl Jára. »A kdekdo ve světě vám nadává do rasistů!«

»To jsou jen nadávky,« odmítl jsem to. »Přečkali jsme několik zasedání Rady bezpečnosti OSN, konference ani nepočítám. Všechno máme podložené a zatím jsme se vždycky obhájili.«

»Přesto platíte ve světě za rasisty.«

»Proč?« podíval jsem se na něho. »Že nerespektujeme *povinný podíl* jiných ras, jak nám nedávno vyčetly Spojené státy? Původně tady bylo homogenní německé obyvatelstvo. Časem se tu usadilo i pár set přistěhovalců. V prvních letech s tím byly problémy, nebylo zpočátku jednoduché přesvědčit Němce o rovnosti ras, ale i to se časem usadilo. Chyba nebyla jen na straně Němců. Pověst o našem bohatství přilákala spoustu zlatokopů. Nové Německo není tak rozlehlé, jeho hospodářství nezávisí na průmyslu, spíš na zemědělství, museli jsme tedy chránit zemědělskou půdu i omezením přistěhovalectví, i když to zdvihlo ve většině zemí bouři odporu, někdy i nefalšovaného.«

»Právě!« zdůraznil Jára. »Vyhazovali jste cizince, kteří neměli kam se vrátit. Prý vůbec nerespektujete uprchlíky.«

»Museli zrovna k nám?« odrazil tuhle námitku Kurt. »Co k nám lákalo uprchlíky z Asie? Zejména když je všude ujišťovali, že tady vládnou rasisté? A přece přijížděli a přijíždějí. Loděmi i letadly, i když je to pro některé cesta na opačný konec světa. Dáme žadatelům sedm let na adaptaci, to je víc než dost. Bytů máme dost, zajistíme jim ubytování v garsonkách nebo i ve větších bytech, pomáháme jim i najít práci. Nedostávají žádnou podporu, ale zasloužené platy, v zaměstnanosti máme naštěstí pořádek. Kdo se živí poctivě, má se u nás dobře. Kdo ne, dostane zdarma letenku na kterékoliv letiště světa, které si vybere. To je snad v pořádku, ne?«

»Zakazujete lidem mít děti!« vypálil Jára nejtěžší kalibr.

»Omezování porodnosti je nutnost,« opravil ho Kurt. »Kdysi se Němci na Q-Zemi množili jako králici. Hitler pro svou armádu potřeboval vojáky, aby získal světovládu nad starou Zemí, proto měly německé ženy až pětadvacet dětí. K čemu to ale vedlo? K zabírání dalších a dalších území místních obyvatel a k jejich vyvražďování. Na oplátku málem vyvraždili oni nás. Uvědom si, podařilo se nám prodloužit věk natolik, že vedle sebe žije i pět generací. Podporujeme proto jen rodiny do dvou dětí, více než tři děti nejsou žádoucí. Tvůj táta získal od hlavonožců *brudete*, rostlinu geneticky vytvořenou pro antikoncepci lidí, která navíc odstraňuje měsíční problémy žen. Exportujeme jejich šťávu do celého světa. Co si máš ale myslet o rodině, která sem přijede s pěti nezaopatřenými dětmi a hned po příjezdu si zadělá na další? A navíc děti neposílá do německé školy, ale krást? Když krade i hlava rodiny, divíš se, že je vrátíme domů všechny?«

»Vracet uprchlíky do totalitních zemí pro kostku másla ukradenou v obchodě je nelidské,« trval na svém Jára.

»Nevracíme je přece zpátky,« upozornil jsem ho. »Dáme jim možnost zvolit si kterékoliv letiště na světě. Jedinou podmínkou je, že si na konzulátu příslušné země vyjednejí přijetí. I telefony jim platíme a žádné další potíže jim neděláme.«

»Když je ale nechtějí nikde jinde, posíláte je tam, odkud utekli. A tam si na nich obvykle místní totalitní systém pěkně smlsne!«

»*Když je nechtějí nikde jinde*,« opakoval významně Kurt. »Domovský stát je přijmout musí a že si na nich smlsne? Máš pravdu, ale není jejich smůla, že zloděje nikde nechtějí? Za Hitlera byla za krádež bez milosti kulka. To už dávno neplatí, ale o zloděje, vyděrače a nájemné vrahy nikde na světě zájem není. Trest smrti nikomu nehrozí, ale přísné tresty jsou snad v pořádku. Vyhoštění je často pro cizince mírnější než trest pro Němce.«

»To je divné...« zarazil se Jára. »Tvrдили nám ve škole, jak jste ke zločinům benevolentní. Prý tu máte samé amnestie, jediné vězení, navíc poloprázdné, pravý ráj zločinců!«

»Amnestii jsme si snad vysvětlili,« zamračil jsem se. »Týkala se zločinů přes padesát let starých a byla jediná. Amnestie by měly napravovat selhání soudů, případně přehnanou tvrdost zákonů. Soudy Nového Německa soudí spravedlivěji než dříve, amnestie tedy nepotřebujeme.«

»Prázdné vězení může znamenat, že tady nemáme zločince, nemyslíš?« usmála se Gerta. »Navíc, jak vám mohli zdůraznit, ve vězení sedí převážně cizinci, než je vyhostíme. To se dá vyložit opět dvěma způsoby. Buď jako diskriminaci cizinců, anebo že místní lidé prostě nekradou...«

»Vážně, kluci,« pokusil jsem se to uzavřít. »Tady se nekrade, to je fakt. Nezastávejte se zlodějů a proboha se k nim nezkoušejte přidat. To bych vám ani já nepomohl.«

»Ani ty?« podívali se na mě vyčkávavě.

»Zákony platí pro každého,« usmál jsem se. »Kdybych se zastával zlodějů, vadilo by to všem. Zkorumpovaný starosta by na svém místě dlouho nevydržel. Na funkci nelpím, její výkon je pro mě spíš čestná povinnost. Co bych ale byl za člověka, abych porušoval zákony, které jsem sám pomáhal tvořit?«

»Tebe by měli slyšet naši politici!« vyhrkl Jára.

»Pro některé by dodržování těch zásad znamenalo pohromu, což?« usmála se Gerta.

»No Jéžíš!« vyhrkl Jirka. »V Čechách by bez imunity nemohli žít!«

Teď se asi trochu divili Wernerovi, ale viděli, že to kluci myslí vážně a upřímně.

Slavili bychom to snad až do rána, kdyby se Wernerovi nerozloučili a nešli spát.

Ráno mě před svítáním začaly budit dvě nepříliš šetrné ruce.

Ohnal jsem se jako po mouše, ale bolestné zaúpění mě důkladně vytrhlo ze spánku. Před mým lůžkem ležel naznak Jirka a vytřeštěně na mě zdola koukal.

»Co tady děláš?« vyhrkl jsem na něho.

»Tati... c...c...co t...to bylo?« jektal v šoku zubama.

Musel jsem se trochu usmát. Došlo mi, co se stalo.

»Nemáš mě budit,« pokáral jsem ho. »Kdybys se mnou takhle zatřásl krátce po válce, už bych tě musel křísit. Naštěstí jsem to používal naposledy před deseti lety.«

»Co... co to ale bylo?« opakoval celý roztřesený.

»To bylo *quro*, nástroj mimozemšťanů. Už jsi to přece viděl. Nepamatuješ se, jak jsem tím kdysi před vámi kroutil skleněné láhve?«

Podal jsem mu ruku a pomohl mu vstát.

»Jako kdybych si sáhl na elektrického rejnoka!« otrásl se. »To byla ale šlupka! Musíš mít v sobě nejmíň pět set voltů!«

»To byl omyl,« ujistil jsem ho. »*Quro* nemá s elektřinou nic společného a neměří se na volty. Je to nástroj i zbraň, záleží na mně, jak to použiji. Dostal jsem to kdysi od *Uaxio*, abych mohl zabít Nordena. Nesmíš mě takhle znenadání budit, ve spánku jsem nebezpečný. V plné síle to spolehlivě zabije slona i nosorožce. Kdyby se mi přitom nedejbože zdál sen, že se bráním bandě nepřátel, mohl bych tě zabít. A to bych jistě nechtěl, věř mi.«

»Tak ona se tě máma nebála zbytečně?« díval se na mě.

»Mámu varoval váš pes,« vysvětloval jsem mu to. »Zvířata mívají pozoruhodně správné instinkty. Když máma viděla vaši dogu s kňučením couvat do tmy, začala mě brát vážně. Do té doby mě brala jako otrapu.«

»Proto ti říkala *Pekelník*,« řekl potichu.

Zamračil jsem se. Takové nařčení se mě trochu dotklo.

»Quro není dar z pekla, ale od hlavonožců,« opravil jsem ho. »Přiznám se, byl to důvod, proč jste museli vydržet tak dlouho u mámy v Čechách. Nechtěl jsem vám ublížit ani nechtěně. Tady si ale na to

zvykneš. Už proto, že ti ten dar chci dát také a pak už ti neuškodí.«

»Aby se mě také báli psi?« otřásl se.

»Když se budeš ovládat, ani pes si toho nevšimne. Jinak je to velice šikovný nástroj a budeš jej potřebovat.«

»Kdybych to věděl...«

»...polekal by ses?« usmál jsem se na něho.

»No, tati, já jsem věděl, že máš něco nezvyklého od mimozemšťanů, to ano,« snažil se přede mnou nějak ospravedlnit, »ale že jsi **ty sám** takhle předělaný...«

»Chci to nabídnout vám oběma,« opakoval jsem. »Neboj se, nejprve vám vysvětlím, co to obnáší, dám vám dost času na rozmyšlenou, ale pevně doufám, že neutečete jako králíci. Vždyť jsem říkal, že se na vás spoléhám.«

»Však jsem tě taky budil, kdy začneme s učením,« otřásl se ještě, ale zřejmě se už vzpamatoval.

»Takhle brzy po ránu?« rozesmál jsem se.

»Ty bys vydržel čekat ještě hodinu? Po slibu, že nás naučíš pravé mimozemské vědomosti?«

»Času dost,« zarazil jsem ho. »Rozhodnete se až příští týden. Nejprve si prohlédnete Nový Berlín, půjdeme se podívat na skleníky, vezmu vás i do Nordenovy pevnosti...«

»Místopis bych odsunul na později,« zamračil se Jirka. »Učení je snad přednější, ne?«

»Naopak,« vrtěl jsem hlavou. »Učení počká, do té doby využijeme čas zábavněji.«

»Proč až za týden?« umlouval mě Jirka.

»Protože jsem ti slíbil čas na rozmyšlenou.«

»To se snad týká toho... **quro** se to jmenuje?«

»Nejen toho,« řekl jsem vážně. »Vzpomeň si, slíbil jsem vám mimozemské vědomosti, ale ne, že vás budu učit jako v pozemské škole. To je něco úplně jiného.«

»No, možná... Jak to chceš dělat?« zajímalo ho.

»Chceš to vědět sám, nebo až k tomu přibereme Járu?«

»No, jistěže raději všichni tři,« ujistil mě. »Ale Jára ještě spí. On není tak...«

»...netrpělivý. A má pravdu. Budete si to muset pořádně promyslet. Doufám, že neutečete na první nesnázi, ale nic obyčejného to nebude, věř mi.«

Ustrojil jsem se a spolu s Jirkou jsme šli vzbudit Járu.

Ukázalo se, že Jára spal lépe, ale když se vzbudil, byl do učení také celý žhavý. Oba se na mě vrhli jako hejno komárů.

»Počkejte, nevíte ještě, oč jde,« krotil jsem je. »Až vám to řeknu, možná utečete oknem.«

»To bys nás, tati, krutě podcenil,« kasal se Jára. Jirka naopak mlčel v tušení nesnází. Měl pravdu.

»Nemám pro vás ještě všechno připravené,« vysvětloval jsem jim. »Když mi hlavonožci nabízeli to co já vám, měli to připravené pro jiné. Já jsem musel začínat od začátku a protože jsem si nebyl jistý, kdy přijdete, začal jsem teprve včera večer.«

»S čím jsi začal?« zarazil se Jára nechápavě.

»Podívejte se!«

Rozepnul jsem si košili. Pod levou klíční kostí jsem měl nádor velikosti vlašského ořechu, kůže tam byla vyboulená a zarudlá.

»Co to tam máš?« vyhrkl Jára zaraženě.

»To bude pro vás dva,« usmál jsem se. »Klonuji si to přímo na sobě, ale protože je to dvojité, je to trochu větší.«

»Co to je?« přidal se trochu rozechvělý Jirka.

»Tři nové orgány, každý dvojmo,« řekl jsem vážně. »Dva z nich, paměť a tacuky, se implantují přímo do mozku. Třetí se připojuje na krevní oběh, na hlavní tepnu u srdce. Nebojte se, umím to udělat. Získáte tím vlastnosti, kterými se liším od ostatních lidí. Paměť vám rozšíří duševní obzory. Urychluje myšlení a za druhé vám ji dám už naplněnou vědomostmi, tím slibovaným mimozemským vzděláním. Stejně tak mi kdysi předávali potřebné znalosti hlavonožci. Druhý orgán se jmenuje tacuky, dodává se rovněž do mozku a bez něj by ta operace ani nebyla možná. Způsobí, aby tělo implantovanou tkáň neodvrhlo, ale hlavně, aby se vám rychle a bez jizev hojily rány. Samotnému mi ta vlastnost několikrát zachránila život, také vám bude užitečná. Třetím orgánem je quro. Budeme je potřebovat k ovládnutí přístrojů. Ten orgán není elektrický, ale

jeho principy pochopíte, až vám implantuji paměť. Dá se používat i jako účinná zbraň, ale jenom kvůli ní bych vám to nedával. Rozuměli jste mi?»

Rozuměli, ale byli z toho celkem pochopitelně dost vyšinutí.

»Proto jsi říkal, že nám dáš čas na rozmyšlenou,« odušil tiše Jirka.

»Ty orgány ještě nedozrály,« přikývl jsem. »Musím je donosit, než budou životaschopné. Mezitím si to řádně rozmyslíte. Budete to mít jednodušší, já jsem na rozmyšlenou dostal jen pár minut.«

»A kdybychom se rozhodli, že ne?«

»Budu vás respektovat,« kývl jsem. »Sám dobře vím, jak vážné rozhodnutí to je. Kdybyste to odmítli, zlobit se na vás nebudu. Mělo by to ale pro vás jeden háček. Nemohli byste se asi nikdy setkat s mimozemšťany.«

»Chceš se vrátit na Q-Zem?« vyhrkl náhlým pochopením Jára.

»Ne,« zavrtěl jsem hlavou. »Slíbil jsem jim, že se tam bez pádného důvodu nevrátím a já sliby neruším. Až pochopíte principy konvertoru, poznáte, že to s Nordenovou technikou ani nepůjde. Není těžké propojit paralelní prostory, nachází-li se konvertor v tom... řekněme **vyšším**. Časem to pochopíte trochu jinak, ale teď vám to stačí. Proto se Zemi navazovali spojení jen hlavonožci, proto musely být i Nordenovy stroje u nich. Opačný směr působení je teoreticky možný, ale energeticky náročnější a musí k tomu být nejen jiný konvertor, ale především jinak umístěný.«

Samozřejmě jsem netušil, že tu obrovskou věž s **konvertorem nahoru**, sestříčku bájně Babylonské, spatřím na vlastní oči, i když v jiné situaci a v jiném světě... I na Zemi taková kdysi dávno stála a lidé si na věky zapamatovali jen to, že pravým stavitelům nikdo nerozuměl... Nevěřil bych ale, že budu jednou z paměti kreslit obrazy právě Babylonské věže a panorama kvetoucí Babylonské říše, viděné z ochozu horní strojovny... Budu k tomu potřebovat maličkost: přežít setkání s netvorem, který na té věži opravdu kdysi stál vlastníma nohama a ty obrázky pořizoval...

»Takže to od nás nepůjde?« nedůvěřoval Jirka. »Chceš stavět něco nového, silnějšího?«

»Pokud to nebude opravdu nutné, ne,« odmítl jsem to. »Uvažujte trochu! Q-Země je od nás, obrazně řečeno, **nahoru**. Proto je nám nedostupná. Ale což zkusit projít na opačnou stranu, **dolů**? Tam to přece zvládneme!«

»Kam by to ale bylo?« zděsil se Jára.

»Nevím,« opáčil jsem. »Uvažuji o tom zatím teoreticky, ale uvažuji o tom dlouho. Přírodní zákony mezi paralelními vesmíry nemusí končit u nás a Q-Země. Zkusíme se tedy probourat **dolů** a uvidíme. Zůstala nám stará Nordenova pevnost s konvertorem, přenesená z Q-Země. Je trochu poškozená, byl to opravdu šílený nápad a ani Nordenova pevnost nedokázala pracovat bezchybně, zejména když přenášela sama sebe. Přenos tenkrát vysadil, na Q-Zemi zůstaly její kondenzátory, ale to už byla na Zemi většina území Berlínské oblasti. Chybí nám tedy kondenzátory. Postavíme nové a pokusíme se projít do dalšího paralelního vesmíru. Očekávám, že tam najdeme Třetí Zemi. Kdyby tam žili mimozemšťané, setkáte se s nimi i vy dva. Rozumíte mi?«

»Tak bys přece jen splnil slib s těmi mimozemšťany, ale...« nedokončil Jirka.

»A bez těch úprav by to nešlo?« zkusil smlouvat Jára.

»Možná šlo,« přikývl jsem. »Ale uznejte, bez vědomostí mi nebudete nic platní a bez **qura** budete pomalí a zranitelní. Musel bych si najít jiné partáky a vás bych tam vzal, až to bude dobře prozkoumané a bezpečné. Možná to bude bezpečné od začátku, to teď ale nevím. Chtěl bych jít na první průzkum s pořádnými chlapy.«

Byla to rukavice hozená oběma do tváře. Ustoupit - nebo přijmout?

»Tati... a nemá to... nějaké vedlejší účinky?« zajímalo už zase pragmatického Járu.

»Má,« odpověděl jsem vážně. »**Quro** umožní mnoho věcí, ale vyčerpává. Budete mít hlad a budete hubnout. Může to být užitečné, člověku nehrozí nadváha ani pivní pupek. Musíte se ale naučit dokonale krotit své emoce, jinak zabijete každého, komu podáte ruku a to jistě nechcete. Jinak to má samé kladné efekty. Až si najdete děvče a bude to vypadat vážně, přemluvte je, ať se nechá od vás předělat. Na to už mě potřebovat nebudete, dokážete to i sami. To je asi tak všechno.«

»Když je to tak výhodné, jak říkáš, kolik lidí jsi už do dneška předělal?« zajímalo Járu.

»Nikoho,« odušil jsem. »Upřímně řečeno, nechce se mi dát to do obecného používání. Sám jsem se přesvědčil, jak snadno a beze stop může upravený člověk zabíjet. Ostatní neupravení lidé mají příliš velké

nevýhody a upravit všechny lidi světa není v mých silách. Nemohl bych za všechny ručit, že toho nezneužijí. V běžném životě to člověk ani nepotřebuje, Kurt ani Gerta o to nestáli, i když jsem jim to nabízel. Něco jiného je dobrodruh, chystající se na průzkum neznámé planety. Právě takové potřebuji a proto to nabízím vám.«

»Nikdo jiný vhodný tu nebyl?« opatrně sondoval Jirka.

»Nabízím vám to přednostně, kdysi jsem vám něco takového slíbil,« ujistil jsem ho. »Přijmete-li tu nabídku, nikoho dalšího nepotřebuji. Odmítnete-li, jistě si někoho najdu. Možná časem přibereme ke spolupráci lidí víc, ale prozatím to nebude nutné.«

»Já bych souhlasil... Samozřejmě když půjde i Jára,« řekl Jirka a nastavil ruku.

»Pak je rodinný podnik pohromadě,« plácl nás Jára.

»Ještě není, já to připravené nemám,« zarazil jsem je. »Ta doba na rozmyšlenou trvá. Do příštího týdne máte volno k seznámení s místopisem Nového Německa. Zatím vám budu dělat průvodce. Pak se vás obou zeptám znovu, tentokrát definitivně.«

»Co bys dělal s tím...« ukázal Jirka na bouličku, zřetelně se rýsující pod mou košilí, »kdybychom si to rozmysleli?«

»To je opravdu těžké,« povzdychl jsem si. »Skladovat se to nedá, není to salám v ledničce. Buď to někomu implantuji, nebo vyhodím. Počítal jsem najisto s vámi a nemám za vás náhradu, takže spíš to druhé. Začal bych se zajímat o nějaké spolehlivé Němce z místních kluků. Plány bych ale musel odložit. Asi tak o rok.«

»Neboj se tati,« ujišťoval mě Jára. »My tě nezklameme.«

Pár dní jsme jezdili po novém Berlínu. Nejprve okružní jízda U-bahnem a taxíkem, pak jsem kluky posadil do svého Messerschmidtu a prohlédli jsme si ostrov Nové Německo shora. Továrna Messerschmidt vyráběla místo tryskových stíhaček hbité vrtulníky. Nakoupila francouzské patenty, ale Němci by asi nepřenesli přes srdce, kdyby to nebyla vlastní německá konstrukce. Americké patenty by byly možná technicky výhodnější, ale bylo na ně dlouho embargo a mezitím se zde prosadili Francouzi. Bylo to tak lepší, aspoň víc peněz putovalo do Evropy. Měl jsem jeden z prvních kusů a i když měl za sebou už dvě celkové opravy spojené s modernizací, pořád sloužil spolehlivě. Pohled na svět z výšky mě pořád uchvacoval a pilotoval jsem si proto nejraději sám.

Oblétli jsme ostrov dokola, jako když jsem po přesunu z Q-Země obhlížel výsledek. Až nakonec jsme přistáli u zdánlivě opuštěné Nordenovy pevnosti. Byla zarostlá plevellem, ohrazená šedým plotem z vlnitého plechu s tabulkami zákazu vstupu na soukromý majetek. Jen malá přistávací plocha poblíž hlavního vchodu byla pečlivě vyčištěná a udržovaná.

»Tohle všechno je moje,« ukazoval jsem chlapcům ještě shora.

Dříve než se dotočily turbíny a zastavil rotor, vyšel ze vchodu pevnosti pan Klaus Werner, otec mého přítele Kurta. Nabídl jsem mu kdysi zaměstnání hlídače. V první chvíli mě odmítl, zdálo se mu to ponižující, ale pak to pochopil jako důležitou funkci. Nordenova pevnost bylo místo, kde jsem zajal jeho syna a tím vlastně oba zachránil.

»Jak se vám vede?« optal jsem se, když jsme se přivítali.

»Nuda,« podotkl Klaus. »Tam dole je pořád znát zápach spálené izolace. No, aspoň tam už není tak cítit sirovodík.«

Nechal jsem tu narážku bez odpovědi. Sirovodík z těch špatně větratelných chodeb ani za deset let úplně nevyvanul. Připomínal dávnou přítomnost původních obyvatel Q-Země.

»Brzy se do toho dáme,« sděloval jsem mu. »Do příštích voleb nekandiduji, budu mít na to konečně čas.«

»Nevím, nevím,« potřásl hlavou Klaus. »Podle mého bys kandidovat měl. Lidi si na tebe zvykli.«

»**Vzkříšenci** beztak rýpou, že bych toho měl zanechat,« usmál jsem se. »Už jsme se dohodli. Místo mě nastoupí Kurt. Jen ať proti němu někoho postaví!«

Politická strana **Vzkříšení Německa** mě kdysi na Q-Zemi za obrovského jásootu svých věrných ve volbách porazila, ale obnovila partajní manýry nejhoršího druhu, proslula korupcí a navíc asi měla prsty v neúspěšném pokusu o ohrožení našich sousedů Kopffüsslerů, což pro Němce znamenalo definitivní vyhazov z Q-Země. Důkazy nebyly a viníci unikli trestu, ale náhlý obrat ve vztahu ke Kopffüsslerům

většinou Němců otevřel oči - pozdě ale přece. Dnes měla partaj *Vzkříšení Německa* čtyři stálá procenta hlasů a s nimi si mohla nechat o křesle starosty Nového Berlína jen zdát.

»Já vím, Kurt je tvůj kamarád, ale on má na krku televizi, kdoví, jak na to bude stačit.«

»Bude,« ujistil jsem Klause. »Věř mu trochu, vždyť je to tvůj syn!«

Strážnice byla uvnitř pečlivě umetená, čistá a voněla tu oranžová káva, také původem z Nové Země. S Klausem zde hlídali dva jeho starší kamarádi. Každému už bylo přes devadesát let, ale na Nové Zemi se stárlo pomaleji a nikdo z nich proto nevypadal jako pensista.

Pozdravili jsme se a s kluky v patách jsem zamířil do slabě osvětlené betonové chodby se stěnami zelenými plísní a mokřým zčernalým stropem. Chodba končila rezivými točitými schody, sestupovalo se po nich hluboko a zdola byl slyšet zvuk tekoucí vody. Byl tam pramen, který dříve mizel v podzemí, dnes vyvěral nedaleko odtud ze skály a padal rovnou do moře.

Naštěstí bylo schodiště asi po patnácti metrech přerušeno podestou s těžkými železnými dveřmi, na rozdíl od dřívějších udržovanými a pečlivě namazanými, takže šly otevřít poměrně snadno. Za nimi byla další dlouhá úzká chodba s betonovými stěnami, také porostlými plísní. Každých dvacet metrů viselo na zdi malé svítidlo, ale stačilo osvětit sotva nejbližší okolí a mezi světly byla tma.

Chodba nebyla přímá, několikrát se nepatrně zalomila, vždy jen o pár stupňů. Asi to mělo zachytit případnou torzní vlnu, ale o účinnosti toho opatření bych po svých zkušenostech úspěšně pochyboval. Při explozi Nordenových laboratoří v Novém Berlíně dokázala torzní vlna rozcupovat lidská těla na kaši ještě sto metrů od východu z bunkru. Mě tam se štěstím zachránila Nordenova pancéřovaná limuzína.

Postupovali jsme mlčky, bylo tu pochmurno. Na druhém konci chodby byly, jak jinak, další bytelné kovové dveře.

»Tady mě zasáhl bleskem Kopffüssler, když jsem tu byl poprvé,« řekl jsem klukům, dychtivým po podrobnostech. »Tehdy to tu vypadalo hůř, byla tu tma, svítil jsem si baterkou a ta mi zhasla.«

Trochu lépe byla osvětlená kruhová místnost se čtyřmi dveřmi. Levé krajní jsem otevřel a vešel. Další chodba končila několika schody dolů a následovaly dveře, které jsem otevíral co nejslavnostněji.

Velký sál byl jasně osvětlený novými lampami, takže tu bylo světlo jako ve dne. Stála tu poněkud zčernalá, ale známá prstencovitá konstrukce konvertoru Nordenovy záložní základny.

Nebyl tu nikdo. Ani lidé, ani hlavonožci.

»Vítejte v nejzajímavějším místě našeho světa,« oslovil jsem slavnostně syny. »Před sebou vidíte stroje, schopné prolomit prostor a propojit sousední paralelní vesmíry.«

Operace

Zbytek týdne jsme věnovali krásám Nového Berlína. Procházeli jsme památná místa Hitlerovy metropole, prohlédli si obrovskou sochu Hitlera na Viktoriaplatzu, nepatrně poškozenou kulometnou dávkou. Vedly se o ni spory - strhnout či nestrhnout? Tenkrát za mnou přišla celá delegace Němců, ať je jako nestranný člověk rozsoudím. Navrhl jsem, ať ji nechají stát. Bude jim možná připomínat Vůdce, ale také osvobození od něho. Co se stalo, stalo se, důležitější je, jak se budou chovat dál.

Na ochozu pod sochou leželo i několik suchých květin. Ano, byli tu nostalgičtí pamětníci, kteří na Hitlerovy časy vzpomínali v dobrém. Stejně tak spousta Rusů i jiných národů vzpomíná na Stalina či na Lenina, zvláště zarytí i na Trockého a Che Guevarru. Před půl rokem tady místní Němci jednoho *nácka* přistihli, rozšlapali mu kytku a rozbili obličej, ale útočníci skončili u soudu, i když s poměrně nízkým trestem, neboť jim soud uznal za polehčující okolnost *spravedlivé rozhořčení*. Soudce ale musel dodržet zákon a musel tedy odsouzené alespoň formálně napomenout, když na rozsudek reagovali slovy »Příště dostane víc!«

Navštívil jsem s kluky *Muzeum posledních minut Hitlera* v podzemí bývalé budovy Gestapa, nyní městské Radnice. V široké betonové chodbě ve tvaru »L«, kde se skutečně poslední bitva Adolfa Hitlera odehrála, ležely voskové figuríny, zpodobňující účastníky. Adolf Hitler s prostřelenou hlavou uprostřed své suity generálů, proti němu mrtví výsadkáři se žlutými šátky kolem krku - Němci, kteří se mnou na straně Američanů dobývali Berlín. Byla tu i moje vosková figurína, portrét jediného člověka, který ten masakr přežil. Držel jsem v ruce německý samopal a přímo proti mně klesala k zemi císařovna Eva Hitlerová, kterou jsem měl právě skosit dlouhou dávkou. Princezna Susi se marně snažila matku zachytit a podepřít. Nebylo to přesně podle skutečnosti. Princezna se tehdy matku zachytit vůbec nesnažila a na Hitlera jsem střílel až po císařovně Evě. I na tu jsem vystřelil jen čtyři rány a to ještě nemířené, neboť mě okamžik předtím zasáhly blesky princezny Susi, takže jsem zaručeně nevypadal jako figurína, klidný a soustředěný na míření. Tvář jsem musel mít po dvou blescích zkřivenou a kdyby mě někdo zobrazil opravdu věrně, působil bych jako zrůda. A kdybych Hitlerovi hlavu prostřelil jen jednou a neroztrhal mu ji výbušnou střelou k nepoznání, mohl by se vzpamatovat.

Scénu naaranžovali podle dokumentárních fotografií. Nemohli ale věrně zachytit tu strašidelnou atmosféru polotmy, kde se křížovaly střely pistolí, samopalů i modré blesky quro. Důležité asi bylo jen jedno: Poslední minuty Hitlera a definitivní konec té stvůry nastaly právě tady. A měl jsem to štěstí, že jsem to jako jediný přežil.

Průvodce mě poznal a přivítal. Byl to Franz Steffke, bratr Johanna Steffkeho, kterého tenkrát zabila princezna Susi bleskem, když jsem ji vyvedl z podzemí jako svou zajatkyni. Nebyl to ode mne dobrý nápad. Vedla mě k tomu frajeřinka, nebo ohledy k mladé dívce? Buď jak buď, ta na první pohled křehká dívka vraždila jako jedovatá kobra. Mě ohrozit nemohla, ale vynahradila si to na jiných. Svým bleskem zabila šest Němců, když neuposlechli rozkazu, aby mě okamžitě zastřelili. Ani můj blesk ji nezastavil, musel jsem ji rozstřílet střelami dum-dum, jinak by zabíjela dál.

»Pachatel se vrací na místo činu, že, Oto?« usmál se na mě.

Ne, jistě ho nenapadlo vyčítat mi smrt svého bratra. Skutečným vrahem byla přece Susi, jejíž figurínu tady pečlivě oprašoval, stejně jako všechny ostatní.

Kluci ten obraz znali, fotografie z *Muzea posledních minut Hitlera* znal prakticky celý svět, ale tady to přece bylo jiné, tady se to stalo - a oba se najednou vypjali hrдостí, že jedním z hlavních účinkujících dramatu byl jejich táta.

Vrátili jsme se nahoru, kde tehdejší válečnou dobu nic nepřipomínalo. Ulice byly německy čisté, nikde žádné krátery po amerických bombách. Místo pyšného Reichstagu, raketami srovnaného se zemí, stála moderní budova divadla. Hitler byl (konečně!) kaput a život šel bez něho dál.

Vyjeli jsme výtahem na střechu nejvyšší budovy Nového Berlína, hotelu Rote Fahne. Patřil mi se vším všudy a byl plný turistů, nejvíce ze Spojených států. Zaměstnanci mě zdravili spíš přátelsky než uctivě. Byl jsem jejich šéfem, ale z dřívějších dob mezi námi přetrvával kamarádský postoj a neměl jsem chuť to měnit. Věřili mi. Věděli, že jsem nikoho nepropustil ani během krize, kdy byly hotely prázdné. Místo vyhazovu jsem jim platil kursy angličtiny, neboť jsem časem čekal turisty z Ameriky.

Pokochali jsme se vyhlídkou z nejvyšší terasy hotelu. Byly tu i původní mosazné cedule, vsazené do

kamenného zábradlí. Šipky ukazovaly jednotlivé městské pamětihodnosti, jen vedle jedné z nich byl novější nápis: ***Budovu Reichstagu nehledejte. Nahradila ji moderní divadelní scéna, postavená po pádu Vůdce.*** Několik dalších šipek naopak ukazovalo na nové orientační body. Jedna z nich byla až legrační: ***Tímto směrem se nachází hlavní město Brazílie. Odtud přiletla poslední válečná letadla v historii Nového Německa.*** Podle textu bylo jasné, že se tato cedulka objevila až během konfliktu s Brazílií, takže už vlastně také patřila historii.

Po výletech jsem klukům navrhl, aby složili zkoušky z německého jazyka, které musí nejpozději do tří let získat každý přistěhovalec. Neprojit zkouškou by totiž znamenalo nedomluvit se s lidmi na ulici a v obchodech, což se dalo trpět turistům, vybaveným tlumočnickými, ale ne lidem, kteří tu chtějí žít trvale. Takoví se musí nejpozději do tří let naučit německy, jinak jim policie další pobyt nepovolí. Kluci se naštěstí na Zemi němčinu pilně učili a ovládali ji, takže neměli problémy. Komise ostatně netrvala na jazykových znalostech na úrovni salónní němčiny a kluci dostali certifikát o zkoušce asi za osmi minut. Během zkoušky jsem čekal venku na chodbě a zakázal jsem klukům přiznat náš příbuzenský poměr. To bylo důležité hlavně pro komisaře, aby mohli po pravdě tvrdit, že kluky neznali, takže nemohla být řeč o nějaké korupci.

Zastavili jsme se na Centrální evidenci obyvatel Nového Německa a zařídil jsem jim průkazy k pobytu. Bez nich byl možný pobyt jen do tří dnů. Nežádali jsme o žluté turistické, ale hned o červené pro trvalý pobyt. Ty se na rozdíl od turistických nevystavovaly na počkání, museli jsme na nejbližším počítači vyplnit formuláře, kluci se dali automatickým fotoaparátem vyfotografovat, přiložili certifikát o jazykové zkoušce a dostali příslib, že legitimace budou do zítřka hotové.

Navštívili jsme i přístavní město Port Uaxio, ale to nebylo příliš zajímavé. Zábavních podniků tam bylo málo, většina budov byly sklady. Pláže Fríského poloostrova byly jediným místem v Novém Německu vhodným ke koupání v moři, byly ale dávno rozparcelovány mezi hotely a sloužily výhradně hostům. Prošli jsme se podél úseku patřícího mému hotelu ***Praha***, ale kluci si při pohledu na zoufale přeplněnou pláž plánované koupání rozmysleli.

Pláže Fríského poloostrova byly zlatým dolem. Ačkoliv se turisté mohli stejně ne-li lépe vykoupat i na plážích nedaleké Brazílie, byly zdejší pláže po celý rok přeplněné. Působila tu očividně exotičnost. Zdejší písek opravdu pocházel z jiného světa, rostly tu tři sta metrů vysoké stromy a zdejší jídla byla zajímavá nejen barevností, ale i příznivými léčebnými účinky. Proslulé byly zejména ***Mořské lázně Berlín***. Patřily mému největšímu politickému rivalovi ex-primátorovi Hansu Köppkemu, ***čestnému*** předsedovi partaje ***Vzkříšení Německa***. Od velkého stěhování a prohraných voleb vedli jeho partaj jiní šéfové a Köppke se musel spokojit s úlohou majitele několika výnosných podniků. Neměl ale důvod stěžovat si. Jako hoteliér byl úspěšnější a navíc užitečnější.

V současné době pokračovala i výstavba podzemní dráhy, která měla spojit Port Uaxio s Novým Berlínem. Měla být podzemní, aby nepřekážela na povrchu, ale stavěli ji povrchově. Ve vybagrované rýze vytvořili z měkkého kamene masivní klenby a opět zahrnuli hlínou. Práce pokračovaly rychle, na podzim mělo být slavnostní otevření. Podzemní dráha byla v Novém Berlíně smíšená, osobní i nákladní. Ve dne vozila lidi, v noci střídavě lidi a náklady. Na úseku dráhy Nový Berlín - Port Uaxio dokonce nákladní vlaky převažovaly i ve dne.

Měl jsem pro syny včas dopředu rezervované lístky i do nového divadla. Nejprve na klasického ***Lohengrina*** a následujícího večera na operu ***Princ Friedrich***, jejíž hlavní, byť zápornou postavou byl princ Friedrich Hitler, syn Vůdce a velitel Antarktické pevnosti, odkud chtěl Hitler na naši starou Zem posílat létající Q-bomby. Operu na libreto básníka Konráda Rumpfelda složil mladý hudební skladatel Vilibald Borski, angažovaný na staré Zemi, aby tu řídil hudební školu. Nové Německo mělo nedostatek hudebníků, ale škola už nějaké nadějně vychovávala. Opera měla úspěch především pro milé melodie, vzdáleně připomínající kreace Beatles. Textová část nebyla náročná a princ Friedrichovi jako kladný rys uznala jen bratrsky ochranný vztah k sestřičce, princezně Susi. Podle mě to ale nesedělo. Pravda, princ Friedrich byl synem Hitlera, byl velitelem jednotky atomových kamikaze na jižním pólu Q-Země, ale sestřičku ochraňovat nemusel, spíš by tomu bylo naopak. Sestřička Susi, miláček národa i tatínka, byla vybavená blesky quro a než jsem ji zastřelil, vraždila Němce o sto šest. Dokonce se mi před smrtí chlubila, že vraždila už dříve a divila se, proč mě její blesky nezabily, když to ***dosud nikdo nepřežil...***

Opravovat v tomto smyslu operu by ale nebylo vhodné, zejména když se její melodie zpívaly mezi mládeží. Beztak jsem nechal bez komentáře i nepřesné aranžování ***Posledních minut Hitlera*** ve sklepeních

berlínského Gestapa. Staral jsem se jen, aby se nezkeslená pravda dostala do historických dokumentů. Pravdivá byla jen má výpověď před historickou komisí, sestavenou krátce po událostech, zato odkázanou na mé svědectví, žádný jiný účastník tenkrát nezůstal naživu.

Strávili jsme se syny příjemnou dovolenou. Zaplavali jsme si v Köppkeho *Mimozemských Mořských Lázních*, utěšeně sledování personálem, který se předháněl v nabídkách všemožných služeb a přitom nás pohotově fotografoval. Pro podnik Hanse Köppkeho to bude vítaná reklama. Tušil jsem, že v jeho bazénech už dávno není vytrvale inzerovaná mimozemská voda, ale mořská voda Atlantiku. Bylo to vlastně jedno, ale Hans měl tenkrát výborný nápad. Ještě na Q-Zemi zavedl u *Mořských Lázní* (tehdy bez přízviska *mimozemské*) chov devítichapadlových chobotniček, nalovených v Jižním moři a celou dobu pěstovaných v sádkách. Chobotničky se Kopffüsslerům podobaly jen jako opičky lidem, ale Hans je teď vydával za »primáty Q-Země«, nebo za »vývojově mladší Kopffüsslery«. Nebyla to pravda, ale zvyšovalo to návštěvnost. Ve většině bazénů plavaly mezi návštěvníky desítky těchto přítulných tvorů. Samozřejmě měl i bazény bez nich, pro ty, kdo se chobotnic štítily. Jeho sádky produkovaly těch tvorů tolik, že se staly i hlavním jídlem Hansových restaurací. Jeho podnikavost tak zachránila v Novém Německu část fauny Q-Země, byla výnosná a současně záslužná, pro mě jistě přijatelnější než šéfování nacionalisticky zaměřené partaje. Jako podnikatele jsem měl Köppkeho raději než Köppkeho partajníka a nevadilo mi proto, že mu dělám reklamu. Však si rozmyslí udělat podruhé to, co ho stálo prohraný soud, pokutu a veřejnou omluvu, když si po mé první návštěvě jeho lázní dal vytisknout leták: »Ota Vávra přiznává, že jeho hotely stojí za bačkoru! Jedině podniky Hanse Köppkeho jsou ty pravé!« Tehdy jsem vystoupil v televizi s vysvětlením, že sice podnik pana Köppkeho považuji za *dobrý* podnik, ale osočování ostatních je pomluva, kterou by Němci trpět neměli. Když se omluvil, podal jsem mu ruku a přímo před soudem jsem si objednal do jeho lázní vstupenky na příští týden. Mohl mi vyčítat leccos, ale ne nekorektnost. Ostatně se od té doby zdravíme, i když o přátelství nemůže být ani řeči.

Týden nám tak utekl jako voda. Boule pod mou levou klíční kostí zatím vyrostla do velikosti slepičího vejce, ale její červená barva ustoupila normální pleťové.

»Ráno se rozhodnete definitivně,« sdělil jsem klukům večer s přáním dobré noci.

Možná jsem si to měl odpustit, oba pak ráno vstávali nejméně tři hodiny přede mnou, ale budit se mě neodvažovali. Při naší ranní oranžové mimozemské kávě jsem konečně vyrukoval s hlavní otázkou.

»Nechápu, tati, jak se opovažuješ o nás pochybovat,« vyčetl mi Jirka.

»Jen by nás oba zajímalo, jestli se to dělá při vědomí, nebo v narkóze,« zajímalo Járu.

»Napůl,« usmál jsem se. »Pacient je v narkóze, bez ní by to nešlo, chirurg jen v částečné. Nemohu si přece dát sám sobě narkózu a přitom operovat.«

»Nebude tě to bolet?« staral se Jirka.

»Ne. A už dost řečí.«

»A nebylo by možné, aby jeden z nás viděl, jak operuješ toho druhého?« zajímalo ještě Járu. »Víš, my jsme mezi sebou losovali...«

»Já jsem samozřejmě prohrál,« mračil se Jirka.

»Možné by to bylo,« zachmuřil jsem se trochu. »Nebylo by ale lépe, kdybyste to neviděli? Já jsem tenkrát také nic neviděl.«

»Tati... nejsem přece žádná bábovka,« holedbal se Jára.

»Dobrá, snad se přitom nesesypeš, i když... ale co, také jsem viděl spousty mrtvol a nic to se mnou neudělalo... Takže jestli jste odhodlaní to podstoupit, vypijete nejprve narkotikum. Je příbuzné morfia, bolet vás nic nebude. Jestli Jára trvá na svém asistování, může to vypít až po Jirkovi.«

Donesl jsem z ledničky dva poháry, jeden dal Jirkovi, druhý položil na stůl. Z přihrádkové skříně jsem vytáhl oválné pouzdro s chirurgickými nástroji.

»Tak tedy - na zdraví, tati!« pozvedl Jirka odhodlaně pohár a naráz jej vypil.

Přiskočil jsem k němu včas, abych ho zachytil, mimozemský nápoj účinkoval příliš bleskově. Jára mi pomohl uložit bratra na pohovku, svlékl mu košili a podložil pod něho omyvatelnou podložku.

»Bude hodně krve?« zeptal se mě. Podle věcného tónu bych vyloučil, že by se toho obával.

»Ani ne,« ujistil jsem ho.

Dal jsem si nevelkou injekci místního umrtvení těsně vedle boule s implantáty. Potom jsme s Járou otočili Jirku na břicho. Pacient byl připraven, operace mohla začít.

Ostrými nůžkami jsem si nabodl kůži a bouli rozstříhl. Zpod kůže se vyvalily implantáty, ale Jára neměl čas si je prohlížet. Vytáhl jsem kruhovou pilku a začal pracovat vzadu na Jirkově lebce. Vypadalo to hrůzostrašně, ale šlo jen o otevření kostí lebky. Pilka je nakrojila, pak jsem zabral lesklým páčidlem a vyklopil kruhový kus kosti. Krev tady tekla jen málo, stíhal jsem ji odsávat tampónem.

»Nepotřebuješ nějakou... sterilizaci?« staral se Jára.

»K čemu?« usmál jsem se na něho povzbudivě. »Není čeho se bát. I kdybych mu do rány zanesl bakterie, nic se nestane. Než by se stačily rozmnožit, *tacuky* je zlikviduje.«

»Myslíš tím tohle?« ukázal opatrně prstem na nevelký orgán, který mi visel z rozstřížené rány.

»Ne, to je *quro*,« ujistil jsem ho. »Paměť a *tacuky* je to menší. Jakmile bude na svém místě, začne se starat o hojení i o ochranu před bakteriemi. Proto tím musím začít.«

Vzal jsem nevelký orgán do prstů a trhl. Druhou rukou jsem si hned zastavovat krvácení z nevelké rány, přetrhaly se tam cévy přivádějící do nového orgánu krev a pichlavě to zabořilo jak se trhaly nervy.

»Teď jde o rychlost,« ukazoval jsem Járovi.

Održený orgán jsem zasunul Jirkovi nad malým mozkem mezi hlavní hemisféry. Cítil jsem, jak se přisál ke správné tepně. Během tří minut se ustanoví rovnováha a začne fungovat samohojivá schopnost celého těla. Za další čtvrt hodinu se do příslušných uzlin napojí nervové vývody a připraví i přídatnou paměť. Rychle, ale opatrně jsem vrátil na místo vypáčený kus lebeční kosti, ránu přetřel küfferlinovou masťou a přelepil náplastí, aby netekla krev, i když to ani teď nebylo tak zlé. Nakonec jsem zavázal hlavu obvazem.

»Pomoz mi ho obrátit,« požádal jsem Járu.

Zvládl bych to i sám, ale musel jsem šetřit síly. Járova pomoc, byť malá, byla vítaná.

Otočili jsme syna naznak, ale s hlavou otočenou ke straně, aby neležel na ráně. Měl zavřené oči, ale přirozenou barvu. Zato Jára byl bledý jako papír, až jsem se začal obávat, aby z pouhého pohledu neomdlel.

»Teď to bude ještě horší,« upozornil jsem ho.

Každý chirurg vám potvrdí, že operace vlastního dítěte je nejhorší ze všech. Byl jsem ale jediný na světě, kdo to mohl zvládnout, musel jsem tedy jednat bez citu. Ostrý skalpel prořízl dlouhou ranou kůži i svaly. Neporušil jsem žádnou důležitou cévu, ale krve zde teklo více než z hlavy. Rychle jsem si odtrhl další implantát. Tentokrát nic nebolelo, ačkoliv i *quro* mělo nervy. Napojí se na nervy ovládající srdce, budou se s ním o ně dělit. S chvějícím se orgánem ve své dlani jsem ponořil ruku mezi žebra hluboko do synovy hrudi. Vypadalo to hrozně, Jára se držel, ale zbledl ještě víc. Malými nůžkami jsem - pořád jednou rukou - přeštípl aortu a bez ohledu na krev prýstící pod mýma rukama vložil do hrudi nový orgán. Měl vlastní úsek aorty, který jsem nastavil do přeštípnutého místa. Po krátké chvilce jsem pocítil, že oba konce přirostly a krev uvnitř přestala téci. Hojivý orgán *tacuky* zřejmě fungoval, rychlost hojení už nebyla přirozená. Tak to ale bylo potřebné.

Opatrně jsem vytáhl ruku z rány. Žebra se vrátila do své přirozené polohy, na misce cinkly zakrvavené nůžtičky, ale to už jsem přistrkoval okraje obrovské rány k sobě.

»Ustříhni mi kus náplasti,« požádal jsem Járu.

Přelepili jsme spolu hojící se ránu. Asi to bylo zbytečné, okraje se začaly samy od sebe stahovat, aktivovaný orgán *tacuky* se i tady staral o hojení sám. Bez toho bych si nemohl troufnout na rozsáhlou operaci sám, bez asistence. Járu nepočítám, ten se víc díval, než aby mi pomáhal.

»Hotovo,« obrátil jsem se na něho. »Pomůžeš mi odnést ho vedle na lůžko?«

»To bylo všechno?« podíval se Jára nevěřičně na hodinky. »Vždyť to netrvalo ani čtvrt hodiny!«

»Nezdržuj, mám ještě tebe,« podotkl jsem.

»Promiň, tati,« trhl sebou Jára. Spolu jsme spícího Jirku omyli od krve a přenesli na mou postel. Jen dvě náplasti, malá vzadu na hlavě a velká přes půl hrudníku ukazovaly, kde byl operován.

»Než to vypiješ, sedni si na pohovku,« požádal jsem Járu. »Doufám, že sis to nerozmyslel.«

»Vždyť to bylo... nic moc,« odvětil srdnatě, jen jeho bílý obličej hovořil o něčem jiném.

Byl ale pevně odhodlán a dal mi to najevo tím, že jako Jirka vypil narkotikum naráz.

Druhá operace se podobala navlas první, jenže se odehrála beze svědků. Za čtvrt hodiny ležel Jára jako jeho bratr na pohovce se dvěma náplastmi. Nepotřeboval jsem ho nikam přenášet, vyčistil jsem si ránu a přistrčil rozstříženou kůži k sobě.

Ve chvilce se přichytila. Za dvě minuty sroste, za pět minut přiroste k tělu a za další hodinu už ani nebude znát, že mi tu ještě ráno rostlo něco cizího. Mimozemská technologie hlavonožců neměla chybu.

Uvařil jsem si oranžovou kávu. Chutnala stejně jako pozemská, jen místo kofeinu obsahovala jiné látky. Také povzbuzovaly, ale na rozdíl od pozemských nebyly lidskému zdraví škodlivé, ale prospěšné. V mém bytě teď klidně oddychovali moji synové, oba stejně upravení jako já sám. Mohl jsem být hrdý. Moje bývalá žena by jistě tvrdila, že jsem stvořil do své party další *pekelníky*, ale neměla by pravdu. Quro je jen poněkud nezvyklý nástroj, může sloužit jako zbraň, ale to může i kuchyňský nůž. Záleží na člověku, který jím vládne. Dlouho jsem neměl možnost vychovávat vlastní děti, ale říká se, že základy charakteru se utvářejí do šesti let, takže něco měli i ode mne. Kromě toho jsem je sledoval a po většinu odloučení jsem měl možnost studovat jejich reakce přes internetové spojení. Měl jsem na ně vliv jen na dálku, ale jak se zdá, oba vyrostli v pořádku. Otčím Ferenc mi byl podle různých známek podezřelý, ale měl na ně menší vliv než já a tím, jak je odstrkoval, odepřel si možnost zkazit je k obrazu svému. Byli to přece moji kluci. Spolu ještě hodně dokážeme...

Studená sprcha

Když se hoši probudili, Jára samozřejmě o čtvrt hodiny později, začal jsem je zpovídat. Ke svému údivu si začali uvědomovat, co vědí o prostorových konvertorech i o změnách, které jsem s nimi udělal. Věděl jsem zatím lépe než oni, co všechno vědí. Přelil jsem jim do jejich přídavných pamětí odborné znalosti od mimozemšťanů i mé vlastní. Jako by v té chvíli vystudovali České vysoké učení technické i technickou a lékařskou univerzitu hlavonožců na Q-Zemi. Jejich osobnost se rozšířila, a přece zůstali svoji. Vynechal jsem své osobní vzpomínky, místopisné znalosti Q-Země a pár maličkostí, vztahujících se ke světu, kam se asi nikdy nepodívají.

»To je úžasné!« rozplývali se oba.

Samozřejmě si neuvědomovali, že s tím budou spojeny i stinnější stránky. Až teď jsem jim mohl ukázat, jak mohou neviditelnými blesky *quro* změkčovat materiály. Sami si hned dychtivě vyzkoušeli, co je při mé první návštěvě udivovalo - tvarování skleněných předmětů za studena. Mohli natahovat a kroutit nejen skleněné láhve, ale i menší kovové předměty.

»A dost, dáme si svačinku,« přerušil jsem jejich kreace.

Byl nejvyšší čas. Vydali příliš mnoho energie a nebyli na to zvyklí. Oranžová čokoláda je ale rychle zásobila další energií.

»Budete se muset naučit ovládat,« krotil jsem je. »Pozor na to! Snadno sbalíte do koule skleněnou láhev, ale kdybyste přitom někomu podali ruku, mohli byste ho zabít. K řízení mimozemských senzorů nepotřebujete sílu, ale cit. Uděláme si rovnou trénink zeslabování impulsů.«

Až teď si uvědomili, že mám v bytě na zdech normální vypínače osvětlení jen kvůli návštěvám, aby nebyly odkázány na mou pomoc. Kdejaké světlo se tady dalo ovládat na dálku pomocí qura. Stačilo si pomyslet a zapnulo se rádio, sporák i pračka. Spotřebiče měly vypínače pro přímé ovládání, ale těch jsem se už několik let rukou ani nedotkl. Ovládání spotřebičů muselo být samozřejmě jemnější. Vyslat do rádia plný náboj qura by znamenalo, že se z radiopřijímače zakouří.

První den jsme proto strávili v mém bytě. Kdysi jsem se to učil za pochodu, ale také jsem více lidí zabil, než kolika jsem přátelsky podal ruku. A to až po nějaké době, kdy jsem se naučil ovládat svůj nový orgán jemněji. Ti mrtví ale byli nepřátelé, jinak to nešlo.

Jirkovi se nakonec podařilo *odpálit* mi radiopřijímač, ale to jsme přešli jako drobnou chybičku, čekal jsem to. Horší bylo, když jsem na jednoho i na druhého občas vybafl. Při prvním pokusu mi Jára ušetřil ránu, až jsem odletěl.

»Hrome, ovládej se trochu,« huboval jsem ho.

»Když ty jsi na mě tak vybafl...« ospravedlňoval se Jára.

»Myslíš si, že se ti to mezi lidmi nestane? Co když tě někdo vyleká úmyslně, aby se té švandě s ostatními zasmál? Neupraveného člověka bys na mém místě zabil!«

»Ty jsi mě nedávno taky trochu...« připomněl mi Jirka.

»Protože jsi mě nečekaně probudil,« vysvětloval jsem mu. »Ve spánku se ani já nedokážu ovládat. Ale ani pak jsem tě nezabil, pravda, mám na rozdíl od vás trénink. Budete si muset asi zvyknout spát odděleně od neupravených lidí. To je jedna z nevýhod.«

»To abychom se báli namluvit si holku?« došlo Járovi.

»Zpočátku se k takové dívčině budete muset chovat opatrně,« nabádal jsem je. »Nesmíte usnout, dokud je s vámi v jedné místnosti. Já vím, do společného života by to byl strašlivý handicap. Nezbyvá vám nic jiného, než svou životní družku, až si ji najdete, seznámit se vším a přesvědčit ji, aby se i ona nechala od vás upravit. Musí to být mezi vámi vážné, aby neutekla. Dvojnásobně bude platit pravidlo: než si s děvčetem něco vážného začnete, musíte ji znát. Až si vyberete, nesmíte se rozhlížet dál. Tím jste se odsoudili k monogamii, ale mezi námi, není to vada ani omezení. Jen si musíte dobře vybrat.«

»A co kdybychom chtěli mít děti?« zajímal se Jára.

»Vzpomeň si laskavě!« napomenul jsem ho. »Vědomosti hledej především u sebe! Já ti to klidně řeknu, ale znáš přece totéž co já. Dítě dvou upravených dostane všechny ty vlastnosti do vínku už při narození. *Tacuky* je důkladný orgán, fixuje se i do genů. Je to jistější než neustále hlídat odchylky od genetického vzoru. Kdybyste svoji budoucí choť neupravili, ani vaše děti by ty vlastnosti neměly, ale kde se sejdou úpravy v obou genech, spojí se i u potomků. Pamatujte si, než se s holkou vyspíš, zajisti si, aby vaše

děti byly takové, jako vy sami. Opět to vede jedině k důkladnějšímu poznání, ale to nebude žádná chyba, jen to chce větší zodpovědnost.«

»No nazdar,« neodpustil si Jára. »Není všechno zlato, co se třpytí!«

Pak se ale oba dali do tréninku. Nazítří jsme podnikli další společný výlet do města, aniž bych se obával nějaké nehody.

Další dny jsem věnoval radnici. Kluci mě doprovázeli a sledovali, jak se oháním. Přišlo za mnou několik občanů se stížnostmi, dvě byly oprávněné a slíbil jsem nápravu, tři jsem musel odmítnout po vysvětlení, které naštěstí stěžovatele uspokojilo. Němci se už naučili uznávat, že pravdu může mít i někdo jiný než oni sami. Večer bylo na radnici zasedání, projednávaly se státní zakázky a ty jsem nemohl ani nechtěl rozhodovat sám. Na příští týden se na radnici objednalo pět svateb. Čtyři páry jsem přesvědčil, že budou mít svatbu slavnostnější v kostele za přítomnosti kněze než *obyčejnou* občanskou, pátý pár trval na tom, abych je oddal právě já, což jsem jim nedokázal odříci, zejména když mi řekli, že kněze mají také, aby to platilo důkladněji.

»Dnes je starostování klidné,« ujišťoval jsem přihlížející syny. »Byly doby, kdy to tu připomínalo generální štáb za války. Ostatně, párkrát k tomu nebylo daleko.«

Zaběhaná demokracie starostu příliš nezatěžuje, stejně jako premiéra a presidenta. Bez drobných jednání se sousedy a zdvořilostních návštěv by málem nebylo co dělat. Něco jiného je ale úřad ministrů. Ministrem policie musí být generál, případně na to musí mít někoho na odborné úrovni, který pak vede policii za něho. S ostatními je to podobné. Dovolena starosty nesmí radnici položit. Ohlásil jsem tedy, že následujících čtrnáct dní nebudu v Berlíně, bude mě zastupovat ministr policie generál Alfréd Schmidke, načež jsem s kluky v závěsu odešel.

Klaus Werner nás tři u Nordenovy pevnosti nadšeně přivítal, až mu očka jiskřila.

»Konečně se tu něco děje!« radoval se.

Předevčirem sem přijelo auto továrny Junkers. Vyložilo pár beden součástek, kola drátů a jiného materiálu. Po jejich odjezdu strážníci z pilnosti všechen materiál přenesli do hloubi pevnosti, kde všechno složili do prázdné místnosti sousedící s halou konvertoru.

Ušetřili nám tím práci, ale staral jsem se, zda aspoň jeden z nich hlídal, jak byla jejich hlavní činnost. Trocha opatrnosti byla namístě.

»Čeho se bojíš, tati?« nakrčil nos Jirka.

»Ne všichni turisté jsou pouhými turisty,« odvětil jsem mu vážně. »Musíme počítat, že mezi nimi bude i pár agentů cizích tajných služeb. Od nich by bylo nezodpovědné takovou možnost nevyužít, od nás zase předpokládat, že nás nechají na pokoji.«

»Chápu,« přidal se na mou stranu Jára. »Hra zpravodajských služeb je stejná na celém světě.«

»Jen my nic takového nemáme,« ujistil jsem oba.

»Vážně?« ozval se v Járovi skeptik.

»Nemáme ani armádu,« ujistil jsem ho. »Místo vojska skladujeme v podzemních kobkách Nového Německa Q-bomby. Chrání nás před napadením spolehlivěji než nákladná vycvičená armáda. Schmidke zaměstnává pár agentů v civilu, ale do molocha světových tajných služeb to má hodně daleko.«

»Zato vlastně všichni spíte na atomových bombách?«

»Nejsou všechny nabité,« zavrtěl jsem hlavou. »Kdyby se stalo, že některou nedejbože použijeme, stačíme rychle nabít i ostatní. Je pro nás klidnější skladovat je vybité. Q-bomby mají vlastnost, kterou se od nukleárních bomb velice odlišují. Jejich síla a účinky se dá nastavit těsně před jejich použitím. Když je nabijeme málo, neprojevují se tak katastrofálně. Bomba, která smetla brazilské bombardéry, byla nabitá sotva na dvacetinu plné kapacity. Plně nabitá bomba by mohla zabít i tady v Novém Berlíně a kdybychom umístili dvě bomby na opačných stranách cíle, srovnaly by město se zemí tak důkladně, že by nezůstaly ani základy.«

»Vážně?« pochyboval Jára.

»V Q-Antarktidě, kde to naštěstí tak nevadilo, to udělalo rovinu i z velehor. Nenabitá bomba je ale naprosto neškodná.«

»Ještě že tak,« souhlasil i Jára.

V okolí se nikdo nevyskytoval a dalo se tomu věřit. Na Nové zemi žila mimozemská zvířata, ale kovový plot byl pro ně nepropustnou překážkou. Jakákoliv cestička vyšlapaná plevellem by znamenala

nezvaného návštěvníka, ale nic takového tu nebylo. Nordenova pevnost měla jediný vchod a v něm stále bděl aspoň jeden strážný.

»Ostatně, co by tu kdo dělal?« mávl rukou Jirka.

»Máš pravdu,« souhlasil jsem. »Konvertoru chybí zdroje a kromě toho má senzory jen pro řízení pomocí qura. Nordenův nouzový řídicí pult pro *neupravené* operátory jsem preventivně odmontoval hned jak jsem pevnost i s pozemkem od města koupil, dokonce ještě dříve, než jsem jej dal oplotit.«

»Jak ti vlastně tohle všechno prodali bez korupce?« ozval se opět skeptik Jára.

»Však to tenkrát byla událost,« usmál jsem se. »Podle zákonů, které jsem předtím sám prosadil, mi radnice nesměla městský majetek prodat bez souhlasu občanů a musela vypsát minireferendum. To ale proběhlo v klidu a s jednoznačným výsledkem. Stalo se to krátce po přemístění Nového Německa na Zem a volbách, kdy jsem se stal podruhé starostou. Všichni to ještě měli v blahé paměti a usoudili, že si nějakou odměnu zasloužím, třeba v tom, že mi poctivě prodají kus ostrova.«

»Jakápak tedy korupce?« rozčílil se Jirka na bráchu.

»Kromě toho jsem byl po smrti Nordena a Hitlera a po přesunu na Zem jediným člověkem na světě, kdo by si s tou pevností věděl rady. Ostatní by ji mohli využít leda jako skladiště potravin. Já s ní mám dalekosáhlejší plány, jen jsem si musel počkat na vás.«

»Neříkej, že by sis nedokázal upravit kohokoliv jiného,« namítal Jára. »Když jsem viděl, jak je to snadné, až jsem se divil, že tě to nenapadlo už dřív.«

»Napadlo mě to,« podíval jsem se na ně pozorně. »Berte to ale jak chcete, vy dva jste teď na celém světě jediní, komu mohu důvěřovat. Tady je spousta mladých kluků, ale málokdo má rodiče úplně čisté od fašistické ideologie. Nejsem si jistý, zda na své potomky neměli příliš velký vliv.«

»To nevěříš ani svému kamarádu Kurtovi?«

»Tomu věřím,« kývl jsem. »Dokonce jsem mu už nabídl to co vám. Slušně se mi omluvil, že si na to netroufá. Ano, je to můj kamarád a jemu bych asi jako málokomu tady věřil, ale on nechce. Má svou televizi, Gertu a dvě děti, usadil se a do dalších dobrodružství se nehrne. Tak je tomu ale s většinou Němců, kteří zažili válku. Všichni, kterým bych mohl věřit, jsou rádi, že nebezpečí pominula. Nedivte se jim, já je chápu. Zbyli by mi mladí kluci, ale těmi si zase nejsem jistý. Vsadil jsem proto na jedinou kartu, přesněji na vás dva.«

»To je pro nás obrovská důvěra,« odpověděl vážně Jára. »Námi dvěma si jsi jistý?«

»Nejspolehlivější pomocnou ruku hledej vždy na konci vlastního ramene,« odušil jsem. »Ale také se říká, nemáš-li komu věřit, jsi předem mrtev. Každý musí někomu věřit a u mě jste to právě vy dva, ať už to považujete za poctu, povinnost, vděk, příbuzenskou náklonnost nebo z pouhého kamarádství. Máme teď společný cíl, dejme se tedy do toho.«

»My tě nezklameme, tati,« honem si pospíšil Jirka.

»To by byl nejčernější nevděk,« přidal Jára.

»Dobrá. Začneme tedy. Dole pod konvertorem je velká prázdná betonová prostora. Norden ji původně zamýšlel pro zdrojové kondenzátory, pak si to rozmyslel a zdroje postavil stranou. Báł se jejich výbuchu, ke kterému ostatně došlo, proto je tento konec ostrova tak rozervaný. My se výbuchu bát nemusíme, víme o tom víc než Norden. Smontujeme tedy zdroje dole na dně pevnosti. Vy dva mi s tím pomůžete. Pak spolu zkontrolujeme všechny agregáty. Vadné bez milosti nahradíme novými, i kdyby to měly být všechny.«

»Kde je seženeš?« staral se skeptik Jára.

»Jako všechno, u Junkerse,« odušil jsem.

»Nenapadne někoho od Junkersů postavit si vlastní konvertor, když bude mít tvé plány?«

»Těžko. Součástky konvertoru jsou velice podobné součástkám kondenzátorů a ty se zase k nerozeznání podobají vyrovnávacím kondenzátorům elektráren, které dnes Junkers dodává do celého světa. Víš přece, jak jimi ve světě lidé rychle nahradili zastaralé přečerpávací elektrárny i jiné neohrabané prostředky k uskladňování elektřiny. Junkersovy kondenzátory dobyly svět rychleji a lépe než Junkersovy bombardéry.«

»To víme, ale že jsou podobné konvertoru prostorů?«

»Uvažujte trochu, kluci,« upozornil jsem je. »Všchno to máte v hlavě, jen to vyvolat, tak jako se vyvolávají fotografie, pokud jste to někdy viděli. Nebudete se mě přece na všechno ptát jako jelimánci.«

»No... máš pravdu... ale není mi jasné, kde seženeš dost stříbra na vodiče, když na to měď se svou vodivostí nestačí...«

»Ty stříbrné dráty jsou v těchhle bednách,« ukázal jsem jim. »Nepodivujte se, co to stálo. To sice v hlavách nemáte, řeknu vám jen, že pro mě není nemožné sehnat ze dne na den miliardu dolarů.«

»Já vím,« přikývl Jirka. »V Čechách tě přece nazývali vrah dětí, když jsi za küfferlin požadoval tolik, že si to nikdo v Africe nemohl dovolit.«

»Vám to v Čechách nevysvětlili?« obrátil jsem se na něho prudce. »Jednalo o tom přece OSN!«

»Vysvětloval jsi nám to jen ty po internetu,« přidal se Jára. »My jsme to chápali. Největší cenu jsi požadoval od Američanů, kteří si to mohli dovolit, do Afriky jsi dodával levněji. Američané pak ale v Africe küfferlin levně skupili a ty jsi to zastavil úplně.«

»Kdo tedy vraždil ty děti v Africe?« chtěl jsem vědět přímo od nich.

»No, asi ti, co léky pod rukou prodávali Američanům,« ustupoval Jirka. »Proč jsi to ale prodával Američanům tak nekřesťansky drah?«

»Když to bylo levné, vyplývali všechno, co bylo určené pro celý svět,« ztvrdl jsem v obličeji. »Normálně stačí jedna dávka küfferlinu na deset lidí a rok, oni zhltili i pět dávek na osobu. Dávali si to píchat i úplně zdraví, protože na to měli. Zvedl jsem jim cenu, aby s tím přestali plýtvat. Oni nepřestali, ale vykoupili zbytek světa. Považuješ to za spravedlivé? Nestačili bychom vyrábět ani pro ně samotné!«

»Ty jsi s nimi měl vůbec problémy, že?« podotkl Jára.

»To tedy ano,« povzdychl jsem si. »Musím spravedlivě přiznat, když šlo o vojenskou pomoc, byli perfektní. Bez nich by Nové Německo zahynulo. Jen je příliš brzy napadlo, že mě odstaví a budou si další vývoj Nového Německa řídit podle svého. Nejspíš chtěli mít z Nového Německa poslušný satelit a možná i základnu na Q-Zemi. Neuvědomili si tenkrát, že se za mě postaví hlavonožci a že jsou to páni toho světa, kteří si už od lidí nic předepisovat nenechají.«

»Však ti pak nemohli přijít na jméno!« přidal Jirka.

»Já vím,« opáčil jsem. »Uplatnili na mě nátlak všeho druhu. Prohlásili mě za zločince, vypsali na mě zatykač u Interpolu. Ve Státech mě obvinili a v nepřítomnosti odsoudili. Naštěstí je zlomil küfferlin, tak jako celý svět po incidentu s Brazílií.«

»Díky mimozemšťanům...« podotkl Jára.

»Víte, hoši, kdyby to Němci v čele s Ádou Hitlerem nezkazili, získala by Země tisíckrát víc,« řekl jsem přesvědčeně. »Zpočátku hlavonožci Němcům dělali první poslední. Léčili zraněné, zajistili obživu, vymysleli pro ně spoustu užitečných rostlin, které bychom my lidé nevyalezli ani v příštím tisíciletí. Němci se jim odvděčili sprostou zradou. Mohli by dostat ještě víc, ale oni měli jen dva cíle. Co nejdříve se rozmnožit, vyzbrojit, a bez ohledu na oběti dobýt Zemi. Aby se dostatečně rozrostli, potřebovali větší prostor, než kolik jim hlavonožci původně darovali, brali si tedy další území silou. Skoro bych řekl - zaplat'pámbu za Hitlera! Jeho pověstná nenažranost ho dohnala k válce s mimozemšťany. Zpočátku je sice zaskočili, ale pak se to začalo otáčet, takže je Němci nevyvraždili. Nechápu, jak mohli přehlédnout jejich vysokou úroveň. Nepochopili, že i když nestaví monumentální stavby a nepoužívají v takové míře stroje jako my, dovedou toho více.«

»Němci na Nové Zemi si zase musí říkat, zaplat'pámbu za Čecha, který nás z Nové Země ve chvíli nejhorší dostal v poměrně hojném počtu.«

»Nesměj se tomu, ono to tak vážně vypadá,« potřásl jsem hlavou. »Ale co bylo včera, nechme být. Teď máme jiný cíl a ještě hodně práce.«

Naštěstí Norden postavil i záložní pevnost s tradiční německou důkladností. Generátory se krátce po zapojení bez problémů zaktivovaly, do nově zamontovaných kondenzátorů začala skrytým vedením z elektrárny Berlín proudit elektřina, aby se přeměnila do statického torzního pole. Druhé přívodní vedení vedlo k okraji Nového Německa. Správně jsem tenkrát tušil, že Norden odebíral energii i od Kopffüsslerů a že mu ji dodávali i když už byli ve válce. Svědčilo to buď o jejich zapomnětlivosti, nebo spíš o tom, že Norden v první vlně vraždění zlikvidoval mimozemské vědce, kteří měli o jeho aktivitách přehled. Energetické zdroje Kopffüsslerů pracovaly tisíce let bez dohledu a Kopffüssleři asi přehlédli, že jejich nepřátelé dál odebírají jejich energii.

Vedení do elektrárny Berlín jsem řádně prověřil a i když bylo původně zapojené bez elektroměru, pro

Nordena bylo v Hitlerově říši vždycky všechno zdarma, nechal jsem si tam instalovat měřiče, pevně rozhodnut za energii poctivě platit. Pořádek dělá přátele.

Přestávku nutnou k nabití kondenzátorů jsme věnovali odpočinku. Kluci navštěvovali lázně Hanse Köppkeho, kde se brzy stali středem pozornosti. Jejich pobyt v Berlíně nebyl žádným tajemstvím a brzy se rozkřiklo, že jsou tady »další Češi a ke všemu Vávrovci«.

Jednoho večera se mě Jirka zeptal, co vím o fenoménu, se kterým se oba právě v lázních setkali:

»Nikdy předtím jsme nevydrželi tak dlouho pod vodou,« vykládal mi. »Snažili jsme si vzpomenout, co o tom víme, ale nic. Víš o tom aspoň ty?«

»Nevím,« přiznal jsem. »Vím, že nám *quro* dovoluje změkčovat kovy i sklo, ale ne dřevo, kosti ani rohy. *Tacuky* zlepšuje hojení, ale že by pomáhalo zadržovat dech, o tom mi také není nic známo. Vyzkoušejte to, mohlo by se nám to hodit.«

»Už jsme si to změřili,« hlásil Jirka. »Jára vydrží pod vodou dvanáct minut a já jedenáct. Lidi tam na nás koukali jako na div světa a houfně nám fandili.«

»Možná mi to Kopffüssleři tenkrát zatajili, možná si to sami neuvědomili,« uvažoval jsem. »Oni sami přece dýchali ve vodě jako na suchu, takže tyhle problémy určitě neměli.«

»Funguje to i na suchu,« pokračoval Jirka. »Ujdu bez nadechnutí dvě stě metrů. Má to jen jednu nevýhodu, stejnou jako *quro*. Unavuje to a dýcháš pak dlouho jako lokomotiva.«

»Dobře, budeme si to pamatovat,« uzavřel jsem. »Úplně zadarmo to zřejmě nebude, ale může to patřit mezi výhody. Dobře, že jste si toho všimli.«

Ten večer jsme opět odletěli do pevnosti. Vyzkoušeli jsme první zapnutí konvertoru. Všechno proběhlo bez chyby. Jára se v té chvíli nacházel na střeše pevnosti a když jsme zapnuli na pár vteřin konvertor, hlásil nám vzrušeně dolů telefonem, že viděl nad sebou modravé kolo.

»Když se rozplynulo, zůstal na jeho místě zvolna se rozplývající kruhový mráček.«

»Druhý pokus bude zítra,« rozhodl jsem. »Spustíte to a já se na to v helikoptéře podívám shora.«

»Proč ne všichni tři?« zarazil se Jirka.

»Protože nevíme, co tam je,« vysvětloval jsem jim. »Pokusím se nabrat vzorky vzduchu z těsné blízkosti propusti. Předpokládám, že se část vzduchu vyměnila už při prvním pokusu, ale nemáme čím zjistit, co tam bylo. Mohl by tam být jedovatý plyn a kdo ví co ještě. Bude jistě nejlepší, když to zjistí jen jeden z nás. A budu to já.«

»Proč ne my?« štětil se Jirka. »I já bych si na to taky troufl!«

»Budeš mít druhý pokus,« ujistil jsem ho. »Neberte mi čest podívat se tam jako první.«

»Ty už máš zkušenosti dostatečné,« lamentoval Jirka.

»Právě proto,« ukončil jsem diskusi.

Jára se jí nezúčastnil. Bylo vidět, že je na mé straně. I když by byl jistě rád tím prvním.

Kdybychom ale tušili, co bylo v tom prvním rozplývajícím se obláčku, připravili bychom se na další pokusy důkladněji...

Při druhém pokusu seděli kluci v pevnosti, kde měli sledovat stav generátorů a hlídat případné nestability. Trochu pečlivěji jsem se ustrojil, nasedl do své helikoptéry Messerschmidt a vzletěl nad pevnost.

Tentokrát jsem si měl propust řídit na dálku. Měl jsem na prsou křížovými popruhy připásaný ovladač, abych měl volné ruce. Ovladač byl říditelný nepostřehnutelnými impulsy qura, takže na něm nebyly ovládací prvky. Plochá černá krabička, umístěná přímo na těle.

Jak dlouho jsem nezažil ten pocit? Deset let? Nebylo to včera, kdy jsme právě v této helikoptéře viseli nad městem Nový Berlín, já, Kurt, Gerta a kameramani, abychom spolu natočili největší okamžik v dějinách Nového Německa - skok celého ostrova z Q-Země na naši starou dobrou Zeměkouli?

Hluboko dole pode mnou byla pevnost, uvnitř synové, kteří mezitím dospěli. Rodinný klan Vávřů, tak jsem si nás sám označoval dávno předtím, než totéž napadlo Němce.

Všechno bylo hotovo. Zapnul jsem dálkově konvertor.

Asi padesát metrů pod helikoptérou se objevil modrý kruh. V té chvíli jsem synům zmizel s očí, pozorovali mě totiž odspodu a kruhem teď viděli jen oblohu. Ne naši, oblohu jiného světa, Třetí Země, kruh plný mraků. Já jsem se díval naopak dolů a modravým kruhem jsem viděl částečně zasněženou krajinu. Kde nebyl sníh, prosvítal černý povrch. Povrch Třetí Země.

Moje teorie byla tedy pravdivá. Paralelních prostorů je ve vesmíru víc. Nejen jedním směrem, ale i na opačnou stranu se dá projít. Světů naskládaných na jedné gravitační šňůrce je tedy víc.

Ten pod námi byl ale příliš studený.

Nové Německo leželo na Q-Zemi v tropech, tam muselo být i na naší i na Třetí Zemi, protože Třetí Slunce je na tomtéž místě jako První a Druhé. Země se ale nemusely otáčet shodně, nemusely mít stejnou ani rychlost otáčení, ani sklon osy. Každý bod na jedné Zemi pak na všech paralelních Zemích opisuje jakési vlnovky, ale nebylo pravděpodobně, aby se tropická oblast objevila proti polární. Hledal jsem očima neblíže stíny, ale i podle nich svítilo místní slunce skoro kolmo dolů. Znamenalo to, že jsme v tropickém pásmu i na Třetí Zemi. Byl tu ale sníh. Všude vrstvy sněhu a ledu, zdálo se, že celý tenhle svět podstatně chladnější. Proto tu také nejsou žádné rostliny. Ledový svět.

Krajina pode mnou byla zasněžená a pustá, nevypadala nijak pohostinně. Myšlenku, že objevíme další bytosti, třeba i nám nepodobné, jsem okamžitě pohřbil. Není tu nic. Jen ledová pustina se studeným sněhovým popraškem. Můj sen, že tu najdeme prostor pro expanzi lidí Země, se tím jediným pohledem rozplynul vniveč. Na druhé Zemi chyběl Měsíc, tady zase příliš slabě svítilo slunce.

Zbývalo zjistit, zda je na Třetí Zemi podobný vzduch.

Mohl bych klesat vrtulníkem kolmo dolů, ale rychlejší bylo myslí pohnout ovládačem propusti. Modravé kolo prudce vyskočilo vzhůru a proletělo kolem mne. Vrtulník se teď vznášel v atmosféře neznámé planety a já jsem byl připraven okamžitě vrhnout kolo propusti dolů a zrušit je, kdyby tady chyběl vzdušný kyslík nutný k dýchání. Utěšoval jsem se, že sice nemám skafandr, ale vydržím dlouho nedýchat, takže bych měl stihnout vrátit se na naši starou dobrou Zem.

Motor vrtulníku ale pracoval dál a to znamenalo, že kyslíku je ve zdejší vzduchu dost. Ale než jsem se ulehčeně nadechl, povšiml jsem si něčeho, co mě přinutilo zblednout a pak se okamžitě s Třetí Zemí rozloučit.

Modré kolo kolem mě prudce prolétlo dolů a zmizelo. Messerschmidt se vznášel nad Nordenovou pevností, trochu se zakymácel, ale pak rychle klesal na přistávací plošinku.

»Jaké to tam bylo, povídej, tati!« ozval se netrpělivý hlas Jirky ve sluchátkách. Hoši podle přístrojů pochopili, že jsem ukončil první pokus a chtěli znát výsledky.

»Jsou tam taky mimozemšťani?« zajímal se Jára.

»Nic moc,« zarazil jsem mrzutě jejich nadšení. »Žádné mimozemšťany jsem nespatriil a zdá se, že tam žádní nejsou. Je to tam velice nevlídné. Pojd'te ven, přistávám.«

Dosedl jsem zvolna na plošinku, zatímco kluci vyběhli ze vchodu následovaní strážnými, kteří náš pokus sledovali také s velkým zaujetím.

»Vzduch je tam dýchatelný?« vyptával se rychle Jirka. »Povídej, tati, nenapínej nás!«

»Zdá se, že kyslík tam je, možná je ho dost,« referoval jsem jim. »Vzorky dáme analyzovat do laboratoří. Je tam ale strašná zima. Třetí Země je zkrátka ledová planeta.«

»Budeme tam tedy jezdit lyžovat!« napadlo Jirku.

»Nebudeme,« zarazil jsem ho. »Je tam něco jiného, co jsme naprosto nečekali.«

»Mimozemšťany jsi vyloučil, kyslík tam je, mráz ani led by nám nevadil...« vypočítával zaraženě Jára. »Co jsem zapomněl? Je tam snad všude oceán?«

»Ne, pode mnou byla jen zasněžená pevnina. Teplota mínus pět Celsia, což je na tropy málo, ale jinak by to bylo docela snesitelné... přece jen tam ale bylo něco nevlídného.«

»Ale co?« dorážel nedůvěřivě Jiří.

»Je tam velká radioaktivita,« prozradil jsem jim to bez zatajování. »Ručička rentgenometru se mi málem omotala o horní doraz, ještě že jsem si jí včas všiml a vrátil se. Přitom jsem letěl ve výšce. Vzduch za normálních okolností radioaktivní nebývá, takže všechno muselo přicházet zdola. A tam to bude životu nebezpečné. Třetí Země je zkrátka pro nás pozemšťany smrtící a navíc ledové peklo.«

A to jsem ještě netušil, jak příšernou pravdu říkám...

Jirkův nápad

Vrátili jsme se do Berlína jako zmoklé slepice. Bylo to pro všechny zklamání. Znamená to, že paralelních světů je skutečně více, ale mohou se mezi nimi vyskytovat i světy nevhodné k životu.

Z jedné strany máme Q-Zemi. Neměli bychom jí říkat Druhá Země, když už jsme ji jako druhou objevili? Bohužel jsme se s jejími obyvateli rozešli ve zlém.

Z druhé strany máme Třetí Zemi, plnou radioaktivních jedů. Pro nás je to také zakázaný svět. Chemické jedy by byly nejmenší zlo. Museli bychom tam nosit skafandry, ale mohli bychom se tam jít aspoň podívat. Bohužel, žádný skafandr, ani pancéřovaný olovem, nechrání proti radioaktivitě takové síly. Radioaktivita je prevít, není radno si s ní zahrávat.

Vzorky ovzduší Třetí Země jsme společně odnesli do laboratoří Hydrierwerke a.s., kde jsme byli objednaní a očekávaní. Převzali je a opět jsme odešli. Vzhledem k tomu, že jsme na tento den plánovali krátkou výpravu a večer jsme zamýšleli věnovat hodnocení výsledků, neměli jsme najednou co na práci.

Z chmurné nálady nás vytrhli Wernerovi. Pozvali nás na rodinnou oslavu, jejich Christince bylo osm let. Byla to bystrá dívčina, pěkně hrála na klavír a samozřejmě nám ráda zahrála. Následoval obřad sfoukávání svíček, krájení dortu a předávání darů. Ode mne dostala japonskou flétnu, kterou si přála už před půl rokem. Měl jsem ji pro ni od té doby připravenou ve skříni, neboť jsem její zmínku pochopil jako vítaný námět. Nejvíce potěší dárky, po kterých člověk marně touží. Ovšemže jsem se s rodiči domluvil, aby se u Christinky nesešly dvě nebo dokonce tři stejné flétny. Pan Klaus Werner, dědeček, si dohodl výměnu směny, takže rodina Wernerů byla pohromadě a my tři jsme do ní také docela zapadli. Rozloučili jsme se ale dřív než oslava skončila a vrátili se domů, abychom si to důkladně prohovořili.

Přede dveřmi na nás čekal muž v kombinéze laboratoří Hydrierwerke. Předal nám protokoly a rychle dodal:

»Máte se na to podívat co nejdřív, šéf říkal, že to strašně spěchá. Je tam prý něco hrozného. Chtěl vám zavolat sám, ale nebrali jste telefon, proto mě sem poslal.«

Trochu mě zamrazilo, ale poděkoval jsem mu a on odešel.

Jen za ním ale cvakly dveře, otevřel jsem tenkou složku a rozložil ji na stole. Dusík, kyslík, oxidy, všechno jako na Zemi. Trochu víc síry, ale takových vzorků bych i na Zemi odebral tisíce a nikdo by je od sebe neodlišil.

Až... no nazdar, tohle se laboratořím nezdálo právem!

Radioaktivní kobalt-60, stroncium-90 a cesium-137. Vznášelo se to jako prach ve výšce těch čtyř kilometrů, kde jsem letěl. Mohlo by to znamenat, že jsem měřil blízký prach a ne vzdálený povrch Třetí Země? Rychle jsem uvažoval. Vlastně to nic nezmění, je tam peklo, otevírat propust je riziko. Kolik toho svinstva mohlo proniknout na Zem? Hodně nebo málo, chyba je už to, že jsme sem něco pustili. Snad toho za tak krátkou chvíli mnoho neprošlo. Nebylo by příjemné vyhlášovat radiační poplach s mezinárodní dohrou.

Závěr laboratoří zněl: odebraný vzorek pravděpodobně pochází ze Semipalatinska. Odpovídá tomu nejen izotopické složení, ale i doba od posledních sovětských pokusů.

Rukou připsaný lístek byl ještě upřímnější.

»Pane Vávra, prosím Vás, co podnikáte v Kazachstánu? Stojí Vám to za to? Máte tu málo místa?«

Odborníci to tedy pochopili jako vzduch sice zamořený, ale pozemský. Ovzduší Třetí Země bylo dýchatelné a nebýt té radioaktivity...

»Co ty na to, tati?« promluvil Jirka.

Dívali se mi přes rameno, každý z jedné strany. Oba si uvědomovali, co to znamená. Vědomosti jsme teď měli zhruba stejné.

»Skončili jsme, jasná zpráva,« povzdychl jsem si.

»Takže žádné lyžování...« dokončil smutně Jirka.

»Je to ale podezřelé,« zavrčel Jára. »Co našli v laboratořích, je sice svinstvo, ale v děsně malých koncentracích. Dole toho musí být jistě víc.«

»Tím hůř,« podotkl jsem. »Přistávat v takovém místě by asi bylo o krk.«

»To taky,« přikývl Jára. »Ale zajímá mě izotopické složení. To přece není přirozená radioaktivita, chybí tam úplně radon a...«

»Panebože,« vyjekl Jirka. »Máš pravdu! Tohle opravdu není přírodní směs, ale...«

»...odpad z jaderných reakcí,« dokončil Jára chmurně.

»To vypadá pravděpodobně,« připustil jsem. »Když to ale aproximujeme do minulosti, neobstojí to. Oni to tady píší. Souhlasí jim Semipalatinsk, nejen co do složení izotopů, ale i dobou od posledních jaderných pokusů. Poměr izotopů se časem mění, dá se vysledovat, kdy to vzniklo. Problém je, že toho tam bylo moc a podle izotopů by to muselo vzniknout nedávno a naráz. To se mi nezdá normální ani na přírodní, ani na umělé reaktory.«

Co to vlastně jsou *přírodní reaktory*?

Kde se v přírodě nachází velké množství přirozených štěpných materiálů, může čas od času dojít ke spontánním jaderným reakcím. Roztoky solí štěpných látek natečou do přírodní nádrže a vysycháním se zkoncentrují, až samovolně nastartuje jaderná reakce a vznikne přírodní reaktor. Mohla by je také vyvrhnout sopka, případně mohlo štěpení proběhnout i pod zemí, pak by sopka vychrlila jen výsledek. Příčin současného stavu mohlo být víc, mohly se obejít i bez fiktivních bytostí, po kterých jsem ostatně nespatriil sebemenší známku.

Přírodní reaktory by ale zanechaly jiné složení izotopů. Tohle muselo být něco jiného.

»Vysvětlit se to dá,« řekl Jára temně. »Ale jen jedním způsobem. Atomovou válkou.«

Pravda, tohle bylo ještě horší. Napadlo mě, že jsme se strefili do oblasti podobné Semipalatinsku na Zemi, tedy do pusté oblasti, kde by místní myslící bytosti zkoušely atomové zbraně, ačkoli i v tomto případě je označení *myslící* značně diskutabilní. Vyloučené to nebylo, něco podobného se dělo i na Zemi. Vezmeme-li ale v úvahu úroveň radioaktivity k době, do které se dal umístit okamžik výbuchu, bylo toho opravdu moc. Po jednotlivých jaderných pokusech se radioaktivita vždycky rozředí, poklesne mnohem víc, než by odpovídalo poklesu díky rozpadu izotopů. Na Třetí Zemi jí ale bylo příliš mnoho. Dalo se to snad vysvětlit jiným druhem zbraní. Járovo vysvětlení ale bylo mnohem pravděpodobnější.

Na Třetí Zemi asi nedávno proběhla jaderná válka!

Jaderná válka bohužel byla nejpravděpodobnější z toho, co si umíme představit. Nevylučovalo by ji ani to, že jsem po tavných bytostech nespatriil ani stopu. Dokonce by to, což mě napadlo až teď, přímo vysvětlovalo i chladné podnebí v tropech Třetí Země. Mohla to být nukleární zima. Atomové výbuchy vrhnou do stratosféry příliš mnoho prachu a páry, zvýší se albedo, na povrch pronikne pouze zlomek slunečního záření a nastane doba ledová. V každém případě to byl konec průzkumu radioaktivního a zřejmě mrtvého světa. Byl by příliš riskantní a bezvýsledný. K čemu zkoumat - pohřebiště?

»Tatí, měl bych řešení, co s tím,« řekl najednou Jirka.

»S tímhle moc nenaděláš,« vrtěl jsem hlavou. »Budeme to muset pustit z hlavy, je to tam příšerné. Možná za dalších deset let změříme, zda to kleslo. Je mi to líto...«

»My dva přece víme totéž co ty,« opáčil Jirka. »Nechci diskutovat, zda jsme nebo nejsme schopni zkoumat Třetí Zemi. Navrhují začít rovnou zkoumat Čtvrtou Zemi.«

»Myslíš, prolomit se přes dvě bariéry naráz? To přece nejde!« pochyboval Jára.

»Ne,« vrtěl hlavou Jirka. »Navrhují postavit kopii Nordenovy pevnosti. Hermetickou, dokonale bezpečnou před zářením. A umístit ji na Třetí Zemi. To snad dokážeme. S její pomocí se pak dostaneme o stupeň dál, tedy, pokud existuje ještě další, Čtvrtá Země. Nestojí to aspoň za pokus?«

Skoro jsem zalapal po dechu.

Panebože, jak jednoduché řešení! A reálné! Všechno potřebné jsme přece měli vyzkoušené. Poslat na Třetí Zem dokonale hermetickou pevnost, jejíž betonové stěny se budou radioaktivitě venku smát, a její pomocí proskočit do dalšího vesmíru. Povedlo se mi kdysi prohodit Nordenovu pevnost z Q-Země k nám, proč teď její sestřičku neprohodit na ten nehostinný svět Třetí Zemi a její pomocí překonat další bariéru? Kolumbovo vejce, tentokrát Jirkovo!

»Jirko, tys'na to kápl!« podal jsem mu ruku ke gratulaci. »Bude to pracnější než zkoumání Třetí Země, ale nedá se čekat, že bychom tam narazili na nějakou podobnou smůlu.«

»Brácho, seš kanón!« uznal i Jára.

»Vidíš? A to máme teď všichni tři stejné vzdělání! Ještě že každý myslíme trochu jinak!«

»Za pokus to stojí,« shrnul jsem to. »Dáme se do toho co nejdřív.«

Jirka nás, jak se říká ve sportu, vrátil do hry. Někdy stačí geniální nápad, aby se věci pohnuly. Provedení může být obtížnější, ale už to není porážka.

Rozhodli jsme se neodkládat to ani o chvíli. Jára měl nakreslit plány stavební části a vyzkoušet si nové dovednosti. Dostal za úkol koupit vhodný počítač s kreslicími programy a příslušenstvím. Chtěli jsme začít co nejdříve. Jirka si poprvé sedl za řízení helikoptéry, ale s mými znalostmi hladce vzletěl a zamířil nafotit okolí Nordenovy pevnosti a vybrat místo, kde bychom mohli postavit její sestřičku. Já jsem dojel do továren Junkers objednat strojní součásti. Cestou jsem se stavil na Centrální evidenci, vyzvedl klukům po ověření mého vlastního průkazu legitimace, v bance jsem na jejich průkazy založil konta a převedl na ně každému po čtyřech miliónech marek, aby v případě potřeby disponovali penězi.

Za dvě hodiny jsem se vrátil do bytu. Kluci zatím rozmístili, propojili a oživilo tři nové počítače. Jirka už měl na obrazovce fotografie a vyznačoval na nich pozice dalších tří pevností.

»Co kdyby byla i Čtvrtá Země tak nevlídná?« podivil se mému údivu. »Pak to zkusíme dál, ne? V každém případě musíme zjistit, kolik paralelních vesmírů existuje. Třeba neexistuje už čtvrtý, anebo naopak, co když jich je nekonečná řada? Dříve nebo později nás to beztak bude zajímat!«

Oba už samozřejmě počítali při stavbě budov se změkčovačem kamenů od mimozemšťanů. Patřilo to k *implantovaným* vědomostem a nemusel jsem jim vysvětlovat jeho přednosti.

Kromě nových počítačů přivezl Jára několik krabic další elektroniky.

»Objednal jsem všechno na tvé jméno, tati,« sděloval mi suše. »Doufám, že to v pořádku zaplatíš. Tvrdil jsi přece, že máš peněz dost.«

Místo odpovědi dostali legitimace, vystavené centrální evidencí obyvatel Nového Německa. Vysvětlil jsem jim už dřív, že tyto kartičky slouží mnoha účelům. Občané jimi prokazují totožnost, současně slouží i jako kreditní karta, šeková knížka i průkazka hromadné dopravy, nahrazují zkrátka všechny možné dokumenty. Byly to jen čekatelské průkazky, nemínil jsem obcházet zdejší zákony, které jsem sám pomáhal sestavovat, ale od plnohodnotných se lišily jen nepatrně červenými pruhy na krajích. Představovaly jedinou **diskriminaci** cizinců v Novém Německu. Občan by musel při spáchání trestného činu počítat s vězením, ale zůstal by občanem Nového Německa, čekatelé čekalo vyhoštění. Proměna čekatele v občana nastávala po sedmi letech bezúhonného pobytu, ale do tří let musel každý složit jazykové zkoušky. Jirka s Járou je před komisí složili hned po příjezdu, takže měli tento krok již za sebou.

»Tvůj nákup samozřejmě zaplatím, ale příště už můžeš utrácet pohodlněji ze svého,« sdělil jsem Járovi a tím i Jirkovi.

Jára vybral dobře. Kromě kamerového systému pro nové pevnosti nakoupil i nové řídicí počítače.

»Pevnost na Třetí Zemi nebude mít žádná okna, pro prohlížení okolí bude mít na střeše pancéřové pouzdro s kamerami. Co kdybychom přece jen objevili nějaké Třetozemšťany? Musíme zajistit i lepší zaměřování propustí, kterými se tam budeme dopravovat. Předpokládám, že se budeme přenášet přímo do hlavní haly, abychom se neproducírovali v radioaktivitě venku. Musíme jim tedy zajistit přesnost, aby nám propust nepoškodzovala interiér. Zaměřování musí být přesné na milimetry, ne na metry.«

»To jsi ale nasadil laťku hodně vysoko,« krotit jsem ho. »Kde bereš ten optimismus, že se ti to podaří?«

»Centimetrová přesnost je reálná,« odušil Jára klidně. »Spočítal jsem to.«

»Předal jsi nám strašně moc vědomostí, tati, díky za ně, ale nemusíš nás podceňovat, něco jsme věděli i z domova,« komentoval to Jára.

Možná měl pravdu a znalosti mých kluků by pak mohly převyšovat i mé vlastní. Co jsem vlastně věděl o jejich dosavadním vzdělání? Papírově měli maturitu, nic víc. Ale vždyť na Zemi jistě nezaháleli, celou dobu se intenzívně připravovali na setkání s mimozemšťany, měli cíl a obětovali mu všechn svůj volný čas. Místo na diskotéky a na plovárny chodili do knihoven, kde studovali všechno, co by se jim mohlo v budoucnu hodit. Nepřestali ani když se ukázalo, že slibované cestování po Q-Zemi definitivně skončilo. Snad tajně doufali, že se opět obnoví a že je tam vezmu na návštěvu představit jim Uaxio.

»Dobrá, to není špatný nápad,« souhlasil jsem proto.

Pak jsem se také zapojil do projektování. O prostorové dispozice pevností jsme se chvíli odborně přeli, než jsme se dohodli na nejlepší variantě. Některé detaily prosadili kluci, jiné já. Budeme se na ty pevnosti hodně spoléhat, proto musí být co nejdokonalejší.

Po telefonu jsem předběžně zajistil postavení stavební části u spolehlivé německé stavební firmy

Halske a synové a u Junkerse sjednal rozšíření zakázky na trojnásobek. Jednání ale bylo složitější. Slíbili jen zdvojnásobení zakázky, třetí sadu mi s politováním o čtvrt roku odložili. Podniky Junkers prý právě dostaly významnou zakázku na vyrovnávací kondenzátory elektrické sítě od Brazílie, což pro ně byla prestižní zakázka, která u nich měla přednost. Německé vyrovnávače v Brazílii, to byl hit století. Ani ne pro jejich finanční hodnotu, podobných zakázek už přece vyřídili víc, ale jako ukázkou perfektní německé spolupráce s bývalým nepřítelem. Tak jsem to samozřejmě pochopil a vše souhlasil. Jen ať celý svět pochopí, že je lepší vycházet s námi v dobrém než harašit zbraněmi!

Dvě pevnosti navíc by nám ostatně měly stačit. I kdyby se ukázalo, že Čtvrtá Země není přívětivá, stejně jako Třetí, ve třech bychom se daleko pouštět nemohli. Museli bychom to rozšířit na větší okruh lidí. Časem jsme s tím počítali, jen jsme si chtěli užít prvního objevitelského nadšení.

Rozdělili jsme si tedy práci a pustili se do ní. Některé položky vybavení ale v Novém Německu nikdo nevyroběl, vyjednal jsem si tedy prostřednictvím firmy Junkers dovoz. Měli ode mě tak lukrativní zakázky, že se mi rádi postarali i o to, co sami nevyroběli. Šlo o přesné dozimetrické přístroje. Budou velice užitečné na Třetí Zemi a doufám že zbytečné na Čtvrté.

Týden uplynul jako voda, pak druhý.

Stavební firma Halske a synové dokončila základy první nové pevnosti. Přesunula teď těžké rezonanční stroje o třicet metrů dál a začala dělat základy druhé, zatímco my jsme začali do spodních místností montovat kondenzátory. Bylo výhodnější naskládat je sem vrchem, než je protahovat úzkými chodbami a vchodem. Šlo by to také, opravy se budou muset uskutečnit touto cestou, ale měli jsme to snadnější, když bylo podzemí pevnosti shora otevřené jako krabice.

»K čemu vám to bude?« tázal se mě dobrácky Egon Halske, když mě viděl při kontrole staveniště. »Junkersovy vyrovnávače sítě na konci světa? Co chcete vyrovnávat? Kondenzátory se snad staví u elektráren nebo u velkých rozvodů a elektrárna Berlín už jich má dost!«

»Nenechte se mýlit,« odušil jsem klidně. »Na bednách jsou nápisy, že jde o vyrovnávače sítě, ale ty se dají použít i jako zásobníky elektřiny. A na to je potřebujeme my.«

»Zásobníky elektřiny na sto terawatthodin?« vrtěl hlavou údivem Halske. »Není to nějak moc?«

»Sto má každý,« ujistil jsem ho suše. »Sečtete si je.«

»To by dokázalo krmit pár dní celé Nové Německo!«

»Nebudou pracovat pro Nové Německo,« ujistil jsem ho. »Potřebuji veliký a spolehlivý zdroj. Víte přece, k čemu sloužila Nordenova pevnost?«

»Chcete se vracet na Q-Zem?« zachmuřil se Halske. »Na vašem místě bych to nedělal. Vždyť jste jim slíbil, že je necháte na pokoji. Já bych je nedráždil.«

Ujistil jsem ho, že Q-Zemi ponecháme na pokoji a ani Q-bomby montovat nechceme. Spokojil se s tím a oddychl si, že nechceme dělat ztřeštěnosti, jaké by ode mě nečekal.

»Doufám, že nás Němce brzy seznámíte s výsledky, až nějaké budete mít.«

Slíbil jsem mu to s čistým svědomím a pokračovali jsme v montáži kondenzátorů.

Sotva jsme zamontovali první sadu, firma Halske přivezla změkčovací stroj a stejným způsobem jako základy vytvořila stropy nejhlubšího patra a stěny dalšího. Přesuny strojů zdržovaly, ale paradoxně šlo o zrychlení celé stavby. Zatímco rostlo další patro, namontovali jsme druhou sadu kondenzátorů. Pak jsme se opět prohodili se stavbaři. Současně se stavbou tak probíhala hrubá montáž nejdůležitějších strojů. Zapojování jsme si nechali na konec, nebudeme tím zdržovat stavebníky.

Třetí patro bylo nadzemní, beze strojů. Byl zde nouzový velín, počítače, hala a místnosti obsluhy. Patrová lůžka, kuchyňky, příslušenství. Už teď jsme počítali s dalšími lidmi, kteří by tu v budoucnu pobývali.

»Bunkry pevné jako Siegfriedova linie,« komentoval Halske zálibně práci své firmy, když nám předával hotové dílo. »Tohle by snad nerozbombardovali ani Američané!«

»Antarktická pevnost prince Fridricha byla mohutnější a víte, co s ní americké střely provedly!«

»Vím. Snad to nemá odolávat Američanům?« usmál se Halske. »Měkčený a tvrzený kámen je pevnější než beton. A ta pečlivá izolace! Vždyť je to vodotěsné, že by to plavalo ve vodě! Ale nechápu ty olověné vložky! S něčím takovým jsem se namouduši ještě nesetkal.«

»Potřebujeme to takové,« ujistil jsem ho stručně.

Halske se raději dál neptal. Podepsal jsem předání stavby a převedl na konto jeho firmy sjednanou

částku, větší než by vydělal na jiných stavbách. Večer poslední Halskeho auta odjela a odvezla si změkčovače. Pár dělníků tu ještě celé odpoledne ručně lopatami zahazovalo poslední nerovnosti.

S Járou a Jirkou jsme se okamžitě vrhli na první pevnost.

Tady odpadlo kontrolování starodávného materiálu. Na firmu Junkers a na její pověstné důkladné vnitřní kontroly bylo spolehnutí. Zbývalo protahování a zapojování kabelů, což byla běžná rutina. Pracovali jsme jako mravenci. Pod tunami pancířů bez oken jsme v ostrém světle lamp ztratili přehled o čase, dokud kondenzátory, připojené na přívod z elektrárny, nezačaly polykat první megawatty. Ujistil jsem telefonicky velín elektrárny Berlín, že je všechno v pořádku, elektrárna po dlouhé době zabrala naplno a na kontě elektrárenské společnosti začala naskakovat suma, strhávaná z mého konta. Byl jsem pro ně větší zákazník než kterýkoli podnik Nového Berlína, v elektrárně na to byli zvyklí a nedivili se. Dlouho už jsem tolik elektřiny neodebíral, ale všichni si pamatovali časy, kdy jsem odebíral energii i z vyrovnávacích kondenzátorů.

K ránu se přívod energie zpomalil. Začala ranní dopravní špička a nabíhaly továrny. Podle dohody mi elektrárna přiškrcovala přívod, když úroveň ve vyrovnávacích kondenzátorech klesla pod jistou hranici. Pro elektrárnu jsem byl i tak velice výhodný a žádoucí zákazník, odebíral jsem jen přebytky a platil za ně ihned.

Přestěhovali jsme se do sousední pevnosti a zapojovali stroje, zatímco kondenzátory nenasytně polykaly další a další energii. Nabíjení na plnou hodnotu mělo trvat až tři dny, měli jsme tedy dost času.

Práce jsme skončili večer. Všichni jsme padali únavou. Bez donáškové služby z hotelu bychom snad ani nejedli. Naštěstí nám jídlo vozil starý číšník Osvald, na svůj věk sto osmnácti let zachovalý energický chlap, který by nepřenesl přes srdce, aby nám jídlo osobně slavnostně neuspořádal a nedal nám pokoj, dokud jsme nezasedli k připravené tabuli. Když jsme dojedli, uvedl vše do vzorného pořádku a odjel motorovou tříkolkou zpátky do hotelu.

Po večeři jsem helikoptérou odletěl převzít na letišti Nový Berlín spěšnou leteckou zásilku, která zatím dorazila ze Spojených států. Naložil jsem bedny do helikoptéry. Byla sice přetížená, ale vrtulníky Messerschmidt se s přetížením vyrovnávaly jen za cenu zvýšené spotřeby paliva a to mě nerozčilovalo. Za hodinu jsem přistával na osvětlené ploše vedle pevností.

»Dozimetry jsou tady!« oznámil jsem zvesela.

»Uvítal bych spíš to ostatní,« vrčel Jirka.

»Pojď tedy vykládat, přiletělo všechno,« ujistil jsem ho.

Přetahali jsme bedýnky do pevnosti, ačkoliv jsme už padali únavou. Hned jsme začali vybalovat. Jára usadil kamery a zapojoval monitory, Jirka instaloval dozimetry a společně jsme všechno prověřili. Bylo opět daleko po půlnoci, když jsme skončili.

»Tak, a jdeme spát,« trval jsem na odpočinku. »Ráno moudřejší večera.«

»Co takhle hned ustavit pevnost na Třetí Zemi?« nadhodil Jirka nadšeně.

»Zítra je den taky,« odpálil jsem ho. »Teď na to pořádně nevidíme, budou se nám klížit oči.«

»A co kdyby sis šel schrupnout, tati, my s Járou bychom si to vyzkoušeli sami...«

»To ať vás ani nenapadne,« protestoval jsem. »Zamluvil jsem si první cestu na Čtvrtou Zemi!«

»Už zase?« protáhl Jirka. »Byl jsi první už na Třetí.«

»A protože byla jaká byla, tím spíš půjdu první i na další výpravu. Mám na to právo jako autor nápadu a kromě toho bych si lépe poradil v nebezpečné situaci.«

»Táta má ale pravdu, Jirko,« zastal se mě Jára. »I když se mi taky nechce spát a mám dojem, že napětím ani neusnu.«

»Tati, zkusíme to hned...« žadonil Jirka.

Zaváhal jsem jen krátce. Utahaní jsme byli jak se patří, ale následující činnosti nebudou fyzicky namáhavé, mohli bychom to zkusit.

Netušili jsme, že všechno dopadne jinak... Zapomněli jsme na pověsti našich prapředků o tom, co se nachází kdesi *pod Zemí*. Nikoho včas nenapadlo, že směr *dolů* nepatří do třírozměrného prostoru. Ve všem ostatním to bylo až nepříjemně pravdivé...

Čtvrtá Země

V helikoptěře jsme nakonec seděli dva.

Pilotní křeslo jsem obsadil jako minule já, ale tentokrát ne tak pohodlně. Kosmický skafandr přímo od NASA ze Spojených států byl vymožeností, kterou jsem minule neměl. Druhý měl na sobě Jirka. Měl se starat o dokumentaci, dohlížet na dozimetry, odebírat vzorky a vyfotografovat co stihne. Společně jsme měli udržovat rádiové spojení s Járou, který naši cestu jistil z Nového Německa.

Rozhodli jsme se přemístit pevnost až podle toho, co na Třetí Zemi uvidíme při prvním otevření okna. Začalo se rozednívat a v tropech se rozednívá rychle, i když Třetí Země na tropy nevypadala. Světlo jsme nutně potřebovali. Neměli jsme ponětí o situaci na Třetí Zemi. Při naší první návštěvě tu byla pevnina, ale jestli nesouhlasí otáčení Třetí Země kolem osy s otáčením naší Země, mohlo by se tu objevit i moře. Pevnost nebyla ponorka, ačkoliv byla stavěná pokud možno hermeticky. Vzletěli jsme tedy do výšky tří kilometrů a Jára pod námi pomocí Nordenovy pevnosti otevřel první okno.

»Je tu pevnina,« hlásil mu Jirka ulehčeně. »Ano, táta říká, že je stejná jako minule. Sněhu pár centimetrů, místy holé skály. Ne, nic tu neroste. Ano, můžeš!«

Modravé okno zmizelo, viseli jsme dál nehybně nad třemi pevnostmi. Nordenova byla celá zelená od mechu a splývala s okolím, obě nové se naopak ve světle reflektorů jasně rýsovaly proti pozadí.

Pak se pod námi objevila modravá elipsa a než by okem mrkl, přešla přes pevnost na levé straně. Ta zmizela jako mávnutím čarovným proutkem a na jejím místě se objevil zasněžený černý ovál, radioaktivní půda Třetí Země, přenesená do našeho světa, největší riziko našeho pokusu.

»Máte ji tam, zkuste ji aktivovat!« pobídl nás Jára.

Z Nordenovy pevnosti vyběhli strážníci, vyzbrojení dozimetry a stříkačkou tekutého kamene. Začali černý ovál pěkně od okrajů zalévat, aby se radioaktivita neroznesla větrem do okolí. Pan Werner s dozimetrem hlídal, aby se nikdo nedostal do nebezpečné úrovně radiace. Zdálo se mi, že to zvládnou, ale neměli jsme čas je sledovat.

Mezitím se objevilo modravé kolo podruhé, tentokrát na můj příkaz, zadaný do ovládací skříňky na mém těle. Viseli jsme ve vzduchu a velikým modrým kruhem jsme pozorovali pevninu Třetí Země. Pevnost jsme spatřili ihned, působila tu trochu cize, ale byl to kus našeho světa, vsazený do nevládné cizí pouště. Teď ještě jestli bude fungovat.

»Teď ty!« vybídl jsem Jirku.

Modrý kruh se zdvojnásobil. Teď to byly dva stejně velké modré kruhy, ale místo naší pevnosti jsme dole viděli... zvlněnou plochu, pokrytou... lesem, či co to bylo, sevřenou mezi skalními štíty. Co to bylo za pohoří? Kdo to mohl vědět? Důležité bylo jen jedno, zelený les pod námi.

»Je tam život, vidím stromy, celý les!« hlásil radostně Jirka do vysílačky Járovi. »Tati, prolet' tam! Radioaktivita je na nule, odebereme aspoň vzorky vzduchu!«

Ubral jsem obrátky a vrtulník začal jemně klesat. Mohli bychom naopak pohnout kruhy, ale pro první pokus jsme se dohodli nepokoušet osud. Kruhy by se mohly navzájem dotknout a netušili jsme, co by to znamenalo. Možná nic, možná katastrofu. Teorie o tom mlčela a praxi v tom neměli ani Kopffüssleři na Q-Zemi, ani my.

Při průletu kruhem na okamžik zatřáskal dozimetr, ale jen na okamžik. Radioaktivita Třetí Země na nás působila sotva vteřinu, ale Čtvrtá Země byla čistá, bez záření. Klesali jsme zvolna dál. Jirka hbitě odebral vzorky vzduchu a teď kolem dokola fotografoval. Stranou les končil, objevila se tam mýtinka, lesní louka, kde rostla jen nízká tráva. Dál pak pokračovaly ježaté skály.

»Přistaň tam, tati!« žadonil Jirka.

»Ne,« rozhodl jsem pevně. »Při prvním průzkumu vezmeme vzorky vzduchu a vrátíme se, jak jsme se dohodli. Přistaneme až po prvních analýzách. Zavolej to Járovi!«

»Járo, vracíme se, je to tady nádherné, uvidíš! Lesy pod námi, hory kolem, málem jsme přistáli... Járo, slyšíš mě?«

Stačil jediný pohled vzhůru, abych pochopil, že je zle.

Obě modravá kola nad námi zmizela.

Znamenalo to, že vysadil konvertor pevnosti na Třetí Zemi. Zmizela nám cesta zpátky, ale i rádiové spojení. Jirka zoufale manipuloval s vysílačkou. Až teď si všiml, že mu svítí kontrolka ztráty signálu, ale

považoval to za chybu vysílačky. Šťouchl jsem do něho rukou, abych připoutal jeho pozornost a ukázal mu nahoru. Pohlédl tam a pochopil.

»Co se stalo?« ptal se mě bezradně.

»Nevím, ale teď nám nezbyvá nic než přistát,« ujistil jsem ho. »Na dlouhé poletování nemáme palivo. Jak jsme na tom s kyslíkem?«

»Nečekali jsme přece, že přistaneme,« pokrčil rameny. »Na hodinu, možná na víc. Ale ne o moc.«

Zamířil jsem s Messerschmidtem na jediné místo, kde se dalo přistát bez nebezpečí, že se rozbijeme. Dosedal jsem opatrně, neměli jsme na vybranou, jiná planina nebyla k máni široko daleko. Muselo nám zbýt palivo, až se Járovi podaří obnovit provoz pevnosti, která vysadila, pokud se mu to podaří. Kdyby mu to trvalo příliš dlouho, neměli bychom později možnost vzletět. A sbírat nás ze země *via* radioaktivní povrch Třetí Země by nebyl žádný med.

Dosedli jsme, vrtulník se postavil stabilně a já jsem ještě ubral. Rotor se protáčel na minimální obrátky, abychom mohli pokud možno okamžitě vzletět.

»Járo! Jsi tam?« volal Jirka do své vysílačky zoufale, ale marně.

»Co tam proboha dělá?« zavrčel ke mně.

»Zřejmě mu to nejde tak narychlo opravit,« usoudil jsem po chvíli. Sáhl jsem po ovládací páčce a uzavřel přívod paliva úplně. Turbína zpomalovala, rotor se dotáčel, až se zastavil.

»Co se dá dělat, jsme na Čtvrté Zemi,« oznámil jsem klidně synovi, ale uvnitř jsem klidný nebyl. Myšlenky se mi honily hlavou jako závodní auta formule 1. Co se to tam, probůh, stalo? Při příslovečné spolehlivosti fabriky Junkers je záhadou, proč konvertor vysadil. Kdyby se totéž stalo s Nordenovou pevností, asi bych se nedivil, měla už něco za sebou, to bychom ale měli spojení s Třetí Zemí. Vypadalo to na poruchu úplně nové pevnosti na Třetí Zemi, ta se ale bude opravovat mnohem hůř.

»Máš už nějakou zprávu o radioaktivitě uvnitř pevnosti na Třetí Zemi?« zeptal jsem se Jirky.

»Nemám,« odušil. »Údaje automatických měřičů měly být zapisovány na Zemi... tady nám nejsou nic platné.«

»No nazdar,« povzdychl jsem si. »Jára bude muset spravovat stroje na Třetí Zemi sám. Doufám, že to zvládne a že máme dostatečná protiradiační opatření, aby se mu nic nestalo. Vidíš, jak by bylo výhodné, kdybys teď byl s ním? Ve dvou by se vám lépe pracovalo.«

»Ty bys tu byl potom sám,« připomněl mi.

»Ano, ale s větší důvěrou, že si poradíte. Teď jsme dva tady a Jára je sám. Snad to v rozumně krátké době zvládne. Teď mě dvojnásob mrzí, že jsme nedokončili třetí pevnost. Jára by je mohl vyměnit kus za kus, vrátili bychom se a ve třech závalu spravili.«

To ovšem patřilo do kategorie *kdyby-chyby*. Chvilí jsme oba mlčeli, sledovali střídavě okolí, oblohu a kontrolky vysílačky.

»Co budeme dělat?« chtěl vědět Jirka po chvíli.

»Počkáme v helikoptěře dvacet minut. Kdyby se Járovi nepodařilo chybu do té doby najít a opravit, podíváme se po okolí, ať tu nesesdíme zbytečně. Za chvíli nám dojde kyslík a budeme muset vyzkoušet zdejší vzduch. Uklidňuje mě, že jsou tu stromy a jsou zelené. Mohlo by to znamenat, ačkoliv nemusí, že mají v listech chlorofyl jako listy na Zemi i na Q-Zemi. Pak by tu mohl být i dýchatelný vzduch. Co dozimetry?«

»Naprostě negativní,« ujistil mě, ale podle hlasu také moc klidný nebyl.

Seděli jsme dál. Jirka zkoušel okénky fotografovat. Zahlédl jakýsi létající hmyz, vypadal jako motýl, až na to, že měl křídla žilkovaná a ne tak barevná jako na Zemi. Měl ale k našemu hmyzu blíž než hmyz Q-Země, kde mívá obvykle více nožiček než u nás.

Kolem ztichlého vrtulníku se nic nepohnulo. Nepočítám jemné vlnění trávy a kývání korun stromů odpovídající síle větru. Nebyl to vánek ani vichřice. Stojící listy rotoru se ani nehuly. Venku byl klid, ale to ještě nic neznamenalo. Vrtulník zaplašil všechno živé, ale pokud tu něco žilo, jistě si to brzy dodá odvahy tu podivnou svištěcí věc omrknout.

Hodinky neslyšně odpočítávaly čas.

»Jára na to zřejmě nestačí,« povzdychl jsem si.

Pak jsem zavřel přívod kyslíku a jediným pohybem odklopil sklo.

»Tati! Počkej ještě!« vykřikl Jirka zoufale.

Pozdě. Opatrně jsem se toho nadechl. Vzduch v kabině vrtulníku se dýchat dal. Voněl po Zemi, byl v něm zápach zahřátého motoru, olejů, paliva a gumy. Byl v tom i vzduch zvenčí? To jsem nemohl zodpovědně posoudit.

»Klid, Jirko,« obrátil jsem se na syna. »Nech si ještě ten skafandr. V kabině je pozemský vzduch, nic jedovatého. Kdyby tu ale kolem nás něco jedovatého bylo, někdo z nás musí doletět zpátky. Budeš to ty a vezmeš si případně kyslík ode mne.«

»To po mně nechťej!« vyhrkl dotčeně.

»Musím to chtít a víš dobře, že mám pravdu,« odpálil jsem jeho námitku. »Průzkum neznámých světů nemusí být procházka růžovým sadem. Víme to oba a Jára také. Dobře ví, že sebou musí hodit, aby nepřišel o tátu i o bráchu. Ale když jsme se na to dali, počítáme také s nějakým rizikem.«

Další minuty ubíhaly bez jediného slova.

Postřehl jsem, že špatně uzavřeným okénkem na mé straně fouká do kabiny venkovní vzduch. Kabina sériového vrtulníku nebyla hermetická. Nahnul jsem se tam a opatrně si k tomu přičichl. Jedovaté to snad nebylo, ale podle vůně jsem nemohl nic soudit. Jen že se pomalu ale jistě seznamujeme se zdejšími prostředím. Takhle pomalu by to ale nemuselo být zlé, uvidíme co dál.

Jirka držel v ruce tichou vysílačku, na níž jemně blikalo varovné světélko ztráty spojení. Naše naděje i největší přání bylo, aby co nejdřív zhaslo.

»Sedíme tu už tři čtvrti hodiny,« odhodlal jsem se po dalším omrknutí hodinek. »Děle sedět na místě nemá smysl. Dýchám už zdejší vzduch dost dlouho, ale ty si pro jistotu nech skafandr. Půjdeme se porozhlédnout po okolí.«

»Už jsi přece na jiném takovém neznámém světě byl!«

»Byl, ale ne první. Předě mnou tam už dávno žil milion Němců,« upozornil jsem ho na podstatný rozdíl. »Tady jsme zaručeně první. Půjdeme, ne?«

»Necháš mě aspoň vystoupit jako prvního?«

»Pro mě za mě. Někdo musí být první, tentokrát to můžeš být ty.«

Opatrně jsem otevřel boční dveře. Kolem nás byl klid. Jirka se otočil a pozpátku seskočil na půdu Čtvrté Země.

»Jen malý krůček pro člověka, ale velký pro lidstvo,« neodpustil si teatrální gesto.

»Nešaškuj a pusť mě ven,« tlačil jsem se na něho a sundával si rukavici skafandru. Potřeboval jsem volnou ruku, abych mohl v případě potřeby použít *quro*. Nebylo to ale zapotřebí. Sklonil jsem se aspoň k trávě a jeden dlouhý lístek utrhl. Přičichl jsem si k němu, ale nic mimořádného jsem necítil. Sežmoulal jsem lístek mezi prsty, až jsem na prstech cítil jeho lepkavou šťávu. Nepálila. Voněla sice nakysle, ale ne příliš.

»Co bakterie?« zajímal se Jirka.

»Proto jsi ještě ve skafandru,« opáčil jsem. »Můžeme se spoléhat jen na to, že jsou slabší než my. V lékárnice máme injekce küfferlinu. Pomáhají proti všemu, co nás ohrožuje na Zemi i u hlavonožců. Snad budou účinkovat i tady.«

»Měli bychom nasbírat nějaké vzorky,« probudil se v Jirkovi vědec.

»Můžeme,« souhlasil jsem.

Brašna plná skleněných lahviček se zabroušenými hrdly byla na dosah, odepnul jsem jen popruh, který ji za letu jistil. Brašna se dala rozložit a lahvičky pak byly snadno přístupné.

Jirka otevřel jednu a když jsem do ní nacpal hrstičku trávy, zase ji uzavřel. Do další jsme dali vzorek mokré hlíny. Pak jsme se s Jirkou opatrně vydali k nejbližším stromům. Nic se nehnulo, ani když jsem utrhl větvičku se zelenými spirálovými jehličkami, tvarem i rozměry podobnými obyčejné pozemské vývrtce. Byly samozřejmě měkčí než železo, do korku by se nezavrtaly, ale k tomu tu jistě nerostly.

Odloupl jsem nožem kus stromové kůry a do další lahvičky nabral pár kapek mízy. Na vzduchu rychle zasychala a ránu okamžitě zalepila.

»Musím být ještě ve skafandru?« spěchal Jirka. »Těžko se mi dýchá, mám dojem, že mi začíná docházet vzduch.«

»Přepni si na mou zásobu,« odepnul jsem láhev. »Dej mi tu prázdnou, ať tady zbytečně nic nezanecháme. Nemusíme zaneřadit každý svět, na který lidská noha vkročí.«

»Proč ty ohledy?« ušklíbl se Jirka.

Vrátili jsme se k vrtulníku. Rozednilo se, bylo ticho, jen vítr šelestil. Vyšplhal jsem se do kabiny, kam mi Jirka podal brašnu se vzorky. Sám zůstal venku a opatrně se posadil na gumové kolo podvozku. Bylo ale nízké a sedělo se mu tam nepohodlně, takže raději po chvílce opět vstal.

»Járovi to ale trvá!« postěžoval si.

Já jsem mezitím svlékl nepohodlný skafandr. Vskočil jsem z vrtulníku v kombinéze, která mě v pohybu omezovala mnohem méně. Volné ruce byly v této chvíli výhodou, otázku nebezpečných bakterií jsem se rozhodl ignorovat. Bohužel jsme proti těm potvůrkám neměli nic speciálního. Nejprve asi využijeme vlastní imunitní systém, naštěstí zvýšený implantovaným orgánem tacuky. Druhým naším trumfem by byl küfferlin, který se projevuje až tisícinásobným zvýšením odolnosti lidského organismu vůči všemu cizímu, proto lehce likvidoval pozemské nemoci, způsobené mikroorganizmy i viry včetně těch, jejichž původ nám není známý. Kdyby nepomohlo ani to, zbyly by nám už jen modlitby za umírající, ale doufal jsem, že to tak daleko nedojde.

Slunce se mezitím vyšplhalo výš a začalo pálit.

Proti zasněžené Třetí Zemi to byl nebetyčný rozdíl, ale Nové Německo leželo v tropech a pro mě se nic nezměnilo. Jirku chránil před horkem skafandr, mě zase zvyk.

»Poslyš, co bys řekl nápadu vyšplhat se támhle do toho horského sedla?« navrhl jsem mu. »Odtud by měl být rozhled trochu dál, tady jsme příliš v dolíku mezi horami.«

»Na rozhlížení by byl asi lepší vrcholek některé hory,« konstatoval Jirka.

»Vrcholek hory?« opáčil jsem. »Lézt do těch mraků? Tam bychom viděli sotva na pět metrů. Nemluvě o tom, že nemáme horolezecké náradí, zkušenosti ani čas. To sedlo je kousek cesty odsud a když si vezmeme vysílačky, stačíme se včas vrátit, až nás Jára zavolá.«

»No jo, tak jdeme,« poddal se Jirka. »Cítím se ospalý jako kotě a takhle aspoň neusnu.«

Byla to další nevýhoda, začínat průzkum na neznámé planetě unavení. Možná jsme se opravdu měli nejprve vyspat.

»Moment,« sáhl jsem za sebe do kabiny vrtulníku. »Vezmi si ještě tohle, čert nikdy nespí.«

»Co vlastně jsme? Výzkumná, nebo lovecká výprava?« brblal Jirka, ale opasek s pistolí v pouzdře ode mě přijal a připnul si jej přes skafandr.

»Nejsme na lovu,« opáčil jsem a také jsem si zapínal opasek s pistolí. »Ale nehodlám se stát ani lovnou zvěří. V Evropě ani v Novém Německu dnes na nic nebezpečného nenarazíš, ale v Indii můžeš potkat tygra lidožrouta a v Africe lva, mohli by na tebe dostat chuť. Dávej ale pozor, v zásobníku jsou výbušné střely dum-dum.«

»Pokud se nepletu, jsou válečnými konvencemi všude dávno zakázané!« brblal Jirka nesouhlasně.

»Nebudeme střílet na lidi,« odmítl jsem. »Ale nebylo by chytré posloužit jako svačina prvním predátorovi. Kdyby nás napadlo větší zvíře, budeš možná rád, že máš čím ho zastrašit, případně složit. Mírumilovné tvory střílet nemusíme, i kdyby vypadali jako tygr. Mohli by být inteligentní.«

Zabouchl jsem jen tak dveře helikoptéry a vydali jsme se na výpravu do skal. Nedělal jsem si starosti se zamykáním. Messerschmidt totiž neměl zámky, jako všechno zboží vyrobené v Novém Německu určené pro vnitřní trh. Novoněmci nezamykali a když se tam nějaký zlodějíček přistěhoval, obvykle nevydržel čekat sedm let na definitivní občanství a po první krádeži putoval nedobrovolně do své původní vlasti.

Překračovali jsme teď spolu balvany, halabala naházené jeden přes druhý, nebo jsme přeskakovali z jednoho na druhý. Jirka byl mladší a svižnější, ale překázel mu skafandr, čímž to bylo vyrovnané. Postupovali jsme rychle, brzy jsme se dostali k sedlu a za ním se nám otevřela krajina na druhé straně.

»To je nádhera!« vydechl překvapením Jirka.

Vytáhl jsem z pouzdra dalekohled a začal se rozhlížet. Jirkovi sklo přílby bránilo dalekohled používat, ale bylo nač se dívat i bez velkého zvětšení.

Údolí před námi se rozkládalo až k dalekému obzoru, kde se opět bělaly vrcholky hor. Něco takového jsou přece Čechy, píchlo mě trochu u srdce. Krajina byla zčásti pokryta lesy, ale převažovalo něco, co se podobalo pozemským polím a loukám. Různě zbarvené nepravidelné plochy, až člověku na myslí sám od sebe vytanul obraz zemědělských polí a poliček.

»Tati, nejsou tu nakonec lidé?« ukazoval mi snažně Jirka stranou. »Vidíš? Ta skála vypadá skoro jako hrad!«

Zamířil jsem tam dalekohled.

»Ta skála skutečně vypadá jako hrad,« sdělil jsem své pozorování synovi. »A nejspíš to je hrad. Náhodný přírodní útvar by nebyl tak pravidelný a navíc jsou tam vidět jakási okna.«

»Hezkýýý!« vydechl Jirka.

»Až na to, že je... tak deset kilometrů daleko. To je spíš na helikoptéru, ale s tou tam teď letět nemůžeme, nejprve se musí vyřešit chyba propustí. Bylo by to úžasné navázat vztah s jinou civilizací a byl by to obrovský úspěch. Musíme se snažit tuhle příležitost nezkazit.«

»Senzace, tati!« jásal Jirka.

»Dobrá, ale teď se vrátíme,« rozhodl jsem. »Co jsme viděli, není jen malý krůček pro lidstvo, ale pořádný skok, podobný objevení Ameriky nebo Nové Země. Teď ale musíme zpátky k helikoptéře.«

Ovšemže se nám nechtělo. Komu se poštěstí objevit celý svět, ke všemu tak krásný? Chvíli jsme se lačně dívali na krajinu před námi. Objevil jsem několik míst, která očividně jevila stopy po místní civilizaci. Na opačnou stranu dokonce leželo cosi podobného městu, ale bylo to příliš daleko. Vzduch se chvěl horkem, takže mi ani dalekohled nepomáhal. Nakonec jsme se přece jen obrátili na zpáteční cestu. Sem se brzy vrátíme a podíváme se jistě i tam do dálky.

Návrat by měl být snadnější než šplhání do kopce, ale to platí jen pro udržované cesty. Zdejší kamenná lavina byla stejně obtížná nahoru jako dolů. Mech na kamenech klouzal a postupovali jsme stejnou rychlostí, spíše stejně pomalu jako prve. Jirka byl napřed a ohlížel se, aby mě popoháněl, ale já jsem nespěchal, nebylo proč.

»Bestie pitomé, necháte toho?« vykřikl najednou Jirka. Hrábl po pistoli a i když mu rukavice skafandru překážely, natáhl závěr a vystřelil na něco, co mi ještě bylo skryté.

O zlomek vteřiny poté se ozval druhý výbuch z místa, kam narazila střela dum-dum. Podle zvuku dopadla na kámen, exploze dum-dum v živém těle zní našťástí jinak. Jirka buď netrefil, nebo střílel jen pro výstrahu do země.

Doběhl jsem rychle k němu a spatřil to také.

Od vrtulníku k lesu prchalo velké stádo opic. Jako když střelíš do vrabců. Zakrátko byla plošina pustá a klidná.

»Potvory pitomé!« ulevil si Jirka. »Postřílet je!«

Sáhl jsem po dalekohledu a zamrazilo mě.

Vrtulník stál jako dřív, ale jediné okénko nezůstalo celé, dveře byly vyvrácené a kolem se válely žalostné zbytky naší výstroje. Rozběhli jsme se tam navzdory riziku, že si na kluzkých kamenech zlomíme nohu, ale spěch byl zbytečný, nic se tam už nehýbalo.

Až z větší blízkosti bylo vidět, jak to stádo řádilo.

Opice zničily kromě okének i všechny gumy podvozku, pravé pilotní dveře utrhly úplně, levé visely nakřivo. Dveře vymeteného nákladového prostoru byly dokořán, spoušť byla i uvnitř kabiny. Jediný ciferník na řídicích panelech nezůstal celý, všechny páčky byly buď zuraženy, nebo alespoň velkou silou zohýbané. Řádily tady skutečně jako hejno opic.

Doběhli jsme k vrtulníku bez dechu, ale pozdě, nebylo už co zachraňovat. Jirka směrem k lesu zahrozil pěstí, ale kromě jeho odreagování to gesto nemělo žádný význam.

»Střílel bych do nich, ale nechtěl jsem rozbít Messerschmidt,« vysvětloval omluvně, ačkoliv jsem se ho na nic neptal, ani jsem ho z ničeho neobviňoval.

»Zaplašil jsi je, víc nebylo třeba,« řekl jsem po chvíli. »Dobře, že jsi střílel jen do kamenů.«

»Říkám, střílel bych i do nich...« opakoval Jirka.

»To by byla chyba,« zavrtěl jsem hlavou. »Podívej se!«

Sehnul jsem se a podával Jirkovi primitivní nůž. Vlastně ani moc primitivní nebyl. Čepel měl kovovou, nejspíš železnou, i když značně zčernalou, držadlo z neznámé černé hmoty, hladké, lesklé, trochu vlnité, ale dobře tvarované. Nůž mi padl do dlaně jako kdyby byl vytvořen přímo pro mě.

»To nebyly opice,« řekl jsem pomalu.

»Vypadaly jako opice,« prohlížel si Jirka zaraženě nůž. »Chovaly se jako opice, vřeštěly jako opice, chlupaté byly jako opice, oblečené nebyly, kdo to měl na dálku poznat?«

»Ještě že jsi střílel do země,« oddechl jsem si. »Nejspíš to byly místní inteligentní bytosti. Zahnat je, to bylo v pořádku. Jako k hostům se k nám nechovaly, ale co víme o jejich zvycích, o jejich normách

slušného chování? Víme jen, že používají nástroje. To samo o sobě ukazuje na určitý stupeň inteligence, nemyslíš?«

»Pak je dobře, že jsem sklonil hlavě níž,« souhlasil Jirka. »Ale podívej se na tu spoušť! Tohle byl před chvílkou tvůj skafandr, dovoz NASA, USA, milion dolarů. Teď je to kupa hadrů na čištění. Batohy na cucky, brašna na vzorky, ani jedna sklenička nezůstala celá. A tohle byla lékárníčka se zbytky injekcí küfferlinu, na které ses spoléhal jako na ochranu před baktériemi.«

»Jednu pohotovostní injekci máme každý v náprsní kapse kombinézy,« ujistil jsem ho. Dáš si ji i poslepu a skrz oblek, stačí odtrhnout pojistku, přiložit k tělu a přitisknout. Jehlu ti to píchne samo, i obsah vymáčkne pružinka. Něco podobného se používá k uspávání divokých zvířat. Tady máš místo narkotika küfferlin.«

»Jedna pro mě, jedna pro tebe. Nic víc,« mračil se Jirka.

»Jedna je víc než nic,« opáčil jsem. »Na Zemi trvají účinky injekce půl roku.«

»Ale podívej se sem,« ukazoval mi. »Tenhle balvan vypadá jako od krve. Kdyby kolem neležely rozmlácené konzervy rybiček v tomatě, snad bych si to myslel dál.«

»Byli úspěšní!« usmál jsem se. »Většinu konzerv zřejmě otevřeli. Nožem nebo o kameny, účel světlí prostředky, ale pochutnali si. Přejme jim to.«

»Přeju jim dlouhý a úporný průjem!« zaškaredil se Jirka.

»To už nezáleží na tobě,« usmál jsem se při pohledu na jeho šklebící se obličej. »Naše jídlo bylo sterilizované a na zdejší baktérie jsou tihle jistě zvyklí. Jen jim to přej.«

»Co ale budeme dělat teď?« obrátil téma našeho zájmu.

»Jára se ještě neozval, nezbyvá nám nic než čekat,« pokrčil jsem rameny. »Uvelebíme se zatím v Messerschmidtu, uděláme si tu pokud možno pohodlí...«

»Jak to, že to ještě nemá hotové?« hudroval Jirka na bratra.

»Vím já?« pokrčil jsem rameny. »Třeba je to složitější než tušíme.«

Ani jsem netušil, že se právě nechtn dopouštím dalšího proroctví. Tím méně, jak příšerného.

»Kdyby nám nic nerozmlátili, byl bych pořád nadšený, co jsme tu objevili,« stěžoval si Jirka. »Takhle mám ale pocitu značně smíšené.«

»Ano, to se říká, smíšené pocitu, jako když vidíš zlou tchýni padat do propasti ve tvém novém autě, že?« pokusil jsem se vtípkovat. »Podívej se, Jirko, snad si nenecháme nádherný dojem z toho světa zkazit jednou tlupou vandalů? Podívej se tady, hlavní řídicí páky byly příliš silné, než by je utrhli. Létat bez přístrojů je nepříjemné jen za snížené viditelnosti, ale naprosto nutně je nepotřebuješ. Utrhli hlavní skříňku, ale můj vrtulník se dá řídit qurem. Až získáme spojení s Járou, zapnu motor a poletíme podle viditelnosti. Nepříjemné by to bylo v noci, ale ani pak bych to neviděl katastroficky. Tak co chceš?«

»Došel mi právě kyslík,« odušil Jirka. »Spotřeboval jsem i tvoji zásobu.«

»Skafandr tedy můžeš svléknout,« svolil jsem. »Jedy tu, zdá se, nejsou, radiace také ne a bakterie se bojí küfferlinu, netroufají si na nás. Co si přát víc?«

»Jen aby,« sýčkoval Jirka, ale také si oddychl, když se konečně vyhrabal ze skafandru. Vyskočil z vrtulníku, prošel se opatrně kolem, ale pořád se ohlížel k lesu, jako by ho odtud stále pozorovaly desítky očí. Ostatně tomu tak nejspíš bylo.

Lesní obyvatelé se zatím neprojevovali. Jirka se tu a tam shýbl, aby ze země zvedl konzervu, ale otevřené byly asi všechny, protože je opět odhazoval. Pak najednou poskočil a cosi zdvihl ze země.

»Podívej, tati!« obrátil se rychle ke mně a ukazoval mi to.

Na dlani měl veliký zlatý šperk. O tom nebylo pochyb, bylo vidět, jak jemně je zpracovaný. Byl to reliéf hlavy, hlavy místního člověka.

Člověka? Jistě. Jen trochu... odlišného. Přesněji, hodně odlišného.

Měli jsme v rukou první portrét zdejší bytosti a mohli si ji v klidu prohlédnout. Měla zobákovitá ústa, obličej bez nosu se třemi malými příčnými nosními otvory po obou stranách. Oči na stopkách vystupující šikmo dopředu. Hlava bez krku, jejíž obrys se dal připodobnit k obrysu špičky vejce. To vše kromě očí pokryté jemnou srstí.

Setkání

Seděl jsem v kabině na pořezaném pilotním křesle, Jirka si na podlahu kabiny ustlal rozcupované vybavení na způsob jakéhosi pelechu a spal. Trochu jsem sledoval okolí, zda se zdejší bytosti opět neobjeví, ale les byl tichý, nikde nikdo. To mě ani nepřekvapilo. Domorodci mívají před vetřelci výhodu v tom, že znají místní skrýše. Tušil jsem, že by se opět mohli objevit, jakmile se dostatečně vzdálíme. Ale ani to nemusela být pravda. Věděly přece, že tu zničily všechno a není důvod podnikat další nájezd. Mohly být už kdoví kde.

Nic dalšího jsme už nepodnikali. Po té zkušenosti by asi nebylo rozumné obdivovat krásy okolí a dát si zničit jediný dopravní prostředek, nutný pro návrat. Rozdělili jsme si proto hlídky a doporučil jsem Jirkovi, aby se pokusil usnout. Brblal, ale na tu nešťastnou výpravu jsme se vydali po strašlivé dřině, takže mu netrvalo dlouho a usnul. Velké posuvné nákladové dveře byly opět uzavřené, ale na zdejší vandaly to neplatilo a jeden z nás musel hlídat.

Přehouplo se poledne, slunce se nížilo a Jára nikde.

Byl jsem také ospalý, ale přehoupal jsem se přes krizi, kdy se mi zdálo, že musím usnout i v chůzi. Teď jsem byl opět v bdělém stavu a obhlížel okraj lesa, odkud by se na nás mohla vrhnout tlupa, ať ta první, nebo jiná.

K večeru jsem vzbudil Jirku. Pořád se nic nedělo. Ani od Járy, ani od zdejších obyvatel nepřišel náznak činnosti. Jirka se zajímal o zásoby, ale vzdal to, byly beznadějně zničené.

»Že nám všechno sežrali, to by mi nevadilo,« mudroval. »Hlad nějakou dobu vydržíme. Ale nelíbí se mi, že asi čekají, až usneme, aby se na nás vrhli.«

»Teoreticky bychom mohli udělat ještě něco,« napadlo mě náhle. »Mohli bychom se přemístit stranou a zmizet té bandě opic s očí. Rozhodně nesmíme Messerschmidt ponechávat bez dozoru, jinak o něj přijdeme. Ještě že neměli zapalovač ani sirky, to by dopadlo hůř.«

»Teď jim říkáš opice a prve jsi mě opravoval, že to jsou lidi,« vyčetl mi Jirka.

»Lidi to jsou, ale kdo se chová jako opice, tomu se tak může aspoň nadávat, ne?«

»To tedy ano,« souhlasil hned. »Opice zlodějské! Není ale riskantní odletět jinam? Co když nás pak Jára nenajde?«

»Jára nás bude volat vysílačkou s dosahem přes padesát kilometrů. Až se nás dovolá, převezmeme řízení propustí a otevřeme si je kus od sebe a na Nové Německo se vrátíme u nás na Zemi. Dělal jsem to tak dřív často.«

»To vypadá rozumně,« souhlasil Jirka. »Doufáš, že se s tímhle vrakem dá vzletět?«

»Doufám a pokusit se o to mohu,« tvrdil jsem.

Jirka se posadil do druhého sedadla a já jsem pomocí *qura* nahodil turbíny. Ovládací kolečko přívodu paliva bylo ohnuté, ale fungovalo, snímač naštěstí také zareagoval a rotor se zvolna, neochotně roztočil. Pak nabral otáčky a vrtulník se ztěžka nadzvedl. Nízko nad zemí jsem zkusil kolektorové řízení, trochu jsem se otočil, ale pak se turbíny rozběhly naplno a otlučený Messerschmidt se vznesl.

»Vezmeme to podél hřebenů, zmizíme těm opičákům s očí a pak změníme směr. Kam bys navrhoval letět? Myslím si, že hrad i městečko jsou stejně zajímavé. Nevím jak je tomu tady, ale u nás na hradech sídlili nedůvěřivci, zejména k cizincům a navíc tak exotického vzhledu, jako pro ně asi budeme my. Nejlepší by bylo najít osamělé obydlené stavení. Co ty na to?«

»Raději bych hrad,« odtušil Jirka, »ale máš asi pravdu. Takže naber směr město a kdyby se pod námi mihlo osamělé stavení, zkusíme to tam.«

Proletěli jsme horským sedlem a zabočili podél pohoří vpravo. Letěli jsme skoro deset kilometrů, pak jsme změnili směr a zamířili si to k místu, kde jsme prve viděli město.

V tropech se ale smráká rychle. Stíny se rozprostíraly po krajině, až jsem po chvílce usoudil, že před obydlím místních lidí bude mít přednost první plošina, kam můžeme posadit vrtulník, aniž bychom urazili rotor. Takových bylo pod námi více a vidět ještě bylo, proto jsme se nízko nad zemí hnali dál.

»Tati! Vidiš támhle? Světlo!« upozornil mě náhle Jirka, který měl více času rozhlížet se do stran, já jsem sledoval, kam se ženeme, abychom nevletěli do nějaké překážky.

Zastavil jsem nejprve let dopředu a nabral zatačku, aby se světélko objevilo přímo před námi.

Bylo slabé, žluté a svítilo na nás z nevelkého lesíka. Mrknutím jsem chtěl zkontrolovat palivo, ale

měřidlo bylo rozmlácené. Potvory opičí! No, zatím snad máme paliva dost, moc jsme nepoletovali, ale budeme si na to muset dávat pozor.

»Posadím to tady na louku,« upozornil jsem Jirku.

Neprotestoval a proto jsem ubral a opatrně dosedl. Louka sice vypadala rovná, ale kdoví, jaká past na mamuty tu mohla být. Vrtulník ale jemně dosedl a rozřezanými pneumatikami se opřel o trávník. Nic nepovolilo, ubral jsem tedy a uzavřel přívod paliva.

Stáli jsme na travnaté plošině pár metrů od nejbližších stromů.

»Půjdu se podívat ven, počkej tady,« řekl jsem Jirkovi.

»Proč zase ty?« opáčil dotčeně.

»Protože první krůček pro lidstvo jsi udělal ty,« odvětil jsem. »Někdo tu musí hlídat, aby nám zdejší opice neudělaly z Messerschmidtu hromádku pokrouceného plechu.«

Jirka zabrblal, že tedy ano. Rotor se zatím zastavil úplně a všude kolem bylo ticho. Opatrně jsem vyskočil na trávník. Nic podezřelého nebylo vidět, slyšet ani cítit. Zamával jsem povzbudivě na Jirku a vydal se k lesíku za světélkem.

Vykročil jsem rychle, ale se zkracující se vzdáleností ke světélku jsem zpomaloval. Neměl jsem v úmyslu vběhnout bez rozmyslu do nějakého neštěstí. Věděl jsem už, že Čtvrtá Země má inteligentní obyvatele, ale ti nás přesvědčili, že jim důvěřovat nesmíme. Nazvat je opice bylo možné jen obrazně, byli to očividně lidé, ale civilizovanější mravy by jim určitě neškodily, ani o tom nebylo pochyb.

Teprve zblízka jsem uviděl nevelkou tmavou polokouli, umístěnou pod korunami krajních stromů. Ano, podobala se obydlí. Už proto, že měla okno, z něhož se linulo světélko.

Opatrně jsem se přiblížil a nahlédl dovnitř.

Světlo vycházelo z krbu u protější stěny. Krb si asi na Zemi představujeme jinak, ale bylo to nejbližší skutečnosti. Ještě mě napadlo přirovnat to ke kovářské výhni, ačkoliv ani jí se to dokonale nepodobalo. Oheň hořel na vysoké podezdívce metr nad zemí, nad ním bylo cosi nápadně podobného černému kuchyňskému odsávacímu par.

Bytosti byly tři. Teď když jsem je viděl poměrně zblízka, vypadaly mnohem inteligentněji než banda v horách. Všechny tři byly oblečené, ani to se nedalo přehlédnout, tím méně popřít. Z našeho pohledu byly oblečené do hadrů, ale ty látky byly podle všeho utkané z vláken.

Sahaly mi po ramena, což bylo v lidských mezích. Jejich tělíčka se tvarem podobala vejci, mezi tělem a hlavou chyběl krk, zato ruce a nohy, celkem přijatelných proporcí, se ohýbaly jinak, jako kdyby v nich ani kosti neměli. Chlupatí byli po celém těle, jak bylo zřejmé už z jejich portrétu. Nu což, jste hezcí, myslel jsem si. Jako plyšové hračky pro děti.

Neměl jsem ale čas podrobně si prohlížet obyvatele tohoto světa. Náhle jsem velice blízko uslyšel rychlé cupitání a pak zaječení. Byl to tak zoufalý nářek, až jsem se toho polekal, ačkoliv tomu bylo naopak, stvoření, co do mě málem ve tmě narazilo, ječelo strachem ze mě.

»No tak...« snažil jsem se o co nejlídnější tón hlasu. »Co je to za křik, lidi se přece mají snažit dorozumět...«

Jekot zmlkl a byl vystřídán napjatým očekáváním. Tvor se ve tmě ještě více přikrčil, ale viděl jsem ho dobře.

»Co tam máš, tati?« ozval se z vysílačky Jirka. Měl jsem vysílačku nastavenou na malou hlasitost a připnutou k bundě, ale tvor přede mnou vyjekl úžasem.

»Nemluv mi do toho, Jirko, nebo to zkazíš,« řekl jsem pomalu. »Poslouchej, ale mlč, nevyplaš je.«

Jirka to polohlasem potvrdil a už ani nepípl.

Stranou se ozval další rychlý dusot nohou. Obydlí mělo kruhový půdorys, takže se nedalo tvrdit, že další obyvatelé vyběhli zpoza rohu, ale tak nějak to bylo, prostě se znenadání vynořili a stáli přímo proti mně. Drželi v rukou, tak podrobně jsem to neviděl, nějaké náradí, tyče s okovanými rozvidlenými konci - a mířili tím na mě. Byly to možná opravdu vidle, i když trochu těžké a neohrabané.

»Dobrý večer vespolek,« oslovil jsem je co nejmírněji.

Místo odpovědi proti mně vystrčili tyče a opřeli se jimi o náprsní kapsy mé bundy. Na přátelské gesto to nevypadalo, vražedný útok to také nebyl. Spíš takové poslední varování.

»To není slušné uvítání hosta,« pokáral jsem je. Současně jsem rukama uchopil kovové konce tyčí,

změkčil kov *qurem* a ohnul kovové špice do protisměru. Bytosti reagovaly udiveným brebentěním, tak jsem si to aspoň vyložil.

»Povídám, dost sporů, raději bych se bavil v dobrém,« mluvil jsem dál pokud možno uklidňujícím tónem. Ukázal jsem jim prázdné ruce. Na Zemi se to obvykle chápe jako vstřícné gesto, ale tady jsme nebyli na Zemi, aspoň ne na té naší. Brebentění nabralo na síle, domorodci se dohadovali. Ohnuté vidle stáhli z mého dosahu a nedůvěřivě je prohlíželi. Neutekli, takže to snad bylo dobré, kontakt trval, ale nedůvěra také. Bylo na čase to změnit.

Pak se rozestoupili a ukázali mi mezi sebe. Pochopil jsem to jako že mi dělají cestu a zvou někam jinam. Skutečně mě vedli kolem obydlí, až k většímu otvoru - dveřím. Musel jsem se hodně sehnout, ale oni také, takže jsem se nechal přesně podle kněžny Libuše a jejího proroctví pokořit nízkým prahem. Vstoupili jsme do obydlí. Mělo jedinou místnost, osvětlenou ohněm ve vyvýšeném krbu.

Místnost byla téměř prázdná, jen podél kruhové stěny byly rozmístěny... ach jo, jak to jen nazvat? Slepíčí kukaně? Koše? Pelišky? Zvědavě na mě odtud vykukovaly hlavičky mlád'at, tedy dětí, když už jsem je chtěl nazývat lidmi. Šest domorodců mě obklopovalo, čtyři děti se držely v bezpečí ve svých pelišcích, docela pěkná rodinka.

Díky ohni tu bylo více světla než venku, takže jsem mohl postřehnout další detaily jejich anatomie. Jak jsem vyzoroval už předtím, mohli ohýbat končetiny plynuleji než my, neměli na nich tak jasně znát klouby. Ruce měli čtyřprsté, ale jinak uspořádané, dva a dva prsty proti sobě. Nu což, asi je to na něco šikovné. Na nohou nosili cosi jako obuv. Co to říkám? *Cosi jako obuv* je nesmysl. Nosí-li se to na nohou jako obuv a má to stejný účel, pak je to obuv. Až na to, že *boty* měly vpředu otvor, kterým vyčnívaly čtyři prsty. Brzy jsem si povšiml, že si občas přidržují různé předměty nohama jako naše pozemské opice.

Zobákovitá ústa, obličej bez nosu, zato se třemi malými příčnými nosními otvory po stranách, oči vystupující na stopkách dopředu, to jsme už znali z medailónku. Důležité bylo, že uměli vydávat zvuky, tedy znali a používali řeč. Zdálo se mi, že využívají stejné nebo velmi podobné zvukové spektrum jako my, ne jako hlavonožci, jejichž spektrum sahá někam do ultrazvuku, takže s námi lidmi mluvili německy, protože jsme jejich řeč nedokázali ani zaslechnout a tím méně vyslovit. Domluvit se na společné řeči mohla být výhoda.

Zprvu se ke mně nechovali pohostinně. Zabarikádovали dveře i okno, rozestavili kolem mě jakési mističky a posadili se do nich. Okamžitě mě napadlo přirovnání: kalíšky na vejce. Bylo to trefné, vždyť se skutečně podobali vajíčkům. Nechali mě stát uprostřed a chvíli se kolem mě všelijak hemžili, dotknout se mě ale neodvážili. To bylo normální, my bychom podobně okukovali zeleného Mar'ana, kdyby se u nás nějaký objevil a nechal si to líbit.

Kontakt se tím proměnil v pouhé okukování, měl bych se snažit o nějaké pokračování.

Jak ale navazovat kontakt s neznámými bytostmi? Na Zemi tento moment propracovali už dávno. Cestovatelé do exotických krajů působili mezi domorodci často stejně cize jako já a také se museli snažit o přátelské přijetí. Z cestopisných knížek jsem si pamatoval, že často používali metodu darů, až na to, že nám parta vandalů rozkradla nebo zničila všechno a my jsme měli jen to, co jsme měli u sebe.

Přesto jsem to chtěl zkusit. Vytáhl jsem z kapsy svítilnu, rozsvítil ji a podal nejbližšímu domorodci.

Odskočil jako kdyby na mém místě stál tygr a ostatní s ním. Dělal jsem jako nic a stále jsem mu ukazoval svítilnu. Konečně se jiný opatrně přiblížil a když jsem mu svítilnu vnutil, zase se stáhl stranou. Teď se stala místo mě středem jejich pozornosti svítilna, ale ne nadlouho. Donesli mi jejich nůž, možná to pochopili jako pokus o výměnný obchod. Přijal jsem jej, chvíli jsem si jej prohlížel, pak jsem na něj ukázal a řekl nahlas: »Nůž.«

Nereagovali. Aha, musím jinak. Vrátil jsem jim nůž, ukázal na svítilnu a řekl »Světlo«.

Teď následoval naopak vodopád slov, jakému jsem ani náhodou nemohl porozumět.

»Moment,« zarazil jsem je.

Nakonec mi podali nůž a zřejmě pochopili, že jej mají pojmenovat.

»Af,« řekl ten, co mi nůž podával.

»Af?« opakoval jsem po něm.

Opět to hrozné brebentění. Něco bylo špatně. Chvíli jsme se dohadovali, až jsem pochopil. Nesmím používat na jejich slova českou tóninu, neboť tím získávají jiný význam. Nůž byl prostě »af«, nikoliv »af?«. To druhé byla škrabka, kterou mi hned nabídli také.

Musel jsem postupovat metodicky, když oni něčeho takového nebyli schopni. Začal jsem pojmenovávat předměty. Opravovali mě, takže jsem se dozvídal jejich výrazy. Musel jsem si je pokud možno správně zapamatovat, abychom se nemuseli zdržovat tím, co už jsme probrali. Často docházelo k nedorozuměním, když jsem nějaký výraz špatně pochopil. Zeptal jsem se například na oheň, dozvěděl jsem se, že je to »úúš«, ale po chvíli jsem zjistil, že to slovo nemá význam »oheň«, ale »bolest«. Tak tomu bylo i v mnoha dalších případech, ale přece jen jsme postupovali. Jirka se nevměšoval, aby je nepoplašil, ale poslouchal je také, takže jazykovou výuku absolvoval spolu se mnou. Usnadňoval jsem mu to, že jsem mu všechno srozumitelně komentoval česky.

Trvalo skoro dvacet minut, než se mě domorodci opět odvážili dotknout. Za malou chvíli se osmělili víc, tahali mě za oděv, zkoušeli jeho pevnost. Když jsem ale jejich šátřavé prsty pocítil na pistoli, musel jsem reagovat nesouhlasně. Jen tak pro výstrahu jsem se naježil. Co vy na to?

Odskočili ode mne všichni jako na povel.

»Dobrá, vnímáte quro,« komentoval jsem to nahlas, ale opět klidně. Slova byla pro Jirku, tón hlasu pro domorodce.

Bylo to pro ně ale příliš vážné varování. Ačkoliv jsem hned přestal, dlouho trvalo, než se vrátili k té bezstarostné pohodě, jako před chvílí. Udělat jsem to musel, nemohl jsem dopustit, aby si ke mně příliš mnoho dovolovali. Tudy zkrátka vedla čára, za kterou nesměli. Velice rychle to pochopili, rychleji než já jejich slovní zásobu.

Konverzace pokračovala dál a postupně přecházela do vyšší a vyšší úrovně, úměrně tomu, jak se rozšiřovala má slovní zásoba. Od předmětů jsme přešli přes různé činnosti. Jít, sedět, ležet, jíst. Při té příležitosti mi nabídli jejich jídlo, ale zdvořile jsem odmítl. Pravda, měl jsem hlad, ale nemínil jsem riskovat nějaký problém. Aspoň si sami uspořádali večeři. Nejedli všichni najednou, každý si z velké nádoby nad ohněm nabral do mističky a po dobu jídla se odklidil stranou, ostatní se mi věnovali dál. Postupně se vystřídali, takže moje výuka nedoznala úhony. Někdo z nich občas přihodil na oheň hrst dřívěk, takže tu bylo stále dost světla.

Po několika hodinách jsem je začal už i rozeznávat. Stejně jako my, měli i oni svá jména, ale to je logické, lidé se mezi sebou musí oslovovat všude ve vesmíru. Začal jsem je nazývat jmény, což jim zřejmě zalichotilo. Naučil jsem je oslovovat mě rovněž jménem, byl to další moment, který nás přiblížil.

Kontakt už trval dlouho, ale bylo vidět, že domorodci jsou čím dál unavenější. Děti odpadly první. Zapadly únavou na dno svých kukaní a už nevykukovaly. Ale i ostatní začali být pomalejší. Pak se odhodlali a názorně mi předvedli slovo »šiší«, které jsem ihned pochopil jako »spát«. Doprovázeli je zvuky vyznačujícími otázku, ale nepochopil jsem hned, zda se mě ptají, zda už nepůjdu spát já, nebo zda jim jen dovoluji vyspat se. Nicméně jsem pochopil, co chtějí. Naznačil jsem spaní, připojil k tomu slovo »šiší«, pak jsem se otočil ke dveřím a ukázal jim, že půjdu ven.

Místo aby mě propustili, začali mě přesvědčovat, abych ven nechodil, že je venku »kikima«. Co to je, mi nevysvětlili, neměli jsme pro to potřebná slova. Nakonec mě skoro násilím nacpali do jedné kukaně. Dobrá, chcete mě tu mít, mějte si.

Oznámil jsem to ještě Jirkovi.

»Jak myslíš, tati. Já už jsem spal, Messerschmidt pohlídám. Dej si na ně pozor, ať tě neoberou ve spaní.«

»Myslím si, že jsou unavenější než já,« pokusil jsem se ho trochu uklidnit. »Ostatně, co bys chtěl dělat jiného?«

Jirka tedy souhlasil. V kukaní byly nastlány měkké houně, či co to bylo, bylo možné se tu vyspat, i když ne příliš pohodlně, nemohl jsem se pořádně natáhnout. Není to ode mě příliš důvěřivé? Pomyslel jsem si, že podobných ztřeštěností jsem se už ve svém životě dopustil více, největší z nich asi byla, když jsem sám a sám zkoušel navázat kontakt s hlavonožci Q-Země, ačkoliv jsem dobře věděl, že v té době mezi nimi a lidmi panovalo nepřátelství.

Spíš by mi měl dělat starosti Jára, řekl jsem si.

Probudil jsem se šramotem, neboť jsem byl přece jen trochu nastražený. Spát na neznámé planetě, byť to byl dvojník naší staré dobré Země, není jen tak. Zejména když jsme tu přece jen byli ve stresu z nejistoty, co se děje.

Šramot způsobily děti, na které jsem se nemohl zlobit. Byly stejně zvědavé jako naše. Nakukovaly ke mně, ačkoliv je dospělí tiše, ale důrazně odháněli.

Vstal jsem a vylezl ven. Konečně jsem se mohl protáhnout. Domorodci na to zřejmě čekali, protože mě zase obklopili.

»? budeme pokračovat učení,« zeptal jsem se v jejich jazyce slovy, která jsem používal už včera.

»Ne,« oznámil mi jeden, kterému jsem říkal »Ímšita«.

»? proč,« zeptal jsem se ho co nejvládněji.

»My lidé hlíny,« vysvětloval mi. »Daleko ne tě čeká člověk učení, my tě jít spolu.«

Bylo mi to jasné. Znamenalo to, že se nejspíš seznámím s někým jiným ze zdejší společnosti, ale rozloučím s těmito. Měl bych se ale nejprve postarat o Jirku.

»My jsme dva,« řekl jsem Ímšitovi. »Nechceme být daleko od sebe.«

»? kde druhý,« zněla věcná otázka.

»Daleko ne.«

»Jít spolu,« navrhl Ímšita. »? proč ne spolu hned.«

»Proč ne, ukážu,« slíbil jsem mu.

V jejich doprovodu jsem zamířil k vrtulníku, Jirku jsem na to samozřejmě včas připravil. Vrtulník na ně udělal velký dojem, ale zřejmě nelibě nesli, že jsem jim chodil po poli. Trochu ocenili, že jsem nepošlapal víc než pár šlépějí směrem k jejich obydlí.

Omluvil jsem se jim i za to a domluvil se s Jirkou, že za místním »**člověkem učení**« vyrazím sám a o pozdějším přeletu na nové místo se dohodneme. Nebylo rozumné rozdělovat se, ale opustit vrtulník by po dřívějších zkušenostech bylo horší a zdálo se nám oběma, že tohle bude menší zlo. Jirka navrhl, abych aspoň nevypínal vysílačku a komentoval mu co se dá, aby se nemusel strachovat, co se děje. To ale naráželo na životnost baterií. Nechat vysílačky zapnuté na vysílání by je už za pár hodin vybil.

Další problém byl, že jsme neměli žádné zásoby. Jirka měl žízeň a uvažoval o tom, že opustí vrtulník, aby vyhledal nějakou vodu. Místní obyvatelé mu okamžitě slíbili donést něco, co se dá pít a navíc mu přinesli pár **tyčí na chození**. Sami se po poli také pohybovali jen na chůdách. Jirka jim slíbil, že to vyzkouší.

Pak jsme se rozloučili. Já jsem pod vedením Ímšity vyrazil za »**člověkem učení**«, Jirka zůstal v Messerschmidtu, zbývajících pět domorodců se rozběhlo přinést mu slíbený nápoj.

Pochodovali jsme spolu necelé čtyři kilometry. Cesty měli úzké, nezřetelné. Chodili po nich i v noci, ale obdivoval jsem je, že se neztratí. Sestoupili jsme do údolí malé říčky, pak jsme šli podél ní. Z jedné strany voda, z druhé čím dál strmější svah, až přešel v kolmou skálu. Mezi ní a břehem byly sotva dva tři metry, ale stromy i keře tu ponechávaly jen úzkou stezku užší než metr. Museli jsme po ní kráčet husím pochodem. Ímšita se neustále ohlížel, zda mu stačím, ale tím se ještě víc zdržoval. Já bych sám šel mnohem rychleji, on se kolébal podle mě dost pomalu.

Asi po čtyřech kilometrech se Ímšita zastavil a řekl, že je čas na odpočinek. Zeptal jsem se ho, zda se cítí unaven a dostalo se mi podivení, jak je možné, že nejsem. Ímšita vytáhl z vaku jídlo, chvilku se posilňoval a až po čtvrt hodině se zvedl.

»? jak daleko člověk učení,« zeptal jsem se ho.

»Dvě jídla,« dostalo se mi odpovědi.

Takže ještě nejméně čtyři kilometry, došlo mi. Napadlo mě vzít Ímšitu na záda, vzpomněl jsem si, jak mě na Q-Zemi nosila Uaxio, když jsem jí nestačil.

Ímšita to však rezolutně odmítl a tak jsme se pomalu ploužili podél řeky dál. Úzká soutěska, kterou řeka protékala, naštěstí skončila a údolí se rozšířilo. Bylo ráno, parno teprve začne. Ímšita si začal radostí prozpěvovat. Tím mě dojal, my lidé si přece také zpíváme. Cesta nám tak lépe ubíhala a za chvilku jsme za další skálou zpozorovali shluk čtyř, možná pěti půlkulovitých stavení, prostoupených košatými stromy. Ímšita mi potvrdil, že je to náš cíl, osada »**Dibriha**«, kde se »**člověk učení**« nachází.

Po chvilce jsme už vcházeli na kruhovitou návěs, kolem níž bylo ne pět, ale skoro dvacet obydlí, většinu z nich ale zakrývaly okolostojící stromy, takže nebyly z dálky patrné.

Náhle se na nás vyhrnul desítky zdejších obyvatel. Drželi v rukou tyče s kovovými rozvidlenými konci, zuřivě jimi mávali a nezdálo se mi, že by to bylo přátelsky.

»! sufori ne, sufori ne,« křičel na ně Ímšita, aby překřičel tu vřavu. To slovo jsem neznal, ale

vzhledem k tomu, jak urputně je negoval, bych pochopil, že nebylo nijak lichotivé.

Proti Ímšitovi vystoupil jiný domorodec, jako všichni ozbrojený vidlemi.

»? kdo když sufori ne,« vykřikl.

»Úúš ne,« trval na svém Ímšita. »Súr.«

»! to zlé,« oponoval mu ten druhý.

»! tefir spát ne,« tvrdil Ímšita. »Ten ano. ? proč.«

»Rubh,« nadhodil oponent.

»! tefir dva ne. Ten dva. Atrugi. Tefir ne.«

»Úúš všechno.«

»Úúš ne. Tefir ne. Durihe.«

Moc jsem jim nerozuměl. Ti kolem se báli nějakého nebezpečí a bolesti, Ímšita je přesvědčoval, že nikomu neublížím. Konečně se zdálo, že je přesvědčil. Obklopili mě blíž, ale ne až na dosah. Po dalším zaníceném vysvětlování, příliš rychlém na mé jazykové schopnosti, se rozestoupili a udělali mi uličku, kudy mě Ímšita táhl dál.

Neprotivil jsem se mu a následoval ho. Část domorodců běžela s velikým křikem před námi, ale my jsme šli pomalu, dalo by se říci důstojně. Prošli jsme návsí, prostorem mezi stromy a skončili jsme u krajního obydlí. Před jeho vchodem nás očekával domorodec, podle všeho ostatními vážený.

»Súr,« oslovil mě.

»Ten umět ne slovo súr, rudhug,« odpověděl mu Ímšita za mě hbitě. »Umět slovo málo.«

Pak mezi nimi došlo k tak rychlé výměně názorů, že jsem je prostě nestačil sledovat. Chytil jsem jednotlivá slova, pokud jsem je zaslechl předtím. Nejčastěji se objevovaly: tefir, sufori, rubh, úúš a atrugi. Netušil jsem, co znamenají, až na »úúš«, což byla bolest.

»! přiveď ho za mnou,« pokynul mu nakonec oslovený.

Vešel do stavení a já s Ímšitou jsme ho následovali. Stavení bylo uvnitř větší, nebyly tu kukaně či pelíšky podél stěn, zato tu bylo více sedacích kalíšků. Stěna naproti dveřím byla holá, původně asi bílá, ale teď ušpiněná černým prachem.

»Jméno Rudhug,« ukázal domorodec na sebe.

»Jméno Ota,« pochopil jsem a ukázal naopak na sebe.

»Povídal umí ne slova,« obrátil se Rudhug na Ímšitu. Znělo to trochu vyčítavě.

»Umí slova málo,« zastal jsem se svého prvního učitele.

»? chtít více umět slova,« vrátil pozornost mé osobě.

»Ano,« odušil jsem.

Rudhug pokynul rukou a Ímšita pozpátku couval ke dveřím.

»! den dobrý, Ímšita,« chtěl jsem se s ním rozloučit.

»! den dobrý, Rudhug y Ota,« odušil a pozadu odešel.

»Člověk učení,« ukázal potom Rudhug na sebe. »Učit učít učít ty,« ukázal na mě.

»Ano,« odušil jsem.

Moje učení tedy započalo a brzy jsem se nestačil divit.

Kopffüssleři měli nejzajímavější metodu učení. Dali žákovi kus mozku, předem naplněný příslušnými vědomostmi, ale co mi předváděl Rudhug, také stálo za to.

Předně byl na to dobře vybaven. Jeho učebna neměla jen sedačky pro žáky, vybavení by mu záviděly i prestižní školy na Zemi, přeplněné exkluzivními pomůckami. Začalo to hned na počátku. Vesničané mi pojmenovávali věci, které měli na dosah. Rudhug nepoužíval skutečné věci, ale kreslil. Kreslil tak krásně, až se mi tajil dech a tak tajemně, že jsem si myslel, že opravdu čaruje. Nekreslil jen předměty, ale i činnosti, byl schopen kresbou vyjádřit i city.

Chvilí mi trvalo, než jsem jeho metodu pochopil. Rudhug prostě přešel rukou nad šedivou stěnou, vzápětí se na stěně objevila kresba s podrobností málem fotografickou. Jakmile splnila svůj účel, černý prach, který ji tvořil, prostě spadl na zem, aby Rudhug dalším pohybem vyvolal na bílém místě další obrázek, asi jako fotografie.

Neodolal jsem a přiblížil se až ke stěně. Můj učitel mě pobaveně sledoval, jak jeho obrázek zblízka zkoumám. Pod mou rukou se naopak černý prach uvolňoval a sypal na zem, aniž bych se stěny a tím

i prachu jen dotkl.

V té chvíli mi to došlo. Až teď jsem si uvědomil ten známý pocit z přiblížení ruky k televizní obrazovce - a rázem jsem byl doma. Byla to statická elektřina na izolační desce s velkou povrchovou kapacitou. Rudhug ji musel nějak elektricky nabít a černý prach přilétl až ze země, ale prach byl jemný a elektrické pole jej snadno zvedlo.

Zbývalo pochopit, jak Rudhug zelektrizoval stěnu své chýše. Ale hned jsem si uvědomil, jak silně zdejší obyvatelé reagovali na mé quro. Možná v nich bylo cosi elektrického, co jim umožňovalo reagovat i vytvářet elektrostatické náboje.

Vyzkoušel jsem si hned menší pokus. Napřáhl jsem ruku a slabým paprskem quro nakreslil na stěně kolečko.

Černý prášek okamžitě vylétl vzhůru a usadil se přesně tam, kde jsem jej chtěl mít. Hledme, další jev, o kterém jsme nevěděli! Až jsem se usmál. Dary Kopffüsslerů byly všechny pozoruhodné více než jedním účinkem. Rostlina nahrazující přírodní máslo současně vytvářela účinný lék. Pomerančovník **brudete** dával kromě pomerančů šťávu s účinky dokonalé antikoncepce účinné na člověka. Quro k ovládnutí přístrojů mohlo při větší síle zabít, ale dokázalo změkčovat kovy i sklo a jak se právě ukázalo, uvítali by je i výtvarníci a učitelé. Černý prášek na bílé stěně byl přece lepší než bílá křída na černé tabuli!

Poodstoupil jsem a Rudhug se chystal můj kruh smazat.

Tentokrát byl velice překvapen on sám. Ačkoliv jako vždycky přejel nad stěnou rukou, čímž ji nejspíš dokonale odelektrizoval, kruh nezmizel.

Učitel velice udiveně přiblížil oči k prášku, který držel jako přilepený. Přejel po něm prstem, zůstala mu na něm stopa černého prachu, ale kruh nezmizel ani teď.

Pochopil jsem to dříve než on. Bylo to vlastně prosté. Rudhug se projevoval statickou elektřinou, ale quro, ačkoliv se jeho projevy elektřině podobají, jsou přece jen jiného druhu. Přiblížil jsem se tedy a nepostřehnutelným střídavým chvěním qura svůj kruh smazal. Prach odskočil a spadl dolů, aby se tu podle vůle učitele Rudhuga objevil další obrázek. Všechno bylo v pořádku, výuka mohla pokračovat.

Ačkoliv jsem učitele trochu vyvedl z míry, jen se otrásl, skryl svůj údiv a s jistotou profesionála pokračoval jakoby nic ve vysvětlování gramatiky jazyka a doplňování mé slovní zásoby, lehce přitom občas zabrousil do dalších oborů.

Začínal jsem k němu pociťovat úctu. Pochopil jsem, že tato civilizace není tak primitivní, jak se mi jevilo zpočátku. Kdyby na poli za nějakou pozemskou vesnicí přistál létající talíř a piloti se pokusili jako já navázat kontakt s pozemšťany? Našlo by se dost vzdělaných zemědělců, schopných návštěvu z vesmíru tak rychle naučit jazyku a poskytnout přehled o naší Zemi? Pochyboval bych, že by se jim to tak dařilo, i kdyby Mart'ané měli také tak implantovaný kus mozku od Kopffüsslerů. Možná by si věděl rady nějaký venkovský učitel, ti mívají větší přehled než jejich spoluobčané. Zdejší učitel byl ale třída. Ano, dokázal jsem také pomocí qura nakreslit na jeho elektrostatickou stěnu kolečko, ale stále jsem obdivoval jeho schopnost bleskově kreslit tak dokonalé obrázky.

Jako jsem uznával jeho schopnosti coby učitele, on byl asi stejně udiven ze mne coby žáka. Respektovali jsme se navzájem a brzy jsme se mohli spolu bavit docela plynule.

»Jsem skutečně rád, že jste se mezi námi objevili vy,« řekl mi po další hodině. »Naši lidé se vás polekali, mysleli si, že se tu opět objevili **tefirové**. Jsme nesmírně rádi, že jste úplně jiní.«

»Tefiry? Neznám takové bytosti,« odušil jsem.

»**Tefirové** se vám hodně podobají, ale jsou zlí,« vysvětloval mi. »Jsou větší než my, ale zabíjejí nás a proto je nenávidíme. Říká se, že jsou z úplně jiného světa. Možná bys nám mohl vysvětlit, co nás na nich nejvíce trápí.«

»Z jiného světa? Také nejsme odsud, ale tefiry neznáme. Řekni mi o nich něco,« vybídl jsem ho.

»Tefirové jsou jiní,« začal ochotně Rudhug. »Nejlépe když se na ně podíváš. Vypadají asi takhle.«

Jediným pohybem ruky nakreslil na stěnu svůj elektrický obraz a když se pokryl černým práškem, spatřil jsem - lidskou tvář.

Tvář ženy tak krásné, až se mi zatajil dech. Měla nesmírně jemné rysy, světlé dlouhé vlasy, byla podobná andělům na mnoha pozemských malbách.

»Ty jsi přece jiný,« řekl Rudhug a naproti portrétu anděla namaloval mou věrnou podobiznu. Přiznám se, proti té andělské tváři mi můj vlastní obličej připadal dost gorilí.

Rudhug počkal chvíli, až si to prohlédnu. Pak smazal oba portréty a jediným dalším pohybem nanesl na zeď dvě postavy.

Opět jsem je poznal. Postava, která měla k opicím blíž, jsem byl já, ta andělsky dokonalá patřila bytosti zvané *tefir*. Byla to očividně žena, celkový dojem jen podtrhoval její krásný obličej. Andělská postava však držela v rukou cosi, co mi až nebezpečně připomínalo - zbraň.

»Tefirové tu nikde nežijí,« vysvětloval mi Rudhug dál. »Jen se občas náhle objeví a pokaždé zabijí mnoho našich lidí. Zabíjejí nás a odvlékají... ani nevíme kam. Už jsme pátrali, kde mají domov, ale nikdy jsme se jim nedostali na dohled.«

»Jak se objevují?«

»Umí létat,« řekl nejistě Rudhug. »Občas za námi přiletí, někdy na nás házejí oheň z výšky, jindy se snesou dolů. Kdo se před nimi včas neskryje, stane se jejich kořistí.«

»Odkud přilétají?« zajímalo mě.

»To je pro nás záhada,« řekl Rudhug. »Ale ty jsi přece také přiletěl, aspoň mi to Ímšita tvrdil. Mohl bys možná vědět, odkud se to zlo bere.«

»Nevím to,« přiznal jsem. »Bytosti zvané tefir vidím poprvé, ačkoliv se nám opravdu podobají více než vám. Nezdá se mi ale, že by pocházely od nás.«

»Někteří z nás je viděli mizet,« pokračoval Rudhug. »Bylo to nepochopitelné. Jejich létající obydlí náhle mizela, ani dým po nich nezůstal. Prostě - teď tu letěla - teď už ne.«

Náhlé mizení... až mě zamrazilo.

»Poslyš, Rudhugu, neobjevovala se náhodou ve chvíli, kdy létající obydlí tefirů mizela, kolem nich nějaká záře?«

»Ano, modrá,« souhlasil Rudhug. »Modrý kruh, ale jen na krátký okamžik. Víš o tom snad něco?«

»O tom už něco vím,« přikývl jsem vážně. »My přilétáme odjinud než tefirové a při našem přiletu se ty modravé kruhy objeví dva. Neznám tefiry, ale tuším, odkud jsou. Říkáme tomu *Paralelní svět*. Tefirové nejspíš pocházejí odtud, jenže z opačné strany než my.«

»Vy víte, odkud přišli? Pak jste u nich museli být!« ožil. »Jak je ale možné, že je neznáte?«

»Nebyli jsme u nich,« vysvětloval jsem mu rychle. »Jak říkám, jsou z opačné strany než my. Víme o nich jen to, co víme od vás, ostatní si jen domýšlíme. Jen mám nejasné obavy, že bychom na ně brzy tak jako tak narazili.«

V tom případě bychom se museli připravit na to, že tefirové pochází z další Země Pětky a pokud zdejší lidé mluví pravdu, mohli by být nebezpeční i pro nás...

A opět nastal večer, den druhý.

Po dohodě s Rudhugem, jehož souhlas s naším pobytem znamenal souhlas všech ostatních, jsem zavolał Jirkovi a navrhl nastartovat vrtulník a přeletět sem do vesnice.

»Poletíš nejprve na jih, pak podél řeky na východ, takže vesnici nemůžeš minout,« ujistoval jsem ho. »Náves je poměrně rozsáhlá, tam se Messerschmidt vejde.«

»Dobrá, roztáčím turbíny,« souhlasil Jirka. »Ale řekni mi konečně, jak jsi pokročil s domorodci.«

»Skvěle, uvidíš,« sliboval jsem mu.

Během letu jsem ho stručně seznámil s průběhem učení, ale zmínil jsem se mu také o andělsky vyhlížejících *tefirech*, domorodci popisovaných jako krvelačné stvůry.

»Panebože, tati, proč si myslíš, že musí být z Páté Země?« zaúpěl Jirka na mou hypotézu. »To je přece strašný omyl! Mám jinou domněnku, odpovídala by lépe, do posledního kamínku!«

»Jakého kamínku?« nechápal jsem.

»Kamínku mozaiky našich znalostí o těch bytostech,« pokračoval Jirka.

»Dobře, řekni mi tvoji verzi.«

»Souhlasí skoro všechno, jenže nejsou z Páté, ale ze Třetí Země. Pak věřím zdejším lidem, že jsou to bytosti zlé, vždyť si nedávno atomovou válkou vlastní svět zničily! Ale víš, tati, co mě ještě napadlo? Nemohly se už v minulosti dostat až k nám na Zem? Tvrdil jsi přece, že to bude opačným směrem jen trochu energeticky náročnější.«

»Ty jako myslíš...« zatmělo se mi před očima.

»Myslím,« souhlasil Jirka. »Vysvětlovalo by to naše pověsti o ďáblech a andělech. Nemusely se u nás

chovat jen jako d'áblové, mohly se nám jevit i andělsky. Kdo ví, jaké přetvářky jsou schopné.«

»Proč se ale na Zemi stále častěji neobjevují?«

»Protože to jsou d'áblové,« odtušil Jirka. »Možná k nám kdysi pronikali, ale pak se mohli o něco pohádat a začít válčit mezi sebou. Když si obě strany navzájem zničily konvertory, jejich návštěvy na Zemi přestaly. Od středověku přece anděly ani d'ábly nikdo okem nespátřil. Mohly jim zbýt úspornější konvertory *směrem dolů*, proto se tady na Čtvrté Zemi objevovali ještě donedávna. Teď se našťestí pro nás vyvraždili úplně a nevyskytují se ani tady. Definitivně.«

Během rozhovoru jsme s Rudhugem vyšli ze školy na náves, kde postávaly hloučky zdejších lidí. Učitel si nejprve zjednal klid a pozornost a pak všechny varoval, aby opustili střed návsi a stáhli se až k obydlím.

»Přiletí sem druhý člověk z jiného světa,« sdělil všem.

Výkřiky nesouhlasu zastavil jedním pokynem ruky. Pak všechny ujistil, že nemáme s obávanými tefiry společného nic než částečnou podobu.

»Mohla by to být lest!« zněla nejčastější námitka.

»Mohla, ale nejspíš není,« odvětil Rudhug. »Víte přece, že jsou jiní. Tamti s námi nemluví.«

Náves se samozřejmě vyprázdnila, jako kdyby se náhle rozpršelo. Všichni se schovali pod stromy. Byl nejvyšší čas. Z dálky jsem už slyšel sípavý svist turbín a pleskání rotoru Messerschmidtu, Jirka se blížil přímo k nám. Brzy se také vynořil zpoza stromů, nalétl na náves a začal ihned klesat.

»Ať všichni ještě počkají,« požádal jsem Rudhuga. »Dokud se točí nahoře ty nože, mohou být velice nebezpečné.«

Rudhug hned zahnal zvědavější vesničany pod stromy.

»Proč má váš létající dům nahoře ty nože?« zeptal se mě pro jistotu.

»Nejsou to nože a nejsou ani ostré, jen se jim podobají,« ujistil jsem ho. »Pomocí nich létáme. Až se zastaví, nikomu neublíží, ale teď se ještě točí příliš zprudka.«

Rotor se dotáčel, až se zastavil. Jirka na mě z pilotní kabiny radostně zamával. Spolu s Rudhugem jsme vykročili k vrtulníku.

»Pojď ven,« vyzval jsem Jirku. »Tihle nejsou zlí.«

Musel jsem to ovšem přeložit místním, protože chtěli vědět, co si spolu povídáme. Někteří se ozvali, zda to není přece jen řeč d'áblů, ale Rudhug je rychle zastavil.

»Není to nějaké... rozbité?« ukázal na vytlučená okna.

Vysvětlil jsem mu tedy, že nás v horách navštívili jiní zdejší lidé a trochu nám stroj pocuchali.

»Našli jsme po nich jen nůž a tohle,« vytáhl jsem z kapsy šperk s portrétem zdejšího obyvatele.

Rudhug si šperk chvíli prohlížel.

»To je vzácná ozdoba,« řekl. »Je na ní obraz vůdce horského národa Molpka. Byli to asi lidé toho národa, nejspíš vás považovali za tefiry. Kdyby tomu tak bylo, nemohli bychom se jejich chování divit.«

»Nedivíme se, ale nepřišlo nám to vhod,« řekl jsem. »Vaši krajané nám zničili co mohli. Že nám snědli zásoby, dobrá. Že ale zničili i to co nesnědli, nás mrzí víc. Horší je, že nám už předtím všechno nešlo tak jak jsme si představovali a každá další nesnáz je tím nepříjemnější.«

»Co se vám ještě nezdařilo?« zeptal se hned s účastí.

»Nemůžeme se vrátit, kdykoliv se nám zachce,« řekl jsem po pravdě. »Ztratili jsme spojení s naším světem. Modrá kola, umožňující přilet a odlet, zmizela a nevíme proč.«

»Možná bychom vám mohli nějak pomoci my,« nabízel se Rudhug ochotně. »Snad bychom vám mohli nahradit aspoň nějaké jídlo, když už to naši krajané tak pomýlili...«

Poděkoval jsem mu za jakoukoliv pomoc. Rudhug své sousedy požádal, aby nám přinesli něco k jídlu, dříve než se setmí. Brzy jsme od ostražitých, ale teď už ochotných vesničanů dostali každý jednu misku jakési červené kaše a průhlednou láhev vody. Nebyla ze skla, protože místnímu nešikovovi vypadla z ruky a nerozbila se.

Poděkovali jsme.

»Víc vám dát nemohou,« řekl Rudhug omluvně. »Tato vesnice je chudá. Zítra s vámi budeme počítat již od rána.«

»Ve svém světě se považuji za bohatého,« odvětil jsem. »Až se vrátíme, neustanu, dokud vám to nevyvážím.«

»To nic není, přátelé si mají pomáhat a my vás chceme za přátele považovat,« ujistil nás Rudhug.

Pak se ale omluvil, že už je skoro tma a venku budou v noci létat *kikima*.

»To slovo neznám, co je to?« zeptal jsem se ho.

»Nakreslím ve škole, teď jen rychle vysvětlím,« zastavil se jen na okamžik. »Malé zvíře s křídly, létá tiše tmou, vrhá se na lidi i na zvířata, omámí je a pije jejich krev. Do domů nevniká, ale venku je značně nepříjemné.«

Poděkoval jsem za varování. Už jsem ho nezdržoval, ostatně náves byla prázdná, byl tu poslední.

Jirka udělal z potrháných zbytků na podlaze lůžko, bylo jen o trochu měkčí než plech. Snědli jsme oba rychle kaši, podle chuti byla masitá, ale to bylo velice nejisté. Vzpomněl jsem si na své první jídlo na Druhé Zemi. Od esesáků, kteří mě zajali, jsem dostal eintopf, o kterém jsem nemohl soudit vůbec nic. Až druhého dne jsem se začal divit oranžové kávě a později jsem se dozvěděl, že na Druhé Zemi nikdo nejí maso a to co jako maso vypadá, roste na keřích. Salámovníky, špekovníky i šunkovníky dnes rostou i na Zemi, ale tenkrát to pro mě bylo exotické. Kdoví, čím nás překvapí Čtvrtá Země.

»Rozdělíme si hlídky,« navrhl jsem Jirkovi. »Dnes jsem vyspalejší já, takže spát budeš první ty.«

Byla to pravda, o které nemělo cenu diskutovat. Jirka proto bez řečí zalezl do svého pelechu a v mžiku usnul.

Domorodci na noc pečlivě zavírali okna i dveře, ale my jsme neměli čím zakrýt rozbitá okénka Messerschmidtu. Pro jistotu jsem si nechal uvnitř svítit nouzovou lampičku, abych viděl, kdyby se na nás potmě něco zdejšího vrhlo. Sedl jsem si do pořezaného pilotního křesla a pozoroval okolí. Nic se ale nikde nepohnulo, noc proběhla bez zvláštních událostí.

Až k ránu jsem vzbudil Jirku. Brblal, že jsem hlídal déle než on, že si беру víc než půlku zátěže.

»Potřebuješ být vyspalý víc než já, protože zítra půjdeš za mě do školy, aby ses také naučil zdejší řeč,« ujistil jsem ho.

To ovšem byla jiná a Jirka hned ožil.

Zalezl jsem si do jeho pelechu. Do rozednění nezbyvalo mnoho času, proto jsem okamžitě usnul, abych i tu chvíli využil.

Mene tekel

Ráno jsem se probudil pozdě, ale ani vesničané se vstáváním nespěchali. Rudhug přišel až když mé hodinky ukazovaly deset hodin. Uvědomil jsem si, že budu muset co nejdřív zjistit délku zdejšího dne, neboli dobu otáčení Čtvrté Země kolem vlastní osy.

Domluvil jsem si s Rudhugem, že dnes bude učit Jirku, abychom znali zdejší řeč oba. Souhlasil, jen měl připomínku, že by bylo lepší, kdybychom se učili oba. Uklidnil jsem ho, že v kabině Messerschmidtu musí někdo z nás dvou za všech okolností hlídat. Ne vrtulník před zdejšími vesničany, ale zprávy z našeho světa, které si nemůžeme dovolit propást. Tento důvod uznal jako důležitý, takže dál nenaléhal.

Jirka s Rudhugem odešli do školy a na návsi kolem Messerschmidtu bylo brzy prázdno. Nebyly tu ani zvědavé děti, nedovolili jim ani dívat se na mě z dálky.

Vyčkal jsem, až se stín špičky rotoru vrtulníku dotkne okraje blízkého domu a poznamenal jsem si čas. Až sem zítra opět dorazí, budu znát hned několik důležitých údajů. Nejen délku dne, ale především místo, kde se v současné době nacházíme. Kdyby se rychlost otáčení naší Země a Čtvrté Země nelišila, byli bychom stále někde v blízkosti Nového Německa. Tak tomu ale nemuselo být. Například rozdíl mezi rotací naší Země a Zemí Kopffüsslerů byl takový, že bychom již byli někde v Atlantiku a blížili bychom se k Africe. Při nenadálém opuštění Čtvrté Země by na nás čekaly problémy doletět na africké pobřeží a tahanice s místními úřady.

Chvilí jsem jen tak seděl v pilotním křesle. Ačkoliv na něm místní vandalové rozřezali potah, bylo nejpohodlnější. Měl jsem konečně chvíli času na přemýšlení.

Tři nové světy za jeden lidský život!

Není to dost? Neměl bych už objevování dalších světů přenechat mladším? Jak se zdá, těch světů bude víc. Kdyby to pokračovalo jako dosud, část by jich byla nebezpečná, část obydlená humanoidy, zbytek nehumanoidy. Místní lidé se nám moc nepodobají. Ve skutečnosti to bude asi jiné, ale proč se trochu nezasnit? Co když nakonec objevíme Zemi, kde budou žít úplně stejní lidé jako my? Vždyť už na Třetí Zemi žili ještě nedávno lidé nám tak podobní, chyběla jim jen správná výchova! Nebyla škoda, že si svůj svět tak hloupě zničili?

Napadlo mě náhle zlepšení nápadu s měřením času.

Proč čekat na celou dokončenou obrátku tohoto světa? Bylo by to nejpřesnější, ale vždyť nám k dostatečné přesnosti stačí méně. Což takhle vytýčit si jen část úhlu a změřit, kdy se stín dotkne vypočtené čáry?

Problém byl, že jsme neměli žádné pomůcky. Ani na Zemi jsme neměřili polohu podle slunce, družicové měření bylo přesnější i rychlejší. Tady ale žádná moderní pomůcka nefungovala a sextant nám citelně chyběl. Na druhé straně by bylo snadné vytýčit pomocí rovnostranného trojúhelníka 60 stupňů, na to stačí sehnat tři stejně dlouhé kusy provázku. Potíž byla v tom, že jsme je neměli. Nakonec mě napadlo využít geometrie vrtulníku. Listy jeho rotoru přece svírají přesně dvaasedmdesát stupňů, takže stačí ručně je pootočit správným směrem a pak počkat, až se stín ustálí na druhém listu a zjištěný čas vynásobit pěti, tím by se měření podstatně zkrátilo. Vylezl jsem proto z kabiny, abych nastavil rotor ručně. Šlo to pomalu, ale brzy jsem měl nastavený správný směr prvního listu a mohl jsem čekat na zákryt stínu hlavice rotoru s druhým listem. Měli jsme to udělat už první den, ale to jsme měli spoustu jiných starostí.

Spokojen sám se sebou jsem se vracel do kabiny, když se náhle na kraji vesnice strhl křik domorodců.

»Za lesem házejí kamení!« rozeznal jsem v tom křiku jedinou souvislou myšlenku, i když jsem z ní moudrý nebyl.

»Tati, pojď sem!« volal na mě ale také Jirka česky.

Seskočil jsem se stupátka a rozběhl se ke škole. Jirku jsem spatřil brzy. Spolu s učitelem a dalšími vyběhli ze školy na nízký kopeček za vesnicí, tyčil se dva metry nad terénem. Dívali se tam na cosi na obzoru. Rychle jsem k nim doběhl s dalekohledem.

»Tati, půjč mi to,« vytrhl mi jej Jirka a nasměroval jej tam, kam se všichni dívali. Bez dalekohledu jsem viděl jen oblak dýmu, stoupající nad lesem zhruba v místech, kde leželo městečko, které jsme pozorovali ještě z horského sedla. Spatřil jsem tam ve vzduchu cosi, co by mohli být ptáci, ale na tu dálku jsem nic nerozeznával.

»Podívej se, tati!« vrazil mi Jirka do ruky dalekohled.

Přiložil jsem rychle dalekohled k očím. Až jeho zvětšení mi ukázalo, co se tam opravdu děje. Nad městečkem kroužilo šest stříbrně lesklých létajících talířů, jako vystřížených z magazínu UFO-revue. Pod nimi se stále více rozmáhal oheň a dým.

»Tefírové!« ukazoval tím směrem zdrcený Rudhug.

Přejelo mě horko a hned nato mráz.

Ty andělské bytosti tedy žijí. Nevyřešilo se, zdali pocházejí z Páté Země či ze Třetí, ale ono to ani nerozhodovalo. Tvar těch letadel je dobře známý i na Zemi, vždyť to jsou klasické létající talíře! Jedno teď bylo jisté. Ty bytosti mají pořád dost prostředků, aby mohly roznášet zkázu do jiných světů. Mají prostorové konvertory, letadla i ničivé zbraně.

V té chvíli mě napadlo něco, z čeho mi zatrnulo ještě víc. Kdyby byla domovem tefírů Třetí Země, nemohli být nakonec příčinou poruchy naší konvertorové pevnosti? Co když to nebyla porucha? Pevnost v jejich světě fungovala sotva deset minut, co když ji ty bytosti prostě zničily?

Dejme tomu, že tomu bylo tak. Járovi se u konvertoru v Nordenově pevnosti snad nic nestalo, ale určitě byl pořádně překvapený. Horší by bylo, kdyby otevřenou propustí proniklo několik letadel i nad Nové Německo. Jak by se tam chovaly? Jako tady? To by to dopadlo! Ale co bude dál? Může Jára sám a sám dokončit poslední rozestavěnou pevnost? Je to jisté v jeho silách, ale jak dlouho tefírům potrvá, než mu ji zlikvidují, až ji opět umístí na Třetí Země? A co horšího, kdyby ho nedejbože napadlo novou pevnost osobně řídit přímo na Třetí Zemi, mohli by ho zabít a na Zemi by pak nezbyl nikdo, kdo umí zacházet s propustmi. My s Jirkou bychom tu byli nadosmrtní uvěznění, beze zbraní pod nálety tefírů...

Neměli bychom oba raději zůstat v Messerschmidtu? Až se Járovi podaří umístit na Třetí Zemi další propust, možná to bude znamenat startovat jako o život. Předchozí vydržela deset minut, než ji zničili. Na to by ale musel být připraven i Jára. Nejhorší na tom bylo, že jsme ho nemohli varovat.

Šestice létajících talířů chvíli kroužila nad vzdáleným městem, pak se dva stroje prudce snesly dolů, ostatní podle všeho hlídaly shora. Co tam dělají? Mohli jsme jen hádat, ale tušili jsme, že to bude něco ďábelského. Nejspíš zabíjeli domorodce. Sloup dýmu by tomu rozhodně nasvědčoval.

Po půlhodině se stroje spojily a spolu se rozlétly vzhůru. Modravé kolo konvertoru - a byly pryč.

»Je tomu tak, jak jsem říkal,« informoval jsem Rudhuga. »Proto nemůžete najít jejich sídlo! Oni tu nebydlí, přilétají sem z jiného světa.«

»Z vašeho?« utrl se na mě jeden z vesničanů.

»Z našeho ne,« odušil jsem klidně. »Viděli jste, že se objevil jen jeden modrý kruh. Na cestu do našeho světa potřebujeme ty kruhy dva.«

»To nám dělají už od nepaměti,« stýskal si Rudhug. »Nedá se proti tomu něco dělat? Vidíte přece, jak nám škodí!«

»Ani my nemáme čím je zastavit,« řekl jsem. »Máme tu jakési zbraně, ale jen na divoká zvířata. Proti tefírům bychom je mohli použít jen zblízka a jen proti nim, jejich létající obydlí neohrozíme.«

»Opravdu proti tomu zlu nic účinného nemáte?« smutně se ujišťoval Rudhug.

»Pokud se vrátíme domů, něco proti nim uděláme,« slíbil jsem mu. »Teď jsme stejně bezbranní jako vy. Nečekali jsme tu přece něco takového.«

»Škoda,« zavrtěl se nespokojeně Rudhug. »Těm lidem v Rofilii asi nepomůžeme, ani kdybychom se tam rozeběhli. Dyzgubirové tam budou dřív. Kromě toho se zdá, že tam tefírové byli příliš dlouho, to určitě vyvraždili všechny. Někdy zabijí jen dva-tři lidi a odletí, jindy se zabíjení věnují tak pečlivě, že to nepřežije nikdo.«

»To se na to máme opravdu jen dívat?« vybuchl Jirka. »Máme tu přece vrtulník!«

»Messerschmidt není bojový stroj a nemůže se postavit jejich flotile,« uklidňoval jsem ho rychle. »Máme jen pistole. Mají sice náboje dum-dum, stačily by na slony a nosorožce, jednotlivce by snad vyřídily prvním zásahem, ale proti létajícím strojům jsou příliš slabé.«

»A co quro?« nadhodil Jirka.

»Proti člověku je účinné,« pokrčil jsem rameny. »Ale už na Druhé Zemi jsem se setkal s větším tvorem, proti kterému mi nebylo nic platné. Tvorové Druhé Země byli odolnější. Quro nemůžeš použít ani proti mně. Vydržím větší náboj, než jaký jsem schopen vyslat. Ti andílkové by mohli být odolní.«

»Andílkové?« vybuchl Jirka. »Ďáblové to jsou!«

»Nazývej je jak chceš, faktem je, že proti nim nemáme nic než pistole. A to je dost málo.«
»...zvlášť když máme na každého sedm posledních nábojů!« dodal zuřivě. »To je naše veškerá síla na neznámé planetě?«

»Jsme tu na výzkumné výpravě, ne na lovecké,« vrátil jsem mu jeho vlastní slova.

»Já vím,« zchladl okamžitě. »Ale tohle přece nemůžeme nechat jen tak!«

»Obávám se, že nemáme příležitost něco změnit, dokud se nevrátíme domů,« povzdychl jsem si. »Jen aby to nebylo složitější, než jsme si dosud mysleli.«

Svěřil jsem se mu se svými obavami ohledně možného zničení našeho konvertoru na Třetí Zemi tefiry. Teď budou asi hlídat ještě pozorněji a bude obtížné přelstít je.

»Jára se nenechá zaskočit,« doufal Jirka.

»Taky doufám,« pokýval jsem hlavou. »Ale tím nemohu být klidnější. Setkali jsme se tu opravdu s nebezpečnou civilizací. Jestli někdy měla prsty i u nás na Zemi, mohla by se vrátit i k nám.«

»Od středověku je u nás nikdo neviděl,« vyhrkl Jirka.

»Tím bych si vůbec nebyl jistý,« namítl jsem. »Zprávy o létajících talířích se datují až do nedávné doby. Pamatuji se, jak jsem kdysi Američanům tvrdil, že k nám Kopffüsslerové na Zem žádné takové stroje neposílali, protože je neměli. Ještě jsem uvažoval o tom, že lidé mohli jen zaměnit modravé ovály propustí za létající talíře. Jak se zdá, mýlil jsem se. Nebyli to Kopffüsslerové, mohli to být tefirové. Navíc k nám mohli mít přístup už dávno.«

Domorodci nás poslouchali pozorně. Mluvili jsme jejich řečí, i když jsme museli používat slova, která v této řeči nebyla.

»Co tedy budete dělat?« zeptal se nás Rudhug.

»Prosím tě, ukaž Jirkovi obrázek tefirů,« poprosil jsem ho. »Můžeš-li, uč ho dál. Každá informace od vás může být důležitá. Slibuji ti, že se nejprve pokusíme vrátit k nám, ale nenecháme to už být a něco proti tefirům podnikneme.«

Rozešli jsme se spolu s ostatními. Vesničané se odebrali za svou prací, někteří odešli mimo vesnici, jiní se schovávali po různých koutech. Jirka s Rudhugem odešli do školy, já jsem se opět vrátil do Messerschmidtu.

Co vlastně víme o tefirech?

Jsou podobní nám lidem. Fyzicky krásnější, ale psychicky jsou to stvůry. Je to ale jisté? Opravdu si Třetí Zemi zničili? Není radioaktivita jejich přirozené prostředí? Pak by Třetí Země nebyla zničený svět, ale normální, alespoň pro ně!

Vlastně ne, to je přece hloupost! To by tam nebyly jen krátkodobé izotopy, ale stabilní izotopická směs! Laboratoře to dávaly časově shodně se Semipalatinskem, úroveň radiace i složení izotopů byly podle nich nižší než těsně po výbuchu, ale odpovídající jaderným explozím. Pokud neznáme nezpochybnitelné vysvětlení, musíme se přidržet nejpravděpodobnějšího. Ty bytosti jsou zlé, evidentně zabíjejí zdejší lidi. Pracovní hypotézu o bezcitných d'áblech bohužel vynechat nemůžeme. Už proto ne, že by mohla být nepříjemná i pro nás. Buď jak buď, musíme se co nejdřív vrátit. Bohužel to nezáleží na nás, ale na Járovi. My mu můžeme nanejvýš držet palce. Je to trochu málo, ale víc dělat nemůžeme.

Kdybychom tušili, co se v této době odehrává mezi Třetí Zemí a Novým Německem, klidnější bychom nebyli...

Skrýš

Odpoledne se pod košatými stromy na návsi konal veliký sněm celé vesnice, jak bychom to nejspíš nazvali my, lidé Země. Vesničané se všichni shromáždili pod stromy, já a Jirka jsme byli zčásti pozváni Rudhugem, zčásti trpěni.

Hlavním tématem byli, jak jinak, tefirové.

Strach z nich čísel z každého. Nebylo divu, měli tady pověst profesionálních zabijáků bez slitování. Nejčastějším názorem bylo odstěhovat se do skal a přečkat tam pár týdnů, než se ukáže, co bude dál. Kdyby se tefirové neukázali, znamenalo by to, že šlo o ojedinělý nájezd. Odpovídalo by to domněnce, že mají svých problémů na vlastní planetě víc než dost a nemají čas ani sílu šířit zkázu v jiném světě. Kdyby ale mělo nastat delší období zkázy, bylo by to podstatně horší a právě toho se všichni obávali.

Rudhug se svým uklidňováním tentokrát neuspěl. Asi bych se za něho postavil, zdál se mi ze všech nejrozumnější, ale nemohl jsem posoudit, do jaké míry oprávněně tvrdil, že je vesnice kryta stromy, takže se shora musí jevit jako les. Ten argument mohl asi jako jediný rozhodnout Jirka. K velkému Rudhugovu zklamání potvrdil, že vesnici je shora dobře vidět, neboť stromy charakteristické kupole stavení dokonale nezakrývají, zejména na okrajích a kolem návsi, kde jsou shora značně nápadné. Rudhug tedy ustoupil a všichni se rozhodli přestěhovat se do skal alespoň na dobu, než se situace vyjasní.

Pro vesničany to znamenalo opustit domovy, odstěhovat si movitý majetek do jeskyň a docházet na pole z velké dálky. Pohodlí obětovali pocitu bezpečí, neboť, jak se všichni shodli, do skal se tefirové za nimi ještě nikdy nedostali.

Pro nás to znamenalo odejít s nimi, nebo zůstat. Rychle jsme se rozhodli neopouštět je. Jirka se nabídl jít s prvními uprchlíky na místo obhlédnout, zda by tam nenašel volné místo pro Messerschmidt. Nechávat náš jediný prostředek záchrany opuštěný by jistě rozumné nebylo.

Problémem se ukázalo i samotné stěhování. Domorodci nechovali velká domácí zvířata, jen malé *semryky*, vzdáleně připomínajících pozemská selátka s obličejovou částí trochu opičího vzhledu. Měli je ve společném kotci na opačném konci vsi než byla Rudhugova škola a jednou denně jim nosili krmení. Krmník nebyl velký. Byla to bedna položená na kozách, po jedné straně s korýtkem, kudy pod krmník vytékaly do nádoby na kolečkách exkrementy. Lejty měla vesnice dvě, po naplnění jedné je vesničané vystřídali a plnou odváželi na pole. Také celý krmník mohli postavit na kola a odvézt. Vozů měli dost, problém byl s tažnou silou. Zapřahali se do popruhů sami, jen jeden řídil vůz pomocí voje. Tak by ale cesta do skal trvala dlouho.

Nabídl jsem se jim proto s pomocí. Jirka si nechal dát na konec voje rukověť a sliboval jim, že bude nejen řídit, ale také potáhne a měl jistě větší sílu než pět vesničanů. Kromě toho uvažoval, až si prohlédne cíl putování a najde vhodné místo, přestěhujeme jim větší část majetku Messerschmidtem.

První konvoj se vydal na cestu hned po sněmu, vezli si krmník a dva vozy. Zůstal jsem ve vesnici pomáhat nakládat. Vesničané mnoho majetku neměli, při pečlivém ukládání se do Messerschmidtu vešlo všechno. Zbývající vozy měly odjet prázdné.

Při této práci jsem opět diskutoval s Rudhugem. Učitel měl mezi vesničany velké slovo, ale ne vždy rozhodující, jako právě teď, když se rozhodovalo o útěku do skal. Rudhug se ale diktátorům nepodobal. Bez protestů se podřídil rozhodnutí ostatních, ale po chvíli prohlásil, že bezpečí je asi důležitější než jeho vlastní domněnky.

Při práci jsem si všiml, že vesničané často používají slova, která ještě neznám. Rudhug mi je metodicky s klidem vysvětloval. Podivil jsem se ale, proč používají dvě různá slova na totéž.

»Je mi to divné. Dům řeknete jednou *gev*, podruhé *pegufo*. Košíkům na spaní říkáte *tygoc*, ale i *tyzut*. Považuji to za zbytečné plýtvání slovy.«

»Vysvětlení je prosté,« usmál se Rudhug. (Zdejší lidé se neusmívali ústy. Obličejovou mimiku měli jinou, ale úsměv znali, šlo u nich o lehké zešíkmení očí koutků.)

»Používáme dvou odlišných jazyků,« pokračoval. »Ten, který vás učím, je jazykem říše Pegsda, jejíž jsme součástí. Kromě toho máme i vlastní jazyk našeho národa Zaggokijt.«

»Proč jsi nás tedy neučil řeč Zaggokijt?«

»Protože jsme jen malým náruďkem,« opáčil klidně. »Určitě bude lépe, naučíte-li se řeč Pegsda. Domluvíte se s ní po celé říši. Náš náruďek je malý, naše řeč není tak zajímavá. Staráme se, aby nezapadla do zapomnění, ale spíš z historického pohledu, než že by měla praktický význam.«

Podíval jsem se na něho udiveně.

»Nejen vy, ale i já a můj syn pocházíme z podobného menšího národu,« odvětil jsem pomalu. »Také umíme jazyky velikých říší našeho světa, abychom se po světě dorozuměli. Mezi sebou je ale nepoužíváme, naopak si přednostně udržujeme svůj vlastní.«

»Proč to tak děláte?« podíval se na mě pátravě.

»Udržuje nás to pohromadě,« řekl jsem. »Jazyky se také vyvíjejí, některé se rozrůstají, jiné upadají, ale dokud má národ vlastní řeč, není mrtvý. Stává se, že velké národy do své řeči převezmou slova těch malých. Jistě ne všechna, jistě ne ta, která již jsou v jejich řeči pevně usazena, ale když někde vznikne něco úplně nového, nová věc, pro kterou dříve nebylo žádné slovo, pak může toto slovo vytvořit i malý nárudek.«

»Zajímavé,« odušil Rudhug. »Tak jsme nikdy neuvažovali.«

»To záleží na tom, jak se cítíte. Chcete-li být příslušníky silného národa, převezměte jeho řeč. Chcete-li se dál rozvíjet, buďte jako národ malý, udržujte si tu svou.«

»Příslušníky národa Pegsda se stát nemůžeme,« řekl rychle Rudhug. »Pegsda mají nahoře vyšší srst a na nás, kteří ji nemáme, se dívají s odstupem.«

»Pak máte o důvod víc udržovat si vlastní řeč,« dodal jsem. »Tím se vaše rozhodování zjednoduší. Musíte se snažit, aby váš nárudek nebyl přehlížen a aby se na vás Pegsdové nedívali jako na něco méně než jsou sami.«

»Myslíš si, že je něco takového možné?«

»Myslím si to,« přikývl jsem. »A co víc, příklad našeho také tak malého národa může být pro vás povzbuzením. Také my jsme se dlouho krčili pod mohutným sousedním národem, než jsme se rozhodli osamostatnit a dnes nás ten sousední národ musí chtít nechtít brát jako rovnocenné. Tím spíše, že se kromě nás oddělilo takových menších národů víc a ukázalo se, že ten doposud silný, mohutný národ není ani větší, ani významnější než ostatní.«

»Opravdu zajímavé,« řekl Rudhug. »Škoda, že se u nás objevili tefirové. Bez nich by byl život mnohem veselejší.«

»Tefirové, pořád tefirové,« potřásl jsem hlavou. »Co je to za tvory? Proč se chovají jako bestie?«

Na tuto otázku ale nikdo neznal odpověď.

První kolona vozíků odvezla objemné, ale na váhu lehké předměty. Do Messerschmidtu jsme naskládali především vaky se zásobami. Těžké pytle se do nákladního prostoru vešly, ale s obavami jsem počítal přípustné zatížení. Mělo by nám zbýt palivo na cestu na Zem.

Konečně přijela první skupina vesničanů zpět.

»Je tam místo, ale ať je to jak chce, všude jinde to asi bude horší,« řekl Jirka, když si sedal do pilotního křesla.

Značně přetížený Messerschmidt se vznesl ztěžka nad koruny stromů a rozletěl ke skalám.

»Tam dole, vidíš?« ukazoval mi Jirka.

Plošina vhodná k přistání nebyla velká a měla v těsném sousedství strmé skalní sloupy a z druhé strany stromy. Jirka tvrdil, že si to změřil a mělo to být s rezervou, ale bylo by to asi velice riskantní, kdyby zafoukal vítr. Totéž bude platit při startu. Vítr by nás tam mohl uvěznit a to by nebylo dobré.

Na vrcholu jednoho skalního sloupu na nás už mával hlídkující vesničan Kafon. Měl tam svůj úkryt mezi třemi mladými stromky, které rostly až nahoře. Nebránily mu ve výhledu, ale mohly by ho dobře skrýt před zraky tefirů.

Jirka mířil dolů a za chvíli Messerschmidt tvrdě dosedl na skalnatou půdu. Zničené pneumatiky nepružily a než se rotor zastavil, kov podvozku nepříjemně skřípal o skálu. Po návratu na Zem budeme muset vyměnit nejen pneumatiky, ale celý podvozek, napadlo mě.

Těsně před přistáním jsem si stačil prohlédnout, co nás čeká v nejbližších dnech.

Plošina byla jediné místo vhodné k přistání. Do všech stran by se nenašlo jiné příhodné místo. Cesta, kudy sem přijely vozy, byla úzká, strmá a překrytá korunami stromů, všude kolem husté keře. Otvor jeskyně zacláňela koruna lesního velikánu, takže shora nebyl vidět, ale zdola nebyl nijak maskovaný. Proti leteckému průzkumu by to snad stačilo, ale výsadek by vchod objevil příliš snadno.

»Musíme Messerschmidt něčím přikrýt, aby nebyl tak nápadný shora,« připomněl jsem Jirkovi.

To jsme ale mohli promýšlet později, teď bylo třeba složit náklad dozadu do jeskyně. Jeskyně ostatně

nebyla příliš rozsáhlá. Několik skalních pilířů ji členilo na menší díly, ale hlavní prostora byla hned od vchodu dobře přehledná.

V jeskyni na nás čekal Legstulf, starší vesničan, kterého tu ostatní ponechali, protože jedna cesta byla na něho už dost obtížná. Dobře se tu vyznal a hned nám ukazoval, kam máme náklad odnést, aby se nic nezkažilo. Levá část jeskyně byla níž a byla vlhká, pravá část se táhla výš a byla suchá. Nalevo už byl umístěn krmník se *semryky*, napravo jsme do úzkých výklenků nosili zásoby. Pytle jsme pečlivě urovnávali a Legstulf je opatrně přikrýval kameny.

Sotva jsme vrtulník vyložili, dorazila kolona vesničanů s vozy. Pravda, měli je naložené jen napůl, proto se jim jelo rychle a rychle jsme také náklad uložili. Vesničané potom na Rudhugovu radu rozptýlili prázdné vozy po lese, pevně je přivázali ke stromům a překryli chvojím.

Potíž byla, co s Messerschmidtem. Nechat jej stát by bylo totéž jako postavit si tu maják. Asi by stačilo odtlačit jej pod stromy a nemít zničené pneumatiky, snad bychom s ním pohnuli, ale takhle jsme na to nestačili ani spojenými silami.

»Zamaskujeme ho trochu větvemi,« rezignoval jsem.

S Jirkou jsme v lese nařezali chvojí se spirálovými listy, donesli k vrtulníku a pokryli trup i rotor.

»Je to dobré, kdybych nevěděl, co tam je, ani bych si nic nepoznal!« volal na nás Kafon shora, ze strážní skály.

Pak jsme spolu s ostatními vešli do jeskyně. U jednoho skalního pilíře už hořel nízký oheň, rozdělaný až vzadu, aby od vchodu nebyl vidět. Na dřevěné třínožce nad ním visel kovový kotlík, kde se zřejmě připravovala večeře.

»Zítřa nanosíme kameny, kterými zatarasíme vchod,« plánoval Rudhug. »Zůstane úzký otvor pro jednoho člověka. Kameny zasypeme hlínou a překryjeme drny.«

»Jak ale budete chodit na pole?« staral jsem se.

»Teď bychom stejně na pole nechodili,« uklidňoval mě Rudhug. »Pole potřebují klid, déšť a slunce. Lidé by teď beztak opravovali nářadí potřebné ke sklizni. Venku musíme být velice opatrní.«

Nastal večer a všichni jsme se shromáždili v jeskyni. Byl tu i strážce Kafon, který by teď venku nebyl nic platný, protože byla tma. Kromě toho venku mohli létat *kikima* a o ty také nikdo nestál.

Uvnitř jeskyně ještě probíhalo rozmísťování spacích košů. Každý chtěl být co nejdál od vchodu, ale nikdo nezvýšil hlas, dohadování bylo klidné. Do nejzadnějších výklenků se nakonec logicky naskládaly nejmenší košíky dětí, ty do nich byly zahrnány ke spaní.

»Očekával bych, že do bezpečnějších míst vzadu dají... jak se tady vlastně řekne - ženy?«

»Jé, tati, ty to nevíš?« podíval se na mě Jirka. »Že ty ses o to nezajímáš, vid'?' Oni přece nemají oddělená pohlaví, jsou to obojetníci, hermafroditi. Tady rozeznávají jen věk, mládí či stáří, nic jiného! Já už jsem se na to informoval. Mají rodiny, ale každá má pět až šest členů, obývá společnou chajdu, společně dělají na polích a starají se o mláďata, ale je to věc dohody, žádnou instituci z toho nedělají.«

»Degenerace se nebojí?« podivil jsem se.

»Asi ne,« pokrčil rameny Jirka. »Dodržují pravidlo, že se odrostlé děti stěhují do jiné vesnice, což jim asi stačí.«

»Tím asi mají život hodně zjednodušený,« napadlo mě.

»Zdá se,« souhlasil Jirka. »V takové zdejší rodině jsou si všichni rovni. Starší děti vychovávají mladší, ale když mladší odrostou, starší jim předají starost o nejmenší a vypraví se do světa. Občas se stává, že do vsi dorazí mladý člověk, všichni ho přivítají a hostí a on pak buď odejde dál, nebo některou rodinu požádá o přijetí a stane se jejím členem.«

»Rodiny, které žijí na nějakém výhodně položeném místě, se jistě rozrůstají do velkých klanů...« napadlo mě.

»To tu mají vyřešeno jinak. Když počet členů rodiny přestoupí jedenáct, rodina se rozdělí na dvě menší. Obvykle mívají postavené další stavení, na stavbě se podílejí všichni rovným dílem. Někdy se stává, že rozdělení neproběhne hladce, ale mají pravidlo, že do roka může kdokoliv z rodiny přestoupit do druhé, aniž by ho někdo zdržoval nebo odháněl. Prý se jim to brzy srovná k největší spokojenosti.«

»Takovou pohodu bychom jim mohli jen závidět.«

»Nevím,« zvažněl Jirka. »Tady každý nárudek drží při sobě, ale mezi sebou už si tak pohodově nevedou. Sousedící národy se k sobě často chovají nevraživě a málokdy přijmou mezi sebe cizince. Takže

mezi nimi pochopitelně vznikají spory a čas od času i příhraniční nepokoje.«

»Takže tu mohly být i války,« zvažněl jsem také.

»Prý byly,« potvrdil Jirka. »Ale nic moc jsem se o nich nedozvěděl. Jednak se Rudhugovi do těchto kapitol historie nechtělo, ale také jsme se k tomu dostali až poslední hodinu a od té doby nemáme kvůli tefírům na tohle téma čas.«

»Tefírové, pořád jen tefírové,« zabručel jsem. »Jsou to snad noční můry, či co? Proč nesedí doma, proč terorizují tyhle lidi?«

»Zeptej se jich,« pokrčil rameny Jirka.

Poslové smrti

Další noc na Čtvrté Zemi jsme oba strávili v proutěné kukani věnované vesničany. Pro zdejší lidi byly asi na spaní dobré, pro nás se nehodily. Málo platné, člověk se ke spánku raději pořádně natáhne, což v tomhle koši nijak nešlo. Oba jsme spali oblečení, vysílačky celou noc zapnuté na příjem, abychom nepropásli Járovo volání, ale jakoby se po něm zem slehla. Začínal jsem mít o něho obavy. Jak je možné, že si tolik dní nevěděl rady? Vždyť měl další pevnost těsně před dohotovením!

V noci jsem o tom přemýšlel. Nebyly to optimistické myšlenky. Ve všech těch katastrofických scénářích a snech, které mě napadaly, hráli samozřejmě hlavní roli tefirové. Nevěděli jsme, zda právě oni neznemožnili Járovi další akce, vyloučit jsme to nemohli. Udělali jsme zřejmě chybu, pronikli jsme do jejich světa a pořádně jsme se tam nerozhlédli. Bylo to od nás pochopitelné, v radioaktivitě bychom se zbytečně vystavovali nebezpečí, ale náš předčasný závěr, totiž že se obyvatelé Třetí Země vyvraždili, byl chybný. Tefirové dokáží přecházet mezi paralelními světy a objev cizího prvku v jejich světě si nejspíš správně vysvětlili. Pokud skutečně pevnost na Třetí Zemi zničili, šlo o jejich svět a nemůžeme se divit, že si v něm naše zasahování nepřejí. Na druhé straně, mohli a měli se pokusit s námi jednat. Tak bychom to, doufejme, udělali my. I když ani tady nemohu mluvit za celé lidstvo. Kdoví, co by udělal jiný stát, kdyby se na jeho území objevila stavba z jiného světa? Otázkou zůstalo, co se právě odehrává mezi Zemí a Třetí Zemí. Na Čtvrté Zemi jsme od toho byli zcela oddělení.

Dobrá, i když do toho nemůžeme zasahovat, máme na výběr jen dvě možnosti. Rezignovat a počkat, jak to dopadne na Zemi, kde všechno leží na Járovi. Nebo se pokusit něco udělat tady.

Potíž ale nastane, nemají-li zdejší obyvatelé dostatečnou technologickou úroveň, abychom jim my dva mohli pomoci. Jirka a já známe principy a možná bychom si troufli vyvinout nejen konvertor směrem k Páté Zemi (pokud ovšem existuje), ale asi bychom dokázali postavit i konvertor schopný pracovat opačným směrem. Určitě bychom to dokázali na Zemi, kde již existuje potřebné zázemí. Známe elektřinu, máme elektrárny, továrny schopné vyrábět kondenzátory na statické torzní pole, vyvinuté na Druhé Zemi. Žádné další překážky by se nám tam do cesty nepostavily. Horší to bylo tady. Vesničané elektřinu neznali, což nemusí být obecné, kolik vesnic na Zemi ještě nemá elektrickou přípojku? Můžeme se nacházet v nějakém zaostalém kraji, jinde by to mohlo být veselejší. Ale co když ne? Abychom tu vymýšleli a zaváděli elektrárny, na to dva lidé evidentně nestačí.

Ráno si vesničané podle svého zvyku přispávali, ale já jsem byl vzhůru brzy a vyšel jsem si na obhlídku jeskyně. Vše co jsme přivezli, jsme rozmístili do nejvzdálenějších úkrytů, od vchodu nebylo vidět nic, jen prázdná hlavní jeskyně a její tři velké pilíře. Vchod sám byl široký a přehlédnout se dalo více než tři čtvrtiny rozsahu jeskyně. Uprchlíci se tísnili v té čtvrtině, která nebyla od vchodu vidět.

Zaujaly mě dva výklenky blízko u vchodu. Směřovaly kolmo ke stěně a nebyly nijak hluboké. Asi i jejich blízkost od vchodu způsobila, že byly prázdné.

Vzbudil jsem Jirku a pak Pelzoga, vylosovaného večer na hlídku na vrcholku skály. Jirka vyskočil hned, ale Pelzoga jsme museli budit dlouho. Probudila ho až věta: »Co myslíš, přiletí tefirové hned ráno nebo až odpoledne?«

Vyskočil, popadl připravený balíček se snídaní a beze slova vyběhl z jeskyně.

Prošli jsme s Jirkou jeskyni, obešli všechny spací koše. Všude byl klid, všichni spali. Jaký rozdíl proti naší uspěchané Zemi, kde lidé vstávají za tmy a spát chodí až pozdě v noci!

Kvílení zvenku to změnilo jako mávnutím proutku.

»Tefirové letí! Sem!« ječel Pelzog.

Ze svého pozorovacího místa viděl jejich stříbrné létající stroje nebo modré kolo propusti, kterou přilétali. Zaječel varování jen jednou, pak umlkl a asi se schoval mezi skalami, ale stačilo nám to.

Jeskyně ožila, vesničané se vyhrnuli ze svých kukaní, malé děti naopak zahnali do nejzazších koutů. Všichni opatrně běželi podél jeskyně k východu - když se to stalo.

Exploze námi otřásla. Také jsem upadl, jako všichni kolem. Do jeskyně prudce vlétly kusy plechu, na jednom byl ještě emblém Nového Německa. Messerschmidt zřejmě dostal plný zásah. Plechy nikoho nezranily jen díky tomu, že všichni běželi podél stěn. Tlaková vlna některé povalila, jiné zarazila. Všichni samozřejmě ihned udělali čelem vzad a hnali se co nejdál zpět do jeskyně.

»Jirko! Do výklenku!« křikl jsem na syna a sám jsem zamířil do protilehlého. Vtiskli jsme se do

prohlubně, kam na nás nebylo od vchodu vidět, a jen opatrně vyhlíželi ven.

»Máme po vrtulníku!« zasyčel zlostně Jirka.

»Dávej pozor a mlč, mohou přijít až sem!«

V té chvíli do jeskyně prošlehl nesmírně žhavý plamen. Musel jsem se vtisknout až na dno výklenku, proud ohně přeletěl kolem, ale i tak jsem měl pocit, že shořím. Možná to byla i pravda, cítil jsem odporný zápach spálených vlasů, ale toho jsem si nevšímal. Vzadu v jeskyni bylo hůř, ozývalo se tam zoufalé bolestné ječení. Jirka se vtiskl jak mohl do skalní díry naproti a také on to přežil. Vlastně to nebyl oheň, došlo mi. Spíš proud nějakého záření, či co to bylo.

Od vchodu se ozývalo syčení, cosi se tam pohybovalo. Měl jsem pocit, jako by tam obcházelo obrovské zvíře, funicí a lačné kořisti. Zvenčí se ozvalo zoufalé zaječení, zakončené příliš náhle, než aby to bylo přirozené. Hlídač Pelzog, napadlo mě. Mohl by svést tefiry na falešnou stopu, pryč od jeskyně?

Místo potvrzení mého zbožného přání se jeskyní ozvaly pomalé, těžké kroky. Že by se tefirové vypravili dovnitř osobně a pěšky? Jeskyně byla osvětlená hořícími spacími koši. Ty, které vzplanuly, vesničané odstrčili od ostatních, aby se oheň nešířil, ale hořící koše se dostaly do hlavní jeskyně, byly od vchodu vidět a potvrdily tefírům, že není prázdná.

Plameny tam teď plápolaly, pod stropem se linul kouř, ale při zemi bylo dosud jasně vidět. Jen v našich výklencích byla tma. Opatrně jsem vyhlédl a spatřil jsem proti světlému vchodu postavy tefírů.

Byli tři a cosi si úsečně sdělovali. Nerozuměl jsem jim ani slovo, ostatně jsem neočekával, že bych jim rozuměl, byli přece z jiného světa, ale jejich hlas! Podle našich pozemských měřítek měl ženskou intonaci, byl měkký, čistý, zpěvavý, jímavý a dokonale se hodil k charismatickým obrázkům, které nám Rudhug kreslil! Škoda, že patřil – d'áblům!

Pak všichni tři vykročili směrem k nám, ale jak se zdálo, ještě nás neviděli, nebyli jsme proti tmavé skále rozeznatelní. Moc jsem ale nevyhlížel, ještě víc jsem se vtiskl do výklenku. Také Jirka je sledoval. Viděl jsem ho, jak rozepíná pouzdro na parabellu a potěžkává ji. Sám už jsem měl pistoli v ruce, ani jsem si nevšiml, kdy jsem ji vyňal.

Kroky se přiblížily. Podle zvuku nebyli jejich původci ve střehu, kráčeli bezstarostně jako myslivci na honu, jen občas spolu úsečně prohodili slovo, ale v jejich lahodném hlase se neprojevovalo žádné vzrušení. Šli zřejmě opravdu na hon, pobít domorodce, nic víc.

Konečně se dostali na dosah, že jsme je viděli ze svých skalních výklenků. Měli na sobě černé pláště, vpředu sepnuté, pod nimi se leskly jejich stříbrné kombinézy. Hlavy neměli chráněné přílbami. Byly to zřejmě ženy s nádhernými blond vlasy. Trojice bohyň, které si jen tak vyšly na procházku do jeskyně. Byly v nich něco ženského a něco božského. Držely ale v rukou něco, o čem nemohlo být pochyb. Zbraně. Takové, jaké jim prve přikreslil Rudhug.

Jirka na ně zamířil pistoli, ale já jsem se na poslední chvíli rozhodl jinak. Kývl jsem po straně na Jirku, sklonil pistoli a napřáhl proti tefírům ruku.

Jirka mě ale nepochopil, z jeho pistole se zablýsklo a skoro současně z mé ruky vyletěl modravý blesk quro.

Jirkova trhavá střela dum-dum nevybuchla, ale všichni tři tefirové klesli k zemi sražení bleskem quro. Jirka vyskočil ze svého místa, ale mě cosi zadrželo. Déja vu, tohle jsem jednou zažil, v chodbách pod budovou Gestapa v Novém Berlíně. Také tam jsme vyběhli a celý můj oddíl to stálo životy.

Ani tefirové nebyli mrtví. Náhle se zeleně zablýsklo a Jirka odlétl zpátky. Vyslal jsem druhý blesk, ale před tefiry se na okamžik objevila průhledná zelená stěna, která je zřejmě chránila. Přesto jsem na ně celkem zbytečně poslal další blesk a současně jsem stiskl spoušť parabelly.

Tentokrát se ozvaly rány dvě. Nejprve vyštěkla pistole, pak se zablýsklo i mezi ležícími tefiry. Obličej jedné ženy to roztrhalo na kusy, červená krev se rozstříkla do všech stran. Stiskl jsem spoušť, ale ozvalo se opět jen krátké štěknutí pistole, náboj dum-dum nevybuchl. Použil jsem tedy další, třetí blesk, ale současně s ním jsem potřetí stiskl spoušť.

Mířil jsem na andělskou ženskou hlavu a na okamžik mi prolétla hlavou vzpomínka, jak jsem kdysi stejným způsobem rozstřílel hlavu Hitlerovy dcery, princezny Susi. Také byla krásná jako hlava anděla přede mnou, ale také patřila stvůře. Dnes jsem ani neuvažoval, zda brát či nebrat zajatce. Šlo o to, kdo s koho, kdo zemře a kdo zůstane naživu.

Druhá andělská hlava vybuchla jako ta před ní.

Jasně, uvědomil jsem si. Quro by člověka zabilo bezpečně, ale tyhle bestie jsou odolnější. Nakrátko je ochromí, ale brzy se vzpamatují. Naštěstí pro nás quro neutralizuje i jejich ochranné zelené silové pole, či co to mají. Nebo spíš... ano, tak to bude, silové pole zneškodní výbušnou kulku i quro, ale neumí současně vykrýt dvě odlišné věci. Co přijde o zlomek vteřiny později, to projde.

Létalo mi to hlavou jako hejno vos. Na nic jsem nečekal a rozhodl si to ověřit.

Třetí blesk – a další střela dum-dum.

Hlava třetí bytosti se rozletěla účinkem trhaviny. Naše střely vyrobili v muniční továrně v Novém Norimberku, kterou jsme později podle smlouvy s Kopffüsslery rozebrali, ale čas jim neubral na razanci. Před námi teď ležely tři tefirky bez hlav a já jsem se starostlivě ohlížel po Jirkovi.

Hýbal se, takže nebyl mrtev. Mohl jsem si oddechnout, tefirský blesk ho nezabil. Právě se probíral, to bylo dobré.

»Fuj, to ale byla šlupka,« otrásl se ještě v šoku.

»Zapadni pro jistotu do své díry, mohou přijít další!«

Napadlo mě, že jsem na něho stejně úsečný, jako byli na sebe před chvílí ti tři. Ale mělo to důvod. Ti tři mohli být jen předvoj, po kterém přijdou další a budou mít teprve důvod k pomstě!

Chvíli jsme čekali, ale nic se nepohnulo.

Chystal jsem se požádat vesničany o odklizení mrtvých tefirů, ale najednou jsem uslyšel další kroky. Posunkem jsem varoval Jirku a oba jsme se vtiskli každý do svého výklenku.

Tentokrát kroky patřily jen jednomu. Přiběhl rychle, ale už ne tak bezstarostně jako ti tři před ním. Když spatřil mrtvá těla, zastavil se. Vzápětí kolem nás vletly do jeskyně plameny a opět se zezadu ozvalo bolestivé sténání vesničanů.

Tefir postoupil ještě o pár kroků a sklonil se nad svými mrtvými kamarádkami. V té chvíli jsme na něho vyslali své blesky současně Jirka i já, jen každý z jiné strany. Okamžik předtím štekla má pistole a střela dopadla na tefirovo obranné pole. Nevybuchla, ale soustředila je na sebe a oba blesky pak, přesně podle mého předpokladu, zasáhly nepřítele naplno. Padl jako podřátý.

»Zajmeme ho živého!« vykřikl tlumeně Jirka. Zapomněl na opatrnost, ačkoliv před chvílí od nich dostal kapitální ránu, vyskočil z úkrytu a několika skoky byl u omráčeného.

»Tati, hlídej, kdyby přišli další!« obrátil se na mě. »Já si ho odtáhnou dozadu!«

»Co s ním chceš dělat?« nesouhlasil jsem.

»S vesničany ho odzbrojíme a svážeme,« řekl. »Musíme se přece o nich něco dozvědět!«

»Ten ti tak něco řekne!« zrazoval jsem ho.

»To je jedno,« odsekl. »Zabít ho můžeme vždycky.«

»Kdyby se ti vymkl z rukou, odnesou to všichni kolem.«

»Dám si pozor!«

Jak se zdálo, Jirka se ze šoku vzpamatoval rychle. Nebylo to špatné znamení! Jestli nás odolnost vůči quru ochrání i proti zbrani tefirů, mohou být jejich zelené blesky pro každého jiného smrtící, ale pro nás ne. Horší bylo, že ani naše blesky na nepřátele neúčinkovaly. Každý blesk by člověka na místě zabil, tyhle to jen omráčilo. Ale aspoň to.

Venku se sice nic nedělo, ale nechtělo se mi opouštět bezpečný úkryt. Plameny, které nám tefirové předvedli, byly nebezpečnější než zelené blesky. V boční kapsičce koženého pouzdra pistole jsem měl náhradní zásobník. Vyměnil jsem jej raději za poloprázdný. Mám osm třaskavých kulí dum-dum v pistoli a poslední v zásobníku. Na velkou přestřelku to není, ale jen tak se nedáme. Zatím jsme ztratili jen dva náboje, zneškodněné jejich obrannou zelenou blánou. Kolik tefirů je ale venku? Jen si pojd'te, pojd'te si, přistihl jsem se, jak je v duchu lákám. Pro jistotu bych to měl předpokládat, je tam létající stroj a v něm nejspíš pilot.

Minuty ale utíkaly a nic se nedělo. Kdyby tam byl pilot, asi by se už dávno staral, co je s jeho kamarády, ne? Uvažoval jsem. Co když ale nesmí opustit letadlo? Vylezu ven a bude mě mít ve vchodu jeskyně jako na talíři.

Nakonec jsem se rozhodl. Uteklo už příliš mnoho času, výsadek měl být jistě dávno zpátky a pořád se nic nedělo. Nebyl pilotem ten čtvrtý, který přiběhl až za těmi třemi?

Opatrně jsem se plížil podél kamenné stěny. Venku se porůznu válely kusy plechů, zbytky našeho Messerschmidtu. Na jeho místě tiše stál – veliký stříbřitý létající talíř.

Ještě více jsem se přitiskl ke skále. Snad mě neviděli!

Vchod letadla byl otevřený, tichý a prázdný. Napadlo mě vtrhnout dovnitř a překvapit posádku, je-li tam jaká. Ta by ale mohla také tak nepříjemně překvapit mě. Ne, musím vymyslet něco, co je vyláká ven.

Opatrně jsem zacouval do jeskyně. Nic tu nebylo, až na mrtvolky. Pokusil jsem se jedné z nich odepnout plášť, ale nenašel jsem na něm žádnou sponu. Plášť nahoře končil tuhým límcem z pevné bílé elastické hmoty, připomínající ozdobné krajkové límce z doby Rudolfa Druhého. Z bezhlavých mrtvol se naštěstí daly snadno svléknout.

S pláštěm v ruce jsem se připlížil ke vchodu. Opatrně jsem se rozmáchl - a plášť tefira jako veliký netopýr vyletěl ven, až se složil na skále zčernalé výbuchem Messerschmidtu.

Posádka létajícího talíře - nic.

Váhal jsem ještě vteřinu. Pak jsem se rozeběhl a jako bomba vpadl do otevřeného vchodu létajícího talíře. Na první pohled jsem zjistil, že tam je jen jedna prázdná kabina.

Pět dalších strojů z šestice nikde nepoletovalo. Výsadek tefirů nás považoval za jistou kořist, která ostatním nestála za zdržování. To se ale přepočítali, ten souboj dopadl jinak než podle jejich obvyklého scénáře. Kdyby jich bylo tolik jako prve, měli bychom jich na krku ještě pět. Nesmíme na ně zapomenout, mohli by být pro nás velice nepříjemným překvapením.

Opustil jsem létající talíř a vrátil se rychle do jeskyně. Není správné nechat posledního d'ábla na Jirkovi samotném, mohl by se vzpamatovat a jeden člověk nemusí mít výhodu.

Vesničané byli všichni vzadu a Jirka s nimi. Před ním na hrubé plachtě, zřejmě půjčené vesničany, leželo nahé tělo krásné dívky. Byla bez sebe a Jirka jí pevně svazoval křehké ruce hrubým provazem.

»Co s ní zamýšlíš?« zeptal jsem se ho.

»Měla, bestie, ještě dost síly,« chraptěl Jirka, ale pevně na ní utahoval provaz. »Oni na tyhle výlety posílají ženské, to je hrozné! Jsou to ale bestie jak se patří! Probrala se a chtěla mě zabít. Zabila přitom dva místní.«

»Říkal jsem ti to,« pokýval jsem hlavou.

»Jo, říkal,« přikývl Jirka. »Podcenil jsem ji, moje vina. Svaž jí nohy, ať neuteče, je všeho schopná. Místním lidičkám jsem nařídil, aby se před ní schovali, ale byli zvědaví a dva to odnesli. Táhle je ještě křísí.«

Ležícími vesničany se neúspěšně zabývali jiní. Nevzdávali to, ale žádný elán už v nich nebyl.

»Venku nikdo není,« ujišťoval jsem Jirku. »Jen jediný létající talíř, jako byly tamty. Naštěstí byl prázdný. Myslím si, že jsme přišli na to, co na ně platí.«

Vysvětlil jsem Jirkovi trik se současným působením qura a střelby, kdy obranné pole tefirů první útok vykryje, ale další už nezachytí. Tak důležitou informaci se musel dozvědět přednostně, jinak by zbytečně a bez účinku plýtval municí.

»Musel jsem ji svléknout,« ukazoval mi na oplátku Jirka svou kořist. »Kromě ručních zbraní má takovou zelenou blánu, která přestala fungovat, když jsem z ní sundal plášť i s tím bílým nákrčníkem. Ani pak se jí člověk nesmí jen tak dotknout. Až když jsem z ní strhal její elektrickou výbavu, přestala na mě i na ostatní sršet blesky.«

Svázanou d'ábelskou dívku zabalil do plachty a začal ji ještě jednou převazovat.

»Vypadala tak nevinně,« podotkl jsem, ale pomáhal mu naši kořist znehybnit dalšími provazy.

»Nevinně vypadá, ale je to démonka!« odsekl Jirka.

Démonka zavinutá v hrubé plachtě jako faraónova mumie vypadala skutečně bezmocně. Byla bez sebe, ale ve mně soucit nebudila. Pamatoval jsem si, jak bezmocně vypadala princezna Susi. A když se vzpamatovala, skosila blesky quro šest nejbližších Němců. Tahle bytost nemusela být neškodná ani po odebrání svého elektrického vybavení! I my jsme přece mohli své protivníky ohrožovat i beze zbraní.

»Nechod'te sem!« odháněl Jirka domorodce, kteří sem opět nakukovali ze všech stran.

»Vám tefirové nevadí?« optal se nás zdvořile Rudhug.

»Vydržíme víc než vy,« odpověděl jsem mu. »Ne že by nám jejich zbraně nevadily, ale přežijeme je. Vy ne. Držte se raději vzadu a nechte to na nás.«

»Víme, že jste silnější než my,« řekl Rudhug. »Vydržíte dlouho bez jídla, spíte méně než my.«

»Máte prostě smůlu, jste slabší,« odvětil jsem. »Umíte s tím ale žít a máte proti nám jiné výhody. Například my neumíme tak krásně elektricky kreslit.«

»Co chcete dělat dál?« zajímal se Rudhug. »Rozbili vám létací dům.«

»Bude to pro nás obtížnější, ale nevzdáme to,« řekl jsem optimisticky, ačkoliv jsem měl velké obavy. Vrtulník byl pro nás důležitý a jeho ztráta závažná.

Andělská démonka se mezitím zřejmě probrala a oba, Jirka i já, jsme se nastražili. Kdyby cokoliv podnikla, dostala by další ránu, ale zdálo se, že bez svého elektrického oblečení není nebezpečná. Mohl to být ale omyl, který bychom draze zaplatili, ostražitost se rozhodně vyplatila!

Cosi řekla andělsky líbezným hlasem, ze kterého však čišela zloba. Vesničané při těch slovech zapadli do všelikých skrýší, ale nás se to nedotklo. Pochopitelně jsme jí nerozuměli ani slovo. Jirka se jen přesvědčil, zda je kořist pevně omotaná provazy.

»Tušila jsem, že něco není v pořádku,« promluvila na nás podruhé. Tentokrát jsme jí rozuměli, neboť použila Pegsda, jazyk zdejších lidí. Nebylo na tom nic nepochopitelného, mohli řeč zdejších lidí znát už dávno, jejich stroje sem přece létaly často.

»Vy dva jste z Kanaánu, že?« sykla nenávistně na nás. »Měli jsme vás tenkrát utopit všechny!«

Jako by na mě sáhla smrt. Kanaán je přece biblická zaslíbená země!

Znamenalo to, že ona dobře ví odkud jsme. A co víc, znala to u nás, na Zemi.

»Nevím, zda máš na mysli ty pravé,« opáčil jsem co nejkliďnějším hlasem.

»Ale víš, ty hmyze!« odsekla mi svým andělským. »Byli jste jen stáda ubožáků, klaněli jste se nám pokorně! Nechali jsme vás žít a to byla chyba!«

»Jsi si nějak moc jistá, odkud jsme,« pokusil jsem se ji zviklat. »Světů je přece mnoho!«

»Prošli jsme jich osm *dolů* a dva *nahoru*,« odsekla. »Nebudete z větší dálky než z Kanaánu, nikde jinde takoví ubožáci nežijí. Ačkoliv zdejší potvory Pegsdové jsou nemehla ještě větší než vy, hodná jen k vycpání. Ani jejich maso nemá pořádnou chuť.«

»Máme na zdejší lidi jiný názor,« odušil jsem klidně.

»Od těchhle ubožáků nic nedostanete,« odsekla. »Jsou to tupá hovada bez nejmenších znalostí. Zajímaví jsou jen když se zaživa škvaří a pečou.«

»To na našem mínění nic nemění.«

»Jak myslíte,« nemínila se s námi přít. »Nebudu vám nic zatajovat, pomohli jste nám. Víme, že máte zbraně na docela slušné úrovni, ale opravdu jsme nečekali, že se strefíte do citadely Baalů, zrovna když měli vypnutý štít. Máte náš obdiv. Na druhou stranu to znamená, že jste nebezpeční, takže vás asi preventivně vyhladíme. Rozumíte? Celá vaše rasa je odsouzená k smrti, ačkoliv se nám zevnějškem nejvíce podobáte.«

»My že jsme vám pomohli?« zaškaredil se Jirka.

»Ach tak, vy tady o tom možná ani nevíte,« pokračovala andělským tónem. »Hodně záleží na tom, jak dlouho jste na Pegsda. Vaším soukmenovcům se to nejspíš podařilo za vaší nepřítomnosti, ale provedli to výtečně! Dvacet tisíc let jsme nemohli Baaly přemoci! Dvacet tisíc let jsme je zabíjeli a oni nás! Pořád to bylo nerozhodně, nedosáhli jsme jejich porážky. Až teď, když jste je zaskočili, gratuluji vám! Zbavili jste nás našeho největšího nepřítele. Jen nevím, jak dlouho se z toho budete radovat. Jste teď nejnebezpečnější tvorové v našem dosahu, takže je naprosto logické a nevyhnutelné, že bude následovat vaše zkáza. Nic na tom nezmění, že jste nás zbavili našich nejhorších protivníků. Byl to ojedinělý úspěch, stejně jako moje zajetí i smrt mých tefírek. Tím jste jen sami sebe odsoudili k smrti.«

»To se ještě ukáže,« zavrčel Jirka.

»Nemyslete si, že máte nějak obzvlášť ničivé zbraně,« pokračovala naše zajatkyně. »Beztak ani ta osudová bomba nebyla vaše. Naše bomby jsou účinnější! Vyzkoušeli jsme si je v menším provedení i na vás. Nic vám neříkají jména Sodoma a Gomora? Třeba ne, máte krátkou paměť a žijete krátce jako hmyz. Neznáte ani řeč vlastních předků, a to od té doby uplynulo sotva pár tisíc let!«

»Zato známe jiné jazyky,« řekl jsem anglicky a pokrčil rameny.

»Yes, i know,« přešla okamžitě plyně do angličtiny. »Ano, vím. Ale vaše jazyky se mění s každým stoletím. Dokud u nás žili muži, pořádali k vám sexuální výpravy. A **poznávali synové boží, že krásné jsou dcery lidské a vstupovali k nim...** My už to neděláme.«

»Dokud u vás žili muži?« vyhrkl Jirka.

»No jistě, vy jelimánci! Dokud byli k něčemu potřební, žili i u nás. Přestali být potřební, když jsme přešli na pokročilejší klonové rozmnožování. Nějakou dobu u nás přežívali jako vojáci, než do posledního padli. U Baalů vydrželi déle, dokonce jim snad i veleli. Přinejmenším bylo desítky tisíc let známé jméno

maršála Baal-Zeba. Na místě megapole Baalů je dnes obrovský kráter a konečně máme od nich pokoj!«

»Vy se rozmnožujete klonováním...« povzdychl jsem si.

»Původní způsoby byly hrozně archaické,« usmála se na nás svým milým úsměvem. »Dnes vlastní potomky ani nenosíme, kdo by o něco takového stál? Osm tisíc let používáme cizí nosiče. Je to pohodlnější. Zárodek nosiči implantujeme do břicha a jakmile je zralý, nosič rozřežeme a dítě vyjmeme. Nějakou dobu jsme na to používali i vás, ale jako nosiče jste se nám moc neosvědčili.«

»Nebyli jste vám dost vhodní?« ušklíbl se Jirka.

»Byli jste moc vynalézaví,« usmála se mile. »Někteří z vás, jakmile zjistili, že nosí v břiše naše dítě, se raději zabili a spousta zárodků tak přišla nazmar. Proto používáme *Ciropegy z Loanebu*, jsou pokornější a nebrání se. Ačkoliv už dlouho, počítám pět tisíc let, jsme neměli více dětí než náhrady za padlé. Ale teď, co jsou Baalové pryč, nebudou nám překážet. Vybijeme zdejší jelimany, beztak nejsou k ničemu, obsadíme jejich svět pro sebe a rozmnožíme se tu. Náš svět je příliš opotřebovaný, nebo jak to říkáte vy – vybydlený.«

»Zničili jste si vlastní svět, takže je nebezpečný.«

»Také by se to tak dalo nazvat,« usmála se démonka. »Bylo to ale nutné, museli jsme vyhubit Baaly, nemohli jsme jim dát klid. Oni zase ničili nás. Proto jsme se nemohli odstěhovat do Pegsda hned, Baalové by nás tady zničili. Vždycky je snadnější ničit z *horního* světa do *dolního*. A je to další důvod, abychom definitivně zpopelnili i vás. Museli jsme vydržet až do konce, ale teď je Baalům konec a nám se otevřely dveře do všech vesmírů!«

»Díky za varování,« ušklíbl se Jirka.

»Nemáte zač,« odušila. »Brzy vás smích přejde. Tohle byl příliš náhodný úspěch... Ostatně...«

V té chvíli jsem měl pocit, že mi dal někdo pěstí do břicha. Takovou podpásovku jsem nečekal, jen jsem se prohnul v pase, ale bolest nepřestala, trvala dál. Také Jirka se prudce ohnul a rychle oddychoval. Kdo to mohl být? Kromě bezbranné démonky tu nikdo nebyl. Pro jistotu jsem na ni poslal další blesk quro. Zajíkla se a na chvíli se odporoučela do říše snů. Nepříjemný tlak v břiše ihned ustal. Byla to tedy opět ona, nebyla bezbranná ani nahá a svázaná jako balík.

Chvíli jsme se s Jirkou sbírali. Vzpamatovali jsme se naštěstí rychle, jakmile na nás tefírka přestala vyvíjet svůj zhoubný vliv. Ale ani ona nezůstala dlouho bez sebe.

»Vy jste to vydrželi?« zasyčela na nás zlostně, jakmile se probrala.

V té chvíli se za námi ozvalo nepřilíš silné pufnutí. Okamžitě jsme se otočili. Mezi skalními pilíři se rozšiřoval oblak zeleného dýmu. Tázavě jsem mrkl na démonku. Prudce se nadechla, křečovitě stiskla oční víčka a zatajila dech. Opět jsem se ohlédl, ale spatřil jsem, jak se dva vesničané poslepu vypotáčeli z dýmu, kašlali – a vykašlávali krvavé kousky plic.

»Pozor, žiravina!« varoval jsem Jirku. Následovali jsme příkladu démonky, nadechli se a přivřeli oči. Zelený dým náhle zavířil, jakoby rozprouděný obřím ventilátorem. Vymetl všechny zastrčené kouty jeskyně, ze všech se začalo ozývat usilovné kašláni zasažených vesničanů. Neodvážili jsme se ani pohnout, jen jsem čas od času pootevřel levé oko, abych viděl, co se na nás žene. Kromě úporného kašláni, které rychle přecházelo ve smrtelné chroptění, nebylo slyšet nic.

Právě když mě oko začalo pálit, přihnal se do jeskyně další silný vítr. Měl jsem pocity jako při krájení cibule, obě oči plné slz, ale viděl jsem, jak zelený dým rychle řídne a jak jej vítr vynáší ven.

Všichni vesničané, které jsem viděl, leželi porůznu na zemi. Někteří se ještě svíjeli bolestí, jiní už byli nejspíš mrtví. Teprve teď se od vchodu jeskyně ozvaly kroky.

Andělská démonka otevřela oči a nadechla se. Očividně chtěla křikem varovat své spolubojovníky, ale to se jí nepodařilo. Dostala ode mě výboj qura, nevydala ani hlásku a okamžitě upadla do bezvědomí. Jirka také otevřel oči. Ukázal jsem mu vlevo a sám jsem se vrhl ke stěně vpravo. V jeskyni bylo šero. Koše již dohořely, ale od vchodu pronikalo světlo a v něm jsme viděli další skupinu tefírů, pomalu a opatrně postupujících k nám.

Byli už na dosah, když jsme oba zahájili palbu.

Nebyli varováni, takže jsme je překvapili a v jediném okamžiku měli čtyři mrtvé. Žádný humanoidní tvor nepřežije roztržení lebky a zničení mozku. Německé střely dum-dum byly účinné a blesky quro naštěstí eliminovaly automatickou ochranu tefírů.

Zbývající tefírové zahájili naslepo palbu ze svých zbraní a pokoušeli se ustoupit. Krčili jsme se do výklenků ve skále a kolem nás létaly ohnivé plameny. Kam dopadly, tavily povrch skály. Napadlo mě, že by

měli větší úspěch obyčejnými ručními granáty, než těmi strašnými nástroji zkázy. Hodit po nás granát nebo vystřelit sem protitankovou raketu, měli by před sebou brzy mrtvoly, po kterých tak toužili. Oni se ale více spoléhali na oheň. Nám bylo, pravda, horko, ale ostřelování jsme ve svých skrýších přežili a v krátkých chvilkách mezi ohnivými proudy jsme za nimi stačili posílat další blesky spolu s kulkami. Naše střelba se v uragánu jejich ohně úplně ztrácela, ojedinělé modravé blesky quro nebyly proti jasným plamenům vidět vůbec a záblesky z pistolí také ne, tím více byly slyšet duté exploze dum-dum v tělech tefirů. Na krátkou vzdálenost našla každá střela cíl, každá znamenala vyřazení zasaženého. Po zásahu trhovou střelou dum-dum není žádný člověk schopen dalšího odporu, naštěstí pro nás ani tefir ne.

Během minuty bylo po všem.

Ve vstupní části jeskyně leželo na zemi porůznu dalších osm mrtvol. Pokud jsem to pochopil správně, šlo o posádky dvou létajících talířů. Je jich venku ještě víc, nebo tu byly celkem jen tři?

Démonka za našimi zády se mezitím vzpamatovala a začala křičet svá varování. Nezdálo se, že by ji někdo venku slyšel. Přesto se Jirka otočil, několika rychlými skoky podél stěny jeskyně se vrátil a na chvíli ji opět umlčel bleskem quro.

Postupoval jsem mezitím opatrně k východu od jednoho výklenku k druhému. Strhl jsem plášť z další mrtvoly a použil ke svému osvědčenému triku. Metl jsem jej ven z jeskyně. Nic se tam nešustlo, přesto jsem ještě okamžik počkal. Teprve pak jsem se odvážil opatrně vyhlédnout.

Létající talíře teď stály před vchodem do jeskyně tři. Vecpaly se pod koruny stromů do míst, kam by se vrtulník nikdy nevešel, ale byly otevřené a prázdné. Dobrá, prve jsem jich viděl šest, polovičku eskadry jsme pobili, i když se štěstím. Přejel jsem si mimoděk dlaní po hlavě a přitom jsem zjistil, že nemám vlasy. Těm seškvařeným zbytkům se tak už říkat nedalo. Jirka právě vycházel z jeskyně, byl na tom podobně, ale byli jsme naživu oba, kdežto jedenáctka tefirů či spíš tefírek ležela v jeskyni bezvládně ve vlastní krvi, bez hlav nebo s roztrhanými těly, dvanáctou jsme zajali živou. Výbušné střely dum-dum jsou svinstvo, ale bez nich by nás démoni dostali, převahu na to měli dostatečnou.

Nebo – démonky? Skutečně, všechno byly ženy, nebyl mezi nimi jediný chlap. Jak to říkala ta první? Zbavily se mužů, potom přestaly samy rodit děti, nechávaly je odnést jinými bytostmi, které za tu službu rozřezávaly. Byly to ještě ženy? Napadlo mě, že se to dostává do módy i na Zemi, kde ženy odmítají muže a chtěly by se starat jen o naklonované děti, to je přece první krok k tomu, co nám předvedly tyhle.

Nikde se nic nehnulo a proto jsme se raději vrátili do hloubi jeskyně k zajaté démonce. Dívala se na nás s netajenou zuřivostí.

»Můžete nám připsat další *náhodný úspěch*,« sdělil jsem jí.

»Toho budete šeredně litovat!« zasyčela na nás. »Kdo vás naučil, co na nás platí? Od Baalů by to byl další sprostý podraz, ale ani Baalům se to nepodobá! Nikdo se k tak krysí špinavosti nikdy nepropůjčil, dát ubožákům z jiných světů zbraně proti někomu z Gehenny!«

Jirka vzal za provazy, aby se přesvědčil, zda drží.

»Tati, pojd' mi pomoci, skoro se z toho dostala!« vyjekl po letném dotyku. Musela mít obrovskou obratnost i sílu, ale Jirka si toho naštěstí všiml. Museli jsme ji svázat pevněji.

V té chvíli jsem dostal další strašnou ránu. Nikdo se mě ani nedotkl, přesto jsem měl dojem rány pěstí do prsou, druhé do žaludku a třetí pod pás. Jirka také odletěl stranou a byl zřejmě bez sebe, také já jsem se schoulil, ale přece jsem se vzchopil. Vzápětí jsem to té potvoře odvedl. Dostala nejsilnější blesk, jakého jsem byl schopen, zabil by i nosorožce. Přežila to, ale aspoň na chvíli byla opět bez sebe a tedy neškodná.

Utáhl jsem na ní pak všechny povolené provazy a přidal další vrstvu. Teprve pak jsme se začali starat o Jirku a když se probral, začali jsme se zajímat o vesničany.

Brzy nám ale bylo jasné, že je to marné. Všichni byli zčernalí a studení. Jeskyně je nezachránila. Asi jsme přispěli k jejich smrti, napadlo mě. Kdybychom nenechali náš vrtulník přímo před vchodem... ale to patřilo do kategorie kdyby-chyby. Bylo mi místních lidí líto, s Rudhugem jsem se skamarádil, ale i ten ležel vzadu v koutě jeskyně mrtvý.

Slunce se mezitím vyhoupllo nahoru a pálilo o sto šest, ale uvnitř jeskyně to nebylo znát. Byl tu kouř z poslední ohnivé přestřelky, ale žíravý zelený dým už vyprchal. Poslali ho sem přesně tolik, aby zahubil domorodce, ale neublížil tefirovi, napadlo mě. Nemuselo to tak být, ale vypadalo to velice pravděpodobně. Opět se na nás přepočítali. Ačkoliv...

Najednou mě napadlo, že jsme v podobné situaci, jako kdysi Habešané s luky a šípy proti italským

tankům. Právě se nám podařilo chytit do sloní pasti tři tanky a šípy pobít jejich posádky, ale další setkání dopadne opačně, jejich válečná technika je děsivější, než si umíme představit.

Porovnali jsme si stav munice. Měl jsem jen pět nábojů dum-dum, Jirka sedm. Kdyby teď přiletěli zbývající ďáblové či ďáblice, znamenalo by to střílet hodně pečlivě. Má-li každý stroj čtyřčlennou posádku ďábelských žen, nemohli jsme si už dovolit ztratit ani jeden náboj. Bylo to zlé, ale ne zoufalé. Ztracené stěly nebyly ztracené marně, aspoň nám prozradily jedině slabé místo tefirů.

Prohledali jsme zásoby ukryté vzadu ve skalách. Zdály se v pořádku, přesto jsem Jirkovi navrhl nejíst je, mohly být tím zeleným jedem znehodnocené.

»Co takhle nechat je ochutnat démonce?« napadlo ho. »Chybí nám ale voda, měli bychom se po ní podívat venku. Všechny zdejší nádoby obsahují vodu tak zelenou, že bych neriskoval ochutnávání.«

»Dobrá, vezmu si džbánek,« souhlasil jsem. »Rudhug prve své lidi posílal pro vodu, všiml jsem si, kudy odcházeli. Dávej ale pozor, kdyby sem zabrousily posádky posledních letadel, mohlo by tu být ještě horko. Já si na ně dám pozor také.«

Se džbánem jsem opatrně vyšel ven. Žádný další létající talíř tu nebyl, zamířil jsem směrem, kudy jsem včera viděl odcházet domorodce pro vodu. Byla tu ostatně vyšlapaná pěšinka. Od lesní zvěře, nebo se sem vesničané před tefiry schovávali častěji, než nám přiznali? To už se asi nikdy nedozvíme.

Sestoupil jsem brzy do úzké rokle a našel potůček čisté vody. Na Zemi už nejsme zvyklí pít jen tak z potoka, ale tady byla voda čistá. Nabral jsem ji a vrátil se do jeskyně.

»Tady mi to uvolni, a ještě tady,« prosil andělský hlas.

Vyrazil jsem sprintem. Nad démonkou se skláněl Jirka, ale odmotával z ní pouta!

»Jirko!« vykřikl jsem na něho. Současně jsem vyslal na démonku preventivně modravý blesk, abych ji ochromil.

»Nech ji být!« obrátil se syn ke mně nepřátelsky. »Říkala, že mě má ráda! Vezme mě s sebou do Gehenny...«

Hovořil ale tak bezbarvým tónem, že mi bylo jasné, že to není on. Musela ho omámit! Pozor na to!

»Potvora!« ulevil jsem si. »Jirko, vzpamatuj se! To není děvče pro tebe! Vzala by tě s sebou, ale jako kořist! Gehenna, jméno jejich světa, má na Zemi v některých jazycích dodnes význam Pekla. Příznačné!«

Nevnímal mě, ale dál z ní mlčky odmotával provazy.

Postavil jsem džbánek na kamenitou zem a vyslal blesk přímo na Jirku. Přepadl přes démonku a ještě se překulil dál. Nečekal jsem na nic a začal opět utahovat provazy, tentokrát jsem ale sledoval i syna. Čím ho ta potvora dokázala omámit? Musel jsem si dát pozor, aby to nezkusila na mně, musel jsem sledovat i syna, aby se v omámení proti mně nepostavil.

»Tati...« podíval se na mě udiveně a začal se pomalu zvedat ze země. »Ty jsi nešel pro vodu?«

»Proč jsi ji rozvazoval?« udeřil jsem na něho přísně, ačkoliv mi bylo jasné, že za nic nemůže.

»Já?« podivil se.

Takže o ničem nevěděl. Naštěstí se už z toho dostal. Šok z blesku je naštěstí silný dost.

»Co si všechno pamatuješ?« zeptal jsem se ho mírněji. »Byl jsi pod jejím vlivem, možná v hypnóze, nebo něco podobného.«

»Já? O ničem nevím!« dušoval se.

»Budeme si na ni muset dávat pozor,« rozhodl jsem, ale už ne tak jistě. Bylo mi jasné, že má proti nám i jiné možnosti než primitivní oheň. Sugesci, hypnózu, co ještě? Je-li pravda, že už kdysi byli i na Zemi, můžeme očekávat všechno, co je uvedeno v pradávných pověstech o ďáblech. Budeme muset dávat pozor nejen na ni, ale i jeden na druhého. Zajímalo by mě jen, proč nás neomámila hned z kraje.

»Co jsi všechno dělal?« obrátil jsem se na Jirku mírně. »Vzpomeň si, je to důležité!«

»Jen jsem u ní seděl,« vzpomínal ztěžka. »Pak začala zpívat. Umí božské písně a má neuvěřitelně krásný hlas! Chvilí jsem to poslouchal... ale pak... já ani nevím...«

»*Siréna* jedna!« zahrozil jsem k ní. »V tom hlase bylo něco, co ti úplně sebralo vůli. Ještě bys ji sám rozvázal!«

»Nevím,« vrtěl hlavou. »Chtělo se mi spát, a ten zpěv...«

»Buď jak buď, je to pro nás vážné varování. Jeden člověk sám démonku neuhlídá,« shrnul jsem naši zkušenost.

Maně jsem si vzpomněl na knihu, kde v pustině chlap zajal zločince, ale nemohl ho do civilizovaného

světa dopravit dříve než za několik dní. Když zločinec poznal, že tomu druhému je proti mysli zajatce zabít, rozchechtal se. Dobře věděl, že jeho strážce bez spánku dlouho nevydrží. Sám mohl spát kdy chtěl a jak chtěl, ale jeho strážce musel bdít, až to nevydržel. Když usnul, zločinec se vysvobodil z pout, sebral spícímu revolver a zastřelil ho.

Na rozdíl od toho čestného strážce jsem se pevně rozhodl d'áblici zastřelit, kdybych zjistil, že na ni nestačíme. Nebylo to ale dobré. Znamenalo to, že ji dlouho v zajetí neudržíme.

Spojenci

Schylovalo se k večeru, když náhle zablikala kontrolka na Jirkově vysílačce.

Měli jsme je stále připnuté k bundám, abychom je měli po ruce, ale blikání jsem si v nastávajícím soumraku všiml dříve u Jirky než na svém vlastním přístroji.

»Posloucháme!« vykřikl jsem do vysílačky.

»Tati, to jsi ty?« ozval se slabý hlas. »Máš tam Jirku? Můžete ihned vzletět?«

»Jsme tu oba, ale Messerschmidt nám lidé Třetí Země rozbili. Nemůžeš požádat Kurta Wenera, ať pro nás přiletí?«

»Kurt je se mnou,« oddychl si Jára. »Okamžitě startuje. Ale kde vás má hledat? U vás přece bude brzy tma!«

»Tím lépe!« odpověděl jsem. »Zapálíme oheň! Nemohl by Kurt vzít do letadla nějaké hodně pevné lano? Takové, aby uneslo větší náklad?«

»K čemu?« nechápal Jára.

»Uvidíš potom!«

»Dobře, zkusíme to,« sliboval Jára. »Teď už je to dobré, ale až ti budu povídat, co se tady dělo, nebudeš nám to věřit! Celý svět je vzhůru nohama!«

»Tady se také děly věci,« ujistil jsem ho suše.

Skoro na obzoru se objevilo dvojité modré kolo. Svítalo krátce, brzy opět zhaslo, ale i na tu dálku bylo vidět světélko, které tam blikalo dál a blížilo se. Kurt Werner ve vrtulníku.

»Bereme zajatce a ven!« rozhodl jsem úsečně.

»Necháme tu všechno jak to je?« podíval se Jirka kolem sebe nerozhodně.

»Vždyť se sem vrátíme,« ubezpečil jsem ho. »Musíme teď dostat k nám na Zem zajatce, to je teď ze všeho nejpřednější.«

Popadli jsme démonku v jejím kokonu za hlavu a nohy, zvedli ji a nesli k východu. U vchodu se Jirka zastavil, shýbl se a přehodil si přes rameno jako kořist též jeden černý plášť. Klopýtali jsme se svým nákladem lesem až na okraj. Dále pokračovalo pusté pole, porostlé trávou.

Zastavili jsme se a složili jsme svůj živý náklad na zem. Bleskem quro jsem zapálil trávu a ještě jsem ohni trochu pomohl.

Tráva vzplála a oheň se začal šířit v polokruhu od nás. Lesu se plameny nedotkly, tráva byla nízká a plameny také, křoví v lese vlhké, ostatně nám na lesním požáru nemuselo záležet. Důležité bylo, že je oheň výtečným znamením pro letce.

Helikoptéra stála po chvílce přímo nad námi. Byl to stejný Messerschmidt jako můj, Kurt si ho koupil, když jsem mu předvedl, jak užitečný bude pro jeho televizi. Pilotní zkoušky složil krátce po přemístění Nového Německa na Zem a teď visel nad námi a snášel se na doutnajícím spáleníšti.

»Pospěšte si!« volala na nás Gerta z otevřených dveří.

»Máme s sebou zajatce,« oznamoval jsem jim. »Kromě toho chci vzít ještě něco.«

»Není čas, máme spěchat!« varovala mě Gerta.

»Bude to stát za to a nezdrží nás to,« sliboval jsem jí.

Naložili jsme s Jirkou zajatkyni a nechal jsem ji Jirku hlídat, mělo to být jen na chvíli. Sám jsem šel dopředu ke Kurtovi. Brzy jsme se opět vznášeli a já jsem Kurta opatrně naváděl na plošinku před jeskyní, kde jsme málem zahynuli.

»Vidíš ty létající talíře?« ukázal jsem mu.

»Tady byli také?« zděsil se Kurt. »Člověče, ty se k nim chceš přiblížit? Nevíš, jak příšerně vražedné stroje to jsou?«

»Jsou prázdné,« uklidňoval jsem ho. »Chci vzít jeden z nich na lano. Doufám, že to lano máte!«

»To je šílenství!« protestoval Kurt. »Nemáme takovou nosnost, abychom je uzvedli!«

»Vezmeme jen ten prostřední,« rozhodl jsem. »Neboj se, neváží tolik. Zkoušel jsem ho nadzvednout a šlo to, dva lidé by ho klidně zvedli nad hlavu!«

Vyskočil jsem z otevřených dveří na podvozkovou nohu a pak seskočil dolů na vrcholek létajícího talíře. Od Kurtova vrtulníku se odvíjelo lano, upevněné na naviják. Na vrcholu talíře nebylo zač lano upevnit, ale seskočil jsem až do kabiny a zahákl lano za rukověť u dveří. Vypadala dost pevně a zdálo se mi,

že vydrží. Pak jsem se rychle vyšvihl na vrcholek talíře a odtud na stupačku vrtulníku.

»Nahoru!« křikl jsem na Kurta.

Než jsem se s pomocí Gerty vyšplhal do kabiny, Kurt přidal otáčky a Messerschmidt se vznesl. Lano se napnulo, létající talíř se nejprve zvolna převrátil na bok, ale vznesl se. S podivnou zátěží jsme se jen pomalu vznášeli výš a výš.

»Pozor, přivoláme si propust!« navrhl jsem.

Ovladač propustí našťestí účinkoval. Nejprve se objevilo jedno kolo, po něm druhé. Tentokrát jsem vůbec neriskoval a rychle jsem obě kola přemístil kolem nás dolů. Obě současně zhasla a my jsme letěli nad rozsáhlými prostorami vlnícího se oceánu.

»Kurte, víš aspoň, kde jsme?« znejistěl jsem.

»Támhle jsou břehy Nového Německa!« ukazoval mi.

Na obzoru byl šedivý proužek pobřeží. Palivoměr mě uklidnil, to bychom měli doletět. Páni, uvědomil jsem si, to zase bude poprask, až na letiště Berlín dovezeme nepoškozený létající talíř i s jeho kapitánkou, démonkou ze Třetí Země!

Na letišti Nový Berlín jsme ovšem rozruch vyvolali.

Nebylo divu. Když jsme rádiem oznámili, co vezeme, vznikl tam shon. Jára nám po krátkém váhání přiznal, že si to nemohl nechat pro sebe, beztak máme u veřejnosti rozlité mléko za utajované nebezpečné výzkumy. Oznámil generálu Schmidkovi, šéfovi policie Nového Německa, že jsme zajali jednoho vojáka Třetí Země, což způsobilo, že nás na letišti Nový Berlín čekal generál Schmidke v čele své ozbrojené jednotky rychlého nasazení, dříve výsadkářů Wehrmachtu, dnes elity policie.

Nejprve jsme složili na letištní plochu kořistní létající talíř. Zůstal ležet břichem vzhůru, nepodařilo se nám otočit ho do normální polohy, ale nebudil aspoň tolik hrůzy.

»Neničte to, nikdo tam není,« křičel jsem na policisty, kteří nás obklíčili a neustále mířili na zneškodněný stroj.

»Oto, Oto, co nám to vyvádíš?« došel ke mně důstojným krokem Alfréd Schmidke. V protikladu s tím pokáráním mi ale přátelsky podal ruce.

»Nedokázal jsem sedět na jednom místě,« pokrčil jsem rameny. »Když máme možnost pronikat do vesmíru, byla by škoda toho nevyužít!«

»Víš ty vůbec, co se tady dělo?« zeptal se mě.

»To nevím, ale vím, co se dělo tam,« ujistil jsem ho vážně. »Trochu jsme se tam s nimi poprali, na obou stranách bylo pár mrtvých.«

»No, vypadáte ožehle,« komentoval zkušeně můj vzhled. »Měli bychom to zaprotokolovat. Nezlob se, ale tohle už není vaše soukromá záležitost!«

»Nebudu proti, ale nejdřív zajisti našeho zajatce,« žádal jsem ho. »Musím tě požádat o nejpevnější celu, jakou máte ve vězení Nového Německa, bez oken a s pancéřovými dveřmi.«

»Prosím tě... vždyť je to nějaká žena, jak vidím!«

»Musíme vymyslet, jak jí dodávat jídlo, aby nemohla ovlivňovat strážné,« pokračoval jsem vážně. »Musíme ji izolovat od okolního světa i od strážných. Nejlépe když všechny strážné osobně proškolím.«

»Nezasahuješ tak trochu do mé kompetence?« zachmuřil se Schmidke.

»Prosím tě, Alfréde, poslouchej mě dobře! Ta žena se podobá andělu, ale je to ďábel, rozumíš? Varuji tě před ní. Dokáže hypnoticky ovlivňovat lidi ve své blízkosti a má lidožravé sklony. Neměj k ní ohledy. Jestli ti uteče, bude to katastrofa. Může sama bez cizí pomoci vyvraždit celý Nový Berlín. Kdybych se dozvěděl, že ji hlídá jeden osamělý hlídač, půjdu ti dát osobně pár výchovných pohlavyků.«

»Strašíš mě sice nadsazeně, ale velice úspěšně,« pokyvoval hlavou Schmidke. »Jestli patřila k těm...«

»Mám k tomu dobrý důvod,« ubezpečil jsem ho suše. »Nechybělo mnoho, byla by mi zabila syna.«

»Proč jste ji vůbec s sebou brali?«

»I k tomu mám důvod,« řekl jsem. »Ten ti ale neřeknu hned a rozhodně ne před svědky. Chceš-li, pojď s námi na válečnou poradu, bude-li tě to zajímat, jsi zván.«

»Vám to nestačilo?« podíval se na mě udiveně.

»Nám by to stačilo, ale těmhle ne,« ukázal jsem na spoutanou tefirku. »Prozradila nám, jak krutý osud chystají lidem Země a mohu tě ujistit, věřím jí. Nechat je na pokoji, přinesli by to své peklo k nám na Zem.«

»Myslíš?« podíval se na mě. »To by ovšem bylo vážné!«

»To **je** vážné!« ujistil jsem ho. »Sežeň rychle pancéřové auto a dej vědět do věznice. Nezlob se, že se opovažuji ti velet, ale jde o životy šesti miliard lidí.«

»Neblázni, Oto! To je přece veškeré obyvatelstvo Země!«

»Tak to taky počítám,« přikývl jsem. »Mám proč, věř mi! Jde o hodně!«

Schmidke vytáhl z kapsy telefon a začal udílet příkazy. Dav lidí zatím policie od nás i od létajícího talíře odehlnala.

»Tady to dej hlídat, ale ať se v tom, probůh, nikdo nehrabe,« ukázal jsem mu na nepozemské letadlo. »Kdo to chce zkoušet bez znalosti věci, ať si uvědomí, že v tom může být atomová bomba těžkého kalibru a metodou pokus-omyl ji může nechtěně odpálit.«

»Nedá mi to, musím se opět zeptat: proč jste to brali?«

»Protože je to jedinečná příležitost, jaká se stala poprvé za dvacet tisíc let, co se s těmi d'ábly jako lidstvo setkáváme.«

»Myslíš, že oni...«

»Jistě,« zdůraznil jsem. »Chlubila se, že atomové bomby vyzkoušeli kdysi dávno i u nás. Vysvětli mi, prosím tě, jak by jinak znala jména Sodoma a Gomora!«

»Himmel Herr Gott!« ulevil si Schmidke. »To vypadá víc než vážně, ale být to pravda...«

»Já téhle bestii nevěřím ani **dobrý den**, ale když se nám bez okolků vychloubala, co všechno s námi udělají, uvědomil jsem si, že může mít pravdu a ignorovat ji nesmíme. Mohl by to být konec světa.«

»Až se dozvíte, co se během vaší nepřítomnosti stalo tady, možná to přehodnotíte,« potřásl rameny Schmidke. »Radioaktivní zamoření Atlantiku, tisíce hromadných žalob z většiny států světa, však uvidíš!«

»Uvidím to, až na to budu mít čas,« odušil jsem. »Teď mám důležitější starosti. Musíme urychleně postavit další, silnější konvertor, Nordenova pevnost na to nestačí.«

»Po celém světě dnes probíhá velká kampaň za zákaz nadprostorových konvertorů a mimozemských zbraní!« připomněl mi Schmidke.

»Na kampaň kašlu a ty se mnou!« odpálil jsem ho. »Svět si pro praštěné kampaně neuvědomuje, že se pod našima nohama může kdykoliv otevřít peklo. A ne ledajaké! Dokonce to opravdové, s pravými d'ábly našich praotců!«

»No, něco z toho jsme už zažili...« podotkl Schmidke.

Mezitím přijelo pancéřové policejní auto. Schmidke dal policistům pokyny a z druhého auta, sanitky, vyvezli nosítka. Pod mým dohledem naši kořist, stále zabalenou do plachty a převázanou hrubými provazy mrtvých vesničanů Čtvrté Země, přemístili na nosítka a opět je k nim pevně připoutali. Démonka nás sledovala s nenávisí, i když to vypadalo jako šťastný, milý úsměv, ale nepokusila se proti tolika lidem nic podniknout. Jako kdyby s námi měla útrpnou účast. Byli jsme pro ni hmyz, proč by se s námi zahazovala?

»Nač vlastně potřebuješ silnější konvertory?« zajímal se Schmidke. »Tyhle už způsobily dost zla, nemyslíš?«

»Já potřebuji uskutečnit konverzi **nahoru**, rozumíš?«

»Nerozumím ti,« odušil Schmidke.

»To je snad jasné každému, promiň, tobě možná ne,« ochladl jsem při pohledu na jeho nešťastnou tvář. »Dolů znamená do pekla Třetí Země a dál do Čtvrté Země. Nahoru je směr ke Kopffüsslerům.«

»Nesliboval jsi jim tenkrát, že je nebudeme vyrušovat?«

»Sliboval, pokud nebudeme mít opravdu pádný důvod. Jenže ten právě nastal. Myslím, že nám sami rádi pomohou, až se dozví, s čím za nimi jdeme. Ach, kdyby tu byla Uaxio, s tou se dalo jednat! Uaxio, Uaxio, ani nevíš jak nám teď chybíš!«

Povzdychl jsem si nahlas, ale samozřejmě jen obrazně.

Ale v té chvíli jako kdyby na mě opět sáhla smrt.

Chytil jsem se za hlavu, pak jsem se rozhlédl kolem a zařval na celé kolo:

»Proboha, lidi, buďte ticho! Ticho, prosím!«

Nejbližší umkli překvapením, další se k nim přidávali, ačkoliv nikdo netušil, proč mají mlčet.

»Uaxio, jsi to ty? Ozvi se!« vykřikl jsem do ticha.

Ticho bylo najednou takové, že by člověk našel špendlík i podle zvuku dopadu na beton letištní plochy. A přece...

»Opravdu nás potřebuješ, Oto?« šeptal mi v hlavě hlas, který kromě mě nikdo neslyšel, který jsem znal a už jednou mi zněl přímo v hlavě, hlas Uaxio.

»Potřebujeme vás!« vykřikl jsem, ačkoliv jsem mohl tušit, že na síle mého hlasu vůbec nezáleží.

»Přijď tedy k nám, předávám ti řízení propusti Xijtra!« ozvalo se mi v hlavě.

Modré světélko vysoko nad námi dosvědčovalo, že to není ani halucinace, ani nejspíš žert. Nemohl bych vyloučit hypnotický vliv démonky, ale ta přece neznala slovo Xijtra!

(Byl to samozřejmě omyl. Zнала i řeč Kopffüsslerů, pro nás nevyslovitelnou, pro ni ano.)

»Naložte ji zpátky do Messerschmidtu!« obrátil jsem se na policisty, kteří mezitím nosítka dovezli k pancéřovému autu. »Pomohou nám Kopffüsslerové!«

»Poslechněte ho,« ujistil nerozhodné policisty generál policie Schmidke, který to pochopil první. »Ale ty se nezlob, musím tam jít s tebou!«

»Nastup si tedy,« pokynul jsem mu.

»Poletíme ke Kopffüsslerům,« volal jsem do vysílačky Járovi. »Jirka poletí se mnou, ať jsme na tu bestii dva. Zůstaň zatím v Nordenově pevnosti, někdo to tam musí hlídat!«

Policisté se konečně rozhýbali a dovezli nosítka přímo pod dveře vrtulníku.

»Gerto, nechceš pro jistotu zůstat tady?« obrátil jsem se na Kurtovu mladou ženu.

»Já Kurta samotného nenechám!« odušila pevně.

»Jak chceš, ale nemusí to být nic pro tvé oči,« varoval jsem ji.

»Budu raději v pekle s Kurtem, než o něho umírat strachem.«

»Jak chceš. Nemáme čas, letíme!«

»Zavolal jsem do studia pro kameramana...« protestoval nerozhodně Kurt.

»Kašli na kameramana!« rozkřikl jsem se. »Tady jde o celý svět, kašlu na televizi! Jestli to dopadne dobře, nafilmujete to dodatečně, jestli ne, půjdeme ke všem čertům všichni! Doslova, rozumíš? Nechápeš, že se tu každou chvíli může otevřít nadprostor a vynořit eskadra d'ábelských letadel? Sodoma a Gomora by proti tomu byla rajska pohoda!«

Povolily mi nervy, jistě, ale situace byla vážnější, než bychom mohli čekat.

»Neboj se, Kurte,« přitočila se ke svému muži Gerta, »Mám s sebou svou malou kameru, dokážu to zdokumentovat.«

»Zavřít dveře a nahoru!« zavelel jsem klidněji.

Messerschmidt roztočil svůj pětistý rotor a odlepil se od letiště Nový Berlín, sledován několika tisíci očí. Dlouho nás ale nesledovali. Modravé kolo propusti kolem nás prolétlo odshora dolů a my jsme se nacházeli nad mořem v dohledu pevniny. Rychle jsem se zorientoval. Byli jsme nad Severním mořem v místě, kde německá sebevražedná atomová střela poslala ke dnu americkou letadlovou loď Nimitz. Na dohled od nás bylo pobřeží a jen pár kilometrů od něho největší podzemní město hlavonožců, legendární starodávná Xijtra.

Kurt se mezitím také rozhlédl a zamířil k pobřeží. Vedl jsem ho dál, k plošině před zadním vchodem Xijtry. Tam jsme také pozvolna dosedli.

Skoro mi vhrkly slzy do očí. Nedoufal jsem, že se do těchto míst někdy podívám a už vůbec ne, jak brzy to bude. I když od našeho odchodu odtud uplynulo už deset let.

»Tati, to je ta tvá Druhá Země?« zvědavě se mě pro jistotu zeptal Jirka. Samozřejmě, on jediný tu nikdy v životě nebyl, nemohl znát tu zvláštní modrozelenou barvu zdejších lesů. Na Zemi i zdejší stromy časem zesvětlely!

»Jsme na Druhé Zemi,« řekl jsem mu šťastně. »Netušil jsem, že se mi podaří splnit tenhle slib. A už vůbec ne, jak brzy. Možná uvidíš i Uaxio! Prosím tě ale, a také všechny ostatní, nechte mě s nimi mluvit a nezasahujte do jednání, je to opravdu příliš vážné.«

Alfréd, Kurt, Gerta i Jirka přikývli. Vrtulník už dosedal.

Kopffüsslerové nás očekávali v půlkruhu podél stromů, ale jediný, kdo nám vyplul vstříc, byla Uaxio. Poznám jsem ji okamžitě. Samozřejmě se za těch deset let nezměnila. Ostatně, nejspíš díky hlavonožcům, jsem se moc nezměnil ani já.

»Odešli jste tenkrát příliš náhle,« oslovila mě. Z tónu jejího hlasu jsem nepochopil, zda mluví vlídně nebo stroze. Možné bylo oboje, skutečně jsme odešli příliš rychle, dalo by se říci, utekli jsme jako malí kluci, kdyby to nebylo podle přání hlavonožců.

»Potřebuješ snad naši pomoc?« pokračovala.
»Potřebuji, ale nejen pro sebe,« odvětil jsem rychle.
»Hodně bych se divila, kdybys chtěl někdy něco čistě pro sebe,« usmála se. Jen já jsem věděl, že se usmívá. Neměla ústa ani mimiku, ale tón jejího hlasu... zkrátka jsem pochopil, že se směje.
»Nejde jen o mě a dokonce ani o lidi Země,« ujistil jsem ji. »Možná jde i o vás.«
»To je zajímavé,« odušila. »Povídej!«
»Pronikli jsme do dalšího světa,« začal jsem. »Jako jste se dostali k nám, podařilo se nám projít propustí na opačnou stranu. Řekl jsem vám přece, že nezůstaneme sami.«
»Tušila jsem, že se o to pokusíte,« řekla. »Jak vidím, byli jste úspěšní. Přejeme vám to.«
»Potíž je v tom, že jsme narazili na netvory, kteří jsou velkým nebezpečím pro nás a možná i pro vás. Ukázalo se, že k nám dokáží pronikat, pak byste byli na radě i vy.«
»Když to říkáš ty, věřím ti,« zvažněla okamžitě. »To může být pádný důvod vyhledat spojení. Měl bys nám ale vysvětlit, v čem bychom vám mohli být prospěšní. Neumíme přece přes vás zasahovat do světa o stupeň dál! Nevíme ani jak!«
»Nepotřebuji takovou pomoc,« vrtěl jsem hlavou. »Snad to dokážeme i sami. Ale mohli byste nám velice významně pomoci. Potřebujeme se o těch netvorech něco dozvědět.«
»Nic o nich nevíme,« namítla Uaxio jemně.
»Vím,« odušil jsem. »Podařilo se nám jednoho tvora z jejich světa zajmout. Chceme se to dozvědět přímo od něho. Přivezli jsme ho proto sem.«
Uaxio se na mě zadívala velkýma žlutýma očima.
»To není jen tak,« odvětila po chvíli. »Víš přece dobře, co to znamená. Ten tvor zemře. Jsi si jistý, že si to zaslouží?«
»Uvěříš mému slovu, že patří do skupiny vrahů, která do posledního mláděte vyvraždila celou osadu na Čtvrté Zemi?«
»Jaké Čtvrté Zemi?« zeptala se rychle.
Musel jsem jí vysvětlit, že za Třetí Zemí je Čtvrtá a tak dál, aspoň osm světů tím směrem. Na Čtvrté jsme zajali netvora, který sem ze Třetí Země přiletěl s ostatními vraždit tamní nebohé bytosti, ale u nás měl smůlu, my jsme se tak snadno zabít nenechali.
Pochopila to ihned. Inteligenci na to měla, i když to slyšela poprvé.
»Je-li tomu tak, jak říkáš, a nemám důvod ti nevěřit, pomůžeme ti,« slíbila. »Kde máte zajatce?«
Otevřeli jsme nákladní dveře vrtulníku a vynesli d'áblici ven. Dívala se na nás se svým andělským úsměvem, ale už jsem postřehl, že znejistěla. Zdejší konverzaci jsme vedli německy, ale nebyl jsem si jistý, zda nám nerozumí a v tom případě mohla slyšet, že zemře. Nedala to ale najevo.
Nosítka dokodrcala ke vchodu do jeskyně. Vezli jsme je všichni čtyři chlapi, kdežto Gerta si potají vytáhla malou ruční videokameru a natáčela nás. Zachytil jsem to koutkem oka, ale musel jsem se soustředit na d'áblici. Zdálo se mi, že náhle příliš ožila a ačkoliv byla stále bezmocná, o cosi se snažila.
Uvědomil jsem si ještě jeden fakt. D'áblice tvrdila, že mají zmapovaných *osm světů dolů, dva nahoru!* Znamenalo to, že byli i tady. Věděla kde je a s kým se dostala do kontaktu. Uaxio se mi nikdy nezmínila o existenci dalších světů, ale třeba o pradávno navštěvě lidí z Třetí Země nevěděla.
Sestoupili jsme do hloubi sídla Xijtra. Uaxio nás dovedla do sálu, osvětleného modrým krystalem. Čekali zde na nás další. Podle představování, zprostředkovaném Uaxio, to byli zdejší odborníci na tuto operaci. Dva velké tvarované a vyhlazené balvany uprostřed místnosti byly k tomu zřejmě připraveny.
Tefirku, preventivně ode mě omráčenou výbojem quro, rychle vybalili z pout. Opět jsme se všichni až zachvěli nad její andělskou krásou, ale odborníky hlavonožců to nechávalo klidnými. Připevnili ji za ruce a za nohy k velikému, očividně umělému balvanu uprostřed jeskyně. Pevně jí přepásali krk, hlavu upevnili do prohlubně na balvanu, takže se nemohla ani pohnout. Ležela tu, krásná a bezbranná, ale byl to jen dojem, který se brzy ukázal jako chybný. Trochu jsem to tušil, ale ne dost.
»Musím se tě ještě jednou zeptat, naše zákony vyžadují na poslední otázku jasnou odpověď,« obrátila se ke mně Uaxio. »Jsi si jistý, že tato bytost zasluhuje smrt? Je skutečně vinná ať zločiny, nebo přípravami k nim, které by ohrožovaly tolik jiných, že bude použití sondáže jejího nitra oprávněné? Jsi si jistý, že její sondáž může odvrátit jiné nebezpečí? Pokud si nemůžeš být i na jedinou z těchto otázek odpovědět, řekni to, jinak by ses stal vrahem bezbranného tvora!«

»Tato bytost se před mýma očima zúčastnila vraždění mnoha nevinných bytostí,« odvětil jsem pevně. »Dosvědčuji, že je vinna mnohonásobnou smrtí. Spolu se svými krajany se navíc chystá napadnout náš svět a vyhubit nás. Vy byste byli na řadě hned po nás. Vědomosti, které od ní chceme získat, mohou rozhodnout, zda se těm bytostem podaří své záměry uskutečnit. Trvám na zkoumání.«

»Splnil jsi naše podmínky,« řekla Uaxio. »Nepochybně jde o čas, proto se zaručuji jako druhý svědek. Ručím za to, že bytost zvaná Ota nás do této chvíle nikdy nezklamala. Stavím se za jeho návrh a protože čas letí, přikročte k tomu.«

Hlavonožci obklopili odsouzenou démonku. Usmívala se, ale už pochopila, že se proti ní chystá něco nepříjemného. Náhle začala silným hlasem kvílet, její hlas stoupal do vyšších a vyšších poloh. Spatřil jsem Gertu zacpávat si oběma rukama uši, Kurt i Alfréd se potáceli jako opilí, ale co horšího, všichni hlavonožci se bezmocně zmítali na zemi. Udělalo se mi zle, ale ještě jsem se udržel na nohou. Nečekal jsem už na nic a vyslal proti d'áblici blesk quro. Jirka mě následoval o zlomek vteřiny poté a připojil k tomu svůj elektrický úder. D'áblice se zajíkla a umlkla. Omráčilo ji to, nemohla pokračovat. Ale ani hlavonožci se neměli k činu, naopak, jakmile se vzpamatovali a vztyčili, dali se na bezhlavý útěk ven ze sálu, dokonce i Uaxio.

»Smrtící frekvence!« vykřikla na mě ve dveřích.

Dveře byly v Xijtře všechny podobné. Kus skály se pohnul ze svého místa a rachot dosedajícího kamene znamenal, že místnost je neprodyšně uzavřená.

Byli jsme v neveliké místnosti s bojovnicí d'áblů, která měla proti nám velice účinnou zbraň, jak se jistě dalo soudit z panického útěku hlavonožců...

Sonda do duše

Chvíli jsem namáhavě oddechoval. Nevolnost mě nepřešla. Ačkoli jsme jekot démonky přerušili, nepříjemné pocity přetrvávaly. Gerta se shýbla, aby zvedla kameru, ale pak se odvrátila a začala úporně zvracet. Kurt se jí snažil pomoci, ale v modravém světle svítícího krystalu bylo vidět, jak jsou oba bílí. Kromě mě a Jirky se nejdřív vzpamatoval generál Schmidke.

»Co to bylo?« vydechl těžce. »O čem to mluvili? Co je to – smrtící frekvence?«

»Nemáme čas na vysvětlování,« odmítl jsem ho. »Musím se domluvit s Kopffüsslery. Jirko, prosím tě, zůstaň tady a dávej na ni obzvláštní pozor. Kurt s Alfrédem tě podpoří. Kdybyste si nevěděli rady, zastřel ji. Možná tím ztratíme velice důležité informace, ale...«

»Já ji zvládnou,« zamračil se Jirka. »Když se soustředím, nedovolím jí vydat ani zvuk.«

»Dobře, ale hlídej ji pozorně. Kurte a Alfréde, kdybyste se domnívali, že se Jirka chová podivně, dejte mu pořádnou ránu pěstí. Neublížíte mu, naopak ho můžete zachránit a s ním i sebe. To je má rada i prosba.«

Doběhl jsem ke skalním dveřím a pokusil se soustředit na Uaxio. Když se mi to podařilo ze Země až sem, proč ne tady? Stačilo by, kdyby mi na chvíli pootevřela dveře.

»Pospěš si,« ozvala se mi v hlavě odpověď. Současně se skála pohnula. Ne úplně, ale mohl jsem se protáhnout. Ještě jsem se ohlédl. Kamarádi byli ve střehu, ale jen Jirka by byl něco platný, kdyby démonka začala vyvádět. Už se zase vzpamatovala, ale byla připoutaná ke kameni, nemohla pohnout hlavou, aspoň za mnou otáčela oči. Na rtech jí stál opět ten její milý, laskavý úsměv. Zdálo se, že je pobavená a nad věcí. Zatočila s námi jak se patří! Dávala to najevo svou pýchou?

Protáhl jsem se na druhou stranu a rozeběhl se prázdnou chodbou ke dveřím na opačné straně. Dveře se za mnou prudce zavřely, ale teprve když dosedly, začaly se pootevírat ty přede mnou.

Hlavonožci na mě čekali za nimi.

»Na tebe to nepůsobilo?« zajímala se Uaxio.

»Trochu ano,« přiznal jsem. »Naštěstí méně než na vás.«

»Stal ses nežádoucím svědkem naší slabosti,« promluvil jiný Kopffüssler. »Nebo jsi věděl, že tenhle tón nesnášíme?«

»Nevěděl,« odmítl jsem jeho podezření. »Ta bytost se nám ale vychloubala, že už u vás kdysi byli. Neznáte je přece jen z dřívějšíka?«

»Ne, nevíme o nich,« odmítla Uaxio.

»Věřím vám, může tomu tak být,« řekl jsem. »Nevím kdy vás navštívili, ani co všechno tu dělali. Mohli tu být příliš dávno a jen krátce. Mohli odvléci několik vašich k sobě, dokonale je po všech stránkách poznat a tak zjistit, co je pro vás nebezpečné.«

»To je skutečně znepokojivé,« řekl další. »Všechny pochyby o závažnosti tvého svědectví jsou teď zbytečné.«

»Tím víc trvám na sondáži jejího nitra,« řekl jsem. »Jen si uvědomte, co by se stalo, kdyby ty bytosti vyvraždily nás, lidi Země. Svůj svět už úplně zničily, obsadily by nás. Vy byste pak byli jejich přímými sousedy a chodily by vás navštěvovat jako nepříteli dávno nás. Znají-li vaše slabé místo, je to pro vás tím horší. Mě se bát nemusíte, ale jich ano.«

»Sondáž jejího nitra je nemožná, bude-li nás ohrožovat,« namítal věcně jeden z odborníků. »Snad to dokážeme řídit na dálku, ale příjemce musí být přímo u té bytosti. Kdyby na něho zaútočila, zabila by ho. Je to pro nás neřešitelná překážka.«

»Budeme ji hlídat a kdyby začala útočit, umlčíme ji,« řekl jsem. »Quro na ni nepůsobí smrtelně, jen ji ochromí.«

»Kdyby nasadila smrtící frekvenci, ochromíte ji pozdě,« odušil hlavonožec. »Nejspíš nás zachránilo, že na smrtící kmitočet najížděla odspodu a pomalu.«

»Tak to není,« odmítl jsem. »Kdybych věděl, že je to její zbraň proti vám, zarazil bych ji hned zkraje. Vyslat quro je přece tak snadné! Nemáme iluze o úmyslech těch bytostí, víme že jsou zlé, ale nevěděli jsme, že proti vám mají nějakou zbraň. Napadlo mě zasáhnout, až když jsem spatřil účinky jejího zpěvu na vás. Podruhé bych zasáhl dříve.«

»Podruhé by byla rychlejší i ona,« namítl mi odborník. »Viděl jsem, jak se jí zaleskly oči, když jsme se hroutili. Jistě si tu nebezpečnou frekvenci od té chvíle pamatuje. Potíží je, že ji po celou dobu sondáže

nesmíte quorem napadnout. Jinak zahyne a s ní i příjemce. Opakuji, je to naprosto neřešitelný úkol.«

»Musíme něco vymyslet,« řekl jsem. »Nemůžeme tím ztrácet příliš mnoho času. Což takhle ji zabít a dříve než se její mozek rozloží...«

»To nejde,« odtušil odborník.

»Říkali jsme mi, že vyjmete mozek a připojíte...«

»Omlouvám se, ale informovali jsme vás chybně,« trochu se sklonila Uaxio. »Tohle jste neměli znát. Ani ty, Oto. Ty bys toho nezneužil, ale jsi smrtelný a mohl bys to prozradit jiným. Ten prostředek je příliš strašný a na jeho použití máme velmi přísné zákony. Podmínkou je, že sondovaný musí být až do konce při vědomí, jinak to selže. Holografický obraz se dá trochu zkrátit, ale ne libovolně.«

»Což ji něčím omámit!« napadlo mě.

»Ani to není možné,« odmítl. »Jednak nevíme, co na ty bytosti působí a nemáme ani čas to zjišťovat. Naše zkušenosti říkají, že sondovaný musí být na počátku při plném vědomí. Později se jeho vědomí zakalí, ale to už přenos končí. Ona může každého z nás zabít dříve než se k ní připojí, je to tedy zcela vyloučené. Můžeme ji jen zabít.«

»Aha...« povzdychl jsem si. »Kdo jiný může být příjemcem? Jak odhadujete možnost, že bych to byl třeba – já?«

Zarazilo je to. Chvilí mlčeli.

»Snad by to bylo možné,« odtušil odborník. »Snad to váš mozek snese, možná i bez podstatné újmy, ačkoliv...«

»Je to hodně nebezpečné?« zajímal jsem se. »Nehrozí třeba, že bych převzal její zlo?«

»Převzít její zlo je vyloučené. Ale neškodné to není,« přiznal. »Rozhodně bych to nechtěl zkoušet na někom, kdo nemá tacuky. Bez toho by nejspíš hrozila smrt.«

»Tacuky mám já a můj syn Jirka,« řekl jsem. »Ostatní ještě nejsou upraveni.«

»Musíme je tedy z dalšího uvažování vynechat. Jednou za život to snad snesete, ale dvakrát bych to neriskoval ani s tacuky,« přemýšlel nahlas.

»Proč ne dvakrát?«

»Ani my si to dvakrát po sobě netroufneme, ačkoliv máme větší mozek a sneseme víc než vy, ovšem s výjimkou smrtící frekvence, kde máte výjimečně větší odolnost vy.«

»Takže jen jednou: šlo by to? Pochopte, strašně na tom záleží. V nejbližších dnech nebo měsících se ty bytosti vzpamatují z dlouhé vzájemné války, ale až se dají do pořádku, máme je u nás. Pokud s tím v této chvíli už nezačaly...«

»Snad to půjde,« uvažoval. »Jestli na tom záleží samotná existence vašeho světa...«

»Obávám se, že i vašeho,« dodal jsem rychle. »Náš osud leží na vašem rozhodnutí. Váš osud bude zase záviset na nás. Jsme na jedné lodi, vy i já. Snažte se tedy!«

»Dobrá,« rozhodl se konečně hlavonožec. »Půjdu tam, všechno připravím, ale kdyby mě napadla, musíte mě před ní chránit. Máte pravdu, jsme na jedné lodi.«

»Musíme vás ale varovat,« pokračoval druhý. »Až to začne, nesmíte ji poškodit, dokud to všechno neskončí. Ta bytost tak jako tak zemře, ať to dotáhneme do konce nebo to přerušíme na začátku. Bude to příšerné narušení holografického pole mozku. S lidmi jako příjemci to není odzkoušené, ale snad dokážeme odhadnout, kdy přerušit přenos, aby nedošlo ke zničení mozku příjemce. Opakuji ale, šok může znamenat katastrofu.«

»Necháte-li ostatní opustit sál, já ji nenapadnu.«

»Dobře, ale ručíte i za svého syna,« upozornil mě ještě.

»Ručím i za něho,« odtušil jsem. »Jen bych tu bytost preventivně hned zpočátku ochromil. Ona se jistě vzpamatuje, ale nebude nám aspoň chvíli činit potíže.«

»Souhlasím,« odtušil hlavonožec. »Ale potom musíme počkat, až se vzpamatuje.«

»Malá chvílka zpoždění vyváží eliminaci nebezpečí pro vás,« ujistil jsem ho.

»Máte pravdu. Jsme na jedné lodi.«

Zřejmě se mu to pozemské úsloví zalíbilo. Hlavonožci nikdy lodě neměli, ale znali je od nás.

Vrátili jsme se do chodby. Nejprve se za námi zavřely skalní dveře, pak teprve se začaly otevírat druhé, před námi. Pečlivě se starali, aby obojí dveře neotevřeli nikdy současně.

Nejprve jsem se protáhl a hned ode dveří jsem poslal dlouhý blesk quoro na d'áblici, aby se zhroutila.

Současně jsem zarazil Jirku, který chtěl zasáhnout také.

»Nech ji být,« řekl jsem mu. »Jeden úder stačí.«

Pak jsem požádal ostatní, aby opustili místnost.

»Hlavonožci se o vás postarají,« sliboval jsem. »Tady nebudete nic platní, nemůžeme se na nikoho ohlížet, opravdu byste tu jen překáželi.«

»Ty tu chceš zůstat, Oto?« zděsila se Gerta.

»Já musím,« usmál jsem se trpce. »Jděte ven, nebude to nic příjemného pro lidské oči. Myslím tím i Alfréda a Kurta.«

»A co já?« staral se Jirka.

»Teď tu ještě počkej, ale potom... víš, musel bys vydržet nic nedělat, ať se bude dít cokoliv. Jinak bys zabil nejen ji, ale i mě.«

»Dám si pozor, tati,« řekl, ale trochu zbledl.

»A vy už jděte,« pobídl jsem ostatní. »Nač ještě čekáte?«

»Nemůžeme ti nějak pomoci?« váhal Kurt.

»Ani prstem pro mě nehnete,« ujistil jsem ho. »Ztížit mi to snad nechcete!«

Pochopili a rychle opustili sál pootevřenými skalními vraty. Hlavonožec mě hbitě připásal k druhému balvanu. Byl hladký, ale studený, cítil jsem to i přes bundu. Především si dával záležet na upevnění hlavy.

»Jirko, zůstaneš-li tady, nesmíš proti ní použít quro,« obrátil jsem se naposledy na syna. »Jinak mě zabiješ. Slib mi to, prosím tě.«

Řekl jsem to česky v dobré víře, že tu řeč d'áblice nezná.

»Slibuji, tati,« vyhrkl Jirka také česky.

»Nebude vám to nic platné,« zasyčela rovněž česky. »Znám tisíce mrtvých i živých jazyků Kanaánu, všechno jsem slyšela. Netěšte se, že mě přemůžete. Vydržíte zřejmě víc než ostatní, nechápu to, ale mám na vás ještě jinou účinnou zbraň.«

Bylo to vychloubání odsouzence, přivazovaného k elektrickému křeslu? Hlavonožec ulehčeně skončil a odplul do pootevřených vrat, která se za ním zabouchla s kamennou ranou. Zůstali jsme sami s d'ablicí, bez spojení s okolím, mohlo být ještě něco horšího?

Najednou jsem ale pocítil, jako by se mi v hlavě otevřel úplně cizí svět...

Svět ponurých tmavorudých chodeb, jen slabě osvětlených červenými pásy podél stropu.

Svět podzemních bunkrů Třetí Země. Jsem malá holčička, říkají mi Belial a v doprovodu dozorkyň radostně poskakují na první vycházce po chodbách starodávné pevnosti Áryj-allu.

Zakopnutí, pád a zoufalý pláč...

Kopanec do boku od dozorkyně. »Vstávej, nemehlo, to chceš být pilotka?«

Říká se, že někdy člověku v jediném okamžiku proletí hlavou celý jeho život. Právě to se teď dělo se mnou, až na to, že mi v hlavě neuvěřitelnou rychlostí probíhal život bytosti, který započal...

Proboha!

Už před patnácti tisíci lety!

Ta malá holčička jsem já, Belial Naarská, současnice Neandrtálců!

Ďáblice Belial také pochopila, že se něco děje. Stále se líbezně usmívala, ale opět začala kvílet stále vyšším a vyšším tónem, až její zpěv přešel v šumění. Byl to zřejmě ultrazvuk, neslyšel jsem nic, ale pořád ze sebe cosi vydávala, jen jsem náhle pocítil prudkou bolest hlavy.

Jsem kadetkou vojenského učiliště na minus šestém patře Áryj-allu. Učím se znát všechny zbraňové systémy, abych je dokázala nejen použít, ale v nouzi opravit, případně na místě sestavit z trosek jiných. Učili nás opravovat létající stroje vimaany, zneškodňovat nástražné miny Baalů, kteří je rádi pokládali až ke vchodům, buď těsně za ochranné pole, nebo dál, abychom si myslely, že je všechno v pořádku. Zkoušky probíhaly naostro. Miny každého označovaly, kdo dostal nevyhovující hodnocení, obvykle přišel i o ruku, nohu nebo o oči. Odnášely jsme neúspěšné kamarádky do lazaretů, během výcviku se každé přihodila aspoň menší nehoda... Dvě zahynuly, když byla jejich zranění příliš velká...

Mina mi utrhla chodidlo, ale v lazaretu mi narostlo nové. Na nářky nebyl čas, byla to součást výcviku, tady se nikdo bolesti nedivil a postižené nelitoval.

V jedné chvíli mě její ultrazvuk zasáhl naplno, rána jako pěstí, ale tu jsem přečkal a snažil se nedávat

nic najevo. Tak jako ona jsem měl oči otevřené, ale ona nesledovala mě, sledovala Jirku a když se otřásl, pochopila, že našla hledanou smrtící frekvenci lidí. Nic jsme neslyšeli, ale Jirka si přitiskl ruce na uši, aby zastavil nesnesitelnou drásavou bolest hlavy, která nás oba postihla. Připoutanýma rukama jsem nemohl udělat totéž, ale ani Jirkovi to nebylo nic platné, smrtící zvuk se nepřenášel přes sluchové kůstky v uchu, ale kostmi přímo do hlavy a působil na mozek, ruce na uších byly zbytečné gesto... tacuky to zachytilo, napadlo mě, jinak bychom už byli možná oba mrtví...

Můj první bojový let nad územím Baalů. Instruktorka Ezariel, já vedle ní, kadetka na svém prvním letu. Katastrofa úderné eskadry Ářjá v protiletcecké pasti Baalů vytrhla mě a několik dalších z obvyklého kariérního postupu. Ářjá měly znenadání akutní nedostatek pilotek a proto mě po mimořádných zkouškách vybraly do pilotní školy, aniž bych strávila povinná léta jako výsadkářka. Byla to velká pocta a také naděje přežít déle než ostatní, průměrná délka života pilotek hodně přesahovala výdrž výsadkářek. Z **harců** se často vracely pilotky samy, ale zničení vimaanu nepřežil nikdo, ani když byl vimaan zničen, když výsadkářky prolézaly úzké chodby nepřátelských krytů a instalovaly tam nálože. Svou pilotku nepřežily, bez vimaanu neměly ani nejmenší naději na návrat, obvykle přes stovky kilometrů radioaktivních plání.

Zásah menší dávkou energie, štít ji vykryl, ale letoun se otřásl jako zraněné zvíře. Co je to vlastně **zvíře**? Proč se ještě používají ty staré slovní obraty, když žádná zvířata dávno neexistují?

Sloup ohně nalevo, dvojitý zásah sousedního vimaanu, to bylo nad možností štítu – a kilometr dlouhá ohnivá čára, jak se zničený stroj rozmázl třením o atmosféru. Smůla.

Démonka Belial, vlastně už já, anebo ne? se teď zajíkla bolestí hlavy. Přestala na okamžik vydávat ultrazvuk, její implantované hlasové generátory na okamžik vysadily, ale ještě se vzb chopila, nemůže přece bez boje podlehnout tomu hmyzu, co ji mučí, musí je ničit, ničit, zničit... Jen ať se zase drží za hlavy, je jim to málo platné, ačkoliv vydrželi víc než ostatní lidé jejich rasy, vlastně ne, tady něco nehraje, měli by už být mrtví, jak to, že ten hmyz ještě žije?

Hostiny na počest dílčích vítězství nad Baaly, vítězné hostiny, na každé se oslavovalo velké krvavě planoucí číslo, udávající odhad počtu zabitých Baalů, současně se věnovala poslední vzpomínka těm, které se z vítězného tažení nevrátily. Jen málokdy bývá místo hostin zajímavé zpestření, popravy zbabělých. Jsou zřídka, Ářjá jsou statečné, jen občas je obžalovaná některá, když se rozhodne včas ustoupit přesile, což by soudkyně za jiných okolností možná přijaly jako záchranu svěřeného vimaanu... Lépe je neustupovat, ani když hrozí zkáza... Vědomí se mi kalí... ne, Belial ještě nikdy nevzdala boj, ani s Baaly, ani se smrtí. Musím vydržet, ten hmyz vedle musí být přece rozdrcený, rozšlápnutý, ale on žije, je houževnatý skoro jako my, to snad není možné... že by se Kanaánci za ty tisíce let z našeho **genetického znehodnocení** vzpamatovali?

Povýšení do sekce speciálních strojů, konec náletů, byly jich ostatně tisíce, osmnáct nouzových přistání v radioaktivní zemi nikoho, dvakrát záchrana na poslední chvíli, udivený pohled **lazarnice**, že ještě žiji... zasloužený odpočinek na dvě stě let, jen kontroly důležitých agregátů podzemních krytů, hodinu po inspekci krytu Urgas-sial prorazil ochranné štíty zásah lithiovou bombou, třicet tisíc tefírek uvedených do stavu páry a rozfoukaných po celém světě, chystaný soud pro podezření z nedbalosti, ale ne, to Baalové zvýšili účinnost svých bomb, rychle vyvinout silnější štíty, instalovat je během krátké přestávky v náletech nad všemi kryty, dva se vypařily s veškerou posádkou dříve než nové štíty dorazily, osm krytů zasaženo během výměny, tři sta tisíc mrtvých, nevdá, osladíme jim to taky, naše bomby jsou teď účinnější než jejich, navíc aktivují ještě více izotopů v okolí jejich pevností, vyjít ven mimo štít bude poukázka do lazaretu, pokud se kdo vůbec vrátí, venku je všude modravý svit, celé moře světélkuje, to je dobře, aspoň se nad ním naše letadla lépe orientují, rozbily jsme jim již pět krytů, ale oni si nainstalovali silnější štíty jako my, teď zkoušíme, zda to stihli na všech, samozřejmě ne, další tři zápisy na vítězný seznam...!

»Jirko, nech ji,« varuji syna. Pokusila se ho omámit a on to zřejmě nevydržel, psychoútoky ovládala už od svých pěti set let, Jirko, nedotýkej se jí, nerozepínej jí pásy... ..promiň, musel jsem...

Jiří bezvládně padá po zásahu qurem, to by žádný člověk nepřežil, ale jeho to snad vytrhne z hypnózy jako na Čtvrté Zemi, Belial se vztekle zašklebila, má obličej zpoceny, ani pro pot nevidí, ale je to tuhá bojovnice, dál syčí na Jirku své útoky, jenže ten se ještě chvíli nevzpamatuje a nevnímá ji...

První regenerace po tisíci letech, opotřebované tělo potřebuje výměnu. Regenerací se smaže osobnost dárkyně a nahradí se osobností příjemkyně, je to jev nevratný a choulostivý, kde brát pořád nová mladá těla, využívají se ty, které neprošly zkouškami, případně ty, u kterých psychorezonance odhalila nedostatečnou **tvrdost**. Ty nemají pro národ Ářjá žádnou cenu a musí ustoupit osvědčeným bojovnicím.

Mám teď nové, svěží tělo, je mi opět dvacet let, to se musí oslavit.

Mezitím nastal po tisíciletích bitev neočekávaný konec náletů, nejspíš to bude jen příměří s Baaly, kněžny z hlubin se snaží sjednat mír či spíše, jak je znám, získat výhody do dalších bojů... Můžeme si aspoň zapnout konvertory a krátce navštívit jelimany v okolních světech.

Dostala jsem povolení odstřelu deseti tisíc lidí v **horním** světě, jsou nám fyzicky podobní, někteří se před námi neskryvají, jen se bázlivě klaní k zemi, vyskakují pozdě, až když je náš oheň mění v planoucí pochodně, ale není s nimi žádná zábava, jiní utíkají, ale nemají naději, z faraonova vojska nepřežije nikdo a vítr je zavěje pískem, ani do historie se tohle tažení nedostane...

Jeden z jelimanů je slabší, ale druhý je silné zvíře! Ačkoliv ho připoutali jako mě, vysílá nepříjemné blesky... ten slabší je povolnější, ale ten silný mu nic nedovolí... je mi mdlo, toho silnějšího nezdolám, soustředím se aspoň na toho slabšího... on mi ho sejmul přímo před očima, i oni už vědí, co mají dělat se slabými... ale ne, nezabil ho, jen ho na chvíli vyřadil... musím spěchat... psychoúder? Ne, ten také snesli...

Návrat z výletu přímo do další bitvy, vimaan je zasažen, naštěstí jen okrajově, uniká energie, blesky oblévají kabinu, přístroje na to reagují úplným zmatkem, tohle příměří trvalo setsakra krátce, jdu k zemi, plížím se domů, no tohle, místo rodného krytu jen veliký modravě svítící kráter, radioaktivita, že by se s ní daly spravovat díry po průstřelech, nestabilní vimaan se kolébá, rychle nouzové instrukce, podél horského pásma k nejbližšímu dalšímu krytu, teď hlavně pozor na jejich identifikační kódy, aby mě nesestřelily jako nepřítele, jako se nám stalo nedávno, chyba byla na jejich straně, asi měly zničený kodér, vyšetřovalo se to sotva noc, můj kodér je také v háji, už to vidím, nesmím se přiblížit, co teď? Opustit vimaan a přeběhnout to pěšky, naštěstí je tu radiace slabší, dá se to přežít, identifikační biočip snad mám v pořádku, kde tu mají průchod minami, au, levá noha pryč, měly to špatně vyznačené, rychle bandáž, zaškrtnit tepny, aspoň si mě všimly, to jim to trvá, aha, slídí tady někde záškodnice sebevražedná, v tom vražedném záření nevydrží déle než pár hodin, pak chcípne, ale střely měla přesné, obě lazarnice jsou jen krvavý flek na stěně, štítý na to nestačily, bodejť, lazarnice dostávají staré, opotřebované modely, musím se tam doplazít sama, ano, ptejte se mě, ale nic nevím, byla jsem na povoleném odstřelu jelimanů z Kanaánu, musí to být v mém biočipu, to se přece dělá. Vimaan je použitelný, poškození opravitelné, jistě, byla to má povinnost...

Belial přestala s ultrazvukem i s hypnózou, zkrvavené oči jí lezou z důlků, krev teče z uší, mozek se uvnitř lebky vaří, tomu hlavonožci říkají sondáž nitra, už se nebrání, ani neútočí, jen její oči, převalují se v důlcích jakoby chtěly vyskočit ven, krev kolem nich, z hrdla se ještě line nařikání... Jirka se pomalu zvedá ze země - a zase neví, co se dělo.

Poslední dva superkryty Baalů padly podezřele klidně bez boje, bez obrany. Jako velitelka šestého sektoru Naarského úseku nařizují pěší výsadek do dalšího krytu, mé výsadbářky pronikají dovnitř, nic je nepřivítalo, žádná střelba, žádný odpor, hlásí, že Baalové kryt opustily, asi jim nestačila energie na krmení nenasytného štítu, může to být pravda, nové štítý Baalů jsou perfektní, sebevětší rána je neprobije, ale mají větší spotřebu, než je pro jakoukoliv energetickou síť únosné, museli zredukovat počet krytů, aby se jim pro ostatní podařilo získat energii, odvolávám výsadek, nikoho tam nenajdou, to jsem si měla myslet, měly tam aspoň bombu, dvě stě výsadbářek je na prach a páry, smůla, ale na druhou stranu, kryt je zničen, takže úkol splnily, oslavíme to jako vždycky...

Další jejich kryty jsou na mraky, snad jim opravdu zbyl jediný, poslední, ale největší a nejsilnější, postačí jednoduchý výpočet, když dávají všechnu energii do jediného štítu, bude to pro nás neprůstřelný problém, ale ony dál posílají ven své vimaany, musí mít v tom štítu díru, kudy vylétají a vracejí se po akci, nejspíš to bude prostorový uzavíratelný otvor jako máme my, nevypínají přece celý štít, jako se to dělalo ještě před třemi sty lety, zjistit jak tomu je, byl by konec Baalů i války, ale poslední špionku nám přímo před očima popravily před dvanácti tisíci roky, nevíme o nich nic, jen podle účinků jejich zbraní odhadujeme, jak na tom jsou, máme nové štítý, ty by konečně vydržely i výbuch slunce, ale spotřeba energie tomu odpovídá, budeme muset udělat to co Baalové, vyklidit kryty kromě dvou, ne, neuděláme tutéž chybu jako ony, jeden kryt, to není žádná záloha...

Za pět set let je ani nenapadlo přesvědčit se, zda jsou naše přebytečné kryty opuštěné. Ovšemže jsme do nich daly bomby, asi s tím počítaly a nenapadlo je obětovat pár výsadbářek pro pocit jistoty... já bych to udělala... ukázalo se, že jsem měla pravdu, ocenily to i kněžny. Baalové zasáhly kryt sousedů do otevřených vrat hangáru, jsme poslední Ářjá, ale dáváme si obzvlášť pozor, nás bez krytu nikdo nepřekvapí...

Krev, krev, plná ústa krve, kape i z nosu, všechno je od krve, oči praskly a obličej zčernal, to už není

andělsky krásná žena, to je... to je smrt...

Baalové si vyžádaly podezřelé příměří... copak to na nás šijou? Poslaly nám obraz něčeho, co se prý objevilo v jejich zóně... Vysmály jsme se jim, na to jim neskočíme... ale obětovaly na to bombu, ty přece začínají být vzácné... prastaré záznamy tvrdí, že na jejich území bývala největší naleziště thoria, nicméně bombu na tak malý objekt? Aha... tak proto, to přece není možné, jelimani z Kanaánu prý mají konvertor, to by nás mohlo brzy mrzet... jestli na nás půjdou shora... Jako kněžna na to musím reagovat, ale bude to těžké rozhodování...

Co to říkáš? Opakuj to, jsou tam nějaké poruchy... Že je hlavní sídlo Baalů rozvalené? To není možné! Jestli nelžeš, máš pět set let dovolené v kterémkoli dostupném světě, tedy, zatím jen u Pegsdů, na výlety v Kanaánu nemáme konvertor ani energii a pro cesty dál retransfery, ale brzy si je postavíme... Je možné, že by byl s Baaly definitivní konec? Naši věční nepřátelé... Cože? Pošli mi ten záznam! Nesmysl, že by Baaly zničili jelimani z Kanaánu? Ti ubožáci? Že to od nich přilétlo přímo do otevřeného hangáru, když se vracel jejich vimaan? Měli to ale smůlu, my je usilovně bombardujeme desetitisíce let a jelimani z Kanaánu první ranou... ach tak, ona to byla střela Baalů, bombardovali jelimany a oni jim jen vrátili jejich vlastní pozdrav, šikulkové, ještě aby je nenapadlo udělat totéž nám, musíme ihned postavit konvertor *nahoru*, ale než bude hotový, vezmu si dovolenou a půjdu si zastřílet, dlouho už jsem neviděla zaživa smažené Pegsdy, jsou přímá směšná, ale ani chuť na ně nemám, umělé maso je lepší...

...podivné, že by Pegsdové měli tak pokročilé stroje? Ať je to jak chce, vyzkoušíme jejich štíty... juj, to byl ohňostroj! Určitě tam byla nastražená bomba, bodejt', nechráněný stroj bez štítů je klasický vojenský nesmysl, navíc to neodpovídá úrovni Pegsdů, hledme, ta jeskyně vypadá skoro jako přírodní útvar, ale je to podezřelé, pošlu tam trochu ohně... to by bylo, pro jistotu tam půjdou na obhlídku mé kadetky... co tam tak dlouho dělají... půjdu jim zvednout bojovou morálku... Kdo to mohl udělat? Mé výsadkářky! Hlavy úplně na kusy, co se jim stalo? ...auvajs, to byla rána... to snad není možné, to jsou přece... jelimani z Kanaánu, co to se mnou udělali, tak děsivé ochromení nepamatuji, já je... pole štítu ho jen odhodilo, ale nezabilo, mají snad silnější osobní štíty než my? Ne, to není možné... auvajs, je to tak, mají něco jiného, to není ochranné pole, co je to za modrou energii... tady máš, ty hmyze... nesahej na mě, ani popadnout dech mě nenechají, jak můžeš vědět, jak se rozepíná má kombinéza... nech mi ji... myslíš si, že bez ní a bez štítu budu bezmocná? Jak to můžeš vědět... ale já se nevzdám, au, už zas... to je nad mé síly... kde jsou mé další vimaany, jsem tady sama na dva jelimany, ale jsou silnější, než jak je známe... sebrali mi výstroj i štíty, kdo jim to poradil, nahou mě omotali hrubými vlákny, ani pohnout se nemohu... Dávejte pozor, číhají na vás... au, zase ten jeliman, měla jsem křičet dřív, co děláte s tím plynem, musíte je dostat živé... pozdě, honem se nadechnout, snad je napadne vyčistit to tady dřív než mi dojde dech... Pegsdové černají docela zábavně, ale jelimani ne, to přece není možné... nechod'te sem tak hloupě... plameny jsou naše, do nich, kadetky! Ale ty krátké rány... ne, to ne, jelimani přežili... až se vrátím, nemine mě příšerné vyšetřování, na blbém Pegsda přijít o tři vimaany i s posádkami, nikdo mi to neuvěří, ale vběhly jim do pasti stejně jako já i jako mé výsadkářky... ne, to není možné, další primitivní letací aparát, točící se křídla jsem viděla naposledy v muzeu v Urgasialu, unikáty staré čtyřicet tisíc let, dávno jsou i s muzeem na prach... ono to opravdu létá... neměla jsem na ně mluvit, proč mě nezabili, mohli už dvacetkrát... já se snad musím smát, oni si asi myslí, že jim něco prozradím... snad by na nás nešli, naše štíty neprorazí ani výbuch slunce, aha, spojili se s xijtrany, to jsou tvrdší potvory, našťastí vím jak na ně... co se mnou chceš dělat, obludo, já tě... au, zase ten jeliman, vážně mě chce zabít, předhodit obludám xijtranským... co to plácají o jakém vraždícím stroji, budu křičet, až vám poteče mozek z hlavy, na jelimany to vždycky platilo... jak to, že by našli protizbraň? Néé, nechte mě, tohle není čestná smrt pro kněžnu tefirů, jsem přece Belial, velitelka Naarského úseku... moje hlava... hořím, ta nesnesitelná bolest hlavy, obrovská kladiva mi v ní buší, radši mě zabijte... co mám s očima, hoří mi oči, nevidím... krev mi teče do krku, nestačím ji polykat, zpočátku to nebolelo, ale teď... oni mě snad zabíjejí!!! Nééé, zakazuji vám to! Když jsme jejich zajatce vařily v oleji, to také zpočátku nic nebylo, zábava začala až potom, nemůžete mě takhle uvařit, prikazuji vám, nechte mě, jsem kněžna Belial, nejsem nějaká podřadná jeliman, za to vás usmažíme zaživa všechny, nechte mě, néé... zastavte to, strašně to bolííí...!

Zajiskření - a ticho. Tma, ticho a smrt.

»Jak se cítíš?«

»Hlava se mi vaří...« zamumlal jsem.

»Víš aspoň, kdo jsi?«

»Neboj se, nejsem démonka Belial, ale Ota Vávra.«

»Dozvěděl ses, co ses potřeboval dozvědět?«

»Dozvěděl... je tomu tak, jak jsem se obával. Ářjá mají podle odhadů Belial deset dní do postavení konvertoru. Pak budou schopní všemi vimaany napadnout Zemi. Promiň, vím, že to nevíš, vimaan říkají těm létajícím talířům... Jsou to strašné zbraně. A Belial byla pekelná kněžna, velitelka Naarského úseku obrany Ářjů, druhého největšího kmene Třetí Země, měla perfektní přehled o všem co se dělo, musíme podniknout protitah, než nám ty bestie udělají ze Země peklo, stejně jako mají na své vlastní planetě...«

»Teď se nemůžeš dva-tři dny hýbat, dřív se ti poškozené nervy nezacelí, tacuky na to nestačí... Přerušili jsme spojení v posledním okamžiku před závěrečnou agónií, nechat to doběhnout do konce, zkolaboval bys, i tak to trvalo... dvě minuty...«

»Ať mě odvezou domů na nosítkách, jako jsme přivezli Belial... Co uděláte s jejím tělem? Je mi to jedno, žila patnáct tisíc let, ani nevíte, co všechno přežila, aby našla smrt tady u vás...«

»Chceme ji... nevím, jestli je to správný výraz, snad byste řekli, že vycpat... Máme tu panoptikum... Velitele německých kolon, tanků i pevností, německé vojáky, piloty, co nouzově přistali na padácích v lese, ale už se nevrátili, řidiče auta naloženého Q-bombou...«

»Chápu vás, Uaxio, také my máme na Zemi *Poslední minuty Hitlera*... jenže figuríny z vosku a umělé hmoty, ne skutečné... Přidáte k nim tedy skutečnou d'áblici, kněžnu pekel...«

»Lež, nezvedej se, jsi ještě slabý, musíš odpočívat...«

»Odpočívat budu v hrobě, teď musím domů, na Zem!«

»Nebudu tě zdržovat. Svoliš, abych tě tam doprovázela? Připomenu ti tvá vlastní slova, jsme na jedné lodi a musíme teď držet spolu...«

»Nezapomněl jsem... Dobrá, polet' s námi. Ale tady mě nezdržuj. Nikdo z lidí našeho světa neví, co vím já! Myšlenky se mi v hlavě motají jako opilci, ale musím domů, musím...«

Qualda ar mahú

Messerschmidt se vznesl a zamířil domů. Během našeho pobytu se Země a Druhá Země navzájem pootočily, museli jsme nejprve doletět až kamsi nad západní Prusko, abychom se na Zemi vynořili nad Novým Německem, ale bylo to tak jistější než za dnešní politické situace letět nad Atlantikem. Svět byl proti Novému Německu sjednocený jako za krátké války s Brazílií, není divu, zářící radioaktivní mrak nad Atlantikem je opravdu závažný argument, ale bylo by to tisíckrát horší, kdyby si Jára nevšiml osamělého vimaanu tefírů. Objevil se nad Novým Berlínem jen krátce, zanechal v našem světě rychle padající bombu a zmizel. Járu naštěstí nenapadlo nic jiného než ji okamžitě prohodit zpátky na Třetí Zem, ale bylo to jediné správné, co udělat mohl, zachránil Nové Německo a nejspíš i celý svět, současně zničil poslední citadelu Baalů... ne, nesmíme nechat Árijá vzpamatovat se... padám na bok ze sedačky, to už není šedočerná jeskyně hlavonožců, ale modravá kabina Messerschmidtu...

»Tati, prober se, přistáváme!«

»Nespěchejte na mě, kluci, nechci do nemocnice, tam si se mnou beztak nebudou vědět rady...«

»Uaxio, nedej mě, víš nejlépe, jak to se mnou je, musím provést svůj plán proti tefírům, než bude pozdě... Oni to se mnou jistě myslí dobře, ale je tu něco důležitějšího, vysvětlí jim to, prosím tě...«

Svištění pneumatik sanitního auta. Ne, to není sanitka, to je Alfréd, můj kamarád, generál Alfréd Schmidke...

»Alfréde, pamatuješ se na plán *Vejce*? Ne, nezkouším tě, já jen pro jistotu... až dojedeme, dejte naplno nabít třiadvacítku, ano, tu největší... vím, je napůl nabitá, doplňte ji, ano, potrvá vám to pět dní, počítám to dobře, je to plný výkon Berlínské elektrárny i s obsahem vyrovnávačů, zastavte továrny, vypněte podzemní dráhu i dodávky do bytů, je to životně nutné... ne, není to **jako** za války, v této chvíli jsme ve válce na život a na smrt, ačkoliv o tom svět kolem nás ještě neví...«

Bílý strop a starostlivé obličejy kolem... Obrovské žluté chápavě se dívající oči mimozemšťanky Uaxio, sedí u mého lůžka a sleduje... co vlastně?

»Ochlad'te mi hlavu, ta horečka je příliš velká...«

Myšlenky víří jako podzimní listí ve větrném víru, tohle je přece Uaxio, ale tohle dítě... aha...

»Christinko, taky ses přišla podívat na kmotříčka? Ty naše hodná holčičko... nebreč, neboj se, zase si budeme hrát. To přestane, vidíš, už udržím skleničku... to nic, střepy přinášejí štěstí... Zavolejte mi generála Schmidkeho, ano, teď hned...«

»Jára, pověz mi konečně, jak jsi to dokázal... už ti snad při řeči neomdlím... Uaxio mi dala nějaký nový dryák...«

»Vzpomínám si na všechno, jako by to bylo před hodinou,« začal Jára, sedící u mé postele. »Slyšel jsem v rádiu Jirku, jak se rozplýval nad krásami Čtvrté Země, najednou umkl v půli slova, vzápětí se pod námi zatřásla zem...«

»Podle zpráv které dostávala Belial, shodily Baalové na naši pevnost jednu z největších bomb...« doplnil jsem ho tiše.

»Však to stálo za to...« pokračoval Jirka. »Díval jsem se právě na obrazovku kamery, umístěné na střeše Nordenovy pevnosti, viděl jsem ten obrovský mrak, který vyšlehl z kruhu nahoru, ale hned se zase sám vtáhl nazpět. Pochopil jsem, že se něco stalo...«

»Štěstí pro Zemi, že v pevnosti explodovaly plně nabitě kondenzátory... Uvolněné torzní pole do sebe v okamžiku vtáhlo mrak výbuchu Baalské bomby. Musel být příšerně radioaktivní, ale větší část ho zůstala na Třetí Zemi.«

»I to co zůstalo, stálo za to,« odušil Jára. »Když jsem to viděl, sám jsem zrušil propust od nás na Třetí Zem, popadl telefon a zavolal na pomoc Kurta. Byl u mě rychle, posadil jsem ho do křesla, půjčil si jeho Messerschmidt a letěl se na to podívat shora. Pochopitelně jsem zbledl, když jsem na místě naší pevnosti spatřil jen obrovský doutnající kráter... Došlo mi, že jsme se tam měli lépe rozhlédnout, protože jsme až teď objevili – obyvatele Třetí Země!«

»Vyšlo by to nastejno, ničeho bychom si nevšimli. Odhadl jsem to správně, život na Třetí Zemi za těchto podmínek nemůže existovat, ale neuvažoval jsem podzemní kryty. Baalové i Árijá žily na Třetí Zemi už dvě stě tisíc let hluboko pod zemí. Nad zemí bychom si všimli jedině létajících talířů vimaanů, ale museli

bychom mít štěstí, aby byly právě v akci. Všechno mají uschované hluboko pod zemí, čím výše postavený papaláš, tím hlouběji žije.«

»Ta Belial patřila k papalášům, nebo k vojáčkům?«

»Velitelka sektoru byla velké zvíře,« kývl jsem. »Na Pegsda ale byla náhodou. Umanula si vítězství Ářjů nad říší Baal oslavit soukromou loveckou výpravou na nebohé lidičky Čtvrté Země. Tam objevila nás, k její smůle a našemu štěstí.«

»Jirka říkal, že i tak vyvraždili celou vesnici.«

»Nejen tu, i větší městečko nedaleko. Ty bestie se bavily střílením nešťastných obyvatel Pegsda, smály se, jak se zaživa smaží v plamenech, působilo jim to radost, ostatně, ani u nás na Zemi není málo sadistů, při každé válce mají žně, kropí lidi napalmem...«

»Tati, ty si pamatuješ její pocity? Vzpomeň si, měla aspoň krátce, jednou v životě, někoho ráda?«

»Bude se ti to zdát divné, ale ne. Za patnáct tisíc let nikdy neměla chlapa... jako malé dítě občas vídala poslední muže své rasy, tvrdé vojáky maršály Mefi, Efira, Ariela a Apadiela, ale ti už tenkrát dobře věděli, že jsou odesaní.«

»Ona si je pamatovala patnáct tisíc let?«

»Ano. Byli jejím vzorem. Byli to jistě dobří vojáci, skvělí chladnokrevní zabijáci, ale každého jednou potkal jeho osud. Kdo válčí tisíce let a bere ztráty jako kalkulatelné riziko, nepočítá, že by přežil, jen se snaží vydržet co nejdéle. Poslední muži kmene Ářjů věděli, že je velitelky posílají do nejhorších akcí, odkud se málokdo vracel, vlastně na smrt. Geneticky byli na vrcholu tefirských lékařských věd, dožívali by se pětinasobného věku standardních bojovnic, ale byli poslední svého druhu. Kněžny rozhodly, že klonování má větší výtečnost než dosavadní metody rozmnožování a muže už nebudou pěstovat...«

»Proč se nezbouřili?«

»To je ani nenapadlo. Postavit se proti zájmům kmene se neslučovalo s jejich myšlením. Občas si své poslední roky zpestřovali nájezdy k nám na Zem. Říkali jí Kanaán, to jméno se nám dochovalo do dnešní doby. Ve starých dokumentech máme pověsti o bozích, sestupujících s nebes, měli dokonce děti s ženami lidí... i **poznávali synové boží, že krásné jsou dcery lidské a vstupovali k nim...** Tehdy se ani u lidí nelišil výraz **brali si ženy** od znásilnění, natož u tefirů, a že nechávali své oběti žít? Co jim na nich záleželo! Ostatně, kde jinde by našli vhodné ženy? Doma? Ty jejich si dávno odvykly žít s muži, odvykly si i rodit děti, nechávaly zárodky odnosit jiným bytostem, třeba Ciropegám z Loanebu, inteligentním kočkolidem, po genetické stránce jim nejvíc vyhovovali... Belial ve svém dlouhém životě nikdy nepoznala lásku ani vášeň, snad kromě lovecké a bojové. Mít někoho v oblibě nebo ho mít rád byl u Ářjů handicap, důvod k přemazání osobnosti ve prospěch jiné zasloužilé bojovnice. Od malička byly vychovávány k tvrdosti k sobě i k jiným. Belial neměla jako všechny v té době matku ani otce a nikdy po nich nepátrala. Párkrát se disciplinovaně podrobila odběru vajíček, takže měla nejspíš i nějaké děti, ale sama je nerodila a nikdy je ani nepoznala. Je dokonce možné, že některé z nich jako mladé kadetky sama poslala na smrt.«

»Poslyš, tati, nech už toho... unavuje tě to. Napadá mě, nemáme na ně na Zemi nějaké památky, když se u nás tak často objevovali?«

»Máme,« přikývl jsem. »Především jména, některá se používala dlouho. V indických bájích jsou sice primitivně, ale dost přesně popisovány létající stroje vimaany. Některé lidské kmeny si zase dávaly jména podle mocných dobyvatelů. Je nebetýčnou ironií osudu, že nacistická představa árijské rasy má za základ Áře z pekla Gehenny, stejně může působit Hitlerova vidina Třetí říše podle Třetí Země, ale to už je náhoda, jméno Třetí Země jsme tomu světu dali až teď my, ony svému domovu říkaly měkčeji, Gehenna...«

»Dobře, to jsou jen jména. Ale něco... hmatatelného...«

»Máme na Zemi základy stavby, nazývané Baalbek. Kdysi tam stála vysoká věž s konvertorem Baalů pro spojení se světem **nad** naší Zemí, propust do světa xijtranů, ano, tak nazývali vás, Uaxio. Ano, byla to ta proslulá Babylónská věž. Používaly ji ale necelé století a nestavěli ji lidé, ale tefirové. Lidé si jen nadlouho zapamatovali, že tvůrcům té věže nerozuměl nikdo ani slova. Tenkrát bylo mezi Ářjů a Baaly jedno z mnoha příměří, takže se ke xijtranům, ano, Uaxio, k vám, vypravilo pár průzkumných výprav, obsazených paritně: třetina Ářjů, třetina Baalů, třetina Arboolů. Víc tefirských kmenů už tenkrát nežilo. Arboolové byli navíc po návratu z poslední společné výpravy povražděni. Příměří mezi Baaly a Arbooly skončilo a v nastalé bitvě Baalové všechny kryty Arboolů zničili. Ářjů se ale ke svým dostaly a jako kořist si přivezly osm živých hlavonožců, na kterých dělaly různé pokusy až do jejich smrti. Ne, Uaxio, Belial u vás nebyla, ale jako

mnoho jiných bojovnic se účastnila přednášek o světě xijtranů. Z té doby věděla o vaší smrtící frekvenci. Nepamatovala si přesně, jaký tón to je, ale to si vyzkoušela až na vás a dobře víte, s jakým úspěchem.«

»Strašný svět!« hučela Uaxio.

»Nezapomeň, že ten svět stále existuje a zůstali na něm Árjá, poslední z původních kmenů a zřejmě nejtvrďší, když zůstali sami. Vítězové mají Gehennu pro sebe, ale podle slov Belial budou až teď nerušeně řádit ve všech okolních světech!«

»V horečce jsi mluvil o nějakém nápadu, který proti nim uplatníš,« řekla Uaxio vážně. »Doufám, že to nebylo jen blouznění.«

»Také doufám,« ujistil jsem ji. »Můj plán ale závisí na tom, co se potřebuji dozvědět od Járy.«

»Proč se mě tedy neptáš?« vyhrkl.

»Protože ses do této chvíle ptal ty,« usmál jsem se.

»Už mlčím,« špitl Jára. »Ptej se!«

»Potřebuji vědět, co se dělo tady a především, jak jsi nás ze Čtvrté Země dostal domů. To jediné mi ještě nehraje...«

»To bych ti řekl hned, kdybyste se nesoustředili na tu andělskou démonku,« řekl Jára vyčítavě. »Tady to neskončilo tím prvním radioaktivním mrakem, i když to dodnes ve světě vyvolává hysterické protesty. Zakrátko se nad Novým Berlínem objevila letka tří létajících talířů, pokropila město ohněm a opět zmizela.«

»Jaké škody napáchali? Jen odhadem, prosím!«

»Přes pět set mrtvých a dvacet tisíc zraněných. Hmotné škody nepočítám, hodně domů vyhořelo jako za války. Tobě vyhořelo šest horních pater hotelu Rote Fahne, ale pojišťovna to určitě zaplatí.«

»Dobrá, to budeme řešit později. Co dál?«

»Další letka se objevila nad Brazílií, podnikla nálet na hlavní město Brasil. Tam to bylo ještě horší, spousta lidí žila na periferiích v chatrčích, které po zásahu vypadaly jako kremační pece... počet obětí tam převýšil pětimístné číslo, ale co horšího, Brazílie nás na půdě OSN obvinila ze zákeřného útoku a dosud to není uzavřené. Schmidke odletěl na poradu na velitelství US Army a US Air Force, ale než se vrátil, napadla další letka tetřívů Buenos Aires. To už bylo příliš, Američané se rozhodli dodat tam rakety Patriot, ale letadlová loď ještě nedorazila.«

»Podle toho, co o vimaanech vím, patrioty si proti nim ani neškrtnou, zato Američané by mohli přijít o další letadlovou loď.«

»Co vlastně o nich víš?« nedůvěřivě se na mě podíval Kurt Werner.

»Více než kdo na světě!« ujistil jsem ho. »Znám je teď do posledního detailu, vím co snesou i co si mohou dovolit.«

»To by nám možná mohlo proti nim pomoci!« rozjasnil se Jára.

»Možná jejich motory použijeme k výrobě vlastních letadel, ale teď mě to nezajímá. Jak se ti podařilo Árje přelstít, že si nevšimli tvého konvertoru? Mám takové tušení, že je to nesmírně důležité!«

»Přítom je to snadné jako Kolumbovo vejce,« usmál se pýchou Jára. Právem, jestli ho napadlo něco spolehlivého.

»Nenapínej mě a mluv!« vyzval jsem ho stručně.

»Pokud vím, Norden i Kopffüsslerové používali propust výhradně ve vzduchu,« začal rozvláčně a ignoroval přítomnou mou netrpělivost. »Ty jsi tati poprvé použil propust ve vodě, když jsi přemísťoval na Druhou Zem dvě americké letadlové lodě. Pak jsi otevřel propust i na povrchu, nejprve staticky, kdy jsi ji jen otevřel a projel tudy autem, tak to ale udělali už před tebou hlavonožci. Vrcholem bylo, vyměnit propustí dva kusy pevniny, mělké dno Atlantiku s kusem pevniny. To byl vážně husarský kousek - a tak vznikl ostrov Nové Německo.«

»Nás tím hodně překvapil,« podotkla Uaxio. »Uvědomili jsme si ale, že tím nic neporušil. Dohoda zněla, že si od nás mohou Němci odvézt cokoli v rámci jejich enklávy, nebo jak jsme tomu říkali. Že si ji vezmou celou se vším všudy, bylo nečekané, ale nebylo to proti dohodám. Beztak si myslíme, že to byl náhlý nápad, následovaný okamžitou realizací.«

»Přesně tak,« usmál jsem se. »Vzali jsme si sice o něco víc, ale na jednom Fríském ostrovu jsem to musel vyzkoušet, abych nikomu neublížil.«

»Nechte mě domluvit,« přerušil mě Jára. »Zkrátka jsem to zobecnil ještě víc. Umístil jsem náš konvertor pod zem. Naši pevnost jsem umístil dvacet kilometrů od první pevnosti a skoro kilometr hluboko

pod jedno pohoří. Jednak jsem tím na Nové Německo přenesl čistou horninu, nezamořenou radioaktivitou. V té hloubce jsou totiž skály ještě čisté, jednak ji tefirové tak hluboko pod zemí ani nezaregistrovali. Konvertoru je jedno, jak hluboko se nachází, ovládá planetu z kteréhokoliv místa. Musel jsem tam dát přesnější ovládní, abych se mohl sám v případě potřeby konvertovat přímo doprostřed sálu. Tak jsme to ale plánovali ještě všichni tři.«

»Takže, jestli se nemýlím, funguje tvá pevnost dosud?« zeptal jsem se už jen pro jistotu.

»Samozřejmě, tati,« vypjal se Jára hrdostí. »Jen jsem musel vyřešit, jak dobít akumulátory. Mám na to pojízdný akumulátor na podvozku, dá se přesunout do centrálního sálu pevnosti, tam se připojí na kontakty...«

»...a dost!« zarazil jsem ho. »Máš pravdu, to je ono Kolumbovo vejce. To mi snad jediné chybělo.«

»Chybělo?« opáčil Jára. »Nechybělo! Vrátili jste se bez velkého spěchu, v klidu a pohodě a naše pevnost tam zůstala připravená pro další akce!«

»To je ono!« řekl jsem. »To je to pravé! Nebudu bombu převážet letadlem, vložím ji konvertorem přímo do jejich bunkru. Bude to možná energeticky náročnější, ale půjde to. Konvertory pracují nejlépe, když se souřadnice prohazovaných objektů kryjí, ale menší posun zvládnou. Měl jsem jen nejasné tušení, že to bude snadnější než klasické bombardování shora. To je přesně to, co jsem potřeboval! Teď mi chybí jen hlášení generála Schmidkeho, že jsou hotovi.«

»Schmidke na tebe čeká vedle v pokoji, až se s tebou vybavíme,« podotkl Jára.

»Zavolej mi ho, prosím tě,« požádal jsem ho.

Jirka byl blíž ke dveřím, vstal a odběhl pro generála. Hned se s ním vrátil, generál čekal venku disciplinovaně, ale jinak byl také napnutý.

»Jak jste na tom?« optal jsem se ho, když mě pozdravil.

»Sigismund ji před dvaceti minutami odpojil,« hlásil mi řízně jako bývalý voják. »Tvrdil, že má plný stav. Víc nechce riskovat, i tak je plášť zahřátý na sto dvacet Celsia.«

»Výborně,« pochválil jsem si. »Automobil máte?«

»Třiadvacítka je naložena,« odsalutoval Schmidke. »Jen jsi mi neřekl, kam ji chceš zavézt, kde ji budeme nakládat a do čeho?«

»Přišel jsem na něco nového. Ať ji nedovezou na letiště, ale na pole před Nordenovu pevnost. Až tam budou, ať opustí auto, nastaví a odjistí nárazovou roznětku a zavolají nám. Teď zbývá už jen jedno. Naložíte mě do auta a odvezete na letiště.«

»Neblázní, tati!« obořili se na mě unisono oba synové, zatímco ostatní se dívali – přinejmenším dost udiveně. »Kam chceš v tomhle stavu letět? Vždyť se ani neposadíš! Máš přece ležet!«

»Když budu ležet, Árijá zaútočí,« namítl jsem. »Právě teď je musíme předejít! Ti předtím, Baalové, k nám podnikali jen ojedinělé lety, spíš výzkumné než vražedné, kolik lidí to ale stálo život? Árijá proti nám chystají nefalšované vyhlazovací tažení. To by teprve byla pravá Apokalypsa!«

»Co chceš dělat? V tomhle stavu snad nechceš pilotovat Messerschmidt? Vždyť ani nepohneš řídicí pákou?«

»Proč bych měl pilotovat Messerschmidt, když nás na letišti čeká krásný stříbrný *vimaan*? Ten se dá řídit tak lehce, že by to zvládlo i malé dítě!«

»Sám jsi říkal, aby na to nikdo nesahal! Vždyť to nikdo řídit neumí!«

»V pořádku,« řekl jsem. »Generále Schmidke, pilotka Belial se hlásí k bojovému letu nad citadelu Árijů. Povolte mi odlet! Alfréde, potřebuji hlavně, aby mě tam tvoji hlídači bez problémů pustili.«

»Oto, ty blouzníš!« zděsil se Schmidke.

»Já?« podivil jsem se okatě. »Vždyť jste tam se mnou byli! Nevíte, že mám v hlavě Belial, která umí řídit vimaany už patnáct tisíc let? Nikdo jiný na světě je neovládá a ani bych to nikomu nedoporučoval, ale já – podržte se něčeno – já to teď umím! A docela rád si to vyzkouším naostro!«

»Nikam nepoletíš!« postavil se proti mně Jára. »Jsi nemocný!«

»Je to přece prosté, milý Watsone,« usmál jsem se na něho. »Jen já vím, kde se nachází citadela Árijů, nikdo jiný! Jen já také umím pilotovat vimaany. Jsem jediný člověk na světě, kdo to dokáže, proto to musím udělat! Poletím na Třetí Zemi a dálkovým ovládačem prohodím třiadvacítku do jejich pevnosti. Nebudu na to ani potřebovat otevírat hangár. To bude konec ohrožení Země árijskými ďábly.«

»No, Oto...« nadechl se Schmidke k protestu. »Zrovna ty abys nám vyčítal...«

»Alfréde, pohov!« uklidňoval jsem ho. »Ty jsi tu nebyl od začátku a nevíš, že Árjové jsou právě ten národ ze Třetí Země, který nás ohrožuje. S Němci to nemá nic společného!«

Nebylo to přesné, společný byl přinejmenším základ slova, vlastně nejen to, ale o tom jsem se nechtěl šířit. Zkusil jsem přimět kluky, aby mi objednali sanitku, ale zarazila mě Uaxio.

»Vezmu tě na hlavu,« řekla prostě.

Dvěma chapadly mě zdvihla s postele a opustila se mnou místnost. Místo do výtahu se mnou zamířila na schody a byla dole dřív než výtah. Zatímco ostatní rychle nasedali do Gertina auta, Uaxio se mnou vyrazila napřed.

Takovou podívanou Nový Berlín ještě neviděl!

Středem ulice plula majestátně Uaxio. Nikde nezpomalovala, hnala se pořád stovkou. Už mě nedržela v náručí, ale posadila si mě na hlavu. Dvěma chapadly mě přidržovala, zbylých sedm se jen míhalo dole. Předjížděla pomalejší auta, křižovatky pro ni neznamenal žádné zdržení. Nevěděla, co znamená červené světlo semaforů, ale probíhala je s naprostou jistotou. Nechala daleko za sebou Gertino auto i policejní vozy. Nestíhaly nás, uvolňovaly nám cestu. Jistě to tak zařídil generál Schmidke.

Na letiště jsme dorazili v čase, který nám sanitka mohla leda závidět. Vimaan hlídala jednotka rychlého nasazení, museli jsme proto počkat na Schmidkeho, aby vydal svým hochům povely, jinak by nás k tomu pekelnému stroji nepustili.

»Poletíš se mnou, Uaxio?« zeptal jsem se jí. »I kdybys tam nebyla nic platná, podíváš se jistě ráda na svět, který jsi nikdy neviděla a nejspíš už nikdy neuvidíš.«

»Překážet ti tam nebudu,« souhlasila. »Měl by být s tebou někdo, kdo si bude vědět rady, kdyby ses znenadání složil.«

Mezitím dojelo auto s generálem Schmidkem. Okamžitě odvelel své policisty stranou.

Uaxio se mnou v pohodě vplula do vimaanu. Byl jsem příliš slabý, ale vtiskla mě do pilotního křesla, které teď bylo hlavou dolů, a přidržovala mě, dokud jsem se nepřipnul pásy. Pak jsem ji naopak požádal, aby se držela sama - a jediným pohybem jsem otočil vimaan do normální podoby!

Tefirské antigravitační motory poznaly svoji paní a velitelku, zabraly razantně, ale naprosto přesně.

»Vezmu s sebou Uaxio a mohu vzít ještě dva lidi!« křičel jsem ven na Schmidkeho, když jsem vimaan postavil na přistávací vzpěry.

»Mám s sebou kameru!« hlásila se rychle Gerta.

»To nebude cesta pro ženy,« zachmuřil se Kurt.

»Jen pojd', Gerto,« usmál jsem se. »Aby ses nemýlil, Kurte! Bude to naopak čistě ženská posádka. Uaxio, Belial a Gerta, tři ženy ze tří různých světů!«

»Nebude to nebezpečné?« staral se Kurt vážně.

»Árjové nebudou střílet na vimaan s identifikací jejich velitelky, kněžny pekel Belial,« usmál jsem se na něho povzbudivě. »Pojd' s námi, ještě je tu místo.«

»Ale co ta bomba? Jak to chceš...«

»Už jsou od ní pryč?« obrátil jsem se na generála.

»Už dvě minuty,« zasalutoval Schmidke.

Pohodlněji jsem se usadil, posunkem ruky rozmístil Kurta, Gertu i Uaxio. Ta zabrala dvě sousední místa po výsadbářkách Belial, jejichž těla bez hlav teď ležela v začouzené a opálené jeskyni plné jedu na Čtvrté Zemi, spolu s nebohými domorodci.

»Pozor - letíme!« oznámil jsem svým pasažérům.

Chyběla mi mgýčna, nebyl jsem připojen na vnější senzory a nemohl jsem dávat příkazy, ale vimaan se dal nouzově ovládat i bez nich. Neměl jsem tak dobré informace o okolí letounu, ale vizuální kontakt mi stačil. Jako Ota Vávra jsem takový stroj řídil poprvé v životě, jako Belial to pro mě nebylo nic nového, řízení nevyžadovalo fyzickou námahu. Vimaan bezhlučně uzavřel vchod, tiše a plynule se vznesl, pak prudce vystoupal do výše čtyř kilometrů, proletěl modrým kolem a zamířil severním směrem.

Pod námi byla bílá spálená půda Třetí Země, tefiry nazývané Gehenna, pokrytá sněhem a ledem nukleární zimy. Znetvořený, zmrzačený svět, radioaktivní a nebezpečný, nikdo si tady ani nepamatoval, že by kdy byl jiný - a přece musel být kdysi krásný, když se tu vyvinuli lidé...

Ano, lidé! Než se vlastní krutostí stali d'ably...

»Žádost o identifikaci úspěšně podána,« komentoval jsem suše zprávu, když se přede mnou objevila.

Rozuměl jsem tomu písmu, znal jsem je už patnáct tisíc let. Mohl bych mluvit tisícovkou živých i mrtvých jazyků, číst bez slovníku klínové písmo Sumerů i egyptské hieroglyfy, hebrejšťina mi byla stejně přátelská, jako Dalimilova staročestina...

»Dotaz, zda potřebuji pomoc v nouzi – odmítám ji,« řekl jsem krátce po prvním dotazu. »Podávám hlášení o návratu z Pegsda, po přistání mám podat ostatním kněžnám vysvětlení svého zdržení... Toho už se nedočkáte, kamarádky...!«

Vimaan neslyšně svištěl mrazivým vzduchem. Kolem nás poletovaly tony radioaktivního prachu, uvnitř jsme ale byli bezpeční.

»Pod námi je citadela Ářjů,« upozornil jsem pasažéry. »Dívejte se dobře, ten kopec je klenba, pokrytá vrstvou radioaktivní zeminy a navíc chráněná zeleným silovým polem, zatím neviditelným. Je to poslední obydlený prostor Gehenny, přinejmenším ještě do této vteřiny...«

Gerta i Uaxio se vrhly k oknům, přesněji k plochým obrazovkám, které okna nahrazovaly. Dole pod námi ale nic nebylo. Stejná bezútěšná pláň jako jinde, jen mírně zvlňená.

»Signál pro navedení do hangáru...« upozornil jsem je. »Držte se, zapínám konvertor! V každém případě to bude překvapení! Doufám, že pro ně! Nebo taky pro nás, kdyby nám to nevyšlo!«

Stranou v kopci se jako gigantická tlama obřího netvora otevřela země, objevila se dlouhá chodba hangáru. Náhle byla po celé délce prozářena oslnivým světlem jako od nesmírně silných reflektorů. Ne, to není světlo svítidel, to je uvolněné torzní pole – bílý oheň. Obrovská kilometrová klenba nad tunelem hangáru se zdánlivě pomalu prolomila a začala padat do hloubky. Záblesk vystřídala černá tma, vimaan se za letu na místě obrátil a místo dopředu jsme letěli na plný tah dozadu.

Z rozsáhlého, byť nepřilíši vysokého kopce přímo pod námi se rychle stávala úchvatně hluboká jáma. Drcené pancéřové přepážky tam vířily jedna přes druhou, padala na ně a drtila je klenba, rozpadávající se na kusy jako ledové kry na řece za jarního tání. Kyklopská stavba se hroutila zdánlivě pomalu, ve skutečnosti děsivě rychle. Účinnost torzních bomb je větší než jedna. Černá díra v centru výbuchu do sebe spolkla i část časoprostoru, tím se uvolnilo více energie, než kolik jsme jí do torzního pole nadupali my.

»Všechny to tam rozmačká...« ukázala mi bledá Gerta.

»Teď už tam nikdo živý není,« ujistil jsem všechny ledově. »Výbuch torzní bomby uprostřed stavby sežmoulal ve vteřině bojovnice Ářjů na krvavé skvrny. Andělská těla d'áblic jsou odolnější než lidská, ale torznímu poli nic vzdorovat nemůže. Teď se tam hroutí už jen prázdný želví krunýř.«

Kdyby mi někdo řekl, že peklo přímo v těch vírech trosek dokáže někdo přežít, považoval bych ho za blázna. Nikdy by mě nenapadlo, že proti někomu takovému budu jednou sedět a hovořit s ním...

»Muselo to tak být,« řekla klidně a lakonicky Uaxio.

»Qualda ar Mahú...« řekl jsem. »Odpočívejte v pokoji.«

Vimaan, až teď zasažený torzním polem, se zhoupł, ale tady už bylo příliš slabé, než aby ohrozilo stroj, chráněný zeleným obranným polem Ářjů. Hnali jsme se zpět rychlostí družic... teď ještě otevřít otvor do našeho světa, jen nakrátko, aby toho k nám proniklo co nejméně.

Stříbrný létající talíř pozvolna dosedł na plochu letiště.

Uaxio mě musela vyzvednout ze sedadla. Pokusil jsem se jít sám, ale nohy mě neposlechly. Uaxio mě vynesla jako nemluvně, zatímco Gerta přivolávala sanitáře s nosítky.

»Něco jste zapomněli?« volal na mě generál Schmidke.

Nepochopil, že to je konec. Splnili jsme svůj úkol.

»Zapomněli jsme koupit věneček na hrob,« odtušil jsem. »To se snad dělá, ne?«

»Vracet se tam ale nebudeme,« doplnil Kurt.

Děti zla

Zpátky na Zemi!

Na naší, První Zemi! Ačkoliv, kdyby měly být číslované podle pořadí, První by byl domov Uaxio a náš by se jmenoval Druhá Země. Už to tak ale zůstane, Uaxio má od svých krajanů souhlas dohodnout se s námi a už nám to schválila.

Akce, která vedla k zániku poslední pevnosti na Třetí Zemi, měla pro nás další důsledek. Místo pumy číslo 23 se v Novém Německu na cestě k Nordenově pevnosti objevil dvoupatrový kus jakýchsi konstrukcí z kovových mříží, část árijského krytu. Nebylo to vězení. Árjá neměly vězně. Malé prohřešky řešily zásadně kázeňskou cestou, velké popravou. Mříže proto neznamenalily vězení, ale – porodnici.

Čekaly tu na svůj osud nosiče, či nosičky, kočkovité bytosti Ciropegy, unesené z jejich domova ve světě Loaneb. Čtyřicet osm se jich dostalo do našeho světa výměnou za nákladní auto s nabitou Q-bombou. Všechny měly v sobě implantovány zárodky tefirů. Ocitly se v našem světě vyděšené rachotem modrého blesku, který jejich klece vykrojil z řady a vyvrhl na světlo. Některé to přežalo na kusy, ostatní očekávaly podobný krutý konec. Tiskly se vyděšeně k sobě v očekávání všeho zlého. Co jiného mohly čekat od tefirů?

Dovezli mě k nim, abych o nich rozhodl. Netušil jsem o nich, propust jsem zaměřoval naslepo, ale vzpomněl jsem si, když mi přišli sdělit, jaké podivné tvory našli místo auta s nebezpečným nákladem na cestě k Nordenově pevnosti.

»Nebojte se nás,« oslovil jsem je jejich řečí, měkkou jako kočičí mňoukání.

Belial se s nosičkami nikdy nesetkala. Pro ni byla práce lazarnic podřadná, správné bojovnice na ně od malička hleděly svrchu. Uměla ale jejich řeč, neboť k povinným dovednostem bojovnic patřilo znát řeč i těch nejopovrhovanějších bytostí, žádnou výhodu nesměly zanedbat.

»Raději zemřít, než s vámi žít!« odušila tiše jedna.

»Proč?« namítl jsem. »Nejsme tefirové, i když vypadáme jako oni. Všimněte si, jsou tady i jiné bytosti a jednáme spolu. Spojili jsme se proti společnému nepříteli. Buďte vítány, jste u nás hosty.«

»Tady nejsme doma,« opakovala Ciropega zarputile.

»Nejste tu doma, ale na návštěvě,« souhlasil jsem. »Vrátíme vás do vašeho světa, až s ním získáme spojení. Uděláme všechno, abychom vám pomohli k návratu. Mám k vám ale prosbu. Počkejte tady, než se narodí děti tefirů. Do té doby postavíme řetězec konvertorů do vašeho světa.«

»Mnohé naše družky dnes žalostně zahynuly!« odsekla. »A co bude s dalšími tisíci, uvězněnými v Gehenně?«

»Tam zahynuly všechny,« ujistil jsem je vážně. »Spolu s tefiry, které jsme zničili. Vašich mrtvých družek litujeme, ale tefirové náš svět napadli a nemůžete nám vyčítat, že jsme se bránili. Jsme rádi, že vás zůstalo naživu aspoň pár.«

»Nebudeme vám nic vyčítat,« zarazila se. »Lépe zahynout, než jim stále otročit. Proč ale chcete zachovat jejich děti? Jsou to přece děti zla, děti vašich i našich vrahů!«

»Děti za nic nemohou,« ujistil jsem je. »Zlo není v nich. Každé dítě se muselo zlu naučit. Nechceme je zachovat, aby přinášely zlo. Postaráme se, aby byly vychované v dobrém.«

»Myslíte, že je to možné?« zapochybovala.

»Ano, myslím si to,« trval jsem na svém. »Děti budou takové, jaké je vychováme. Dáme si s nimi obzvláštní práci.«

»Všichni v nich budeme vidět zlo.«

»Vypadáme přece podobně jako Árjá, ale nejsme zlí. Naopak, uvědomte si, jak by se asi tvářily tefirky na zprávu, že chceme jejich děti vychovat přesně naopak, než to dělaly ony?«

»Nevěřila bych vám,« odtáhla se. »Vypadáte příliš... příliš podobně. Těžko se na vás dokážeme dívat bez strachu.«

»Dokážete to,« ujistil jsem ji. »Tady ti,« ukázal jsem na Uaxio, »nás měli také za nepřátele. A vidíš, jsou tu, aby nám proti tefirům pomohli. Pochopili, že jsme jiní. Naše odlišnost není vzhledová, ale máme jiné myšlení, to je důležitější.«

»Beztak se obávám, že nám nic jiného nezbyvá,« vzdychla si odevzdaně. »Ale potom nás vrátíte domů, na Loaneb? Už jsme ani nedoufaly, že se tam někdy vrátíme!«

»Slibuji vám to,« ujistil jsem ji.

»To by mohli tefirové slíbit také...« vzchopila se ze snění.

»Ti vám nic neslibovali, vzpomeňte si,« naléhal jsem na ni. »Nikdy se o vás nestarali. Krmili vás, ošetřovali, ale jen jako zvířata, dokud z vás čekali užitek. Pak vás zničili. Žádná z podlazarnic se nikdy nesnížila vás oslovit.«

»Chtěly bychom věřit, že jste jiní.«

»Začneme stavět retransfery pro spojení s vaším světem. Tefirské jsou zničené, ale my je už také dokážeme postavit. Do té doby vám zařídíme pobyt jako hostům. Co by se vám více líbilo? Kamenná městská obydlí, nebo dřevěné chatky na kraji lesa?«

»Jistě ten les,« vzdychla si. Očividně přitom ožily i ostatní.

»Les jako doma... na Loanebu...«

A opět bílý strop...

Prý jsem se zhroutil krátce poté, co jsme opustili *Ciropegy*. Dovezli mě domů, zavolali lékaře, ale Uaxio tvrdila, že mi nikdo z lidí nepomůže, musím se z toho dostat sám a když jsem to přežil až do této chvíle, určitě se z toho dostanu.

»Let do Třetí Země byl trochu předčasný,« vysvětlovala mým klukům i ostatním. »Uznávám ale, že byl nutný. I tak měl štěstí. Belial ho chtěla zabít smrtícím zvukem, tacuky naštěstí škody vykrylo. Poškození mozku se střídala, ale nebojte se, dostane se z toho. Tacuky ještě nepředvedlo co umí.«

Staralo se o mě lidí víc, celý Nový Berlín mi držel palce.

Konečně zase chvílka při vědomí. Pořád vítr v hlavě, ale už ne tak prudký, horečka skoro žádná...

»Uaxio, nemohla bys sehnat pár odborníků na biologii, aby se postarali o děti tefirů?« prosil jsem ji.

»Proč ti na nich tak záleží?« podívala se na mě udiveně.

»Byli to kdysi naši nepřátelé a vrahové,« souhlasil jsem i s tím, co ještě ani neřekla. »Ale děti za nic nemohou. Budou poslední ze svého rodu.«

»Právě,« řekla suše. »Zapomněl jsi na jedno. Budou to samá děvčátka. Bez mužů svou rasu neobnoví, tak jako tak jich bude málo. Proč je chceš za každou cenu udržet? Nebylo by lépe se jich zbavit?«

»Možná by to tak bylo lepší, možná ne,« pokusil jsem se ji zviklat. »Víš, Uaxio, máme o nich na Zemi zmínky z dávných dob, už tehdy se k nám dostali. V těch zápisech je napsáno, že se s námi mísili a potomci z těch spojení byli krásnější a odolnější, žili déle než ostatní a celkově byli na vyšší úrovni. Znamená to, že je aspoň z principu něco takového možné. Možná v nás zůstal i zbytek jejich genů. Nepomohlo by to ještě víc prodloužit život lidí? Domnívám se, že to stojí za pokus. I kdyby byl neúspěšný, ale ukázalo se, že se mohou s námi mísit, zůstaly by mezi námi jako by byly naše. Vždyť mají celý život před sebou.«

»Jak dlouho žila Belial? Patnáct tisíc let? To vás ty děti všechny přežijí!«

»Patnáct tisíc let žila jen díky tomu, že dostávala těla méně úspěšných. To my určitě dělat nebudeme, ale život jim zkracovat nechci. Pro výchovu dětí je rozhodující nejmenší věk, pak už se prý člověk příliš povahově nemění. I kdyby ty děti žily déle než my, stojí to za to.«

»To musíte vědět vy,« vzdala to. »Nestačilo by vám prozkoumat jejich genetický základ? Uděláme to tak jako tak, máme přece zbytky Belial. Mohlo by to pomoci i nám.«

»Když se to vezme nestranně, tefirové Třetí Země byli nejpokročilejší,« souhlasil jsem. »Belial byla dokonalá, věčná škoda, že byla i dokonale zlá. Kdyby nám ty děti pomohly, stálo by to za pokus.«

»Zkuste to,« souhlasila Uaxio. »Ale dávejte si dobrý pozor, abyste neskončili jako oni. Něco z nich je zřejmě i ve vás. Setkali jsme se u vás s lepší i horší stránkou, ale držte se raději ode všeho zlého co nejdál.«

»Také jste před námi hodně tajili,« povzdychl jsem si. »Snad to mělo smysl, ale nechtěl bych se už nikdy trvale oddělovat. Měli byste se přidat k našemu poznávání nových světů. Od Belial vím směrem *dolů* o osmi. Vaším směrem, *nahoru*, je to obtížnější, ale možné. Naštěstí se tefirové nestačili pro vzájemné válčení dohodnout na společném zotročování sousedů. Při úrovni jejich civilizace by měli úspěch, ale oni si navzájem podráždili nohy tak dlouho...«

»Používáš příliš lidská přirovnání,« potřásla chapadlem na znamení, že podrážení nohou neuznává. »Já ti rozumím, ale... chceš postupovat společně? Přiznávám, nebylo od nás moudré trvat na oddělení. Ještě že tě včas napadlo zavolat nás na pomoc.«

»To je také pěkné... mám v sobě orgán, o kterém nikdo nic neví,« povzdychl jsem si. »Telepatického špióna nebo hlídače...«

»To není špión, ale orgán k dorozumívání,« ohradila se okamžitě. »Navíc je utlumený, nemůže předat nic než to, co se mi budeš snažit hodně usilovně sdělit. Nedávali jsme ti jej aby tě hlídal, ale aby sis nás mohl v nouzi zavolat. Jak tomu říkáte vy lidé, zadní vrátka. Nebude ti na škodu, nech si jej.«

»Nechám,« zvažněl jsem. »Ale neměli byste už propusti k nám zavírat natrvalo. Nemyslím, že by bylo správné, aby se lidé vraceli na Druhou Zem jako kolonizátoři, ale občas bychom se k vám podívat mohli, třeba jen na skok. Stejně jako se spojíme s lidičkami Pegsda. Jistě uvítají, že jim tefirové přestanou škodit! My se snad s nimi shodneme lépe.«

»Hlavně si dej pozor, aby se na Pegsda nedostali lidé morálně podobní tefirům. Obávám se, že jich je na Zemi dost a nemůžete se ani vymlouvat na tefirské genetické zbytky z dávných dob, když tvrdíš, že je to výchovou. Máte hodně co napravovat, než se budete smět skutečně s klidným svědomím vydat k ostatním.«

Nečekal jsem na volby a ze zdravotních důvodů jsem odstoupil z funkce starosty Nového Berlína. Jak se dalo čekat, nastal pěkný poprask, ale když jsem před televizní kamerou, stále ještě na lůžku, vysvětloval, že úřad starosty opravdu nebudu schopen vykonávat a doporučil lidem zvolit všeobecně oblíbeného Kurta Wernera, bylo o novém starostovi vlastně rozhodnuto. Mimořádné volby byly pak jednoduchou záležitostí. Aby se mohl naplno věnovat starostování, předal Kurt televizi Gertě a nastoupil na mé místo. Uaxio bohužel měla pravdu, zpočátku musel čelit více nesnázím, než bylo vhodné. A většinou způsobených lidmi.

Nejprve museli Němci odolat lákavé nabídce ze Spojených států, nabízeli za ukořistěný vimaan celou miliardu dolarů. Okamžitě jsem na to řekl »Ne«. Měl jsem na to právo, letoun jsme ukořistili se syny, ale partaj *Vzkříšení Německa* to ihned prohlásila za nespravedlivé a vydupala si o *nabídce tisíciletí* referendum všech obyvatel Nového Německa.

Po týdnů diskusí v Televizi Berlín i v konkurenčním rozhlase Deutsche Aktuell jsem ustoupil, ale v referendu se za názor *neprodávat* postavilo osmdesát procent Němců. Bylo vidět, že mám u nich respekt i bez funkce starosty. Ukořistěný vimaan neputoval do amerických armádních laboratoří, ale zůstal v nově postaveném *Muzeu Třetí a Čtvrté Země* u Nordenovy pevnosti na území Nového Německa. To se brzy stalo další turistickou atrakcí Nového Německa a v neustálém přílivu turistů z celého světa nikdo kromě partaje *Vzkříšení* nelitoval *promarněné nabídky tisíciletí*. Kromě nepoškozeného a stále ještě letu- i bojeschopného vimaanu tam byla část vězení Ciropeg, vykousnutá z poslední citadely tefirů, nebo tefirské ochranné bojové kombinézy, přivezené ze Čtvrté Země. Návštěvníky pochopitelně přitahovalo i vybavení pekelné kněžny Belial, zbraně a památky na zahynulé vesničany na Pegsda.

Tvrdil jsem ale, že vimaan tefirů je nebezpečný, neboť má příliš účinné zbraně. Proto jsme postavili budovu muzea jako masivní pevnost a exponáty vystavili za silným neprůstředným sklem. Fotografování jsme ale dovolili, takže se uvnitř neustále blýskalo z fotoblesků.

Berlínská technická universita na mě vytrvale naléhala, aby její experti mohli vimaan prozkoumat. Nevyhověl jsem jim, ale navrhl uspořádat na její půdě pár přednášek o principech motorů tefirů pro vážné zájemce z řad leteckých konstruktérů. Kromě principů a technologie výroby motorů se ode mě dozvěděli skoro všechno o klouzavém ochranném poli *kluapuse* eliminujícím odpor vzduchu i nárazy vodních kapek. Tefirské motory pak dovolovaly dosahovat až šestinásobku rychlosti zvuku. To byl jistě vstřícnější krok než svolení zkoumat stroj, schopný při neodborné manipulaci srovnat ve vteřině se zemí velkoměsto. Přednášel jsem vleže na posteli nebo vsedě na invalidním vozičku, německy i v angličtině, ale ani jiným jazykům jsem se nevyhýbal. Delegaci z opačného konce světa jsem asi příjemně překvapil výkladem v klasické japonštině. Na závěr každé přednášky následovala diskuse, kde se mě často ptali na různé otázky ohledně Třetí Země. Posluchači nevynechali ani současné dění ve světě.

»Co říkáte posledním velkým demonstracím ekologů proti pronikání do paralelních vesmírů? Prý neúnosně narušují ekologickou rovnováhu Země a zavádí k nám geneticky cizorodé prvky.«

»Zajímalo by mě, kdo je platí. Nejspíš za nimi najdete Organizaci států vyvážejících naftu. Ta už více než sto let beztrápně ekologickou rovnováhu Země narušovala, ale sotva jsme rozšířili rostlinnou naftu, naftařské firmy se místo na pokání daly na financování ekologických aktivistů. Ke geneticky cizorodým prvkům podotknu, že pro nás byly vytvořeny excelentními genetiky Druhé Země a nevím o nikom, kdo by je mohl po odborné stránce kritizovat.«

»Co říkáte požadavkům na dočasné zmrazení výzkumů, než se prokáže neškodnost vlivu paralelních vesmírů na Zem?«

»Nic. Zmrazení výzkumů trvalo deset tisíc let. Nikdo neprokázal škodlivost dřívějšího spojení s Třetí Zemí, nepočítám-li zvěrstva tefirů, kterých se na lidech Země dopustili. To ovšem bylo něco úplně jiného. Ke zmrazení výzkumů není žádný rozumný důvod.«

»Co říkáte žalobě u soudního dvora v Haagu, kde na vás letos náboženská sekta satanistů podala oznámení z genocidy Árijů?«

»Co řeknete Židům, kteří budou v Tel Avivu hajlovat a dožadovat se čisté árijské rasy?«

»Židé snad nejsou tak praštění!«

»Už to jedna skupinka udělala. Satanisté jsou praštění ještě víc. Kdyby se Árijá dostali na Zem, zatočili by se všemi. Satanisté pro ně byli stejní *jelimani z Kanaánu* jako my všichni. Za praštěné považují i etnické Čechy, vykřikující *Sieg Heil!* Až by se Hitlerovi podařilo zlikvidovat Židy, byli by na řadě nejspíš Poláci, ale jako třetí my Češi. S bláznů není řeč, doufám, že to soud vyřídí sám, na to mě nepotřebuje. Zatím mě z Haagu nikdo nepředvolal, zřejmě tam má aspoň někdo rozum.«

»Slyšel jste, že naše firma Mitsubishi chce na bázi tefirských motorů postavit dopravní letadlo? Co byste dělal, kdyby se nám to podařilo?« ptal se mě jeden z Japonců.

»Až ta letadla postavíte, koupím si dva kusy pro svou cestovní kancelář *Vávra Interstellar*. Příští měsíc obnovíme turistické lety na Druhou Zem. Kopffüsslerové pro nás rezervovali v oblasti bývalého Hamburku pět kilometrů pláží. Hosté budou bydlet v umělých jeskyních a pobyty tam jsou vyprodané už teď na dva roky dopředu.«

Pravda, musel jsem v té době sám vyvolat údajně největší soudní spor století. Americký patentový úřad totiž přisoudil patentová práva na tefirské antigravitační motory jednomu šikovnému vynálezci George Robertsonovi, technikovi z Floridy, který si patentovou přihlášku zčerstva podal jako první. Robertson pak za porušení *svých* patentů zažaloval o velké peníze Brity a Japonce. Všichni lidé na světě věděli, že George Robertson motory nevynalezl, ale já jsem své poznatky sděloval příliš nezištně a na patentovou ochranu jsem nepomyslel. Od Robertsona to byl čistokrevný podraz, ale každému bylo jasné, že patent bude jeho a já nemám nejmenší šanci na úspěch.

Nezaútočil jsem tedy na jeho bezpečně doložené prvenství, ale podařilo se mi po ostrých tahanicích dokázat neplatnost jeho patentu od počátku, neboť *popisované zařízení bylo všeobecně známé* dávno před ním, takže patentová ochrana není možná. Ani ve Spojených státech, ani nikde jinde na světě. Rozsudek mi sice znemožňoval hlásit se o stejná práva, což někteří právníci považovali za mou prohru, ale vytřel jsem zrak vychytralému podvodníkovi Georgemu, což jsem já sám považoval za satisfakci.

»Americký Lockheed prý zkouší v Nevadě letoun k nerozeznání podobný vimaanům. Nevadí vám, že budou mít Spojené státy opět před celým světem nedostižný náskok v bojových letadlech?«

»Jen ať si hrají,« odušil jsem. »Říká se přece, že měli už dávno možnost studovat několik těch letadel v pověstné oblasti Area-51. Možné to je, nevylučuji to. Viděl jsem i několik obrázků bytostí podobných obyvatelům Páté Země, Cifuri. Nevyloučil bych, že jsou pravé, dnes už bychom je mohli snadno srovnat s těmi skutečnými. Zdá se mi ale, že tam měli jen malý transportní letoun a na principy motorů za celou tu dobu nepřišli, jinak by je sériově vyráběli už dávno.«

»Podle čeho soudíte, že nebyli úspěšní?«

»Složitě technologie už nejsou kopírovatelné. Stejná škoda času je rozebírat moderní integrované obvody, například mikroprocesory. Nepovede se vám to, mají příliš jemnou strukturu, bez elektronového mikroskopu na nich nic nezjistíte a i kdybyste na to měl elektronový mikroskop a sto let trpělivosti, bude rozebrání příliš destruktivní, než aby se to dalo zpětně rekonstruovat. Až teď jste dostali všechny podklady, získaly je ovšem naráz všechny světové letecké továrny a bývalé automobilky a podívejte se, jak tefirské motory hýbou světem! Nová letadla zatlačují nejen staré typy, ale i auta, lodě a železnici... Samozřejmě se mi nelíbí jejich vojenské použití. Kdyby ale někoho napadlo použít ta *nejdokonalejší letadla světa* někde jinde než nad Nevadou, navrhl bych ostré vyzkoušení jejich ochranných štítů. Tefirské vimaany nepoškodíte raketami vzduch-vzduch, odolají i nukleárním explozím ráže dvaceti kilotun ze vzdálenosti padesáti metrů. Mám ale pochyby o odolnosti letadel Lockheed. Ochranné pole *kluapusé*, které jsem dal lidem k použití, stačí eliminovat odpor vzduchu a nárazy kapek vody, možná vykryje i střely z ručních zbraní, ale ne víc. Jen tak na okraj, zásah vrtulníku Messerschmidt *rodzotem* ze třiceti kilometrů způsobil tak důkladnou zkázu, že největší nalezený kus kovu, úlomek hřídele turbíny ze speciální legované oceli, vážil jen čtyři kilogramy.«

»Máte vimaan v Muzeu v Novém Německu. Ta budova je jistě odolná, ale překvapujícímú útoku by

neodolala. Vydrží tefirský vimaan případný nálet s vypnutým štítem?«

»To asi ne,« připustil jsem. »Jistě uznáte, že by nebylo moudré ponechávat všechny prostředky na jednom místě. Při nějakém neštěstí by mohlo být zničeno všechno naráz, například při zemětřesení, jaká z Japonska jistě dobře znáte. Musím vás ujistit, že Nordenova pevnost ani další konvertor stojící vedle ní nejsou zdaleka jediné toho druhu na světě, jako už dávno není na světě jediný tefirský vimaan v Muzeu Třetí Země.«

»Vy jste už nějaké vimaany tajně postavili?«

»Ne, to by se v Novém Německu neutajilo. Máme ukořistěných strojů ze Čtvrté Země víc. Jeden jsme převezli na letiště Berlin, ostatní jsme zajistili jinak, ale ujišťuji vás, jsou stejně letuschopné.«

»To byste také mohli znamenat největší hrozbu pro celý svět!«

»Pro celý svět ne,« usmál jsem se. »Jen pro toho, kdo by chtěl získat nad zbytkem světa vojenskou převahu. My nikoho na světě ohrožovat nemíníme.«

»To zní zajímavě od člověka, který léta vyhrožoval svým sousedům, zejména Brazílii.«

»Zase vytažete tu starou věc? Napadli jsme je snad? Nebylo to náhodou obráceně? Tady vidíte, jak houževnaté jsou fámy. Brazílie přece napadla Nové Německo, ne naopak! Nálet na její hlavní město Brasil není naše dílo, ale akce Baalů ze Třetí Země, ti ani Ártjá už naštěstí nikoho ohrožovat nebudou. Němci mají válek po krk. Poslední konflikt s Třetí Zemí byl hrozivý, ničivý, ale jak všichni pevně doufáme, poslední. Teď už snad konečně máme naději na trvalejší mír!«

Vyčetli mi to jako naivitu. A právem!

Trvalý mír – na Zemi?

A opět v Čechách... Musím navštívit další naši pevnost, postavenou v Novém Německu, ale tajně přemístěnou do Čech. Donutily nás k tomu masové ekologické demonstrace, organizované z Rakouska pod heslem: »Zastavte životu nebezpečné výzkumy paralelních vesmírů!«

Zpočátku jsem je ignoroval, ale to byla chyba. Do roka se demonstrace objevily v Novém Německu, aktivisté si nám lehali před automobily, až jsem se nakonec rozhodl.

Uspořádal jsem tiskovou konferenci a na ní jsem ohlásil ukončení výzkumů paralelních vesmírů na půdě Nového Německa, jen až podle slibu vrátíme do jejich vlasti Ciropegy. Ekologové mi tu poslední lhůtu milostivě povolili, ale po návratu Ciropeg jsme měli výzkumy v Novém Německu zastavit a konvertory definitivně zničit. Uhádal jsem výjimku i pro turistické návštěvy Druhé Země, pokud bude odtud zakázán dovoz živočichů, rostlin i biologických preparátů.

Ekologisté mé *ústupky* přijali jako vítězství a dlouho je oslavovali. Já jsem si to ale vyložil po svém. Nejde to z Nového Německa? Dobrá, přemístíme se jinam. Dodržet slovo jsem považoval za nutné, ale nic v tom nebylo o zbytku světa. Úplně férové to nebylo, ale naši protivníci upřímností také nevynikali. Zelení přece s klidným svědomím hlasovali pro používání střel s ochuzeným uranem. (Schwarzemberg v OSN - 2008)

Po dlouhé době jsem využil nabídku hlavonožců ke spolupráci a prohodil jsem si konvertorem Xijtry nejnovější konvertor do skal pod Rheinland, nedaleko vraku lodi USS Gloomy, která kdysi rozkmotřila hlavonožce s Američany. Byl jsem se na ni podívat. Gloomy zatím uprostřed pevniny zarostla pralesem, ošklivé rezavé ocelové monstrum s kýlem rozbitým o skály, bez lidí, porostlé popínavými rostlinami... Ta loď mě stála hodně nervů a dodnes v ní bylo cosi přízračného...

Po půlročním čekání se obě Země správně proti sobě otočily, Rheiland se ocitl proti Čechám, takže jsem mohl dát pevnost pod Českomoravskou vrchovinu poblíž Sázavy.

Jára obstaral povolení k těžbě, založil fiktivní důl, najal lidi a pustil se do dolování. Financovali jsme ji společně, ale ředitelem byl Jára. Účelem nebyla těžba surovin, jak jsme tvrdili, ale stavba přístupové cesty do pevnosti, nacházející se dvě stě metrů pod zemí. Tomu cíli odpovídalo všechno od pečlivého zajištění štoly po její sklon, volený tak, aby terénní auta mohla zajiždět až dolů. Důlní poradce Ivan Formánek nad tím zpočátku kroutil hlavou, ale když se jako jeden z mála pod přísahou mlčenlivosti dozvěděl, co to vlastně stavíme, přestal se divit a zapojil se s elánem do stavby.

Důlní odborníci ze Státní inspekce nevycházeli z údivu. Kontrolovali nás častěji než jiné, odboráři jim tvrdili cosi o neuvěřitelném plýtvání penězi, ale šlo o mé peníze, zaměstnanci dostávali pravidelně výplaty,

nemohli si stěžovat. Nikdo nemohl mít námitek ani proti bezpečnosti, šachtu jsme měli zajištěnou důkladně.

K dovršení smůly jsme třicet metrů od pevnosti na dně šachty narazili na ložiska uranu a olova.

O olovo se zajímala finanční policie, ale vytěžený kov jsme v Čechách prodávali za světové tržní ceny a z výtěžku odváděli daně, takže nebyl důvod k zásahu. Jablkem sváru se stal mezi Čechy uran. Ekologové začali okamžitě masově protestovat. Požadovali uzavření dolu a ukončení těžby uranu, který se měl podle jejich mluvčího Radka Kozla stát zkázou Čech. Radikálové nám začali *operativně* blokovat příjezdové cesty a úplně nám znemožnili automobilový provoz. Když jsem požádal o pomoc policii, odmítla se angažovat. Neohrozilo by nás to, mohli bychom úplně přejít na leteckou dopravu, ale neměl jsem o to zájem.

Místo marných stížností jsem na námi svolané tiskové konferenci oznámil, že ekologickým aktivistům ustupujeme a důl rušíme. Navezli jsme na příjezdové cesty bloky betonu, zaměstnanci obdrželi zákonné odstupné a seznam adres ekologických aktivistů, kteří se o uzavření dolu nejvíce přičinili.

Samozřejmě nám to vyčítali všichni. Zaměstnanci tvrdili, že jen trouba ustoupí při prvním zadupání pitomců, ekologické aktivisty zase trápila zima. V domech bez oken se nedalo topit a stejně jako policie nebyla schopná chránit nás před jejich demonstracemi, teď naopak nebyla schopná zajistit jim celistvost oken před našimi bývalými zaměstnanci. Novináři nás dávali ostatním jako příklad zdravého rozumu, podle všeobecného mínění *důl nepochybně škodil krajině* a jeho zastavení bylo správné a hodné následování, jiní na nás žehrali za zvýšení nezaměstnanosti ve zdejších, už tak dost chudém kraji. Někteří ekologové dlouho ryčně protestovali proti údajnému zneužití osobních dat, spočívající ve zveřejnění jejich adres, ačkoliv jsme pravdivě tvrdili, že adresy máme z veřejného telefonního seznamu a z jejich vlastních petic.

Ekologové netušili, že nám poskytli jen vynikající záminku k ukončení prací. Nám přece vůbec nešlo o uran. O co nám šlo?

V Čechách jsme měli před celým světem utajenou podzemní pevnost, vybavenou konvertorem. O její existenci neměli tušení ani ekologové, ani Novoněmci, jejichž partaj *Vzkříšení Německa* nám rovněž dělala těžkosti. Nejprve málem prodala vimaan Američanům, pak navrhovala vyvlastnění mé cestovní kanceláře, zkrátka nedala si pokoj. S tak nespolehlivým zázemím by bylo riskantní pouštět se veřejně do čehokoliv opravdu nebezpečného.

Společnost *Vávra a synové* ovšem z české podnikatelské scény nezmizela, naopak. Zaměřili jsme se na servis energetických vyrovnávačů, kterých bylo pořád v Evropě málo. Polotovary jsme kupovali u firmy Junkers z Nového Německa, kterou jsem zpoloviny vlastnil, montáže dělaly party šikovných českých montérů. Vyrovnávače, umožňující provozovat elektrárny v režimu stálého výkonu, brzy zlevnily elektřinu v celém světě. Ekologové proti nim neprotestovali. Jen jednou se pokusili zpochybnit jejich bezpečnost, ale neprozřetelně na to svolali velikou tiskovou konferenci. Dostavil jsem se na ni a jejich argumenty jsem bez velkých problémů vyvrátil. Naštěstí tomu jako vždy nerozuměli a bylo to pro ně předem ztracené. Dokázal jsem jim, že energetické vyrovnávače životní prostředí neovlivňují, neboť jde o čisté technologie. Škodlivé zplodiny? Žádné. Nebezpečné záření? Žádné. Působení na obsluhu? Tady se chvíli pokoušeli argumentovat soudním případem Johna F. Astingse, bývalého zaměstnance vyrovnávací stanice Baltimore-South, který svoji společnost zažaloval o náhradu za rakovinu plic, podle něho vyvolanou sáláním konvertoru. Účinnost konvertorů se blížila 99%, ale to procento se projevovalo teplem, takže konvertory, jako ostatně každý stroj, za provozu trochu hřály. Měl jsem naštěstí o tomto procesu novější informace, neboť mě to zajímalo. Pan Astings byl předtím silný kuřák a soud po tomto zjištění jeho žalobu zamítl.

To by bylo křiku, kdyby chudáci ekologové tušili, že vyrovnávače pracují na stejném principu jako torzní Q-bomby! Popularizaci jsem ale pro údajnou složitost technologie odmítal a dbal jsem na to, aby se mezi zasvěcené odborníky nedostali mluvkové. Vyrovnávače měly s konvertory plno součástek shodných, vždyť si také ukládaly energii do zakřivení prostoru a později ji podle potřeby uvolňovaly. Nikomu proto nebylo nápadné, že jsme komponenty vyrovnávačů dováželi v množství, z něhož jsme spotřebovali sotva deset procent. Ostatní pohlcovaly naše stavby na paralelních světech, aniž by náš vlastní svět něco tušil.

Bylo to ale od nás nečestné?

Nejbližším známým jsem tvrdil, že ne. Už atomové elektrárny prokázaly, že ve vědě je demokracie nesmysl. Kdejaký povaleč si pak osobuje právo zasvěceně žvanit o nebezpečí, o kterém nemá představu, ale ještě větším neštěstím jsou politikové, kteří mohou rozhodovat. Blokády elektráren i mezistátních hranic ochromily vývoj jaderných elektráren ve prospěch uhlí, ropy a plynu. Poslední hřebíček do jejich rakve jsem bohužel asi zarazil já, levnější hitlernafta další vývoj na neurčitou dobu přerušila. Nebyl to úplný konec, ale

nepochybná stagnace. Byla to ale škoda. Jako Belial jsem věděla, že reaktory jsou nejlepší zdroje energie.

Byly ale výzkumy paralelních světů opravdu tak nebezpečné?

Jak se to vezme. Očekával jsem, že další světy nebudou pohodové jako Čtvrtá Země, ale snad ne tak nebezpečné jako Třetí. S obyvateli tří dalších světů jsme se domluvili. Uzavřít se hermeticky v jednom světě či regionu? To kdysi lidstvu předvedli Číňané. Ohradili se Velkou Zdí proti celému světu a na konci už jen zírali na pokrok, který za ní nastal. Proti anglickým dělovým člunům mohli postavit jen dřevěné džunky a povstání boxerů nemělo proti anglickým puškám ani nepatrné vyhlídky na úspěch.

Na poradě se syny a několika blízkými přáteli jsem se rozhodl pokračovat ve výzkumech, ale už ne tak veřejně jako v Novém Německu, kde nás měl celý svět jako pod lupou. Bylo jen přirozené vrátit se do Čech, jak nám ostatně ekologičtí Novoněmci občas předhazovali.

Byt v Novém Německu jsem ale neprodal. Počítal jsem, že se sem vrátím. Kurt Werner slíbil, že se do mého bytu občas podívá. Bydlel přes chodbu a svěřil jsem mu proto s klidným svědomím klíče. V Novém Německu nebyla o byty nouze, ale i když se zlodějům v Novém Německu nedařilo, prázdný byt láká různá individua. Kurt byl pro mě ale zárukou, že se mohu kdykoliv vrátit.

Nordenovu pevnost jsme podle dohod s ekology demontovali, jenže vybavení jsme nezničili. Zpětně jsme je smontovali v další nové pevnosti hluboko pod Krkonošemi. Přístup tam byl pouze mimoprostorem, žádná chodba tam nevedla, ale v případě nečekaných potíží bychom ji mohli prorazit. Podle dohody s Uaxio by nám opět pomohli Kopffüsslerové.

O přemístění konvertorů věděli jen moji největší přátelé ze skupiny kolem Kurta a televize Berlín. Souhlasili se zrušením všech konvertorů na území Nového Německa. Provoz mezi Zemí a Druhou Zemí by beztak řídili Kopffüsslerové, v Novém Berlíně byly jen terminály, což bohatě stačilo.

Oficiálně jsme zastavili i průzkum *nižších* světů. Naše poslední výprava instalovala konvertory od Čtvrté Země přes Pátou až na Šestou, abychom mohli podle slibu vrátit domů Ciropegy. Měli jsme teď mezi nimi přátele, ale nemohli jsme je déle zdržovat u nás, stýskalo se jim po domově.

Tím nám ale nastalo další období, tentokrát velice radostné.

Ciropegy podle slibu donosily zárodky tefirských dětí. Narodily se císařským řezem pod dohledem lékařů Země i hlavonožců. Ciropegy tím splnily slib, ale o další osud tefirských dětí zájem neměly, to měla být naše starost.

Jak Uaxio správně předpovídala, všech osmnáct dětí byly holčičky. Krásné jak obrázek, ale obávanější než plutoniová bomba. Němci s ulehčením přivítali mou nabídku postarat se o ně a převzít odpovědnost za to, že se nestanou nikdy hrozbou a ve všenněmeckém referendu mi je svěřili k výchově.

Zatím tak strašně nevypadaly. Osmnáct malých kojeňátek, odkázaných na umělou výživu, vypadalo stejně jako lidská miminka. Zakoupil jsem pro ně v Čechách na venkově u lesa nedaleko našeho bývalého *dolu* osamělou vilu a najal k jejich opatrování čtyři zkušené vychovatelky. Ubytovali jsme se tam všichni. Já se syny v patře, vychovatelky s dětmi dole. Zpočátku jsme museli čelit nájezdům reportérů, ale jejich zájem našťestí rychle opadl. Mimina přece vypadala tak obyčejně...

Až na jednu maličkost, o které jsme se raději nešířili.

Všechna děvčátka měla pod kůží u uší nepatrné tvrdší bouličky velikosti lískových oříšků. Podobaly se nádorům, ale byla to *mgýčna*, geneticky vytvořené elektromagnetické orgány k řízení tefirských strojů. Měly cosi společného s orgány elektrických úhořů a rejnoků, nebyly znát a dlouho nebyly aktivní, ale věděl jsem, že se brzy aktivují. Vysoké krajkové límce tefirských plášťů, ve středověku z neznalosti módní i mezi lidmi, nebyly pouhou ozdobou. Ty tefirské obsahovaly snímače i vysílače. Tefirské pláště obsahovaly i cosi jako radar, proto měli tefirové přehled o tom, co se děje za jejich zády a nebylo snadné překvapit je zezadu.

Mgýčen si našťestí kromě mě nikdo nepovšiml. Tefirské děti byly nádherné, i když to byla teprve batolata. Málokdo viděl krásu Belial, málokdo tušil, co z nich jednou může být za andělské krásy... Uměl jsem si to představit jako málokdo, ale bohužel, ani s Belial v hlavě jsem nebyl jasnovidcem. Netušil jsem, budou-li pro Zemi přínosem nebo hrozbou.

Ani to, že by mě ty milé děti mohly stát život...

Teprve za půl roku od zničení posledních Árijá jsem dokázal bez pomoci vstát. Rozhodnutí sloužit za příjemce vzpomínek Belial bylo riskantní, ale na druhou stranu zachránilo Zemi. Přineslo mi dlouhodobé upoutání na lůžko, ale také vědomosti, jaké nikdo na Zemi neměl. O mnohé jsem se s lidmi ochotně podělil.

Diskovité dopravní letouny firmy Boeing způsobily po celém světě leteckou revoluci, neboť nepotřebovaly letiště, přistávaly na ploše jen nepatrně větší než jejich půdorys, na rozdíl od vrtulníků neohrožovaly okolí roztočeným a přitom zranitelným rotorem a starší stroje s křídly vysoce překonávaly rychlostí a zejména spolehlivostí. Firma Boeing nebyla samotná, všechny letecké továrny se orientovaly na nové technologie. Zaostat znamenalo koledovat si o bankrot.

Ostatní vědomosti jsem se ale rozhodl nezveřejňovat. Zbraně měly podle mě zůstat tajemstvím nejlépe navždy. Vimaan v Muzeu Nového Německa jsem dal proti zneužití od začátku zajistit jak to šlo, ale i tak mi dělал starosti. Kdoví, koho napadne zkoumat a napodobit jeho zbraňové systémy, nebo ještě hůř, prodat je ke zkoumání jiným. Honosná pancéřová budova Muzea nebyla nepřekonatelná, organizovaná banda zlodějů vybavená změkčovači by mohla snadno proniknout dovnitř.

Nakonec jsem se dohodl s partou zasvěcených kolem nového starosty Berlína Kurta Wenera nahradit vimaan maketou. Tajně ji postavili v Čechách a od originálu se lišila jen tím, že jí chybělo vybavení, zbraně a štíty. Přiznám se, oddychl jsem si, když jsme bojeschopný letoun zaměnili touto neškodnou kopií.

Kde by ale měly být zbraně ukryté? Od začátku mi bylo jasné, že snahy získat je po první odmítnuté nabídce neskončí. Po dobrém jsme odmítli, mohli jsme tedy očekávat **pokračování jinými prostředky**. Kam ale na našem světě nedosáhnou dlouhé prsty ostřílených borců z tajných služeb?

Věděl jsem o jediném vhodném úkrytu, mimo Zemi. Jára nakonec s lidmi Čtvrté Země vyjednal, že nám přenechají území po bývalé vesnici **Dibriha**. Nikdo z místních se tam beztak nechtěl usadit, ačkoliv tam po zabitých vesničanech zůstalo několik nepoškozených domů a veškeré nářadí. Vimaany jsme nakonec uskladnili v jeskyni, kam se ještě nedostala jiná lidská noha než naše. Jeskyni, kde našli vesničané smrt, jsme částečně zazdili, ponechali jsme jen úzké dveře vedoucí dovnitř. Dál ve skále jsme vytvořili rozsáhlý skalní dóm, kam jsme nebezpečnou kořist skryli. Jeskyni jsme pracně nerubali, ale vykousli jsme si ji z hlubin hory nárazem konvertorem a stejně tak snadno jsme prorubali vjezd. Vchod jsme po vzoru hlavonožců uzavírali pohyblivou skálou.

Kopie jsme nahradili i bojové kombinézy Árijá. Nebezpečí jejich zneužití bylo menší, nedaly se totiž ovládat lidmi. Jejich původní majitelky je řídily mgýčny, tuto schopnost na Zemi naštěstí nikdo neměl. Přesto bylo lépe **uklidit** je co nejdál. Daly by se z nich totiž pochopit principy ochranného pole vimaanů.

Nebylo nutné pracně hádat, k čemu všechny ty přípravy. Měli jsme opět cíl, nejen Čtvrtou Zemi, ale i další. Bohužel jsme to teď museli podnikat tajně. Lidem Země se podařilo dokonale zkazit první kontakty s Kopffüsslery a nemohli jsme ručit za to, že se do dalších světů nedostane nějaký darebák. Tím spíš, že jsme mohli projít jedinečně tudy.

O skutečné struktuře paralelních vesmírů jsme tenkrát nevěděli nic. I šestirozměrný vesmír byl pro nás složitý, kde bychom čekali další rozměry? Ani znalosti od Belial mi nebyly moc platné, na to byly příliš mlhavé. Ze strategické stránky o nových světech věděla všechno, ale teorie jí byla cizí.

Měla ale úchvatné znalosti o Zemi, některé dokonce z nedávné doby. Hodily se mi také. Nemusel jsem se učit dalším jazykům, znal jsem jich tolik co ona, nemohlo mě zaskočit žádné pozemské nářečí, ale ani jazyky Pegsda, Cifuri a Loanebu. A kromě toho, Belial si toho ze Země pamatovala strašně moc. Byla u potopy světa, kterou d'áblice kdysi vyvolaly, účastnila se stavby Babylónské věže a výpravy do světa nad námi, znala jménem největší město hlavonožců a nazývala tak jejich svět, Xijtra. Všechny její vzpomínky byly teď moje. Jako bych sám stál na ochozu pětisetmetrové věže a přezíravě pozoroval hemžení místních lidí v tehdy vzkvétající říši Babylonu. Mělo to ale i stinné stránky. Pamatoval jsem si, jak jsem lidi Země zabíjel. D'áblice Belial z toho kdysi měla zábavu, chodila si na Zem zastřílet jen pro potěšení z umírání lidí, ale já jsem se při těch vzpomínkách cítil vinen tisíci vraždami.

Jediné, co mi pomáhalo, bylo vědomí, že jsem to nebyla já, kdo ty nešťastníky zabíjela. Ale málo platné, všechno jsem si pamatovala, ty tisíce spálených těl s roztrženými břichy, pečené zaživa na roštích v pecích i jen tak, pamatovala jsem si i chuť lidského masa, neboť Belial měla sklony i k lidojedství. Lidé Země pro ni nebyli víc než dobytek. Často si s požitkem vychutnala biftek ze zabitého lidského rolníka, s oblibou si připravovala i smažená dětská játra.

Hledala jsem teď zapomenutí v podporování výprav do dalších světů. Byla to příliš velká zátěž, ale nepolevovali jsme. Jirka s Járou se z každé výpravy vraceli unavenější, ale nadšení novými objevy. Povedlo se jim navázat kontakty s obyvateli Páté Země zvané Cifuri, opět se přivítali s Ciropegami z Šesté Země, kde jim kontakty významně usnadnila pověst o **přátelských lidech ze světa zvaného Země**, rozšířená našimi

známými.

Ani bytosti osídlující Pátou Zemi nebyly u nás neznámé. Zřejmě se k nám dříve dostávaly s tefiry. Cifuri byli naši známí mimozemšťané z Roswellu, kdysi mylně považovaní za piloty létajících talířů. Měli útlejší postavy, lidem podobnější než Pegsdové, obličej bez znatelných úst a nosu a velké mandlové oči. Zpočátku k nám neměli důvěru. Nedivil jsem se, podobali jsme se tefírům a oni si s nimi jistě užili své. Jirka s Járou je ale přesvědčili, že jsme jiní a všechno pak pokračovalo skoro jako po másle.

Sedmá Země, tefiry nazývaná Ribge, byla krásná, ale skoro pustá. Nežila tam žádná velká zvířata, jen býložravci a menší predátoři do velikosti šakala, tedy nic, co by mohlo významně ohrozit člověka.

»Bude to nádherný svět, až bude nutné někam umístit přebytek lidí ze Země,« uvažoval Jára při společné večeři, na které jsme se každý večer scházeli.

»Zítřa dokončíme pevnost na Sedmičce,« pochvaloval si Jirka. »Umístíme ji na Osmičku, tefirsky Vorgyle a budeme zase dál. Pak bude na řadě Devítka, Ydlecoge.«

»Rozhlédli jste se dost důkladně na Sedmé Zemi?« napomínal jsem je. »Já jen, abyste tam nepřehlédli nějakou místní civilizaci! I na Zemi přece žijí některé kmeny v podzemních obydlích.«

»Pevnost bude stát na ostrově, který jsme důkladně prozkoumali,« uklidňoval mě Jára. »Podrobný průzkum světů musíme tak jako tak ponechat jiným. Ve dvou lidech nemáme šanci obletět víc než setinu plochy každého světa, i to je jen průzkum z letadla. Víím, necháváme za sebou nedodělky, je to jisté riziko, ale v našich silách prostě není dokončit to všude do posledního koutu.«

»Dobrá,« spokojil jsem se s tím. »Postupujte opatrně, máte snad rozum.«

»Zajímalo by mě,« nadhodil Jirka, »jak daleko se ještě dostaneme. Jestli jsem to správně pochopil, tefirové skončili na Jedenáctce. Co bude za ní?«

»Nevím,« pokrčil jsem rameny. »Belial to nezajímalo. Elitní vojenská velitelka se na své vědce dívala z despektem. Na posledním, nejpřehlíženějším místě v jejich hierarchii byly zdravotnice a učitelky, před nimi byly vojensky organizované vědecké oddíly a dělnice automatických továren. Pak teprve následovala elita, technický a pomocný personál hangárů, bojovnice-výsadkářky, pilotky, velitelky a nahoře, přesněji nejlouběji kněžny, které rozhodovaly o všech strategických rozhodnutích.«

»Mluvíš pořád zmateně,« upozornil mě Jirka.

»Vím,« usmál jsem se. »Tefirové měli v mluvnici větší zmatek, než tušíte. Mužský a ženský rod používali tak, že by se vám to zdálo úplně chaotické. Ačkoliv všechny byly ženy, v řeči stále používaly mužský rod. Ne k označení pohlaví, ale důležitosti, asi jako na Zemi plural majesticus u panovníků. Jak to vzniklo? Na to se mě neptejte, nevím to. Belial to nezajímalo a já nemohu vědět víc než ona!«

»Belial tedy o průzkumech dalších světů nevěděla nic víc, než že se tam něco děje?«

»Tak se to nedá říci. Jako velitelka byla informovaná možná lépe, než co o sobě navzájem věděly jednotlivé vědecké oddíly. Zajímaly ji ale jen vojenské podrobnosti, ne vědecké poznatky.«

»Co třeba věděla?« zpovídal mě Jirka.

»Například že je na všech dosud navštívených světech dýchatelné ovzduší, všude se lidé obejdou bez skafandrů. Vědkyně to vysvětlovaly tím, že planety podobných charakteristik jsou stejně osvětlené, na všech se přibližně ve stejné době vyvinul i život, proto je všude stejný poměr kyslíku k dusíku, všude jsou rostliny i živočichové, ačkoliv někdy odlišných forem. Jen rozum na většině světů chybí, jinde je na nižším stupni vývoje. O Sedmé Zemi Belial věděla, že tam žádná civilizace není a nikdy nebyla.«

»Vidíš! A proč jsme museli celý ten svět prolétávat křížem krážem?« durdil se Jirka.

»Protože se tefirové mohly zmýlit,« podotkl jsem. »Nikdo není neomylný. Prozradím vám ještě jedno. Osmá Země bude pustý a prázdný svět, ale ne tak příjemný, jako Sedmá.«

»Ty už to víš?« kabonil se Jirka. »Proč nám neřekneš, do čeho jdeme?«

»Těšilo by vás to?« usadil jsem ho. »Necítíte závan objevitelské horečky?«

»To ano, taky napětí a dobrodružství. O to přijdeme, když si uvědomíme, že vlastně o nic nejde.«

»Na Osmičce si dobrodružství užijete habaděj,« utěšoval jsem oba. »Je to svět zemětřesení a sopek. Budete mít fušku najít místo, kam se dá umístit pevnost pro další stupeň.«

»No vidíš!« řekl Jirka. »Už se těším!«

Ráno po snídani hoši odešli a já zůstal v dětském koutku. Začal jsem opatrně chodit, ale pořád jsem si v chůzi nebyl jistý. S francouzskými holemi jsem hledal klid mezi batolaty. Hrál jsem si s nimi a přemýšlel.

Těch osmnáct sirotek je poslední, co zbylo z civilizace, která desetitisíce let před námi pronikla do nadprostoru, dokonce oběma směry. Civilizace, která se tak dlouho ničila, až si důkladně zničila i vlastní svět. Můj útok Q-bombou byl posledním hřebíčkem do její rakve, posledních čtyřicet tisíc tefírek byl už jen zlomek kdysi početné civilizace. Zničili jsme je z nutnosti, neměli jsme jiného východiska. Všechny informace hovořily o smrtelné hrozbě nejen pro nás, ale i pro ostatní světy oběma směry.

Klíčová otázka, která všechny zajímala, byla, zda se dají děti zla normálně vychovat, nebo jestli z nich nevyrostou nebezpečné d'ábelky. Tvrdil jsem, že za to může výchova, ale mnoho lidí se mnou nesouhlasilo, nejen těch, kdo o věci neměli ani ponětí. Mezi mými odpůrci byli psychologové, lékaři i učitelé.

Děti byly ale zatím příliš malé. Batolily se, lezly po čtyřech. Vychovatelky mi s obavami tvrdily, že už teď mají náskok před námi, lidmi Země. Pozemská mimina prý nejsou v tomto věku tak čiperná.

Podle mě to nic neznamenalo. Měl jsem na to vlastní hledisko. Děti se totiž rády mazlily. Vzít některé do náruče bylo pro ně vrcholem blaha. Pokud mě paměť Belial Naarské neklamala, tefírské děti, odmalička vychovávané k tvrdosti k sobě i jiným, se nikdy nemazlily. Tefírské vychovatelky v nich city potlačovaly, aby mohly vychovat plnohodnotné zabijáky pro potřeby armády, která vládla všemu.

Tyto děti mě ale měly rády. Hrnuly se ke mně, všechny jsem postupně pochválil a pohladil. Zdálo se, že ke mně přilnuly více než k vychovatelkám. Nebylo to tím, že šlo o profesionální zdravotní dětské sestry, které výchovu braly jako profesi a děti pro ně byly cizí? Nebo se jich prostě bály, jako mnoho jiných? Proč ale? Vždyť ty děti za nic nemohly!

Dveře se náhle rozlétly a do dětské herny vpadli Jirka s Járrou.

»Tati, pojd' ven!« vytrhli mě od dětí.

»Proč?« usmál jsem se na ně, ale také jsem zvažněl při pohledu na jejich vzrušené a nepřírozeně vážné obličej.

Vytáhli mě na chodbu a jakmile zavřeli dveře do herny, oba jeden přes druhého začali sdělovat, co se jim přihodilo.

»Umístili jsme naši pevnost na jedinou plošinu široko daleko, na malém ostrově,« začal Jára.

»Jenže jsme ani neskončili dálkové testování, když náhle něco přilétlo a udělalo nám to z pevnosti obrovský radioaktivní kráter,« dodal to podstatné Jirka. »Znamená to, že Osmička není pustá, jak jsi tvrdil. Má obyvatele, ale chovají se k nám nepřátelsky. Úplně jako tefírové.«

»Chceme vědět, co dál!« dodal Jára.

Bariéra

Nepotřeboval jsem složitě cestovat na Sedmou Zemi, abych viděl všechno. Kluci pořídili na místě bohatou fotodokumentaci. Bohužel z těch snímků vyplývalo, že někomu dosud neznámému překážíme. Ale proč? Ten svět měl být přece prázdný!

Jára tam potom ještě jednou zavítal. Zvolil si k tomu večer, Jirka ho jistil. Kde zůstaly doby, kdy jsme podnikali průzkumy neznámého světa s vrtulníkem bez hermetické kabiny! Kluci se naučili pilotovat rychlé, obratné a mnohem lépe chráněné vimaany. Nebyli tam ale dlouho. Radioaktivita v celé sledované oblasti znatelně stoupla, takže o způsobu zničení naší pevnosti nemohlo být pochyb.

»Kde jsou ale ti, kdo to způsobili?« zeptal jsem se.

»To je to!« odtušil Jára. »Na Osmé Zemi jsme nikoho nenašli. Možná se skrývají pod zemí jako na Třetí Zemi, ale tady bych to nečekal. Na místě naší pevnosti je sice zvýšená radiace, ale nikde jinde ne, kamkoliv jsme se dívali.«

»To znamená jedno. Jsou tu někde bytosti, říkejme jim pro jistotu *lidé*, válečnického založení. Schovávají se před námi, ale neválčí mezi sebou tak soustavně, jako na Trojce.«

»Ale jsou také od rány,« potřásl hlavou Jára. »Naše pevnost tam nestála ani čtvrt hodiny. Co s tím budeme dělat?«

»Máme několik možností,« usmál jsem se. »Předně začít po těch bytostech soustavně pátrat. Za druhé přeskočit je Járovou metodou podzemní pevnosti. Tady bych byl opatrnější než Jára na Trojce, počkejme raději měsíc či dva, až si budeme jistí, že nás neobjevily. Nespěcháme přece. Další možnost, vzdát se výzkumů, odložíme až kdyby to opravdu jinak nešlo.«

»Mám nápad,« nadskočil náhle Jirka. »Postavíme tam další stavbu a budeme pořádně sledovat, co se bude dít.«

»Škoda námahy,« ohrnul nos Jára. »Tobě by se chtělo plahočit se s nějakou stavbou jen proto, aby ti rošťáci měli další terč?«

»Musíme stavět skutečnou pevnost?« opáčil Jirka. »Proč? Při troše trpělivosti vykousnu během pěti vteřin z nejbližší skály na Sedmičce tak nádhernou polokouli, že bude *vypadat* jako nějaká stavba.«

»Jen aby se měli do čeho střefovat?« opakoval Jára.

»Jistě, brácho! My to budeme filmovat, abychom se dověděli, odkud ten výbušně radioaktivní pozdrav přiletí.«

»Moc se mi to nelíbí,« zavrtěl jsem hlavou. »Vystavovat se nebezpečí toho druhu je asi jako tahat tygra za ocas.«

»Ten tygr bude zavřený v kleci,« trval na svém Jirka. »Můžeme udělat tak malou propust, že se skrz ni do Osmičky prostrčí jen objektiv videokamery.«

»To jistě dokážeme, ale ani pak se mi to moc nezdá,« sýčkoval jsem.

»Já bych také radši postavil pořádnou strojovnu a dal ji na Osmičku někam kilometr pod povrch a ať se třeba kočky pudrujou!« přidal se ke mně Jára.

»To můžeme potom,« nevzdával to Jirka. »Měli bychom na tom začít pracovat, stejně nám to nějakou dobu potrvá. Ale nebude marné zjistit, kdo se nám staví do cesty. Přejemnějším by nám mohli místní obyvatelé dělat potíže s transportem.«

»Ach jo,« vzdychl si Jára. »Já mám pro tátu taky jednu záhadičku. Nevím sice, jaký to má význam, ale záhady jsou od toho, abychom je vysvětlovali.«

»Povídej,« vybídl jsem ho věčně.

»Jde mi o Měsíc,« nedal se Jára pobízet. »Proč existuje jen v některých vesmírech a v jiných ne?«

»To se dá pochopit,« zkusil jsem mu to vysvětlit. »Sousední vesmíry se od počátku gravitačně ovlivňují, proto se hmota v každém z nich zkoncentrovala na stejném místě. Čím víc se koncentrovala, tím víc ovlivňovala své sousedy. Proto je Slunce na témž místě v našem vesmíru i ve všech sousedních, proto má Země své dvojníky. Což už ale nemusí platit o menším měsíčku. Někde se stačil vytvořit, jinde ne. Asi bychom se měli rozhlédnout po ostatních vesmírech, zda někde nechybí Mars, případně Jupiter, to by mohlo narušovat rovnováhu. Ostatně se prý Kopffüsslerům podařilo podle chybějícího měsíce paralelní světy objevit.«

»Právě!« odtušil Jára. »A co když v některém dalším vesmíru nebude na svém místě i Země?«

»Pak tam skončíme s průzkumem,« pokrčil jsem rameny. »Naše dosavadní představa paralelních vesmírů jako nekonečného schodiště může být přece mylná. Může to být i něco jako kniha, kde jsou jako listy jednotlivé světy. Dvourozměrné bytosti by to tak jistě chápaly. Přeskočit z listu na list by pro ně bylo jako pro nás projít propustí. Tahle analogie souhlasí i v tom, že je mnohem těžší přeskočit mezi sousedními listy než provrtat se skrz list, jako je pro nás směr *nahoru*. Knihy ale mají omezený počet listů a pak můžeme narazit na desky, za kterými už nic nebude.«

»Analogii s knihou neberu,« řekl Jára. »To by se snadné přeskoky střídaly s obtížnými, kdežto my postupujeme pořád jen *dolů*.«

»Kniha je vzdálená a nepřesná analogie, tak ji také musíš chápat,« namítl jsem klidně.

»Dobře, tedy na to půjdeme jinak,« mávl rukou Jára. »Svět Kopffüsslerů měsíc nemá. Náš ano, Trojka, Čtyřka a Pětka ne. Ale Šestka má měsíc, dokonce obíhá na stejném místě jako u nás. Budiž, ovlivňují se gravitací, ačkoliv je to přes tři paralelní vesmíry přinejmenším podivné. Sedmička měsíc nemá, Osmička také ne. Vsadím se oč chcete, že u Desítky měsíc bude. Co ty o tom víš, tati?«

»Zajímavé je, že máš pravdu,« zvažněl jsem. »Belial to věděla, ale nepřikládala tomu váhu. O přírodní oběžnici naší Země věděli tefirové od její první návštěvy, což je už hodně dávno. Věděli o měsíci u Šestky i u Desítky. Tvrdili, že je to ve všech vesmírech výjimka. Asi jako měsíc, obíhající kolem Venuše u Třetí Země. Ten zase chybí u nás.«

»Tahle měsíční výjimka se ale naprosto pravidelně opakuje každý čtvrtý vesmír!« dodal rychle Jára. »Proč každý čtvrtý?«

»To může být náhoda,« vrtěl jsem hlavou. »Existují tři nám známé vesmíry, které měsíc u Země mají. Čírou náhodou jsou od sebe vzdáleny o čtyři stupně. Další Měsíc ale může být až u Dvanáctky. Kdyby byla další oběžnice Země u Čtrnáctky, asi by to stálo za zkoumání.«

»Tak bychom si mohli vyzkoušet, tati, co se stane, až narazíme na ty tvoje *desky*,« rozvíjel to Jára dál. »Postavme konvertor na Měsíci a zkusme to. Měsíc u Třetí Země chybí, uvidíme, jak se to projeví. Otevře se tam propust do prázdna? Nebo ji *aforxita* zablokuje? Vždyť je to další záhada! *Aforxita* nám nedovolí otevřít druhou propust mezi dvěma vesmíry, pokud už mezi nimi jedna otevřená je, ale dovolí otevřít propusti mezi různými vesmíry. Proč?«

»To nevím,« pokrčil jsem rameny. »Zaslouhovalo by to důkladnější bádání, na které nemáme čas. V současné době se ženeme jako závodní koně přes překážky a základní výzkum necháváme plavat.«

»Možná je to chyba,« odušil opatrně Jára. »Je to ale na obě strany. Kdybychom pilně báдали nad základy, nic neobjevíme. Ženeme se dopředu, protože tam jsou nové vesmíry. Vezmi si třeba Sedmičku, Ribge, Ideální svět pro lidi Země, prázdný, vhodný ke kolonizaci. Možná je takových víc. Nemusíme jako kobylinky zaplavit všechny, třeba se některý z dalších světů bude hodit i jiným!«

»Myslíš to hezky, ale...« přibrzdil jsem ho. »Doprava mezi paralelními vesmíry není jednoduchá. A kromě toho, cesta vede často přes cizí světy, které k nám nemusí být tak blahosklonné, jako civilizace Čtvrté, Páté i Šesté Země. U Osmičky máme ostatně podobné potíže jako u Trojky.«

»Už bychom měli ty světy pojmenovat,« zabručel ne zrovna nadšeně Jirka. »Pořád je číslujeme. Je to jistě lepší na orientaci, ačkoliv máme hned na začátku anomálii, když naší Zemi říkáme Jednička a domovu Kopffüsslerů Dvojka. Tím se nám pořadí prohodilo na Dvě - Jedna - Tři - Čtyři. Světy si pojmenovaly i ty necitelné tefirky. Xijtra, Kanaán, Gehenna, Pegsda, Cifuri, Loaneb, Ribge, Vorgyle...«

»Pěkně děkuji, raději bych zůstal u těch čísel,« otrásl se Jára. »Když jména, pak ta, která používají místní obyvatelé.«

»Vyjde to nastejno. Xijtra, Země, Gehenna, Pegsda, Cifuri, Loaneb, bezejmenná, bezejmenná, bezejmenná,« jmenoval jsem je. »Liší se to u Země, která je přece jen víc než pouhý Kanaán. Poslední Ribge, Vorgyle a Ydlecoge nemají vlastní obyvatele, tudíž ani jméno. Jméno Xijtra navíc platí jen pro nás, lidi. Skutečné jméno toho světa je složitější, Xijtra je jen to, co zbude, když vynecháš, co my lidé nejsme schopni ani slyšet, ani vyslovit.«

»Tefirská jména se mi nelíbí!« trval na svém Jára.

»Tefirská jména jsou Gehenna, Ribge, Vorgyle a Ydlecoge,« upozornil jsem ho jemně. »Gehenna byla jejich domov. Odmyslíš-li, co to u nás znamená, bylo to jméno libozvučné a mohlo mít svoji krásu.«

»Pro mě za mě,« mávl rukou Jirka. »Na jménech asi nezáleží, navrhuji tedy pokračovat, kde jsme přestali. Můžeme na Sedmičce, tedy Ribge, začít stavět konvertor pro podzemní umístění, já zatím na

Osmičku Vorgyle přemístím falešnou pevnost, ať už konečně víme, odkud nás kdo ohrožuje. Otázku jmen necháme na Indy. Beztak se mi zdá, že jméno **vimaan** je mi nějak indicky povědomé.«

»To se ti nezdá, je tomu tak,« vzdychl jsem si. »Některá jména se uchytila na Zemi. Lidé je slyšeli od tefirů a zapamatovali si je. Ačkoliv, vimaan v původním indickém pojetí létá s **mocným burácením a víchrem na mocném paprsku, zářícím jako slunce**... Skutečné **vimaany** tefirů létají skoro neslyšně.«

»Pokud nepoužiješ některou ze zbraní,« namítl Jirka. »**Rodzot** také vypadá jako mocný paprsek, zářící jako slunce, dokonce včetně burácení a ohnivého vše spalujícího víchru. Nemluvím o bombách, jaké smetly Sodomu a Gomoru.«

»Dobrá, nechme toho,« pokusil jsem se to ukončit. »Můžeš umístit falešnou pevnost na Ribge. Uvidíme, co dál.«

Nechtěl jsem, aby se kluci rozdělili. Dokud se vzájemně jistili, měl jsem o ně menší obavy, ačkoliv se pouštěli sami do výzkumů, nebezpečných pro celé dobře vybavené vědecké týmy.

Konečně jsem se trochu vzpamatoval, abych se toho mohl účastnit s nimi. Jára stále trval na tom, že nemůžeme vést výzkum jen jedním směrem, podle něho bychom měli vyzkoušet i pevnost na Měsíci.

»To neudržíme v tajnosti,« varoval jsem ho. »Měsíc je příliš na očích a je na něm rušno, nic tam potají nepostavíme. Tři až pět výprav týdně, ba ne, zase bychom museli pracně vysvětlovat světovému veřejnému mínění a dobře víš, jak jsou na nás už teď lidé nabroušení.«

»Bez tebe by tam nelétal nikdo,« vrčel nesouhlasně Jirka. »Měl sis dát tefirské motory patentovat! Chybělo málo, patent by měl podvodník Robertson a ještě abys mu platil za něco, co jsi mu předtím sám tak podrobně a pečlivě vysvětloval!«

Jára ale nemínil tuto záležitost komentovat a šel k věci:

»Nemusíme stavět na našem Měsíci. Na Měsíci Šestky se na nás nikdo dívat nebude.«

»Dobrá, zkusit to můžeme,« ustoupil jsem. Také jsem na to byl velice zvědavý.

Stavěli jsme tedy dvě pevnosti najednou, jednu na Zemi Sedmiče, druhou současně s ní na měsíci Šestky, která nám samozřejmě dala zabrat víc už proto, že měsíc Šestky neměl atmosféru, stejně jako jeho dvojník u Země. Sami jsme pochopitelně něco tak komplexního stavět nemohli, museli jsme do tajemství částečně zasvětit pár kamarádů, ale mezi Čechy vždycky najdete dost odvážlivců, kteří půjdou i do tak grandiózního projektu, zejména při platových podmínkách, jaké jsme nabízeli.

Naštěstí mě napadlo další Kolumbovo vejce, postavit konvertor na Pětce a na Měsíc Šestky jej přenést pomocí nadprostorového konvertoru. Znamenalo to ovšem obrovskou spotřebu energie. Naštěstí jsme místním obyvatelům na Cifuri poskytli hitlernaftu a vyrovnávače elektráren, které neznali, takže nám naopak v rámci zkoušek přispěli nezanedbatelným množstvím energie.

Přemístění konvertoru s celou betonovou pevností na měsíc Šestky skončilo bez mimořádných událostí. Jirka měl pevnost na Sedmiče hotovou dřív, ale ani Jára neměl důvod k námitkám. Naštěstí jsme se neodhodlali postavit první konvertor na pozemském Měsíci.

Tam bychom se teprve dočkali překvapení!

Jirkovy pokusy s fiktivní maketou **pevnosti** dopadly přesně podle očekávání. Obě kamenné polokoule se na Osmičce neohrály, pokaždé se do deseti minut zablesklo a maketa se změnila v radioaktivní trosky.

Jirka ale přitom zjistil, že ničivé střely přilétají z oběžné dráhy, kde brzy objevil velikou umělou kosmickou stanici, nebo spíš dobře vyzbrojenou bitevní loď. Jára navrhl ve snaze pomoci bratrovi vyslat na oběžnou dráhu sondu, která by se stanici přiblížila.

»Poletíme vimaanem,« měl Jirka protinávrh. »Chráněný je přece dost.«

Tentokrát jsem se tomu vzepřel. Sonda nám dostatečně prokáže, co je to zač, nemá cenu riskovat.

Poslali jsme tedy sondu, nevelkou kouli se skleněným okem kamery. Vypustili jsme ji na odvrácené straně Osmičky a pomocí jiné nepatrné propusti ji sledovali až ke kosmické stanici.

Nejprve se zablesklo, to byla naše sonda. Stanice ji zničila jedním krátkým zábleskem, jen oblak kovových par se na tom místě rychle rozplýval. Vzápětí stanice prudce změnila oběžnou dráhu, přitom byla průhlednější a průhlednější, až nám úplně zmizela.

Další sondu potkal stejný osud až na to, že jsme už nezjistili vůbec nic. Mohli jsme hovořit o štěstí, že jsme tu stanici vůbec zastihli, dokud byla viditelná.

Neviditelná kosmická bitevní loď, ničící, cokoliv se pod ní na povrchu tohoto světa objeví i co se pohybuje kolem, byla dalším neznámem, se kterým jsme se setkali. Nevěděli jsme proč tu byla a jaký měla smysl. Svět Vorgyle byl pustý a prázdný. Připadalo nám to nesmyslné a pěkně zákeřné.

Na další válečné poradě jsme rozhodli umístit naši další pevnost do hloubky pod jedno z mnoha pohoří. Mezitím jsme se zabývali Járovou variantou, konvertorem na měsíci vedle Šestky. Ani tady jsme nesměli zapomínat na opatrnost. Průlet propustí neměl být obtížný, půjde o to, že nad Sedmičkou nebude měsíc, takže jediné místo vhodné k přistání je Sedmá Země. S vimaanem by to neměl být problém, Sedmička Ribge pro nás byla známá, ale čert nikdy nespí. Rozhodně stálo za to připravit se na všechno, co jsme mohli předvídat. Neměli bychom otevřít propust co nejdál od povrchu měsíce? Místo chybějícího nebeského tělesa bychom na tom místě mohli čekat ledacos, od gravitační anomálie po kosmické kamení, zdola neviditelné, ale tím nepříjemnější.

Cesty na měsíc Šestky se účastnili Jirka s Járou, já jsem je měl jistit zdola. Letěli tam samozřejmě vimaanem, já jsem na Šestce seděl v druhém. Mohl bych se buď vypravit za nimi na měsíc, nebo proletět na Sedmou Zemi.

Cesta na Měsíc nám netrvala dva dny jako Američanům v dávných dobách legendárních lodí Apollo. Dnes má NASA upravené boeingsy vybavené dokonalými hermetickými kabinami. Let na Měsíc je záležitostí i větších cestovních kanceláří, let na Mars, *další skok pro lidstvo*, už dávno nepředstavuje cestu na dva roky. Přesto jsem seděl u své vysílačky patřičně napnutý.

Byl bych někdy uvažoval o tom, že moji synové poletí na Měsíc? Těžko. A že to bude měsíc u Šesté Země? Vůbec ne. Že tam budeme stavět základnu, schopnou prolomit si otvor do sousedního vesmíru? Třikrát ne. Ale bylo to tu a já jsem poslouchal dech Jirky, pilotujícího vimaan, legendární létající talíř.

»Tati, slyšíš nás?« ozval se, jako by mi hovořil do ucha. Řekl to už před vteřinou, tolik potřebují rádiové vlny k cestě z Měsíce ke mně dolů.

»Slyším. Zkuste to!« souhlasil jsem.

Dvě vteřiny, než můj hlas doletěl tam a jejich odpověď zpátky, se daly vydržet. Na Šesté Zemi byl klid, byla tu noc, rovněž Sedmá Země bude mít noc. Jak jinak v soustavě, kde všechna nebeská tělesa, až na chybějící měsíc u Sedmičky, jsou na geometricky stejných místech?

»Zapínám propust...« řekl Jára slavnostně.

Okamžik ticha. Oni teď už jistě vidí skrz modravé kolo do Sedmého vesmíru, ztemnělou Sedmou Zemi. Zajímavé, včerejší krátká zkouška ukázala, že modravé kolo se objeví i tehdy, není-li kolem vzduch. Předpoklad že jde o ionizovaný vzduch byl tedy očividně špatný. Co to tedy bylo? Vzduch ne, tedy něco jiného. Ve vakuu neměla ta modrá aureola žádný hmotný podklad, přesto existovala.

»Tati...« vydechl mi náhle do sluchátek Jirka užasle. »To je neuvěřitelné! Tohle není Sedmá Země! Předně je tu měsíc, takže musíme být někde úplně jinde, ale nad jeho obzorem je i jiná Země a proboha - je plná světélek!«

Nezvaní hosté

V první chvíli jsem na kluky křikl, ať okamžitě vypnou propust, ale než k nim rádiové vlny doletěly, hoši se tak rozhodli sami. Zrušili propust a chvíli jsme se na dálku radili.

»Jedno je jasné každému,« tvrdil jsem. »Nedostali jste se do Sedmého vesmíru, ale někam jinam.«

»Neříkal jsem, že měsíce něco důležitého znamenají?« triumfoval Jára.

»Měl jsi pravdu,« uznal jsem. »Vypadá to na úplně jinou strukturu paralelních vesmírů, než jsme si až dosud mysleli.«

»Tvá jednoduchá *teorie knihy* dostala právě ránu z milosti,« prohlásil spokojeně Jára. »Tak to bývá, když se teorie dostanou do sporu s realitou. Bereme to na vědomí a musíme vymyslet jinou.«

»Co to ale bylo za svět?« vrtalo hlavou Jirkovi.

»Skoro bych řekl, že je to v této chvíli jedno,« opáčil Jára. »Jsme na začátku další cesty. První cesta byla přímočará, ať jsme ji nazývali schodiště, nebo kniha. Druhá cesta do toho vnáší další dimenze. Po čtvrtém rozměru, kterým se můžeme dostávat na další světy, to může být pátý.«

»Teď už je toho na jednoho člověka příliš, dokonce i na nás tři,« zhodnotil jsem to. »Mimochodem, těch rozměrů se toho účastní víc, Xijtrané tvrdili, že je jich jedenáct. Ale o to nejde. Jak se zdá podle těch světélek, je další vesmír obydlený. Měli bychom zkusit navázat s jeho obyvateli kontakt, ale napřed musíme vyloučit omyl. Je přece možné, že světla na Zemi X jsou běžné přírodní úkazy. Požáry, sopky, nebo něco takového.«

»Tys to, tati, neviděl,« vrtěl hlavou Jára. »To nebyla jen Země plná světélek! Viděli jsme kus Měsíce, ale nebyla to ta nevlídná, pustá šedivá koule, jako Měsíc u naší Země. Pod námi byla malá zelená planetka, viděli jsme tam i cosi, co se na dálku podobalo městům, ve vzduchu tam létala letadla, zkrátka, byl to další obydlený svět!«

»To by musel být tamní Měsíc podstatně větší než náš,« nechtělo se mi tomu uvěřit. »Říkáte, vzduch! Měsíc je menší než Země a únikovou rychlost má nižší. Vzduch tam správně nemá co dělat.«

»Nemůžeme vyloučit, že by byl větší než náš, mohlo tam působit i něco jiného, ale vzduch tam byl, to bylo jasné i z té výšky,« trval na svém Jára.

»Něco s tím budeme muset udělat,« povzdychl jsem si. »Příslloví říká, dali jsme se na vojnu, musíme bojovat, ale obávám se, že to budeme muset dát ve všeobecnou známost lidem na Zemi.«

»Bude to větší problém než na dosud,« uvažoval Jára. »Nesmíme otevřít propust u jejich měsíce. Mají tam vzduch, kdežto u měsíce Šestky je vakuum. Mohli bychom jim vzduch vysát jako vysavačem.«

»Opatrnost matka moudrosti,« potvrdil jsem mu.

»Jak to uděláme?« nadhodil Jirka. »Navrhují letět tam jedním vimaanem, druhý ho bude pozorovat a jistit nedaleko propusti. Zamlouvám si první výpravu dolů.«

»Počkej, ne tak hrrr,« krotil jsem ho. »Nevíme, co je tam za bytosti, neznáme jejich smýšlení, nevíme, jak nás přivítají. Nemůžeme se tam vypravit jen tak.«

»Jsi nějak moc opatrný, tati,« vyčetl mi Jára. »Chápu tě, u Gehenny jsi měl pravdu, ale cožpak musí být všechny světy plné bezcitných tefirů? Jsem pro Jirkův návrh, takže jsme dva proti jednomu a je tedy demokraticky rozhodnuto.«

»Dobře, jak myslíte,« přikývl jsem. »Musíme se na to ale dobře připravit. Počkejte s tím aspoň, než k vám doletím.«

»Ale pospěš si, tati,« pobízela mě Jirka.

Obloha nade mnou zčernala, let se zklidnil.

Opustil jsem zbytky atmosféry Šesté Země a řítil se k jejímu měsíci. Panebože, opakoval jsem si, kdy bych si pomyslel, že se za svého života stanu kosmonautem? A ne ledajakým! Lety k pozemskému Měsíci dnes provozují i turistické kanceláře, postavily si tam vlastní rekreační střediska, ale cesta na Měsíc je pořád považována za vrcholnou výpravu a letenka představuje pětimístnou sumu v dolarech. Tefirský vimaan je rychlejší než boeingsy, ačkoliv ani ty se nedají srovnávat s ničím z dřívější pozemské kosmické techniky. Navíc, ačkoliv to málokdo ví, mám zkušenosti patnácti tisíc let tefirské pilotky Belial. Uměl bych zkrátit let až o půl hodiny proti mým synům, o měsíčních pilotech nemluvě. Nikdo z nich by se mi nemohl vyrovnat, ačkoliv někteří mají tu trasu za sebou už stokrát, já poprvé.

Poprvé – ovšem jen ve vlastním těle.

Země se rychle zmenšovala. Vyhlížel jsem blížící se povrch měsíce. Vimaan neměl jen vyšší rychlost než pozemská letadla, ale i technickou úroveň obecně. Některé okenní obrazovky se na můj příkaz změnily v dalekohledy, jiné dodržovaly perspektivu lidského oka. Měl jsem před sebou jen pár hodin letu. Nedalo mi to, musel jsem vzpomínat. Jak je to dávno, co jsme jako kluci fandili Američanům, když se jejich první lunární modul Eagle opatrně snášel na povrch Měsíce? Tehdy trvala cesta několik dní, každý krok pečlivě prověřoval stohlavý tým v Houstonu, nic se nenechalo náhodě. A přece Apollo Třináct málem skončilo katastrofou. Křehké stěny prvních lunárních modulů byly příliš tenké proti vražednému kosmickému vakuu.

Vzpomínal jsem, ale před očima se mi odvíjely i jiné obrazy. První rande s Evičkou, strašně trapné, nevěděl jsem, co mám dělat. Evka už tenkrát dychtila vdát se, aby se co nejdříve dostala zpod područí své sekýrnické matky, chápal jsem to a nebyl jsem proti. Evička byla atraktivní dívka a věděla si rady. Tchán i tchýně nám bohužel brzy zemřeli, když do jejich auta narazil kamion a hrnul je před sebou několik metrů. Dlouho pak bojovali v nemocnici o život, než je doktoři odpojili s verdiktem, že se nedá nic dělat.

Pak se nám rychle po sobě narodili dva kluci, Evička s nimi zůstala doma, přerušila slibné zaměstnání a už se tam nevrátila, všechno leželo na mně až do osudové chvíle, kdy se nedaleko ode mne v lese zřítilo malé letadlo s hákovými kříži na směrovce a pilot na mě na okraji lesa vytáhl pistoli.

To ostatní pak probíhalo jedno za druhým jako na tobogánu.

Únos na Druhou Zem, který jsem tenkrát nechápal.

Poprvé tváří v tvář Hitlerovi, o kterém svět myslel, že na konci Druhé světové války zahynul v bunkru pod Říšským kancléřstvím. Ten zloduch přečkal své věhlasné protivníky i spojence, Stalina, Churchilla, De Gaulla a další osoby protihitlerovské koalice, ale i Mussoliniho a Hirohita.

Pak poprvé tváří v tvář Uaxio...

Němci zamýšleli původní obyvatele Druhé Země vyvraždit, ale málem to skončilo zkázou Němců. Ta civilizace byla silnější než pozemská a po počátečních úspěších Němců, daných momentem překvapení, se vzpamatovala a nejspíš by Němce bez slitování vyvraždila. Měla by na to právo, ale přece se dala přemluvit, aby válku s Němci ukončila mírem.

Mírem, kterému musela zmizet s cesty největší kreatura v dějinách Země - Hitler. Napadlo by mě, že se na něho nebudu dívat jen přes sklo televizní obrazovky, ale přes mířidla štekajícího samopalů?

Terorismus je sice svinstvo, ale schvaloval jsem i atentát na Heydricha, tím spíš na tuhle obludu. Kdyby všechny potentáty, kteří kdy na Zemi rozpoutali nějakou válku, někdo včas zastřelil, bylo by jistě méně problémů.

Minuty se skládaly jedna k druhé a Šestá Země se dole zmenšovala. V dalekohledně zvětšující obrazovce jsem viděl polokouli měsíční pevnosti, budovy konvertoru. Působila osaměle, Jirkův i Járův vimaan byly už v hangáru.

Přidal jsem se k nim během dvou dalších hodin. Kovová hermetická vrata od firmy Junkers se za mnou zavírala. Slabé syčení, to už je vzduch. Pro jistotu zkontrolovat skafandr, i když nechci zavírat přilbu, ve zdejších prostředí platí zásada jednat tak, jakoby se měla v následujícím okamžiku provalit stěna či strop.

Dveře, jištěné závorami, těsněné gumovým těsněním. Kolo, ručně tyto závory otevírající. Na Měsíci už mají novější mechanismy, ale právě proto jsme tyto kusy získali levněji. Tady to stačí. Máme sice v Neue Deutsche Bank miliardy, ale nikdo mě nikdy neviděl rozhazovat jen tak, každá marka i dolar měly své odstatnění.

»Ahoj, kluci!« v dalších dveřích.

»Pojď k nám, tati, musíš nás rozsoudit!« směje se Jirka.

Zabývali se dalšími vědeckými hypotézami o struktuře vesmíru, kterou jsme do této chvíle ani okem nespátřili a nikdy nespátříme. Jsme přece trojrozměrné bytosti, ani do čtvrtého rozměru nevidíme, můžeme si to s větším či menším zjednodušením nanejvýš představit.

»Nechte toho, kluci, víme zatím o vesmíru houbeles, na tom přece nemůžete stavět,« krotím jejich fantastické nápady.

»Máme co dohánět,« pokyvuje hlavou Jára.

Udělali mi už dopředu moji oblíbenou oranžovou kávu, která vznikla na Druhé Zemi, ale kterou jsme úspěšně přenesli na naši starou dobrou První...

»Tentokrát budu první já!« hlásí se Jirka.

»Bude to první kontakt s další civilizací,« krotil jsem ho. »Nevíme, jak na nás budou reagovat, ani co jsou zač. Možná to projde hladce, možná ne. Budeš potřebovat rozvahu, žádnou zbrklou. Neměl bych raději jít první já?«

»Ty už jsi těch kontaktů navazoval víc. Nech taky něco na nás!« protestoval Jirka.

»Nebo nás vážně považuješ za neschopné?« přidal se Jára.

»To ne, ale rozum do hrsti, ať něco nezkažíš,« ještě jsem se pokoušel o radu.

Neumyté hrnky zůstaly na stole, všichni jsme společně odešli do hangáru. Jára zapnul vývěvu, Jirka mezitím nasedl. Hlavní vrata otevřeme na dálku. Obrátili jsme se každý ke svému stroji, jen jsem ještě na oba symbolicky zvedl palec.

Hermetizace kabiny vimaanu a krátká chvílka čekání, než hangárová vývěva ukončí svou práci. Mezitím krátká zkouška rádia. Komunikační systém vimaanů je lepší než rádio, ale říkáme tomu pořád tak, jak jsme zvyklí. Konec konců, elektromagnetické vlny to používá, tak co.

»Domluveno,« souhlasil jsem. »Propust nejméně šedesát kilometrů nad výškou atmosféry, spíš víc. Měsíc může mít atmosféru řidší a nižší, ale neriskoval bych.«

»Jasně, tati,« odušil vesele Jirka.

Tři létající talíře v jedné šňůrce vyletěly ven otevřenými vraty a zamířily vzhůru. Osmdesát kilometrů od povrchu, to je pro tyto stroje jen pár minut.

»Tak jdeme, pokusím se přistát a vezmeme to z jedné vody načisto,« řekl Jirka.

Modré kolo propusti - a pod ním skutečně převážně zelená krajina, vodní hladiny jezer a řek, a to, co vidíme, je nejspíš nějaké město!

»Jdu tam!« oznámil nám Jirka a jeho letoun se propadl, aby proletěl modrým kolem propusti. Podle naší dohody ho budeme nejprve odsud sledovat, pak se za ním vypraví Jára, já to budu jistit až do konce.

Oslivý záblesk - a ohnivá koule místo Jirkova stroje.

»Jirko!«

»Brácho, zpátky!«

Dva výkřiky, stejně vyděšené a zoufalé. Štíty vimaanů vydrží i výbuch atomové pumy v nepatrné vzdálenosti od centra výbuchu, ještě je naděje, ale Jirka nehlásil, že by štít zapínal, měl by se vlastně zapnout samočinně, jenomže... mrak dole se rozplývá příliš rychle, než aby tu naději podpořil!

Z vimaanu nezůstala ani tříška. Vypařil se se všim všudy.

A modré kolo propusti, řízené Jirkou, hned nato zhaslo.

Řízení konvertoru udrží propust otevřenou ještě osm desetin vteřiny po ztrátě řídicího signálu. Ten interval má zabránit nechtěnému zavření v důsledku krátkodobého výpadku. Pak nastupuje princip *fail-safe*, v případě nouze je lépe vesmíry rychle oddělit, než nechat propust otevřenou déle než je nutné.

Jirko! Křičel bych, ale... viděl jsem to sám.

Ani tříška!

Takové přivítání jsme od těch bytostí věru nečekali.

Dva létající talíře, nehybně visící osmdesát kilometrů nad pustým měsícem Šesté Země. Dva piloti, kteří stále ještě nechtějí věřit svým očím. Dva nerozhodní pozemšťané, kteří bez varování přišli o nejdražší bytost na světě, o bratra a syna.

»Panebože, proč?« vyhrkne zlomeně Jára.

»Letíme zpátky,« rozhoduji do mikrofonu. Jára poslechne bez jediného slůvka odporu, následuje mě až k hangáru. Před hodinou tady stály tři vimaany, nejodolnější stroje v celé nám známé části vesmíru. Teď tu jsou jen dva...

Venkovní dveře hangáru dosedají do těsnění, červené světlo zhasíná. Můžeme napouštět vzduch. Zapnu to, ale ani jeden stroj neotvírá dveře, oba sedíme v křeslech, přimražení hrůzou, která na nás padla a pořád nás ne a ne pustit.

Přece se zvedám. Ve skafandru sestupuji na hladkou betonovou podlahu hangáru, naproti sestupuje další postava. Uprostřed se beze slova obejmeme, víc nedokážeme říci ani já, ani on. Ještě že nám není vidět do obličejů, zrcadlové sklo slzy milosrdně skrývá...

Pak se, pořád ještě beze slov, obrátíme ke dveřím do naší obytné části. Za nimi nás čeká okamžik, kdy by se člověku chtělo řvát bolestí jako raněnému zvířeti. Tři neumyté hrnky od kávy na stolku, kde jsme ještě před malou chvílí nerozsoudili odlišné názory na strukturu paralelních vesmírů.

V umývání byla řada na Jirkovi.

»Jak to řekneme mámě?« úplně zadrhnutým hrdlem ze sebe dostane Jára.

»To je konec,« přisvědčím. »Co to tam bylo za bestie? Co jsme jim, proboha, udělali?«

»Nevím,« zavrtěl hlavou Jára. »Co bychom dělali na jejich místě my, lidé Země, kdyby se nad námi nečekaně objevilo UFO? Ztuhli bychom úžasem, pozorovali bychom je, asi bychom si tu novinku navzájem sdělovali, ale aby někdo začal bez nejmenšího varování střílet? To se mi nezdá!«

»Nebyli to lidé ze Země,« povzdychl jsem si. »Nemůžeme je posuzovat podle sebe. Například tefirové by palbu zahájili. Možná po stejně krátkém okamžiku, vyslání žádosti o automatickou identifikaci a vteřině marného čekání. O něčem svědčí už to, že měli zbraně připravené.«

»Tady přece nemohou být tefirové!« vybuchl nešťastně Jára.

»Pak musíme připustit, že je ve vesmírech takových bytostí více než si myslíme. Neviditelná vražedná kosmická stanice na oběžné dráze kolem Osmičky Vorgyle je dalším důkazem.«

»Co mají ty dvě společného?«

»Nenávist ke všemu cizímu,« odušil jsem. »Možná i touhu po nekontrolované moci, pohrdání jinými. Ve vesmírech může být takových civilizací víc. Mohli jsme se k tomu nachomýtnout náhodou, nemuseli tam číhat zrovna na nás. Mohli si nás splést s někým jiným, proti komu stílejí bez varování už dlouho.«

»Co s nimi uděláme?« vrátila se Járovi skleslost, jakou jsem pocítoval také. »Jsme v pěkné bryndě, má vůbec cenu jít dál, proti tak válečnické civilizaci? Řekl bych, že to vzdáme. Zablokují nás.«

Měl pravdu. Jaký by to mělo smysl, pokračovat za takových okolností? Na Vorgyle jsme se zastavili, ale tady je to ještě horší. Ačkoliv...

»V bryndě tedy jsme, ale kdyby jen to!« vzdychl jsem si. »Je to ještě horší, než si myslíš.«

»Proč myslíš, že je to ještě horší? Tohle ti nestačí?«

»Neáme proti sobě jednu válečnickou civilizaci, ale dvě. A ti na Vorgyle jsou pro nás nebezpečnější.«

»Jak to?« nechápal Jára. »Obě nám už ukázaly zuby, ale Jirka zůstal až tady...«

»Jenže ti na Vorgyle mají hvězdné brány,« řekl jsem s jistotou očekávaného průsvihu. »A zřejmě mají i brány nahoru! Před pěti tisíci lety tam zaručeně nebyli, museli přijít **zdola**. A největší nebezpečí pro nás je, že už o nás vědí.«

»Aha,« polkl naprázdno Jára. »Myslíš, že by mohli po nás vyjet? To mě ani nenapadlo. Ale vyzbrojení jsou na to dobře. Páni, čím o tom víc přemýšlím, tím větší je to průser!«

»Teď s tím nic nenaděláme,« zavrtěl jsem hlavou. »Musíme na to jinak. Pečlivěji to promýšlet. Nejsou snad všechny světy plné jen bezcitných tefirů.«

»Ale je jich ve vesmíru nějak moc.«

Vrátili jsme se na Zem jako zmoklé slepice. To byla pěkně studená sprcha na naše dosavadní nadšení! Chtěl jsem se poradit s přáteli, ale takové, jaké jsem potřeboval, jsem měl jen v Novém Německu. Žil jsem tam příliš dlouho a s těmi dávnými českými jsem si už neměl co říci.

Jára přikývl, když jsem mu to takhle vysvětloval. Pak řekl, že raději poletí se mnou.

Na Čtvrté Zemi jsme přesedli z vimaanu do Messerschmidtu a přeletěli na Zem, kam jsme s vimaany zásadně nelétali. Pokaždé proti nim někdo něco měl, nechtěl jsem lidi provokovat. Továrna Messerschmidt přešla nedávno pohotově na výrobu letadel s tefirskými motory, dnes už patřila ke světové špičce. Bylo pro mě pohodlnější koupit si stroj v Novém Německu, kde jsem měl konto v bance, než měnit marky na jinou měnu. Měl jsem už čtyři německá letadla.

Volil jsem cestu tak, abychom propust otevřeli nad ostrovem Nové Německo, kde měl být už večer. Požádal jsem rádiem letiště Berlín o navigační podporu. Ne že bych ji potřeboval, spíš aby o našem stroji věděli. Na udivený dotaz operátora, odkud letíme, jsem odpověděl pravdivě, ale nezdvořile: »Z východu.«

Krátce poté se malý Messerschmidt posadil na plochu střechu našeho domu na jediné volné místo mezi parkujícími letadly.

»Buď zdrav, Oto!« vítal mě Kurt ve dveřích svého bytu, jakmile jsem zazvonil.

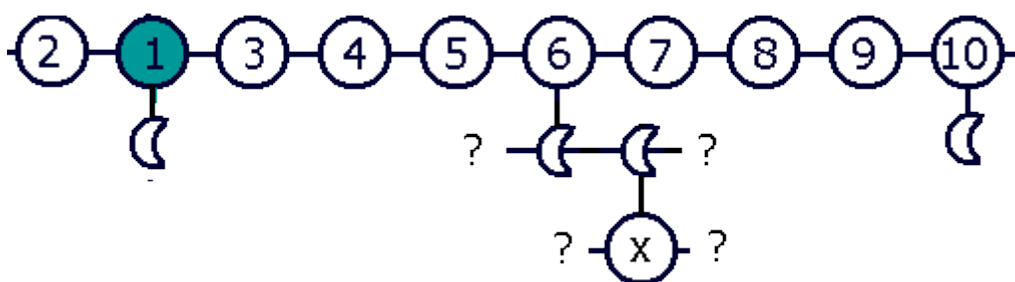
»Á, mladý Vávra!« vítala nás i Gerta se sklenicí červeného vína v ruce. »Pojďte dál oba, zrovna tady všichni oslavujeme, u toho nemůžete chybět!«

»Nepřišli jsme slavit,« řekl jsem mrazivě.

»Co je? Co se stalo?« pochopil Kurt a i jeho úsměv rychle zmizel.

»Zabili mi bráchu,« řekl to naplno Jára.
»Panebože, kdo?« vyjekla Gerta a zbledla.
»Nevíme kdo, víme jen kde,« odušil Jára. »Ve vesmíru.«
»Řeknu vám to později, nebudeme rušit oslavu,« pokusil jsem se vycouvat ze dveří. »Přijďte k nám, až to tu skončíte. A nedávejte hostům nic najevo, jich se to netýká.«
»Budete potřebovat nějakou pomoc?« zeptala se věčně Gerta.
»Jdeme spíš na radu,« ujistil jsem ji.
Zamířili jsme k mému bytu. Odemkl jsem, uvnitř páchla zatuchlina jako všude, kde se nebydlí.
»Otevři okno,« požádal jsem Járu a šel jsem otevřít druhé naproti.
Udělalí jsme průvan, ale najednou jsme oba nevěděli, co dál.
»Nejraději bych se teď na všechno vykašlal a opil se do němoty, kdyby to šlo,« řekl Jára vyčerpaně.
»Já taky,« přikývl jsem. »Po tomhle by se nikdo nedivil.«
»Mám jen nejasné tušení, že to tak snadno nepůjde,« dodal nejistě.
»Správné tušení,« přikývl jsem. »A hned ze tří důvodů. Především – kdo má jako my v mozku tacuky, neopije se ani čistým lihem. Leckdo by uvítal, kdyby mohl chlastat jako duha bez opice a bez kocoviny, ale na nás alkohol působí tak málo, že odpadá hlavní důvod pít. Za druhé, v této chvíli by to nebylo vhodné ani kvůli přátelům. Za třetí, budeme teď potřebovat jasnou hlavu, protože na tohle se vykašlat prostě nesmíme.«
»Co chceš dělat?« nesouhlasil Jára. »Přiznám se, někam bych zalezl jako pes po nespravedlivém výprasku. Jirkovi nepomůžeme, ty bytosti si nás nepřejí. Ale – je to jejich svět. Nenecháme jim ho?«
»A co ty potvory, které před námi zuřivě brání Osmičku?« řekl jsem tiše. »Oni přece nehájí svůj svět! Brání nám ve zkoumání světa, který jim nepatří! Tři další světy mají být prázdné a předpokládám, že už nejsou. Kdo si na ně ale dělá nárok? A jakým právem?«
»Nevíš proč to dělají,« řekl Jára unaveně.
»Nevím,« připustil jsem. »Ale uvažuji. V našem světě se Gehenna celá tisíciletí neprojevovala. Ne že by byla mírumilovná, tefirové spíš pro vzájemné válčení odsunuli zničení našeho světa na později. Jakmile se ale mezi Baaly a Árjá s konečnou platností rozhodlo, byli bychom na řadě. Že jsme to na poslední chvíli odvrátili a i tak to stálo nějakých dvacet tisíc lidí život, o tom už víš. A to byli naši nejbližší sousedé! Podle toho, co o světech až do Jedenáctky vím, žádná vražedná civilizace tam být nemá. Odkud se vzala? Podle mě je jen jedna možnost. Musela přijít z větší hloubky paralelních vesmírů a navíc nahoru. Znam to až do Jedenáctky, musela tedy přijít přinejmenším z Dvanáctky. Uvědomuješ si ale, co to znamená?«
»Kdy jsi tam byl – tedy spíš ta potvora, co máš v sobě?«
»Je to pár tisíc let, ale to nic neznamená,« odušil jsem zamračeně. »Uvědom si, co je na tom důležité. Ta civilizace dokáže rozšiřovat pole své působnosti hvězdnými branami. Ale co je horšího, umí to i směrem **nahoru**. Za těch pár tisíc let spolkla čtyři světy, od Osmičky po Jedenáctku. Kdo zaručí, že se už zastaví? Nebo lépe, jak dlouho jí potrvá, než dorazí na Loaneb a začne tam masakrovat bezbranné Ciropegy? Hodit ji za hlavu, máme je za chvíli až u Země a při razanci jejich zbraní by to nebyl žádný med.«
»A teď k tomu přidáme další vraždící civilizaci u Země X, no potěš!« došlo i Járovi. »Řekl bych, že je toho na nás dva nějak moc.«
»Taky mi došlo, že tohle nezvládneme,« přikývl jsem. »Do této chvíle to bylo naše soukromé **hobby**. To by snad nebyla chyba, lidstvu se do toho nechtělo, podnikali jsme to tedy tajně. Ale teď nám to přerostlo přes hlavu a ať chceme nebo ne, musíme do toho zatáhnout ostatní. Určitě naše nejbližší přátele, ale kdoví, možná i celé lidstvo.«
»Nejradši bych se sťal pod obraz,« povzdychl si Jára. »Ale máš pravdu, počítej tedy se mnou. Dva jsou víc než jeden.«

Kurt s Gertou se rozloučili s hosty, uložili děti a chvíli poté jsme je u nás měli jako na koni.
»Povídej,« začal Kurt věčně hned ve dveřích. Kávou nepohrdl, ale očividně ho nezajímala. Bylo proč. Vypověděli jsme mu raději, co se stalo.
»Kde že jste to byli?« protočily se mu panenky údivem.
Zběžně jsem mu nakreslil dosavadní schéma paralelních vesmírů. Kromě Země X znal všechno už z dřívějšíka.

»Co chcete dělat?« ptala se nás Gerta. »Chudák Jirka! To je opravdu strašné!«

»Asi budeme muset s pravdou ven,« připustil jsem. »Moc se mi do toho nechce. Křiku bude v celém světě, až budou uši zaléhat, ale je to lepší než mlčet a čekat na přilet neviditelných vraždících kosmických pevností z Osmičky. Pak by mohlo být na pravdu pozdě.«

»A nemohli byste o těch bytostech zjistit něco bližšího?« zeptala se opatrně Gerta. »Já vím, nebude to snadné, ale neznámé nebezpečí je vždycky horší než to, o kterém aspoň něco víme.«

»Zkusíme prorazit na Devítku, Ydlecoge, jak ji nazývali tefirové,« povzdychl jsem si. »Znamená to instalovat pevnost pod nějaké pohoří na Osmičce, Vorgyle. Nesmíme se tam ale zdržovat hned po instalaci. Tefirové v Gehenně na ten trik nepřišli, ale jestli budou tihle chytřejší, zničí nám ji. Co dál? Porozhlédneme se po Devítce Ydlecoge a pokud tam objevíme civilizaci, podíváme se, co je zač. Upřímně řečeno se děsím, zda to není civilizace nestvůr jako na Gehenně. Bohužel je to dost pravděpodobné. Co s ní? Nemůžeme na ni útočit pro pár zničených budov, to bych si nesrovnal se svědomím ani kdyby to opravdu byly bestie. Budeme je muset hlídat, aby je nenapadlo vydat se přes Sedmičku Ribge. Teprve to by byl ospravedlnitelný důvod napadnout je a chránit před nimi naše přátele Ciropegy.«

»Je tu ještě problém, na který jste možná zapoměli,« nadhodila Gerta vážně. »Pořád uvažujete, že se k nám může dostat zlo v podobě cizí civilizace z dalších paralelních světů. Co když jsou ti neznámí cizinci odjinud z vesmíru? Nemuseli tam přijít skrz hvězdné brány, ale přiletět, co já vím, na nějakých kosmických lodích. Pak by snad nebyli tak nebezpeční.«

»Jako hypotéza to nevypadá špatně,« souhlasil jsem. »Měli bychom ji uvažovat a prověřit.«

»Ale jak?« vybuchl Jára. »Ty potvory na nás střílí ještě ve vzduchu jako na kachny a vy byste je chtěli prověřovat? Jak?«

»Něco vymyslet musíme,« pokrčil jsem rameny. »Jen se obávám, že nám ten problém přerostl přes hlavu. Budeme do toho muset zainteresovat celý svět, sami to neutáhneme. Ani finančně, natož co do lidské stránky. Na dva lidi je toho moc.«

»Víš...« začal Kurt nejistě, »šel bych s vámi třeba hned, ale máme malé děti...«

»Jeden člověk nás nevytrhne,« odušil jsem rychle. »Kromě toho jsi důležitější jako starosta Nového Berlína a ředitel největší televizní stanice v Novém Německu. Ani Gertu bych do toho netahal, nejen kvůli dětem.«

»Myslím, že by vám nejvíce pomohl Schmidke,« řekl Kurt ulehčeně. »Velí policii a to jsou převážně mladí, svobodní chlapi.«

»Nejsem si jistý, že by to bylo nejlepší řešení,« zavrtěl jsem hlavou. »Raději bych do toho přibral dobrovolníky, než to komukoliv nařizovat.«

»Nech Schmidkeho udělat mezi svými chlapy nábor dobrovolníků a zůstane tady sám, protože půjdou všichni,« řekl Kurt. »Beztak někteří mladí kluci vyčítají ostatním, že tě zarazili. Hnutí ekologů je sice pořád silné, ale dnes už má skoro stejně silné hnutí oponentů.«

»Dobrá, to by šlo,« souhlasil jsem. »Teď další otázka. Kdy to zveřejníme? Hned, nebo to raději ještě odložíme? Připomínám, že nám ekoaktivisté začnou okamžitě házet klacky pod nohy.«

»Přibral bych na radu Schmidkeho,« řekl Kurt. »Jednak je starší, ale hlavně, zná víc lidí.«

Pravda, kdo nevěděl, že je Schmidkemu přes devadesát let, nehádal by mu ani polovinu. Pořád mladý a svěží, skoro celý svůj život prožil na Druhé Zemi, kde lidé stárnou pomaleji než v původní vlasti... ale za

poslední desetiletí mnoho lidí viditelně nestárlo ani na naší původní Zemi. *Küfferlinové máslo* prodlužovalo lidem mládí. Na Novém Německu je pěstovali na všech volných plochách. Tři čtvrtiny jeho produkce jsem měl pod kontrolou, což bylo ostatně zdrojem mých miliard.

»Dobrá, pozveme Schmidkeho,« souhlasil jsem. »Můžeš ho zavolat, Kurte?«

Kurt volal telefonem generála a my jsme pokračovali v dohadování.

»Mám ještě jeden návrh,« řekl Jára zamračeně. »Zaletět na Měsíc X v noci, kdy nás nebudou čekat. Co nejrychleji přistát, omráčit nejbližšího obyvatele, vzít ho na Druhou Zemi a požádat Uaxio o sondu do jeho mozku.«

»Uaxio ti takovou žádost samozřejmě odmítne, přesně podle zákonů hlavonožců,« zastavil jsem ho. »Na jejím místě bych to musel odmítnout také. Popadneš-li nejbližšího obyvatele, bude to určitě nevinný.«

»Myslíš, že Kopffüsslerové neuznají jako důvod Jirkovu smrt, ani hrozbu pro nás i jejich svět?«

»Za Jirkovu smrt zaručeně odpovídá někdo jiný než ten, koho tam náhodně sebereš,« ujišťoval jsem ho. »U bytostí Země X si nejsme jistí ani úmyslem napadnout nás.«

»Že mi zabili bráchu, to nic není?« vybuchl Jára.

»Nemusí to být zaměřeno proti nám a nemusí to znamenat ani nebezpečí pro naše světy,« trval jsem na svém. »Představ si situaci, že se tam odehrává vleklá válka mezi jejich Zemí a Měsícem. Náhle se objeví cizí letadlo. Měsíčané je sestřelí, neboť je považují za nepřátelský bombardér ze Země X. Jenže Měsíčané mohou být napadenou stranou a musí být ostražití před vším, co se děje v blízkosti jejich světa. Tak by to jistě odmítla Uaxio a s ní celý sněm Xijtry. Nemá to smysl.«

»Až to bude mít smysl, bude pozdě,« hučel Jára, ale už na mě nenaléhal.

Pak jsme hosty seznamovali s výsledky dosavadních průzkumů všech vesmírů, na které jsme se dosud dostali. Járův nápad se stavbou konvertoru na Měsíci se původně zdál naprosto nesmyslný. Ukázalo se, že tudy vede cesta kamsi do neznáma, kde jsme to neměli očihnuté. Mohla tu být, obrazně řečeno, odbočka v cestě, podesta na schodech, nebo další schody, postavené kolmo na předchozí. Samozřejmě jen na papíře, kam jsme si kreslili zjednodušené náčrty. Jedenácti-rozměrný prostor se na papír prostě nevejde.

Do nejlepší debaty zazvonil zvonek a za dveřmi stál generál Schmidke v koženém kabátě šéfa policie. Přišel sám. Schmidke neměl ochranku, tvrdil, že nechce nikoho vystavovat zbytečnému nebezpečí a raději se spoléhá na sebe. Rychle jsme ho seznámili se situací na Osmé Zemi i na Měsíci X.

»Oto, ty jsi zkrátka hazardér,« řekl mi dobrácky. »Byl jsi jím vždycky, ale zatím ti to vždycky prošlo. Teď jste ale narazili na něco opravdu velkého.«

»Jirka letěl v tefirském vimaanu,« ujišťoval jsem ho. »Ty mašiny snesou i atomovou pecku z děsivé blízkosti a štíty se měly zapnout samočinně. Dopadlo to ale špatně. Hůř, než si umíme představit.«

»S pozemskými letadly to tedy nemá cenu zkoušet,« řekl Schmidke málem spokojeně. »Co jiného? Vaše metoda podzemních pevností je zajímavé řešení, ale úspěchem může být jen přeskočení závadných světů. To by mohlo stačit u Měsíce X, pokud se ukáže, že jeho obyvatelé neumí postavit konvertor směrem *nahoru*, nemohou projít na Měsíc Šestky a ohrožovat Ciropegy. Souhlasím, že nebezpečnější je civilizace na Osmičce, když už prokázala, že ovládá konverzi směrem nahoru. Kdybyste ji nakrásně přeskočili, zůstala by vám v zádech a to ještě nevíte, do jakého dalšího pekla se dostanete. Říkám to správně?«

»Tak nějak,« vzdychl jsem si.

»Dobrá, pokračujeme. Pronikání do vesmírů současným směrem vidím černě. Sedmička pro nás bude v té řadě poslední, ale měsíční vazby snad umožní další průzkum a můžete pokračovat aspoň tudy. Klíčovou otázkou je – jsme schopni postavit se civilizaci Osmé Země, kdyby nás začala ohrožovat? Předpokládám, že se pokusíte o další kontakt rádiem a všemi možnými způsoby komunikace.«

»Myslíš, že v tom ještě budeme pokračovat?« namítl jsem unaveně.

»Teď už vám nic jiného nezbyvá!« opáčil Schmidke. »Vy to ještě nevidíte? Když je necháte být, bude ta civilizace vědět, že je naším směrem něco zajímavého. Můžete zaručit, že ji nenapadne proniknout k nám a zaútočit? Uvědom si, Oto, postavit proti nepříteli Čínskou zeď může být sebeúžasnější projekt, ale je to ta největší pitomost, jaká se dá udělat.«

»Takže máme dál šťourat do vosího hnízda?«

»Tohle není vosí hnízdo!« řekl Schmidke. »Je to mnohem horší! Navíc o nich nic nevíte, jen že mají po čertech silné zbraně! Chtějí pokračovat naším směrem? Dokážete je zastavit, kdyby nás napadly? Víím, máme několik Q-bomb a jak pevně věřím, Ota by dokázal v případě nouze postavit další. Jde o to, zda to na

neznámého protivníka stačí.«

»Ani tím si nejsem jistý,« přiznal jsem sklesle.

»Kdybys to věděl, zvládneš to sám a nepůjdeš pro radu k nám,« usmál se Schmidke. »Na tvém místě bych to udělal také tak. Očekáváš hodně tuhého protivníka a bylo by dobré zjistit o něm na jeho mateřském světě, co se dá. Říkáš, že vaše finta jednou pomohla, snad pomůže i podruhé. Ty bytosti nejsou vševědoucí, když vám naletěly na makety. Na vašem místě bych to tedy zkusil. Budete-li potřebovat nadšence, dodám vám je. Jak tady správně tvrdil Kurt, kdybych svým hochům vysvětlil oč jde a vyhlásil nábor dobrovolníků, musel bych polovině rozkázat zůstat u policie. V lidech problém nevidím, ale se zbraněmi a s technikou to bude horší. Mám jen pistole a samopaly, to by asi nestačilo.«

»Co soudíš o úmyslu informovat světovou veřejnost?« zeptal jsem se ho.

»To je jedna z mála věcí, které mohou počkat,« ušklíbl se. »Uznávám právo lidí na informace, ale obvykle je dobré oznámit až výsledek. Jinak můžeš počítat s odporem právě té části lidstva, která o podstatě problémů nemá ani páru. Nic si z toho nedělej, na světě se základní bezpečnostní otázky skoro vždycky řešily a řeší s vyloučením vlivu veřejnosti. Nejčastěji, když jsou zaměřené proti té veřejnosti.«

»Dobrá, plné zveřejnění počká,« přijal to Jára. »Neměli bychom ale o tom informovat aspoň někoho? Třeba OSN nebo armádu Spojených států? Mají na to určitě větší prostředky než my.«

»Kde selhaly tefirské vimaany, tam budou i Američané vedle,« namítl Schmidke. »Snad bys do toho nezatahoval generalitu, která se zmůže sotva na lockheedy? Máte lepší letadla a nestačilo to. Spolehneš se raději na americké atomové rakety? Q-bomby jsou lepší, máte je a umíte je použít. Co ještě potřebujete?«

»Například peníze,« napadlo mě.

»Peníze? Možná by ti Američané pomohli, ale musel bys je přesvědčit, že je to nutné a nabídnout jim nějakou protihodnotu. Proti Hitlerovi jsi je získal podezřele snadno, ale řekl bych, že za jejich ochotou byla zmínka o hitlernaftě. Za naftu by šli i do Gehenny. Co jim nabídneš dnes? Vimaany nebo Q-bomby? Jistě by je zajímalo oboje, ale pokud vím, stavěl ses původně tvrdě proti.«

»Kdyby nezbývalo nic jiného...«

»Dobrá, uvažuj o tom. Ale nejprve bych se na tvém místě obrátil na kamarády Němce. Nechci se moc chválit, ale vychoval jsi nás k odporu proti válkám více než zbytek světa. Zkušenosti z Q-Země nám vystačí přinejmenším na dvě další generace. Víš přece, co je největší paradox moderní doby? Židé válčí a Němci s nimi kšeftují. Němci už totiž přišli na to, že mír je lepší.«

»Všichni ne,« oponoval jsem mu.

»Já vím,« souhlasil Schmidke. »To je další paradox. Němci, žijící více než půl století pod Hitlerem, jsou dnes pacifisté, zatímco úplně stejní Němci, vychovávaní v demokratickém světě, hlasují pro válku.«

»To ani tak velký paradox není.«

»Máš recht. Moje rada je, spolehni se na nás.«

Poradu jsme nakonec rozpustili až k ránu.

Schmidke ve mně zlomil apatii, které jsme po katastrofě s Jirkou na čas podlehli. A nejen u mě, Jára se také vzchopil a další debaty se účastnil s předchozím elánem a možná větším, než jsem tušil.

Schmidke se nám nabídl s veškerou pomocí a to bylo dobré. Navíc sám ještě v noci obtelefonoval pár známých. Měli jsme teď podporu nejen radnice Nového Německa, ale i sponzory ochotné pomoci, když mé soukromé prostředky narazily na dno. Měli jsme závazný slib současného vedení Junkersových továren na přednostní a přitom neveřejné dodávky materiálu, ať jde o součástky konvertorů, nebo Q-bomb. Továrna Messerschmidt nám zase slíbila letadla. Nedávno ukončila výrobu vrtulníků a místo nich nabízela elegantní letadla na bázi tefirských motorů. Počítala přitom s použitím pro cesty na Měsíc i na Druhou Zemi, takže měla vyvinutou i hermetickou kabinu.

Jára se omluvil, že se chce podívat do Čech za bývalými kamarády. Najde je a pokusí se získat je pro naši věc. Měl tam přece jen víc kamarádů než já. Odletěl hned k ránu, vzal si na to náš čtyřsedadlový letoun.

Navštívil jsem se Schmidkem podzemní sklad Q-bomb. Byly to vojenské trumfy Nového Německa, a nejen proti Brazílii. Nové Německo jimi omezovalo vliv dosavadních atomových velmocí a nehodlalo se jich vzdát. Q-bomby měly proti atomovým nepopiratelné přednosti. Nezůstávala po nich radioaktivita, podle účelu použití se dal poměrně přesně nastavit jejich účinek, takže jsme je mohli použít na vlastním území na dohled od obydlených prostor, aniž by civilistům hrozilo nebezpečí. Samozřejmě se k nim bez speciálního

oprávnění nikdo nedostal a málokdo o nich věděl víc, než že se na území Nového Německa nacházejí. Skladiště jsme postavili hluboko pod Novým Berlínem a přístup k němu byl výhradně tunelem podzemní dráhy. Společná tunelová odbočka zásobovala i několik továren, podzemní dráha Nového Berlína sloužila v noci jako nákladní, nebylo to tedy nápadné. Málokdo tušil, že tunel za poslední nákladní rampou nekončí a betonová zeď s odpruženým nárazníkem je na kolejničkách posuvná do strany. Po jejím odsunutí by se koleje prodloužily o dalších sto metrů a další rampa za nimi by umožnila naložit připravená auta s bombami na nákladní vozy podzemní dráhy. O této skrýši věděli jen zasvěcení, ale patřil jsem k nim i já.

Bezpečnostní služba přijala příkaz generála Schmidkeho s ledovým klidem, ačkoliv dobře věděla, co to znamená připojit čtyři dosud nenabitě Q-bomby k přípojce elektřiny a zapnout *pomalé nabíjení*. Pomalé nabíjení znamenalo, že elektrárna Berlín najede na svůj maximální výkon a k nám do podzemí začne posílat všechny přebytky energie. Obsluha velínu elektrárny ví, že se děje něco nepřístojného, ale ještě neví, kam ta energie putuje, zatímco většina obyvatel Nového Berlína nemá nejmenší tušení, k čemu se schyluje. Jen jednou v historii Nového Německa jsem si vyžádal *rychlé nabíjení*, kdy mělo absolutní přednost před všemi ostatními. Odnesla to tenkrát pevnost *Árj-Cuginoli* s posledními obyvatelkami Gehenny.

»Doufám, že je nebudeme potřebovat,« vzdychl jsem si.

»Chceš-li mír, připravuj válku,« odvětil klidně generál Schmidke. »Také bych tu energii nejradši beze zbytku vrátil. Až ta vajíčka nebudeš potřebovat, poslouží nám jako omeleta na půl roku.«

V žargonu to znamenalo, že bomby můžeme postupně vybit do energetické sítě, čímž se energie vrátí, kam patří. Kéž by se totéž dalo říci o všech zbraních světa!

»My půjdeme k pohotovostní jednotce,« rozhodl generál Schmidke. »Už nás tam čekají.«

Bylo brzy po ránu, ale na spánek jsme rezignovali. Nakrátko se to dalo vydržet, teď šlo o čas.

Pohotovostní jednotka nás očekávala v plném vybavení. Dostala příkaz přemístit se do policejního konferenčního sálu, kde všichni odložili výstroj do vzorných hromádek a zasedli. Generál všem připomněl, že uslyší přísně tajné informace, jaké se už dlouho nevyskytovaly, a předal mi slovo.

Seznámil jsem je se současnou situací včetně nutné přednášky o paralelních vesmírech. Někteří se až podivuhodně správně orientovali, ale většina budila dojem, že všechno slyší poprvé v životě. Když jsem skončil, ujal se slova Schmidke, aby připojil výzvu k dobrovolníkům.

»Každému z vás už došlo, že situace je vážná jako v době, kdy na nás d'áblové z pekla podnikali nálety. Může to být ještě horší, tihle jsou ještě lépe vyzbrojení. Nám nezbývá, než se s tím nějak vyrovnat. Neočekávejte střelbu z pistolí ani uplatnění karate. Rozhodující budou vědomosti, které zatím nemáte. Na druhou stranu nesmí být ohrožena práce policie. Také tady budeme potřebovat rozvahu a chladnokrevnost. Rozhodněte se sami. Očekávám, že se část přidá k bývalému starostovi, část zůstane ve službě a vezme na sebe všechny povinnosti. Nemusí to být půl na půl, ale obě skupiny musí zůstat akceschopné. Zvolte si zástupce každé skupiny a očekávám vaše rozhodnutí během třiceti minut ve své kanceláři.«

Mladíky jsme ponechali v sále a odešli.

»Předpokládám, že se dohodnou,« usmíval se Schmidke.

»Naučíme je obsluhovat konvertory, to je poměrně snadné. Poslyš, Alfréde, měl bych ještě jeden prostředek, jak jejich akceschopnost zvýšit.«

Vážnost mých slov přiměla generála Schmidkeho podívat se na mě pozorněji.

»Ti hoši jsou perfektně připravení, Oto,« řekl s jistotou. »Je to elita, věř mi.«

»Netvrším, že ne,« přikývl jsem. »Věřím, jsou na vysoké úrovni a nemám co bych jim vytkl.«

»Tak o co ti jde?«

»Proti d'áblům jejich schopnosti nestačí. Nikdo z nich se nemůže postavit ani mně. To přece víš.«

Schmidke se na mě opět podíval a ještě víc zvažněl.

»Poslyš, Oto, chceš z nich udělat to, co jsi sám, vid'?' Víím, že tě Kopffüssleři kdysi upravili, víím také, co dokážeš, ale nezlob se, ta změna se mi zdá příliš hrozná. To by už přece nebyli oni!«

»Ani to nedokážu věnovat více než dvěma,« pokračoval jsem. »Můj syn umí totéž, spolu můžeme upravit čtyři lidi. Možná je to málo, možná víc než dost.«

»Právě. Jestli jsem to dobře pochopil, upravil sis i vlastní syny. Uvážil jsi ale všechna pro i proti?«

»Uvážil,« trval jsem na svém. »Uvědom si, Alfréde, jde o hodně. Tefírové ze Třetí Země nám svými nálety předvedli jen ukázkou toho, čeho jsou schopni. Pro ně to byl malý výlet, hlavní peklo se odehrávalo u nich, ale k nám by je přenesli rychle, zastavili jsme je na poslední chvíli. Ano, kluky jsem si upravil. Bez

úpravy by Jirka zahynul už na Čtvrté Zemi, jen ta úprava nám umožnila přežít. Že jsem pak přece o syna přišel, to je něco jiného. Narazili jsme na bytosti stejně bezcitné jako byli tefirové, jenže silnější. Bohužel.«

Schmidke chvíli přemýšlel. Přece jen to byl i na něho silný tabák.

»V tomhle světle s tebou musím souhlasit,« ustoupil po chvíli.

»Ano, ale k tomu potřebuji tvou pomoc.«

»Čím ti mohu pomoci? Já tomu přece nerozumím.«

»Najdi mi mezi všemi dobrovolníky dva, kteří budou nejen ochotni podstoupit změnu, ale za které se můžeš zaručit, že ji ani později nezneužijí. Nikdy v životě, rozumíš?«

»To chceš ale hodně!« zvážněl ještě víc.

»Chci hodně, ale musím to chtít. Za své syny bych mohl dát ruku do ohně. Ty tvé přece neznám.«

»Očekáváš zřejmě, že je znám dobře aspoň já,« přikývl po chvíli Schmidke. »To se snadno řekne, ale ve skutečnosti je to těžké.«

»Vím,« souhlasil jsem. »Komu by to mělo být jasnější? Je to veliké riziko a zodpovědnost. Navrhl bych to i tobě, tebe přece jen znám. Ale uvědom si, ta úprava udělá z člověka démona. Nordenův šofér mě kdysi střelil nečekaně a zezadu. Mířil dobře, ale nejenže mě nezabil, nedostal se ani k druhému výstřelu a za hodinu jsem byl fit. V podzemí Nordenových laboratoří mě bezvýsledně pronásledovalo dvacet ozbrojených chlapů. Většinu jsem zabil dříve než laboratoře vyletěly do povětří. Kdyby se člověk s takovou úpravou dal na dráhu zločinu, stal by se prokletím. To je hlavní důvod, proč jsem to nedal nikomu kromě svých synů. Člověk hodně získá, ale také hodně ztratí. Situace je ale taková, že nemáme na výběr.«

»Dobře, pokusím se ti vyhovět,« slíbil. »Pokusím se sestavit takový... seznam kluků, za které bych mohl ručit. Nebudou to všichni, nemám tu samé andílky, musím vycházet i z toho, jaké kdo měl rodiče, co kdy provedl za klukovinu a tak... Nádvkem se může stát, že právě ti, kdo budou na mém seznamu, nebudou s tvou změnou souhlasit.«

»Nemusím ti zdůrazňovat, že to nikdy neudělám proti vůli upravovaného? Jaroslav odletěl do Čech, chce tam najít někoho ze svých dávných kamarádů, koho zná. Pak by šlo jen o dva adepty a kdyby ses chtěl stát jedním z nich, musel bys hledat už jen jednoho.«

»Dobrá, spolehni se,« slíbil. »Situace je vážná, něco pro to udělat musíme.«

Také jsem si odešel obtelefonovat pár známých, ale to bylo jednodušší. Uvažoval jsem dál. Továrna Messerschmidt nám dodá stroje, výborně! Budou ale bezbranné a tefirské vimaany máme poslední dva. Nejsou stoprocentní, ale jsou odolnější než jakékoliv pozemské letadlo. Leda bych dal lidem tefirské štíty. To je ale dvousečné, mohou být zneužitě. Nejhorší na tom bylo, že jakmile jednou ty prostředky lidem dám, nic už je nevezme zpět! Co bude menší zlo? Dát nebo nedat?

Leonardo da Vinci se proslavil mimo jiné tím, že jeden ze svých největších vynálezů odmítl dát lidem, aby se nemohl dostat do rukou vojákům. Raději se ho vzdal. O tom vynálezu se dodnes zachovalo sotva pár poznámek. Leonardo mi byl proto milejší než jiní vynálezci všech dob. Je ale dneska situace vážně tak zlá?

Byly to těžké úvahy a nevěděl jsem si s nimi rady.

Budu se muset o tom ještě poradit s někým jiným.

Přípravy na akce u obou neznámých civilizací teď probíhaly nezávisle v několika směrech.

Pohotovostní policejní jednotka k nám vyslala zástupce s požadovaným seznamem. Dopadl tak jak Schmidke čekal. Dvě třetiny mladíků se přihlásily ke mně, třetina by nadále zajišťovala pohotovost policie. Zástupci obou skupin přiznali, že se mezi sebou poměrně rychle shodli na nutném poměru sil, větší spory měli o umístění jednotlivců k jedné nebo druhé skupině. Všichni se hlásili ke mně, ačkoliv všichni rozumně uznávali nutnost existence druhé party. Nakonec se dva dobrovolně obětovali a ostatní mezi sebou losovali. Bylo to asi rozumné řešení. Učinili zadosť povinností a nikdo se necítil ukřivděn.

Tak se stalo, že ti, které Schmidke vybral jako nejlepší pro mé účely, los vyřadil mimo hru.

»Dobrá,« řekl téměř spokojeně Schmidke. »Je to zřejmě věc osudu. Takže ti doporučím jen Rudolfa Wranzela a aby byl počet naplněn do dvou, nabízím se jako druhý.«

»Než ti řeknu ano, chtěl bych promluvit s Rudolfem,« souhlasil jsem. »Musím ho na to připravit.«

Schmidke si tedy zavolal Rudolfa. Než přiběhl, zazvonil na stole telefon. Alfréd zvedl sluchátko a pak mi je mlčky podal.

»Tady Jára!« uslyšel jsem. »Tati, prosím tě, připrav se, vezu zajatce ze Země X. Jsem nad Atlantikem,

za chvíli budu v Novém Berlíně. Prosím tě, může nám generál Schmidke zajistit hlídání vimaanu? Nestačil jsem vyměnit stroje, ale uvidíš sám, bude to stát za to!«

»Máš syna stejného hazardéra jako jsi sám,« komentoval Alfréd nevzrušeně, jako by ho ta zpráva ani nepřekvapila. »Jablko nepadlo daleko od stromu. Uvidíme.«

Na jeho doporučení měl Jára přistát na ploché střeše budovy policie. Bylo tu naštěstí volné místo pro přistávání. Vystoupili jsme na střechu, já, Schmidke a šest jeho chlapců, určených ke střežení vimaanu. Za malou chvíli se vimaan s Járou přihnál, rychle dosedl a otevřel své dveře.

»Pohlídejte mi mašinu, prosím,« požádal Jára policisty. Pak pomalu vystoupil. V náručí nesl krásnou, ale zřejmě omdlelou dívku.

»To je ten zajatec?« zeptal jsem se Járy překvapeně.

»Ano,« přisvědčil. »Ale pozor, kouše. Musel jsem ji ochromit qurem, jinak by mě zmlátila.«

»Ona přežila quro?« podivil jsem se.

»Trochu slabší, nechtěl jsem ji zabít. Akorát aby nekladla odpor.«

Vypadala jako obrázek, ale zachvěl jsem se, když jsem ji spatřil. Byla evropského typu, s dlouhými blond vlasy, oblečená jako pohádková víla do lehké vzdušné bílé látky. Připadala mi úplně dokonalá. Asi jako... asi jako tefirka Belial. A hned jsem byl ve stěhu. Proboha, tihle lidé mi zabili syna!

»Jak jsi k ní přišel?« zeptal jsem se ho suše.

»Sebral jsem ji z Měsíce X,« odušil. »Patří k těm bestiím, co mi zabily bráchu. Musíme z ní dostat co nejvíc a když to nepůjde přes Kopffüsslery, tedy jen tak.«

Schmidke přikázal hlídačům zaujmout nejvýhodnější pozice a šel s námi. Jára donesl svou kořist až do výtahu a nakonec ji položil na lůžko za kanceláří generála Schmidkeho. Generál tu zřejmě občas přespával, při jeho funkci se nebylo čemu divit.

»Sežeňte nějaké řemeny, musíme ji pevně přivázat,« žádal Jára.

Ubytovna pohotovostní jednotky byla nedaleko, splnit jeho požadavek byla věc okamžiku.

»Jak jsi se tam vlastně dostal? A co Jirkova nehoda?«

»Prošel jsem tam bez letadla. Otevřel jsem propust přímo mezi jejich světem a halou naší pevnosti, vběhl do jejich světa, omráčil dvě nejbližší oběti a tuhle holku jsem přinesl. Očekával jsem, že bude lehčí na nošení.«

»Omráčil jsi jich víc?« zajímalo mě. »Snad jsi je nezabíjel?«

»Neměj strach, tihle snesou víc než dost,« ujistil mě. »Zprvu jsem se krotil, ale ty dva to jen rozzuřilo. Schytl jsem od nich strašlivou ránu, aniž by na mě sáhli. Možná mají něco podobného našemu quro, ale my je máme silnější. Použil jsem tedy větší sílu a šli k zemi. Ale ani ten druhý nebude mrtvý.«

»Druhý?«

»Jistě,« přikývl. »Vypadalo to, že jsem tam přepadl milence při měsíčku, no, svítila jim spíš Země X. Procházeli se spolu nocí a o něčem hovořili. Jeho jsem tam nechal, ji jsem přinesl.«

»Tefirové neznali lásku,« řekl jsem tiše. »Tihle jsou zřejmě jiní. To by bylo dobré znamení.«

»Ale zabili mi bráchu!« vybuchl Jára. »Jen je nelituj!«

»Tihle dva určitě ne,« opáčil jsem klidně. »Uvidíme, jak se s nimi domluvíme. Doufám, že jsi přitom něco zjistil i o Měsíci X. Co třeba složení jeho atmosféry?«

»Vzoroky jsou v letadle, ale na zjišťování nebyl čas,« odušil Jára. »Dýchat to šlo, takže naopak, náš vzduch nebude škodlivý ani pro ně. Nemáte tu něco, aby se probrala?«

Schmidke donesl lékárníčku a podal Járovi hadřík namočený do čpavkové vody. Naštěstí to na dívku stačilo. Zachvěla se, otevřela oči a chvíli jen tak nechápavě mrkala. Pak teprve si všimla nás. Trhla sebou a chtěla vyskočit, ale popruhy ji zadržely. Okamžitě se jim vzepřela silou, ale nepovolily.

Až pak se obrátila k nám a andělsky krásným hlasem, jenže plným nenávisti, vykřikla:

»Kdo jste? Co jste udělali s Muélim? Nenávídím vás, vy bestie prokleté! Ať je prokletý den, kdy jste k nám přišli!«

Ta slova mě málem položila. Už proto, že byla vyslovena řečí, které jsem - rozuměl.

Klasickou tefirštinou, řečí Třetí Země, Gehenny.

Znamenalo to jen jedno. Ta krásná dívka byla tefirka.

Pravá, nefalšovaná d'áblice.

Země jménem Firhoi

To samozřejmě okamžitě otočilo situaci.

Je lepší znát protivníka, než se obávat neznáma. Ale na druhou stranu, tihle protivníci byli nebezpeční. Ani jsem se nedivil, kde se tam vzali. Ářjá to nebyly, ale co mohla vědět Belial Naarská o jiných tefírských kmenech? Podle ní byly všechny dávno mrtvé, což očividně nebyla pravda.

Vědět, že máme proti sobě skutečné d'ábly, nezdecimované vlastní vleklou válkou, nebylo příjemné. I když jsme na druhé straně věděli, co můžeme čekat.

»Povedl se ti největší úlovek, jaký se ti mohl povést,« řekl jsem Járovi. Pro jistotu německy, aby mi rozuměl i Schmidke.

»Myslíš, tati?« podíval se na mě Jára pyšně.

»Ty jí nerozumíš?« odpověděl jsem protiotázkou.

»Jak bych jí mohl rozumět?« podivil se. »Něco na mě křičeli, jako tady ta, ale jsou z jiného vesmíru!«

»Já jí ale rozumím,« ujistil jsem ho. »Mluví jazykem Gehenny. Je to tedy tefírka, d'áblice. Její krajané se nejspíš dostali do vesmíru X, jako my přes měsíc Šestky. No, aspoň víme, s kým máme tu čest.«

»Nerozumím vám, ale znáte Gehennu a jste tedy odtud!« vykřikla tefírka nepříteli přátelským tónem.

»Známe Gehennu, ale nejsme z ní!« ujistil jsem ji rovněž tefírštinou, jednak aby mi rozuměla, ale také aby pochopila, že i já jí rozumím.

»Rozumíte mi, znáte Gehennu, ale nejste z ní? To tedy lžete!« odtušila tak pohrdavým tónem, jakého jen byla schopná.

»Jsme přece jiní než vy!« upozornil jsem ji. »Je to na nás vidět na první pohled!«

»Zdegenerovali jste zářením nebo něčím jiným, to je snad jedno! A chcete nám zničit, zkazit náš svět! Proklínám vás!«

»Proč si to myslíš?« zeptal jsem se jí už klidněji, ale bylo mi z ní smutno. Jako všechny tefírky byla andělsky krásná, ale přímo sršela nenávistí. Pro takovou nenávist je té krásy škoda.

»Přišli jste nás vyvraždit, ale přepočítáte se!« soptila dál.

»Proč si to myslíš?« opakoval jsem otázku.

»Celé věky čekáme, že nás přijdete zničit,« ujistila nás. »Jen jsme netušili, že tak snadno projdete přes vorgylské pasti! Nebyl to tedy planý poplach! Možná pro nás nastal den zkázy, ale nedáme se!«

»O čem to s ní mluvíš, tati?« udeřil na mě Jára. »Ty jí rozumíš? Co říká?«

»Tvrdí, že jsme tefírové z Třetí Země a přišli jsme je zničit. Proto nás tak nenávidí.«

Na jeho českou otázku jsem odpověděl německy, s ohledem na Schmidkeho.

»My přece nejsme...« přešel na němčinu i Jára.

»To se jí právě marně snažím vysvětlit,« řekl jsem.

»Taky se jí zeptej, proč nám zabili Jirku!« vybuchl Jára.

»Moment, k tomu se dostanu,« ujistil jsem oba. »Zatím jsem rád, že se mnou vůbec komunikuje, něco bych z ní chtěl dostat. Nechte mě mluvit!«

»Dobře, už mlčím. Ale nenech se od ní oklamat!«

Obrátil jsem se k dívce.

»Za koho nás považuješ?« zeptal jsem se jí přímo.

»To je snad jedno!« zasyčela. »Arboolové, Ářjá, Baalové, Zenové, všichni jste stejná pakáž. Neumíte nic jiného než zabíjet, zabíjet a zase zabíjet!«

»A vy snad nezabíjíte?« vyčetl jsem jí.

»My se bráníme!« odsekla. »To je něco jiného, ale to vy válečníci nikdy nepochopíte!«

»Proč bychom to nepochopili?« namítl jsem. »Jenže to není pravda. Vy se nebráníte, ale zabíjíte bez příčiny! Zabili jste mi syna.«

Můj hlas přitom viditelně ztvrdl, ale ji to asi nezajímalo.

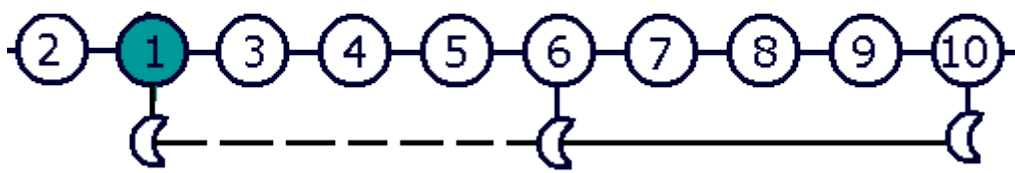
»Vy přece nemáte žádné syny!« vyprskla vztekem.

»Mýlíš se, děvče,« řekl jsem už zase klidně. »Zřejmě si myslíš, že jsme tefírové z Gehenny, ale není tomu tak. Ti z Gehenny nám kdysi říkali *jelimani z Kanaánu*.«

»Cože?« ztuhla překvapením. »Vy ještě žijete? Vás už přece dávno vyhubili...«

Dívala se na mě nerozhodně a do její nenávisti přibyl náhlý stín nedůvěry.

»Nevyhubili nás,« ujistil jsem ji. »Ještě žijeme, vidíš nás snad dobře.«
 »Pak byste ale byli stejné oběti, jako my...« její hlas se změnil od nenávisti k daleko měkčímu tónu.
 »Dalo by se to tak říci,« souhlasil jsem s ní, také co nejkřidnější tónem.
 Situace se trochu pootočila. Považovala nás očividně za nepřátelský kmen tefirů, ale Kanaánci pro ni byli oběti. Musíme ji tedy přesvědčit, že tefirové nejsme.
 »Ale co je s Gehennou?« vybuchla opět nenávistí.
 »Gehenna je mrtvý svět,« řekl jsem. »Baalové vyvraždili Arbooly a pak se tak dlouho vzájemně ničili s Árjá, až měly obě strany po jednom jediném krytu. Dnes není naživu nikdo. Qualda ar Mahú...«
 »Počkej, ty... chceš mi snad tvrdit, že na Gehenně už není nikdo naživu?«
 »Ano. Gehenna je dnes mrtvý svět,« opakoval jsem. »Nemůže vás vyvraždit. Nikdo tam nežije.«
 »Kam ale zmizeli vítězové?« zeptala se mě s dalším podezřením. »A jak to, že umíš naši řeč? Jelimani z Kanaánu ji nikdy neuměli!«
 »Nezbyli ani vítězové,« ujistil jsem ji. »A vaši řeč ovládám, rozumíš mi přece.«
 »To není možné,« opakovala. »Ale proč mě držíte násilím? Vždyť to bolí!«
 »Protože jsme naopak my tebe považovali za tefírku z Gehenny!« řekl jsem tvrději. »Jsi přece tefírka. Způsobili jste nám už příliš mnoho zla! Obáváme se vás a proto jsme tě zajali!«
 »My nikomu neubližujeme!« vykřikla, ale spíš uraženě než nenávistně.
 »Nemluvíš pravdu. Zabili jste mi syna,« opakoval jsem obvinění. »Chtěli jsme se s vámi domluvit po dobrém, ale náhle přiletěl blesk a zabil mi syna. A byli jste to vy, nikdo jiný!«
 »To by... to by mohla být pravda,« zarazila se tentokrát viditelněji. »Nedávno **aplokové** ohlásili, že se poblíž **Varvey** objevilo cizí letadlo a že je zničili.«
 »Poblíž Varvey? Co je to Varvej?«
 »Ne Varvej, ale Varvea! Malý svět poblíž světa Firhoi, kde žijeme. Tam, odkud jste mě unesli!«
 »Říkáš, Firhoi?« přeptal jsem se ještě jednou.
 »Firhoi říkáme našemu velkému světu,« dodala rychle.
 »Děkuji ti, pak víme mnohem víc. Možná všechno.«
 Všichni sledovali s napětím náš rozhovor, ačkoliv nám asi nikdo nerozuměl.
 »Co říká, tati?« nevydržel to Jára.
 »Budeme si muset opravit schéma paralelních vesmírů,« řekl jsem. »Měl jsi pravdu, měsíce mají zvláštní postavení. Ale už víme o něco více. Například to, že propust na Měsíci propojuje vesmíry jinak než propust na Zemi. Země X se ve skutečnosti jmenuje **Firhoi** a je to naše Desítka. Znamená to, že propustí na měsících můžeme přeskočit čtyři vesmíry najednou.«
 A nakreslil jsem předpokládané nové schéma.

Nebylo tomu tak. Mezi Šestkou a Desítkou to náhodou platilo a hodně nám to pomohlo. U Osmičky a Devítky by na nás podle slov tefírky čekaly pasti, určené k zadržení tefirů z Gehenny. Zřejmě souvisely se střílejší neviditelnou družicí a jistě by nám nadělaly hodně vrásek. Ale bylo to lepší než prve. Místo dvou neznámých, ale nepřátelských civilizací jen jedna, kterou přece jen trochu známe.

»Ale kdo jsou tihle?« ukázal Jára na spoutanou dívku.
 »Pokud jsem to správně pochopil, jsou to tefirové původem z Gehenny, ale jiní než ti, co tam nedávno zahynuli,« zkusil jsem to všem vysvětlit. »Zdá se mi, že kdysi Gehennu opustili a ukryli se na Desítce Firhoi a jejím měsíci Varvea. Po celé dlouhé věky se strachovali, že za nimi vtrhnou válečníci z Gehenny, proto se tam opevňovali jak mohli. Nás považovali za předvoj Gehenny. Pak se ani nedivím, že na nás stříleli vším, co měli po ruce. Kdyby to bylo tak, mohli bychom se s nimi domluvit a válku zažehnat.«
 »Zabili mi bráchu,« opakoval Jára. »Nevěřil bych jim.«

»Přiletěli jsme tam vimaany tefirů z Gehenny. Nemůžeme si za to nedorozumění částečně sami?«

»I kdyby to byl opravdu jen omyl, tomu, kdo dal povel střílet, bych stejně vrazil jednu do zubů!« trval na svém Jára.

»Já také,« souhlasil jsem s ním. »Ale pochopil bych ho. Měl jistě strach a ten má často velké oči. Tady tvá zajatkyň ale za nic nemůže.«

Přistoupil jsem k dívce a rozeplul pásy, jimiž byla spoutána. Všichni se na mě dívali s obavami, ale byly zbytečné, tady by nám nemohla škodit. Podal jsem jí ruku a pomohl jí posadit se.

»Přesvědčila jsi mě, že za smrt mého syna nemůžeš. Jak ti mám říkat? Máš snad nějaké jméno?«

»Jmenuji se Belial Ameata,« odpověděla, pořád ještě váhavě.

Panebože! Už druhá Belial v mém životě, to je snad zlý sen! Vykřiklo to ve mně, ale ještě jsem se ovládl. Ne, tahle je očividně jiná než Belial Naarská, velitelka Naarského úseku... Ta považovala lidi Země za podřadný dobytek, takhle v nich vidí oběti.

»Můžeš mi říkat Ota,« sdělil jsem jí oplátkou. »Vrátíme tě na Varveu, ale doneseš tam náš vzkaz těm, kdo rozhodují o osudech vašich světů. S Gehennou je konec a my chceme, aby to byl i konec zbytečného ničení. Nemáme zájem s vámi válčit. Máme s vámi příšerné zkušenosti, ale netoužíme po odplatě.«

Trochu se zamyslela.

»Kdybych pomohla zabránit válce, pak ráda,« slíbila. »On mi zabil bratra,« ukázala na Járu. »Ale i já chci zapomenout na odplatu. Uznávám, měli jste k tomu důvod, smrt za smrt.«

»Nikdo ti bratra nezabil,« opravil jsem ji. »Můj druhý syn Jára má pádný důvod stěžovat si na vás, ale nezabíjel vás. Tvůj bratr zůstal na Varvei živý.«

»Viděla jsem přece, jak padal...«

»Byl jen na chvíli omráčený, stejně jako ty. Jára pak odnesl jen tebe, jeho tam nechal. V této chvíli už je jistě při vědomí, no, možná už tě marně shání.«

»Řekni mu tedy, že mu za bratra děkuji...«

A máme to tady, pomyslel jsem si. Nejdůležitější teď bylo uhrát s nimi mír. A vypadalo to nadějně, jen to nezkazit! Neměli bychom pak proti sobě dvě vražedné civilizace, ale jen jednu, se kterou bychom navíc mohli vyjít po dobrém. To by stálo i za nějaké oběti.

Zabili nám Jirku! Ale pomsta by zničila naději na mír a byla by tedy zločinem největším.

Válka možná nebude! Omluvíme se za vzájemná příkoří, odvoláme pohotovostní jednotky i úpravu generála Schmidkeho, zastavíme nabíjení Q-bomb. Teď jde už jen o to, aby to byla pravda. Jestli nás tahle tefirka tahá za nos, můžeme se dočkat nepříjemného překvapení! Musíme si na ni dát pozor, ale – jiskřička naděje by tu byla...

Jenže – žádný mír nám už Jirku nevrátí!

Belial se chovala zdrženlivě a nedávala na sobě znát žádné city. Její počáteční nenávisť byla ta tam, ale její dík za život bratra vypadal jen jako zdvořilost. Přijala naše pozvání počkat s námi na ráno, ale držela se zpátky. Jistě byla vyvedená z míry únosem přes několikery vesmír, možná i šokem z Járových blesků quro, kterými ji prve několikrát po sobě nevybíravě omráčil, ale zdálo se mi, že už není nepřátelská jako na počátku a už to se dalo považovat za největší úspěch.

Po dohodě se Schmidkem jsme rozhodli zrušit nejriskantnější opatření, nabíjení bomb. Zklamání byli i chlapi z policejní jednotky, když jim Schmidke oznámil, že se pohotovost ruší, protože nepřítel přestal Zemi ohrožovat.

»My bychom s nimi zatočili,« kasal se jeden z nich.

»Možná, doufám,« zaslechl to generál. »Musím vám za vaši rozhodnost poděkovat, doufám, že byste ji tak ukázali vždycky. Tohle je ale lepší. Válka by byla krutá a určitě je lépe, když k ní nedojde.«

Zbývalo jen dohodnout mír, ale řeč tefirů jsem ovládal jen já, takže jednání zbylo na mně. Na dalším postupu jsme se dohadovali v nepřítomnosti Belial. Věřil jsem jí nejvíc z nás tří, ale uznával jsem argument Schmidkeho, že nesmíme ohrozit bezpečí Země. Museli jsme jednat tak, aby jakýkoliv jejich podraz ohrozil jen jednoho z nás, nejlépe mě. Dohodli jsme se jednat s nimi v jejich světě, ale kdyby nás ohrožovali, měl se Jára vrátit a dát podnět k pokračování příprav na válku.

Járovým vimaanem jsme přeletěli nejprve do domova Ciropeg Loaneb, odtud na jejich měsíc do naší stanice. Cestou na Zem se Belial nacházela v bezvědomí, zato teď mohla sledovat, kudy letíme. Nemohli

jsme jí ale tak důležité informace dát jen tak, mohla by je zneužít. Požádal jsem ji proto, aby si nechala dát přes oči šátek. Pochopila to a usmála se, i když trochu trpce.

»Nevěříte mi?« zeptala se.

»Nesmíme ti věřit,« odpověděl jsem jí vážně. »Nejde o tebe. Nesmíme věřit nikomu z vás, dokud se nepřesvědčíme, že jednáte čestně a upřímně.«

»Máte-li zkušenosti s Gehennou, nedivím se vám,« řekla s pochopením. »Na vašem místě bych asi jednala také tak.«

Ukázali jsme jí aspoň na krátký okamžik nevlídné pláně Třetí Země Gehenny, aby nám uvěřila, že je skutečně mrtvá. Pak si nechala uvázat šátek přes oči a letěli jsme dál.

Nejdéle samozřejmě trval přelet ze Šesté Země na její Měsíc. Když jsme konečně zapluli do hangáru a napustili tam vzduch, sám jsem Belial sundal šátek s očí.

»Jsme skoro na místě,« řekl jsem jí.

Prošli jsme do obytných místností stanice. Belial si všechno pozorně prohlížela, ale nedala nic najevo, ačkoliv už podle menší gravitace musela poznat, že jsme na Měsíci.

Přezkoušeli jsme si vysílačky. Měl jsem ji mít trvale zapnutou, aby Jára poslouchal, i když nebude všemu rozumět. Opatrně nám pak snižoval tlak vzduchu na úroveň měsíce Varvea, museli jsme polykat jako v letadle, aby nám nezalehlo v uších. Pak Jára otevřel propust, já s Belial jsme prošli a propust se za námi zavřela. Věděl jsem, že mě Jára bude sledovat, ale vrátit bych se mohl jen na tomto malém kousku lesa, odkud Jára nedávno Belial unesl. Jen tady mohu přestoupit do stanice, všude jinde bude návrat nemožný. Na měsíci Šestky není vzduch a já jsem na sobě neměl skafandr, abychom nedali tefirům z Varvey žádné vodítko. Naštěstí se všechny dosud známé Měsíce otáčely stejnou rychlostí, nastavovaly Zemi stále stejnou tvář. Místo návratu bylo tedy, na rozdíl od paralelních Zemí, stálé.

»Jsi doma,« řekl jsem Belial povzbudivě.

Vzduch byl velice řídký, ale měl v sobě hodně kyslíku, dal se dýchat bez potíží.

»Znám to tu dobře,« usmála se trochu. »Chceš-li, abych tě zavedla k někomu, s kým můžeš jednat, zavedu tě k nám. Má matka Saggor Ameata má velké slovo v Poradní síni. Měl bys jednat nejprve s ní.«

Lesík byl na vršku, sestupovali jsme spolu po cestě vysypané pískem dolů. Neušli jsme ale ani sto metrů, když proti nám náhle vyvstala skupina osmi tefirů v černých kombinézách.

Vyskočili zpoza kmenů stromů a mířili na nás zbraněmi.

»Nestřílejte!« křikla Belial, skočila přede mě a rozpráhla ruce, aby mě chránila.

»Belial! Co tady děláš?« vykřikl na ni jeden. »Uskoč!«

»Muíeli! Nechte toho! To nejsou nepřátelé z Gehenny, chtějí se s námi dohodnout!«

Jeden ze skupinky postoupil trochu blíž k nám.

»Lžou a ovlivnili tě!« ujist'oval ji. »Uхни, překážíš!«

»Nelžou!« trvala na svém a dál přede mnou držela obě ruce. »Řekli, že tě nezabili a ty žiješ. Nikomu neublížili, mně ani tobě!«

»Nevidíš do toho, sestřičko!« okřikl ji Muíel. »Nevěř tefirům z Gehenny! Jsi pod jejich vlivem! Nastala hodina pravdy, chtějí nás zničit! Nezastávej se jich a nepřekážej nám!«

»Nejsem pod jejich vlivem, jsem uturge. Kdyby nás chtěli ničit, poslali by místo vyjednávačů bombu, nemyslíš? Slíbila jsem jim jednání s Poradní síní, to přece nemůže být chyba! Musím ti opakovat šestkrát, že nejsou odtud?«

»Odkud mohli přijít, než z Gehenny? Uхни, Belial, nebo tě rozstřílíme spolu s nimi!«

Zdálo se mi, že jsou opravdu odhodláni ke střelbě.

»Promiň, Belial, sama vidíš, že si nedají říci!« řekl jsem dívce před sebou.

Pak jsem vyslal rozvětvený blesk quro a osmičlennou hlídku složil k zemi.

»To jim neublížilo,« uklidňoval jsem zděšenou dívku. »Vím, co snesete. Odzbrojíme je a počkáme, až se vzpamatují. V klidu a beze zbraní se nám bude jistě jednat lépe.«

»Vyděsil jsi mě,« vyčetla mi. »Nejsi zrovna jemný!«

»Přesně takoví horlivci mi včera zabili syna,« odušil jsem tvrději. »Chceme jednat, ne zabíjet, proč jen střílet, zabíjet, vraždit? Ale řekni mi, proč nás chtěli tihle zabít bez jednání?«

»Promiň. Chápu tě,« sklonila hlavu. »Zkus chápat i ty nás. Jsme stále připravení na rozhodující útok Gehenny. Nikdo nečekal, že by právě odtud mohl někdo přijít v dobrém úmyslu.«

Pomohla mi ale ochotně. Společně jsme ochromené chlapce obešli a odebrali jim zbraně. Znal jsem je a uměl s nimi zacházet, už tisíciletí se neměnily. Postupně jsem je vybíjel střelbou do výšky a odhazoval na hromádku u cesty. Vzduch se chvěl horkem, jak jím prošla promarněná energie, ale bylo lépe ztratit energii než něco cennějšího.

Zeptal jsem se Belial, zda je někde nablízku voda a když mi ukázala na nedaleký potůček, půjčil jí kapesník, aby své krajany pomohla vzkřísit.

Nebylo to ale třeba. Postupně se začali vzpamatovávat, chvíli nechápavě hleděli na Belial a na mne, pak si konečně uvědomovali, co se stalo, ale beze svých zbraní byli najednou bezradní.

»Kdybychom byli tefirové z Gehenny, už byste nežili,« ujistil jsem je, když už zase všichni jeví známky života. »Gehenna je ale mrtvý svět, nebude vás ohrožovat. Nás přece znáte, kdysi jste nás nazývali *jelimany z Kanaánu*. Nechceme válčit, chceme se s vámi dohodnout a nabízíme konec vaší věčné války.«

»Co jste to... s námi...« zakoktal jeden z těch vzadu.

»Ano, mám zbraň a v nouzi ji i používám,« ujistil jsem ho. »Moje zbraň ale nezabíjí. Ne že bych to nedokázal, přímo na Gehenně jsem zabil desítky tisíc tefirů, ale s vámi chci dohodnout konec války. Proč ta věčná nenávist? Skončete ji už, prosím!«

»Máš nás v hrsti a prosíš nás? Jak to jde dohromady?«

»Proč ne? Neprosím o milost, ale o mír. To je velký rozdíl!«

»A když... když vám ustoupíme?«

»Nebude to ústup,« opravil jsem ho. »Tím nic neztratíte, můžete jediné získat. Totéž co my, klid a konec války.«

»Nabízíte nám spojení?« sondoval mě Muíel.

»Proti komu? Nemáme už společného nepřítele.«

»Tvrdíš ale, že jsi bojoval proti Gehenně!« vykřikl.

»Bojoval,« přiznal jsem. »Gehenna nás ohrožovala stejně jako vás. Museli jsme ji zničit. Gehenna je teď mrtvá a vám nabízíme mír.«

»Zničili jste Gehennu? To vám máme věřit?« podíval se na mě jako na strašidlo.

»Museli byste být strašní nepřátelé!« dodal tiše druhý.

»Nejsme jako oni,« trval jsem na svém. »Máme už dost války a zabíjení, chceme žít v klidu.«

»Proč na nás tedy útočíte? Proč jste na nás poslali vimaany? To je přece akt války!«

»Nepoužíváme vimaany jako válečné stroje. Pro nás to jsou dopravní prostředky, vhodné k průzkumu neznámých světů,« odmítl jsem jeho nařčení. »Nikdo z nás proti vám jejich zbraně nepoužil.«

»Zničili jste Gehennu a nepoužili zbraní?« vyjel si na mě tvrdě další. »To je lež!«

»Gehennu jsme zničili bez *vašich* zbraní,« trval jsem na svém. »Máme zbraně jiné, některé i ničivější. Těmi nejtěžšími jsme nedávno rozvrátili poslední pevnost Árjů. Nepomohly jim ani proslulé neprorazitelné štítů. To byl konec Gehenny. Proti vám jsme zbraně nepoužili a nechceme použít, ačkoliv jste zaútočili na naše letadlo. Věříme, že se přece jen dohodneme v míru.«

»Obdivuji vaši důvěru!«

»Důvěru v co? V naše zbraně, nebo ve vaši čest?«

»Oboje,« posadil se konečně mluvčí tefirů. »*Aplokjové* nám tvrdili, že váš vimaan sestřelili až podezřele snadno!«

»Vimaan bez zapnutých štítů byl opravdu snadný terč,« řekl jsem tvrdším tónem. »A proč jsme štítů nezapínali? Nečekali jsme, že narazíme na tefiry z Gehenny. Ani pak jsme nezačali na oplátku hromadně ničit vaše sídla, ačkoliv bychom mohli. Jak vidíte, překonali jsme i vaše vorgylské pasti. Nechceme ale další válku, chceme se dohodnout.«

»A kdybychom na dohodu nepřistoupili?«

»Vy na ni přistoupíte,« řekl jsem klidně. »Také musíte mít válčení plné zuby! Nabízíme vám klid, to přece není tak málo. Chceme na oplátku také klid. Ani to není málo, ale vás to nebude stát nic. Klid za klid. Výhoda pro obě strany.«

»Přemožitelé Gehenny, nabízející mír?«

»A proč ne? Válku s Gehennou jsme nezačali my, ale oni. Způsobili nám nesmírné škody, ale nenávist mezi Baaly a Árjá byla pro ně důležitější, jen proto žijeme. Baalové i Árjá se tak dlouho navzájem ničili, oslabovali a nás nechávali na pokoji, až jsme vyvinuli zbraně a ukončili jejich válku i s nimi.«

»Naučili jste se od nich pronikat do dalších vesmírů? My jsme ale připraveni se bránit!«

»Právě proto s vámi chceme sjednat mír,« řekl jsem. »Mohli bychom vás tam nechat a pokračovat v průzkumu jiným směrem, ale časem byste zjistili, že vás Gehenna neohrožuje a pak byste narazili na nás. Jenže i my jsme na ničivou válku dobře připraveni a dopadlo by to hůř. S tefiry z Gehenny se jednat nedalo, od vás očekáváme větší pochopení. Už proto, že jste už jednou dokázali přestat válčit.«

»Slíbila jsem jim jednání s Poradní síní,« přidala se ke mně Belial. »Je-li Gehenna mrtvá, proč se nedohodnout?«

»Dohodnout s jelimany z Kanaánu? Vždyť nás nenávidí!«

»Ani tefiry z Gehenny jsme nezničili jen z nenávisti,« ujistil jsem ho. »Mohu vám to poměrně snadno dokázat.«

»Čímpak?«

»Během naší poslední akce jsme ze zničené pevnosti Árjů zachránili několik dětí. Nezabili jsme je ale a chceme je vychovat mezi námi, ačkoliv nejsou naše. Kdybyste o ně měli zájem, dáme vám je, možná by jim bylo lépe mezi vámi než u nás.«

»Držíte je v zajetí?«

»Tak se tomu nedá říkat,« odmítl jsem. »Jsou příliš malé, než aby to chápaly. Vychováváme je, nic víc. Ale o tom se snad můžeme dohadovat později, teď chceme jednat s vaší Poradní síní. Můžete nás tam doprovodit? Zbraně máte támhle u cesty, ale radím vám, nechte je tu, nebudete je potřebovat.«

»Celé věky se neodlučujeme od svých zbraní!«

»Opakuji, nebudete je už potřebovat. Válka skončí a zbraně budou brzy pouhou historií. Naučte se žít bez nich. Zbraně mohou někdy lidem život zachránit, ale nesmí jim život určovat.«

Belial udělala pohyb, jako kdyby chtěla bratrovi pomoci vstát, ale ten její pomoc posunkem zprudka odmítl a vstal sám. Také ostatní členové hlídky se postavili na nohy. Rozebrali si zbraně, nebránil jsem jim v tom, beztak byly vybité. Obstoupili nás, ale ne těsně, udržovali si odstup. Zato Belial mě chytila za ruku a snažila se být mi co nejbližší, ačkoliv musela dávno pochopit, že její ochranu nepotřebuji.

Pokračovali jsme po cestě z vršku. Vyšli jsme z lesíka, před námi bylo sto metrů cesty k neveliké skupině staveb. Od pozemské vesnice se hodně lišila a stavby mi ani obytné budovy nepřipomínaly. Spíš než evropské domy mi připomínaly teepee amerických indiánů, ale byly příliš pravidelné, řekl bych až technické. Dokonalý betonový paraboloid s dveřmi, průměr při základně tři metry, výška pět. Být nižší a ze sněhu, bylo by to eskymácké iglú, napadlo mě. Ale ani tomu se to příliš nepodobalo.

Dveře nejbližší stavby se náhle otevřely a ven vyšli tři lidé. Otvírání dveří bylo technické, rozpůlily se a každá polovina se rychle odsunula stranou, stejně tak prudce se zavřely, jakmile ti tři postoupili vpřed.

»Chytili jste jednoho z těch vetřelců živého?« usmívala se žena vpředu. »Výborně!«

»Nechytili jsme ho, on chytil nás,« odpověděla jí Belial. »Není to zajatec, ale vyjednávač.«

»Jak vás mohl chytit, devět na jednoho?« nevěřila jí.

»Mě zajali už včera, dnes mě vracejí domů,« řekla Belial. »Nechtějí s námi válčit.«

»Přišli sjednávat příměří?« trochu se zachmuřila.

»Nejen příměří, úplný konec válek,« odpověděl jsem jí. »Nemáme zájem válčit. Není proč.«

»Podivné!« odtušila upjatě. »Nepodobá se to stylu žádného kmene Gehenny.«

»Nejsme z Gehenny,« ohradil jsem se okamžitě.

»Jak mi tedy vysvětlíš, že mluvíš naším jazykem?« podezírala mě.

»Umím váš jazyk, proto jsem tu. Chci s vámi dohodnout mír. Gehenna je mrtvý svět, nemusíte už žít na pokraji strachu.«

»Gehenna že je mrtvý svět?« nevěřila. Její společníci se na mě dívali neurčitě, ale také nedůvěřivě.

»Chci jednat s vaší Poradní síní,« požadoval jsem.

»To jsi tu správně,« odtušila žena. »Když jste unesli Belial, začala o vás jednat Poradní síň Firhoi a dodnes neskončili.«

»Belial vám vrátíme,« řekl jsem. »Zjistili jsme, že je bez viny a za únos jsme se jí omluvili.«

»Vracíte... omluvili... a tomu máme věřit?« zaškaredila se.

»Má pravdu, Aramielo,« potvrdila moje slova Belial. »Nepřátelé se tak nechovají, ale tohle nejsou nepřátelé. Kdyby mi někdo z nás nechtěně ublížil, také by se omluvil a snažil se napravit chybu.«

»Můžeš být pod jejich vlivem!« upozornila ji Aramiel.

»Mohla bych být, ale nejsem. Nesnažili se mě vůbec omámit. Tvrdili, že psychorezonanci jako my ani nepoužívají.«

»Mají něco jiného,« řekl zachmuřeně Mu'el. »Ochromil nás všechny modrým bleskem, vzpamatovali jsme se, ale úplně bezmocní.«

»Dobrá, pojd'te tedy a předstupte před naši Poradní síň,« vyzvala nás beze stopy emocí Aramiel.

»Hlásím se jako svědek,« pospíšila si Belial.

»Budeš mít možnost svědčit,« odbyla ji Aramiel.

Otočila se a vstoupila do dveří, které se před ní prudce rozevřely a za ní a jejími průvodci se stejně rychle zavřely. Nebyl přítom slyšet žádný zvuk ani náraz.

Belial mě vedla za nimi. Také před námi se dveře prudce otevřely. Za nimi byla nevelká prázdná prostora. Vstoupili jsme, dveře se za námi rázně, ale nezvučně zavřely, ale skoro současně se otevřely dveře před námi. Jako kdybychom bílým paraboloidem jen procházeli. Jenže před námi byla rozsáhlá a vysoká síň, sotva jsem dohlédl jejího stropu. Na mou věru, to byl ale prudký přechod! Zapátral jsem ve své paměti, či spíše ve vzpomínkách první Belial, ale nic takového se v pevnostech Ářjů nevyskytovalo. Podlaha síně nebyla vodorovná, ale prohnutá skoro do polokoule, takže z každého místa bylo dobře vidět do středu síně, kde bylo poněkud vyvýšenější místo. Síň byla plná lidí. Muži měli na sobě černé kombinézy, ženy naopak bílé řasnaté šaty, podobně jako Belial. Někteří měli oblek doplněný ozdobnými límcí jako měly výsadkářky Ářjá, používali asi k řízení svých přístrojů mgýčna. Obličejové tváře mužů vypadaly ďábelsky tvrdě a odhodlaně, zato tváře žen byly andělské. Nemít zkušenost s první Belial, byl bych uvěřil, že to jsou opravdu andělé.

»Pojď dál, ať mohou přijít další!« táhla mě Belial Ameata dopředu. »U vás nemáte tak velké síně?«

»Velké síně máme i u nás, ale na Gehenně neměli takové vchody,« vysvětloval jsem jí, ale nechal se táhnout dál.

»Ty jsi byl uvnitř některého krytu?« shlížela na mě ohromeně. »Gehennu znám jen z vyprávění, sama jsem tam nikdy nebyla. Býval to prý nádherný svět, vy jste mi ukázali jen mrtvou poušť.«

»Gehenna je skutečně mrtvý svět,« ujistil jsem ji. »Dnes už nic nepřipomíná, že byl obydlený. Nikdy jsem nebyl v jejích krytech, jen vím, jak vypadaly. I zevnitř. I ty zničené dávno předtím, než jsem se narodil.«

»Mluvíš trochu záhadně... ale pojd', volají nás.«

Nic jsem neslyšel, ale Belial mě vedla dál, doprostřed davu, až na to vyvýšené... pódium? Tak to aspoň vypadalo. Čekala nás skupina tefirů a tefirek. Ačkoliv ženy byly andělské, nezdálo se mi, že by na mě hleděly s nadšením. Vážní ale byli všichni a nedivil jsem se. Takový okamžik může rozhodovat o mnohém.

Jakmile jsem vystoupil na pódium, nastalo ticho.

»Přišel jsi vyjednávat!« obrátila se na mě vysoká bílá tefirka. »Tedy mluv!«

Zopakoval jsem klidným hlasem svůj návrh na ukončení válek a všech projevů nepřátelství.

»Říkáš, že jste zničili poslední bunkry Gehenny. Můžete nám to dokázat?«

»Můžete se o tom jít přesvědčit. Nebudeme vám v tom bránit, naopak vám poskytneme náš řetěz retransferů.«

»To by ale mohla být past Gehenny,« namítla okamžitě.

»Pak udělejte totéž co my. Pošlete vyjednavče, ať se sám na místě přesvědčí. Jsem tady také sám, z vlastní vůle.«

»Chceš, abychom obětovali jednoho z nás? To by byla přílišná oběť. Nastrčit ke **zdánlivému** jednání Kanaánci není špatná lest a obětovat ho je přece snadné! Víím, že někteří jelimani ochotně spolupracovali, když jim kterákoliv strana slíbila výhody, ale my na tak jednoduchý trik nenaletíme. Proč neobětujete i vy někoho z tefirů?«

»Protože žádní nejsou. Žije posledních osmnáct dětí, zachráněných při zkáze Gehenny...«

»Děti byste obětovali?« řekla znechuceně.

»Ne,« řekl jsem. »Proto jsme je nezachraňovali. Navrhoval jsem, že vám je vydáme, aby měly mezi vámi lepší život než u nás. Kdybyste se k nim ale chtěli chovat jako k dětem nepřátel, nedáme vám je.«

»Takže je chcete obětovat, nebo ne?« útočila na mě.

»Nenuťte mě, prosím, vysvětlovat vám rozdíl mezi předáním k výchově a obětováním. Dáme vám je, kdyby tím získaly lepší život. Kdyby jim u nás mělo být lépe než u vás, vychováme je raději sami.«

»Snad nechcete rozhodovat o dětech tefirů? Jste přece jiní, jste Kanaánci!«

»Samozřejmě o nich chceme rozhodovat. Každý může jen za vlastní tvrdost, ale děti nemohou za své předky. Otázku dětí ale nepovažuji za důležitou. Vede se jim v rámci našich možností dobře, jedneje i bez nich. Ano, unesli jsme vaše děvče, Belial Ameatu. Nic se jí nestalo a v pořádku vám ji vracíme, ačkoliv jste mi zabili syna. Neporovnávejte ale život Kanaánce proti životu tefirky! Pro mě to byl můj syn, na mně jste se těžce provinili. Uvědomte si, nejsme ti primitivní *jelimani* z Kanaánu, za jaké nás asi považujete. Možná námi pohrdáte neprávem. Sám jsem zabil dvacet tisíc elitních bojovnic Árjů, ale přitom jsem zachránil děti, které za nic nemohly. Tvrdím, že to bylo spravedlivé! Co chcete vy? Bojíte se obětovat vyjednavče? Neobětujete ho, nic se mu u nás nestane, stejně jako Belial Ameatě. Ve válce by zahynuly statisíce tefirů i našich lidí, právě proto jí musíme zabránit. Opakuji, Gehenna je mrtvá, ohrožovat vás nebude a my přicházíme s nabídkou míru.«

»Co když to ale není pravda?«

»Přesvědčte se! Belial Ameata byla u nás na Kanaánu, viděla i rozsáhlé mrtvé pláne Gehenny. Může to dosvědčit, je přece tady mezi vámi.«

»Mluví pravdu,« přidala se ke mně Belial. »Vzali mě na Kanaán i na Gehennu a je to tam opravdu, jak říká. A to není všechno. Před malou chvílí se ho pokusila zajmout hlídka, vedená mým bratrem Muíelem. Odbrojlil je rychle a kdyby se rozhodl unést i je, nic by mu v tom nezabránilo. To je už devět našich životů, které nám věnoval. Je vám to málo? Tady opravdu nejde o to, obětovat život tefira za život Kanaánce.«

»To pořád ještě může být lest!« trvala na svém žena.

»Ale není! Nechápete to? Naopak, obviňuje nás z první vraždy při zákeřném přepadení jejich letadla.«

»Zabití Kanaánce není vražda!« řekla prudce žena.

Čím dál jsem měl ale jasnější dojem, že jednání nedopadne dobře. *Zabití Kanaánce není vražda*, to už hovořilo samo za sebe. Považovali nás za hmyz, či co? Jejich nechť přesvědčit se o pravém stavu věci byla znásobená pohrdáním lidmi Země. Bude to těžké přesvědčování. Belial Ameata vypadala slibněji, ale její krajané... škoda slov.

»Zabití Kanaánce není vražda,« opakoval jsem po ní zvolna. »Uvědomujete si vůbec, jak strašná slova říkáte? Mohli bychom totéž tvrdit o vás, ale my uvažujeme jinak. Vaše životy jsou cenné i pro nás. Ale ne jako životy dokonalejších tvorů. Vážíme si jen nevinných. Proto jsme po zničení poslední bašty na Gehenně zachovali naživu pár posledních tefirských dětí, které bezpochyby za nic nemohly. Životů tefirských vrahů jsme ale nešetřili. Belial jsem se omluvil za únos, neboť byla nevinná a za vraždu mého syna nemohla. Vy se ale chystáte odmítnout nabízený mír. Budete tedy vinni smrtí všech obětí, které si vaše neústupnost na obou stranách vyžádá. Litovat vás potom nebudeme, škoda bude jen nevinných.«

»Hovoříš, jako kdybys nám chtěl vyhrožovat!« ušklíbla se trochu bílá tefirka. »Uvědom si ale, kde se nacházíš! Bez našeho svolení se domů nikdy nevrátíš.«

»Nevyhrožuji vám,« řekl jsem. »Myslím to vážně. Tady ten přístroj je pouhý vysílač, ale spojuje mě s mým synem. Důležité je, že mě jeho pomocí slyší. Kdybych přestal na delší dobu mluvit, vyzve mě, abych se ozval. Když mě zabijete a neozvu se, dá pokyn k zahájení války. Jsme si dobře vědomi síly vašich zbraní, včetně vašich neviditelných družic u Vorgyle. Už jsme na ně narazili, naštěstí to pro nás u Vorgyle skončilo beze ztrát. Zbraně ale máme i my. Jiné než vaše, ale také děsivé. Uvědomte si, neodolaly jim ani vyhlášené štíty Árjů! Budete-li nás ohrožovat, použijeme je proti vám. Bude to pro vás katastrofa.«

»Ne!« vykřikla zoufale Belial vedle mě. »Nedělejte to!«

»Považujete nás stále za jelimany?« podíval jsem se na ni smutně. »I my máme přece právo bránit se smrtelnému ohrožení našich světů. Nejen Kanaánu, ale i dalších.«

»Ne!« vykřikla opět Belial. »To nemůžeš udělat!«

»Já to přece neudělám, Belial Ameato,« oslovil jsem ji jménem. »Kdybych chtěl vyvolat válku, stačilo by mi vypnout tuhle vysílačku. Neudělám to, dokud budu mít jinou možnost.«

»Já ti věřím!« chytila se mě oběma rukama. »I to, že jsi zničil poslední tefiry Gehenny a měl bys teď právo zničit i nás, já to tak cítím, ale nechci!«

»To bys byla, Belial, asi jediná v tomhle shromáždění, kdo se mnou souhlasí.«

»Nejde o souhlas!« opáčila rychle. »Máme vinu na smrti tvého syna, ale ta vina není snad tak velká, aby se stala hrobem všech! Chci ti pomoci zastavit zkázu, věř mi!«

»Budeš se divit, Belial, věřím ti,« přikývl jsem. »Setkal jsem se s jinou Belial z Gehenny. Byla vtělené zlo, mám největší podíl na její smrti a nelituji ji. Tebe bych litoval, už protože jsi jiná. Věřím ti, ale všimni

si sama, já nechci zkázu. Přišel jsem s tebou vyjednat mír a mojí vinou další válka nezačne.«

»Já vím, Oto,« oslovila mě poprvé jménem. »My celé věky žijeme na Firhoi v obavách z bojovnic Gehenny. Celé věky si říkáme, jak jsme jiní než ony. A když konečně přijde posel míru, zneuctíme ho tak, že mu nezbude nic jiného, než vyhlásit nám válku. A ke všemu tím, že se nechá od nás zabít. Dokážeme tím ale jen jedno. **Tefir zůstane tefirem a bránit se mu je spravedlivé.**«

»Belial!« okřikla ji pohoršeně tefirka v bílém.

»Styď se ty, mami!« pustila se Belial i do ní. »Celý život jsi vykládala, jak jsme lepší! Dnes nastal den pravdy a co zbylo z tvých pohádek? Že vražda není vraždou? To je přece heslo Gehenny: **Nic než my!** Tam se to říkalo také, ne? Baalové vykřikovali: **Nic než Baal**, Árjové: **Nic než Árjá**, a my? **Nic než Asbeel?** Čím se lišíme od Árjů, když se ani my nedokážeme zbavit toho věčného pohrdání?«

»Belial! Mlč už!« vykřikla tefirka v bílém. Byla to dokonce její matka? Ach jo!

»Tak nesmíš mluvit!« pokračovala mírnějším tónem. »Máme odpovědnost za miliony, my nesmíme podlehnout psychoútokům vrahů z Gehenny! Obětovali bychom všechny ostatní, rozumíš?«

»Obětujete tedy Kanaánce?« vrátila jí to Belial trpce.

»Třeba i Kanaánce!« trvala na svém její matka.

»A s nimi samozřejmě Ciropegy, které se s nimi přáteli, Pegsdy, Xijtry a další, až zůstaneme ve všech vesmírech sami. **Nic než Asbeel!**«

Belial úplně planula vášní, s jakou diskutovala.

»Čím tě tak omámili?« zaúpěla Belialina matka. »Vždycky jsi přece byla **uturge!**«

»Kanaánci nepoužívají psychoútoky,« uklidnila se náhle Belial. »Působili na mě ale pravdou, kterou jsi nás ty sama učila ctít. Oni používají pravdu. Tvrdili mi, že Gehenna je mrtvý svět a ukázali mi ji. Viděla jsem, že je Gehenna mrtvá. Znali tefiry z Gehenny a obávají se nás, ale nabízejí nám mír a myslí to s námi upřímně, ačkoliv jsme to my, kdo je zase začal zabíjet! Kdyby na nás použili bomby, kterým neodolaly ani nejlepší štíty Gehenny, nezmohli bychom se na odpor. Dokázali by to, stejně jako se nepozorovaně dostali do naší citadely na Varveu. Ta přece měla být proti Gehenně bezpečná! Co dalo našim předkům námahy, než sem dovezli vzduch, který stále obtížněji doplňujeme, a teď máme Kanaánce přímo tady! Zničit Varveu a pak z ní ničit Firhoi, jak by to pro ně bylo jednoduché! Ale oni, než aby využili překvapení k útoku, přišli s mírem. Proč jim pořád nechcete věřit?«

»Nevyzrazuj naše slabiny!« rozkřikla se matka na svou dceru zle. »Snad jim nechceš pomáhat?«

»Pomáhat?« opáčila Belial. »Vždyť ani nevím, jak dokázali projít přes Vorgyle i Ydlecoge! Místo mě mohli na Varveu dopravit bombu. Z náznaků, co jsem už o jejich zbraních pochytila, i ta jediná bomba by odsála vzduch a zničila všechno živé. Proč to tedy neudělali? Protože chtějí mír. Když se jim postavíme, dopadne to špatně, ale obávám se, že špatně pro nás.«

»To nemůže být pravda! Jsme na agresi dobře připraveni!«

»Jsme připraveni na agresi z Gehenny, co ale víme o Kanaáncích? Že se spojili s Xijtrany a společně zničili Gehennu? To není dost vědomostí na účinnou obranu proti jejich zbraním, ale dost na to, abychom se jich obávali! A pokud jde o obětování, nebojím se, že by mělo k nějakému dojít. Dejte mi oprávnění jednat za Asbeel! Pořídím na Gehenně dokumenty, které každého přesvědčí, že nám říkají čistou pravdu.«

»Ty bys tam šla znovu? Poté, co ses zázračně vrátila?«

»Nevrátila jsem se zázračně,« odmítla. »Vrátili mě sami Kanaánci. Přesvědčili se, že nemohu za smrt jejich průzkumníka. Tu vinu ale nese Asbeel. Nechápete to? Ráda bych ji napravila, jen nevím jak.«

»Jakápak vina za smrt Kanaánce?« opakovala po ní její matka přezíravým tónem, ale přece jen už ne tak sebejistě.

»Stejná, jako za smrt tefira,« odušila tvrdě Belial. »Vina stojí i za obět, ale všimněte si, oni po nás žádné oběti nechtějí. Ani život těch, co je zabíjeli. Mír je pro ně přednější. Přijměme jejich nabídku!«

»Ty si vážně myslíš, že nám něco dají jen tak?« přidal se vážným tónem jeden z nejbližších tefirů.

»Věřím tomu.«

»Já ne,« odsekl tefir. »Že nás nenapadli, může být také známkou jejich slabosti. Válka s Gehennou je vyčerpala a možná zlomila vaz jejich armádě. Kdoví, zda jim nějaké bomby vůbec zbyly! Dáme-li jim čas, vzpamatují se a napadnou nás, až budou opět silní.«

»Tvrdili mi, že už byli připraveni, ale odvolali to,« řekla naprosto jistě Belial. »Bratr toho zabitého mě neunesl, aby se nám pomstil. Jen se chtěli dozvědět pravdu, dříve než zahájí protiútok. Dlužíme mu za to

dík. Oni se obávali Gehenny stejně jako my, uvědomte si to. Nebyl by div, kdyby bomby, původně určené pro Gehennu, naházeli na nás.«

Musel jsem ocenit, Belial od začátku očividně stála se mnou proti svým krajanům. Jen aby to bylo co platné! Nečekal jsem od ní tolik zaujetí pro nás, ale ani ne tak houževnatý odpor jejich krajanů.

»Sama připouštíš, že měli v úmyslu nás napadnout!« útočil na ni jiný z tefirů.

»Nedivila bych se jim, ale překonali to. Mnohem lépe než my. My jsme při prvním objevení jejich vimaanu střídali.«

»Pak musíme požadovat přinejmenším jeho psychozkoušku!« řekl rozhodným tónem a ostatní mu horlivě přikyvovali.

Belial se ke mně obrátila s úzkostí.

»Svolíš k ní?« zeptala se mě. »Psychozkouška je našimi soudy vyžadována k důkazu, že mluvíš pravdu. Můžeš k tomu svolit. Kdo má svědomí čisté, nemá se čeho bát.«

»Nevím, co to je,« pokrčil jsem rameny. »Neznám to. Svolím, pokud to není destruktivní... kdyby to ale mělo pomoci, proč ne...«

»Destruktivní to není, ale... přijdeš dobrovolně o vlastní vůli,« ujišťovala mě. »Jen na čas, pouze po dobu zkoušky.«

Na okamžik jsem se zamyslel.

»Vidím v tom nebezpečí,« řekl jsem po chvíli. »Mohli byste mě přinutit oklamat vlastního syna a stal bych se pohromou pro náš svět.«

»Bez zkoušky ti zase nemůžeme důvěřovat my,« trvali na svém naopak tefirové.

»Dobrá, podstoupím ji,« rozhodl jsem se. »Ale necháte mě domluvit se synem. Počkejte chvíli.«

Nikdo na mě našťěstí nenaléhal ke spěchu.

Zavolal jsem Járu a vysvětlil mu, na čem jsem se s tefiry dohodl. Upozornil jsem ho, že zkouška může znamenat, že by mi podstrčili jejich vůli.

»Až se ti ozvu, zkus se mě co nejrychleji zeptat na pár otázek, nad kterými bych za normálních okolností nemusel přemýšlet. I kdyby mě ovládli, určitě by mi nestačili podstrčit správné odpovědi.«

»Nebude to příliš velké riziko?« strchoval se Jára.

»Riziko to bude pro mě, ale ne pro náš svět,« filozfoval jsem, ačkoliv mi také nebylo volně. »Buď teď, prosím tě, na pozoru, ať jim nenaletíš, kdyby se potvrdily mé obavy.«

»Dobře, ale nevypínej vysílačku, ani kdybych tě o to sám prosil,« řekl ustaraně.

Rozloučili jsme se jako před nebezpečnou akcí, ale nebylo tomu tak? Není to sen všech diktátorských režimů, aby jeho oponenti přišli o vlastní vůli a stali se pouhými loutkami? Na druhé straně to snad pomůže překonat jejich nedůvěru. Žádné agresivní úmysly neskrýváme, ostatně i u nás na Zemi ustupuje soukromí svědků před soudem. Na druhou stranu, mohli by ze mě vytáhnout naše slabiny. To, že proti nim stojí už jen Jára. Naši přátelé v Novém Německu nás podporují, možná by pomohli jak mohou, Schmidke má pořád pod komandem Q-bomby, ale jen Jára by je sem dokázal dopravit. Kdyby ho vyřadili, a mohli by to dokázat i na dálku, bude Země proti nim bezmocná. Nezbyvalo mi než věřit, že to dopadne dobře. Byla to hra va bank, všechno nebo nic. Risknu to? Na nic jiného ale není čas...

»Jsem připraven,« obrátil jsem se k tefirům.

»Jakékoli obavy jsou zbytečné,« ujišťoval mě ten, který ke mně přistoupil. »Není to ani bolestivé, ani nebezpečné.«

»I kdyby bylo, ledacos vydržím,« opáčil jsem klidně.

Jen ať si nemyslí, že lidé ze Země jsou pořád ti jelimani, jaké znala Belial Naarská!

Tefir ke mně přistoupil a chvíli jen tak syčel, jako kdysi v temné jeskyni Pegsda Belial Naarská na Jirku. Nezdálo se ale, že by byl úspěšný. On to po chvílce pochopil také, ale ještě to nevzdal. Zřejmě si pro zvýšení účinků na ruku navlékl koženou rukavici, takový dojem alespoň budila, ale obyčejná jistě nebyla, táhl se z ní tenký kablík ukončený konektorem, který tefir zastrčil do zdiřky ve svém límci. Pak natáhl ruku ke mně, až měl svou dlaň na mé hlavě.

Chvíli jsme stáli nepohnutě. Pod jeho rukou jsem cítil teplo, jako kdyby měl tu rukavici vytápěnou. Pociťoval jsem silící tlak v hlavě, jako by se mi měla rozskočit, kroutilo mě to, ale dalo se to vydržet. Pak to najednou přestalo.

»Zkouška je nemožná,« řekl tefir a stáhl ruku zpět. »Je *uturge*, psychoútok se ho nedotkne.«

»Co to znamená?« obrátil jsem se rychle na Belial jako vždy, když jsem slyšel něco, co jsem ještě nechápal. A bylo toho nějak moc, na to, že jsem měl v sobě duši Belial Naarské...!

»Patříš k jedincům, kteří psychoútokům odolávají,« nejevila nadšení Belial. »Pro tebe osobně je to výhodné, jsi odolnější než většina lidí, ale na druhou stranu nemůžeme provést psychozkoušku a jsme tam, kde jsme byli.«

Nedá se popřít, že mě to potěšilo. Každý člověk rád slyší, že se od jiných liší něčím užitečným. Potvrdilo se mi oficiálně, co jsem už věděl, že na mě Belial útočila tehdy na Pegsda marně. Nemusel jsem se obávat ztráty vůle, ale přišel jsem o pádný důkaz, jakým by ta zkouška zřejmě byla.

»Kanaánci nikdy nebyvali **uturge**,« řekla s určitostí tefirka, dosud se držící vzadu. »Znamená to, že ho museli úmyslně upravit, aby nás snáze oklamal.«

»Ba ne,« postavila se jí Belial náhle. »Oni psychoútoky neznají. Ani se nepokusili vyzkoušet je na mě. Jsem také **uturge**, takže bych si toho určitě všimla. Může jít o přirozenou odolnost, což je možné a dokonce pravděpodobné, i oni se mohou měnit. Všimněte si ale, jak se choval. Kdyby věděl o své odolnosti, nemusel by se jistit rozhovorem se synem. On si nebyl jistý, že odolá a přece ke zkoušce svolil. Není to alespoň nepřímý důkaz jeho pravdomluvnosti? Já ji navíc potvrzuji svým slovem!«

»Kdysi jsme to jako důkaz uznávali,« řekl zvolna jiný. »Jedno je mi ale podezřelé. Tvrdí, že jsme mu zabili syna. A přece je prvním, kdo jedná o míru. To je přece nelogické.«

»Nelogické? Možná. Pro nás. Záleží na pořadí hodnot. Jejich touha po ukončení válek může být silnější, než jsme si ochotni připustit... mír potom může mít větší váhu než pomsta.«

Bylo vidět, jak zoufale přemýšlí. Uvědomil jsem si, že je pro mě lehčí vcítit se do jejich myšlení než naopak. Měl jsem v sobě šablonu jejich uvažování, Belial Naarskou, oni o nás nevěděli nic a neměli se čeho zachytit. Přesto se mi zdálo, že nás poměrně dobře vystihla.

Náhle se rozjasnila.

»Zabili jsme jim syna a bratra,« řekla. »Uznejme jim, že mají větší právo na nedůvěru než my. Ti dva, kterým jsme zabili blízkého, mají velké slovo v jejich radě, či co tam mají. Proto je ta smrt tak nebezpečná. My máme naopak dluh. Není dobré začínat naše vztahy dluhem. Být to obráceně, trvali bychom jistě na jeho vyrovnání. Musíme tedy nepříznivé působení naší viny zastavit a nejprve jim dát náhradu. Bude to tak jediné spravedlivé.«

»To se ti lehce řekne,« zarazila se Saggor a spolu s ní to trhlo i většinou tefirů v síni. »Koho chceš ale obětovat? Střelci plnili pouze svou povinnost, střeleli po nepříteli, není důvod je trestat ani obětovat.«

»Nemusí jít o oběť,« tajemně se usmívala Belial. »Nechtějí přece smrt za smrt. Náhrada může být i jiná, život za život.«

»Tomu nerozumím,« zarazila se opět Saggor. »Není to totéž?«

»Není,« pokrčila Belial rameny. »Napadlo mě to až tady a teď. Víím už, jak jim můžeme nahradit zabitého syna i bratra. A nemusíme obětovat nikoho z nás. Mohli bychom uzavřít mír bez obav z toho, že oni příměří nedodrží.«

»Co to říkáš?« peskovala ji její matka. »Představuješ si to jednoduše, ale taková jednání budou ve skutečnosti nesmírně komplikovaná...«

»Ale ono to je opravdu jednoduché,« zarazila ji. »Vás to ještě nenapadlo? Vydám se Otovi a dám mu za zabitého syna jiného. Geneticky je to přece možné, jen si vzpomeňte! Jeho syn dostane nového bratra a všechno se vyrovná. Oba ztratí důvod k nenávisti a naše světy spojíme lépe než smlouvou.«

Bác ho!

To tedy bylo nečekané!

Ještě nečekanější ale byla reakce tefirů v síni. Protože se tu všichni dívali na nás, viděl jsem všem do obličejů a všichni najednou jako kdyby si oddychli. Chvíli jsem ostražitě pozoroval jejich obličej. Síní to šumělo, jak spolu začali tlumeně diskutovat. Zdálo se ale, že to berou vážně.

Podíval jsem se rychle na Belial. Obětovala by se pro mír. Tohle řešení by mě ani ve snu nenapadlo. Ačkoliv i na Zemi to bylo kdysi běžné, z hlediska tefirů dokonce nedávno. Co jiného byly královské sňatky, než promyšlené politické tahy? My jsme těm starým praktikám odvykli, ale náhle mi došlo, že ani já nebudu mít na výběr. Neuvážené odmítnutí by mohlo mít strašlivé následky. Nepochyboval jsem, že to Belial chápe jako oběť míru, ale určitě to myslela upřímně. Přímou zářila nad nápadem, jak zachránit situaci. Nedělal jsem

si nejmenší iluze, že by to bylo z lásky ke mně, nedávno ke mně přece cítila stejně upřímnou nenávist, ale chtě nechtě jsem to musel ocenit. Koneckonců, stejně jako já chtěla zažehnat hrozící konflikt.

»Nemůžeme po vás žádat takovou oběť,« odpověděl jsem po chvíli.

Shromáždění zašumělo. Všichni se na mě dívali najednou ne nepřátelsky, ale ohromeně.

»Ale chápu ji,« pokračoval jsem klidně. »Je-li to ze tvé vlastní vůle, Belial, nesmím to odmítnout. U nás na Zemi se to tak dříve dělávalo a někdy to i pomáhalo. Přijali bychom mír i bez tvé oběti, ale s ní to může být lepší.«

Jednání skutečně dostalo náhlý obrat a dál to šlo hladce, jak jsem před chvílí nečekal. Nikdo nemluvil o neúspěšné zkoušce, všichni se najednou spokojili s tím, že jsem byl ochotný ji podstoupit. Možná to kdysi uznávali jako důkaz, ale návrh Belial byl najednou přednější než jiné. Přímo na místě jsme se dohodli na trvalém míru. Předáci Asbeel trvali na prohlídce Gehenny, což jsem jim bez váhání slíbil. Už se neobávali o osud svých vyjednávačů? Tím lépe! Byl to ostatně i můj zájem. Jen ať se přesvědčí, že je neklameme.

Za druhé jsme sjednali osud tefirských dětí na Zemi. Asbeelové přišli překvapivě s tím, že nám je nechají. Už jsme je beztak začali vychovávat a tyto děti, rodem tefirské, mohou jen více spojovat naše světy. Na Zemi už beztak dávno koluje krev tefirů z pradávných dob, i když se na ni zapomnělo. Tyto děti budou představovat jen novější a pevnější pouto mezi našimi světy.

Tefirové, snad aby se nedali zahanbit, přišli pak sami se vstřícným návrhem kolonizovat další světy společně. Podle jejich názoru byl nejvhodnějším světem pro založení kolonie Ydlecoge. Sami by tam už dávno kolonii založili, kdyby na ní neumístili pasti proti vojskům Gehenny. Po jejich demontáži by ale nic nebránilo společnému osídlení.

Na dotaz, zda jsou všichni lidé Země jako já, jsem ale musel pravdivě odpovědět, že ne. I u nás žije mnoho barbarů neschopných soužití s jinými. Mohl jsem jim jen slíbit, že je nikam nepustíme. Na oplátku nám tefirové slíbili rychlé odstranění pastí a společný výzkum vesmírů.

Během jednání jsem se několikrát obrátil vysílačkou na Járu. Pochopitelně byl celou dobu jako na trní. Nerozuměl nám, jen podle tónu hlasů mohl soudit, co se tady děje. Pro jistotu mi dal pár otázek, týkajících se Pardubic a když jsem na ně bez zaváhání odpovídal, oddychl si. Neměl o úspěšnosti mé mise valné iluze, ale nemohl by pro mě nic udělat, musel disciplinovaně čekat, jak to dopadne.

Omluvil jsem se tefirům a stručně Járu seznámil s dosavadními výsledky, především s nečekaným obratem v jednání, způsobeném Belial.

Jára chvíli přemýšlel.

»Ber to, tati,« řekl rozhodně. »Jirku nám nahradit nemůže, to je nesmysl, ale ať si to připustíš nebo ne, mír za to stojí. Ta holka je přitom atraktivní a vypadá docela fajn, přiznej si to. Nemůžeš ji odkopnout, ani kdyby vypadala na deset tisíc let.«

»Musel bys jí říkat maminko!« varoval jsem ho.

»To by ještě šlo, co když má věk praprababičky?«

»Přežije nás oba!«

»No a? Kdyby nás dva měl o pár tisíc let přežít i mír, nestálo by to za to?«

Podruhé jsem se zeptal Járy na názor, zda bude možné pustit na Firhoi kdekoho, nebo jen pečlivě vybírané s čistým štítem, aniž by hrozilo nebezpečí dodatečného konfliktu.

»Zpočátku některé, pak uvidíme,« souhlasil po krátkém uvažování. »Všichni lidé nejsou vynikající vizitkou Země, to my dva těžko změníme.«

Rozloučili jsme se až po osmihodinovém maratónu. Bylo to dlouhé, ale vydržel jsem. Pak jsem si ve shodě s pozemskými zvyky potřásl rukama se šestašedesáti členy rady, tím klíčové jednání s tefiry skončilo, i když ne mojí zásluhou. Snahu mi nikdo nemohl upřít, ale všechno rozhodla Belial. Díky její oběti nebyli najednou jelimani z Kanaánu podřadnými tvory, ale uznávanými partnery v jednání. Toho bych zaručeně nedosáhl ani kdybych se rozkrájel.

Vraceli jsme se opět dva, já i Belial Ameata, ale v úplně jiném vztahu.

Belial se krátce rozloučila s matkou a s bratrem. Neloučila se na věky, měla slib kdykoliv navštěvovat známé na Varvei. Zavedla mě do své kajuty, tak malé, že se jí nedalo říkat byt, sbalila si věci a s batohem na zádech odešla se mnou do lesa, odkud ji předtím přinesl Jára.

V přechodové komoře na Šestém Měsíci nás Jára velice srdečně přivítal.

»Vítám tě k nám, nová maminko!« podával ruku Belial. »Promiň, že jsem ti prve ubližoval. Bylo to

nutné, ale víckrát se to nestane, slibuji ti to.«

»Udělal jsi pro mě víc než dost,« řekla a také mu stiskla ruku.

»Mám jen jednu obavu,« obrátil se ale na mě Jára s trochu pot'ouchlým úsměvem.

»Myslíš, jak ji přijmou ostatní?«

»Jestli myslíš Wernerovy, ti asi dobře. Ale jsem zvědavý, kde na Zemi najdeme kněze, ochotného oddat tě s pravou d'áblíci z pekla.«

Belial Ameata

Návrat byl tisíckrát radostnější než cesta na Varveu.

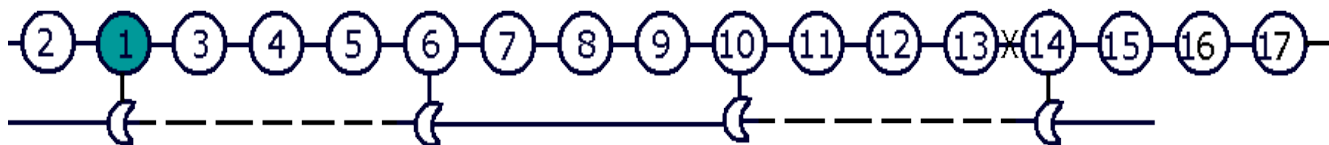
Jirkova oběť nebyla marná. Místo nepřátelství jsme dosáhli dohody, tím cennější, že to bylo s tefiry původem z Gehenny. Je sice pravdou, že se od těch nejhorších dávno oddělili, nechtěli vraždit a nechat se zabíjet, ale účtě k nám lidem se nenaučili. Až na pár výjimek jako byla Belial. Podle mě byl tenhle obrat na tom nejcennější.

Rídil Jára, já jsem seděl s Belial na sedačkách pro výsadek. Teď už neletěla se zavázanýma očima. Ukázal jsem jí naše schéma vesmíru. Zнала je dál než my, za Jedenáctku nazývanou Zerakira do naší mapy doplnila Dvanáctku Juzujgu a Třináctku Wuduhi. Dál to prý nešlo, Třináctka byla svět sopečných ostrovů v neuvěřitelně bouřlivém oceánu a tefirové tam nedokázali postavit další stanice. Prý se o to pokoušeli, ale mimořádně intenzivní sopečná činnost je pokaždé zahнала a všechno jim zničila.

»My to dokážeme, Belial,« pokrčil jsem rameny.

»Jak, prosím tě?« podívala se na mě udiveně.

»Tak jako jsme postavili naše retransfery na Gehenně, aniž si jich Árjové všimly. Stejně jsme chtěli projít přes vaše pasti na Vorgyle a Ydlecoge. Věř mi, prošli bychom. Na Čtrnáctku se nejspíš dostaneme přes její měsíc.«

»Nevím,« vzdychla si. »Zkratka přes měsíc nás nenapadla. Domnívali jsme se, že měsíce k ničemu nejsou a tím to pro nás skončilo. Varvea byla výjimkou, něco jako záchranným člunem.«

»Vidíš!« usmál jsem se na ni. »Nás napadlo, co jiné civilizace ne. Právě tak jsme zničili Árjá, ale byla to z naší strany nutná obrana.«

»Měli jsme zkrátka štěstí,« usmála se i ona. »Přiznám se, sama jsem tomu nevěřila, když jsem před Radou tvrdila, jak citelně nás můžete ohrozit. Podle mě jste mohli úspěšně napadnout Varveu, ale nevěřila jsem, že byste zaútočili na Firhoi. Sestřelili bychom vám každý vimaan i bombu. Kdybyste ale prošli přes Vorgyle a Ydlecoge aniž bychom si vás všimli, pak nevím. Buď jak buď, dopadlo to lépe.«

»Dopadlo to výborně jen díky tobě,« ujistil jsem ji. »Měla jsi geniální nápad, jak vaši Poradní síň uklidnit. Nevím ani, čím bych ti tu službu oplatil.«

Zarazila se, podívala se na mě udiveně a najednou strašlivě zvažněla.

»Poslyš, Oto!« vyhrkla s podezřením. »Snad si nemyslíš, že jsem to všechno navrhla jen k oklamání naší Poradní síně?«

»To si nemyslím,« zvažněl jsem také. »Domnívám se, že jsi tu oběť navrhla upřímně. Ale poměry u nás na Zemi se od barbarských dob změnilly. My si nebereme ženy jako oběti. U nás je k tomu nutná vůle obou stran. Chuť, ne oběť. Kromě toho je naším zvykem trochu víc se předtím poznat.«

»Řeknu ti tedy o sobě všechno,« odušila rychle, ačkoliv i trochu uraženě. »Mohl sis sám všimnout, že jsem to nemyslela jen jako oběť.«

»To vážně neumím posoudit,« vrtěl jsem hlavou. »Víš, Belial, znal jsem tefírky kmene Árjá, ale byly zákeřné a zlé. Jak mám vědět, co sis opravdu myslela?«

»To se brzy naučíš,« řekla. »Opravdu chci s tebou zůstat o své vůli. Jsi... jsi jiný než tefirové. S tebou mám pocit, že ti mohu věřit víc než vlastnímu bratrovi. Ten mě má jistě rád, ale nebýt tebe, rozstřílel by mě. Ty jsi mi dal volnost hned jakmile ses přesvědčil, že nejsem vinna.«

»Náklonnost má být oboustranná,« přikývl jsem. »Vážím si tě, Belial. Nechtěl bych, abys takového rozhodnutí litovala. Není to jednoduché a kdyby to nebylo upřímné, chápal bych to raději jako možnost, která nemusí být naplněna.«

»Ty bys mě nechtěl?« podívala se na mě tázavě.

»Jako oběť? Ne.«

»A kdyby to nebyla oběť? Já to myslím vážně! Líbíš se mi, jsi jiný než naši, takový přímější, řekla bych i citovější. Vynasnažila bych se, abys se mnou ničeho nelitoval!«

»Vždyť mám, nebo měl jsem, dva syny s jinou ženou!«

»To přece vím od samého začátku! Se všemi tvými ženami se dohodnu! Umím být skromná!«

»U nás není zvykem mít více než jednu ženu.«

»Proč?« podívala se na mě trochu udiveně. »Co potom dělají ty, na které se nedostane?«

»U nás máme přibližně stejně mužů jako žen a dostane se na každou, která má zájem. Menší část mužů i žen beztak žije bez partnerů, často dobrovolně.«

»Aha,« zamyslela se. »Promiň, to jsem nevěděla. U nás jsou na jednoho muže obvykle tři ženy, to je základní model rodiny, nejvýhodnější pro všechny. Nečekala jsem, že je tomu u vás jinak, ale když vaše zvyklosti nedovolují víc než jednu ženu v rodině, musím to pochopit.«

Opět se mi zadívala do očí a zdálo se mi, že ji to mrzí, ačkoliv jsem v jejích očích nespaptil ani slzu. Neměl bych ji ale tak trápit, beztak se všechno brzy dozví.

»Vypadá to asi podivně, ale nemám ženu,« řekl jsem.

»Zemřela ti?« zeptala se mě tiše.

»Ne. Ale máte i u vás možnost rozchodu od rodiny?«

»Slyšela jsem, že to snad možné je. I když o takovém případě nevím, neschopnost soužití každého strašlivě poznamená a obtížně se to léčí.«

»Mě to potkalo. Matka Jirky a Járy ode mě odešla, jsem teď sám. Synové žili do své dospělosti u ní, až v poslední době se sami rozhodli jít ke mně.«

»Aha,« zamyslela se opět. »Takže žádnou ženu nemáš a mě by sis vzít mohl. Je tomu tak?«

»Je, Belial,« přikývl jsem vážně.

»Proč mě tedy nechceš?« naklonila hlavu ke straně.

»Měla bys o mně vědět všechno,« řekl jsem.

»Všechno?« usmála se trochu trpce. »Nepotřebuji vědět všechno, stačila by mi jistota, zda mě také chceš a můžeš si mě vzít i podle vašich zákonů.«

»Vzít si tě podle našich zákonů smím. Asi s tím budou problémy, ale v zásadě nevidím žádnou překážku. Muselo by to ale být opravdu tvé rozhodnutí. Nechci ti ublížit, abys toho pak nelitovala.«

»A tobě... tobě by neublížilo, kdyby sis vzal mě?«

»Kdybys byla opravdu taková, za jakou tě považuji, skutečně si tě vážím, Belial. A navíc jsi na naše poměry až nezvykle krásná. Jsem rád, jestli ti to ze všech pozemšťanů říkám jako první.«

»A vezmeš si mě? Já to chci!«

»V tom případě ano. A rád. Jestli to uspokojí vaši Poradní síň, tím lépe, ale nechtěl bych, aby to byla od tebe oběť. Musím tě ale varovat. Nevíš o mě nic a až se to dozvíš, možná tě to pořádně překvapí.«

»Ať je to co chce, nebude to mít vliv,« ujist'ovala mě.

»Poslyšte, vy dva,« ozval se Jára z pilotního místa, ačkoliv neměl tušení, o čem hovoříme, mluvili jsme totiž tefirsky. »Něco si nechte na potom, právě přelétáváme hranice Nového Německa!«

Přivítání v Novém Německu bylo srdečné. Zprvu se návratu Belial divili, ale když se dozvěděli pravý důvod, přivítali ji tím víc. Že byli tefirové zákeřnými protivníky a zbyly po nich v Novém Berlíně stovky mrtvých? Ano, ale to byli jiní tefirové, z Gehenny! K Belial byli všichni zpočátku podezřívaví, nevěřili mi, když jsem jí rozepínal pouta, ale jakmile jsem všem vysvětlil, jakou úlohu sehrála v jednání s jejími krajany, přijali ji také nadšeně.

»Bude se u nás muset adaptovat,« zakončil jsem dlouhou debatu v mém bytě v Novém Berlíně, kde byli nejen naši nejbližší známí, Kurt Werner s Gertou a Alfréd Schmidke, ale spousta dalších lidí. Byl tam i kameraman Neue Berlin TV, kterého si Gerta nenápadně dirigovala. Znamenalo to, že utajení pronikání do paralelních vesmírů vzalo právě dokonale za své.

»Mohl bys jí dát potřebné znalosti sám, umíš to přece, ne?« navrhl mi bezelstně Jára.

»Tím si nejsem tak jistý,« znejistěl jsem. »Hlavonožci to vymysleli dokonale, ale jen pro lidi Země. Nevím, zdali to bude účinkovat i na tefiry.«

Belial nám nerozuměla, musel jsem jí aspoň útržkovitě překládat smysl rozhovorů a naopak ostatním, co řekla ona. Ale všechno má konec a k ránu jsme se rozloučili se všemi. Jára se také omluvil a ještě v noci odletěl vimaanem do Čech.

»Takže jsem opravdu tvoje?« zeptala se mě bezelstně Belial, když jsme v opuštěném bytě zůstali sami. »Pověz mi, jak se u vás dvoří žena muži?«

To už jsem ji ale držel v náručí...

»U nás je tomu obvykle naopak,« ujistil jsem ji s úsměvem. »Muž se má dvořit ženě. Ale dnes je u nás i v tom směru skoro úplná rovnost.«

Belial, d'áblice uprchlá z pekla... Sice ne ona sama, ale její kmen se před třemi tisíci lety vypravil až na Desátou Zemi, aby unikl bratrovražedné válce na Gehenně. Zůstaly po nich prázdné bunkry chráněné jen automaty, které jsme brzy zničily a dokonale tak zametly stopy po národu Asbeel, početně slabšímu, ale jedinému, který díky své nechuti válčit to peklo přežil.

Má dřívější choť Evička patřila mezi atraktivní ženy, ale celá neměla tolik krásy, co jí měla Belial v jediném úsměvu. Dokonalá tvář, dokonalé tělo, nádherné vlasy, v tom směru jsem neprodělal, spíš jsem měl obavy, že ona nebude spokojená se mnou. Proti dokonalým chlapům z Firhoi jsem vypadal trochu jako neandrtálec. Z toho pocitu mě ale brzy rázně vyvedla, když se začala znovu rozplývat nad tím, jaký jsem *jiný* jež její krajané.

Došlo mi to. Kdyby byla na Zemi většina žen krásných jako ona, začali by se muži ohlížet po těch ošklivých. Už proto, že by byly jiné. Jakmile jsem to pochopil, naštěstí brzy, stouplo mi sebevědomí a pak už mi nic nebránilo sevřít ji bez zábran v náručí.

Tefirové se prý nelíbají, ale Belial si na to rychle a ráda zvykla.

Zato se rádi hladí tvářemi proti tváři. To se mi zalíbilo. Pak jsme se chvíli zabývali objevováním jeden druhého.

»Byl by to špatný nápad, věnovat se zachráněným tefirským dětem?« zeptala se mě.

»Není to špatný nápad,« schválil jsem jí to. »Můžeš se na ně podívat, žijí v mém domě v Čechách. Nemohla by sis přinést z domova něco pro mgýčna? My je nemáme a děti se s nimi nenaučí zacházet.«

»Mám u sebe lékařské přístroje, nevypravím se do neznáma jen s holýma rukama! Ještě jsem ti neříkala, že jsem vystudovaná lazarnice? Říkáte nám snad lékařky, ne?«

»Tím lépe,« přikývl jsem. »Doufám, že na Firhoi nejsou lazarnice opovrhované jako na Gehenně, ale vážené, jak si to zaslouhují.«

»Poslyš, Oto, jak je možné, že o nás víš takové detaily, jako bys žil léta u nás!« zachytila se té záhady, i když záhady jen pro ni.

»Vidíš, jak by se ti hodilo, kdybys o mně věděla víc?« popíchl jsem ji trochu. »Věděla bys teď, že jsem dva.«

»Mluvíš sice naši řečí,« povzdychla si, »a přece ti zrovna teď nerozumím. Co je to za záhadu?«

Vysvětlil jsem jí, že mám v sobě vzpomínky a vědomosti jiné Belial, Naarské, jejíž vypreparovanou mrtvolu teď ukazují v muzeu hlavonožci na Zemi zvané Xijtra.

»Tak proto znáš o nás tolik...« vydechla, když jsem se svou zповědí skončil. »Proč ale předstíráš, že o nás nic nevíš? Necháš si ode mě vysvětlovat úplně samozřejmosti... To od tebe není hezké!«

»Nic nepředstírám,« ujistil jsem ji. »Vím, jak žily tefirky národa Árjú, ale ty se od Asbeelů lišily. Například nemohu nic vědět o vztazích vašich mužů a žen. Árjá přece neměly muže.«

»Chceš říci, že ta první Belial, ta v tobě, nikoho nemilovala?«

»Ne. Nevěděla, jaké to je objímat někoho. Nikdy neměla muže. Neměla ráda nikoho.«

»Jen sebe... chuděrka!« řekla tiše Belial, ale nezdálo se, že by Naarskou litovala. Slovo *chuděrka* bylo spíš projevem odsouzení, než soucitu.

»Ani sebe neměla ráda,« opravil jsem ji. »Byla na sebe stejně tvrdá, jako na jiné. Ze všech citů znala jen nenávisť k nepřítelům a pohrdání ke všem ostatním živým bytostem.«

»Chuděrka, žila vlastně vůbec? Patnáct tisíc let bez náklonnosti, co to bylo za život? O Gehenně jsme

se učili jako o zemi nenávisti. Myslela jsem, že to jsou přehnané pověsti, zdeformované časem, ale jak teď vidím, ani moc přehnané nebyly. Ještě že je s Gehennou konec!«

»Vidíš? Proto mě musíš naučit, jak je tomu u Asbeelů. Já to vážně nevím. Za to tě naučím několik řečí Země a některým našim zvykům. Nejsme od vás tak odlišní, ale něčím se naše zvyky liší.«

Leželi jsme vedle sebe a dotýkali se, unavení po tom všem, ale v pohodě.

»Když byla postavena první retransferová stanice do vašeho světa,« vzpomínala Belial na své školní znalosti, »vysílali k vám prý nejhorší darebáky z našeho světa. Čekalo se, že mezi lidmi Země bez pomoci bídně zahynou. Tehdy u vás žili jen neurvalí, drsní primitivové, zabývající se lovem zvěře kamennými zbraněmi. Asi se k vám ale dostali schopní lazarníci, kteří si s genetickými odchylkami pralidí vašeho světa poradili. Menší část přetvořili v cosi kompatibilního s námi a smísili se s vámi. Bylo to ale dávno, více než před padesáti tisíci lety. Původní netknuté obyvatelé pak jako neužitečné rychle vyhubili.«

»Na tak vzdálené období naší historie nemáme žádné památky,« souhlasil jsem. »Podle nálezů soudíme, že někdy v té době vymizeli neandrtálci a nahradil je předek dnešního člověka. To by odpovídalo tvému vyprávění.«

»Jistěže to odpovídá,« souhlasila. »V té době náš průměrný věk odpovídal zhruba tisíci let, ale časem se to zvýšilo. Naši vyhnanci u vás založili velké říše a vládli jim, ale pak si postavili konvertor a poslali ze msty na Gehennu pár bomb. Následovaly nemilosrdné trestné výpravy, které u vás všechno srovnaly se zemí a z velkých říší nezůstal kámen na kameni.«

»Přežilo to asi dost lidí, aby mohli pokračovat...«

»Lidi snad ano, ale naši vyhnanci zahynuli do posledního. Neuměli zrušit identifikační biočipy, trestné výpravy je podle nich nalézaly a likvidovaly, zpravidla i s okolím. Na lidi Země nebraly ohledy, ale to znáš i z vaší historie, nebyli jste přece jiní... Tenkrát také potopili velkou část pevniny, kde bylo nejvíce našich vyhnanců.«

»Myslíš Atlantidu?«

»Nemohu vědět, jak jste jí říkali,« usmála se trpce. »Cesty na Kanaán byly potom dlouho zakázány. Opačným směrem jsme tehdy objevili vhodnější světy, ale *shora dolů* se dá do každého světa zasahovat lépe než naopak a žádný z národů se na ně neodvážil odstěhovat.«

»A přece to jeden národ udělal!«

»Ano, náš,« přikývla. »Baalové i Árjové vyvinuly silnější štíty i zbraně. Nejprve si je vyzkoušely na sobě, ale naši Radě starších bylo jasné, že je to náš konec. Sestrojili jsme tenkrát neviditelné stroje, ale ty by nás na Gehenně neochránily. Rada vyhodnotila, že nemáme šanci přežít. Našimi stroji bychom nanejvýš zabránili postavit retransfer mezi námi a Gehennou, ale to by nám stačilo a to rozhodlo. Odstěhovali jsme se na Firhoi a změnili Vorgyle a Ydlecoge v dokonalé pasti.«

»Naštěstí jste zavrhlí vzájemný boj, zkázu a násilí.«

»Aspoň to,« souhlasila. »Ačkoliv, nemohli jsme se vzdát násilí úplně. S každým dnem, rokem nebo staletím jsme očekávali předvoj zkázy z rodné Gehenny... Zkáza nepřicházela, ale neznamenalo to nic víc, než že boj mezi národy Gehenny ještě neskončil a žádný vítěz nemá klid na další výboje. Pak jste přišli vy, opovrhovaní Kanaánci. S neuvěřitelnou zprávou o Gehenně, úplně vyhubené do poslední bojovnice... Nediv se, s jakou nedůvěrou tě krajané přivítali, kdybych tam s tebou nebyla a neviděla zkázu na místě posledního bunkru Árjů, nevěřila bych ti také ani slovo.«

»Ani na Zemi ještě není všechno v pořádku,« řekl jsem shovívavě. »I my máme co napravit. Také u nás na Zemi se lidé zabíjejí. Možná se i právě v této chvíli někde lidé vraždí, byť ne hromadně ve válce, ale jednotlivě. To nám zůstalo z dob barbarských. Ani my se neohlížíme na nevinné. Někteří tomu říkají *vedlejší škody* a chápou je jako něco normálního. Na mnoha místech tomu dokonce říkají lidské právo. Já aspoň právo vraždit neuznávám...«

»Na obou našich světech je co zlepšovat,« usmála se.

Věnovala mi jako dárek tefirské hodinky. Nebyly to ukazatele času, měly jiné funkce. Podle potřeby sloužily jako telefon, kalkulačka, poznámkový blok, fotoaparát, i jako třírozměrná holografická kamera, mnohem dokonalejší než profesionální filmové aparáty Země. Tefirové tomu říkali prostě *gunis*. Naštěstí mi tefirština nedělala problémy a brzy jsem to zvládl.

Jedno mě ale naplnilo pocitem čehosi nespravedlivého.

Podle Belial by člověk ve své dnešní podobě vznikl na Zemi genetickou úpravou. Tedy prakticky

stvořením, jenže jinak, než jsme si dosud mysleli.

Byl by stvořen k obrazu d'áblů...!

Rozhodli jsme se navštívit Druhou Zemi. Přesněji, chtěl jsem seznámit Belial s Uaxio. Potřeboval jsem se jí na hodně zeptat a doufal jsem, že mě Uaxio neodmítne.

Odcestovali jsme na Xijtru jako normální turisté, ale na místě jsem zaostřil pozornost a přivolal si Uaxio. Telepatické dorozumívání hlavonožců fungovalo stále, i když jsem jejich telepatii bezdůvodně nepoužíval. Uaxio dorazila brzy. Kus pláži vyhrazený nedávnými dohodami pozemšťanům hlavonožci nenavštěvovali, ale Uaxio udělala výjimku.

Přednesl jsem jí prosbu, aby mi pomohla rozhodnout, v čem jsme s tefiry kompatibilní a které jejich vymoženosti mohou použít i oni.

»Víš, Oto,« řekla mi Uaxio vážně, »kdybys byl opravdu dobrý biolog, věděl bys to už dávno. Dali jsme ti tenkrát nezbytné minimum, což ti na běžnou činnost stačí. Asi to byla chyba, zasloužil sis víc. Víme, že sis upravil syny, ale nedáváš to kdekomu, i to je rozumné. Sledujeme vaši lidskou televizi pozorně, takže už víme, že sis přivezl na Zem další tefirku, víme i proč. Kdyby to pomohlo míru, proč ne? Pomůžeme vám radou, jinou pomoc beztak nepotřebujete. Tefirové mají s lidmi Země stejný počet chromozómů a lišíte se jen v několika detailech. Jak jsme zjistili z tvé první kořisti, odlišností je málo. Národ Asbeelů má muže, to znamená, že mu mužské geny nechybí. Můžete se bez obav libovolně mísit a všechno co jsme věnovali vám bude vhodné i pro ně. Naše plodiny jim mohou připadat primitivní, ale třeba se i jim budou hodit. Tacuky potřebovat nebudou, mají vlastní, podobně účinné prostředky, ale neuškodí jim. Také quro jim můžeš dát, to nechám na tvé vlastní úvaze. Měl by ses ale dozvědět více o naší **přídavné paměti**. Víš, jak ji implantovat do mozku, kde ještě není. Máme ale další druh paměti, říkáme jí **brykefem**, přenosová. Můžeš ji dát jen tomu, kdo má základní implantát, slouží k přenosu znalostí a po využití se vstřebá. My si tak už po celé tisíce let vzájemně předáváme veškeré vědomosti, proto nepotřebujeme nic podobného pozemským školám a výchovu mláďat zaměřujeme jen na získání osobnosti. Mělo to pro vás lidi zůstat tajemstvím, beztak jste toho zneužili dost, ale teď jsme se rozhodli dát vám více než na počátku. Bude to snad k dobrému.«

Pak se obrátila na Belial a za pomoci mého tlumočení ji trochu vyzpovídala. Byla asi spokojená, protože jí na konci nabídla stejné úpravy a navíc i vědomosti o přenosové paměti.

Belial to udivilo, ale souhlasila. Abychom nečekali dlouho, přivolala si Uaxio jednoho z krajanů s připravenými rouby orgánů. Řekla, že někdo jiný zkrátka trochu počká, Belial je přednější. Belial se nechala uspat a Uaxio jí s mou asistencí dodala paměť, tacuky a quro, tak jako kdysi dávno mně.

»Bude mít s tebou méně práce,« řekla mi.

Neřekla, jak to myslí, ale natolik jsem už Uaxio znal, abych pochopil její chápající smích. Belial u ní byla v dobrých rukou, pokud se o chapadlech Uaxio dalo mluvit o rukou.

Chapadla nebo ruce, Belial se zkrátka probrala. Náplasti podoby vlhkého mechu ji nepřekvapily, jednu měla v týle pod vlasy, druhou pod levým nadrem. Tam teď měla jen červené jizvy, které za pár dní zmizí... důležité byly změny uvnitř.

»Oto, to je úžasné...« rozhlížela se kolem a nedůvěřivě se přehrabávala ve vlastní nové paměti, pro ni jako lékařku to musel být pořádný šok, mít možnost srovnávat svou úroveň medicíny s úrovní cizí nehumanoidní civilizace!

»Teď teprve snad víš to co já,« usmíval jsem se na ni. »Ba, mnohem víc. Můžeme se vrátit.«

»Nech ji, Oto,« řekla Uaxio vážně, ale už jsem věděl, že se zase směje, ačkoliv to na ní nebylo znát. Celou tu dobu jsme spolu diskutovali o Firhoi, jejich obyvatelích a možnosti přátelských kontaktů s touto civilizací. Uaxio měla obavy, když uslyšela o přetrvávajícím pocitu nadřazenosti lidí Firhoi nad ostatními, ale podle Belial usoudila, že je to otázka času, kdy se i oni naučí uznávat ostatní bytosti.

»Přijeli jste jako turisté, přece neodjedete bez vykoupení v moři? Kdy se sem zase dostanete?«

Rozloučili jsme se zase přátelsky. Uaxio spěchala kamsi do západního Pruska, což tady nebylo v Evropě, my dva jsme se vypravili užít si trochu plavání v moři mezi ostatními turisty.

Ať si tohoto světa trochu užijeme...

A opět cestování, tentokrát do Čech.

Poslal jsem Evičce zprávu o Jirkově smrti, ale odpověď jsem nedostal. Mohlo to znamenat, že buď

byla tak zdrcená, nebo neměla zájem. Nedivil bych se, kdyby ji to sebralo, Jirka byl přece i její dítě. Čekal bych, že se bude zajímat o podrobnosti, připravoval jsem se na další nepříjemné setkání. Ačkoliv jsem se necítil vinen, mohla mi vyčíst všechno možné. Jirka si účast na svém posledním letu vyžádal, nemohl jsem přece trvat na tom, že budu všechny výzkumné kroky podnikat sám.

Evička ale neodpověděla. Dobrá, takže nezám... Odložíme to ad acta.

Zato Belial se bouřlivě přivítala se svými pradávnými krajankami, žijícími v Čechách.

Děvčátka rychle pochopila, že Belial patří ke mně. Mě měla ráda a Belial se jim věnovala více než jsem čekal. Tím lépe! Tady by bylo všechno v nejlepším pořádku.

Konečně mohla také vybalit své přístroje. Zkontrolovala si hned několik tefirských dětí, pro které to bylo zajímavé vytržení, a spokojeně sklapla kufřík.

»Jsou v pořádku, až na trochu zdegenerovaný základ. Musím přiznat, Uaxio měla pravdu. Chybí jim mužská část genetického kódu. Ale to se časem srovná, až se přestanou klonovat. Řekla bych, že se Árijům experiment nepodařil. Zbavit se mužské části genetiky znamenalo otevřít dokořán dveře degeneraci. Ještě že ten stav trval krátce! Po dvaceti pokoleních by se začal projevovat a nakonec by jejich potomci skončili v demenci. Tohle se ještě může srovnat.«

Zkusil jsem mezitím sehnat Járu. Podařilo se mi to, ale ne přímo, jen přes jeho kamarády. Slíbili, že mu vyřídí, aby se u nás co nejdřív objevil.

»Máme teď pro sebe trochu volna,« ujistil jsem Belial.

Objednal jsem si létající autobus typu Messerschmidt, abychom mohli s dětmi podnikat výlety po vlastech Českých. Zamýšlel jsem s nimi navštěvovat postupně jednu zajímavost po druhé.

»Na tak malém kusu země máte hodně památek,« zhodnotila Čechy Belial. »Ale je vás nezřízeně moc. Taková hustota lidí nemůže být zdravá. Měli byste se postarat, aby se vám to nevymklo z rukou.«

»Jsou na Zemi místa, kde je to i horší,« ujistil jsem ji.

»No právě!«

»Už jsme s tím začali,« řekl jsem a seznámil ji s řízením populace pomocí *brudete*, šťávy z plodů, vyvinutých k tomu účelu hlavonožci. »Uvažuji také s osídlením Ribge. Může se tam odstěhovat spousta lidí, na Zemi se opravdu mačkáme jeden přes druhého. Ribge je svět příjemný asi jako Firhoi. Skoro se divím, že jste se neusadili tam a trmáceli se dál.«

»Ribge byla příliš blízko u Gehenny,« vysvětlovala mi, ačkoliv mi to bylo také jasné. »Mezi Ribge a Gehennou jsou navíc tři obydlené světy, tam jsme nemohli instalovat nebezpečné pasti. Potřebovali jsme získat více času, než nás ti z Gehenny objeví a napadnou. Firhoi byla ze všech hledisek nejlepší.«

»Nechali jste tam ale Gehenně na pospas světy Pegsda, Cifuri a Loaneb.«

»Jejich obyvatelé měli prostě smůlu,« pokrčila rameny Belial. »Dovedeš si snad představit mentalitu našich předků, uvažuj chvilku jejich způsobem. Víš dobře, že jsme se na domorodce nikdy neohlíželi, ostatně, zbytky tohoto způsobu uvažování jsi poznal i na sobě. Domorodci by spouštěli pasti předčasně. Ne že by je naši předkové litovali, ale pasti by ztrácely účinnost a to rozhodlo. Proto nebyly pasti ani na Ribge, kde jsou zvířata. Naše tehdejší Poradní síně se rozhodovaly ve stínu války na Gehenně a na domorodcích jim nezáleželo, šlo o přežití nás samotných. Pevně doufám, že se to změní.«

»Budeš mít na tom určitě zásluhu,« uznal jsem jí to.

»Zásluhu...!« vzdychla si. »Víš, i to je jinak. Ráda ti přiznám, myšlenka s *politickým sňatkem* mě napadla jen proto, že jsem horečnatě uvažovala, jak naše světy sblížit. Nejen kvůli míru, ačkoliv taky, především kvůli tomu, aby mi nikdo nebránil... Byla jsem v té době rozhodnutá jít s tebou, jen jsem... nevěděla, jak do toho. Uznej, ten nápad byl přece báječný! Spojit vyznání lásky se službou zemi, nikdo nemohl protestovat! Všichni kromě mě to brali jako obět'. Vždyť ani ty jsi to hned nepochopil!«

»Nepochopil, ale neříkám, že nejsem rád,« popadl jsem ji kolem pasu a zatočil se s ní.

»Počkej,« snažila se mi vyklouznout z náruče, »Uaxio nám oběma dala něco navíc. Hned u ní mě napadlo, abych pro tebe připravila jednu z nových pamětí. Předně se s nimi musíš naučit zacházet, ale hlavně, připravím ti všechno, co bys měl vědět o nás Asbeelech. Aby ses nespolehal na falešné znalosti té Naarské Belial z Gehenny. My jsme jiní! Nechci se příliš vychloubat, ale opravdu jsme lepší!«

»Já to přece vím nejlépe,« přiznal jsem.

Druhá parta

Večer přiletěl Jára a k mému překvapení nebyl sám. Jeho Messerschmidt byl přeplněný mladými lidmi a když přistál na zahradě vily, vyrojilo se jich ven osm. Šli jsme je uvítat a Jára se hned pustil do představování.

»Vezmeme to podle stáří,« rozhodl. »Nejstarší osobou je Belial Ameata. Je to nefalšovaná d'áblice z pekel, už trochu převychovaná, ale nenechte se tím zmýlit. Narodila se deset mimoprostorů od nás a před sto padesáti lety. Věk se u žen sdělovat nemá, ale tady se pravda říkat bude a basta fidli, ačkoliv to pro jistotu zaokrouhluji na nejbližší půlstoletí. Následuje můj otecko Ota Vávra, taky ostřílený kozák, protřelý všemi známými mimoprostory, Čech jako my všichni s výjimkou Belial. Už mu je taky hodně přes padesát, ačkoliv na to nevypadá, ale i s tím se budeme muset smířit. Nejstarší Němci, co žili s Hitlerem za hradbou mimoprostoru od konce Druhé světové války, mají dnes i přes sto dvacet let a vypadají na třicet. To je holt ten mimozemský medicínský pokrok!«

»Trochu to zkrát,« domlouval jsem mu jemně.

»Proč?« usmál se. »Pokračujeme. Mě znáte všichni, takže jen stručně, říkejte mi Jára, prosím. Slečna vedle mě je moje nastávající Ivanka. Pozor, pánové, nesahat, je to první elektrická žena na světě! Dnes už není jediná, ale stihl jsem si ji zelektrizovat dřív než táta svou d'áblici, takže prvenství Ivance žádná sebrat nemůže! Dalšího do party elektrických úhořů máme Rosťu, potom Pavla...«

»Járo! Uaxio říkala, že smíme upravovat nejvýš dva lidi najednou! Kolik jsi jich...«

»Nejprve já Ivanku a Pavla. V následujícím cyklu jsme už na to byli tři. Ivanka je ale dáma, takže jsme na ni naložili jen poloviční zátěž.«

»Trvá to týden!« vybuchl jsem.

»Nepopírám to! Asi jsme s tím začali dříve, než sis toho všiml. Neboj se, Ivanka i Pavel měli dost času, aby se vzpamatovali. Poslyš, tati, uznej konečně, že co jsme dělali, nebyl podnik pro tři lidi. Když jsme přišli o Jirku, bylo jasné, že máme jedinou možnost jak pokračovat, asice rozšířit naše řady. Začal jsem s tím hned jak to šlo a nemusíš se obávat, za všechny ručím.«

»Rosťa má Moniku, Pavel Renátu a Zdeněk Janu,« představil v krátkosti i zbytek své party. Současně přiřazoval, která dívka ke komu patří.

»Dobrá, ručíš za ně, ať je po tvém,« ustoupil jsem.

Naopak se dozvěděl o vlastnostech nových paměťových implantátů od Uaxio a Jára hned Belial přemlouval, ať nové znalosti rozdá všem, budou se jistě hodit.

»Nejprve je dá mně,« zarazil jsem ho. »Dá mi je včetně svých vlastních vědomostí, abychom se co nejvíce dozvěděli o jejím světě Firhoi. Já k tomu přidám znalosti z oboru strojů Gehenny a teprve tehle mix vědomostí dostanete všichni.«

»To by vlastně bylo ještě lepší!« zajásal Jára.

Belial byla samozřejmě pro a už s tím začala, za uchem se jí červenala bradavička velikosti čočky. Až zmodrá, bude zralá a sama odpadne, podobně jako napité klíště. Stačí si ji přilepit za uchem, přichytí se a její obsah brzy beze zbytku do kůže vsákne.

»Druhá věc bude dohodnout se s Firhoi,« pokračoval Jára. »Kdyby implantát od Belial obsahoval řeč jejích krajanů, jednalo by se nám s nimi lépe. Samozřejmě bychom mohli postavit řetěz retransferů souvisle až do Firhoi, ale proč to nenechat na nich, když už je tam mají? Radši bych s jejich svolením i pomocí zaútočil na nešťastnou Třináctku Wuduhi, přes kterou se nedostali. Podle mě jde o jedno, objevit klidnější místo, aspoň jeden ostrůvek, i kdyby byl na severním nebo jižním pólu. Umístíme-li tam náš osvědčený podzemní konvertor, přeneseme nás na Čtrnáctku, kde s pomocí tefirů Firhoi postavíme retransfer směrem **nahoru**. Pak nás na Třináctce nemůže rozházet ani výbuch konvertoru.«

»Dobře promyšleno, jen mě napadá, co když na Třináctce konvertor přece jen nepůjde postavit?«

»Pak máme dvě možnosti. Buď prohlásit Třináctku za mýtické Desky, kterými kniha nadprostorů končí. Jiná možnost je obejít ji přes Měsíc. Všimněte si, že právě Čtrnáctka má být dalším světem s vlastním Měsícem a jako jsme přešli z Šestky přímo na Desítku, můžeme to zkusit dál. Měsíce nám pomohou překlenout neschůdné světy. Co ty na to, tati?«

Nakreslil přede mnou své hypotetické schéma.

»Vypadá to docela dobře,« pochválil jsem to. »Možná by stálo za pokus propojit náš Měsíc na měsíc Šestky. Ušetřili bychom si nebezpečnou cestu přes Gehennu, víte dobře, že přitom pokaždé na Zemi i na Pegsda proniká něco radioaktivity. Přinejmenším by se tím na Zemi uklidnila veřejnost.«

»Vyzkoušet to můžeme,« mávl rukou blahosklonně Jára. »To nás nezabije. Máš pravdu, aspoň by ekologové přestali rýt do mimoprostorů. Mám nápad, rozdělme se, nebude to nadlouho. Já a Ivanka si zamlouváme Třináctku, už proto, že to napadlo mě. Ty bys měl být tedy na Měsíci.«

»Ale ale,« usmál jsem se. »Kdo nám to tady přebírá velení? Co když mám úplně jiné plány?«

»Tak sem s nimi, my ti je rozmetáme a jedeme dál!«

»Nerozmetáte,« ujistil jsem ho. »Mám plán vynechat na nějakou dobu mimoprostory úplně. Podívej se, další světy nám neutečou a my máme ohromný úkol, řádně vychovat tefírky ze Třetí Země Gehenny, aby se z nich staly slušně vychované dívky. Máme nejvyšší čas věnovat se jim naplno. Nechci všechno nechávat na současném personálu. Zatím jsme jejich výchově moc nedali, byla to ale mimina. Teď je právě doba, kdy ty děti začínají chápat svět. Musíme jim dát nejen zdravotní péči, ale především lásku a výchovu. Já i Belial se k tomu cítíme schopní, proto se tomu věnujeme plně. Rozumíš?«

»No... trochu,« řekl zklamaně Jára. »Chápu, tati, ačkoliv jsi mně a Jirkovi taky moc lásky nedal.«

»Neplet' se, Járo,« zvažněl jsem. »Nejdůležitější dobu jsem s vámi byl. Němci nás rozdělili, ale to už byla jiná záležitost, nezáviselo to na mně. Musel jsem dokončit poslání na Druhé Zemi, které jsem si také nevybral, ale nemohl jsem od toho utéci. O vás se starala matka, ale nejdůležitější období se mi podařilo být s vámi. Tyhle děti nemají otce ani matku a navíc se jich lidé bojí. Nemůžeme je v tom nechat bez pomoci.«

»No dobře, tohle ti asi nerozmetáme,« uznal. »Použijeme tedy klasickou indickou metodu, necháme to na Indy.«

»Kromě toho, jak jistě víš, Belial je lékařka. Chtěla by se trochu věnovat nám, lidem Země. Na to ale také potřebuje klid.«

»Proč?« nedůvěřoval Jára. »Nemáme vlastní doktory?«

»Belial tvrdí, že vzrůst průměrného věku lidí díky küfferlinu nebyl vzhledem k možnostem našeho genetického základu dost výrazný. Myslí si, že zde musí být nějaká větší chyba, dokonce se obává, že prehistorická a navíc úmyslná. Podle pověstí byl lidský věk dříve delší. Podle Bible se Metuzalém dožil více než devíti set let. Zvykli jsme se dívat se na to jako na pověst, na pohádku, ale mohla to být skutečnost. Proč se tedy lidský život tak zkrátil? Nemohou za to tefírové? Nedá se to vyloučit, odedávna přece lidi Země pozměňovali. Pravdu se už nikdy nedozvíme, ale kdyby Belial objevila příčinu předčasného stárnutí lidí, mohla by ji odstranit a napravit tím, co její předkové na Zemi pokazili...«

»Ať se na to tedy podívá, třeba to dokáže,« povzdychl si Jára. »Už ale vidím, to zas bude protestů! *Zastavte genetické úpravy! Pryč s nepřípustným zasahováním do genetiky lidí!*«

»Můžeme to nechat na dobrovolnosti,« usmál jsem se. »Nebudeme nutit nikoho, kdo bude proti.«

»Jenže to bude další problém. Stoupne-li průměrný věk lidí ne na dvě stě let, ale na tisíc, nevejdou se brzy na Zemi!«

»Lidé Země budou muset i tak omezit porodnost, především v regionech, kde je neúnosně vysoká. Máme tu navíc zadní vrátka, Ribge a Vorgyle.«

»Neexistuje svět, který by nebylo možné přeplnit!«

»Regulace porodnosti bude nutností tak jako tak. Víme o třech volných světech. Některý si mohou nárokovat tefírové z Firhoi, asi by měla zůstat rezerva pro Pegsdy, Cifuri a Ciropegy, ale kdo vlastně ví, kolik vhodných prázdných světů paralelní vesmíry ještě skrývají?«

»Dobře, dáme se do nich. Pospěšte si s těmi paměťmi, ať se domluvíme s tefíry z Firhoi!«

»Zatím si připravte stroje,« připomněl jsem jim. »Ať vás pak nebrzdí opožděné dodávky. Peníze nerozhodují, máme dost prostředků sami a navíc sponzory.«

»No, dobrá,« skončil smířlivě Jára. »Naučíš-li nás řeč tefírů z Firhoi, vyjednáme to s nimi i bez tebe. Ty s Belial jste tam beztak svůj díl udělali, nemusíte být u všeho. Můžeme začít spojkou přes Měsíc na

Šestku, ať ji máme za sebou.«

Rozdělili jsme se tedy. Já a Belial jsme začali s tetfirkami, Járova parta se dala do konvertorů. První chtěli postavit na našem Měsíci, ale hned zpočátku tam narazili. Stavbami na Měsíci se zabývalo několik pozemských společností a nemínily mezi sebe nikoho pustit. Járova parta ještě ani nezačala a už měla na krku několik žalob u amerických soudů. Ukázalo se, že pár podnikavců si už dávno nechalo pozemky na Měsíci zaregistrovat na sebe. Teď se začali domáhat *svých práv* a za pronájem požadovali nehorázné částky v milionech dolarů. Horší bylo, že jim to americké soudy obratem uznaly, společnosti *Vávra Interstellar* uložily pokutu dvou miliard dolarů a povinnost buď začít platit nestydaté nájemné podle požadavků *oprávněných vlastníků*, nebo zaplatit jen pokutu a sporné pozemky ihned vyklidit.

»To snad není možné!« přišel za mnou Jára. »Chápu, že nás chtějí znemožnit, ale nečekal jsem, že jim tu nehoráznost nějaký soud uzná. Co s tím, tati, uděláme? Máš s americkými soudy zkušenosti, ne?«

»S jejich soudy jsem měl vždycky problémy,« odušil jsem. »Mám ale nápad, jak je odstavit.«

»Sem s ním!« vyskočil Jára.

»Je docela prostý, jako každé Kolumbovo vejce, kterých už jsme museli nakřápnout víc. Postavte tam konvertory dva. První načerno na některém *zaknihovaném* pozemku, ten potom demontujete.«

»Chceš jim ustoupit, tati? Vždyť je to vyděračství! Žádný soud kromě amerických jim nemůže dát za pravdu!«

»To je sice pravda, ale americké soudy jsou pověstné tím, že americké zájmy prosadí kdekoliv, i na Měsíci.«

»Američané přece kdysi podepsali dohody, že žádný stát na světě nemůže vlastnit nic na Měsíci ani na okolních planetách!«

»Stát přece nic nevlastní, tohle jsou soukromé společnosti a jednotlivci!«

»To je snad jedno!« vztekal se Jára.

»To není jedno,« vrtěl jsem hlavou. »Na soukromníky se úmluvy nevztahují a vidíš sám, americké soudy jim to uznaly a ostatní soudy na světě si nedovolí rozhodnout jinak!«

»Mám opravdu chuť dát si na sebe zaknihovat všechny planety v dosud objevených paralelních vesmírech a nepustit tam žádného Američana!« vybuhl Jára.

»Dobrý nápad,« přikývl jsem. »Ale teď jde o Měsíc. Tam nám hrozí konflikt jako hrom, vidíš sám. Přitom si myslím, že půjde obejít. Jednoduše a prostě.«

»Sem s tím!« opakoval.

»Prvním konvertorem se krátce podívejte, kam jdete, nebylo by vhodné, abyste *na druhé straně* měli nějaké pohoří. Pak mezi těmi Měsíci vyměňte kruh o průměru dvaceti kilometrů, do hloubky aspoň tři kilometrů. Území, na které si dělají nárok Američané, se přesune na Měsíc Šestku, na našem Měsíci se ocitne stejný kruh z Měsíce Šestky. Ten kruh si hned poté nechte zaregistrovat na sebe. Američanům tím věnujete kus jiného vesmírného tělesa a vy budete mít na našem Měsíci pevný bod, po kterém na Zemi tak toužil Archimédes.«

»Kolumbovo vejce!« vykřikl nadšeně Jára. »Tati, tys na to přišel! Až na to, když mají na sebe zaknihovaný kus území, bude jim přece jedno, jestli jsou tam horniny z vesmíru Jedničky nebo Šestky.«

»Ba ne, totéž se stalo nedávno s Novým Německem a Brazílií ten soud prohrála. Americké soudy to musí brát jako precedens. Neboj se, silou to už nikdo řešit nebude.«

»A kdyby ano?«

»Není na Zemi síla, aby se úspěšně postavila dvěma vimaanům,« řekl jsem tiše, ale odhodlaně.

»Príma,« oddychl si Jára. »Ještě řekni, co máme dělat s tou pokutou. Dvě miliardy dolarů pro nic za nic, to je taky trochu moc.«

»To je opravdu tak přemrštěná částka za kus prázdného pozemku, že to neprojde ani u odvolacího soudu. Odvolejte se hned k Nejvyššímu soudu USA, aby už nešlo odvolat se výš.«

»A kdyby to Nejvyšší soud potvrdil?«

»Poletím tam s vámi,« řekl jsem. »Kdyby se mi zdálo, že to chtějí potvrdit, zacvičím s nimi. Mám v záloze něco, co je dokonale vyvede z míry. Ustoupí nám. Sami ještě netuší, jak rychle a rádi!«

»To jestli dokážeš...« pochyboval Jára...

Ale pochopil a ustoupil.

Jára odletěl a já jsem se s Belial opět věnoval tefirkám.

Byly to kouzelné děti. Osmnáct zlatovlásek, jedna jako druhá. Začali jsme je učit od jednoduchých dětských her ke složitějším. Byly čím dál vyspělejší. Řešili jsme jejich drobné problémy, spory o hračky, dětské odstrkování, které se nesmí zanedbat, aby nepřerostlo z nevinného do vážného. Každá dívenka se musela naučit respektovat druhé a všechny měly mít smysl pro spravedlnost. Zatím s nimi problémy nebyly, zdálo se, že to půjde. Belial jim sloužila za vzor, říkaly jí *maminka*. Mě měly rády od začátku a ještě víc mé pohádky. Vila zvonila smíchem a pohodou.

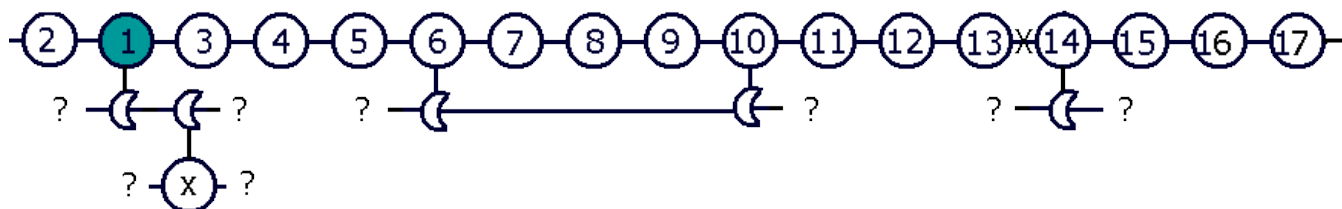
Pohoda ale nemohla trvat věčně. Přerušil ji Jára kvůli nové podivuhodné skutečnosti. Vrátil se z Měsíce, kde jeho parta celé tři neděle stavěla konvertor.

»Máme, co jsi chtěl,« řekl zvesela, jakmile na naší zahradě vystoupil z Messerschmidtu. »Kýžené pevné místo na Měsíci je naše. Podařilo se nám vyměnit dvacetikilometrový kruh s dalším Měsícem. Nikdo to nemůže zpochybnit, vyměněná hornina má úplně odlišnou barvu. Na šedivém Měsíci je ta velká krvavá skvrna znát až ze Země!«

»Počkej, jak to?« zarazil jsem se. »Měsíc u Šestky je přece skoro stejně šedý jako ten náš!«

»Máš pravdu,« přikývl Jára. »Dostali jsme se totiž na úplně jiný Měsíc než Měsíc u Šestky Země, Loaneb. Schéma paralelních vesmírů dostalo právě další pořádnou trhlinu. Ta další Země není Loaneb. Jsou na ní obrovská města, v noci svítí jako lampióny. Je tam rozvinutější civilizace než jakou mají Ciropegy. Na Měsíc snad ještě nelétají, ale podle mě k tomu nemají daleko.«

Nakreslil mi rychle nové schéma.

»Jestli předpokládaná spojka z našeho Měsíce na Měsíc Šestky vede úplně jinam, zpochybňuje tím i spojku od Desítky Firhoi ke Čtrnáctce.«

»A safra,« povzdychl jsem si. »Kam to vlastně vede?«

»Neodvažuji se hádat, kam to vede, nevím. Z Jedničky rozhodně ne na Šestku Loaneb. Budeme to muset zjistit.«

Belial mi konečně předala vybrané vědomosti. Pečlivě je naskládala do pupínku velikosti třešňové pecky, který jí pět dní rostl za uchem. Bylo v něm všechno, co se nám rozhodla dát, na takovou pecičku toho bylo až dost.

Převzetí vědomostí nebylo tak drastické, jako přenos prvních paměťových implantátů. Stačilo na krátkou chvíli přiložit pupínek na kůži za uchem. Pupínek se okamžitě přilepil, stejně snadno, jako se dal odloupnout na straně dárce, kde po něm zůstalo malé rudé místečko, ale i to rychle bledlo. Vsakoval se neuvěřitelně rychle a po čtvrt hodině zmizel. Belial mě ujistila, že bude trvat několik hodin, než buňky projdou s krví do mého paměťového implantátu. Až pak mi začnou sloužit.

Stalo se to během spánku. Ráno, když jsem se probudil, usmál jsem se na Belial, spící vedle mě. Znal jsem teď všechno, co mi připravila. A nebylo toho málo. Strukturu společnosti Firhoi, její zvyky a obyčeje, jazyk, který se trochu lišil od tefirštiny Belial Naarské, ale i nové znalosti od hlavonožců, především o tom, jak pěstovat a používat *přenosovou paměť brykefem*. Navíc mi k tomu přibalila ;vlastní vědomosti, týkající se lékařské vědy na Firhoi.

Bylo toho hodně. Ihned jsem se dal do pěstování dalších paměťových implantátů. Vědomostních implantátů jsem mohl na rozdíl od těch dřívějších pěstovat více současně, takže bych mohl zásobit celý Járův tým. Některé znalosti jsem ale pěstoval speciálně pro Belial.

Byla také první, kdo převzal první implantát. Po probuzení následujícího rána, když se jí všechno v hlavě usadilo, podívala se na mě ještě udiveněji než prve.

»Tohle všechno jsi věděl... netušila jsem, co vědomostí jsi měl o nás i o našich předcích!«

Pravda, takhle to bylo lepší. Teď se mi Belial zdála tak blízká, jako kdyby vyrůstala někde přímo v sousedství. Tím krásnější se nám oběma jevil náš vztah, původně přece jen trochu umělý. Potřebovali jsme příklad, že to půjde a našli jsme jej.

K soudu do Spojených států jsem jel s Járou. Američané to brali jako senzaci, ale nezdálo se mi, že bychom měli jejich sympatie. Většina nám upřímně přála prohru a někteří to před soudní budovou dávali hlasitě najevo. Proč? To jsem netušil, ale od začátku se k nám stavěli odmítavě. Souviselo to s odmítnutím loutkové vlády Nového Německa, dosazené z Ameriky? Ta vláda by udělala z Nového Německa poslušný satelit Spojených států, potíž byla, že tam v tehdejších podmínkách prostě vládnout nemohla. Nikde nemůže dobře vládnout někdo, kdo o dané zemi vůbec nic neví.

Poslední sympatie Američanů jsem ztratil odmítnutím služeb amerických advokátů, kteří se přímo předháněli v nabídkách v očekávání velkých peněz, o které by v tom sporu mohlo jít. Měl jsem ale jiný plán než se hrabat v záležitostech amerického práva. Nepotřeboval jsem je.

Na soudním stání jsem klidně vyslechl obžalobu z neoprávněného vniknutí na cizí pozemek, dal si vyčísřit finanční požadavky žalující strany a pak klidně oznámil:

»Skutečně se tento soud domnívá, že k vlastnictví pozemků na kosmických tělesech stačí zajít si na libovolný úřad na Zemi a podat si registrační přihlášku? Podle mezinárodních dohod platí, že žádný stát světa nebude uplatňovat nárok na žádné kosmické těleso!«

»Nejde o nároky státu, ale o nároky soukromých osob! Na ně se mezinárodní dohody nevztahují. Soud Spojených států hájí výlučně oprávněné zájmy amerických občanů!« oponoval mi žalobce.

»Dobrá,« připustil jsem. »Rozhodnutí soudu se podřídím, čekám, že bude spravedlivé. Včas se ale soudu zeptám: opravdu se domníváte, že je přípustné a *spravedlivé* zabrat půdu na jiném kosmickém tělese z jiného kosmického tělesa, dokonce aniž by se tam dotyčná osoba ukázala?«

»Pro účely registrace to není relevantní. Rozhodující je datum podání přihlášky!« vyskočil ihned advokát žalující strany.

»Námítce se vyhovuje,« děl rozvážně předseda soudu, netušíc, co bude následovat.

»Pro mě nebude problém vyklidit do tří dnů sporné území na Měsíci ani zaplatit pokutu ve výši dvou miliard dolarů žalující straně,« opáčil jsem klidně. »Podstatně větším problémem bude pro vás vyklizení území Spojených států amerických, které všichni celá staletí neoprávněně užíváte! A také zaplacení patnácti trilionů dolarů pokuty včetně úroků! V zastoupení kmene Asbeelů teď žalují Spojené státy o neoprávněné užívání území severní Ameriky,« vznesl jsem požadavek, který vzal dech všem.

»Jako výraz dobré vůle vám nabízím pronájem tohoto území za cenu pěti set miliard dolarů ročně. V přepočtu to zhruba odpovídá ceně, kterou za pozemky na Měsíci požadujete Vy,« dokončil jsem.

Bomba by určitě natropila více rachotu, ale překvapení soudu by možná bylo menší.

»Klid! Ticho, prosím! Klid!« uklidňoval předseda soudu dav zvědavců i reportérů v přeplněné soudní síni. »Uvědomujete si, pane, co to je za nesmysl?«

»Jaký nesmysl? Podle smlouvy mezi Asbeely, Baaly, Árjá a Arbooly, řádně sepsané roku čtrnáct tisíc tři sta dvanáct před Kristem, patří severní Amerika, tedy území Spojených států, Mexika a Kanady, pouze Asbeelům. Z pohledu priorit je ta smlouva, uzavřená ve světě Gehenna, starší než jakákoliv smlouva lidí Země. Přitom nebyla za dobu trvání žádnou ze zúčastněných stran zpochybněna. Kosmické těleso Země si kdysi rozdělili obyvatelé jiného kosmického tělesa, Gehenny. Rozdělení Měsíce je stejného druhu. Buď tedy prohlásíte obojí za nesmysl, nebo obojí uznáte, jinou cestu prostě nemáte.«

»To je přece absurdní!« vyskočil advokát žalobce. »Všechny dohody z tamtoho světa jsou dávno promlčené!«

»Naopak, vážený pane!« ujistil jsem ho. »Ta dohoda je naopak po dobu šestnácti tisíc let dodržovaná, to je déle, než trvání jakékoli lidské civilizace. Mimochodem, podle ní mají Asbeelové na tom území i právo neomezeného lovu lidí, doufám jen, že je nebudou chtít uplatnit. Kausa Měsíc je stejného druhu. Chcete uznat nároky, vzniklé stejným způsobem? Souhlasím, je absurdní, aby něco takového platilo, ale nemůžete odírat Asbeelům stejné právo, jaké požadujete pro sebe.«

»Kausa Měsíc se týká výhradně našeho vesmíru, kdežto Asbeelové jsou součástí vesmíru jiného!«

»Což je irelevantní, jak jste mi právě před chvílí vysvětlili. Rozhodující je datum dohody a prioritita podání,« parafrázoval jsem jejich slova. »Obávám se ale, že váš rozsudek bude rozhodující pro samu další

existenci Spojených států. Uznejte právní nárok Asbeelů a nepostačíte se divit! Budou stejně tak hájit své oprávněné zájmy na kterémkoliv místě vesmíru a mají dost prostředků, aby se domohli svého.«

»Uvědomujete si, že jste se otevřeně postavil proti lidem Země? Spojil jste se s nepřáteli lidstva!«

»Spojil jsem se s **bývalými** nepřáteli lidstva,« zdůraznil jsem. »Uzavřel jsem mír, zažehnal válku a tak jsem ukončil pradávno nepřátelství. Přesvědčil jsem je, aby nás respektovali. To neznámá, že nám budou tolerovat neslýchané kroky, jako jsou zábory ve vesmíru. Budete-li tvrdší vyžadovat jejich platnost, uznáte současně platnost smluv mnohem starších a pro lidi nevýhodnějších. Můžete být rádi, že jsem vás varoval ještě včas před přijetím neuváženého rozsudku. Ten by totiž automaticky znamenal zánik Spojených států! V těch dohodách mimo jiné stojí, že žádný účastník nebude dělat globální změny, jako srovnávání kontinentu do planiny, ale to se netýká omezených lokalit, jakými jsou území velkých měst. Asbeelové by mohli žádat odstranění New Yorku, Washingtonu, Los Angeles a mohou to provést. Prostředky na demolice mají a podle dohod se na lidi Země ohlížet nemusejí.«

»To je příšerné! Co vlastně od nás požadujete?« zeptal se stručně předseda soudu.

»Požaduji, aby se Spojené státy okamžitě a bez výjimek zřekly veškerých nároků na kosmická tělesa, ať jde o zájmy státu či jednotlivců. Nejde jen o Měsíc, uvědomte si to. V současné době známe třináct světů a pět měsíců. Sedm Zemí a jeden Měsíc jsou dnes obydlené. Některé jsou životu nebezpečné, u zbývajících musíme jejich využití nejprve dojednat. Ale ne tím, že si je nějaký podnikavec zaregistruje a i když je sám využít neumí, bude v tom bránit jiným. Obávám se, že jurisdikce jednoho státu jednoho světa na to nestačí, musíme se dohodnout na meziplanetární úrovni. Na kosmických tělesech včetně Země musíme zajistit něco podobného svobodným přístavům. Parcelování Měsíce soukromníky Země je prostě nepřijatelné nejen vůči lidem Země, ale i vůči bytostem mimo Zemi. Využití kosmických těles musíme dohodnout jinak. Časová priorita podání přihlášek nesmí mít vliv, to bychom se mohli dočkat opravdu nemilých překvapení. Jednání o kosmu se musí vést v jiném duchu než o smlouvách Země.«

»Myslíte si to?«

»Ve vesmíru platí už dnes jiné zákony než pozemské. Některé jsou pro nás nepřijatelné a musíme je dohodnout jinak, ale očekávám, že to půjde. Vlastní zákony si smí každý stát vytvářet jen na svém území, ale bez dohod s ostatními nemůže jejich platnost rozšiřovat ani k nejbližším sousedům, tím méně v kosmu.«

»A co soukromé vlastnictví? To přece nemůžete zpochybnit ani na Zemi, ani ve vesmíru!«

»Nezpochybnuji poctivé vlastnictví, ale nabytí majetku přivlastněním mi ani jako poctivé nepřipadá. Právo nesmí chránit majetek nakradený, i když nakradený podle jakýchsi zákonů. To už bude lépe změnit ty zákony. Otázka vlastnictví není jednoduchá. Uvažujeme o stěhování lidí na nově objevené světy. Má to znamenat, že na ně mají nárok jen tefírové? Měli bychom se chovat rozumně, ale vaši žalobu za rozumnou nepovažuji.«

Ne, nebyla to jednoduchá kauza. Nejvyšší soud USA stál před těžkým úkolem, nechtěl bych být v kůži soudců. Na jedné straně právo na majetek, podle dosavadních zákonů velice snadno nabytý, na druhé misce vah ležela sama další existence Spojených států.

Po několikahodinové poradě soud vynesl rozsudek. Rozhodl se rozšířit současné mezinárodní dohody o volném využití kosmického prostoru a těles i na soukromé objekty. Pozemské osoby nemohou uplatňovat nároky na cizí kosmická tělesa ani jejich části. Ochrana majetku se na jiných kosmických tělesech bude vztahovat jen na majetek legálně tam dovezený.

Žaloba se v plném rozsahu zamítá...

Magický kruh

Návrat do Čech byl jen nakrátko, čekalo mě jednání na půdě OSN. Přiletěl jsem tam soukromě, ale jednali se mnou jako s velmocí. Zprvu to ale také vypadalo na obyčejný výslech před soudem.

Obvinění z porušení závazku ukončení výzkumu paralelních vesmírů jsem odmítl. V textu dohod bylo ukončení těchto aktivit v Novém Německu, což jsem za cenu značných finančních ztrát splnil. Na výzkumy z jiného území se dohoda nevztahovala, na celosvětovou jsem nepřistoupil. V současnosti můžeme navíc dokázat neškodnost výzkumů na ekologickou rovnováhu Země, čímž ztratil váhu hlavní argument odpůrců paralelních vesmírů. Zastavením výzkumů bychom se navíc mohli dočkat nemilého překvapení od Firhoi i od relativně bližší Země X svázané naším Měsícem. Překvapit by nás mohli i další obyvatelé paralelních světů. Zastavení výzkumů bych proto považoval za sebevražedné.

Ekologové naštěstí tentokrát včas pochopili, že se chystám proti nim tvrdě vyjet, takže se raději stáhli.

Jednání mezi námi a tefiry na Firhoi bylo probíráno ze všech stran, ale dopadlo úspěšně a nikomu nic jiného nezbylo, než to uznat. Jednání na OSN se dále týkalo otázek zabezpečení těchto výzkumů. Většině států vadilo, že nebezpečné výzkumy vedou Češi, navíc soukromé osoby bez vládní záštity. Představitelé OSN požadovali účinnou mezinárodní kontrolu za účasti států světa i vybraných ekologických organizací.

»Jak si vlastně takovou kontrolu představujete?« zeptal jsem se shromáždění. »Nepopírám, že je to nebezpečný výzkum. Přišel jsem při něm o syna. Ale jak si představujete mezinárodní kontrolu?«

»Výzkumů se musí účastnit nezávislé osoby s dostatečným přehledem,« upřesňoval americký delegát. »Měli by to být uznávaní odborníci na jiné světy, věrohodní pro většinu států světa.«

»V současné Zemi nenajdete jediného uznávaného odborníka na jiné světy,« zarazil jsem ho. »My, co to provádíme, máme speciální výcvik i velké znalosti. Všichni ovládáme více oborů lidské činnosti i oborů vědy hlavonožců Q-Země, nezbytnou podmínkou je znalost jazyků Země i dalších světů, namátkou Pegsda, Cifuri, Ciropeg a tefirů. Ohledně technických vědomostí musí každý ovládat běžnou údržbu vimaanů a mít znalosti nadprostoru a konvertorů.«

»To všechno snad pozorovatel vědět nepotřebuje.«

»To všechno tam potřebuje k přežití každý,« nedal jsem se. »Další podmínkou je fyzická odolnost. Kdo nevydrží bez dýchacího přístroje pod vodou alespoň dvanáct minut, nebo koho zabije tisíc voltů, nemá mezi námi místo. To by měl vydržet i pouhý pozorovatel. Nemůžeme se v neznámém světě starat o člověka, který není na nic připraven a bude nás jen zatěžovat.«

»Prve jste říkal, že jste také přišel o syna...«

»Vydržel jsem se synem útok jedovatými plyny, kdy bylo podmínkou přežití deset minut nedýchat. Snegli jsme zásahy bleskem, které by spolehlivě zabily slona. Syn zahynul až při zásahu letadla atomovou střelou. Pravda, někdy ani mimořádná odolnost přežití nezaručí. Kdyby s ním byl ale v té chvíli v letadle pozorovatel, zahynuli by místo jednoho dva. Výzkum neznámých světů připomínal na Cifuri i na Loanebu procházku růžovým sadem, ale při setkání s d'ábly šlo o peklo.«

»Co vám brání dát pozorovatelům váš výcvik?«

»Přinejmenším by nám nevěřili. Nepotřebujeme lidi, na které se nemůžeme spolehnout. Lidi, kteří utečou při prvním náznaku nebezpečí, ale nepodrží nás. Nehněvejte se, ale od kontrolora to už z principu čekat nemůžeme.«

»Dobře, ale proč jste všichni Češi? To na světě nejsou jiné národy? Není přece možné, aby Zemi na tolika neznámých světech zastupovali příslušníci jednoho národa. Takový podnik by měl být mezinárodní a povinně paritně zastoupený.«

»Zničení Gehenny se účastnili i Němci,« odrazil jsem tuto námitku. »Největší nebezpečí nám tam pomohli překonat hlavonožci z Q-Země. Získali jsme mezi nás Belial Ameatu ze světa Firhoi, přátelské vztahy máme i s bytostmi z Pegsda, Loaneb a Cifuri. Není ale možné vystavovat naše méně odolné přátele nebezpečí. Domorodci na Pegsda při útoku tefirů zahynuli, aniž by byli co platní. Co se týká Čechů, vadilo by někomu, kdyby to byli Američané? Nebo Britové? Jsou snad Češi méněcenní?«

»Nemáte mezi sebou ani jednoho příslušníka menšiny!«

»Chápejte to tedy tak, že všichni Češi jsou ve světě vlastně menšinou,« usmál jsem se.

»Všichni jste běloši...«

»Při památce kamaráda Michaela, který padl při osvobození Nových Drážd'an, při výběru přátel

jsem odjakživa barvoslepý. A co víc, nevadí mi ani neobvyklý tvar těla. Mám za ženu d'áblici, kamarádím se s hlavonožci i s Ciropegami a s Pegsdy, takže vás prosím, nepodsouvejte mi rasismus. To by bylo hodně pokrytecké.«

»Ale aspoň jednoho...«

»Dobrá,« přikývl jsem. »Vyberte si jednoho pozorovatele. Nesmí to být hlupák ani padavka. My si ho vycvičíme, pozměníme si ho podle našich potřeb. Ať ale počítá s tím, že po výcviku už nikdy nebude stejný jako dřív.«

Průzkum Země X, dostupné přes náš Měsíc, jsme museli odložit. Věnovali jsme se tím víc Třináctce. Byl to skutečně nešťastný svět, plný sopek, tajfunů a zemětřesení, ale hoši objevili v oblasti Arktidy přece jen pevnější půdu pod nohama. Našli souostroví pokryté ledem, beze stop po vulkanické činnosti a relativně klidnou, bez neustálého zemětřesení.

Na největší ostrov jsme do podzemí umístili pečlivě připravený konvertor a několik dalších staveb jsme postavili nahoře. Přesně podle mého očekávání jsme pak pronikli na Čtrnáctku. Byl to kouzelně krásný svět, plný romantických zákoutí, údolí, hor a naopak rovin, zemský ráj na pohled. Po dohodě s tefiry a po nešťastné Třináctce Wuduhi jsme ji nazvali Bykyle, česky Naděje. Zvířata se tam nikoho nebála, místní býložravci nám občas vlezli až na staveniště, chyběli jen inteligentní tvorové.

Nebo jsme si to aspoň mysleli.

Na rozsáhlé náhorní planině postavili tefirové skoro pět set metrů vysokou Babylonskou věž, jaká už dlouho na žádném světě nestála, legendární *konvertor nahoru*. Zatímco ji tefirové stavěli, my jsme rychle stavěli další konvertor, na Patnáctku.

Bykyle měla jako Země měsíc a díky němu měla stejnou rychlost otáčení kolem osy. Gehenna, Xijtra i ostatní paralelní Země se otáčely rychleji, takže se jednotlivá místa na nich stále navzájem posunovaly, Země, Loaneb, Firhoi a Bykyle se otáčely stejně. Dokonce měly, což bylo pozoruhodné, i stejný sklon osy. Věž *konvertoru nahoru* se na Bykyle nacházela na neměnné pozici vůči Zemi, někde poblíž města Bamako v africkém státu Mali.

A opět jsme se museli rozdělit. Járova parta měla díky paměťovým implantátům *brykefem*, familiérně nazývaným *borůvky*, veškeré informace nutné k jednání s tefiry. Zůstali jsme s Belial na Zemi a věnovali jsme se tefirkám.

Děvčátka rostla jako z vody a připravovala se na školu. Ačkoliv byla jedna jako druhá, my jsme je od sebe odlišovali. Pokud jsem to mohl posoudit, žádná ze svěřenek se neprojevovala agresivně a tím méně krutě jako Belial Naarská. Naopak, všechny dívky byly citlivá a citově založená stvoření.

Dva měsíce po mém vystoupení v OSN k nám přijel do Čech nový pomocník. Jmenoval se Pierre Lavarédé, hřmotný Francouz, stále se širokým úsměvem a v dobré náladě. Původem měl být z Burgundska ve Francii, Francii už dlouho zastupoval u OSN v New Yorku. Prokázal se pověřením, schváleným Radou bezpečnosti. Posadil jsem si ho proti sobě na židli a chvíli četl jeho doporučení.

»Pierre Lavarédé, svobodný, čtyřicet let, z pěti dětí... je vás doma hodně, co?« začal jsem.

»Jistě,« roztáhl obličej do úsměvu.

»Kolik máte sester?«

»Čtyři, všechny mladší,« usmíval se dál.

»Takže jste jejich ochránce?«

»Samo sebou, ačkoliv teď už ne, teď se o ně starají jiní, já už se jim do toho nepletu.«

»Dobrá. Až přiletí někdo z Járovy skupiny, pošlu vás s ním.«

»Mám pilotní diplom pro boeingsy i messerschmidty,« řekl sebevědomě.

»To uplatníte později. Byl jste někdy u Kopffüsslerů?«

»Byl jsem se tam podívat jako turista,« přikývl.

»Výborně. Na Měsíci jste byl?«

»Tam ještě ne,« přiznal.

»Nevadí, podíváte se tam,« pokrčil jsem rameny. »Měsíce jsou zajímavá místa. Už proto, že se kolem nich mimoprostor nějak podivně kroutí...«

»Slyšel jsem, že jste objevili třináct světů...«

»Patnáct a chystáme se na další,« ujistil jsem ho.

»Zřejmě nemám poslední informace,« pokrčil rameny.

»Teď jsme se dostali přes nešťastnou Třináctku, dál to půjde lépe. Budete mít příležitost navštívit všechny světy kromě Trojky a Třináctky, ty jsou nebezpečné a ani my se tam zbytečně nezdržujeme. Měsíce máme čtyři, Varvea je dokonce obyvatelný, i tam se jistě brzy podíváte.«

»Kdy začneme s výcvikem?«

»Až se vrátíte z obhlídky. Máme co ukazovat a většina světů je docela příjemná.«

»Prý chystáte nějakou kolonizaci...«

»Zatím to nechystáme, jen o tom uvažujeme,« ujistil jsem ho. »Bude s tím spousta problémů. Všechny světy nebudou určené pro lidi Země, ve vesmíru je i spousta jiných bytostí.«

»Což takhle společná kolonizace světů všemi rasami? To by snad bylo možné, nebo ne?«

»Technicky jistě ano,« souhlasil jsem. »Až na jednu maličkost. Není zatím jasné, kdo by se zaručil za všechny kolonisty. Na Zemi je mnoho darebáků, kteří by na společných světech zničili dosavadní křehkou důvěru, která tu existuje.«

»Trochu podceňujete lidi Země,« usmál se Pierre. »Možná máme nějaké nectnosti, ale nakonec se vždycky shodneme...«

»Nesdílím plně váš optimismus,« zavrtěl jsem hlavou. »Měl jsem dostatek příležitostí přesvědčit se o opaku. Právě na darebácích ztroskotal pokus o vyvezení Němců z Dvojky Země. Musel jsem to vyřešit jinak, naštěstí se to podařilo, ale opět se ukázalo, že problém soužití různých ras a národů není vyřešený ani na naší staré dobré Zemi. Ve vesmíru to bude ještě složitější.«

»Myslíte ten německý tábor v Denveru?« hádal, tedy o něm věděl. Tím lépe!

»Jistě,« přikývl jsem. »To přece byla meziplanetární ostuda, až mi z ní bylo trapně! Naštěstí se přes ni hlavonožci přenesli velkoryse a dali nám ještě jednu šanci, kterou pro změnu zkazili Němci. Teď nám opět věnovali maličký pás pobřeží. Doufám, že na tak malém prostoru si nikdo z lidí Země nic nepřístojného nedovolí. Hlavonožci nás už ale dávno považují za barbary.«

»Neviděl bych to tak katastroficky,« usmíval se Pierre.

»Chtěl bych to vidět lépe,« zavrtěl jsem hlavou. »Ale co se děje teď? Podnikavci si před očima celého světa parcelují vesmír mezi sebe a soud jim to v první instanci schválí. Víte, jak probíhá odvolání ve světě Firhoi? Je tam velice zřídké, ale když už k němu dojde, je to celosvětová událost. Platí totiž pravidlo: za nepodložené odvolání se viníku trest zdvojnásobí, ale když se ukáže, že soud rozhodl nespravedlivě, soudci naopak doživotně ztratí právo soudit. Proto je to tam výjimka, vyskytující se jednou za tisíc let.«

»Co když se ale rozhodující důkazy ve prospěch obviněného najdou až po vynesení rozsudku? To se přece stává!«

»Stává, u nás, na Zemi. V opravdu dobrém soudnictví je to výjimečné. To bude asi další kámen úrazu. Tefirské soudy používají metod, které na Zemi nejspíš vzbudí odpor. Před jejich soudy nemá nikdo právo nejen na soukromí, ale dokonce ani na vlastní vůli.«

»Měli jste prý s nimi problémy hned od počátku,« zkusil to rychle jinak. »Slyšel jsem, že nás nějak nechtěli uznávat za lidi.«

»Pravda,« připustil jsem. »Nebylo snadné přesvědčit je, aby změnili své zákony. Pak to ale udělali a uznávají za lidi nejen nás, ale i Pegsdy, Cifuri a Ciropegy. Šli ještě dál a už předem uznají každou rasu, pokud se ukáže, že je myslící. Takové zákony zatím nemáme ani my na Zemi.«

»Uvidíme,« usmál se Pierre.

Ubytoval jsem ho prozatím ve svém domě a představil ho Belial. Pierre se rychle skamarádil s našimi tefirkami, byl pro ně se svou francouzštinou trochu exotický, ale zvykly si na něho. Bouřlivější diskuse jsem s ním vedl po večerech o současné tefirské spravedlnosti. Souhlasil se mnou, že pozemská společnost těžko přijme metody, založené na ztrátě lidské vůle a ovládnutí nejhlubšího nitra člověka. Podle něho by to bylo strašlivým způsobem zneužitelné. Něco jsem o tom věděl, Árjům sloužila psychorezonance k odstraňování **příliš změkčilých jedinců**, jenže na Firhoi ji používali vyšetřovatelé k objasňování záhadných kriminálních případů a možná právě proto jich tam měli mnohem méně než na Zemi. Oponoval jsem proto Lavarédému, že skutečně vyspělá společnost, jaká na Firhoi je, musí mít vyspělé kontrolní mechanismy, které nebezpečí zneužití zabrání. Pierre se ale pokaždé jen otrásl, když se řeč stočila na toto téma a bylo jasné, že takových bude víc, pokud ne drtivá většina.

S partou na Čtrnácté Zemi jsem bohužel neměl trvalé spojení a pokud jsem za nimi nechtěl letět sám,

musel jsem čekat, až sem někdo z nich zavítá.

Dočkal jsem se poměrně brzy. Znenadání se přímo nad naší vilou objevilo modré kolo, vynořil se Messerschmidt a rychle přistál na zahradě. Sotva dosedl, vyskočil z kabiny Jára a hnál se do vily.

Uvítali jsme ho všichni, já, Belial i Pierre. Jára se zarazil, když jsem mu Pierra představil coby nového člena jeho týmu s pověřením od OSN, ale mávl nad tím rukou.

»Co je nového?« zeptal jsem se ho po představování.

»Něco, co bys neuhodl, i kdybys hádal týden,« řekl tajemně Jára. »Vstoupili jsme na dva další světy, na Šestnáctku a Sedmnáctku. Šestnáctka je další prázdný svět, očividně bez vlastní civilizace, jen zvířata má robustnější, než jsme zvyklí, budeme se s nimi muset nějak srovnat. Pracovně jsme ji nazvali Dinosaurie, chápeš už? Pobyt na ní není zrovna bezpečný, její obyvatelé nás uznávají nanejvýš za kořist, ale nemohou za to. Největší překvapení nám ale připravila Sedmnáctka, letím přímo z ní.«

»Má vlastní civilizaci?« hádal jsem.

»Kdyby jen to!« vykřikl Jára. »Má vyspělou civilizaci, zná mimoprostory a umí přecházet z jednoho vesmíru do druhého. A přece byla překvapená, když jsme se tam znenadání objevili!«

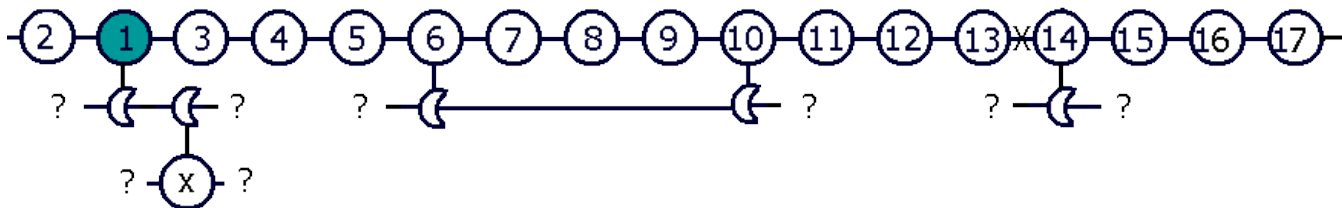
»To už jste se s ní stihli domluvit?« vyzvídal jsem.

»To bylo to nejmenší,« řekl Jára. »Její představitelé nás dobře znají a oslovili nás německy. Jsou to totiž naši známí hlavonožci. Sedmnáctka je vlastně Dvojka. Paralelní vesmíry nemají strukturu knihy s pevnými deskami, ale kolotoče. Jsou uspořádané do kruhu, obsahují šestnáct světů a čtyři Měsíce a na všechny se dostaneš, budeš-li sestupovat *dolů*. Objevili jsme vlastně prstenec vesmírů.«

»A bylo by tomu tak, nebýt našeho Měsíce!« shrnul jsem to spokojeně. »Ten přece vede na další svět, který v tom prstenci jaksi nemá místo...«

»Počkej...« zarazil se Jára. »Vlastně máš pravdu.«

»Bude tedy potřeba dokončit mapování Měsíců. Zdá se mi, že už náš pozemský Měsíc vybočuje z jednoduché struktury prvního uzavřeného prstence víc, než jsme si mysleli.«

Jak vidět, naše schéma mělo pořád ještě hodně otazníků, ale všechny se týkaly Měsíců. Jediná prověřená zkratka vedla z měsíce Šestky na Varveu, měsíc Desítky. Přeskakovala tři mimoprostory, ale náš starý Měsíc byl ještě záhadnější, neboť vedl úplně mimo uzavřený prstenec paralelních prostorů.

Co se tam ještě nachází?

To nevěděl nikdo, ani tefírové na Firhoi netušili, co kde může být. Zastavili se o neprůchodnou Třináctku, Měsíce je nenapadlo zkoumat. Jen my jsme se do toho zakousli jako nikdo předtím. Tefírové objevili za padesát tisíc let více světů než my, ale my jsme teď postupovali rychleji. Asi proto, že nás nezdržovala žádná nesmyslná válka.

Konec 1. části

Rána pod pás

*Největší omyl vyvolených národů,
který je zpravidla zavede do zkázy,
je prohlásit se za jediné, vyvolené,
kterým je proto dovoleno všechno.*

Chalyr Máhu, Firhoi

Jára svolil vzít s sebou Pierra na okružní cestu po objevených světech. Odletěl s ním hned. Měl sice původně v úmyslu vzít to přes hlavonožce, bylo by to rychlejší, ale rozmyslel si to a vzal nováčka kolem celého kruhu, jen ať si toho trochu užije.

Já s Belial jsme si vysvětlili novinky. Belial prstencové uspořádání mimoprostorů překvapilo, ale pokrčila nad tím rameny.

»Sdělili jste to už našim krajanům?« zajímala se.

Ujistil jsem ji, že před nimi Jára nic tajit nebude, ale letěl nejprve sem, protože Firhoi leží na opačné straně toho podivného mimoprostorového kruhu.

»Však oni se s tím nějak srovnají,« usmála se. »Já mám pro tebe také pár novinek.«

Vysvětlila mi, co zjistila výzkumem genetiky nás lidí i zkoumáním malých tefírek ze Třetí Země.

»Na nich je nejlépe vidět, jak se vojenská civilizace Ářjá řítí do zkázy,« sdělovala mi. »Tisíce let žili v radioaktivitě. Měli sice kryty utěsněné, ale pronikalo do nich přece jen více záření než od přírodní radiace. Dalším problémem bylo stále klonování. Bez pohlavního spojení se genetický základ nevyvíjí, struktury se neobnovují a následuje neúprosná degenerace. Snažili se to korigovat a zatím jim to snad vycházelo, ale kdo by chtěl za to ručit, špatně by dopadl. Doufám, že není nic ztraceno, tyhle děti budou žít ještě normálně, ale už za pět-šest generací po nich by past sklapla. Když je vychováte ve vašem prostředí a najdou si vhodné protějšky, budou žít šťastně a spokojeně na Zemi jako každý jiný.«

»A jejich děti?«

»To je právě to, co ti chci říci. Jak hodně věříš umění Kopffüsslerů? Víím že na ně nedáš dopustit, a máš proč, oni znají hodně, ale vševědoucí nejsou a něco důležitého na vás přehlédli. Asi se více zaměřili na vaše vlastnosti, možná vám něco i vylepšili, ale očividně nepochopili, že máte v genech něco, co vám tam kdysi přidali naši předkové.«

»Nevylučuji to,« připustil jsem. »V našich pradávných pověstech se píše, že bohové z vesmíru lidi z neznámých důvodů upravovali... Prý nás vylepšovali a prodlužovali nám život.«

»Přesně naopak,« sklopila trochu oči. »Až se za ně stydím. Vložili vám do genů drastické zkrácení života, nic krásného to od nich nebylo. Spíš taková pořádná rána pod pás.«

»Myslíš?«

»Kopffüsslerové na to nepřišli. Nepřišla bych na to ani já, kdybych neměla s čím srovnávat, ale mám našťestí jako vzor sebe. A našla jsem to. Víš, jak dlouho byste žili, nebýt zlomyslnosti našich předků?«

»Říká se, že přirozená hranice lidského života měla být něco kolem sto padesáti let...« zkusil jsem opatrně. Příznám se, trochu mě tím zaskočila.

»Mnohem víc,« řekla Belial. »Přirozený lidský věk měl být osm set let, tak jako kdysi u nás. Jste nám velice podobní, možná máme i nějaké společné základy, ale v tomhle jsme se původně nelišili. Pravěcí lidé asi umírali mladší, ale vinou jiných zhoubných vlivů, od nepřátel po hlad a nemoci.«

»Podle toho, co jsi říkala o Neandrtálcích...«

»Přesně tak,« souhlasila. »U nás se později věk zvyšoval. Tisíc let, pak víc. Současná hranice je okolo dvou tisíc, některé kmeny na Gehenně dosahovaly ještě vyššího věku, říkalo se to o kmeni Ářjá. Pak začaly války a průměrný i nejvyšší věk šly prudce dolů.«

»První Belial Naarská žila patnáct tisíc let...«

»Ano, ale jak? Čas od času její osobnost přesypali do jiné hlavy, většinou do nějaké neúspěšné mladé dívky, kterou tím vymazali. To bylo nelidské, věř mi, my nic takového neděláme.«

»Ani Ářjá to nedělaly často,« vzpomněl jsem si. »To bylo privilegium, takhle obnovovaly jen vyšší velitelky. Drtivá většina bojovnic nepřežila tisíc let, pokud díky trvalé válce dokázala oslavit první stovku a některé jen dvacítku. Ářjá se prodlužování věku nevěnovaly, spíš je zajímalo, jak věk co nejvíce zkrátit, hlavně u nepřátel.«

»Na Firhoi jsme to dotáhli na dva tisíce,« ubezpečovala mě Belial. »A to jsme nezačínali ze špičky, jako Ártj. Naši předkové z Gehenny prchali v době, kdy jsme byli... asi byste řekli **rozvojová země**. Teprve na Firhoi stoupl náš nejvyšší věk z tisíce let na dva. I to byl úspěch, zvláště když si uvědomíš, jak horečně se naši předkové starali, aby se k nám nedostal nikdo z Gehenny a všechny ostatní výzkumy vedli jen bokem.«

»V tom čase věk lidí na Zemi postupně klesal... Zápisy tvrdí, že se i lidé na Zemi dříve dožívali vyššího věku, Metuzalém prý žil devět set šedesát let, Noe devět set padesát. Pak byl náhle úctyhodný věk i sto padesát let a brzy se jako věk kmetů počítala pouhá padesátka.«

»To způsobila naše genetická past,« souhlasila Belial. »Možná to mělo i výhody. Generace se střídaly rychleji, lidé Země se naučili starat se o své potomky ve zkráceném rytmu, mohli rychleji měnit zvyky i znalosti. Možná jste se proto rychleji vyvinuli, takže jste dnes na vyšším stupni, než odpovídá vaší úrovní před pouhými třemi tisíci lety.«

»Nemyslím si to,« odporoval jsem jí. »Vzdělanost byla na Zemi dlouho na nízké úrovni. Pokrok, který na Zemi vidíš dnes, je záležitost posledních dvou století. Předtím bylo lidstvo tisíce let zaostalé a v mnoha směrech na tom bylo hůř než naši prapředci. Ve starověku všude kvetla vzdělanost a kultura, ve středověku obojí upadalo. Příliš krátký věk měl obrovskou nevýhodu v tom, že se lidé musí všemu učit znovu a znovu a své vědomosti potom uplatňují jen krátce.«

»Nevím,« ustoupila. »Ať je to jak chce, Xijtrané vaši dosažitelnou věkovou hranici posunuli na tři staletí. Kdybychom odstranili i past našich předků, nastal by další skok. Co jako lidstvo uděláte, až váš průměrný věk znovu dosáhne Metuzalémových devět set?«

»Museli bychom se s tím vyrovnat,« řekl jsem. »Možná by nastaly problémy s přelidněním Země, ale máme několik nově objevených volných světů, kam můžeme přebyteky lidí umístit. Problémy s tím budou, ale nelekne se jich.«

»Jak myslíš,« usmála se. »Domnívám se, že jsem na tu past přišla. Nebude to jednoduché, ale s našimi zkušenostmi by to měl být řešitelný problém. Co mi na to řekneš?«

»Nemám důvod nevěřit ti, jen ti povím, že by ses stala dobrodějkou lidstva.«

»Já ne,« zavrtěla hlavou. »Vidím to jako obrovský dluh nás tefirů lidem Země... ale jeden člověk na takový úkol nestačí. Budeme muset od nás přizvat odborníky na genetiku, aby to po mně prověřili, omyl by znamenal příliš velké zklamání. S využitím implantované paměti od hlavonožců není problém vyškolit přímo na Zemi potřebný počet genetiků.«

»Belial, ty nejsi ďáblice, ty jsi anděl!« vydechl jsem.

»To myslíš vážně?« vybuchla a podívala se na mě pohledem, který byl cítit vraždou. »Tohle slovo už přede mnou nikdy neříkej, moc tě o to prosím! Já ti přece taky neříkám orangutan, nebo tak nějak.«

»Ale proč?« nechápal jsem »Ďáblové přece podle našich pověstí vznikli z padlých andělů...«

»Chceš, abych tě nazývala Neandrtálcem?« naštětila se.

»To ti to tak vadí?« trochu jsem zvažněl při pohledu na její tvář.

»Vadí? Mám co dělat, abych tě něčím nepraštila! Prosím tě, jak mě můžeš nazývat jménem našich nejhnusnějších nepřátel?«

»Nepřátel?« opakoval jsem po ní, ale došlo mi, že má nejspíš pravdu. Taky bych neslyšel rád, kdyby mě někdo tituloval jako Neandrtálce, ačkoliv ti snad zavilými nepřáteli lidí nebyli. Jenže andělé, to je asi pro pravé ďábly něco horšího.

»Dobrá,« přikývl jsem. »Tohle slovo už ode mě neuslyšíš. Ruku na to!«

»Díky za vstřícnost,« roztála i ona.

Následující návštěvu jsem neočekával a upřímně řečeno, ani neuvítal.

K radosti jsem neměl žádný důvod. Navštívila mě nečekaně, neohlášena a hlavně nevhod. Nebylo mnoho lidí, které jsem ve své blízkosti nesnášel, ale podnikatel Ferenc Uriáš mezi ně rozhodně patřil.

Že se má první žena Evička se mnou kvůli němu rozvedla, na to bych docela ochotně zapomněl. Co bylo, bylo, rozhodla se sama, teď už je to její věc. Měl jsem teď místo ní andělsky krásnou Belial, na svou bývalou ženu jsem už skoro zapomněl. Nevyčítal bych mu, že s Evičkou lehce roztočil miliony, které jsem jim posílal na výchovu dětí. Že je vychovávali více ústrky než láskou, i to bych považoval za promlčené. Kluci nebyli ani po takové výchově zkažení a občasné odstrkování je lépe připravilo na dnešní svět, který často chápe čest jako známku slabosti nebo mdlého rozumu.

Nenapadlo by mě ale, že za mnou přijde s požadavkem, abych jim platil i po odjezdu Járy a Jirky. A důvod, proč přišel, tomu nasadil korunu. Prý si zvykli na vyšší životní úroveň, takže je ukončení mých příspěvků nemile zaskočilo.

»To nemůžete myslet vážně, pane Uriáši!« vrtěl jsem hlavou. »A divím se, jak vás něco takového mohlo napadnout. Do vaší rodiny mi přece vůbec nic není.«

»Když sem se staral vo tvoje děti, to jsem byl dobrej, co?« vyjel si na mě.

»Vám šlo přece o Evičku, ne o kluky,« odmítl jsem to s pobaveným úsměvem. »Nebyla to nezištná pomoc, nesnažte se na mě hrát lidumila!«

»Ale bral jsem ji i s těma fakanama!«

»To je sice hezké, ale mě jste se o souhlas neptali a já jsem se rozvádět nechtěl.«

»Tys byl bůhvíkde! Měls bejt s ní!«

»Víte moc dobře, pane Uriáši, že to nešlo. Unesli mě a nezáleželo to na mně.«

»Moh ses vrátit mockrát, ale rači sis žil jako prase v žitě u Němčourů! Nemůžeš zatlouct, že sme se vo ty tvý fakany starali!«

»Poslyšte, pane Uriáši, s tím na mě nechod'te!« trochu jsem zvážněl. »Pokusil jsem se navázat kontakt s rodinou při první příležitosti, ale když mi to Američané umožnili, byla už Evička rozvedená a měla vás. Vzali jste to se mnou hopem, to musíte uznat.«

»Viš ty vůbec, jakou měli nouzi, když jsi je vopustil?«

»Byla to snad moje vina?« opáčil jsem protiotázkou.

»Se ví!« vybuchl. »Flákal ses kdovíkde a Evka třela bídu s nouzí! Nechávat takovou ženskou bez chlapa, to je přece zločin!«

»A vy jste se hned nezištně nabídl, že? Samozřejmě s tím, že se dá se mnou rozvést.«

»Ba ne, to byl její nápad! Já bych se nehrnul do rozvodu ani do svadby, to si piš!«

»Aha, vám by stačilo Evičku občas navštívit, když manžel není doma, co?«

»No jéžiš! Ale dycky sem něco přitáh. Kytku, flašku nebo štangli uheráku. Ale jí to bylo málo.«

»Ani se jí nedivím,« přikývl jsem, ačkoliv mi to začalo být nepříjemné. Přijít s něčím takovým za chlapem, kterému předtím nasazoval parohy, to chce hodně silný žaludek.

»Vona mě uhnala rychle,« uvažoval přede mnou nahlas. »Uměla to, mrcha. Ale bylo to s ní docela fajn, úroveň, tu teda měla!«

»Hlavně když jí začaly chodit dolary a marky, co?« rýpnul jsem si.

»To taky,« přikývl. »Ale nemysli si, předtím sem to táhnul já! Ty si s ní za celej život nevymet' tolik bárů jako já, vsad' se!«

Něco podobného jsem už přece viděl, jak je to dávno! Pod námi bydlel soused, Franta Novotný, mladý kluk, krátce po svatbě. Jednoho večera se opil, havaroval s autem a zabil přitom nějakou důchodkyni. Soud ho za to poslal za mříže a jeho mladá choť Monika zůstala sama. Párkrát byla i u nás, půjčila si pár stovek, ale pak k nám přestala chodit. Místo toho prý byla stále častěji k vidění nastrojená a zmalovaná po různých barech. Nakonec se úplně odstěhovala do domu s velkým červeným neónem *Night Club* a když se Franta vrátil, zbyly mu čtyři stěny prázdného bytu a oči pro pláč. Evička byla podobného ražení, jen na to šla chytřejí a ulovila si rychle pitomce, který za ni ochotně platil.

»Co jste dělali spolu, je vaše věc,« řekl jsem. »Připočítal jsem to za vinu Ádovi Hitlerovi a splatil jsem mu to střelami *dum-dum*, které Němci tenkrát používali. Až potom bych se mohl vrátit, jenže už jsem neměl kam, vzali jste to opravdu hopem. Ale Evička nemůže tvrdit, že bych jí na kluky neplatil. Dostala pět milionů dolarů. Snad si nemyslíte, že jsem jí ty peníze posílal, abyste si hráli na grandy po barech?«

»Co s těma prachama dělala, do toho ti vůbec nic není!« ohradil se.

»Ale, ale?« podivil jsem se okázale. »Trochu se mýlíte, pane Uriáši! Ty peníze byly výživné na Járu a Jirku, každé jiné použití byla zpronevěra. Že jste si koupili dům, to bylo v pořádku. Evička vám koupila podnik, dejme tomu, že tím zajišťovala obživu pro kluky. Dům jí zůstal, vám podnik také. O kluky jste se přestali starat, co ještě chcete?«

»No, že by se snad kluci mohli na starý kolena postarat vo mámu, ne?«

»A postarali by se, kdyby zůstali doma,« souhlasil jsem. »Kdo ale vyměňoval zámky u dveří, aby se neměli kam vracet?«

»To byl jen takovej fór! Patnáct let jsme je předtím živili!«

»Fór, říkáte? Co jste pro ně za těch pět milionů dolarů udělali? Když od vás chtěli peníze na kursy němčiny, musel jsem to zaplatit já. Zaplatil bych jim i studia, kdybyste jim je nepřekazili. Každým rokem jste dostávali tři sta tisíc dolarů! Přijeli ke mně každý s taštičkou s jedním náhradním tričkem. Až tady se naučili pronikat do jiných vesmírů, celé světy nám teď leží u nohou!«

»Hele, to je možný, ale nemůžeš tvrdit, že by se jim u nás vedlo zle. Hlad nikdy neměli!«

»Kdyby měli hlad, postaral bych se, aby vám je vzali. Nabízel jsem Evě, aby se s nimi odstěhovala do Nového Německa a nebylo by mi proti mysli, kdybyste byli spolu, nemám zájem vracet se k ní po tom, co mi provedla. Odmítla to, co ještě chcete? Není moje vina, že jste si zvykli na určitou úroveň. A už vůbec nejsem povinen zajišťovat vám ji věčně. Máte přece svůj podnik, Evička má také ještě daleko do důchodu, ale zatím jste dokázali jen rozhazovat peníze po barech.«

»Ale aspoň kluci...«

»Poslyšte, pane Uriáši,« rozhodl jsem se tentokrát neustoupit. »My dva spolu nemáme o čem jednat a Járu taky vynechte. Evička vám nepomůže, kdyby vás chtěla podpořit. Nezajímali jste se, když jsem vám poslal zprávu o Jirkovi, nebudu se naopak zajímat o vaše problémy, jistě nejsou tak závažné. Dostali jste peněz dost, teď ode mě neuvídíte ani marku, dolar, ba ani korunu. Žádný soud nemůže vaše nároky uznat.«

»Proč s tím hned chodit k soudu? Nemůžeme se dohodnout jako chlap s chlapem? Co ti to udělá? Máš přece prachů jako šlupek!« začal Ferenc, ale nenechal jsem ho domluvit.

»Do mých peněz vám dvěma není vůbec nic!«

»Tak si je nech, ty krkouně!« vybuchl. »Ty prachy ti beztak nic dobrého nepřinesou! Nebejt taková houžvička, rozbil bych ti hubu! Jenže to by ses mi musel postavit jako chlap!«

»Poslyšte, pane Uriáši, snad nechcete, abych s vámi boxoval?« rozesmál jsem se naplno. »To ode mě nečekejte! Eva vás nevarovala, abyste na mě nezkoušel své bojové umění?«

»Škoda rány na takovýho sraba podělanýho,« syčel vzteky. »Na Evku by ses vytahoval, srabe, ale na pořádnýho chlapa nemáš!«

»Pane Uriáši, prát se s vámi nebudu,« řekl jsem dost suše. »Ale nemyslete si, že byste mi namlátil, jak si zřejmě myslíte. Pár hlupáků si na mě trouflo, bylo mezi nimi i pár boxerů, ale žádný se nedostal ke druhé ráně a pamatujte si, nebyl byste výjimkou. Vy prostě netušíte, do čeho se ženete!«

Při těch slovech jsem se naježil. Ferenc sice není pes, ale quro může rozpoznat i člověk, zejména když jsem odpočatý a při síle.

Bylo to znát. Ferenc zkřivil obličej, ale na rozdíl od psa hned necouvl.

»Co to na mě zkoušíš?« vyjekl.

»Ále, něco jsem se naučil v Pekle,« řekl jsem klidně. »Vy to ještě nevíte? My jsme v těch světech narazili na nefalšované d'ábly. Ano, na pravé d'ábly našich praotců, co u nás na Zemi vyvolali potopu světa, spálili Sodomu a Gomoru a spoustu lidí odvlekli do Pekla. To totiž nejsou pohádky, rozumíte mi? Peklo se jmenuje Gehenna a jestli jste neslyšel o invazi d'áblů v Jižní Americe, musel jste hodně zaspat!«

»Říkali, že nám už nic takového nehrozí!« vyhrkl rychle.

»Asi byste měl vědět, že jsem to říkal já,« odušil jsem. »Věříte mi tak pevně? A to ani nevíte, že do mě vstoupila d'áblice! Dopravil jsem do Pekla jednu torzní Q-bombu, ale d'áblů zůstalo víc, než si umíte představit! Kdybych vám chtěl škodit, dopadl byste hůř, než si odvážíte pomyslit! Líbilo by se vám v kotli žhavého oleje? Už dlouho se v nich nikdo nevařil, ale i takové lahůdky tam kdysi měli! Z jejich pohledu docela nedávno.«

»Vy jste... Pekelník!« ucouvnul ještě o půl kroku.

»Tak mi říkala Evička, vím,« odušil jsem. »A to jsem ještě zkušenosti s pravým Peklem neměl, jen si mě trochu upravili hlavonožci ze Země Dvojky. Stálo to za to, dokážu zabít pět chlapů naráz a pár desítek jsem jich poslal k jejich předkům, ale to není nic proti zkušenostem z pravého Pekla Gehenny, kde jsem jich sám zabil kolem čtyřiceti tisíc. Mohu teď jediným mrknutím oka zabít slona i nosorožce a vy byste šel na mě s pěstičkami? Ty by takové tlustokožce ani nepošimraly!«

»Nevypadáš na to!« vyhrkl podezřívavě.

»Nevypadám,« přikývl jsem. »Tak se podívej, ty idiote, do čeho se ženeš!«

Přešel jsem také na tykání, ale už mě opravdu dozlobil. Vytáhl jsem kapesník a upustil jej na podlahu. Současně jsem poodstoupil o krok dozadu, natáhl ruku a kapesník ještě ve vzduchu bleskem quro zapálil.

Ferenc také ustoupil o krok.

»Váš pes, pane Uriáši, má více rozumu než vy,« dodal jsem suše. »To zvíře u mě vycítilo smrt, jen vy jste jako mezek. Nebo spíš osel, vyberte si. Ještě máte chuť se mnou boxovat?«

»To by... to by ale nebylo fér!« zahučel uraženě.

»Nebylo,« přikývl jsem. »Jako není fér vytahovat se s boxem na někoho, kdo box neovládá. Já umím bojovat takhle a poradím vám jen jedno, schovejte si to vaše bojové umění na někoho jiného a vypadněte z mého domu, dokud dokážete odejít po svých! Protože až mě opravdu rozzlobíte, neodejdete po svých, ale vynesou vás nohama napřed. A bude to vypadat jako normální infarkt, takže se mi nic nestane, rozumíte? A teď mažte ven, dokud můžete!«

Neměl jsem v úmyslu mu ublížit. Ale někdy stačí na někoho pustit hrůzu.

Ferenc se zastavil až na ulici.

Belial Naarská uměla něco lepšího. Tefirové tomu říkali psychoúder. Bohužel mi k tomu chybělo **yvoro**, nepatrný umělý orgán v mozku. Tefirové znali **yvoro** už statisíce let, měli je zafixované v dědičnosti, stačilo trochu tréninku, aby se probudil. Kdoví, kdysi se prý tefirové mísili s lidmi a možná i my lidé máme ještě v sobě zbytky toho genetického kódu. Vysvětlovalo by to některé tajuplné úkazy a vlastnosti některých lidí. Kdo ty možnosti má, může mít na své okolí až nepříjemný vliv... Nevěděl jsem, zda sem nepatří známá kouzla **woodoo**, ale nedivil bych se tomu.

Ano, ale... tvrdil jsem tefirům, že lidé na Zemi psychoúderu nepoužívají a nebylo by dobré jim ukázat, že to není tak docela pravda. Nechme toho, beztak z toho nic dobrého nekouká.

Odcestoval jsem do Xijtry a objednal u hlavonožců větší počet **gavonyxů**, ovladačů konvertorů. Dělalí jsme si je sami ve verzi pro ovládání pomocí qura, ale byla to piplavá práce, raději jsem si je pro obojí druh řízení, vhodné i pro lidi bez úprav, objednal u prvotních výrobců. Nakonec, uměli to líp.

»Myslela jsem si, že do paralelních světů budete pouštět jen takové, kteří si zaslouží všechny naše změny,« podívala se na mě Uaxio tázavě, když jsem to s ní sjednával.

»Obávám se, že nebudeme mít dost času,« posteskl jsem si. Pak jsem jí sdělil, na co přišla Belial. »Jestli se lidský věk na Zemi zvýší na desetinásobek současného, budeme řešit problém, co s přebytkem populace, který zákonitě vznikne. Vidím jedinou možnost, kolonizovat některý volný prázdný svět.«

»My jsme měli už dlouho před vámi stabilní stav,« řekla na to vyčítavě. »Hitler nám to rozházel, ale určitě si to ustabilizujeme dříve než za jedenaosmdesát let.«

»Zvládli bychom bez problémů při prodloužení věku kufferlinem,« odhadl jsem. »Belial ale přišla s perspektivou takového skoku, že se obávám přelidnění Země. Antikoncepce to možná vyřeší, jenže těžko lidi přesvědčíme o nutnosti vzdát se na několik století dětí...«

»To by nebylo zdravé,« souhlasila Uaxio. »Mohli byste zpodobnět, zvyknout si žít bez potomků a nechtělo by se vám vychovávat je, vidím to u nás. Dosáhli jsme stability tím, že jsme se nemnožili. Každý jedinec se obnovoval, dokud ho život neomrzela, původní přirozená obměna byla minimální. Dnes máme problémy a jak trochu znám lidi Země, budete je mít také, jen ve větším.«

»Máte přece předávání vědomostí dávno vyřešené!«

»Předávání vědomostí ano,« připustila. »Znalosti ale mají do výchovy daleko. Osobnost mláděte se musí trpělivě piplat, než se osamostatní. Naučit mlád'ata vědě není problém, ale naučit je slušnosti dá práci. Však počkej, až na tohle narazíte také! A co je horšího, **borůvkami** předáš znalosti, ale nemají schopnosti vychovatelky. Dobrých vychovatelů je málo, asi proto mám v našem světě takový vliv. Němci nás ve válce zabili desetitisíce. Na druhou stranu nás tím paradoxně vytrhli ze stavu, kdy jsme zapomněli vychovávat mladé. Ne že bych to Hitlerovi přičítala k dobru, ale našemu společenství to v konečném součtu pomohlo.«

Připustil jsem, že na tom něco je, na ten problém jsme narazili už dávno. Situaci lidstva vidím jako zvlášť komplikovanou.

»Máš to jako s velkými pozemskými loděmi,« pokusil jsem se jí to přiblížit. »Pořádně rozjetou loď lehce nezastavíš, ba ani změna směru není snadná. Někdy námořníci spatří před lodí překážku, ale ať dělají co dělají, srážce nezabrání. To je naše situace. Kolonizace dalšího světa je pro nás, jako když se ve skalách před lodí objeví úzký průliv. Samozřejmě musíme brzdit dál, ale pokud se tam s lodí střetneme, získáme čas na zabrzdění, aniž by loď najela na skály.«

»Naštěstí se ve vás lidech vyznám aspoň natolik, abych ti teď věřila,« přikývla. »U nás by tomu bylo jinak, máme větší disciplínu. Být všichni lidé jako ty, bylo by to lepší, ale vím, že nemůžeš ručit za všechny.«

Přeji ti, aby ses se svou lodí vešel do průlivu a abys to ubrzdil.«

»Je to ještě horší,« povzdychl jsem si. »Nejsem ani kapitánem naší lodě.«

»Vím,« přikývla. »Ale když skaliska před lodí spatří plavčík, který se na prázdném kapitánském můstku nachází čirou náhodou, nedá snad pokyn do stroje on?«

»Budu se snažit,« ujistil jsem ji.

»Dobrá,« souhlasila. »Uděláme vám ty ovládače. Pár si jich můžeš odvézt ihned, jsou z doby, kdy je používali pro přesuny lodí Američané a od té doby zahálejí. Buď ale opatrný, koho do jiných světů pustíš. Aby to nebyl nějaký nový Hitler se svou bandou.«

Poděkoval jsem a rozloučil se. Po návratu do Čech jsem si zavolal Járu, aby jeden z ovládačů hned předal Pierrovi.

Ukázalo se ale, že ovládače s našimi konvertory spolupracují špatně. Cosi nám nehrálo v časování signálů a v dekodérech. Pravda, naše konvertory se od originálních lišily, hlavonožci jimi řídili jedinou propust. Později si Norden postavil svou a ovládače měl jiné. Teď jsme měli propustí několik, každá se měla obsluhovat jiným kódem, to vyžadovalo radikální přestavbu. Měli bychom to asi řešit spolu s hlavonožci, ale řekli jsme si, že raději provizorně seřídíme konvertory. Jára se toho chopil a měl to za dva dny, mimo konvertoru Třetí Země, kam byl složitý přístup. Od Pegsda řízení fungovalo, ale z naší strany jen napůl. Kódování ovládačů jsme beztak museli vyřešit od začátku jinak. Mezitím Járova parta dokončila konvertor na měsíci Varveu a Jára tam nesměl chybět. Očekávali jsme, že z Varvey povede zkratka na měsíc Čtrnáctky Bykyle, ale nedalo se vyloučit ani překvapení. Raději jsem Járovi slíbil, že budu po přechodnou dobu zajišťovat otevírání propustí ze Země na Pegsda sám. Nebyl tu velký provoz, takže se to dalo stihnout.

Belial se mnou na pár dní odletěla na Firhoi vyhledat svého učitele, aby se s ním poradila. Našla ho a se slibem pomoci jsme se vrátili. I když se zdálo, že Belial příčinu neutěšeného zdravotního stavu lidí na Zemi objevila, věnovali jsme se především malým tefirkám, které potřebovaly největší pozornost i dohled, abychom je dobře vychovali. Vše ostatní muselo počkat. Odložil jsem výzkumy vesmírů, Belial nápravu lidské genetiky. Prohlásila ale, že je nejvyšší čas přidat k těm tefirkám i naše vlastní dítě.

»Slíbila jsem ti přece syna,« připomněla mi. »Ačkoliv jsem ještě nevěděla, že je to u vás úplně jiné. Je možné, že budeme mít před synem nejprve několik dcer. Ty se ale nebudou počítat, řeč byla jen o synovi!«

»Myslíš, že budeme mít nejprve dívky?«

»U nás bývají na jednoho syna tři dcery,« ujistila mě. »Měl by ses na to připravit.«

»Pohlaví dítěte snad určuje otec!«

»To bys musel uměle ovlivňovat,« napomenula mě. »Počty mužských a ženských spermií bývají i u našich mužů vyrovnané, ale úspěšnost jedněch i druhých určuje žena, ačkoliv to nemůže ovlivnit vůlí.«

»To by ale mohlo znamenat, že budeme mít v rodině plno dcer, než se nám narodí ten kluk!«

»To ti přece tvrdím od začátku,« usmála se. »Ale myslím si, že už teď máme plný dům holčiček a když ti to nevadilo dodneška, nebudeš jistě smutný, když jich bude ještě víc.«

»Smutný? Proč?« zasmál jsem se. »Máme je přece rádi, ne?«

»Jistě,« usmála se šibalsky. »Měli bychom tedy začít co nejdřív, aby mezi nimi nebyl příliš velký věkový rozdíl. To nebývá dobré.«

»Myslíš?« oplatil jsem jí úsměv. »Když na tom tedy trváš, začneme...«

Nebyla proti, takže jsme začali...

Toho rána jsem se probudil zazvoněním skleněných střepů. Rozespálý jsem otevřel oči a nemohl jsem jim uvěřit. Do ložnice vbíhali rozbitým oknem přímo z terasy jeden za druhým neznámí vojáci ve strakatých maskovacích oděvech, přízraky se začerněnými obličejí. Víc jsem si nestačil všimnout. Oslnily mě blikající plameny, strašná rána do prsou mě odhodila naznak a před očima mi vyskočil gejzír krve.

»**Alláh akbár!**« uslyšel jsem ještě výkřik, doprovázený přímo ďábelským smíchem.

Neslyšel jsem nic víc, hned poté jsem ztratil vědomí...

Na krátký okamžik jsem se probral, když mě v náručí nesl chlap v červené kombinéze se stříbrnou přilbou, celou začerněnou od sazí. Všude kolem se valil hustý dým...

Přímo nad sebou jsem najednou uviděl kymácející se strop, na háčku se houpala lahvička, od ní vedla hadička k mé ruce...

Strop byl najednou úplně jiný, ležel jsem v nějaké místnosti, zůstala jen lahvička s hadičkami.

»Jak se jmenujete?« ptal se mě kdosi naléhavě.
»Ota Vávra,« odpověděl jsem těžce.
Bílý strop - bílá postel. Co je to, kde jsem? Až po chvílce jsem si vzpomněl na sen s příchutí hororu, na vojáky v mém domě.
»Kde je... Belial?« vyhrkl jsem s obavami.
»Klid, klid...« nabádal mě měkký ženský hlas.
Cítil jsem se zase tak unavený... zavřel jsem oči...
»Nechápu to,« slyšel jsem v polospánku hluboký mužský hlas. »Tvrdit mi předtím někdo, že se něco takového dá přežít, nevěřil bych mu to ani vteřinu. To přece není možné!«
»Upravovali ho hlavonožci z Xijtry...« řekl shovívavým tónem druhý.
»No a? Člověče! Šest průstřelů hrudi, z toho jeden skrz srdce! Je to přece i na rentgenu! I kdyby měl srdce na opačné straně, těch šest děr by mělo tak jako tak stačit. To je proti přírodě! Ten chlap musí být mrtvý a on si klidně žije!«
»Nejen to, neuvěřitelně rychle se mu všechno hojí. Včera to vypadalo kriticky, dnes se zdá, že ani ta druhá operace nebude nutná...«
»Řekl bych, pane kolego, že vaše iniciativní zajišťování příjemců na jeho orgány bylo poněkud... předčasné...« připojil se do diskuse třetí hlas.
»To nepochopím! Říkejte si co chcete, je toho trochu moc!«
»To je přece dílo hlavonožců... Ještě jsme si na to dost nezvykli... Už jsme se setkali se zázraky s küfferlinem, můžeme se dočkat i dalších překvapení!«
Hádající se hlasy postupně slábly...
Otevřel jsem oči. Bílý strop - bílá postel. Obličej mladé ženy, spíš ještě dívky, starostlivý a vlídný.
»Pane Vávra, slyšíte mě?«
»Co je... s Belial?« sotva slyšitelně zamumlám.
»Nechtějte to vědět... jak se cítíte?«
»Hrozně,« přiznávám. »Co se vlastně stalo?«
»Váš dům shořel,« sdělila mi, na co jsem se jí ani neptal. »Vynesli vás na poslední chvíli.«
»Co je s Belial?« trval jsem na svém jako mezek.
»Všichni ostatní prý uhořeli...« zašeptala tiše. »Děti... I ošetřovatelky...«
»Co je s Belial Ameatou?« vykřikl jsem, ale nebylo to o nic silnější než nezřetelný šepot.
»Všichni jsou prý mrtví a dům shořel. Zachránil vás vítr, byl jste na návětrné straně...«
»A co Belial?«
»Dvě ženy hasiči vynesli, ale... úplně prostřílené... všechno bylo marné... Ostatní tam zůstaly.«
»Belial!«
Zvíře se ve mně vzepjalo a nechtělo se smířit s tím, co jsem slyšel. Ne, to není pravda! Belial přece byla upravená od hlavonožců, proč... Hledám očima jakýkoliv pevný bod, ale vidím jen obličej sestřičky pod čepečkem.
»Co tady děláte?« velitelský, přísný mužský hlas.
»Probral se...« nesmělé oznámení sestřičky. »Volal po své ženě, té z vesmíru!«
»Jděte si po svých! Snad jste mu o ní neřekla?«
»Chtěl to vědět...«
»K tomu má dost času!«
Pozdě, pomyslel jsem si a zavřel oči. Ale nebylo by to lepší? Cožpak je možné žít s vědomím, že Belial...? Hmatám pod příkrývkou na ruce po tefirském *gunisu*, ale ruku mám prázdnou, asi mi jej odepnuli. Co také s komunikátorem, který na celém světě nemá protistanici?
Uaxio! napadlo mě najednou. Uaxio, pomoz!
Mysli na mě, ozývá se v mé hlavě. Mysli na mě, ať si tě zaměřím. Hledáme tě, jsem blízko, ale vydrž na mě chvílku usilovně myslet...
Uaxio! křičím, ale je to jenom neslyšný sten.
Nikdo tady ale netuší, že křičím strašně hlasitě a je to slyšet neuvěřitelně daleko, za hradbu čtvrtého, pátého a šestého rozměru... ano, už ji cítím... je opravdu někde blízko...
»Sestřičko!« šeptám.

»Co si přejete?«

»Prosím, zhasněte a otevřete okno! Prosím!«

»Je vám dusno? Přidám vám kyslík.«

»Není mi dusno, hlavně otevřete to okno, dříve než se vysype!«

»Proč? Venku je bezvětří, je tam krásně... ačkoliv, proč ne?«

Závan vzduchu, kterého by si nikdo kromě mě nevšiml, jen takové malé zhoupnutí tlaku. Venku krátce zafícel vítr, ale hned zase přestal. Nebylo to pootevřeným oknem! Jen já vím, co to způsobilo...

»Pojďte ke mně! Prosím vás, sestři, nekřičte!«

»Proč bych měla křičet?« udivený pohled do mého obličeje. Ano, je to ona, ta před chvílí...

»Protože... Uaxio právě šplhá dolů po hromosvodu... nedívejte se k tomu oknu...« šeptám.

Neposlechla mě. Zoufalý, zděšený jekot. Ve tmě za oknem zasvítily obrovské žluté oči, chapadla si otvírají okenní křídla dokořán, skvrnitá postava suchozemské chobotnice větší než člověk, to je Uaxio! Kmitnutí devíti chapadel a je u mě, odpojuje mě od všech kabelů, přístrojů i od hadiček, nevšímá si zoufale ječící a prchající sestřičky, chuděrka, bude z toho mít jistě šok, ale to už neovlivním...

Objetí chapadel, nevysoký skok vzhůru a po té tmě oslnivý modrý kruh kolem nás. Bílý strop nad námi mžikem nahradila černá skála.

»Ti tě ale zřídili!« komentuje mě Uaxio, ale to už k nám ze stran připlouvají jiní hlavonožci.

Cítím sladkou tíži a zavírám oči...

»Vstávej, už je čas!« hovoří na mě někdo německy.

Ano, vím. Uaxio mě budí, je čas vstát. Ještě tak vědět, proč bych měl vstávat...

»Tati, probud' se...!«

Čeština v hlubinách podzemních jeskyní Xijtra? Co tu má co dělat? Ale vždyť je to - Jára!

»Járo!« usmívám se na něho. Trochu strojeně, ještě o sobě pořádně nevím.

»Tati, to jsem rád, že už vnímáš!«

»Já vím, Járo...«

»Rozhodli jsme se počkat na tebe, Uaxio nás o to požádala. Jinak bychom už začali.«

»Co jste chtěli začít?«

»Odvetu, tati. Pomstu. A taky spravedlnost, tu především.«

Tvrdost jeho hlasu mě probudila lépe než cokoli jiného.

»Co se vlastně stalo?« vyhrkl jsem.

»Jo ták, ty ještě nic nevíš... Dobře že ležíš, ale radši se chytni chapadla Uaxio. Víš, že ti zabili Belial? A všechny ty malé holky z Gehenny?«

»Něco jsem... slyšel... opravdu? Všechny? Proč?«

»Nikdo v Čechách nechce o ničem vědět... v nemocnici tě hlídala policie, ale doktoři tě k výsledku nedali. Víš, že ti všechno dávají za vinu? Prý jsi měl všechny postřílet a nakonec se sám zastřelit, no řekni, taková pitomost! Bohužel tak je to v předběžné zprávě, kterou Česká policie předala do médií. Oni to snad myslí vážně! Nejhorší bylo, že jsme tě dlouho nemohli najít.«

»Kdo to vlastně... spáchal...?«

»Oficiálně ty a nikdo jiný. Má to jedinou chybu, zato kardinální, ba přímo školáckou. Nenašla se tam vražedná zbraň. Kdyby u tebe nějakou zbraň nechali a byly na ní tvé otisky, nikdo by s nimi nehnul. Ale i mistr tesař se utne... jenže vyšetřovatelé se drží zatvrzele jediné verze a o ničem jiném nechtějí ani slyšet, ačkoliv už to dávno není udržitelné.«

»Přišli k nám oknem... vojáci... slyšel jsem je křičet...«

»Já jsem si to myslel,« odušil zlostně Jára. »Překazili jim to hasiči, byli tam moc brzy. Policajti by tě podezřele rychle uklízeli, našťastí tě doktoři odmítli vydat a Uaxio si tě našla včas!«

»Já jsem si ji sám zavolal...«

»Tím lépe. Sneseš další Jobovy zvěsti?«

»To není všechno?«

»Není. Obsadili Nové Německo.«

»Kdo?« otevřel jsem oči údivem. »Muslimové? Jak se jim to mohlo podařit? To je svět nechal?«

»Neblázni, tati, kde by se tam vzali muslimové! Americká námořní pěchota! Letectvo ji vysadilo tak

překvapivě, že se Němci nezmohli na odpor, víš přece, že se neměli čím bránit. Střílelo se málo, ztráty byly jen kolem dvou set lidí, všichni padlí byli Němci. Obsadili je během dvou hodin.«

»Takže nám muslimové zabili tefírky a Američané se zmocnili Q-bomb... toho jsem se bál...«

»Co sem pořád pleteš muslimy, tati?« naježil se Jára.

Řekl jsem mu o výkřiku »Alláh akbar!«, který jsem slyšel od útočníka, když na mě střílel.

»To by byla záhada i pro mě,« mračil se Jára. »Jenže ať to obracím jak chci, na muslimy mi to nesedí. Těm by to neprospělo. Vypadá to spíš na Ameriku. Musím tě ale uklidnit, Q-bomby jim do rukou nepadly. Nenašli je, nebyly tam. Ale naplánovali si to dobře, nebýt Schmidkeho...«

»Jak to, že je nemají?« zpozorněl jsem.

»Jak říkám, nebýt Schmidkeho, měli by je. Starý lišák Schmidke buď něco tušil, nebo věděl, co já vím... asi se něco na poslední chvíli dozvěděl od agentů, zkrátka deset hodin před invazí zavolal Uaxio a všechny Q-bomby svěřil hlavonožcům. Uaxio si nás pozvala, že s tím máme větší zkušenosti. Není to žádná legrace, transportovat nabitě Q-bomby, i když plně nabitě byly jen čtyři... Máme je teď na Xijtra, v umělé jeskyni mezi Saskem a Pruskem. Jak povídám, stihli jsme to na poslední chvíli. Před půlnocí jsme skončili přesuny bomb a ráno Američané vyhodili do vzduchu betonovou stěnu a vtrhli do skrýše. Šli nějak podezřele najisto, někdo z Němců jim to asi prozradil, ale přišli pozdě. Generála Schmidkeho za to odvezli do Izraele a předali ho Židům jako válečného zločince, to víš, jak ho asi Židé přijali! Je to dnes nejlépe zajištěný vězeň na světě.«

»Alfréd Schmidke válečný zločinec? To je nesmysl!«

»Američané s ním do Izraele poslali svědky, kteří pod přísahou vypověděli, že ho poznávají. Byl podle nich dozorcem v Oswietimi. Bylo to ve zprávách. Tvrdili, že je starší než vypadá. Všichni Němci z Nového Německa vypadají mladší než jsou a Židé tomu uvěřili. Izrael chystá monstrproces století, je to u nich hit číslo jedna.«

»Ty svědky bych chtěl vidět! V roce pětáctýřicet bylo Alfrédovi teprve šestnáct let, odvedli ho do Wehrmachtu přímo z Hitlerjugend! Půjdu tam svědčit!«

»To bych ti neradil, tati. Máš na krku zatykač Interpolu pro hromadnou vraždu a pro spoluvinu při ukrývání mezinárodně hledaného zločince. Česká policie by tě dávno vydala, kdybys nebyl na pokraji smrti. Beztak se k tomu chystala, na chodbě před tvým pokojem seděli dva policajti a venku hlídali okno další. Málo scházelo, aby na Uaxio zahájili palbu. Naštěstí je tak mrštná, že byla uvnitř dřív, než se ti čarostřelci chopili zbraní a ven už oknem nešla, vzala to vlastní propustí rovnou domů.«

»Poslyš,« došlo mi, »to už ani nevypadá na náhodu, ale na velice dobře naplánovanou akci!«

»Ale trvalo ti, než ti to došlo! Kdybys viděl Američany, jak řádili, když v Muzeu Třetí a Čtvrté Země našli jen bezcennou kopii vimaanu... Měli by teď všechno, Q-bomby i vimaany. Takhle mají jen jeden a i ten je jim k ničemu.«

»Oni mají i vimaan? Jak se k němu dostali?«

»Jo, mají, ale je jim k ničemu. V době, kdy jsme se Schmidkem stěhovali Q-bomby, tvůj známý, ten **důkladně prověřený** Pierre Lavarédé si na Ribge **vypůjčil** vimaan a zmizel s ním do Spojených států.«

»Pierre, říkáš? To nebyl Američan, ale Francouz! Měl pověření od Rady bezpečnosti OSN!«

»Měl,« připustil Jára. »Kontrolorem byl, dokud to potřeboval. Ukázali jsme mu od Pegsda po Firhoi všechno. Také tefírové se předháněli s ujišťováním o své mírumilovnosti, ukázali mu všechno co vidět chtěl a podrobně si všechno prohlížel. Pak ukradl vimaan a na kontrolorskou funkci se vykašlal.«

»To není dobrá zpráva,« zachmuřil jsem se. »Vimaany jsou nebezpečné stroje, zidibad je ničivější než Q-bomba. Jestli je Američané okopírují, budou pány světa.«

»To jsou i tak, ale nic neokopírují,« rozjasnil se Jára. »Mysleli si, že se zmocní toho v Muzeu Třetí a Čtvrté Země, jenže tam našli jen nefunkční kopii beze zbraní.«

»A co ten stroj, co ukradl Pierre?« vybuchl jsem.

»Ten je jim na nic,« usmíval se Jára. »Víme kde je, už jsme se s ním setkali. Podrž se něčeho, Američané vyslali obrovskou leteckou flotilu dobývat paralelní světy a Pierre je se svým vimaanem vedl.«

»Kde jsou?« vyhrkl jsem.

»V pekle,« ztvrdl Járův obličej. »Jejich flotila zůstala viset na Gehenně. Pierre si vyzvedl krátce před akcí u hlavonožců zásilku ovládačů, které sis tam objednal. Donesl jim zfalšované potvrzení, že ho jejich vyzvednutím pověřuješ, takže mu je Uaxio beze všeho vydala. Jenže snad si to ještě pamatuješ, ty ovládače

nám u Třetí Země nefungovaly. Naše ovládače řízené qurem fungují v pořádku a jak jsme se dohodli, ty jsi měl každý letoun prohazovat ze Země, ale to Pierre nevěděl. Při útěku z Ribge na Zem ho propusti přechodů Pegsda-Země poslechly, ale v opačném směru ne a americká letecká flotila zůstala trčet na Gehenně. Jsou tam dosud uvěznění a není jim v té pekelné radiaci dobře!«

»Proč se okamžitě nevrátili na Zem?«

»Konvertor na Zemi je neposlouchá. Synchronizace Pierrovi dovolila přelet přes obě propusti ve směru Pegsda-Země, ale opačně to funguje jen do Gehenny a z ní už vůbec ne. Měli zkrátka smůlu. Zůstali tam přilepení jako mouchy na mucholapce.«

»A vy jste je tam nechali? Vždyť je ta radiace zabije!«

»Co jsme mohli dělat, tati?« vybuchl Jára. »Byl jsem tam osobně jednat o jejich návratu na Zem, ale pohádal jsem se s Pierrem a představ si to, vystřelil na mě **zidibadem** svého vimaanu. On s tím umí střílet, kdo ho to mohl naučit? Štít našťestí první úder vydržel, ale na další jsem nečekal a zmizel jsem. Řekni mi, pustil bys je do Spojených států s plně bojeschopným vimaanem?«

»To asi ne. Ale nechat je na Gehenně je příliš kruté. Proč jste je nepustili aspoň na Pegsda?«

»Ty bys jim to ale usnadnil!« vyprskl Jára. »Vždyť by obsadili další světy, možná kromě Firhoi. Tefirové by se nedali, ale byla by z toho meziplanetární válka a oni by měli jako rukojmí Pegsdy, Cifuri a Ciropegy... to bys chtěl? Poslyš, tati, nech je tam, mají co chtěli. Civilistům bych pomohl, ale invazní armádu nelituji. Teď jde o Nové Německo. Američané se tam chovají jako v dobyté kolonii. Obsadili Radnici i televizi, vyměnili všechny soudce a začali vládnout a soudit podle zákonů Spojených států.«

»Na to nemají právo!« vyhrkl jsem.

»Slíbili vydat do Izraele všechny muže narozené před koncem Druhé světové války. Podle nich to jsou všichni váleční zločinci.«

»Všichni přece ne!«

»Zařadili mezi ně i profesora Maxmiliána Hurtiga.«

»To už je vrchol! Maxmilián byl přece antifašista! Byl ve Wehrmachtu proti své vůli a nikdy se ničím neprovinil. To přece nejde, soudit bez podkladů!« rozzlobil jsem se.

»To americké soudce nezajímá. Měl jsi přece s nimi podobné zkušenosti, nebo ne?«

»Měl,« přikývl jsem. »Většina soudců na světě soudí tak, jak je pro ně nejpohodlnější. Stejně tak jako mívá policie nebezpečný sklon držet se jako klišé první stopy, i když ví, že je falešná. Když se to všechno spojí dohromady, vznikají justiční omyly.«

»Tomuhle bych neřikal justiční omyl, tati,« namítl věčně Jára. »Je to velice dobře naplánovaná akce a soudci jsou její součástí. Jde jim o to ukázat, kdo vládne světu.«

»Co na to OSN?« zajímalo mě rychle.

»Po dlouhé debatě delegáti obsazení Nového Německa schválili,« uzemnil mě Jára. »Se zpětnou platností přijali i rezoluci, kde tu invazi omlouvají nutností potrestat německé válečné zločiny z Druhé světové války a existencí Q-bomb, ohrožujících lidstvo jako takové.«

»Byl někdo proti?«

»Nadpoloviční většina byla pro, včetně hlavních mocností,« ujistil mě. »Jestli tě to zajímá, proti byli muslimové, proto tvrdím, že do toho nejsou namočení. Mohli bychom ti zjistit, jak kdo hlasoval, ale to není podstatné. Česká delegace hlasovala jako vždycky s většinou.«

»Zajímá mě, čím asi policie vysvětlí události v našem domě,« naježil jsem se. »Jak vysvětlí smrt Belial a hlavně střelbu do dětí. Kdo to proboha nařídil? Co to bylo za vojáky? Řekl bych, že Češi to nebyli. Kdo tedy? Křičeli arabsky, ale to nemusí být důkaz, těch pár arabských slov zná na světě každý. Vyráždit mateřskou školku, to je přece trochu moc!«

»Proti těm dětem byli všichni,« připomněl mi Jára. »Němci ti je velice ochotně vydali a Češi se jich taky báli.«

»Proč ale zabíjeli ošetřovatelky? Co komu udělaly?«

»Nevím, tati,« pokrčil rameny Jára. »Odhaduji to na likvidaci nepohodlných svědků. Napadlo mě, že tam řádil někdo cizí, ale vojáky jsi viděl jen ty! Jen ty jsi je slyšel křičet. Muslimy bych tam vůbec nečekal.«

»Vždyť Belial Ameata byla zárukou příměří mezi Zemí a Firhoi! To je nenapadlo?«

Hledal jsem argumenty všude, jen abych se nedotkl strašného vzteku, který jsem v sobě dusil. Která bestie naplánovala ten masakr? Děti, ošetřovatelky... Belial, která teprve nedávno přišla na to, jak prodloužit

život všem lidem Země... to snad ani nebyli lidé!

»Co na to řekli na Firhoi?« zajímal jsem se. »Vědí to vůbec?«

»Už jsme jim to řekli,« sklonil hlavu Jára. »Dozvěděli by se to tak nebo tak, bylo lépe když se to dozvěděli od nás.«

»Co na to oni?« zajímalo mě. Jára mě potěšil, zachoval se stejně, jako bych se zachoval já sám.

»Nejprve nás vykázali z Firhoi,« referoval mi. »Pak svolali velký sněm a přizvali nás, abychom jim k tomu něco doplnili. Přesněji řečeno, chtěli tebe. Když se dozvěděli, že jsi mezi oběťmi, zase nás vykázali ven, ale pak se shodli, že s námi budou jednat dál, pokud se zasadíme o přísné potrestání vrahů. To je jejich podmínka, naše ostatně taky.«

»To budeme muset splnit už z principu... Ale vypadá to pěkně zamotaně. Zdá se mi, že v tom je namočeno příliš moc lidí.«

»Svolil jsem s jejich psychozkouškou,« řekl Jára. »Oni dokáží zaznamenat vzpomínky zkoušeného člověka, asi jako na video. Říkají tomu memo-záznam. Nic si nepamatuji, ale ukázali mi to, bylo na něm mé jednání s Pierrem. Potvrdili, že to vyvrací jejich podezření a od té doby s námi opět jednájí jako se spojenci a ne jako protivníky.«

»Ty memo-záznamy bych chtěl vidět,« zajímalo mě.

»Ukáží ti je,« řekl Jára. »Mají mé svolení ukázat je komukoli, kdo o ně projeví zájem, nemám přece co skrývat.«

»Já o existenci memo-záznamů vím od Belial, ale ta je sama nikdy neviděla. Oni toho prostředku používají jako šafránu, musí k tomu být opravdu pádný důvod.«

»A není? Poslyš, tati, když jste byli s Belial naposledy na Firhoi, jednala tam Belial s nějakými odborníky...«

»Belial objevila v dědičnosti lidí jakousi pradávnu past tefirů z Gehenny a slibovala, že po jejím odstranění stoupne průměrný dosažitelný věk lidí Země až kolem tisíce let.«

»Tak nějak mi to říkali i na Firhoi,« souhlasil Jára. »Jenže dodali, že za současných událostí lidem Země nic nedají. Není žádoucí ani spravedlivé pomáhat vrahům.«

»Belial říkala, že je to dluh tefirů.«

»To tam také padlo,« přikývl Jára. »Ale s jiným argumentem. Lidé Země nemohou čekat splacení dluhu, dokud se budou chovat jako barbaři.«

»Mají pravdu, nejprve musíme vyřešit, co se na Zemi stalo. A ze všeho nejdříve musíme ty lidi vytáhnout z pasti na Gehenně. Těm tam bezprostředně hrozí smrt.«

»Ty jim dáš vážně volnost i ten ukradený vimaan?«

»To neříkám. Vimaan jim nenecháme, ale ostatní letadla nejsou nebezpečná. Americkou invazní armádu odzbrojíme. Můžeme ta letadla pouštět po jednom na Pegsda a nedat jim tam jinou šanci než kapitulaci. Tefirové nám na to jistě zapůjčí pár svých vimaanů i s posádkami.«

»Budou-li ochotní to udělat, ale oni budou, bylo by to jakési řešení,« připustil Jára.

»Neměli bychom to odkládat. Domnívám se, že by se toho měli zúčastnit i hlavonožci. Ačkoliv to nevypadá jako jejich záležitost, ve svém důsledku se invaze do paralelních světů týká všech.«

»I kdybys to nenavrhl, sami bychom se přihlásili,« řekla na to klidným tónem Uaxio. »Souhlasím, je to i naše záležitost. Už jsme se do ní zapojili úschovou Q-bomb. Půjdeme s vámi, ačkoliv nemáme prostředky, jak do toho zasahovat...«

»Bude-li s námi jeden pozorovatel, bude s námi i celé vaše společenství,« ujistil jsem ji. »Budete mít možnost přispět alespoň radou. I pouhá morální podpora nám přijde vhod.«

Dohodli jsme se tedy, že s námi půjde Uaxio. Posledním naším vimaanem přiletěl Jára do Xijtry, abychom se mohli Pierrovi postavit na odpovídající úrovni, pokud jde o zbraně a štíty.

Vešlo se nás nakonec do vimaanu osm, více než byla kapacita sedaček. Nevadilo to, ti navíc seděli na podlaze kabiny a drželi se všeho možného. Ležel jsem pořád na nosítkách, ale vzpomínal jsem se, pomalu, ale jistě. Hojivé schopnosti tacuky byly nedostižné, včera se nade mnou lékaři dohadovali o možných příjemcích transplantátů a dnes už bych nejradyji vstával!

Řízení vimaanu převzal Jára a v rychlém sledu jsme proletěli Šestnáctkou, Patnáctkou, Čtrnáctkou a Třináctkou.

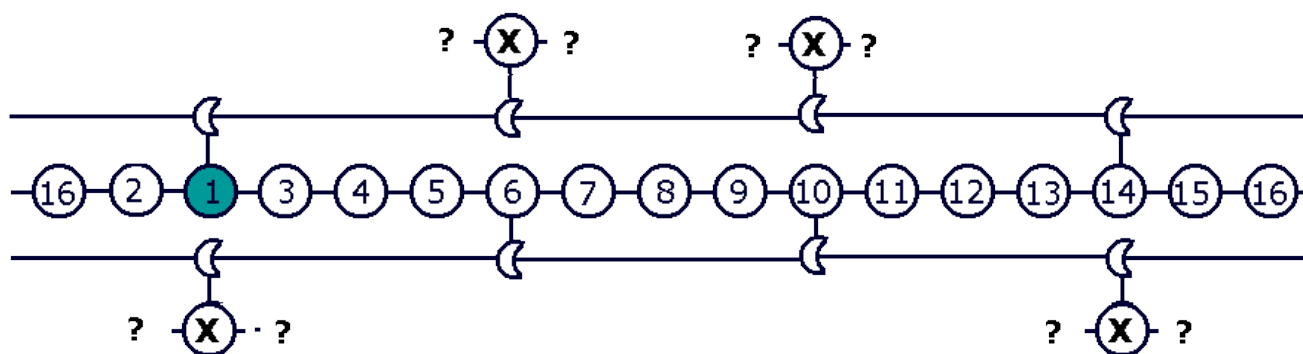
»Už jste něco udělali ohledně průzkumu měsíců?« zeptal jsem se Járy.

»Objevili jsme další dva uzavřené kruhy,« informoval mě člen Járovy party Zdeněk. »Jsou menší a obsahují pouze měsíce.«

»Myslíte si snad, že mě to nezajímá?«

»Je to asi takhle,« ukázal mi Zdeněk náčrt. »Měsíční kruhy obsahují po čtyřech tělesech. Dvě patří do našeho známého kruhu Zemí, ke dvěma dalším patří úplně cizí Země. Máme tedy další čtyři Země, jen jsme se na ně zatím nepodívali, měli jsme bohužel jiné starosti. Dvě z těch čtyř vypadají pustě, na dvou je nejspíš nějaká civilizace.«

Prohlížel jsem si jeho náčrt.

»Nepatří nakonec ty další Země také do uceleného kruhu?« napadlo mě náhle.

»To se dozvíme, až je projdeme,« sliboval Pavel. »Bude v tom jistě nějaký řád. Nedivil bych se, kdyby ty nové Země patřily do dalšího souvislého kruhu, ale nedivil bych se, kdyby to bylo ještě složitější.«

»V každém případě nám paralelní vesmíry ukázaly za krátkou dobu tolik světů, že se nám o nich nikdy nesnilo ani v těch nejbujnějších snech,« shrnul to Zdeněk.

»Bohužel se musíme zabývat především Zemí,« dodal kysele Jára. »Okupace Nového Německa nám vzala továrnu Junkers i banku Neue Deutsche Bank. Nemůžeme stavět konvertory, dokud to nevyřešíme.«

»Měli jsme nějaké peníze na kontech ve Švýcarsku,« řekl Pavel. »Zablokovali nám je ale všude...«

»Teď pozor, jsme u Firhoi,« varoval nás Jára. »Tefírové jsou jistě ve střehu, aby k nim něco nepřišlo z kterékoliv strany.«

Svět Firhoi nás ale přivítal bez problémů. Požádali jsme tefiry, aby nás navedli na přistání u jejich Poradní Síně, která u nich měla funkci našich parlamentů. Zakrátko jsme byli obklopeni tefiry na pódiu pod obrovskou podzemní kupolí. Byla to stejná síň, kde jsem kdysi s Belial obhajoval naše přátelské úmysly k tefírům světa Firhoi. Věděl jsem, že na Firhoi mají lepší způsob transportu než letadla, prve jsem do Poradní síně přišel přímo z měsíce Varvea. Nové teleporty vynalezli teprve před sto padesáti lety, ale už jim propojovaly všechna důležitá místa a tvořily hustou síť, nahrazující leteckou, lodní i železniční dopravu. Díky jim neměla Firhoi problémy ani s automobilismem.

Současnou situaci přednesl tefírům Jára. Zdůraznil, že invazní flotile Američanů hrozí v pasti na Gehenně zkáza, kterou nechceme připustit. Potřebujeme ale při odzbrojování těch lidí pomoc a čekáme ji především od tefírů.

Požádali nás odstoupit stranou, aby se mohli poradit mezi sebou. Skoro hodinu se pak dohadovali, zda mají právo zasahovat do sporu, který se jich dosud příliš netýkal. Zastánců nevměšování ale bylo méně a tefírové opačného názoru je nakonec přesvědčili. Největší váhu měl mezi nimi argument, že by se jich ta věc dotkla velice brzy také, kdybychom nechtěně nevytvořili tu past na Gehenně.

»Pomůžeme vám,« oznámili nám slavnostně, ačkoliv jsme to věděli už chvíli z jejich hlasování.

Vyzbrojili jsme tefiry ovládači našich propustí, aby jim umožnily cestu až ke Gehenně a požádali je připravit na jednom z větších ostrovů Ribge zajatecký tábor. Podle Járova odhadu by to měl být komplex pár stovek obydlí, kde by zajatci přečkali dobu, než se o nich rozhodne. O jejich střežení jsme neuvažovali, utíkat neměli kam. Zbývalo postarat se, aby už nikoho neohrozili.

Tefirové na Firhoi neměli během Pierrovy inspekce vojenské vimaany, ale v jejich archivech se zachovaly úplné technologické postupy a nebyl problém zadat je automatickým továrnám. Teď už jich měli zase celou flotilu, ale nikdo by se neodvážil vystavit je zkoušce **zidibadu** vimaanu Árjá. Žádný div, vimaany Árjá byly na Gehenně proslulé kvalitou štítů i zbraní. Postavit proti nim štíty z Firhoi by asi nedopadlo dobře. Mohli bychom tefirům půjčit poslední vimaan ke zkoumání, ale na to nebyl čas.

»Nechte to na mně,« řekl jsem.

»Tati, dej si pozor na Pierra!« varoval mě Jára. »Umí používat zidibad, už jsem to zažil, to ti byla rána! Raději jsem okamžitě opustil Gehennu.«

»Vím lépe než on, co si smím dovolit,« ujistil jsem ho. »Nezapomeň, vím o těch strojích všechno.«

»To u leteckých soubojů nerozhoduje,« varoval mě Jára.

»U pozemských letadel máš pravdu,« souhlasil jsem. »Tam jde o to, kdo se strefí dřív, zásah znamená konec souboje. U tefirských letadel to vždycky neplatí.«

Přece jsem ale všechny zúčastněné požádal, aby kabinu mého vimaanu opustili. Jen Uaxio zůstala. Tvrdila, že mě bude hlídat po zdravotní stránce, neboť jsem se ještě nevzpamatoval ze zranění. Nezbylo mi, než jí to uznat.

»Co mám dělat, kdyby tě sestřelili?« zeptal se mě zamračeně Jára. »Jak chceš pacifikovat ostatní?«

»Kdyby mě sestřelili, nech je v pekle,« odvětil jsem stejně vážně. »Zkusím se s nimi dohodnout po dobrém, sami jistě vědí, jak na tom jsou. Kdyby se jim nedejbože podařilo sestřelit mě, musíte zabránit vimaanu s Pierrem dostat se na Pegsda nebo na Zem. Pak by vám nezbylo než nechat je tam všechny. Pierre se určitě bude proti záření chránit obranným polem, to se mu ostatně zapnulo samo a vydrží mu ještě dva měsíce. Přičti měsíc, než na radiaci zemře. Až pak vás přestane ohrožovat.«

»A ti ostatní?« vyhrkl Jára.

»Snad je napadlo vznášet se co nejvýš, kde je radiace slabší. Kdyby přistáli, nevydrží ani pět dní.«

»Z těch pěti utekly už čtyři,« pokýval hlavou Zdeněk.

»Nemáme tedy čas na otálení,« odtušil jsem.

S Uaxio v kabině jsem přes Ydlecoge a Vorgyle zamířil ke Gehenně, následován dalšími letadly. Vimaan s námi proskakoval jedním modrým kolem za druhým, dokud se dole neobjevily pralesy Čtvrté Země-Pegsda. V krátkých intervalech se za mnou vynořily vimaany z Firhoi. Většinu obsadili tefirové, jen v některých byli Jára a jeho part'áci.

Přeletěl jsem stranou, až se dole objevilo veliké pusté údolí. Široko daleko tu nebyly žádné domy místních obyvatel, ideální místo pro past na dobyvatele. Požádal jsem všechny, aby se rozestavili kolem a počkali, zapnul propust a proletěl na Gehennu.

Svět pode mnou byl ještě nevlídnější než jak jsem jej znal. Zima se zdála krutější, vrstva ledu mohutnější. Skály nebyly pod sněhem vidět vůbec, všude se rozprostíraly jen bílé pláně radioaktivního sněhu. Tady nemohl nikdo dlouho vydržet.

Zkoušel jsem volat piloty amerických strojů rádiem, ale nikdo se nehlásil. Pak mě napadlo zapnout komunikátor. Měl jsem nový od Járy, ale i silnější **gunisy** z letadel Árjů.

»Pierre Lavarédé! Ozvi se!« vyzval jsem svého protivníka.

Neodpověděl. Snad už nebylo pozdě? Kdyby americké stroje přistály na radioaktivních pláních, mohly být jejich posádky mrtvé, nebo by právě umíraly a těžko by byly schopné odpovědět. Neplatilo to jen pro Pierra, chráněného zeleným polem Árjů. Musel být naživu přinejmenším on sám.

Letěl jsem ve stratosféře rychlostí šesti kilometrů za vteřinu. Krajina dole byla zasněžená, nikde ani stopa po veliké flotile.

Náhle se vimaan prudce otrásl a současně vzplálo zelené světlo ochranného štítu, přesně jako ve vzpomínkách Belial Naarské. Zásah velkou porcí energie, ale z velké dálky, jen do třiceti procent štítu.

»Tady jsi, syčáku!« ulevil jsem si tiše do vysílačky, ale nezměnil jsem směr ani rychlost. Kdyby chtěl Pierre udržet pozici pro střelbu, musel by za mnou ihned vystartovat. A skutečně jsem dole spatřil druhý vimaan. Prudce stoupal vzhůru a nabíral rychlost, byl ale dál, než by mohl účinně střílet. Vyjel po mně jako chrt za zajícem, ale i když pilotovat zřejmě uměl, o zbraních už dost podrobností neznal.

»Poslyš, Pierre, nepříznáš raději, že jste prohráli?« řekl jsem do **gunisu**. »Mám pro vás nabídku.

Vzdáte se, složíte zbraně a my vás z té pasti dostaneme. Co ty na to?»

Neodpověděl. Vimaan se opět otřásl a zelené světlo štítu opět zvěstovalo zásah. Čtyřicet procent, trochu se přiblížil. Dole jsem spatřil obrovské hejno černých teček, letadla invazní flotily. Oddychl jsem si. Nepřistála, letěla ve výšce, ale přece jen byla příliš nízko. Tady dostávají každým okamžikem pěkně velké dávky radiace! Neměl jsem ale čas zabývat se jimi, musel jsem udržovat bezpečný odstup od Pierrova vimaanu. Zapamatoval jsem si jen, kde jsem je viděl. Za chvíli se sem vrátím a pak přijdou na řadu i oni.

»No tak, Pierre, nedělej hlouposti,« domlouval jsem protivníkovi do *gunisu* Árijů. »Nevezmeš si snad na svědomí ty lidi dole pod námi!«

»Nejdřív tě rozpráším po tomhle pekle!« nevydržel mlčet.

»To bys musel vědět jak!« popichoval jsem ho. »Letadla vaší flotily můžeš vimaanem sestřelovat od obzoru k obzoru, ale vimaan Árijů je po čertech těžší oříšek.«

»Umím to dobře, uvidíš!« ujišťoval mě.

»Kdo by tě to naučil?« optal jsem se ho. »Vimaany Árijů mají účinné zbraně, ale nikdo je nezná! Znáám je dobře jen já, trochu syn Jára, ale nezasvěceným jsme nic neřekli.«

»Nejsi jediný chytrolín v celém vesmíru!« vyprskl vztekle.

»Nejsem,« připustil jsem. »Jsem ale jediný, kdo tajemství těch letadel opravdu zná. Asi to nevíš, ale mám na to školení, o jakém se ti nezdálo, pilotní školu přímo na Gehenně, víš? Kdybys to věděl, asi by ses za mnou tak zbrkle nehnal.«

»A přece utíkáš!« vykřikl vítězně. »Doufal jsem, že už je po tobě! Nechápu, jak to mohl Frankie zpackat, že ještě žiješ. Tvrdil, že jsi mrtev a všichni co tam byli, nevdají, rád to napravím!«

Na okamžik se ve mně zastavilo srdce. Vzpomněl jsem si na výkřik chlapa v maskovacím obleku: »Alláh je veliký!« Ale mohl to křičet kdokoli. A Frankie opravdu není muslimské jméno!

Pierrův letoun se zvolna přibližoval. Klesali jsme, už jsme byli na hladině pouhých pěti tisíc metrů nad terénem. Potřeboval jsem nás nenápadně dostat dolů a zvolna se mi to dařilo. Na letu obou strojů se to neprojevovalo, ačkoli jsme letěli rychlostí družic, ale bylo to riskantní, štíty musely kompenzovat i značný odpor atmosféry. Rozvažoval jsem, co si ještě mohu dovolit a co už by bylo neúměrným hazardem, ale doufal jsem, že se nemýlím a mám ještě nějakou rezervu.

»Neutíkám,« ujistil jsem klidně Pierra i Uaxio. »Udržuji si jen odstup, abychom si mohli povídat. Ty určitě víš, kdo velel těm grázlům, co v Čechách postříleli naši mateřskou školku? Přiznej barvu! Že s tím máš něco společného?«

»Dal bych si s tebou větší práci, kdybich tam byl, to si piš!« zavrčel na mě nenávistně Pierre. »Dal bych si práci rozstřílet tě na náplň do hamburgeru!«

»Takže jsi tam nebyl, že? Ale moc dobře jsi o tom věděl!« udeřil jsem na něho.

»Tvoje štěstí, že jsem tam nebyl!« vyhrkl Pierre.

»Tvoje smůla, Pierre, že jsi o tom věděl!« odušil jsem. »Aspoň nemusím mít výčitky svědomí, když tě teď zabiju!«

Věděl jsem už dost. Mohl bych se přiblížit a na účinnou vzdálenost ho sestřelit zidibadem, ale on by měl stejnou šanci. Proč to riskovat? Místo toho jsem na okamžik zapnul konvertor a prohodil ho na Pegsda. Hned poté jsem tam druhým modrým kruhem proletěl také. Právě včas, abych viděl tu dlouhou oranžovou čáru, jak se Pierrův vimaan na pěti kilometrech rozmázl o hustou atmosféru...

Z *gunisu* se ozval řev hrůzy. Vteřina, druhá, třetí... zoufalý řev bolesti, jenže pak vypadl signál. Pierre hořel dál a dobře věděl, že hoří, ale už jsem ho neslyšel. Škoda, zasloužil si mnohem víc bolesti, tohle trvalo příliš krátce. Přál bych mu o hodně delší smrt než těch několik vteřin.

Prohodil jsem totiž na Pegsda malým otvorem jen kabinu jeho vimaanu, bez okrajových částí se štíty. Ani pověstné štíty Árijů nedokázaly odolat modrému rozhraní vesmíru! Bezbranný stroj bez štítů nemohl při rychlosti družic snést tření o hustou atmosféru, skončil jako hlavička zápalky na škrtátku. Nebo jako svého času raketoplán Columbia.

Musel jsem vidět účinek své akce, ale jakmile jsem konstatoval zkázu protivníka, vrátil jsem se na Gehennu. Také tady jsem viděl hasnoucí rudou stopu, načrtnutou ve vzduchu hořícími zbytky Pierrova vimaanu, ale to už jsem zatáčel, abych se vrátil tam, kde jsem před chvílí viděl americkou invazní flotilu.

Přibližoval jsem se k ní pomalu, sotva trojnásobnou rychlostí zvuku.

»Hej, Pierre, zase ti utekli, co?« ozvalo se, tentokrát z rádia.

»Hej, vy tam! Nabízím vám to, co jemu! Vzdejte se! Nebo skončíte ještě hůř!« odpověděl jsem. »Jste totiž v pekle všichni, víte o tom aspoň?«

»Pozor, to je přece...«

»Ota Vávra osobně,« představil jsem se jim zdvořile.

»To nemůže být on! Toho jsem přece zastřelil!« ozval se kdosi.

»Á, vrah malých děvčátek, Frank!« odušil jsem klidně. »Pro vás, pane Frankie, ta nabídka neplatí. Vy do pekla patříte a také už v něm zůstanete. Zdejší svět se jmenuje Gehenna, v arabštině to znamená peklo a není to náhodná shoda jmen! Tady skutečně donedávna žili d'ábové našich praotců, rozumíte? Teď je tady poušť plná radioaktivity, nedá se tu žít a vy jste sem díky Pierrovi vletěli do pasti. On to jistě myslel jinak, ale vy teď máte jedinou naději, následovat můj letoun. Vezmeme vás na Čtvrtou Zem, ale nečekejte žádnou milost. Čeká na vás výkvět leteckých sil Firhoi, takže jedinou cestou jak přežít bude okamžitě přistát a beze zbraní opustit letadla. Proti vimaanům z Firhoi nemáte nejmenší naději. Rozuměli jste?«

»Američtí mariňáci se nevzdávají!« ozvala se odpověď.

Jeden z letounů se na plný výkon rozletěl ke mně, další ho následoval a ostatní se postupně k němu připojily. Podobalo se to lovu smečky chrtů na zajíce, ale tentokrát jsem neuhýbal ani když se od nejbližších strojů odpoutaly první rakety. Rakety! Jak primitivní zbraně!

Na obranném zeleném poli vimaanu se rozpoutalo ohnivé peklo, ale uvnitř se nic ani nezachvělo. Pochopitelně to pro obranné zelené pole Árijů nebyla těžká zkouška, když před chvílí vydrželo stokrát těžší úder Pierrova **zidibadu**. Všechna letadla změnila před oblakem ohně směr, takže se teď ode mne naopak vzdalovala.

»Máte ještě hodně takových raketiček?« zeptal jsem se jich škodolibě.

V radiu bylo ticho. Zřejmě jsem jim nestál za odpověď.

»Podívejte, hoši, máte to marné,« ujišťoval jsem je. »Vaše letadla by se už dávno rozpadla, můj letoun všechno vydrží. Na Čtvrté Zemi na vás takových letadel čekají stovky a budeme vás tam brát po jednom, takže, jak jsem řekl: vylézat beze zbraní a chovat se mírně, jinak nečekejte shovívavost.«

»Pierre tvrdil, že tefirové zbraně nemají! Podvedli jste ho, lháři!« opáčil kdosi vztekle.

»Tefirové na Firhoi skutečně ještě nedávno žádná válečná letadla neměli,« odušil jsem. »Odzbrojili, ale nezrušili archivy. Amerika vyhrála Druhou světovou válku tím, že stačila doplňovat ztráty rychleji než Němci i Japonci. Na tomto poli vás tefirové předstihli milionkrát. Ani jich nepotřebují tolik, mají je o třídu odolnější a zbraně ničivější. Pustili jste se do hodně neuvážené války! Následky si ale přičtete sami!«

Další letadlo zamířilo k mému vimaanu. Tentokrát se k němu nikdo nepřipojil, naopak se všechny stroje rychle vzdalovaly. Od útočícího letadla se odpoutala jediná raketa poněkud větší než předešlé a hned poté se letadlo také obrátilo na útěk.

Včas mě napadlo, že to bude něco jiného než raketa vzduch-vzduch. Nemělo cenu čekat. Vypálil jsem proti té raketičce středně silný náboj **zidibadu**.

Všechno kolem náhle zezelenalo a ztmavlo.

Jakoby slunce zhaslo, obloha zčernala a kolem mě se rozložila černá tma. Vimaan se rozkymácel, až mi to odhodilo ruce od řízení, safra, bylo to silnější než **zidibad**! Vimaan to srovnal, ale černá tma kolem mě znepokojovala dál. Naštěstí netrvala dlouho.

Vimaan se náhle vynořil z obrovského oblaku dýmu, ačkoliv ne, to oblak rychle odplouval vzhůru a jen tlustý sloup kouře ho dole spojoval se zemí.

Napadlo mě, snad s sebou nemají atomové bomby?

Mrknutím jsem pochopil, že je tomu tak. Radioaktivity bylo za obranným polem, jakže to říkala Belial Naarská? Daly by se s ní záplatovat díry? Rychle jsem kontroloval stav vimaanu, ale bombu jsem zřejmě přivedl k výbuchu dost daleko, nic nebylo poškozené. Zato letadlo, které ji proti mě vypálilo, se nestihlo dostat do bezpečí, bylo od ní zhruba stejně daleko jako já. Žádné trosky jsem neviděl padat, ale nemusely ani ani žádné zůstat!

»Přečkali jsme to,« obrátil jsem se chlácholivě na Uaxio. Při nárazu vylétla ze sedačky a držela se teď chapadly všeho, co měla v dosahu.

»Hodně silná zbraň, že?« opáčila smutně. »Něco jako **bílý oheň** hitlerovců, chápu to správně?«

»Ne **něco jako**,« podotkl jsem. »Něco horšího. Ale přežili jsme to.«

»Máš s nimi opravdu hodně trpělivosti,« přikývla.

»Nemám,« zavrtěl jsem hlavou. »Tohle bylo moc i na mě.«

Opět jsem se otočil k vysílače.

»Vy máte s sebou atomové zbraně!« řekl jsem tišším hlasem. »To ale zásadně mění situaci, boys. Chtěli jsme vás zachránit, ale s atomovými bombami vás na Čtvrtou Zem nevezmeme. Neohrozili byste nás, smějeme se i takovým kalibrům, ale přátele Pegsdy byste ohrozit mohli. Tím jste si ale podepsali svůj ortel. Ve zdejší radioaktivitě vydržíte pět dnů, pak zemřete. Odpočívajte v pokoji, *Qualda ar mahú*.«

Nečekal jsem na jejich odpověď a proletěl modravým oválem zpátky na Pegsda.

»Kdy se začnou vzdávat?« ptal se mě Jára dychtivě.

»Myslel jsem, že stačí zlikvidovat Pierra s vimaanem, ale hoši jsou tvrdší než jsem čekal,« zavrčel jsem. »Mají atomové střely a jsou odhodlaní je použít. Jednu po mně hodili.«

»Vimaan to snad vydržel, ne?«

»Vimaan ano, ale já ne!« vybuchl jsem. »Dovedeš si představit, co zkázy by na Pegsda nadělala jediná atomová bomba? Vybrali jsme pusté údolí, ale kdyby tam explodovala, bylo by zachraňování zbytečné a Pegsda by zamořila radioaktivita.«

»Takže to vzdáváš?« shrnul to lakonicky Jára. »Kolik... kolik jich tam je?«

»Vzdávám,« přikývl jsem suše. »Ať jich je kolik chce, mají smůlu.«

»Je tam tisíc sto dvacet osm letadel,« odpověděla za mě Uaxio. Měla zřejmě víc času sledovat flotilu conquistadorů pod námi, ale především je dokázala jedním mrknutím oka spočítat. »Čtyři sta šedesát dvě menšího typu, ostatní větší.«

»Hodně amerických matek bude oplakávat své syny,« řekl jsem opět klidným tónem. »Ale nemáme na vybranou. Ten výkvět dobyvatelů chtěl po jiných světech roznášet atomovou smrt. A co je horšího, jsou mezi nimi vrazi Belial a malých tefirek. Těch už vůbec nelituji. Asi jsem muslimy podezíral nevinně.«

»Taky mi to nehrálo,« opáčil Jára vítězně.

»Takže je tam necháme?« ujišťoval se Pavel, jako kdyby tomu nemohl uvěřit.

»Nevím, co s nimi jiného,« pokrčil jsem rameny.

»Jsou-li to vrahové Belial, nezasluhují soucitu,« přidal se kdosi z tefirů.

»Potvrdím na svou čest, že Ota nemohl dělat víc,« dodala Uaxio. »Nám jejich zbraně neublížily, ale jsou příliš ničivé, než aby někdo riskoval zkázu Pegsda, kde proti nim nemají obranu. Jménem všech hnízd Xijtra navrhuji zastavit záchrannou akci.«

»*Qualda ar Mahú*,« odtušil někdo z tefirů.

»Odpočívajte v pokoji,« zašeptal jsem totéž česky...

O Nové Německo

Tragédií demokracie je, že si lidé mohou svobodně vybrat jedině mezi dvěma služebníky téhož d'ábla

Vrátili jsme se na Firhoi.

»Obávám se, že tím to neskončilo, nebo se mýlím?« řekl mi během diskuse v Poradní Síni Firhoi Tarok, jeden z tefirů.

»Mohli bychom je pustit na Zem,« napadlo mě. »Není tam Pierre s vimaanem, nemusíme se bát, že se jim zbraň takové síly dostane do rukou.«

»S tím nesouhlasíme,« zavrtěl hlavou Tarok. »Přiznal jsi, že mezi těmi lidmi jsou vrahové Belial. Můžeme se spolehnout, že budou na Zemi spravedlivě potrestáni?«

»Těžko,« přiznal jsem. »Víme aspoň, kdo za to vraždění může. Nejsou to Češi.«

»Slyšeli jsme ale, že to váš kmen pomáhal zastírat,« dodal Tarok tvrdě. »Věříme, že se vraždění nikdo z vašeho kmene neúčastnil, ale těžko popřeš, že vrahům pomáhali.«

»Nemohu to popřít ani potvrdit,« namítal jsem. »Naše policie s Američany spolupracovat mohla, ale nemusela. Vraždili profesionálové a nezanechali žádné stopy, které by vedly k jejich odhalení.«

»Dobrá, provedl to kmen zvaný Američané. Jestli to ale správně chápeme, pak ti, kdo zabili Belial Ameatu a tefirské děti v Čechách, se nacházejí na Gehenně, spolu s těmi, kdo chtěli napadnout ostatní světy. Nechat je tam zkáze bude tedy spravedlivé. Dále víme, že napadli na Zemi Nové Německo. To jsou už tři závažné zločiny, které nemohou zůstat bez povšimnutí a bez trestu.«

Srovnávat zákony tefirů z Firhoi se »zákony« Árijů bylo asi jako srovnávat demokratické zákony s hitlerovskými. Belial mi s jinými znalostmi připravila i stručné vysvětlení tefirského práva. Vypadalo rozumnější než většina právních systémů na Zemi. Jen to nesmyslné rasistické pohrdání jinými bytostmi mi tam vadilo. Nebylo to nic krásného, ale je to dávno, co naše vyspělé demokratické společnosti vyznávaly segregaci *barevných*? Pokud vím, strašilo to na Zemi ještě po polovině dvacátého století! Zato tefirové po jistém zdráhání uznali rovnoprávnost všech rozumných bytostí bez ohledu na původ. Tím odstranili mou největší výhradu, kterou jsem proti nim měl. Po této úpravě mělo tefirské právo podle mě už jen přednosti, větší než když se lidé na Zemi zbavili rasistických zákonů. Uvažoval jsem vážně o jeho přenesení na Zem, ale tyhle úvahy byly ještě v nedohlednu.

Generacím právníkům na Zemi dávali za vzor právo římské, ačkoliv se týkalo jen svobodných občanů, otrok byl ve starém Římě dobytče. Tefirský systém byl jednoduchý, aby byl srozumitelný i bez právníckého vzdělání. Seznámení s jejich právem mi poskytlo výhodu při všech diskusích. Tefirové mě brzy začali uznávat jako partnera při jednáních a současně jako zástupce Země.

»Nové Německo si vezmu na starost sám,« slíbil jsem.

»Pokud to chápu, zbývá vám poslední árijský vimaan,« pokračoval Tarok. »Jediný ve vesmíru odolá i nejtěžším úderům, nezničitelný ale není. Nezapůjčíte nám ten stroj? Chtěli bychom pořídit dokumentaci jeho systémů. Kdyby byl zničen, budou všechna tajemství pohřbena.«

Požadavek to byl naprosto logický, ale v této chvíli mě zaskočil.

»Nebylo by lépe jejich tajemství zapomenout?« řekl jsem mírně. »Pravda, zatím je využíváme, ale až konflikt skončí, s jejich dalším použitím nepočítáme. Naopak! Čím je těch strojů méně, tím lépe.«

»Máme na to jiný názor,« oponoval Tarok. »Nemyslíme si, že je váš svět tak pokojný, abychom s ním mohli vycházet. Jsi možná světlá výjimka, ale nemáš ve vašem světě takovou váhu, abychom ti mohli věřit i za jiné. Vždyť i ty ses nedávno stal obětí těch vrahů, Uaxio nám už řekla, jak těsně jsi to přežil.«

»Nemohu ručit za všechny lidi Země,« souhlasil jsem. »Jen za ty, koho si sám vyberu za přátele. Proto jsem nedopustil prozrazení tajemství árijských zbraní na Zem.«

»Pustil jsi k nám ale někoho, koho ti dosadili ti druzí.«

»Stejnou chybu podruhé neudělám,« podotkl jsem. »Chybami se člověk učí.«

»Tvoje chyba způsobila mnoho smrtí, i když jsi je neměl v úmyslu. Oběti nejsou jen na vaší straně. Ta mladá děvčátka přece nebyla vaše.«

»Nebyla to moje chyba,« ohradil jsem se. »I u nás na Zemi je zvykem dodržovat zákony a dohody. Dodržoval jsem je, ale druhá strana je porušila. Teď už další důvěra možná není. Mimochodem, líbí se mi, že už také litujete oběti na straně lidí.«

»Uznali jsme vás,« přiznal Tarok zaraženě. »Co chceš víc? Nezdá se nám ale, že dokážeš účinně ovlivňovat dění ve svém světě. Máš tam příliš málo přátel.«

»Příliš málo těch, kdo se rozhodli se mnou věnovat výzkumu vesmíru,« připustil jsem. »Vždyť i já jsem dal přednost výchově tefirských dětí, takže jsem se dění ve vesmíru neúčastnil. Teď ale považuji za nejdůležitější spravedlnost na Zemi, i před výzkumem dalších světů.«

»Považuješ-li spravedlnost za důležitější, budiž, naše mínění je stejné,« souhlasil Tarok. »Nezdá se nám správné zasahovat ve vašem světě, kde naši předkové natropili tolik škod. Ale nemůžeme ani nečinně přihlížet, jak se nás tvoji krajané chystají ohrožovat.«

»Uděláme si na Zemi pořádek sami,« potvrdil jsem. »Přesto vás chci žádat o pomoc. Při konfliktu s kmenem Ářjů jsme se zmocnili tří jejich vimaanů. První jste zničili vy. Nechám stranou, jak k tomu došlo, to je snad vyřešené. Druhý stroj jsem musel zničit sám, aby nezůstal conquistadorům. Když vám poslední z nich předáme ke zkoumání, zbudou nám pro všechny akce na Zemi jen slabé, nechráněné pozemské stroje. Pro běžné civilní využití to stačí, ale při setkání s vojenskými letadly se ukáže jejich slabost. Potřebujeme tedy aspoň pár letadel se štíty.«

»Naše vimaany nedosahují v odolnosti štítů kvalit, známých u Ářjů,« připomněl mi.

»Ani nemusí,« souhlasil jsem. »Běžným pozemským zbraním odolají a atomové zbraně se na Zemi nepoužívají.«

»Budiž, to je vaše věc,« přistoupil na mou argumentaci.

Předali jsme tefírům z Firhoi poslední vimaan Ářjů, za který jsme ihned dostali dvanáct jejich strojů. Podobaly se árijským, jen štíty měly slabší. Nesnesly by asi úder zidibadem ani explozi nukleární hlavice v těsné blízkosti, jejich odolnost stačila jen na klasické výbušniny a na průbojně střely, aspoň to. Mohl jsem si být jistý, že proti nim na Zemi nikdo nepoužije menší nukleární bombičku? Jistý jsem si nebyl, ale přiznat se mi to před tefiry nechtělo. Nu což, riziko ponesu především sám a kdyby se mi něco stalo, ostatní budou jistě opatrnější.

Navíc jsem od tefírů získal **gunisy** pro všechny členy naší skupiny. S nimi se nám dostalo něco, nad čím jsem se musel chtít nechtít zamyslet.

Nabídl mi starodávne dokumenty ze Země z dob, kdy tam tefirové kmenů Baal, Ářjá, Arboolové, Asbeelové, Zenové i Jejunové pobývali. Kmeny Gehenny si archivní záznamy ze Země kdysi vyměňovaly. Později mezi nimi převládla nenávist, ale i to, co se zachovalo u Asbeelů, stálo za shlédnutí.

Přiznám se, stačilo shlédnout pár ukázek, aby se mi roztřásla kolena jako archeologům před vchodem do nepoškozené a dosud nikým neotevřené královské hrobky v Egyptě.

Přáli byste si vidět záznamy, ukazující biblické hrdiny? Co by lidé dali za možnost na vlastní oči vidět legendární krále Šalamouna, Davida nebo královnu ze Sábý? Měl jsem je mít! A ne na pouhém filmu, tefirové měli dokonalejší trojrozměrné obrazy, ze kterých se dělalo až úzko. Lidé na nich zachycení zemřeli před dávnými tisíciletími, ale v těch záznamech opět ožívali. Tefírští odborníci na historii mě ujišťovali, že nebude problém pořídit televizní vysílání pro Zemi, ale věděl jsem, že naše pozemská televize není schopná přenést něco tak dokonalého! Především se ztratí bezprostřední dojem!

Druhá věc, která mě mrzela, byli naši předkové. Právě ti, co byli na záznamech tefírů, vynikali úžasnou podlézavostí. Dalo by se tvrdit, že většina biblických hrdinů byli kolaboranti. Větší sympatie ve mně vzbuzovali ti, kdo se vetřelcům vyhýbali, neposluhovali jim a nechtěli s nimi nic mít, ale právě ti se na záznamech objevovali jen zřídka a navíc - často v roli poražených.

Nějaké dokumenty jsem vlastně mohl vytáhnout i z palubních počítačů svého vimaanu. Nebylo jich mnoho, byly to jen kratší záběry, zato byly z novější doby, která se v archivech Asbeelů nemohla zachovat už proto, že v posledních třech tisíciletích zprůtrhali svazky s Gehennou, takže se k nim novější dokumenty nemohly dostat.

Určitě bych ale neuvěřil nikomu, kdyby mi tvrdil, že se s někým z těchto lidí ještě sám setkám. Ne se všemi, to by bylo příliš. Ale jednu tvář z těch všech jsem ještě potkat mohl. Nevěříte? Uvědomte si, že to při dlouhověkosti tefírů není tak nemožné. Kdo by tušil, že sama Sibylla, královna ze Sábý byla vlastně tefírka? Nikdy by mě nenapadlo, že žena, která ovlivňovala pradávne lidské dějiny, bude jednou sedět proti mně a česky se mnou rozmlouvat o králi Šalamounovi a o svých zkušenostech z říše duchů?

Svět bývá plný překvapení! O bájně, ale přitom skutečné říši duchů, jsem jako Belial Naarská nikdy nic neslyšel. Do setkání se Sibyllou jsem ani nevěděl, že něco takového existuje. Škoda, že mi odtud Sibylla

nemohla přivést syna Jirku, kterého jsme všichni oplakali...

Nemohla? Co jsem o tom věděl?

Bohužel jen co jsem viděl na vlastní oči. Jirkův letoun, rozplývající se do velikého oblaku, mě občas strašil ve snech, ale vzpomínky i sny o nich postupně slábly...

Neměl jsem čas na dávnou historii, musel jsem se zabývat současnými problémy. A nebylo jich málo. Soustředil jsem u sebe znalosti o vimaanech. Část jsem jich měl od Belial Naarské, část jsem získal od tefirů na Firhoi. Pro Járu a ostatní z jeho party jsem sám na sobě začal pěstovat přidavné paměťové implantáty, nazývané důvěrně **borůvky**. Mohl jsem je pěstovat bez omezení. Příjemci získají znalosti o vimaanech od konstrukce po pilotáž a brzy budeme na Zemi představovat něco, s čím musí celý svět počítat.

Ani při těchto přípravách jsem nedokázal zapomenout na flotilu amerických letadel, uvězněnou na Gehenně. Udělali dobře, že se neodvážili přistát, dobře věděli, co jim hrozí, ale byli v té radioaktivní pasti už pět dní! Kdyby se nedrželi vysoko nad terénem, všichni by už dávno nasbírali smrtelné dávky! Kolik jim ale zbývalo energie? Tefirské motory nepotřebují mnoho energie k nehybnému vznášení, ale bez ní létat nemohou. Podle Uaxio to byly většinou transportní boeingsy, vhodné pro dopravu výsadků, lockheedy měly úlohu stíhaček a bitevníků. Boeingsy mohly leccos vydržet, ale o lockheedech jsme nevěděli skoro nic.

Rozhodl jsem se opět je navštívit. Konvoj vimaanů se opět rozestavěl kolem vybraného údolí na Pegsda, aby převzal případné zajatce. Já s Uaxio jsme v novém stroji proletěli propustí na Gehennu.

Tentokrát jsem sledoval přístroje pečlivěji. Jednak byly jinak uspořádané než u Árjů, ale také proto, že jsem novému vimaanu ani jeho štítům nemohl tak důvěřovat.

Americká flotila se vznášela nedaleko a zdálo se mi, že je pořád stejně početná, což mi Uaxio obratem vyvrátila. Pět letadel chybělo. Vyzval jsem piloty, aby se vzdali a opakoval jim nabídku.

»Mariňáci se nevzdávají!« opakovali sveřepě.

»Doufáte, že vás odsud někdo dostane? Mýlíte se. Nevšimli jste si zkázy vašeho nejsilnějšího letadla? Nebo nemáte oči?« provokoval jsem je.

»Zničili jsme už tři vaše supermašiny!«

»To bych musel být duch a to nejsem. Máte to marné, mariňáci. Podívejte se na měřiče radiace, pokud tam nějaké máte! V prostředí, jaké je kolem vás, dlouho nevydržíte. Na Zem vás nepustíme, jen po jednom na Pegsda. Tam se necháte odvézt do zajateckého tábora. Kdybychom vás zanechali osudu a nejdřív vyřídili válku na Zemi, radiace by vás tady zlikvidovala. Může vás potěšit, že nás zdržujete od akce na Zemi, ale vám žádné zdržování nepomůže. My máme času dost, vám tikají geigery každou vteřinou blíž do hrobu. Máte už jen jedinou možnost záchrany. Vzdejte se!«

»Víte, co na takovou výzvu řekli Angličanům Francouzi z Napoleonovy gardy?«

»Vím. Pamatujte ale, že to bylo u Waterloo! A víte, že v jednom indickém jazyce dodnes mají slova převzatá z řeči Pekla? Zní **Qualda ar Mahú** a znamenají: Odpočívajte v pokoji. Těmi slovy vám odpovím, použijete-li odpověď Napoleonových gardistů. Opakuji, vzdejte se!«

»Merde!«

»Jak chcete! Qualda ar Mahú!«

Letoun proskočil modrým kruhem.

Opět jsme museli odvolat ohlášené stěhování zajatců. Tefiry z Firhoi napadlo postavit zajatecký tábor na některém pustém ostrově přímo na Pegsda. Bylo jich tu dost a postačilo by zajatce odzbrojovat přímo na místě. Domky na Ribge byly naštěstí přenosné, nedalo velkou práci přemístit je. Na pustém ostrově Palkua rychle vyrostlo městečko, připravené přijmout své nové obyvatele. V domcích byly minitransfery, napojené na slušně zásobený sklad potravin, takže distribuce nepotřebovala dohled. Děvčata Renáta s Monikou zatím sestavily návod k obsluze zařízení domků a přeprogramovaly některé příkazy z tefirštiny do angličtiny.

Nemínil jsem se ale zabývat vzdorujícími posádkami invazní flotily. S Járou a jeho partou jsme další akci naplánovali přímo na Zemi. Rozdal jsem jim paměťové elementy se znalostmi, na jaké by na Zemi potřebovali celá léta učení; začal jsem s tím ještě s Belial. Kromě vimaanů jsem je naučil několika dalším jazykům včetně tefirštiny, aby měli v malíčku technologie Árjů i znalosti poměrů na Firhoi, jejich práva a lékařské vědomosti. Budou se nám hodit i jako vyslancům Země na Firhoi. Byly to ale předčasné úvahy, teď jsme měli cíle bližší, ačkoliv ne jednodušší.

»Začneme,« rozhodl jsem na *válečné poradě*. »Možná nám brzy pomohou zpacifikovat mariňáky své vlastní invazní flotily sami Američané.«

»Jak to myslíš, tati?« zeptal se Jára.

»Ti hoši jsou příliš hrdí, než aby přiznali porážku. Zatím se na nich radiace neprojevila natolik zle, aby jim nic jiného nezbývalo, ale brzy bude pozdě. Až dostanou rozkaz od svých vlastních nadřízených, vzdají se. Musíme tedy přesvědčit vládu Spojených států, aby jim tu kapitulaci nařídila. Až vyřídíme Nový Berlín, poletíme do Washingtonu.«

»Pak bychom si měli pospíšet,« odtušil Jára.

Dohodli jsme se rychle. Rozdělili jsme se do letadel, přibrali i pozorovatele z několika světů. U mě byla stále Uaxio, k Járovi, Zdeňkovi a Rost'ovi si přisedli další tefirové z Firhoi. Měli za úkol pořizovat dokumentární záběry, aby nikoho nenapadlo vykládat události jinak, než jak se skutečně odehrály, jak se na Zemi – až příliš často – stává.

Eskadra vimaanů se znenadání vynořila přímo nad Novým Berlínem.

Zamířili jsme k letišti obsazenému americkými transportními a bitevními letouny. Objevili jsme se nečekaně, letouny byly bez posádek. Neměli jsme *zidibady*, ale i firhoiské *rodzoty* byly dost účinné. Nad Novým Berlínem se jako ve starém indickém eposu ozvalo *mohutné burácení s ohnivým víchrem a s paprsky, zářícími jako slunce*. Americká letadla se na letištní ploše rychle měnila v ohnivé sloupy a invazní jednotky rozmístěné po celém městě byly náhle bez ochrany ze vzduchu. Vzlétla proti nám sprška protiletectvých raket, ale všechny neškodně vybuchovaly na obranném poli vimaanů. Firhojské štíty byly slabší, ale na klasické trhaviny stačily. Nevšimli jsme si jich, nedělali jsme si z nich nic.

Zkáza se zatím přesunula stranou. V přístavu Port Uaxio stály tři americké vojenské lodě a před přístavem pro výstrahu kotvila velická letadlová loď, pustý anachronismus v době vimaanů. Na nás to žádný odstrašující efekt nemělo.

Z americké letadlové lodi proti nám vzlétlo třicet letounů, vymrštěných katapulty nové generace přímo z podpalubí, ale k výstřelu se nedostaly. Obloha je náhle začala obrovskými modrými ústy lapat a dříve než se Američané vzpamatovali, byla opět čistá. Zato na piloty čekalo kruté překvapení. Ocitli se znenadání přímo v pekle. Bohužel doslova.

Jára zablokoval vimaanem spojení přístavu s městem, aby si vojáci nemohli jít na pomoc. Zůstal viset nad ústím obou tunelů, automobilového i podzemní dráhy. Ostatní vimaany se mezitím věnovaly cílům ve městě. Američané pochopili, že éra vrtulníků, tanků i obrněných vozidel skončila, ale v jejich armádě tuto úlohu převzala obrněná letadla, rozesetá na každé větší křižovatce. Pro nás ale bylo snadné tyto stroje ničit. Moment překvapení byl sice ten tam, nebe nad Novým Berlínem bylo poseté záblesky ohně a kouřovými stopami protiletadlových raket, ale vimaany si jich nevšimaly. Zářícími paprsky *rodzotů* měnily v ohnivé sloupy letadla rozestavená ke hlídkování na křižovatkách ulic, u významných budov i v přístavu.

Ohnivá smršť trvala necelých dvacet minut.

Postupně ubývalo raket odpálených proti vimaanům. Ne že by mariňáci pochopili, že proti nám nic nezmohou, spíš ubývalo odpalovacích zařízení, schopných nějakou raketu odpálit. Občas se ozvala dávka z ruční zbraně, ale kulky byly proti obranným polím neškodné a ani jsme je neregistrovali.

Vyzval jsem rádiem velitele americké okupační armády ke kapitulaci.

Jak se dalo čekat, bezvýsledně, nikdo se neobtěžoval odpovědět. Zachytil jsem jenom horečnatou radiovou komunikaci přes satelity, velitelé se radili s generalitou ve Státech.

»Nebudou s námi jednat, dobře, poženeme to výš,« rozhodl jsem klidně. Po krátké dohodě zůstali nad Novým Německem jen Jára s Ivanou, aby ve městě udržovali pořádek a americké vojáky v krytech, ale na ulicích se beztak nikdo neobjevoval. Zbytek flotily se vznesl do výšky a na sever.

Že nás po takovém úvodu Američané nechají na pokoji, tak naivní jsme nebyli. Letěli jsme nad mraky a jen čekali, odkud a kdy se na nás něco přizene. Tušení mě nezklamalo. Přelétávali jsme severní pobřeží Jižní Ameriky, když nás dostihlo několik laserových paprsků z letadel vznášejících se těsně nad mraky. Běžné letadlo ani raketa by jim nejspíš neodolaly, ale tefirské pole je zachytilo beze škody. Letěli jsme dál.

»Proč je neprohodiš na Gehennu, jako ta letadla u Nového Německa?« napadlo Rost'u.

»To není dobrý nápad,« mávl jsem rukou. »Tohle nejsou agresori, ale obránci. K těm se musíme chovat úplně jinak.«

»Obránci až u Jižní Ameriky?« pochyboval Rost'a.

Předvoj americké letecké armády jsme nechali vzadu a mířili přes Floridu k Washingtonu. Při rychlosti družic jsme tam byli za čtyři minuty. Eskadra pěti vimaanů zůstala viset nad parkem před Bílým domem, šestý se beze spěchu snesl dolů ke známému velkému schodišti.

»Počkej na mě, jdu vyjednávat,« řekl jsem Uaxio. »Kdyby se stalo něco nepředvídaného, vzlétni vzhůru a prohod' se k vám, ve východním Sasku se v případě nouze sejdem.«

»Pořád ještě Američanům věříš?« pokusila se mě zviklat.

»Nemusíš se o mě obávat,« usmál jsem se. »Dvanáct původních kombinéz od Árjů jsme předělali na řízení pomocí qura, proti střelným zbraním jsou bezpečné.«

»Tefirky z družiny první Belial nezachránily.«

»Kombinovali jsme útok střelnými zbraněmi s qurem. Američané quro nemají.«

»Mohli by to kombinovat s laserem.«

»Jisté riziko to je, doufejme, že je to nenapadne.«

Vyskočil jsem z letadla s bílým kapesníkem. Na schodišti i na střeše se zablesklo a vedle mých nohou vyskočily puchýřky prachu. Nějaké odstřelovače jsem tu mohl čekat.

»Střílet po parlamentářích se nikde za fair play nepovažuje!« vykřikl jsem nazlobeně, ale kráčel dál s kapesníkem v ruce přímo proti velikému schodišti.

»Stát!« zněla odpověď. »Nebo budeme střílet!«

»To už jste přece začali,« odpověděl jsem jim, ale pro dobrou vůli jsem zastavil. »Chci vyjednávat s vaším presidentem.«

»Tady nikdo není! President odletěl.«

»Zavolejte tedy někoho jiného,« odušil jsem. »Někdo tu musí být!«

»Je tu jen ochranka Bílého domu!«

»Nemáte telefony?« odsekl jsem. »Nebudu honit presidenta jako zajíce po celých Státech!«

»President není zajíc, aby utíkal!«

»Ať sem tedy přijde!« navrhl jsem jim bezelstně. »Bát se mě nemusí. Už byste měli vědět, že ctím fair play víc než vy!«

»To je urážka!«

»To je konstatování skutečnosti poté, co jste na mě jako na parlamentáře stříleli. Chcete to popřít? Máte u mě vroubek, ale na prkotiny se nebudeme ohlížet. Zavolejte mi někoho odpovědného a vyříd'te, ať si pospíší, jednání spěchá. Jde o životy, o mnoho životů. Upřesním to. O hodně **amerických** životů. Ty by vás snad mohly zajímat, ne?«

»Napadli jste nás bez vyhlášení války!«

»Nové Německo jste bez vyhlášení války napadli vy, ale to nebudeme rozebírat, to nespěchá. Máme horší problém. Jde nám o letecký svaz, který jste poslali přes Třetí Zemi. Je tam v pasti jako moucha na mucholapce a nemůže se z ní dostat. Třetí Zemi se říká Gehenna, to znamená peklo, hell, rozumíte? Je tam smrtící radioaktivita a jestli odtud vaše letadla včas nedostaneme, vaši chlupci zemřou. Mají ale atomové bomby a jsou odhodláni je použít. Takovou hrozbu dál pustit nemůžeme.«

»Tak je pusťte zpátky domů!«

»Poslyšte, nebudeme se dohadovat přes schodiště,« řekl jsem našťvaně. »Sežeňte k jednání někoho odpovědného! Nebo si ho máme hledat sami?«

»Tady nikdo není!« zněla opět stejná odpověď.

»Dobrá, půjdeme si někoho najít,« rozhodl jsem se.

Otočil jsem se a zapochodoval zpět do vimaanu. Nikdo už po mně nestřílel, aspoň to.

Pentagon našťestí nebyl daleko. Vimaany zůstaly nad ním a já jsem slétl níž. Dole pod námi bylo mrtvo, nic se tam ani nehnuło. Chvíli jsme čekali, zda se něco přece jen bude dít, ale po půl hodině jsem ztratil trpělivost.

»Bud' nás chtějí vytočit, nebo všichni někam zalezli jako syslové. Tak nebo tak, jejich piloti by to odnesli. Musíme na to jít jinak, když už papalášům na životech vlastních lidí nezáleží.«

»Jak si to představuješ?« zajímalo Uaxio.

»Nejprve musíme zachránit ty z Gehenny,« řekl jsem s jistotou. »Přetáhneme je na Ribge proti jejich vůli. Jejich letadla nemohou klást odpor.«

»Jak si to představuješ?« sondovala mě Uaxio.

»Máme dvě možnosti,« rozváděl jsem svou myšlenku. »První, letět jim v čele a stavět cestu. Druhá, zorganizovat na to štafetu.«

»První možnost znamená vystavit naše letadlo soustředěné palbě a navíc nebezpečí, že v některém z letadel bude atomová puma, které vimaan neodolá. Druhá možnost nese riziko, že někdo z Američanů atomovou bombu odpálí nad obydlenou oblastí, nad kterou budete jen prolétat,« namítala Uaxio.

»Přeprava na Ribge bude záležitost okamžiku,« namítl jsem. »Jde o cestu přes čtyři propusti: Gehenna - Pegsda - Cifuri - Loaneb - Ribge. Když otevřu propust během půl vteřiny, všechno potrvá jen dvě vteřiny. Při štafetě počítám s větším zpožděním, ale opět do pěti vteřin.«

»Příliš riskuješ pro někoho, kdo by měl být potrestán.«

»Potrestán, ano, souhlasím. Ale ne smrtí.«

»Mínění Xijtry je, že by i smrt byla spravedlivá.«

»O trestání můžeme hovořit potom,« trval jsem na svém. »Teď jim hrozí bezprostřední zkáza.«

»Hrozí. Ale i těm, kdo zastřelili Belial a malé děti. Byli tam přece také.«

»Skutečných vrahů je jen pár.«

»Všichni se k tomu chystali,« neustupovala Uaxio. »Chystali se vraždit nevinné lidi a nemají žádnou výmluvu, když si na to brali takové zbraně.«

»I kdyby bylo jen deset nevinných, nesrovnal bych si se svým svědomím nechat je tam.«

»Máš příliš soucitné svědomí,« řekla Uaxio. »Znám tě dlouho, ale tohle přeháníš. Máš ale i trochu pravdy a sněm Xijtry se rozhodl podporovat tě do okamžiku, kdy tvé počínání ohrozí i někoho jiného než tebe. Nebudeme ti bránit v provedení první varianty, kdy je nebezpečí pro světy mezi Gehennou a Ribge menší. Druhou možnost ale nepodporujeme. Je mi líto, ale nemůžeš vyloučit ani riziko odpálení atomové bomby v obydleném světě.«

»Také si myslím, že je spravedlivější riskovat sám, než abych ohrožoval jiné,« odušil jsem. »Dobrá, teď musíme vyřešit úpravu konvertorů, aby byly říditelné jen ovladači využívajícími quro.«

»To bude maličkost,« podotkla Uaxio.

Abych jen planě nediskutoval, přeletěl jsem na Ribge, kde jsem požadovaným způsobem seřídil stávající konvertor. Pak jsem se vrátil na Loaneb a totéž udělal s konvertorem u Ciropeg.

»Beru riziko na sebe,« řekl jsem pak Uaxio. »Znamená to, že se musíme rozloučit. Chceš se vrátit na Xijtru, nebo by se ti více zamlouvalo přesehnout si k někomu jinému?«

»Také mohu riskovat sama za sebe a v tom případě bys mě neměl ze svého letadla vykazovat.«

»Nevykazuji tě, jen ti musím připomenout, že nebezpečí bude větší než ve vimaanu Árijů.«

»Vím to,« odušila klidně. »Nezapomeň na to, až budeš jednat s protivníkem.«

»Neboj se, ani já nejsem sebevrah,« ujistil jsem ji.

Zajatecký tábor na Ribge jsme měli, mohli jsme akci zahájit. Pro jistotu jsem vyzkoušel řetězové otevírání propustí mezi Pegsda a Ribge. Proběhlo hladce, ale to nic neznamenalo. Až poletíme naostro, nebude čas na váhání. Naštěstí jsem mohl využít robotů, ale s patřičnou ostražitostí, nemusely by se rozhodnout správně a každý omyl by nás mohl přijít draho.

»Zkusíme to,« zavola jsem pomocí gunisu.

Připravil jsem se - a skok na Gehennu...

V prvním okamžiku jsem omrkl přístroje. Všechno se zdálo být v pořádku. Štít nebyl dokonalý, trochu propouštěl radioaktivitu, ale na tu vadu mě upozornili. Naštěstí jí nebylo tolik, aby mi to vadilo.

Rychle jsem se rozhlédl po okolí.

Letadla tu nebyla. Odhadl jsem, kde jsem je asi viděl minule a zamířil tam. Záleží i na tom, zda se odtud nehnuli. Druhá možnost by byla nepříjemnější. Ale neuletěl jsem ani tisíc kilometrů a měl jsem je pod sebou jako na dlani. Stále se vznášeli, ale několik letadel přistálo na radioaktivní půdě Gehenny, takže s jejich posádkami budou už v této chvíli zdravotní problémy.

»Jak jste se rozmysleli, mariňáci?« zavola jsem je veselejším tónem.

»Nevzdáme se!« zněla sebevědomá odpověď. »Jsme nejlepší ze všech armád na světě!«

»To vám neberu,« připustil jsem. »Jde mi o to, abyste brzy nebyli nejlepší mrtvolky.«

»Nestarejte se!«

»Proč ne? Víte, vy elito světa, co se stalo na Zemi, zatímco se tady rekreujete? Nejprve jsme smetli na

hromádku popela vaši armádu v Novém Německu, pak jsme navštívili Washington a Pentagon. Musíme uznat, jste lepší než vaši nadřízení. Všude se před námi schovali do nor jako sysli.«

»To je lež!« rozzlobil se někdo.

»Nevšimli jste si, že jsme vám sem přidali pár letadel, kterým se podařilo odstartovat z letadlové lodi Missouri? Jejich piloti by vám to mohli dosvědčit, pokud si něčeho stačili všimnout.«

»Nikdo se tu neobjevil!« zaznělo skoro vítězoslavně.

»Ach jo, vy jste je neobjevili a oni vás také ne? Nemáte rádio, abyste se domluvili? Samozřejmě bych byl raději, kdybyste byli pohromadě, tohle zase bude jednání...«

Během rozhovoru jsem se blížil k jejich formaci. Znenadání jsem prudce vyrazil přímo proti nim, aby se nestačili rozprchnout. Nevšimal jsem si několika vystřelených raket, ale zapnul naplno obranné pole, aby po něm část raket sklouzla. Trvalo mi dvě vteřiny, než jsem byl přímo u nich. Předtím jsem si nastavil co největší rozměr propustí. Příliš malý kruh by hodně letadel poškodil, příliš velký by byl energeticky neúnosný a mohl by vysadit, což by byla katastrofa pro letadla, nacházející se na rozhraní.

Kolem mě a skupinky letadel, kterou jsem prolétával, se krátce po sobě rychle mihly čtyři modré kruhy. Hned ten první ale přece jen zavadil o transportní boeing na okraji formace. Letoun se rozpadl na kusy, ale většina letadel proletěla všemi čtyřmi beze škod. Prosmýkl jsem se středem jejich letecké sestavy a pokračoval dál, takže jsem se od amerických letadel vzdaloval. Několik se jich stihlo otočit a poslat za mnou protiletecké rakety, ale byly příliš pomalé.

»Nacházíte se ve světě zvaném Ribge,« loučil jsem se s nimi do rádia. »Je to prázdný svět, ale na rozdíl od Gehenny tu není radioaktivita, pokud si to sami nezaneřádíte. Připravili jsme vám na nedalekém ostrově městečko z přenosných domků. Nezničte si je zbytečně, jsou tam pro vás. Počkejte tam, dokud se o vás nerozhodne.«

Nečekal jsem na jejich reakci a zmizel modrým kruhem na Loaneb.

»Tohle ti tedy vyšlo,« komentovala spokojeně Uaxio.

Vrátil jsem se ještě na Gehennu, kde zbyla menší část flotily. Se zbytkem bylo ale lehčí pořízení. Snadnost, s jakou většina letadel zmizela, na ně přece jen zapůsobila.

»Poslyšte, mariňáci,« oslovil jsem je rádiem, »Kdybychom vás chtěli pobít, dávno byste byli na prach. V tom radioaktivním pekle nemůžete přežít, pochopte to konečně! Musíte už na sobě pociťovat příznaky nemoci ze záření!«

»Zase chcete, abychom se vzdali? To už tu bylo! My se nevzdáváme!«

»Mohli bychom vás tu nechat shnít a za pár dní by bylo po vás, ale rozhodl jsem se dostat vás ven třeba po jednom a já to udělám! Záleží ale i na vás. Čím víc se budete bránit, tím mi to potrvá déle a tím hůř. Především pro vás.«

»Mariňáci se nevzdávají!«

»To už tady bylo,« odsekl jsem netrpělivě. »Pro mě za mě se nevzdávejte, ale zůstat tu nemůžete. Přenesu vás na Ribge i se zbraněmi jako ostatní a tam si pro mě za mě vzdorujte. Důležité je, že vám tam nebudou ťukat geigery. Většina vašich letadel tam beztak je, odnesl to jen jeden stroj, když zavadil o okraj brány, ale to jste jistě viděli. Je mi jedno, kolik vás je a jaké máte zbraně. Ani na Ribge nám nemůžete škodit, ale tady na Gehenně jste každou sekundu tvrdě ozařovaní, což to nechápete?«

»Co od nás chcete?« odpověděli zaraženě.

»Nechci vás likvidovat a nebude mi ani vadit, když na mě budete střílet, můj letoun neohrozíte, jen si snížíte palebnou sílu. Slétněte se ale do houfu, ať vás tam nemusím tahat po jednom. A dávejte pozor na modrý okraj propustí! Kdo bude příliš na okraji, riskuje, že ho to překrojí.«

»Používáte pořád protiprávně ty ďábelské letouny?«

»Používáme, ale ne protiprávně. Je to naše válečná kořist od tefirů z Gehenny. Ty letouny vydrží atomový výbuch, nevadí nám radioaktivita a z vašich střel si také nic neděláme.«

Jen váhavě se Američané slétli do sevřenější sestavy. Tentokrát jsem neudělal žádný překvapující manévr. Prostě jsem se k nim přiblížil a spustil program, který kolem nás prohodil čtyři modravá kola.

»Dvě stě kilometrů severovýchodně najdete ostrov s městečkem z přenosných domků,« radil jsem jim. »Nejspíš se tam setkáte se zbytkem flotily. Domluvte se s nimi a pro mě za mě jedněte, jak uznáte za vhodné, do toho se vám už míchat nebudeme.«

»Vy už s námi nebudete vyjednávat?«

»Nejprve musím vytáhnout z radioaktivního pekla Gehenny ještě pár vašich letadel,« ujistil jsem je.
»Nejste tu ani zdaleka sami. Vám tu nic nehrozí, oni proto mají přednost.«

Zmizel jsem jim a brzy jsem byl opět na Gehenně. Za půl hodiny jsem našel letadla, prohozená z Nového Německa. Část jsem jich sem poslal já, část Jára, který musel na Novém Německu odrazit dva americké nálety a zlikvidoval je stejnou cestou. Tihle byli ke svému štěstí vstřícnější než mariňáci a dali se přemluvit, když jsem jim slíbil, že je vytáhnu z okolního radioaktivního pekla a budu po tu dobu dodržovat příměří. Za pár vteřin byli na Ribge a letěli směrem, který jsem jim poradil. Co budou dělat dál, mě nezajímalo. Zamýšlel jsem vyjednat jim návštěvu lékařů z Firhoi, ale i to mohlo počkat.

Vrátil jsem se s ostatními nad Nové Německo, kde zatím Jára udržoval pořádek. Odrazil dva nálety Američanů, jeden krátce po odletu našich vimaanů, druhý pozdě v noci. Podle mého vzoru je prohodil na Gehennu, už jsem to věděl a schvaloval jsem mu to, a pak už se žádné další nebezpečí neobjevilo. Jára ale nezůstal u defenzivy. Obrátil se rádiem na velitele amerických lodí, dal jim ultimátum a pohrozil jim, že je nahází do radioaktivního oceánu Gehenny, když se do té doby nevzdají i se všemi vojáky na ostrově.

Americký velitel buď pochopil, že to Jára myslí vážně, nebo už to stačil konzultovat s velením, ale nařídil svým vojákům sestoupit do přístavu a nalodit se.

»Správně, Járo,« komentoval jsem.

»Tati, v Americe se něco děje,« řekl trochu nejistě. »Americký prezident prý havaroval v letadle, Spojené státy drží smutek a je tam zmatek. Asi nebudeš mít s kým jednat.«

»To je přece jednoduché,« usmál jsem se na něho. »V takovém případě je u nich prezidentem do konce volebního období samočinně viceprezident. Budeme tedy jednat s ním.«

»Možná, až se to tam trochu uklidní,« zrazoval mě.

»Aspoň se teď můžeme více věnovat příteli Schmidkemu,« povzdychl jsem si.

»Co chceš dělat?« vyzvídal Jára.

»Poletím za ním do Izraele,« neskrýval jsem svůj úmysl.

»Sejdeš se s ním, ale ve vězení, až tě zavřou!« varoval mě.

»To by mi nevadilo,« ujistil jsem ho. »Izraelci nemají vězení bezpečná před našimi propustmi. V nejhorším bych vzal Schmidkeho do Xijtry, jako vytáhla ze Země Uaxio mě. Myslím si ale, že ho Izraelci propustí. Nebudou mít zájem soudit nevinného.«

»Oni ho nepovažují za nevinného,« namítl umíněně Jára.

»Přesvědčím je,« opáčil jsem klidně. »Uaxio mi v tom směru slíbila pomoc.«

»Jestli se ti to podaří, smeknu před tebou,« vyhrkl.

»Dobrá, sežeň si zatím klobouk,« souhlasil jsem.

Svatokupec

Let do Izraele trval krátce. Člověk si rád zvykne na pohodlí, doprava rychlostí družic patřila k těm příjemnějším stránkám technického pokroku. Tentokrát se mnou kromě Uaxio seděli v letadle i Silnur a Bretil, dva tefirové ze světa Firhoi.

Pohled na starodávný Jerusaleem mě potěšil. Každý člověk uvítá možnost podívat se na místa tak známá a přitom exotická, jako bylo tohle starodávné město. Dole o nás už věděli, radarový systém je varoval. Jakmile jsem zapnul rádio a požádal je hebrejsky o povolení k přistání za účelem vyjednávání, dostal jsem jejich odpověď. Či spíše strohou výzvou, abych okamžitě zmizel.

Nezdvořilost jsem přešel bez povšimnutí a opakoval žádost.

»Opusťte ihned náš vzdušný prostor!« trvali na svém. »Jinak použijeme všech prostředků, včetně sestřelení vašeho letadla!«

»Zajímalo by mě, jak to chcete provést?« odpověděl jsem klidně. »O mé sestřelení se tento týden marně snažilo tisíc amerických stíhaček. Použily na to i atomovou nálož. Bez výsledku. Těžko můžete mít něco silnějšího. Ale to je jedna věc. Druhá je, že chci svědčit u vašeho soudu a vy mi tuto možnost odepřít nemůžete.«

»Odepřeme, jste spoluviník!«

»Odepřete-li mi tu možnost, zlikviduji na oplátku stát Izrael,« řekl jsem tvrdě.

»Genocida Židů se nepodařila ani Hitlerovi! To by byl největší zločin v historii!«

»Zlikviduji stát Izrael, aniž bych jedinému z Židů zkřivil vlas na hlavě,« doplnil jsem klidně.

»To... to snad ani není možné!« zněla zaražená odpověď.

»Je to možné, ale nechtějte, abych vám to vysvětloval. Stačí mi promluvit a padne vaše vláda.«

»To je absurdní! Nesmyslné! Jak to chcete udělat?«

»Umožněte mi raději to svědectví před soudem,« pokračoval jsem dobráckým tónem. »Zajistěte ale jednání bez účasti veřejnosti, aby to nemělo nedozírné následky.«

»A když na to nepřistoupíme?«

»Mám s sebou malý, ale výkonný televizní vysílač,« ujistil jsem je. »Nedokážete mě sestřelit ani zabránit mi ve vysílání. Než odvysílám desetinu mých dokumentů, stát Izrael se zhroutí.«

»Myslíte, že něco takového zможou pouhé dokumenty?« nevěřili mi.

»Ujist'uji vás, že to bude síla, jakou rozhodně nečekáte.«

»Počkejte... dejte nám hodinu na rozmyšlenou.«

»Rozmýšlejte,« přistoupil jsem na jejich požadavek. »Mám dost času. Hodinu? Dávám vám dvě.«

Vypnul jsem vysílačku a pohodlně se posadil.

»Prosím tě, Oto, co to máš za dokumenty, které by vedly až k pádu vlády?« zajímala se Uaxio.

Překvapila mě dokonale. Poprvé na mě nepromluvila německy, ale hebrejsky, řečí, kterou jsem vedl hovory s těmi dole. Jak se té řeči naučila? Ode mě ne, ale ovládala ji. Neměl bych se ale tak divit, paměťové **borůvky** jsme přece měli právě od nich.

»Na Firhoi nám věnovali záznamy, pořízené kdysi dávno jejich předky na Zemi,« vysvětloval jsem jí. »Záznamy končí před čtrnácti sty lety, ale jsou nesmírně zajímavé.«

Silnur i Bretil se chápavě usmáli. Že by uměli hebrejsky? Nic bych za to nedal, bylo by to možné. Belial Naarská hebrejsky uměla a Silnur patřil ke starší generaci, mohl by tedy...

»No a co?« divila se. »Jak to souvisí se současnými vládami?«

»Ty záznamy se budou muset zveřejňovat jen pomalu,« řekl jsem. »Uveřejnit je naráz, položí se všechna lidská náboženství! Státy založené na náboženství by šly ke dnu také.«

»Myslíš, že by pravda o vaší dávné minulosti mohla být pro současné lidi tak zlá?«

»Pro některé ne,« povzdychl jsem si. »Ale pro náboženské státy to bude konec. Až se muslimové dozvědí, že jejich miláček prorok Mohamed neutíkal pro neochvějnou víru, ale pro spolupráci s ďábly, nedopadne to dobře. Archanděl Gabriel, který mu poskytl jeho vnuknutí, byla ve skutečnosti maršálka Baalů Gabriela Affariss, která s ním provedla obvyklý trik, využila ho proti jiným jelimanům z Mekky. Proto ji tak rychle dobyl. Ostatní kolaboranti měli podobnou úlohu a že se jimi naše pradávno dějiny jen hemží! Árvové lidi na naší Zemi vyvražďovali, Baalové si s nimi hráli jako kočka s myší a ostatní kmeny tefirů nebyly o nic lepší.«

»No a co? Vždyť se to odehrálo před tolika generacemi!«

»Možná je to promlčené, ale nechci vidět, jak se Židé vyrovnají s vědomím, že král Šalamoun a David byli agenti d'áblů a královna ze Sáby d'áblice. Čím porazil David Goliáše? Prakem? Kdepak, *elbifybem*, získaným za své věrné služby. A už vůbec nechci vidět, jak Židé unesou, jak poníženě se jejich národní hrdina d'áblům klaněl a co všechno jim nasliboval. Nebo jak parádně podrazil svého kamaráda Uriáše! Tefirové to tenkrát zaznamenávali s gustem, oni skutečně byli tak... jedovatí. Dnešní jsou jiní, ale jejich staré záznamy jsou nelítostné a bohužel pravdivé.«

»To nedokážeme posoudit,« otrásla se Uaxio. »Bude to záviset od toho, jak hodně jste vy lidé na své vlastní historii vázaní.«

»Právě. Ti nábožensky založení budou vyvedeni z míry. Fanatikové asi svědectví tefirů odmítnou jako d'ábelskou lest, ale pravdu nedokáží potlačovat ani sami před sebou, natož před ostatním světem!«

»A ty chceš tímhle vydírat izraelské soudce?«

»Na ně vyrukují s pravdou o generálu Schmidkovi,« sliboval jsem jí. »Alfréd byl v roce pětáctýřicet šestnáctiletý mladiček, to je prostě fakt. Uvažuj trochu!«

»Hurtiga ale také zařadili mezi zločince!«

»Já jim dám!« kasal jsem se. »Takovou lež! Ale zajímali by mě ti svědkové! Lžou o sto šest a nevdají jim, že ubližují nevinnému? Ti jsou největší podraz, to vím už teď.«

»Mohu ti pomoci?« nabídla se Uaxio. »Jestli to správně chápu, záleží ti na dokázání doby jeho narození. Mohu to u vás lidí určit z krve s přesností na týden. Pomohlo by ti to?«

»Že se ptáš!« rozjasnil jsem se. »Tím by se to zjednodušilo!«

Nehybné čekání, až se ti dole rozmyslí, bylo asi nejdelší za poslední rok. Měl jsem sice dost času, ale také jsem byl netrpělivý. Konečně se ti dole ozvali.

»Pošlete k nám svého vyjednaváče! Projednáme to.«

»Počkej tu na mě,« požádal jsem Uaxio.

»Kdyby se dělo něco nečekaného,« domlouval jsem se zatím se Silnurem, »odletěte s vimaanem na Xijtru, sejdeme se tam.«

Xijtra byla nejvhodnější místo. Silnur s vimaany létat uměl a ovládač konvertorů by také zvládl. Jen na Gehennu letět nesměl, měl variantu pro lidi, bez řízení qurem, uvízl by tam jako před ním Američané.

»Dej na sebe pozor!« starala se Uaxio.

»Neboj se o mě,« usmál jsem se. »Nevidíš? Mám na sobě osobní ochranný štít Árjů, upravený k ovládnutí qurem. Běžné zbraně mi neublíží.«

»Dělej, jak myslíš,« stáhla se tedy.

»Vezmi si ještě tohle,« podával mi Bretil veliký zlatý šperk s diamantem. »Je to kamera, připni si ji na čepici nebo na oděv, ať máme dokument i z toho jednání. Ne že bychom byli tak jedovatí, jak jsi tvrdil, ale pravda se beztak neutají.«

Ti dva tedy hebrejsky uměli. Neměl jsem ale co skrývat, přijal jsem šperk s úsměvem a připnul si jej na košili u krku.

Vimaan klesl na zem. Vystoupil jsem a Silnur za mnou zavřel dveře. Přijížděla sem policejní auta. Přátelsky jsem jim zamával.

»Pojedete s námi!« oznámili mi stroze.

»Proč ne?« usmál jsem se a nasedl do policejního vozu.

Jeli jsme se zapnutými houkačkami, auta nám uhýbala s cesty, i když, po pravdě řečeno, provoz na ulicích nestál za řeč, lidé byli zalezlí a nedůvěřivě vzhlíželi k vimaanům, zavěšeným nad městem. Policejní auto se hnalo středem ulice a ječelo sirénami, snad aby ukázalo, kdo je tady pánem. Napadlo mě, že je to absurdní, nejprve ztratili hodinu a teď to chtějí dohnat po vteřinách?

Brzy jsme přijeli před honosnou budovu.

»Zde je soud,« oznámili mi suše. »Už vás tam čekají.«

»Nenechám je čekat dlouho,« slíbil jsem.

Vystoupil jsem a následoval policisty hlavním vchodem do budovy. Jeden mě náhle popadl hrubě za rameno. Naježil jsem se čistě reflexivně, okamžitě mě pustil a jeho tvář se zkřivila bolestí.

»Promiňte, ale nedotýkejte se mě,« omlouval jsem se. »Plášť od d'áblů by vám mohl nechtíc ublížit.«

»Já na ďáblы nevěřím!« odvětil nasupeně policista, ale sykal přitom bolestí.

»Měl byste,« poradil jsem mu dobrácky. »Oni skutečně existovali a jejich potomci dosud žijí, na vaší víře či nevíře nezáleží.«

»To nejsou ďáblové!« odsekl policista. »To jsou přece lidé, skoro stejní jako my.«

»Ano, dá se to tak říci,« přikývl jsem. »To ale nic nemění na tom, že pro nás byli jejich předkové symbolem zla.«

»A vy se s nimi spolčujete!« vybafl na mě jiný.

»Proč ne?« pokrčil jsem rameny. »Oni našťestí z barbarství vyrostli. Zato my máme co dohánět.«

Prošli jsme chodbou a vstoupili vysokými dveřmi do sálu. Ano, tady byl soudní dvůr, nemuseli mi to ani říkat. Přivedli mě k široké lavici a dovolili mi posadit se. Čekal jsem, až přivedou generála Schmidkeho, ale nikde jsem ho tu neviděl.

Soudní dvůr všude na světě přichází zvolna, důstojně a v talárech, aby se jeho příchod nedal jen tak přehlédnout. Asi to souvisí s pověrou, že bohatství dává patent na rozum. Slušnost velí povstat, když vstávají všichni, ale jakmile se soudci posadili, sedl jsem si také.

»Obžalovaný, vstaňte!« ozvalo se.

Rychle jsem se rozhlédl, kde je Schmidke, ale soudní stráž mě rychle dloubla, abych se postavil. Konečně mi došlo, že bych měl být jediným obžalovaným - já. Così se ve mně v té chvíli ale vzepřelo a zůstal jsem sedět. Nejsem tu přece jako obžalovaný, ale jako svědek! Museli by mi sdělit obvinění, vyslechnout, ale aby hned začali soudem? To by si žádný civilizovaný soud dovolovat neměl!

Dva strážní přiskočili, aby mě zvedli. Už jsem dobře odhadoval, jaká síla qura nezabíjí, takže jsem ji proti nim použil. Oba strážní se bezvládně sesuli na podlahu. Teprve teď jsem pomalu povstal, zatímco nejbližší zřízení volali lékaře. Asi deset strážných na mě namířilo samopaly a kdo mohl, odtáhl se co nejdál. Příjemný pocit to nebyl, ale věřil jsem obranným vlastnostem tefirských plášťů.

»Žádám soud, aby mi buď sdělil obvinění, nebo mě považoval za svědka, ale jestli se ještě jednou pokusíte o jakékoliv násilí, budu se bránit tvrději,« řekl jsem nahlas hebrejsky. »Uvědomte si, nejste jen soudem zastupujícím stát Izrael. Současně tady skládáte zkoušku z meziplanetárního práva.«

»Obžalovaný, to je neslýchané!« rozkřikl se předseda soudu. »Nemáte právo nikoho podrobovat jakýmkoliv zkouškám!«

Nová stráž zaujala místo strážných, odvezených zdravotníky, ale udržovala si ode mne úctyhodný odstup. Ne že by se mě báli, ale kdo se dobrovolně tlačí k člověku, na kterého míří deset samopalů? Mělo to ale výhodu, nikdo se mě nepokoušel ani dotknout, natož aby projevoval nějakou hrubost.

»Nikoho nezkouším a zkoušet nebudu,« odpověděl jsem klidně. »Zkoušejícími jsou zástupci světa Firhoi. Průběžně je informuji, mám tu jen funkci svědka a kameramana. Obžalovaným nejsem, protože mi do této chvíle nebylo sděleno obvinění a to je pro civilizovaný soud hodně podstatná věc. Nebo by měla být. Svévoleň vedený soud by byl vaším posledním.«

»Jste obžalován z ukrývání celosvětově hledaného válečného zločince. Za to hrozí trest od pěti do deseti let vězení,« křísł o mě vrchní žalobce pohledem.

»To obvinění je nesmyslné,« odvětil jsem. »Považuji je za výsměch.«

»Máme hodnověrné svědky, kteří potvrdili válečné zločiny generála Alfréda Schmidkeho!«

»Žaluji je tedy pro křivé svědectví pod přísahou a současně obviňuji tento soud z lehkomyšlné důvěřivosti. To možná není zločin podle pozemského práva, je to ale zločin podle práva Firhoi.«

»Nejste tu od toho, abyste soudil tento soud! Žádné cizácké právo tady neplatí!«

»Soudit nikoho nebudu,« přikývl jsem. »Schmidkeho jsem neukrýval, ani on sám se neměl proč jako ministr policie Nového Německa skrývat. Navíc není vinen žádným válečným zločinem, jak mi tady tvrdíte! Na konci války mu bylo teprve šestnáct let!«

»Pomáhal jste mu změnit identitu! A u Němců, kteří žili na paralelní Zemi, došlo ke zpomalení stárnutí! Nemůžete zpochybnit, že by se tam i starší zločinec dožil naší doby ve zdraví a svěžesti.«

»Mohl by, ale to není důkaz. Mám ale svědka, který s přesností na týden určí věk kterékoli osoby. K rozmetání vašich svědectví to stačí.«

»Takové svědectví je nemožné a tedy nepřipustné!«

»Pro mimozemšťany to nemožné není. Uvědomte si, odmítat důkazy obhajoby je proti právním řádům zdejšího i meziplanetárního práva, to si žádný soud na světě nesmí dovolit. Jestli prohlásíte jejich svědectví

za nepřipustné, ztratíte oprávnění soudit.«

»Váš *takzvaný* meziplanetární právní řád neuznáváme!«

»Chcete-li soudit občany Nového Německa, budete muset. Nové Německo je mimozemský stát, takže s právním systémem jediného státu Země nevystačíte. Izrael bude mít zřejmě nedozírné problémy ve styku s mimozemskými civilizacemi a bylo by rozumnější informovat se, co se na vás chystá.«

»Vyhrůzkami nás nezastrašíte! Mimochodem, vydírání je ve vašem postavení velice nerozumné. Máte se zodpovídat z ukrývání celosvětově hledaného válečného zločince a ne urážet tento soud nebo stát Izrael!«

»To není vydírání, naopak, poskytují vám cenné informace o něčem, co na vás tak jako tak dopadne.«

»My o vaše informace nestojíme!«

»Také možnost! Vnucovat vám je nebudu! Meziplanetární řád uznává soudy podle místních zákonů, ale nesmí být svévolné. Na Zemi je u civilizovaného soudu zvykem nejprve vyšetřovat a až potom soudit. Vy začínáte soudem, jak vám mám věřit, že je váš soud civilizovaný? Ukažte mi vaše důkazy!«

»To je pohrdání soudem! Vaše situace je už tak nahnutá a vy si ji ještě zhoršujete.«

»Ne moje, vaše situace je nahnutá,« usmál jsem se. »Jste pod dohledem meziplanetární právní obce a co se tady děje? Chcete prohlásit za nepřipustné svědectví mimozemských expertů, soudit bez důkazů, to by byla pěkná vizitka pozemského právního přístupu! Vidět vaše důkazy mám právo!«

»Vyšetřování bylo ukončeno před tímto soudem. Důkazy o vaší vině považujeme za dostatečné.«

»Ale, ale! Soud ještě nejednal a už shledal důkazy dostatečnými? Ba ne, mám právo vidět je předem! Chtěl bych vidět především důkaz stáří generála Schmidkeho, všechno ostatní je bezcenné.«

»Soud s generálem Schmidkem ještě neskončil, není možné jeho závěry předbíhat. Vaše kauza je jiného druhu a máme tu jiná svědectví. Jako svědek obžaloby je tu občan Spojených států Albert Worisek. Přednesl svědectví o hromadných změnách v matrikách Nového Německa před návratem na Zem. Máte štěstí, že tu ještě je a můžeme ho předvolat.«

Než přivedli svědka, posadil jsem se. Naštěstí jsem nečekal dlouho, svědek byl zřejmě v budově. Albert Worisek byl nenápadný chlápek, který bez mrknutí oka přísahal, že v matrikách Nového Německa došlo krátce před přesunem na Zem ke změnám identity většiny Němců. Jako důkaz předložil soudu list papíru, údajně *vytržený z původní matriky Nového Berlína*, a současně fotokopii *nahrazujícího listu ze současné matriky Nového Berlína*, kde bylo na tomtéž místě jiné jméno.

»Ke zkoumání dokumentu požaduji předvolat experta ze země Xijtra,« požádal jsem soud.

»Protestuji!« vyskočil žalobce. »Obžalovaný používá nepřipustnou taktiku zdržování! Dokumenty byly ověřeny soudním znalcem a jejich pravost je potvrzena!«

»Protest se přijímá!« souhlasil předseda soudu. »Nemáme čas předvolávat mimozemské experty!«

»Dvě minuty není zdržování,« ujistil jsem soud. »Mám toho svědka s sebou a mohu ho přivolat ihned. Je na soudu, zda jeho svědectví přijme, ale o zdržování rozhodně nepůjde.«

»Předvolejte si tedy svého experta a soud rozhodne... ehm... podle situace.«

Požádal jsem v myšlenkách Uaxio, aby přišla. Pár vteřin poté vstoupila a žádný soudní zřízenec se jí neodvážil postavit do cesty.

»Protestuji!« hlásil se žalobce. »Svědek obhajoby nemůže přísahat, takže je *a priori* nezpůsobilý k právním úkonům!«

»Na Zemi Xijtra není zvykem přísahat, ale znají tam ručení za pravdivou výpověď,« řekl jsem. »To může nahradit přísahu.«

»Protestuji, takové ručení je právně nedokazatelné!«

»Stejně jako přísaha. Přísaha má smysl pouze u věřících stejné víry.«

»Dobrá, to posoudíme později,« rozhodl předseda. »V čem spočívá jeho svědectví?«

»Dovolíte Uaxio prozkoumat dokumenty pocházející ze Země Xijtra? Mají být z jejího světa, ona to tedy posoudí nejlépe.«

»Dovolit to můžeme. Dokument jsme zkopírovali, takže ani jeho případné poškození neovlivní průběh soudu,« svolil soudce.

Uaxio převzala sporný papír chapadlem. Současně ze své vnitřní torby vytáhla přístroj podobný mikroskopu. Položila jej na stůl a chvíli se do přístroje jedním okem dívala.

»List toho materiálu je organické povahy,« řekla po chvíli hebrejsky. »Jde o rostliny stromovitého charakteru, které mají místo listů drobné zelené jehličky. Ty se na Xijtra nevyskytují. Považuji za vyloučené,

že tento materiál pochází ze země Xijtra.«

»To jsem si mohl myslet,« komentoval jsem to. »Falsifikát na obyčejném pozemském papíru!«

Neudržel jsem se, ale soudní zvyklosti jsem tak jako tak nedodržoval, předseda soudu mě napomínal jen aby se neřeklo, že na mou drzost úplně rezignoval.

»To není důkaz!« vykřikl žalobce. »Ten papír mohl klidně pocházet ze Země! Němci si jej mohli na útěku v pětačtyřicátém roce přinést s sebou!«

»Strom, ze kterého je vyroben materiál tohoto listu, byl živý ještě před dvěma roky a sto padesátí dny,« pokračovala nevzrušeně Uaxio, aniž vzhledla od přístroje. »Podle slunečního indexu pochází z odlišné zeměpisné šířky, než odpovídá enklávě Nový Berlín. Jeho původ určuji podle vašeho označení na čtyřicátý čtvrtý stupeň zeměpisné šířky plus minus tři stupně.«

»Tomu odpovídá pruh severu Spojených států podél hranic s Kanadou,« doplnil jsem. »V Evropě se tam nachází Francie, Itálie, Balkán, Kavkaz a jižní část Ruska, v Asii Mongolsko a Čína. Německo i Rakousko jsou úplně mimo. Ke zjištění stáří papíru můžete použít i radiokarbonovou metodu. Není tak přesná, ale zjistíte, že materiál pochází ze současné doby a nemůže být uznán jako svědectví z doby minulého tisíciletí. Odhadoval bych, že ten falsifikát na kanadském papíře pochází ze Spojených států.«

»To by byl závažný důkaz,« připustil soudce. »Dovolíte mi ale ověřit si takové tvrzení? Mám tu jiný papír, jehož původ znám. Ať se na něj svědkyně podívá!«

Uaxio převzala čistý list papíru a chvíli jej zkoumala.

»Materiál pochází ze stromů jiného druhu než předchozí,« řekla. »Ten strom měl tuhé listy. Je také mladší, strom byl živý ještě před rokem. Sluneční index určuje původ na třicet pět zeměpisných stupňů plus minus tři stupně.«

»To odpovídá, ten papír je skutečně z jižního Libanonu,« řekl soudce spokojeně. »Zeptám se tedy svědka žalobce, co na to říká?«

»To není možné, ctihodnosti...« koktal Worisek. »Ten papír zaručeně pochází z původní německé matriky. Experti to přece jasně potvrdili!«

»Stojí tu očividně tvrzení jedněch expertů proti tvrzení expertů jiných,« konstatoval soudce. »Ale tvrzení mimozemské expertky jsou závažná, rozpoznala i to, co předem rozhodně znát nemohla.«

»Dovolte mi, ctihodnosti, abych vám něco vysvětlil,« obrátil jsem se drze na soudce. »O změnách identity Němců vím stokrát víc než svědek, vždyť jsem je kdysi prosadil. To není přiznání ke zločinu, naopak. Na změnu identit Němců jsem hrdý.«

»Dobrá, jaká je vaše verze?« vybídl mě.

»Svědék zřejmě ví, že jsem v Novém Německu před návratem na Zem prosadil změnu identity většiny Němců. To je ověřitelná skutečnost, nemíním ji zpochybňovat, naopak ji potvrdím. Jde o důvod. Pro jistotu bych se svědka zeptal, pokud se mohu ptát, zdali zná pravý důvod změny identit?«

»Otázce se vyhovuje,« přikývl soudce.

»To je každému jasné!« vyskočil svědek Worisek. »Ochrana nacistických válečných zločinců před odhalením jejich pravé totožnosti na Zemi! Jiná možnost není a nemůže být!«

»Na první pohled to vypadá logicky, ale je to jinak, vážený soude,« usmál jsem se útrpně. »Svědék nikdy nežil v Novém Německu, mohl tam být jen krátkodobě jako turista. Jinak by věděl, že se změna identity týkala jen mladších Němců, kteří díky Hitlerovu obludnému systému neměli jména. Většina dětí narozených v Novém Německu za Čtvrté říše měla totiž místo jmen čísla. Divím se, že to nevíte! Starších ročníků a lidí s vlastními rodiči, kteří jméno měli, se změna netýkala.«

»Moment, co znamená pojem - s vlastními rodiči?« zarazil se předseda soudu. »Každý člověk má přece vlastní rodiče, ne?«

»Obvykle tomu tak je,« připustil jsem. »Zřejmě nevíte o poměrech v Novém Německu za Hitlera.«

Objasňoval jsem pak soudu Hitlerův systém státně řízených bordelů, zvaných Domy Německých Svobodných Matek, kde se německé ženy věnovaly **výrobě** budoucích vojáků Čtvrté říše, návštěv domů podle zásluh na frontě a vojenské výchově dětí v Domech Hitlerjugend, kudy většina dětí procházela.

»V tomto systému rodily německé ženy až pětadvacet dětí. Byl pro Hitlera výhodný vysokými počty budoucích vojáků, ale dětem bral jména a dělal z nich pouhá čísla,« končil jsem. »Jen menší část dětí pocházela ze starodávných rodin. Proti tomu jsem se postavil. Obnovu rodin a náhradu čísel jmény považuji za svůj triumf nad nelidským přístupem. Vzpomeňte si, jak hitlerovci dělali z lidí pouhá čísla už na Zemi!

Ale opakuji, změna identity se netýkala lidí, kteří vlastní jméno měli buď z dřívějšíka ze Země, nebo po rodičích. Navíc se změna neprováděla vytrháváním listů matrik a vlepováním jiných, ale vpisováním jmen do příslušných kolonek, které tam díky německé důkladnosti byly, i když prázdné.«

»Hrozný systém,« oťrásl se soudce. »Zbývá otázka na svědka Woriska, co k tomu může dodat?«

»Můžeme podrobit svědka zkoušce,« navrhl jsem. »Uaxio je odbornice, rozezná i detaily, o jakých se pozemským vědcům nezdá. Pro ni je maličkost zjistit, jak dlouho žil svědek ve světě Xijtra, jak tvrdí. Spektrum jejich slunce se od našeho liší a při dlouhodobé expozici se to projeví. I bez tohoto důkazu bych řekl, že tam nikdy nežil, jinak by musel znát zmíněné skutečnosti, ale ona náhodného turistu od člověka, který tam žil celé roky, bezpečně rozezná.«

»Protestuji!« vykřikl svědek Worisek. »Nestřím, aby se mě ta příšera dotkla! Mám k nim už od války nepřekonatelný odpor!«

»To ani není nutné, slavný soude,« pokrčil jsem rameny. »K prokázání charakteristických změn potřebuje Uaxio kapku krve, kterou může panu svědkovi odebrat kterýkoliv člověk, nejlépe lékař.«

»Myslíte, že to vaše odbornice dokáže zjistit?« zajímal se živě předseda soudu.

»Nejen to, vážený soude,« pokračoval jsem. »Uaxio určí z lidské krve s přesností na týden i datum narození. Můžete si to vyzkoušet na lidech, jejichž totožnost znáte nade vší pochybnost. Máte tu snad více Němců srovnatelného věku. Dejte jí ke zkoumání vzorky krve, odebrané anonymně, aby nevěděla, od koho který pochází. To se dá zajistit. Trvám na té zkoušce především u Alfréda Schmidkeho. Uaxio zjistí, že se narodil v roce tisíc devět set dvacet devět a nemůže být tedy dozorcem v lágru.«

»Zajímavé,« mračil se předseda soudu. »Byl by to nesmírně pozoruhodný důkaz. Můžeme udělat malý pokus. Kapku své krve jí věnuje tady pan přísedící, nebude vám to snad vadit, pane kolego?«

»Naopak, bude to velice zajímavé,« svolil přísedící ochotně. »Přiznám se, jsem na to nesmírně zvědavý a odebírání krve mě v poslední době nijak nevyvede z míry. Zavolejte soudního lékaře!«

Zřejmě byl připraven, objevil se ihned. Musel si odskočit pro náradí, ale v mžiku byl zpátky a zručně odebral z předloktí pana soudce malé množství krve.

Uaxio vážně převzala zkumavku a podrobila ji zkoumání.

»Vzorek obsahuje krev dvou lidí,« řekla po chvíli. »Většina patří muži starému padesát sedm let a dvě stě osmnáct dní, menší část, asi setina, ženě staré dvacet let a sto dva dny.«

»Úžasné!« vykřikl přísedící. »Tento týden jsem dostal transfusi krve. Nevím od koho pocházela, překvapuje mě, že by to mělo být od mladé ženy, ale vyloučit to nemohu. Zato můj věk souhlasí na den přesně, to musím potvrdit!«

»Doporučila bych vám získat z Nového Německa lék, zvaný küfferlin,« pokračovala Uaxio. »Ten vaši nemoc vyléčí. Vaše nemoc je horší, než si myslíte.«

»Na küfferlin mě už můj lékař upozorňoval,« odvětil zaraženě soudce. »Je ale drahý a pojišťovny jej nehradí.«

»Jedna dávka küfferlinu nepostačí,« odušila Uaxio. »Teprve tři až pět dávek vás vyléčí. Transfuse pomáhají jen nakrátko a riskujete postupné zhoršování stavu. Na vašem místě bych to nepodceňovala.«

»Dost!« zastavil ji předseda soudu. »Zdravotní konzultace sem nepatří! Přiznávám, nikdy jsem se nesetkal s takovým znaleckým posudkem, ale stojí za pokus využít jej v kauze Schmidke. Vyšetřování by se dostalo na jiný základ.«

»Nicméně to není všechno,« pospíšil si žalobce. »Žaloba trvá i na obvinění z propagace a podpory fašismu. Také to je velice závažný zločin.«

»Propagace fašismu?« vyprskl jsem smíchy. »Nebo dokonce jeho podpora? Vážně nevíte, že jsem Hitlera osobně zastřelil a postřílel přitom celou jeho družinu?«

»Prosadil jste amnestii německých válečných zločinnů,« vyrazil se svým útokem žalobce. »Chcete to snad popřít?«

»Domnívám se, že jsem svůj postup dostatečně vysvětlil na půdě OSN, ale milerád tady zopakuji, co mě k tomu vedlo,« zamračil jsem se. »Navíc se ukázalo, že bez té amnestie by byl vyvražděný i stát Izrael. Takové argumenty snad každý soudný člověk pochopí.«

»Obžalovaný, k věci!« napomenul mě předseda soudu.

»Dobrá, k věci,« souhlasil jsem.

Už po několikáté jsem musel objasnit, proč jsem na konci starostování vyhlásil tu spornou amnestii.

»Zachránila milion nevinných a dodatečně i Zemi. Kdo by v takové situaci váhal? Nebyl na to čas, vážený soude! Na jedné straně visely životy milionu lidí, na druhé pár desítek lumpů. Zvolil jsem život pro všechny a tvrdím, nemohl jsem jednat jinak.«

»To by se dalo pochopit,« připustil žalobce, »Ale na Zemi, už v bezpečí a klidu, jste přece i proti vůli celého světa na platnosti své pochybené amnestie trval.«

»Chce snad ze mě žalobce udělat člověka bez cti a bez charakteru?« ohradil jsem se. »Můžete to přirovnat k uzavření značně nevýhodné smlouvy v krajní tísní, ale nechtěl bych zažít soud, který bude trvat na zrušení čestného slova, které zachránilo milion lidí! Nejsem politik, vážený soude! Cti si musím vážít mnohem víc!«

»Každý soud musí nestranně uznat, že jste na amnestii neměl právo a nemohl jste ji ani slibovat!« útočil dál žalobce.

»Lituji, ale ani teď nemáte pravdu,« ohradil jsem se. »Amnestii jsem vyhlásil v době, kdy jsem byl řádně zvoleným starostou Nového Berlína a s ním celého Nového Německa. Měl jsem, jako presidenti v některých zemích, právo udělovat amnestie a toho práva jsem využil k záchraně všech.«

»Není možné, aby si některý národ přisuzoval právo promíjet vlastní zločiny, spáchané na jiných národech!« pokračoval žalobce. »Takové právo mu nesmí ostatní státy světa uznat!«

»Připomínám tedy, že jsem národnosti české a dá se tvrdit, že patřím k obětem Němců. Máte ještě jiný argument?«

»Židé Němcům jejich válečné zločiny zásadně neprominou! Dokud budou váleční zločinci naživu, budou za ně právem stíhaní!«

»Dobrá, připomenu vám jinou skutečnost,« rozhodl jsem se vytasit další důvod. »Bez amnestie by se na Zem vrátil zlomek Němců a nevznikl by ostrov Nové Německo. Jak víte, právě tam pronikly na náš svět vimaany z Třetí Země. Výsledkem byly tisíce mrtvých. Kdyby se ale Baalové vynořili jinde, a mohu právem předpokládat, že by to bylo v Kanaánu, tedy v Izraeli, strašlivě by zmasakrovali právě vás Židy. Uvědomte si, nacházíte se na *výsostném dílu* Baalů. Kdybychom je nevyprovokovali k útoku na Nové Německo, objevili by se o něco později u vás. Tady by to dopadlo podstatně hůř. Baalové na Nové Německo svrhli atomovou pumu, kterou jsme jim vrátili okamžik před výbuchem. Pomohla nám náhoda, ale hlavně prostředky hlavonožců. Vám by se to nepodařilo. Němci vás za cenu svých mrtvých zachránili. Jejich oběti se částečně vyrovnávají příkoří, které jiní Němci jiným Židům způsobili.«

»To je sice hezké a dobře se to poslouchá, ale právo musí být naplněno!« trval na svém žalobce. »Vaše povídání nic nemění na vaší vině!«

»Vážený soude, vysvětlete panu žalobci, ať přestane dělat hlouposti,« obrátil jsem se na předsedu. »Opravdu si myslíte, že si můžete hrát na svém písečku a trvat na nesmyslných požadavcích, aniž byste viděli souvislosti? Uvědomte si, v brzké době se chystá setkání civilizací, kdysi nepřátelských na život a na smrt. Vezmete si na svědomí porušení příměří mezi Zemí a tefiry, kteří jsou v pradávném pojetí ti, komu říkáme d'áblové?«

»Dábly sem neplet'te,« napomenul mě předseda soudu. »Tady není místo na náboženské diskuse!«

»Vážený soude, to je krutý omyl!« řekl jsem temně. »Ty bytosti pocházejí ze světa Gehenna, což znamená Peklo. Peklo už není fikce ani náboženská otázka, ale až nepříjemně skutečný svět! Podmínky tam byly tak nesnesitelné, že to část d'áblů nevydržela. Když jsme se s nimi setkali, připravovali se na zoufalý boj se zbytkem pekla a první obětí se stal můj syn! Bylo to vážné a dosud to není uzavřeno! Nějací fanatici se bestiální vraždou osmnácti tefírských dětí nevědomky pokusili o sebevraždu lidstva. To nebyl obyčejný zločin! Životy těch dětí sloužily jako záruka míru, takže to byl zločin šilenců bez pudu sebezáchovy! Uvědomujete si, co tím lidstvo provedlo? Přiblížím to na příkladu, který byste jako Židé měli pochopit. Představte si, že by za Hitlera hodil nějaký Žid do průvodu SA-manů ruční granát. Odhadnete, co by následovalo? Holocaust byl strašlivý, ale takovou nepředloženost by z Německých Židů nepřežil žádný! Nevíte, že já a můj druhý syn v této době jednáme s tefiry? Vypadají jako lidé, ale jsou to skuteční potomci d'áblů. Trvejte tedy na mém odsouzení a budu se vám muset vzepřít, už proto, abych neohrozil jednání a s ním celé lidstvo!«

»Říkáte, vzepřel byste se soudu?« podíval se na mě předseda soudu výsměšně. Pravda, vypadalo to ode mě opovážlivě, ale nikdo si neuvědomoval, že jsou pro mě samopaly strážných neškodné.

»Vy pořád ještě netušíte, co všechno mohu,« povzdychl jsem si. »Nedělal bych to rád, ale nemohl

bych jednat jinak. Nemohu si se svým svědomím srovnat žabomyší spory, když jde o celé lidstvo. Znáte přece poslední události v Novém Německu a jižní Americe? Upřesním vám, že šlo o průzkumná letadla Baalů, ne o válečnou výpravu! Neměli v úmyslu zahájit válku se Zemí, jen se tu porozhlédli a přitom si jen tak mimochodem vystřelili. Jejich atomovou bombu jsme našťestí zachytili a další už nepřišly, ale ani ta bomba nebyla součástí invaze, spíš to byl test. Kdyby se naplno rozpoutala válka mezi lidmi a tefíry, nepočítali bychom mrtvé po tisících, ale po miliardách. Opakuji, oblast zvaná Kanaán byla před tisíciletími jejich. Nemůžete očekávat, že by se vám zkáza vyhnula, naopak, byli byste první na řadě. To by ze zdejších Židů nepřežil žádný. Opakuji, žádný, tedy ani vy. Všichni, co tu jste.«

Po tomhle bylo chvilku ticho. Nebylo divu.

»Tvrdil jste, že máte i nějaké neznámé dokumenty,« naznačil předseda soudu opatrně za napjatého očekávání přítomných. »Mohl byste vysvětlit, jaké problémy by měl Izrael s mimozemskou civilizací?«

»Jistě,« souhlasil jsem. »Navrhl bych ale, abyste mé informace považovali za důvěrné, sami jistě rychle pochopíte proč.«

»Naštěstí soud nestál našim novinářům za pozornost,« řekl ulehčeně předseda soudu.

»Dobrá, pak tedy poslouchejte,« začal jsem.

Vysvětlil jsem jim situaci setkání s tefíry, kteří se na nás kdysi strašlivě provinili, ale dnes by už chtěli žít v míru, kdybychom... to v poslední době nepokazili opět my, lidé Země.

»Místo rozvíjení přátelských vztahů vládne mezi námi napětí, kdy se o přátelství nedá mluvit. Způsobili jsme to ale my, ne oni. Tefírové jsou navzdory dlouhým válkám na vyšší úrovni a v mnoha oborech by nám pomohli. Upřímně lituji, že jsme museli rozvoj našich vztahů přerušit a doufám, že ne nadlouho. Obávám se jen, že každý odklad přijde lidstvo draho.«

»To bychom pochopili,« kývl hlavou předseda soudu. »Ale vrátil bych se k náznaku, že se něco nepříjemného dotkne konkrétně státu Izrael. Myslíte tím, že nás tefírové pohrdlivě nazývali jelimany z Kanaánu, nebo máte na mysli ještě něco jiného?«

»Něco jiného, vážený soude. Archivy tefírů obsahují nesmírné množství pozemských historických faktů. Většina není lidem Země příjemná, jsou ale pravdivé a budeme si muset asi podle nich opravit historii. Jsou nesmlouvavé a většina náboženství kontakt s fakty nesnese a padne. Nábožensky založení lidé jimi budou šokováni. Náboženské státy to nejspíš odnesou také.«

»Izrael není vysloveně náboženský stát! A kromě toho, není možné, že se jedná o podvrhy?«

»Záznamy tefírů jsou na vyšší úrovni, ctihodnosti. Tefírové nemají filmy ani filmový průmysl. Také nepoužívají filmové triky a jejich záznamy jsou důvěryhodnější než film. Bohužel, historická fakta jsou nepříjemná a spousta lidí to těžce ponese.«

»Co závažného v těch záznamech je?« přednesl předseda svou klíčovou otázku.

»Nic více než důkazy o spolupráci našich prapředků s d'ábly. Nejen těch, kterým to vyčítáme, ale i těch, o kterých byste nepochybovali. Byli to vaši dávní předkové, které dodnes oslavujete.«

»Naše náboženství má stejný základ s křesťanským! Nebojíte se, že tyto záznamy uškodí i vám?«

»Dotkne se to většiny světových náboženství,« přikývl jsem. »Mnohých dost nešetrně. Tefírů bylo původně více kmenů. Árjové a Asbeelové lidi na Zemi vyvražďovali, ještě jedovatější bývali Baalové a Zenové, pohrávali si s lidmi jako kočka s myší. Některým namlouvali, že patří k národům vyvoleným k vládě nad světem, půjčovali jim zbraně a pomáhali proti sousedům. Tak se jim podařilo vyvraždit několik vzkvétajících civilizací v Africe, Indii a Číně.«

»Proč to chcete zveřejnit právě teď? Nebylo by rozumnější na všechno zlo raději zapomenout?«

»Zatajování nemá smysl. Buď to uveřejníme sami, nebo to udělají tefírové. Není tomu dávno, co o nás smýšleli jako o podřadných bytostech, jelimanech z Kanaánu. Přesvědčili jsme je, aby nás chápali jako sobě rovné a vyčetli jsme jim všechno, co na Zemi napáchali. Součástí dohod měla být i omluva za jejich příkoří. Přistoupili na to, ale teď by bylo protismyslné jim vysvětlovat, že si nepřejeme tahat na světlo naše hříchy. Proto se proti zveřejnění nepostavím. Mohu to jen pozdržet a získat čas. Na to můj vliv stačí a vám to varování pomůže, přinejmenším se na to stačíte připravit.«

Chvilí bylo ticho. Všichni si to přebírali v hlavách.

»Chcete-li spravedlnost, odsuďte falešné svědky,« pokračoval jsem po chvíli tvrději. »Zaslouží si přísný trest. Přítomný pan Worisek je beze všech pochyb vinen falešným svědectvím. Musel o falšování svých dokumentů vědět. Předložte Uaxio vzorky krve, aby mohla určit věk všech osob. Vyjde najevo, že

lžou i ostatní svědkové. Najít přímé svědky německých válečných zločinů je stále těžší, někteří proto budou mladší, než tvrdí. Uaxio to bezpečně pozná. Alfréd Schmidke není válečným zločincem, poznal jsem ho v době, kdy se váleční zločinci na Novém Německu návratu na Zem neobávali. Každý tam vystupoval buď pod přiděleným osobním číslem nebo pod vlastním jménem, ale neměl důvod měnit si jméno. Schmidke používal své jméno otevřeně a proto tak jistě tvrdím, že je jeho vlastní.«

»Skoro to vypadá důvěryhodně, ale proč by tolik svědků tak shodně lhalo?«

»Za všechno mohou peníze,« odušil jsem. »Šéf policie Nového Německa překázal Američanům, když okupovali Nové Německo. Tam podle mě hledejte stopy a kdo za tím stojí. Jak asi víte, s invazí do Nového Německa je konec. Nemusel bych se v tom konfliktu angažovat a vůbec bych do toho nemíchal tefiry, kdybych neměl s Novým Německem smlouvy a kdyby částí té špinavé akce nebylo vyvraždění tefirských dětí v Čechách. To se bohužel dotklo tefirů na Firhoi, proto teď nad Jeruzalémem visí letadla s jejich posádkou. Tefirové mají úlohu pozorovatelů, ale bedlivě nás sledují a každá nespravedlnost Zemi uškodí. Proto jsem vás na počátku soudního líčení varoval, abyste pečlivě vážili svá slova.«

»Vy jste se spojil – s d'ábly?« zeptal se opatrně přísedící.

»Dá se to tak nazvat,« odušil jsem klidně. »Není to ale zrada Země. Oni už nejsou zlem, jakým byli. Snažím se o navázání spolupráce k prospěchu Země i tefirů, na tom nemůžete najít nic špatného.«

»Máte od nich ale zbraně...« nadhodil zamračeně žalobce.

»Zbraně mám z více stran,« odpověděl jsem mu. »Můj plášť je první válečná kořist, získaná od Árijů. Dokonale chrání před pozemskými zbraněmi od střelných po laserové. Vaši střelci mě nemohou ohrozit. Blesky quro mám od hlavonožců ze země Xijtra. Lidi i zvířata spolehlivě zabíjejí, ale doma si jimi na dálku rozsvěcují světla a zapínám televizor. Největší mou zbraní jsou ale vědomosti. Umožnily mi zničit poslední pevnost Gehenny i zneškodnit pozemskou invazní flotilu, vypravenou do paralelních vesmírů nedávno. Řeknu vám, ten nepředložený pokus o invazi byl medvědí službou Zemi.«

»O jaké výpravě to mluvíte?« vyhrkl předseda soudu.

Musel jsem mu stručně popsat i historii této conquisty.

»Vůbec nechápu, co si od toho Američané slibovali! Vždyť je to proti základním principům jejich země!« divil se jeden ze soudců.

»Podle mě to byla normální loupežná výprava,« řekl jsem. »Jedno je ale jisté, spadla do pastí a je prakticky neškodná. Nedělám si iluze, že bych ten gordický uzel rozmotal, ale něco s tím udělat musím, aby se to nemohlo opakovat. Bohužel mají právě ve Spojených státech problém s havárií presidentova letadla, takže to musím odložit.«

Za nedůvěřivých pohledů přítomných odešel soud k poradě. Brzy se soudci vrátili i s rozsudkem.

»Vzhledem k podaným důkazům dospěl soud k názoru, že obžalovaný není vinen trestnými činy, dokazovanými žalující stranou.«

Soud dopadl dobře a Uaxio v následující hodině přesvědčila soudce o kvalitách svého svědectví, když správně určila všechny anonymní vzorky krve. Její svědectví dokonale smetlo tvrzení falešných svědků v případě Alfréda Schmidkeho. Na konci Druhé světové války byl šestnáctiletým mládíčkem, v žádném případě nemohl být popisovaným dozorcem. Soud případ vrátil vyšetřovatelům a ti nemohli dělat nic než proces zastavit a naopak zahájit stíhání svědků pro křivé výpovědi pod přísahou. Podobně dopadli další američtí svědkové. Ačkoliv někteří vypadali staře a dokumenty to potvrzovaly, narodili se až po válce anebo během ní a nemohli se osobně setkat se žalovanými. Zejména když se ukázalo, že se většina obžalovaných, podle svědků bezpečně identifikovaná, narodila rovněž po válce. Svědectví se tak obrátilo proti svědkům. Ze svědecké lavice se pro křivou přísahu dostali na lavici obžalovaných.

Při té příležitosti jsem se zasadil o zadržované Němce. I kdyby mezi nimi byli váleční zločinci, mezi zadržovanými byli v menšině. Vyčetl jsem soudcům, že pro pomstu ničí nevinné a žádal je, aby co nejvíce jednání urychlili a Němce, zadržované bez jasných důkazů, propustili.

Soudci se rozhodli znovu, pečlivěji prozkoumat falešná svědectví Američanů. Pro některé Němce to, zdá se, neskončilo. Většinu jich ale Uaxio z řad podezřelých bezpečně vyloučila už kvůli věku.

Čekal jsem na rozhodnutí na chodbě soudu, už ne pod hlavními samopalů, teď už jen jako svědek.

»To jste ale měli štěstí!« oslovil mě rusky, asi v domněnku, že mu nerozumím, soudní zřízenec, procházející kolem mě.

»Nejen štěstí, ale především pravdu,« odušil jsem rovněž rusky.
 »To není tak jisté,« odsekl finsky, asi mě chtěl zmást.
 »Proč si to myslíte?« optal jsem se ho rovněž finsky.
 »U nás byste už stál u zdi,« odvětil ázerbajdžánsky.
 »Věřím vám,« řekl jsem rovněž touto řečí. »V Rusku šly ke zdi miliony nevinných. Naštěstí tady nejsme v Rusku!«
 »To není možné, kolik těch jazyků umíte?« vybuchl hebrejsky.
 »Těžko mě překvapíte takovým, který neznám,« ujistil jsem ho. »Znám jich asi tisíc.«
 »Vy nejste člověk, vy jste ďábel!« vyhrkl.
 »Půl napůl,« potvrdil jsem mu to. »Mám v sobě ďáblici, ale nebojte se, neškodnou.«
 »Já na ďábly nevěřím!« vypjal se hrdě.
 »Měl byste,« potřásl jsem hlavou. »Ďáblové bohužel existují.«
 Na okenním parapetu stál poloprázdný hrnek čaje. Pomalu jsem zbytek čaje vylil a nebohý hrnek stiskl rukou. Porcelán zvolna povolil a zmáčkl se jako těsto. Podal jsem tu lesklou hroudu zřízenci.
 »Tady máte na památku!«
 Zůstal stát, jako kdyby vedle něho uhodil blesk. Jen si upřeně prohlížel kus porcelánu, na kterém byly otisknuty všechny rýhy mé dlaně. Jistě netušil, co to způsobilo. Tomu boдрému muži jsem nelhal, za mé jazykové znalosti mohla Belial Naarská a tu jsem měl v sobě. Ve středověku by mě asi právem obvinili z posedlosti ďáblem. Neuměl jsem si jen představit, jak by chtěl někdo takového ďábla vymítat.
 »To není možné!« vyhrkl, když se na porcelán do sytosti vynadával. »Vždyť to není plastik...«
 »I sklo a porcelán za jistých podmínek měknou,« souhlasil jsem. »Běžně toho dosáhnete vysokou teplotou. Další možnosti už tak známé nejsou, ale jak vidíte, existují.«
 V té chvíli se otevřely dveře a na chodbu v doprovodu Uaxio vyšel Schmidke. Jakmile mě spatřili, zamířili přímo ke mně.
 »Díky, Oto!« napřáhoval ke mně ruku. »Nemusíš mi nic vysvětlovat, vím všechno. Člověče, tys sebou hodil! Není to dávno, co jsme tě oplakali!«
 »Žádná legrace to nebyla,« zachmuřil jsem se. »Zabili při tom Belial i s celou mateřskou školkou.«
 »Já vím, promiň,« zamračil se trochu Schmidke. »Ještě že jsi vyvázl alespoň ty. Víš už o obsazení Nového Německa, vid'?' Ani tam to nebylo příjemné.«
 »Uaxio ti neřekla, že jsme všechno napravili? Nové Německo je osvobozené, okupace skončila tak rychle, jak nikdo nečekal.«
 »Víš, uvažoval jsem, zda by Nové Německo přece jen nemělo mít armádu. Když jsem viděl, jak se na nás ze všech stran valí ta horda s obrněnci a mašinkvéry a my máme jen pistolky, bylo mi jasné, že je každý odpor marný. Pro generála je to strašný pocit, věř mi. Dal jsem tedy rozkaz nebránit se, bylo by jen víc mrtvých.«
 »Věřím ti to,« přikývl jsem. »Udělalí jste to nejlepší, co jste udělat mohli. Bránit se pistolkami profesionální armádě nemá smysl, ale kdybyste armádu měli, dopadlo by to ještě hůř. Tak jako tak by vás převálcovali, ale neobešlo by se to bez obětí mezi vojáky i mezi civilisty, Američané se na **vedlejší oběti** nikde příliš neohlížejí. My jsme si s nimi poradili rychleji než oni s vámi a skoro beze škod.«
 »Pomyšlení, že nás ale mohou kdykoliv obsadit znovu, není zrovna příjemné.«
 »Kdo by se po dnešních zkušenostech odvážil? Jistě teď dáte všechno brzy do pořádku. Kdo si na vás příště troufne, když u vás dostali na kalhoty nejen Brazilci, ale i Američané?«
 »Nevím. Přiznám se, celý život jsem bojoval zbraněmi. Pasivní odpor není mou silnou stránkou.«
 »Ale je, což to nevidíš? Tím, že jste se nebránili, máte tichou podporu celého světa. Přestali se rozčilovat i Zelení.«
 »Až na to, že jste za nás museli tahat kaštiny z ohně vy. Nás by spolkli jako malinu.«
 »Svět teď aspoň ví o naší smlouvě o pomoci a všichni si snad uvědomili, že máme prostředky, aby se nám nikdo neodvážil postavit. Mimosvětská základna je nesporná výhoda, těžko nás tam někdo najde a zničí. Koho by ještě napadlo organizovat další vojenské dobrodružství? A kdyby to někoho napadlo, angažujeme se zase, ale já pevně doufám, že to bylo poprvé a naposledy.«
 »Teď ale pro změnu nebudete mít klid vy,« vzdychl si. »Nikde na Zemi si nebudete jistí životem. Oni vám to nezapomenou a tvrdě po vás půjdou.«

»Nevadí, v paralelních vesmírech je místa dost,« pokrčil jsem rameny. »Přestaneme se zdržovat na Zemi. Myslel jsem si, že svět zmoudří, ale zatím je to jinak.«

»Až se bude po vesmírech pohybovat miliarda lidí ze Země, nebudou vám stačit ani všechny světy dohromady. Vždycky se najde někdo, kdo po vás půjde.«

»Bohužel se zdá, že budeme muset stěhování pozemšťanů do vesmíru zastavit,« zamračil jsem se. »Vidím to minimálně na desítky let. Hodně lidí Země pořád proti paralelním vesmírům protestuje. Proč jim tedy nevyhovět? Klíče od vesmírů máme my.«

»Ostatní vám budou vyčítat, že si to necháváte pro sebe a budou mít pravdu.«

»Bude to jinak, Alfréde,« odtušil jsem smutně. »Vesmír není náš. Musíme brát ohled na druhé. Právě jsme prokázali, že bezpečí ostatních světů nedokážeme zajistit. Nezbývá nám nic jiného než lidi do vesmírů nepustit. Ne protestuj, výčitky v tomto sporu nehrají žádnou roli.«

Ano, paralelní vesmíry nám ukázaly za krátkou dobu tolik světů, že se nám o nich nikdy nesnilo ani v těch nejbujnějších snech. Kde by nás napadlo, že jich může být - statisíce?

Viděli jsme z nich pořád jen malý zlomek.

Lidskost d'áblů

Vrátili jsme se do Nového Německa, rozloučili se s Alfrédem Schmidkem, který opět usedl do křesla ministra policie. Nový Berlín se vracel do starých kolejí, televize Gerty Wernerové právě vysílala zprávy.

»Teď to ještě musím vysvětlit OSN,« povzdychl jsem si.

»Dávej si pozor,« varoval mě Kurt Werner. »Američané se tě tam chystají zatknout.«

»Jen ať to zkusí! V árijském plášti se jejich šerifů nebojím. Nebudu se přece dohadovat na dálku.«

»Nepodceňuj je!« strachoval se.

»Něco jiného je střílet bezbranné v ložnici,« odsekl jsem mu tvrdším tónem než jsem chtěl. »Víš, že si čestných Američanů vážím a jednám s nimi na rovinu. Bohužel, mám zkušenost i s těmi darebáky. Začínám mít dojem, že tam převažují. Nebo jsou aspoň víc vidět.«

»Dělej jak myslíš,« rezignoval Kurt.

Odletěl jsem s Uaxio, Silnurem a Bretilem do New Yorku. Za letu jsem rádiem sjednal svědecké vystoupení před Valným shromážděním OSN, přislíbili mi to nějak moc ochotně. Jestli čekali, že tam na mě políčí past, ať si to myslí.

Přistáli jsme s vimaanem před velikou budovou OSN, očekávání nespočetným davem zvědavců. Předal jsem řízení vimaanu Silnurovi a společně s Uaxio vystoupil na chodník. Mimoszemšťanka se stala samozřejmě vděčným terčem fotografů, ale nevšimala si jich. Dali jsme se zavést dovnitř, všude byli na nás připraveni, nikde nic nezaskřípalo. Brzy jsme dorazili do známého sálu plného delegátů. Dovedli mě k mikrofonu, od kterého už odcházel můj předřečník, zástupce jedné z bývalých zemí vyvážejících naftu. Pokud mluvil o mně, těžko to bylo lichotivé, měli mě rádi jako kočka myš a kdyby mohli, dávno by mě s chutí zakousli.

»Shromáždění chce přednést svědectví pan Ota Vávra,« ohlásil předsedající. »Asi nám chce podat svou verzi událostí kolem Nového Německa, kde mimozemské síly nedávno přepadly armády OSN, vyslané k uklidnění světové veřejnosti.«

Zaregistroval jsem jeho jedovatý tón, ale ignoroval ho.

»Nevšiml jsem si tam žádných jednotek OSN,« podotkl jsem, jakmile jsem se dostal k mikrofonu. »Ale i kdyby tam byly jiné vojenské jednotky než americké, nikomu se omlouvat nebudu, neměly tam co dělat! Zajímalo by mě, jak jste mohli vy, zástupci světa, souhlasit s agresí proti Novému Německu? Nikoho neohrožovalo, nemá armádu, nedávno zlikvidovalo Q-bomby, nikdo neměl nejmenší důvod ke stížnostem. Nové Německo byl nesmělý pokus, zda se může některý stát obejít bez armády. Zajímavé, už podruhé se stalo obětí agrese. Nejprve od Brazílie, teď od Spojených států, dvou nejbohatších zemí světa! Chápu, kdo má hodně, chce ještě víc a kdo chce psa bít, hůl si vždycky najde, jak správně tvrdí staré přísloví. Horší je, když to ostatní schválí, ačkoliv musí být každému jasné, že jde o porušení zásad OSN. Posvěcení agrese Spojenými Národy je ošklivá skvrna na tváři Země a vy všichni, co tu jste, ji nemáte čím ospravedlnit.«

Postupně jsem se dostával do ostřejšího tónu a závěr byl přímá obžaloba všech přítomných.

»Na vyslání mírových sil OSN se shodla většina členů Valného shromáždění!« ujistil mě nevrle předsedající.

»Tam nebyly žádné mírové síly a vy to dobře víte! Byla to sprostá agrese, zahájená bez varování a až zpětně schválená! A to není všechno! Další agresí zahájily Spojené státy proti světům z paralelních vesmírů. Také tak nevyprovokovanou a neospravedlnitelnou. Trochu vás uklidním, neúspěšnou. Skončila doslova v pekle. Dostala se jen do Gehenny a tam uvízla. Ta flotila měla více než tisíc nejmodernějších letadel, pečlivě vyzbrojených vším možným, včetně atomových bomb. Nechci si ani domýšlet, co by napáchala, kdyby prošla dál. Oplakávat syny budou ale jen americké matky, vojáci jiných zemí se toho našťestí neúčastnili. Obyvatelé paralelních světů bohužel nerozlišují, který stát to provedl a dávají vinu celé Zemi. Žádám vás v této chvíli o jasné vyjádření. Schválíte také výpravu amerických leteckých sil proti paralelním světům, nebo ji odsoudíte? Očekávám to druhé, ale hned!«

Odstoupil jsem od mikrofonu a čekal na odpověď. Shromáždění podle mého předpokladu ztuhlo překvapením. Teprve po chvíli se váhavě přihlásil o slovo delegát Brazílie.

»Tvrdíte, že jste někde zničili přes tisíc pozemských letadel? Jak jste to mohli dokázat? Jedině zbraněmi d'áblů! Spojili jsme se s nimi proti Zemi!«

»Nezničili jsme je,« odrazil jsem jeho útok. »Chyba našich mimoprostorových propustí tu flotilu

zablokovala v pekle Gehenny. To je dost podstatný rozdíl. Nemusíme je ničit, radioaktivita se o ně sama postará. Chci ale toto shromáždění upozornit, že velitelem invazní flotily byl vámi pověřený inspektor Rady bezpečnosti Pierre Lavarédé. Během inspekce se zmocnil vimaanu, na Zemi na mě připravil atentát, při kterém zahynulo osmnáct dětí a čtyři ošetřovatelky a postavil se do čela flotily, vyslané dobývat cizí světy. Zloděj a terorista s nejvyšším pověřením OSN! To je meziplanetární skandál!«

Jediný, kdo se přihlásil o slovo, byl americký delegát.

»Musím se důrazně ohradit proti osočení Spojených států z těchto neprokazatelných a od začátku vymyšlených zločinů,« oznámil. »Toto nechutné špinění památky našeho tragicky zemřelého presidenta považují celé Spojené státy za odporný hyenismus. Americká strana vysílání letadel proti jiným světům důrazně popírá a pokud tam nějaká letadla jsou, nepatří Spojeným státům. Naopak máme důkazy, že se cizí letadla bez označení příslušnosti objevila nad územím Spojených států, kde ohrožovala Washington a další pokojná města. Trváme na vyšetření incidentu, na přísném potrestání viníků a vyhrazujeme si právo podniknout nutné kroky k zajištění bezpečnosti celého světa. Podle důvěryhodných zpráv je tu přímá souvislost s přepadením mezinárodních mírových sil OSN v Novém Německu, ale může také jít o počátek agrese mimozemšťanů, zaměřené k ovládnutí Země. V této chvíli, možná klíčové pro osud národů světa, žádají Spojené státy Organizaci spojených národů o podporu.«

Překvapila a zaskočila mě lehkost, s níž se americký delegát distancoval od lumpárny své vlastní země. Vůbec by mě nenapadlo, že by se Spojené státy tak veřejně zřekly svých vojáků. Očekával jsem, že někdo napadne naši pomoc Německu, ale ne, že to budou právě Spojené státy se svým hrncem roztopeného másla na hlavě.

Byl to tah, který jim měl uvolnit prostor k diplomatickému manévrování? Obětovat tisíc elitních pilotů za získání postavení napadené strany? To by nebyl špatný tah!

Mějte si, co chcete, řekl jsem si a přihlásil se o slovo. Naštěstí jsem s tímto požadavkem přišel jako jediný, takže mi předsedající vyhověl, ačkoliv se nejprve hodnou chvíli rozhlížel, zda se nepřihlásí někdo jiný, komu by mohl dát přednost.

»Děkuji americkému delegátovi za ujištění, že flotilu letadel do paralelních vesmírů nevyslaly Spojené státy,« řekl jsem jízlivě. »Je to nesmírně důležité prohlášení. Na těch letounech je sice typické vojenské označení *USAF*, ale když se Spojené státy zodpovědnosti za ně zřekly, je každému jasné, že posádky flotily jsou nebezpeční teroristé, kteří označení letadel emblémy Spojených států zneužívají. Pro nás je to jen výhodné, můžeme ihned zastavit riskantní pokusy o jejich záchranu. Tam, kde se právě nacházejí, panuje silná radioaktivita, kterou lidé přežijí nanejvýš čtrnáct dní a to ještě za předpokladu, že se nacházejí v letadlech vysoko nad terénem. Až těm letounům dojde palivo či jiná energie potřebná ke vznášení a budou nucené přistát, bude to pro posádky poslední den života. Letadla typu *lockheed* se už dlouho vznášet nevydrží, také *boeingum* již dochází energie. Tím bude pro nás problém definitivně vyřešený. Záchrana pilotů by byla tak jako tak problematická. Jsou vyzbrojeni atomovými bombami, jednu už dokonce proti nám použili, takže je vidět, že s tím neváhají. Odpovědnost za smrt těch lidí ale poneseš ti, kdo je tam vyslali. Já jim jejich hrozící osud rozhodně nezavidím. Zbývá jediné, vysvětlit, jak je možné, že je vedl pověřenec OSN Pierre Lavarédé? Ale to už je jiná věc. Vaše, dámy a pánové!«

Byla to ovšem řafka a jistě to všichni pochopili. Úkosem jsem pozoroval amerického delegáta. Zdálo se, že při mých slovech zbledl. Diplomatský manévř mu sice umožnil elegantně přejít z obrany do útoku, ale doma bude mít nepříjemnou dohru. Měl jsem ale další téma:

»Také já se musím ohradit, a sice proti bezdůvodnému násilnému rozmístění ozbrojených sil na území suverénního státu Nového Německa. Schválili jste dodatečně jeho okupaci takzvanými mírovými silami, abyste svět ochránili před Q-bombami. To ale nebyl dobrý nápad. Co jste zjistili? Mírové síly na území Nového Německa žádné Q-bomby nenašly. Proč? Protože tam nejsou. Na rozdíl od nukleárních bomb se Q-bomby dají poměrně snadno zlikvidovat a Nové Německo se jich zbavilo. Jako druhý důvod uvádíte nutnost potrestání německých válečných zločinů. To je neuvěřitelně pokrytecká nehoráznost. Byl jsem svědčit u soudu státu Izrael ve prospěch ministra policie Nového Německa Alfréda Schmidkeho, obviněného americkými občany z válečných zločinů za Druhé světové války. Soud státu Izrael snad nebudete podezírat ze zaujatosti, ale nevinu Němců potvrdil. V izraelském vězení teď sedí místo Alfréda Schmidkeho američtí občané, usvědčení z krivopřísežnictví. Další osud lhářů mě příliš nezajímá, spíše kdo je tam s padělanými dokumenty vyslal? Ale i kdyby se dvěma či třem Němcům podařilo nějaké zločiny prokázat, byl vrchol

licoměrnosti vyslat do jejich země takzvané mírové sbory, aby napáchaly milionové škody a zcela zbytečně zabily více civilistů, než byl počet předpokládaných zločinců. Dvojnásob je mi potom líto, že se ke krytí té nehoráznosti až po jejím provedení propůjčila OSN, ale musím trvat na tom, že jste této organizace zneužili. Říká se - o mrtvých jen dobré. Americký prezident tragicky zahynul, ale předtím dal rozkaz k napadení cizího nezávislého státu. Považujeme ho proto za válečného zločince, kterého tragická smrt jen zachránila před odsouzením celého světa.«

»Mírové síly tam byly přece napadeny mimozemšťany!« vyskočil ihned delegát Brazílie. »Chcete to snad popřít?«

»Ano, musím to popřít,« neustupoval jsem. »Nebyla to akce mimozemšťanů a už vůbec ne agrese. Byla to řádně dohodnutá vojenská pomoc Novému Německu. Když jsem z vlastního rozhodnutí opouštěl funkci starosty Nového Berlína, projevil můj nástupce obavy o osud státu, který jsem pomáhal vytvářet. Nové Německo nemá armádu, jen policii. Slíbil jsem tedy Němcům pomoc v případě ozbrojeného napadení, sepsali jsme o tom smlouvu a tu jsem dodržel. Asi už víte, že jsme z Gehenny ukořistili tři vimaany. S jejich českými posádkami jsme Nové Německo vyčistili. Při této pomoci jsme ale neublížili žádnému civilistovi a nezabíjeli jsme zbytečně ani vojáky, ničili jsme jen vojenskou techniku. Mimozemšťané tam byli jen jako pozorovatelé. Pořídili dokonalé dokumentární záběry, které v případě nutnosti zveřejníme.«

»Ale co ohrožování mírumilovných měst ve Spojených státech?« přidal se nevraživě zástupce Arabských emirátů.

»K žádnému nedošlo,« odpověděl jsem. »Chtěli jsme pomoci pilotům flotily uvízlé na Gehenně, kterým radioaktivita odtikává poslední chvíle života. Nemůžete ale zachraňovat někoho, kdo po vás střílí. Potřebovali jsme, aby jim kompetentní místa nařídila po dobu záchranné akce zastavit palbu. V rádiové komunikaci se ti letci prohlašovali za americké mariňáky, na letadlech mají americké emblémy, logicky jsme se chtěli obrátit na americkou stranu. Americký delegát nám teprve tady, na této půdě vysvětlil, že ta letadla americké armádě nepatří. To jsme ale nevěděli a tím omylem vysvětlujeme i omlouváme naši cestu do Washingtonu. Musím ale tvrdě protestovat proti nařčení, že jsme tam někoho ohrožovali. Stříleli jsme nad Novým Německem v rámci smlouvy o pomoci. Nad územím Spojených států, nad ostatními státy po cestě ani nad neutrálním mořem jsme palbu ani neopětovali.«

»Někdo po vás střílel i nad neutrálním mořem?« zajímal se hned živě delegát Ruska.

»Ano, ale upřímně řečeno, v této chvíli nevím kdo,« krčil jsem rameny. »Nad Karibským mořem severně od Venezuely na nás vystřelila z obřího laseru letadla s americkými poznávacími znaky. Myslel jsem tedy, že byla americká, ale po posledních zkušenostech si nejsem jistý, zda nešlo o letadla teroristů, jako na Gehenně. Štíty to naštěstí beze škod vykryly a pátrat po tom dál nemíním. Příště taková letadla jako teroristy prostě a bez dalších varování sestřelíme.«

»A co kdyby to byla skutečně americká letadla?« zeptal se zástupce Ruska.

»My jsme si to mysleli, proto jsme nestříleli,« přikývl jsem. »Ale když nám tady americký delegát jasně vysvětlil, že americká letadla mezinárodní právo neporušují, budeme příště letadla, která neutralitu mezinárodního vzdušného prostoru poruší střelbou, považovat za pirátská a sestřelovat. Prostředky na to máme a vy všichni s tím jistě budete souhlasit.«

»Tvrdíte, že zneškodněná flotila měla atomové zbraně,« vystoupil s dotazem delegát Číny. »Na to byste měl mít hodně pádné důkazy!«

»To je naprosto nepochybný fakt,« usmál jsem se kysele. »Během vyjednávání o příměří odpálili proti mému vimaanu atomovou bombu. Vimaan to vydržel, jinak bych tu nebyl. Ale přiznám se, byl to pro mě otřes. Zejména když jsem si uvědomil, že těmi zbraněmi disponují. U amerických letadel bych to chápal, ale u teroristů jsou takové zbraně trojnásobně znepokojivou skutečností. Každého by asi mělo zajímat, kdo ty jaderné střely sestrojil, případně které atomové velmoci chybí? Dozvíme se to brzy, až radioaktivita zabije posádky a prozkoumáme zbytky letadel. Předpokládám, že získáme na tyto otázky dostatečnou odpověď.«

»Vaše letadla vydrží i atomový výbuch?« zajímal se Číňan. »Vám nebude vadit radioaktivita ani při zkoumání zbytků letadel?«

»Naši předkové říkali tefirům d'ábové,« odušil jsem. »Nepochybuje o jejich vyspělosti. Dám vám ale jiný námět k zamyšlení. Jednali jsme o spolupráci na Zemi. Jejich lékařka Belial, která bohužel zahynula při teroristickém útoku namířeném proti mně, zjistila z našeho genetického základu, že jejich lékaři by mohli prodloužit lidský věk. Nedávno se to podařilo až na dvojnásobek hlavonožcům z Xijtry, ale tefirové

z Firhoi by to dokázali zvýšit na desetinásobek, možná i víc. Lidé by mohli žít až tisíc let. Prodloužení života na věk Metuzalémů by bylo, nebojím se to říci, zázračným. Vaší vinou ale k tomu nedojde, dámy a pánové. Trpělivost tefirů přetekla třemi akcemi: hromadnou vraždou tefirských dětí v Čechách, agresí proti Novému Německu, ale zejména nezdařeným pokusem o invazi do jejich světů. Nejméně jednu z těchto akcí jste otevřeně podpořili, srovnajte si to se svým svědomím, jak umíte. Stali jste se vrahy mnoha miliard lidí Země. Mimoszemšťané i obyvatelé Nového Německa přestávají vaši organizaci uznávat. Vyřizují vám od obyvatel paralelních vesmírů vzkaz, který zní: ***dokud nenapravíte své zločiny, nedostanete svolení opustit váš vesmír. Můžeme vyřešit problém přelidnění Země, hlad a bídu, ale nemůžeme pomáhat světu, který vysílá do svého okolí teroristy.*** Navrhuji vám: rozpusťte Organizaci spojených národů a založte jinou, která už nebude schvalovat terorismus. Bude to lepší, než přeměna instituce, která tak fatálně selhala.«

Zvedl jsem se a s Uaxio v patách zamířil k východu. Delegáti nevěřili svým uším, jak je ohromil můj závěr a teprve když jsme byli na poloviční cestě ke dveřím, zvedl se v sále hluk, jak se začali dohadovat.

Ve dveřích nám zastoupili cestu čtyři američtí šerifové.

»Jménem zákona...« začal jeden z nich...

»Tady nemáte právo zasahovat,« napřáhl jsem proti němu ruku.

Čtyři ruce sjely k opaskům a náhle na mě mířily čtyři nebezpečně vyhlížející kolty.

V té chvíli ale obličejové všech čtyř ochránců zákona zkroutila bolest a bez hlesu se složili k zemi.

»Dávej trochu pozor, nechceš je snad zabít,« napomenula mě Uaxio. »To bylo skutečně na hranici snesitelnosti!«

»Vím,« ujistil jsem ji. »Byl to nejmenší možný náboj, menší by ani nepřeskočil vzduchem. Nikomu tím neublížím, za chvíli se vzpamatují.«

Obešli jsme bezvládná těla a vyšli ven. Lidé nám zděšeně uhýbali s cesty, reportéři nás natáčeli z úctyhodné dálky a netoužili dostat se do naší blízkosti.

»Kdyby nás venku někdo ohrožoval, konvertuj se na Xijtru,« navrhl jsem Uaxio tiše. »Nestarej se o mě, mám lepší ochranu než ty.«

»Zatím mě to jenom zajímá,« odušila nevzrušeně.

Beze spěchu jsme došli k vimaanu. Silnur otevřel vchod, a aniž by se nás někdo pokoušel zastavit, nastoupili jsme. Vimaan se plavně vznesl do výšky a vzápětí nabral rychlost směrem k Novému Německu.

»Nebylo správné končit s nimi spolupráci,« soudila Uaxio zamyšleně.

Hovořila německy, jak jsme byli zvyklí. Asi by zvládla i češtinu, ale nebylo toho třeba. Vimaan řídil Silnur, my dva jsme měli chvíli volna pro naši diskusi.

»Ať se trochu pohádají mezi sebou,« řekl jsem unaveně. »To jim neuškodí. Horší je, že to Belial ani těm malým tefirkám život nevrátí.«

»Co budeš dělat?« ptala se mě. »Někde v Čechách máš ještě jeden konvertor propusti ke Gehenně, nemohli by se ho zmocnit?«

»Byl by jim k ničemu,« odušil jsem. »Nikdo mu nerozumí kromě členů naší party a ta pobývá většinou mimo. Máme na Zemi konvertory dva, ale nikdo je neobjeví ani nezneužije.«

»Čím jste vlastně závislí na Zemi?«

»Nakupovali jsme v Novém Německu technologii ke stavbě konvertorů,« přiznal jsem. »Teď je celý kruh Zemí kolem dokola propojený a další propusti stavět nemusíme.«

»A co ty Země, dostupné přes Měsíce, jak jsi mi nedávno ukazoval?«

»Mapování vesmírů zpomalíme,« musel jsem přiznat. »Beztak to je pro naši malou skupinu příliš velké sousto. Upřímně řečeno, po tomhle do toho ani nemám chuť.«

»Chybí ti hodně... ta Belial Ameata?« starala se vážně.

»Vždyť nás znáš,« vzdychl jsem si. »Máme jiné vztahy, ale pochopit jeden druhého můžeme.«

»Poradila bych ti,« navrhla mi. »Věnuj se teď tefirům na Firhoi. Budou pro vás důležitější než lidé Země. Ne protože jsou technicky vyspělejší, naopak. V poslední době se jim změnil celý vesmír, víc než vám. Žili celá tisíciletí v očekávání rozhodující bitvy s Gehennou. Napětí jste je zbavili, ale vzali jste jim nepřitele. Měli byste jim pomoci najít smysl života.«

»Nepotřebujeme žádnou pomoc od Kanaánců,« promluvil až dosud mlčící Silnur, také německy. »Vyřešíme si to mezi sebou sami.«

Okamžitě mi bylo jasné, že všemu rozuměl. Ale proč ne? Nepomlouvali jsme nikoho a tefiry nejméně.

»Nikdy neodmítejte pomoc, ať přichází odkudkoliv,« obrátila se k němu Uaxio. »Lidé ze Země, vámi zvané Kanaán, jsou možná vývojově opožděnější. V biologii máme nad nimi vrch i my, ale občas nacházejí geniální řešení problémů. Ota nás překvapil neočekávaným použitím konvertoru, když během půl hodiny odstěhoval z našeho světa milion Němců, ačkoliv jsme předtím pochybovali, že to stihne za pět let. Právě jeho nečekané nápady ho v našem světě nejvíc proslavily. Kromě toho byste už sami měli pochopit, že mu můžete věřit. Je to sice tvor chybující, ale nestalo se, že by nedodržel slovo z vlastní viny. Jak známe ostatní lidi Země, takových je tam poměrně málo.«

»Nechci nikoho podceňovat,« ohradil se Silnur, »ale naše dílo musí být naším dílem.«

»Proč?« opáčila Uaxio. »Na vašem místě bych se snažila udržet přátelské vztahy se všemi, s lidmi nebo s námi, s obyvateli Pegsda, Cifuri, Loanebu i dalších světů. Někteří jsou na nižším stupni vývoje, pomozte jim, ale nepohrdejte jimi. Nevíte, čím mohou pomoci oni vám.«

»Naše věda je po zkáze Gehenny, bez urážky, ve všech světech nejlepší,« opáčil Silnur sebejistě.

»Věda? Máte lepší techniku, možná i biologii,« připustila Uaxio. »Vaše rasa zato krutě zklamala ve vztazích, sama k sobě i k jiným. Naše společnost není tak vyspělá technicky, ale pětadvacet tisíc let žijeme bez násilí. Můžete se něčím podobným pochlubit? Nedávno jsme utrpěli šok ze setkání s lidmi Země. Nepamatujeme tolik zla, nenávisti a úmyslného utrpení, co nám přinesli. Museli jsme přestavět naše myšlení, abychom to přežili. Pak k nám přišel člověk ze Země a docela upřímně nás obvinil ze stejné krutosti, jakou projevovali jeho krajané. A víte, co bylo nejhorší? Že měl pravdu! Po vyvraždění Nového Hamburku, kterému ještě nezabránil, ale právem nám je vyčetl, jsem to pochopila. Dnes se lidé Země opět provinili, ale soudit je šmahem nemůžete. Nepodceňujte je. Může se stát, že právě oni vyřeší nejen své problémy, ale i vaše.«

Podíval jsem se na Uaxio udiveně. Už jsem ji trochu znal, pravda. Ale ne dokonale. Byla z nás konec konců nejstarší, pět tisíc let zkušeností musí být někde znát. Její víra v lidstvo poté, co jsme se zase předvedli v tom nejhorším smyslu, byla skutečně nečekaná.

Na druhé straně, bylo to povzbuzení ve chvíli nejpotřebnější. Cítil jsem se poslední dobou příliš unavený. Možná se na tom podepsalo nedávné těžké zranění, průstřel srdce bývá obvykleji vstupenkou do krematoria, ztráta Belial a dětí, ke kterým jsme stačili přilnout jako k vlastním. Z první rodiny mi zůstal aspoň syn Jaroslav, z druhé jen trpký pocit bezmocnosti. Uaxio teď přemlouvala tefira Silnura, aby nás nepodceňoval. Bylo to určeno pro něho, nebo pro mě? Možná pro oba.

Pochopil jsem ale, že nesmím rezignovat.

V Novém Německu jsme se zamýšleli zdržet jen na chvíli, ale dopadlo to jinak. Rozhodl jsem se prodiskutovat situaci s přáteli, hlavně s manželi Wernerovými, s Němci, kteří se vrátili z izraelského vězení, generálem Schmidkem, Maxmiliánem Hurtigem, Heinrichem Ascherem a ředitelem Deutsche Bank Ernestem Hauptmannem. Poslali jsme tedy Silnura, aby odvezl Uaxio a sám se také vrátil domů.

»Teď se tu nějakou dobu nic dít nebude,« ujistil jsem je.

Uaxio mi připomněla, abych se šetřil, má zranění nejsou ještě zahojena, ale jinak nic nenamítala. Silnur se na náš návrh usmál, ale neřekl nic. Odletěli pak modrou propustí do Xijtry a my jsme se odebrali jednat do mého bytu.

Werner mi vykládal o chystaném referendu o vystoupení Nového Německa z OSN. Němci jsou prý rozhořčeni, že ta organizace beze skrupulí schválila jejich okupaci, takže nejspíš většina odpoví na otázku vystoupení ano, to zas bude ve světě bouře! Když ale uslyšel, že jsem dnes navrhl rozpuštění této organizace jako takové, vše se mnou souhlasil.

Cesty na Xijtru budou řídit hlavonožci, tam se nic nemění. Němci je stihli varovat, než Američané v Novém Německu obsadili středisko pro komunikaci, takže hlavonožci přenosy zastavili.

V Čechách asi zasypeme opuštěný důl, ukrývající vchod ke konvertorům propustí do Gehenny. Místo toho aktivujeme konvertory tajné základny pod Krkonošemi. Energii jim budeme doplňovat přes Xijtru, ale do paralelních vesmírů se dá cestovat i opačnou stranou takže pozemské propustí nebudeme ani potřebovat. Při každém otevření se nám beztak dostává na Zem i na Pegsda radioaktivita z Gehenny.

Járova parta bude podle technických možností stavět propustí do dalších světů. Byla tu ale důležitá otázka, zda je smíme na obydlených světech stavět přes odpor místních obyvatel. Wernerovi, Maxmilián Hurtig i doktor Ascher navrhovali prohlásit takové světy za zakázané a nezasahovat do nich. Schmidke,

Hauptmann a já jsme byli pro dosavadní praxi umístit tam konvertory tajně. Výčitky o nepřipustném porušování práv domorodců jsme odmítali.

»Navazovat kontakty není zlo,« tvrdil generál Schmidke. »Nebudou-li některé civilizace souhlasit, abychom na jejich území vkročili, budeme je respektovat, ale nemají právo bránit nám v hledání těch rozumnějších. Navíc si myslím, že můžeme plným právem poskytovat i asyl členům civilizací, kteří se svou vládou nebudou spokojeni.«

»Nemůžete nepřipustně zasahovat do jejich práv!« namítl Maxmilián Hurtig. »První prstenec beztak obsahuje více neobydlených světů, nic nás nežene dál.«

»Nepřipustné zasahování do práv civilizací vidím pouze tehdy, kdybychom je poškozovali v jejich světě,« rozhorlil se Schmidke. »Umožníme-li ale nespokojencům z těchto civilizací svůj svět opustit a hledat útočiště jinde, civilizací samých se to nedotkne. Ubudou jim nespokojenci a utlačovaní. Má vůbec nějaká civilizace právo zadržovat své členy proti jejich vůli?«

»A co zločinci?« nadhodil Hurtig. »Budeme přijímat zločince všeho druhu jen proto, že se jim doma nelíbí?«

»Můžeme uplatnit metodu osvědčenou v Novém Německu,« navrhl Schmidke. »Tady má každý přistěhovalec nárok na rozumnou lhůtu k adaptaci. Když se ale projeví jako zločinec, dostane příležitost jinde a kdyby ho nechtěli nikde, vrátíme ho do jeho světa.«

»Nebereme žádné ohledy na zákony těch světů,« pokračoval dotčeně Hurtig. »Můžeme jim narušit civilizační rovnováhu.«

»Bylo by větší chybou slepě se řídit špatnými zákony,« přidal jsem se ke Schmidkemu. »Kdysi jsem odmítl respektovat nemravné zákony Čtvrté říše a při první příležitosti jsem je porušil. Dodnes si myslím, že to bylo správné, většina Němců díky tomu vůbec žije. Zákony se mají respektovat jen když nejsou v rozporu se základními svobodami.«

»A co uděláme s prázdnými světy, myslím tím světy bez vlastní civilizace?« zeptala se Gerta, aby převedla téma jinam.

»Měli by z nich mít užitek všichni: tefirové, hlavonožci, lidé i další,« odtušil jsem. »Vyvoláme se všemi jednání o jejich budoucnosti. Až pak se můžeme vrátit k problému Země a zapojit do osídlování vesmíru další lidi.«

Dohadovali jsme se dlouho do noci a rozešli se až po čtvrté hodině ráno.

Nespal jsem dlouho. V osm začal zvonit zvonek na dveřích mého bytu. Rozespálý jsem šel otevřít, ale včas jsem si uvědomil, že bych měl být na Zemi opatrnější. Rychle jsem si připnul aspoň tefirský ochranný plášť a až pak otevřel dveře.

Muž v černém obleku, který za nimi zvonil, na násilníka našťěstí nevypadal, ani se tak nechoval.

»David Steinfeld,« představil se mi zdvořile. »Mohl bych vás úpěnlivě poprosit o malou chvilku vašeho času?«

Usmíval se přitom docela normálně a tím mě odzbrojil.

»Podle toho, k čemu mě potřebujete,« také jsem se na něho usmál. »Pojďte dál. Dáte si mimozemské kafe? Já si dám hrnek, budu to potřebovat.«

»Dám si rád,« přikývl. »Abych se přiznal, neměl jsem ještě příležitost něco takového ochutnat.«

Podíval jsem se na něho udiveně. Kafe od hlavonožců bylo povzbuzující stejně jako starodávné pozemské, jen místo kofeinu obsahovalo zdraví neškodící, nenávykový *dumio*. Domníval jsem se, že dokonale opanovalo trh na celé Zemi, zřejmě ne všude. Zapnul jsem kávovar a nabídl hostu místo.

»Sladíte-li, tady máte cukr,« nabídl jsem mu ještě cukřenku a podal i krabici sladkostí, kterou mi Gerta včera večer prozřetelně vnutila.

»Ach, ty přízemní požitky!« vzdychl si. »Málokdy jim odolám! Abych se přiznal, nečekal jsem od vás kafe na úvod. Na člověka, který bez mrknutí oka jedná s pravými d'ábly, se chováte příliš... jak bych to řekl... příliš civilně, obyčejně. Viděl jsem včera v televizi, jak na vás vytáhli revolvery. Přiznám se, hrklo ve mně. Musel jste je vyřídít nějakou mimozemskou zbraní, že? Hypnózou, či co to bylo? Bylo to velice působivé. Jako kdyby je něco zkroutilo...«

»Viděl jste to? Takže jste viděl, jak na mě vytáhli revolvery. Měl jsem tedy pádný důvod k obraně. Nevypadáte ale, že byste chtěl vyzvídat technické detaily, které za tím vězí.«

»Ty mě opravdu nezajímají,« přikývl. »Přesněji řečeno, zajímají mě, ale až hodně daleko v pozadí. Přišel jsem za vámi vyzvídat úplně jiná tajemství.«

»Pokud to jsou tajemství, nic se nedozvíte,« ujistil jsem ho. »Některé naše informace ale tajné nejsou. Třeba se strefíte do toho soudku.«

»Doufám,« kývl hlavou. »Něco z toho jste už řekl jiným, snad mě nevyhodíte.«

»Řekněte rovnou, oč jde!« poprosil jsem ho. »Včera jsem měl dlouhá jednání, spal jsem jen pár hodin. Tak - ven s tím!«

»Na soudu v Jeruzalémě jste naznačil, že si budeme muset opravovat dějiny,« začal vážně. »Už předtím jste způsobil zmatků víc než dost. Dábové našich předků skutečně existují, jsou viditelní, hmatatelní a dokonce smrtelní; i když je těžké je zabít... Objevovali se kdysi na Zemi, sváděli naše předky a památky na ně máme ve spoustě písemných dokumentů i tradicích. To jsou úžasná fakta! Ale mě zajímá něco jiného. Nenašel jste v dokumentech d'áblů i nějaké zmínky o Bohu? Slyšel jsem, že znáte tefiry nejlépe ze všech lidí...«

Podíval jsem se na něho zkoumavě.

»Na tuto otázku vám odpověď nedám,« přiznal jsem po chvíli přemýšlení. »Mohu jen potvrdit, že jsem se u nich s ničím takovým nesetkal, ale tím nic nevyvracím. Občas se chlubím, že mám v sobě d'áblici a znám všechno co ona. Proto je znám ze všech lidí Země nejlépe, ale ani já nemohu vědět všechno.«

»Jsou věci, o kterých byste žertovat neměl,« zamračil se trochu. »Přiznám se, mám vedle vás divný pocit. Máte v sobě něco... skoro bych také řekl - něco d'ábelského. S tím si ale člověk nemá hrát a už vůbec byste se tím neměl chlubit. Žerty toho druhu jsou tak trochu nepatřičné. Připadá mi to jako žertovat o smrti, tam také končí každá legrace!«

»Bohužel to není žert, ale pravda,« řekl jsem tišeji. »Opravdu v sobě nosím velitelku Árijů Belial. Zнала toho hodně, o zbraních Gehenny věděla všechno. Teď to znám i já. Je to možná hrozné pomýšlení, ale rozhodlo to o osudu Země. Belial žila patnáct tisíc let, ale Boha neznala, neměla o něm ani tušení. Vím to naprosto jistě, protože ji mám v sobě. Co to ale dokazuje? Vlastně nic. Nevyplývá z toho, že Bůh neexistuje. A jsme tam, kde jsme byli předtím.«

»Tvrdil jste Židům, že tefirové mají mnoho dokumentů. Myslíte si, že by stálo za pokus najít v jejich archivech Boha?«

»Hledat tam můžete, ale nemyslím, že něco najdete,« vrtěl jsem hlavou. »Dejme tomu, že Bůh existuje. Pak ho ale nehledejte u d'áblů!«

»Proč si to myslíte?«

»Dábové nejsou vševědoucí,« řekl jsem. »Znalosti mají větší než my, ale ani oni nevědí všechno. Viděli jsme to na paralelních vesmírech. V dobách, kdy nás ohromoval první paralelní svět Xijtra, kdy jsme o dalších vesmírech nevěděli zřehla nic, měli jich zmapováno už několik tisíc let jedenáct. Teď jsme se do toho pustili my a musím se pochlubit, za krátkou dobu jsme objevili dalších devět a zjistili, že jich je šestnáct uspořádáno do kruhu. Je to nádherný úspěch, ale ještě větší výzva - čtyři z nových světů totiž do toho kruhu nepatří.«

»Víte už aspoň kam patří?« zajímal se živě.

»Nevíme, ale zdá se, že paralelních vesmírů je mnoho a kdoví, co na nich ještě najdeme. Gehenna byla světem zla. Tím ale nemohu vyloučit ani existenci světů dobra a nebudu se divit, kdyby nebyly daleko. Vysvětlovalo by to pověsti o protikladech dobra a zla. Zatím jsme z nich potvrdili jen to, že pověsti o Pekle a d'áblech měly velice reálný základ.«

»Není tomu dávno, kdy jsme jako lidstvo doufali, že myslící bytosti objevíme někde u vzdálených hvězd,« nadhodil.

»Kdoví, třeba tam jsou! Hvězdy jsou ale nepředstavitelně daleko a cesty k nim by trvaly celá staletí. Proč se hnát daleko, když máme spoustu světů na dosah? Prvních dvacet jich je na stejném místě jako Země. Nepotřebujeme obrovské hvězdné lodi ani střídání generací. Čtyřiašedesát tisíc lidí přešlo z amerického Denveru do paralelního světa pěšky - to bylo tenkrát překvapení!«

»Četl jsem o tom, bylo to neuvěřitelné.«

»Dániken i jiní hledali na Zemi stopy bohů z vesmíru. Byly to bohužel stopy falešné. Dániken se od nich nedokázal odpoutat a křečovitě hledal ke své teorii o *příchodu bohů* potvrzení existence raketových monster vesmíranů. Neříkám, že to nebylo užitečné, shromáždil přitom spoustu faktů, ale vysvětlení je jiné.

Vimaany skutečně existovaly, dnes je používáme, ale s raketami nemají nic společného. Dánikena zmátlo, že mimozemské zbraně kdysi na Zemi působily zkázu a jejich popisy obsahovaly oheň, mnoho ohně.«

»Dobrá, vraťme se k Bibli. Tvrdil jste, že má hodně pasáží chybných a měli bychom je opravit.«

»Bohužel jsem to už viděl. Uvažte sám. Bible je historií židovského národa, považovaného dlouho za vyvolený. Všimněte si ale, jak často popisuje případy, kdy hrdinové tohoto národa získali důležité výhody v rozporu s dnes uznávanými zásadami slušnostmi a byli za to bohatě odměněni. Proč? Jen proto, že patřili k vyvolenému národu? Zkuste o tom uvažovat. Přečtete si také Bibli důkladně slovo od slova a najdete pasáže, kdy Bůh nejedná jako spravedlivý a laskavý otec, ale jako nerudný, vztekly démon. Obvykle se mu tam něco připisuje neprávem. Bible byla chráněná proti zkreslování jak to jen šlo, ale systém ochrany byl novější než původní zápisky a bohužel, dostalo se do nich spousta balastu. Uvažujte třeba potopu světa. **Bůh se rozhodl vyhladit lidstvo, neboť se mu znelíbilo.** Bylo to podle vás laskavé a spravedlivé? Nechme stranou spravedlnost, možná si to ti hříšníci zasloužili, ale ani laskavost z toho nečísí. Vysvětlení je totiž jiné. Za potopu světa mohli Árvové. Napěchovali do horních vrstev atmosféry přechlazenou vodní páru, nad centry pozemských civilizací vytvořili ionizujícím zářením kondenzační jádra a brzy měli zábavnou podívanou, jak se lidé topí v záplavách. Čistě pro svou kratochvíli tehdy smetli civilizace od Středozevního moře až po Čínu.«

»To je snad jen vaše domněnka, že?« zvedl káravě obočí.

»Žádná domněnka!« zachmuřil jsem se. »Mohl bych vám z tehdejší potopy nakreslit autentické obrazy, ještě si je pamatují.«

»Vy jste tam přece nemohl být!« vyhrkl nedůvěřivě.

»Jako Ota Vávra ne, jako Belial Naarská ano. Belial to tenkrát viděla na vlastní oči. Byla to strašlivá katastrofa. Ona z toho měla švandu, mně už to tak zábavné nepřipadá.«

Chvilí na to mlčel, jen si mě zkoumavě prohlížel.

»Poslyšte... je asi strašné žít s ďáblem či ďáblicí v těle! Nešlo by proti tomu něco dělat...?«

»Slyšel jste někdy pojem **vymítání d'ábla?**« zavrtěl jsem hlavou. »Pokud ano, zapomeňte na to. Vstoupí-li za přispění hlavonožců z Xijtry do člověka ďábel, je to trvalé. Aby vás to neznepokojovalo, uklidním vás. Belial nade mnou nemá moc a neovlivňuje mě. Vzpomínky a vědomosti mi poskytují proti své původní vůli. Pomohly nám vyhubit její krajany a zbavit Gehennu posledních ďáblů. Proto je dnes Peklo mrtvé.«

»Peklo bez ďáblů, zajímavé,« trochu kysele se usmál.

»Peklo bez ďáblů - a ďáblové bez pekla,« vrátil jsem mu úsměv. »Jsou to kotrmelce, že? Řekl byste někdy, že se část ďáblů rozhodne z pekla utéci? V náboženské terminologii je to ještě pikantnější. Ďáblové přece měli být padlí andělé a teď se jich část vrátila k andělské podstatě... Když se podíváte na tefiry, jejich muži přesně splňují naše představy o ďáblech. Většinou mají strohý vzhled, ostře řezané rysy, jako z ilustrací Mefista k Faustovi. Je v nich jistý druh krásy, neváhám říci, že jsou dokonalejší, ale je to tvrdá krása. Kdysi navštěvovali Zemi častěji a lidé si povědomí o nich zachovali. To vysvětluje naše představy o ďáblech, pokud vynecháme hloupoučké čerty z pohádek, vzniklé jako reakce na ty první. Vezměte si ale jejich ženy. Značně se od tefirů liší, podle našich měřítek jsou ještě krásnější. Připočtete k tomu jejich schopnosti ovlivňovat lidi hypnózou a psychoútoky a máte anděly z našich pradávnych představ, bohužel také falešných. Tefirky lidem na Zemi nikdy dobro nepřinášely. Mohly ale takový dojem vzbudit, člověk bývá v hypnóze nekritický. Tefirstí muži lidské ženy čas od času zneužívali. **A poznávali synové boží, že krásné jsou dcery lidské a vstupovali k nim...** i to se dá pochopit. Zato andělské tefirky lidmi pohrdaly a nikdy si je k tělu nepřipustily. Proto si pamatujeme anděly jako nepohlavní bytosti. Nechtěl bych být teologem, pro ty to musí být strašně zeměřesení! Dosavadní chrámy jistoty se sypou jako domečky z karet... Pravdě ale neutěčeme, pravda si nás najde.«

Omlouvá mě asi jen to, že jsem těm slovům sám věřil... Považovat tefirky za anděly našich předků se sice samo nabízelo, ale nebyla to pravda, praví andělé byli mnohem dál než na Firhoi...

Ačkoliv, když se to vezme důsledně, ďáblové byli skutečně padlými anděly! Ten příběh ale patří do úplně jiného světa a do úplně jiné doby. Se Zemí by nemusel mít nic společného, kdyby se tyto tři druhy bytostí na ní nesetkávaly už v šerém lidském dávnověku... Ani ve snu mě tenkrát nenapadlo, že je jednoho dne spatřím - a že bych už dnes na Zemi našel očitě svědky, kteří anděly na vlastní oči viděli...

»Máte velké štěstí, že se vás to netýká,« řekl můj návštěvník trpce. »A já mám smůlu, protože tím

teologem jsem. Díky vám aspoň za to, co jsem se od vás dozvěděl.«

Chvilí jsem se na něho díval. Ale ovšem, mít kněžský šat, nedivil bych se. Připadal mi ale ještě nešťastnější než prve. Skoro mi ho bylo líto.

»Víte, rád bych se teď pro změnu dotázal já vás,« obrátil jsem naše úlohy. »Co vás za mnou přivedlo? Nejspíš jste nevěděl o d'áblíci v mé hlavě, ani že jsem prokazatelně posedlý d'áblem. Musel jste ale vědět, že s nimi jednám. Není vám to nepřijemné?«

»Za to mohou vaše narážky před izraelským soudem,« přiznal. »Jeden soudce byl křesťanské víry, se soudcovskou funkcí to nemá žádnou souvislost, víra je každého soukromá věc. Po vašem odchodu tam ale vypukla bouře. Většina soudců se rozhodla uvědomit nejvyšší židovské náboženské autority. Křesťan zase informoval nás. Proč mají být na to náboženské zemětřesení, jak tomu říkáte, připraveni jen Židé? My bychom to zjistili, až by se nám obrazně řečeno třásla půda pod nohama? No řekněte!«

»Dozvěděli byste se to včas,« odušil jsem. »Nejen Židé, všichni teď musí uvažovat, co dál. Týká se to většiny náboženství světa, až na animistická, kterým je existence d'áblů lhostejná. Co s tím asi uděláte? Zavírat před tím oči nestačí. I kdybyste na mě vytáhl pistoli, pravdu neutajíte.«

»Pistole by mi nepřipadala jako vhodný prostředek,« otrásl se. »Nebudu vám nic zastírat, pro nás duchovní je to noční můra. Představte si, že něco stavíte tisíce let a pak přijde vaše výstižně nazvané **zemětřesení**. Ano, bude to pro nás katastrofa. Všechno, co jsme kdy postavili, vidím už teď v troskách. Řekněte ale sám, nebude to škoda?«

»Na Zemi skončily v prachu různé říše,« odvětil jsem klidně. »Některé jste pomáhali zničit i vy. Říše Inků a Mayů rozvrátili křesťané. Přivedli k pádu starodávnou říši Čínskou, podrobili si Indii. Křesťané rozšířili po světě spousty zla. Nebojte se, nemluví ze mě d'ábelská zloba velitelky Ářjů Belial Naarské. To je prostě historie našeho světa. Mnohé se pomalu ale jistě změnilo. Pryč jsou doby, kdy křesťanští misionáři hromadně křtili divochy a pak je křesťanští vojáci povraždili, aby nechápající divoši od víry neodstoupili. Pryč by měly být i doby, kdy kněží žehnali zbraním. Ale dodnes jsou na světě místa, kde se ve jménu Kristovy víry křesťané navzájem zabíjejí. Proč? Je to protismyslné, Kristus byl přece pacifista k pohledání, určitě by s tím nesouhlasil. Nevadí vám, jak o něm mluvím?«

»Já s vámi souhlasím,« přiznal. »Spousta křesťanů se nechová křesťansky. Misionáři ale také nosí jídlo hladovějícím, starají se o nemocné. I to je dnešní úloha křesťanů ve světě!«

»Pak mám pro vás dobrou zprávu,« ustrnul jsem se nad ním. »Budete to mít jednodušší než jiní. Na seznamech tefirských kolaborantů nenajdete Krista.«

»Tomu říkáte dobrá zpráva?« usmál se trpitelsky. »Kristus přece ke křesťanství patří!«

»Neříkám, že by neexistoval!« upozornil jsem ho. »Jen nepatřil mezi služebníky d'áblů. Nemají ho na seznamech kolaborantů, to je ta dobrá zpráva! Postavte v Bibli důraz na Nový zákon a to předtím si můžete klidně opravovat. Co by jiní dali aspoň za takové pevné místo!«

»Kéž by to byla pravda...« povzdychl si. »Víte, ještě víc by nám pomohlo...«

»Víc ode mě nechtějte,« přerušil jsem ho. »Netušíte, k čemu je co dobré. Ptali se kosmonautů, zda tam **nahoře** viděli Boha a oni po pravdě řekli, že ne. Neměl by úspěch ani ten, kdo by se chtěl do pekla prohrabat kutáním do skal. A přece leželo peklo přímo **pod námi**, pokud má smysl označení **nahoře a dole** v jedenácti-rozměrném prostoru. To je další divný příznak. Směr **nahoru a dolů** jsme si určili pracovní podle směru snadnějšího prolomení prostorů. Pak je pro nás peklo skutečně **dole**. Zajímavá shoda? Ani bych neřekl, ke stejnému označení došli už před desítkami tisíc let d'áblové. Také zjistili, že je jeden směr snazší než druhý. Vyvstane nám zajímavá otázka, když je peklo dole, kde je vlastně **nahoře**? Co to vůbec označuje? Já zatím jako ten filosof vím, že nic nevím, jen nic nemohu ani nechci kategoricky vyloučit.«

»Chcete snad říci, že Bůh může být tam, kde je to pro nás nedostupné?«

»Nechci tvrdit nic. Může to tak být, ale nemusí. Řeknu vám ještě něco: budete-li od nás putovat neustále směrem **nahoru**, dostanete se nakonec zase do pekla Gehenny. Je totiž od nás směrem dolů i nahoru. Světy jsou uspořádané do kruhu jako lopatky mlýnského kola. Přeberte si to sám. Pomohu vám jen tím, že vám ušetřím námahu marného hledání. Nehleďte Boha u d'áblů, tam ho nenajdete.«

»Díky i za to málo,« usmál se smutně. »Aspoň pár dobrých zpráv přinesu. Snad to nějak ustojíme. Měl bych ještě poslední otázku. Navzdory tomu, že máte v sobě d'áblíci, cítíte se aspoň trochu křesťanem?«

Chvilí jsem přemýšlel.

»Tím si nejsem jistý,« nebral jsem ohled k jeho neskrývaným a zvětšujícím se chmurám. »Kristus měl

úžasné myšlenky. Škoda, že se jeho imponující pacifismus neprosadil v jeho následovnicích. Ani mně se nedařilo být za všech okolností pacifistou. Snažil jsem se a snažím se o mír, ale dal jsem svolení k odpálení torzní bomby. Zabila desetitisíce lidí a pro mnohé jsem dnes hromadným vrahem. Předtím jsem zabil spoustu Němců, včetně Hitlera. A nezabíjel jsem jen v sebeobraně. Hitler neusiloval o mou smrt, sám jsem ho napadl a kdyby zabil on mne, byla by to z jeho strany sebeobrana. Možná se vám to bude zdát strašné, ale nelituji toho. Dobro a zlo jsou složitější kategorie než si myslíme.«

»Přál bych vám, abyste se s tím zlem setkával co nejméně. A už vůbec ne z vaší strany.«

»Také bych si to přál,« přitakal jsem mu. »Bohužel, současný svět není zrovna láskyplný. Osobně jsem vyhodil do povětří poslední pevnost ďáblů v Gehenně. O tom se nedá pochybovat, mám na to svědky, ale skoro to vypadá, jako kdyby ďáblové našemu světu vládli dál.«

»Tak to přece stojí v Bibli!« upozornil mě jemně. »Mají nám vládnout do příchodu Krista.«

»Vím,« přikývl jsem. »Ale vždyť i v Bibli je spousta nepřesností a chyb! Ani nevíte, jak bych si přál, aby právě tohle nebyla pravda!«

S Davidem Steinfeldem jsem se rozloučil s úsměvem, ale klid jsem tím nezískal. Také mi to vrtalo hlavou. Ano, objevili jsme Peklo přesně tam, kde být mělo, *pod námi*. Co ale znamená pojem *nahoře*? Nebude to souviset se světy dostupnými přes Měsíce? Anebo - a napadlo mě něco horšího - co se věnovat Marsu a dalším planetám? Měsíce jsou u každé čtvrté Země. Konvertorem se z nich ale přejde jinam, než stejným konvertorem z odpovídající Země. Sice také na Měsíc, ale na jiný a především úplně jinde. Kam se potom dostaneme z Marsu? Na jiný Mars? Bude se nacházet v jiném vesmíru? Je dvacet objevených vesmírů konečné číslo? Kdysi se hovořilo o nekonečnosti vesmíru, ale co je to proti nekonečnosti mnoha vesmírů?

Spát už jsem nešel. Osprchoval jsem se a odletěl do Čech zasypávat náš fiktivní důl.

Cestou mě ale napadlo lepší řešení a hned jsem je také provedl. Není směšné zasypávat důl, jehož poloha je díky ekologickým demonstracím světoznámá? Každý jistě pochopí, že tu něco bylo. Nebude lépe přemístit konvertor jinam?

Naštěstí jsem neměl od nápadu daleko k provedení.

Spustil jsem záložní pevnost pod Krkonošemi a když jsem se ujistil, že funguje, vyměnil jsem ovladačem konvertoru Xijtra pevnost pod Vysočinou za odpovídající kus skal Rheinlandu. Za pár dní docestuje pod Jeseníky. Ani nemusím čekat tak dlouho, zítra tady bude Chotěboř a nikdo nebude tušit, že pouhých tři sta metrů pod náměstím pracuje konvertor nadprostorů.

Usmyslil jsem si ale podívat na trosky našeho domu, kde jsme byli s Belial tak šťastní. Ale už při pohledu z vimaanu na ruiny se mi sevřelo srdce. Tady jsem měl zemřít já, ale ne Belial! A už vůbec ne naše krásné holčičky! Nebyly to naše vlastní děti, vždyť nebyly lidské, ale jak byly andělské! Kdyby se nám podařilo dobře je vychovat, mohly znamenat zásadní obrat ve vztahu lidí a tefírů.

Přistál jsem na zahradě, vystoupil z vimaanu a šel se podívat do trosek. Chvilí jsem postával jen tak v dětské herně, kde ještě na zničené podlaze ležely zbytky zničených, ohořelých hraček. Co to bylo za bestie, vraždící usmrkané děti? Kdo a proč střílel na Belial, která se měla stát dobroditelkou lidstva?

Vyšel jsem pomalu z domu do zahrady.

Na ulici mezitím zastavilo policejní auto a tři policisté vbíhali brankou přímo proti mně.

»Jste Ota Vávra, obžalovaný z vraždy... Jménem zákona...« začal drmolit nejodvážnější. Zbývající se raději kryli za zděnými sloupky vrátek. Asi viděli v televizi, jak dopadli američtí šerifové.

»Nechte toho, pitomci!« okřikl jsem je. »Američané mi tady zabili ženu a vy to dobře víte!«

»Porušujete zákony České republiky!« křičel na mě, ale už také zpoza sloupu, policista. Mířili na mě pistolkami, ale z těch jsem si nic nedělal.

»Já vám dám zákony!« hromoval jsem. »Místo abyste to pořádně vyšetřili, na rozkaz shora jste to odflákli! Skutečné pachatele už mám, jsou zaživa v pekle, rozumíte mi? Jestli mě budete provokovat, pošlu vás tam za nimi, beztak tam patříte! Někdy není marné kamarádit se s ďábly! Naposled vás varuji, spakujte se a nechod'te mi na oči, dokud to pořádně nevyšetříte!«

»Porušujete zákony!« nedal se policista. »To byste měl vysvětlovat soudu, ne nám!«

»Nic z toho jsem neudělal a vy to dobře víte!« odvětil jsem. »Naopak, zabili mi tu ženu a svěšené děti. Mám dost důvodů k pomstě a vy buďte rádi, že vás nechám být. Z pozemské spravedlnosti se mi dělá nanic!

Vrahy nechává být a oběti sekýruje! Naštěstí nemají pozemské soudy pravomoc nad peklem a vrahové už jsou tam. Vy jste nic nevyšetřili a jestli ceknete, smetu vás na hromádku popela, protože víc z vás nezbude!«

Otočil jsem se a zamířil k vimaanu. Policisté zůstali schovaní za sloupky a neudělali nic, aby mě zadrželi. Upřímně řečeno, rozešel jsem se s pozemskými institucemi natolik, že jsem je neuznával. Ani jako spojení, ale ani jako protivníky...

Nasedl jsem a vznesl se. Budu se muset podívat na Ribge. Tam někde jsou ti, kdo za to mohou, vrahové Belial. Ribge má k peklu daleko, neměl bych ty grázly nechat čekat na trest, který si zaslouhují.

Rozhodl jsem se nečekat do zítřka. Mohu za cenu vyšší spotřeby energie poslat konvertor i na jiné místo, než kde se právě nachází. Konvertor si paralelní vesmíry posune tak, aby se kryly, vysvětlovalo by to aforxitu vesmírů, nemožnost otevřít současně dvě propusti.

Na chvíli jsem se zamyslel. Abych si usnadnil zaměřování, naletěl jsem vimaanem nad Chotěboř a za chvíli poté byla pevnost pod městečkem.

Na Zemi to bylo všechno. Zbývá Ribge, pak uvidíme.

Vzal jsem to na Ribge opačným směrem. Nejprve jsem se zastavil u přítelkyně Uaxio v jeskyních Xijtry. Dohodl jsem s ní cestování přes Xijtru. Věděla, že jsem nedávno něco přesouval, ale nevyčítala mi to. Uznala, že cesta přes Gehennu je nebezpečná, ale chtěla, aby to projednal jejich sněm. Zatím mohu Xijtru používat, pro mě se najde výjimka vždycky, pokud té výsady nebudu zneužívat.

Pak jsem se zastavil na Firhoi. Chtěl jsem seznámit s naším plánem i tefiry. Pohotovost Poradní síně mě zdvořile vyslechla, ale rozhodla, že sněm svolávat nebude. Něco takového prý očekávali.

Osmělil jsem se požádat o nějaké lékaře jako doprovod na Ribge. Vysvětlil jsem jim, že posádky pozemských letadel dostaly nemalé dávky záření a bylo by vhodné podívat se na ně po této stránce.

»Vrátíme vám váš árijský vimaan,« navrhla mi služba. »Naši technici už přišli na princip jejich štítů a v pořádku vám jej vracejí. Na lékaře si jen malou chvilku počkejte.«

Odešel jsem převzít svůj starý vimaan, původně patřící velitelce Belial. Byl v pořádku a jak mě ujistil tefirský technik Amodisal, doplnili mu i potřebnou energii. K cestě za mariňáky vyzbrojenými nukleárními hlavicemi jsem si nemohl přát nic lepšího.

Než jsem stroj převzal, přišli slibovaní lékaři. Byli čtyři, právě tolik míst bylo ve vimaanu. Tři byli muži neurčitého věku, mohlo jim být právě tak dobře třicet let, jako tisíc. Čtvrtá byla mladičká dívka, hádal bych jí nejvýš sto let - a samozřejmě špatně. Měli s sebou zavazadla a lékařské kufříky.

»Děkuji vám, že jste přišli,« přivítal jsem je. »Snad vám řekli, jaká cesta nás čeká.«

»Jistě,« usmála se na mě mile dívka. »Zajímáš se o zdravotní stav a možná i o záchranu těch, kdo nás chtěli napadnout. Vyjednávát budeš ty? My vašim lidem ještě... dost nerozumíme.«

»Ano,« přikývl jsem. »Oni tu snahu těžko ocení, ale nemám svědomí nechat je bez pomoci zemřít na Gehenně ani na Ribge.«

»Svědomí... dobře, že se odvoláváš na svědomí,« kývla vážně. »Proto jsme přišli i my.«

»Tolik se zase nelišíme,« usmál jsem se. »Poznal jsem už několik vašich lidí, zatím jsme se nejen domluvili, ale v mnohém jsme se nádherně shodli.«

»S námi se shodneš také,« odtušil muž nejmenšího vzrůstu, ale pořád vyšší než já. »Máme jako vy ve zvyku říkat si před společným jednáním jména, pokud se neznáme z dřívějšíka. Říkají mi Baraquel.«

»Můžeš mi říkat Ota Vávra,« podal jsem mu ruku. Chvíli váhal, až mě napadlo, že tohle gesto tefírové neznají, ale pak mi podal svou a lehce jsme si je stiskli.

»Já se jmenuji Bretil,« přidal se druhý.

»Já Arakiel,« rychle dodal třetí. »Kromě tebe jsem jediný, jehož jméno nezačíná na B.«

»Také si libujete v hříčkách s písmenky?« nezdržel jsem se úsměvu.

Přiblížilo mi je to víc než co jiného, někdy stačí k prolomení ledů jen málo.

»Ano, někdy to bývá zábavné,« přidala se dívka. »Proč ne? Asi tě překvapím maličko víc. Jmenuji se totiž – Belial Sarcha.«

Kdyby do mě uhodil blesk, asi bych ztuhl stejně. To byla - už třetí Belial v mém životě!

»Máte i jiná ženská jména než Belial?« vyhrkl jsem nešťastně.

»Jistě,« usmála se. »Vím o tvé zabitě ženě, ale je to jen shoda jmen. Připouštím, že by byla zábavná, kdyby se tě to osobně netýkalo. Promiň mi to, ale nemohu za to.«

»Jsi už dokonce už třetí tefirská žena jménem Belial, se kterou jedním o vážných věcech. Opravdu podivná shoda jmen.«

»Možná. Některá jména se ale používají častěji než jiná. Jako u vás na Zemi Marie. Ačkoliv i to je vlastně tefirské jméno. Tak se jmenuje i jedna moje kamarádka, María Lucifer...«

Ve světle pozemských legend to bylo opravdu nezvyklé spojení jmen!

Raději jsem se tomu nedivil a pomohl jim uložit zavazadla do schránek.

»Oblékněte si tohle,« podal jsem jim čtyři ukořistěné tefirské pláště.

»Nač to?« namítal Arakiel. »Bude nám to jenom překážet.«

»Možná to budete potřebovat,« řekl jsem. »Pak se uvidí.«

Sice na to pozemsky pokrčili rameny, ale pláště si navlékli a usadili se. Vimaan vzletěl a modrá kola se kolem nás rychle zamíhala. Na Ribge jsme byli za pár vteřin a rozlétlí jsme se na jih, k ostrovu s nouzovým městečkem.

Letadla tu stála vyrovnaná jako na přehlídce, ale když jsme se objevili na obzoru, část jich vzlétla a zamířila nám naproti.

Okamžitě jsem zpomalil let a zapnul si pozemské rádio, potřebovali jsme jednat.

»Dobré jitro přeji, boys. Nepřiletěli jsme střílet. Jste naladěni k jednání? Opatřil jsem vám lékaře a chci dohodnout příměří na lékařské prohlídky a na ošetření nemocných. Bude to určitě více ve vašem než v mém zájmu.«

»To je hezké,« ozval se v rádiu jedovatý hlas. »Nemáte ale na letadle žádné viditelné označení, že vezete doktory.«

»Snad nemyslíte červený kříž?« opáčil jsem stejně jedovatě. »Nechcete toho od ďáblů trochu moc? Měli byste vědět, že kříž není jejich oblíbené znamení!«

»Oh, yes, to mi nedošlo,« odušil kysele hlas. »Tak polet'te!«

Letadla změnila směr a začala kolem nás kroužit ve velkém kruhu, zatímco jsme se pomalu blížili k domkům.

»S kým budeme jednat?« upřesňoval jsem si. »Kdo vám teď vlastně velí?«

»Jednat můžete se mnou,« ozval se opět ten jedovatý. »Jmenuji se major Frank Applegate a jsem tu momentálně velitelem.«

Při tom jménu jsem sebou trhl. Frank měl být - vrah Belial a dětí! Kéž by to byla jen shoda jmen, utěšoval jsem se. Nevím, zda bych dokázal jednat s vrahem Frankem.«

»Můžete zajistit dodržování příměří?« zeptal jsem se ho stroze.

»Jednat bych o tom mohl,« připustil. »Jde o to, jestli se mi bude chtít.«

»Poslyšte, majore, nejste v situaci, kdy byste si mohl klást podmínky,« vyjel jsem na něho tvrději, než jsem měl v úmyslu. »Ve zdejší pustém světě vás můžeme nechat bez povšimnutí třeba sto let. Na rozdíl od Gehenny vám záření nehrozí, svědomí bychom mohli mít klidné. Jde o to, že vaši lidé během pobytu v pekle určitě dostali pořádné dávky záření. Čím dříve se na ně doktoři podívají, tím lépe pro ně. Přírodní zákony platí všude stejně. Ostatně, nesnažte se mi tvrdit, že právě vám se záření vyhnulo.«

»Dá se to vydržet,« odušil klidně.

»Záření nemůžete beztretně podceňovat!« napomenul jsem ho.

»Mluvíte jako kdybyste si se zářením tykal. Vážně si myslíte, že si s námi můžete dělat, co je vám libo? Že nás máte jako na talíři, jen osolit a opepřit?«

»Aby bylo jasno, moji doktoři nejsou ze Země,« ujistil jsem ho klidně.

»Vždyť to chápu!« opáčil. »Nemíním se jim ale vzdávat!«

»Vy to nechápete, majore!« povzdychl jsem si. »Nechceme a nebudeme si s vámi hrát a už vůbec ne na vašem hřišti. Válka není hra! Střelba mě nikdy nebavila. Během návštěvy nebudu střílet, ale nebudu vám ani dělat terč. Moje letadlo vydrží skoro všechno, včetně atomové exploze, ale jestli si na mě ještě jednou zbytečně vystřelíte, zmizím vám jako pára a víckrát mě neuvídíte. Ale neradil bych vám to. Musíte přece vědět, jaké svinstvo je radioaktivita. Čím později se s ní začne něco dělat, tím hůř. Až vám začnou padat vlny, budete se na to dívat jinak!«

»Dobrá, co tedy chcete?« zkontroloval trochu.

»Nic víc než aby na nás vaše ovečky nestřílely. Mám v letadle tefirské doktory, aby se na vaše hochy podívali, případně se je pokusili léčit. Bylo by asi vhodné, kdyby k nim přicházeli po menších skupinkách,

nejlépe po čtyřech. Případně se můžeme dohodnout na dalším příměří. Jsem optimista, ale neočekávám, že by to doktoři vyřídili napoprvé. Snad to jsou přijatelné podmínky, ne? Tohle může odmítnout jedině sebevrah a to snad nejste.«

»Nic víc nechcete?«

»My od vás nic nepotřebujeme, majore,« odsekl jsem. »Děláme to jen pro vás, můžeme to oba chápat jako humanitární akci. Nanejvýš to děláme pro naše svědomí, pokud mi ještě rozumíte.«

»I tak budete mít pěknou fušku,« upozornil nás. »V tom letadle vás nemůže být mnoho, odhaduji vás na jednoho pilota a tři až čtyři doktory.«

»I kdyby vás byly dva tisíce, do týdne vás zvládneme,« ujistil jsem ho.

»Do týdne to nestihnete,« odušil. »Je nás mnohem víc.«

»Pak buď zůstaneme déle, nebo si pozveme posily. Na Firhoi najdeme více lékařů ochotných vám pomáhat.«

»No dobrá. Přistoupím na vaše příměří,« ustoupil trochu. »Ale jen v okruhu této základny a pouze k ošetření nemocných. Nikdy nepřiletíte bez řádného ohlášení a nebudete nad námi dlouho provokovat.«

»Fajn, to беру. Můžete to začít organizovat na vaší straně. Ale to vám povídám, zaříd'te, ať se na nás nikdo nepokusí vytáhnout zbraň. Doktoři ozbrojení nejsou, ale já ano a kdyby měl někdo ztřeštěný nápad zmocnit se rukojmí, ať si to včas rozmyslí. Nejenže bych pro něho nelitoval blesk, jaký okusila pěkná řádka esesáků, ale zvedli bychom kotvy bez ohledu na zbytek vašeho manšaftu. Rozumíte?«

»Nemusíte nám vykládat podmínky příměří. My Američané víme, co je čest!«

»Právě u vás bych o cti dost pochyboval,« odsekl jsem. »Mám k tomu dobré důvody. Vaše vojska při obsazování Nového Německa zbytečně postřílela dvě stě osm civilistů a dvacet policistů. Když jsme vás vyháněli, byly ztráty na civilistech sedm lidí a všechny zabili vaši vojáci. My s civily neválčíme.«

»To byla náhoda!«

»Žádná náhoda! Vy se tak chováte všude. Nám na nevinných životech záleží. Jen nepočítáme mezi nevinné vojáky, kteří napadnou cizí zem. A teď pozor, přistáváme. Můžete je k nám hned posílat.«

Co následovalo potom, bych přirovnal k maratónu.

Vojáci přicházeli po malých hloučcích. Před vimaanem se jich vyskytovalo sotva pět - šest, čtyři byli v péči tefirských lékařů, dva jsem vyslychal sám. Zprvu nám nechtěli říkat jména, ale s majorem Applegatem jsem dohodl, že nám každý ošetřovaný prozradí své jméno, hodnost a osobní číslo, tedy jen to, co by musel sdělit při zajetí, nic víc. Pro evidenci by nám stačila osobní čísla, ale na číslování lidí jsem byl od Hitlerovy Čtvrté říše háklivý, což po chvílce váhání uznal jako důvod i Applegate.

Tefirským lékařům to odsýpalo, doktoři i Belial potřebovali na jedno ošetření jen dvě minuty, ale vojáků bylo na Ribge příliš mnoho. Stovka za hodinu, rychleji to nešlo. Při střídání pacientů jsme se dohadovali, co dál. Všichni tefirové mě ujišťovali, že jsou odpočatí a vydrží nonstop i dvacet hodin, ale jednoduché počty tvrdily, že za tu dobu zvládnou dva tisíce lidí. To by stačilo, kdyby byli v každém letadle pouze dva piloti, ale většina letadel byly výsadkové stroje plné mužstva. I když hned první den zvládneme celé dvě tisícovky, další dny to bude díky únavě horší a horší.

Nejhorší byla jazyková bariéra. Anglicky jsem uměl jen já, Američané neuměli ani slovo tefirsky. Tefirům to nevadilo, nepotřebovali se pacientů vyptávat, ticho mi ale připadalo nepřirozené, raději jsem s příchozími skoro bez přestání hovořil.

»Nechápu, jak chcete dobývat cizí světy, když neumíte ani slovo z řeči, kterou se tam hovoří,« podivoval jsem se před nimi nahlas.

»Proč? Když na někoho namíříte pušku, každý dá ruce nahoru,« šklebil se na mě jeden z pilotů.

»Už na Pegsda byste zjistili, že to všude neplatí,« krotit jsem ho. »Pegsdové nedávají k naznačení mírumilovných úmyslů ruce nahoru, ale dozadu.«

»No tak bychom je zastřelili, když mají tak pitomé zvyky!«

»Nic o nich nevíte, nesud'te je!« napomenul jsem ho. »Ještě že jste se tam nedostali! Na všech světech nás znají jako mírné tvory se smyslem pro čest a spravedlnost. Vy byste nám to jen pokazili!«

»Vy se ke všem chováte spravedlivě?«

»Zatím se nám to daří. Poslyšte, umí mi někdo srozumitelně vysvětlit, co jste za výpravu? Tisíc letadel, vyzbrojených jako nikdy v historii Země a poslaných úplně do neznáma...«

»Úplně do neznáma?« usmíval se potutelně jiný. »Měli jsme plány všech světů a věděli jsme, že jediná civilizace, která za něco stojí, budou tefirové na Firhoi.«

»Nepočítáte zřejmě hlavonožce z Xijtry, kteří by se vám také postavili a nejspíš ubránili. Útok na civilizaci tefirů byl ale útok hodný kamikaze, stejně sebevražedný a stejně marný. Vždyť byli ještě nedávno připraveni na útok z Gehenny!«

»Gehennu jste prý zvládli hladce s deseti lidmi,« namítl. »Stejně snadno jste prý zaskočili Firhoi!«

»Tefiry na Firhoi byste nepřekvapili tak snadno, jako my Baaly a Árje, navíc nám přála náhoda, jaká se už nikdy nebude opakovat,« zavrtěl jsem hlavou. »Na Firhoi to rozhodně snadné nebylo, zahynul mi tam syn. Nezaskočili jsme je zbraněmi, ale mírem. Očekávali těžší boje než byste jim přinesli vy, zato mír je překvapil a odzbrojil. Vás by ale smetli rychle, nedělejte si iluze.«

»Neměli prý žádné zbraně.«

»Neměli,« souhlasil jsem. »Ale postavit tisícovku letadel o třídu lepších než vašich byla pro ně otázka týdne. Dva, možná tři dny byste je ničili, pak by s vámi zametli.«

Bohužel, tyto diskuse mi připomínaly házení hrachu na stěnu. Jedna čtveřice odešla, další přišla. I když jsem některé vojáky o marnosti války přesvědčil, další přicházeli plní sebevědomí a v pevné víře, že by to při troše štěstí a méně smůly každé mimozemské civilizaci patřičně natřeli. Jen kdyby neuvázli na té nešťastné Gehenně! Oni jsou přece světová elita!

»Co si to vlastně o nich píšeš?« usmála se na mě Belial mezi dvěma pacienty.

»Jména a čísla,« řekl jsem. »Možná by tam měly být i vaše závěry. Jak to s nimi zatím vypadá?«

»Nedobře,« zvažněla. »Všichni mají horečku, většina i průjmy a začínají jim padat vlasy. Na Gehenně by začali někteří brzy umírat a bez pořádného ošetření by to potkalo většinu. Vždyť oni proti té nemoci ze záření vůbec nic nedělali.«

»To jsem tušil, ale jak jste na tom vy? Můžete na tom něco změnit? Nebude lépe předat je do péče Kopffüsslerům z Xijtry?«

»Není třeba, zvládneme je. Budeme je léčit přinejmenším půl roku, ale není to nemožné. Záření je poškodilo, takže jsou v nestabilním stavu a ten se navíc spontánně zhoršuje. Do vyléčení mají daleko, rychlé uzdravení u nich čekat nemůžeš, ale - my to zastavíme.«

Převzala ode mě dalšího a já jsem pozval jiného.

Pokračovali jsme skoro do noci, ale se soumrakem jsem navrhl vyšetřování a léčení přerušit.

»Řeknu jim rádiem, že další pacienty vezmeme až ráno v šest,« řekl jsem. »Vrátíme se na Firhoi a ráno zase sem.«

»Kolik jsme jich ošetřili?« zeptal se mě Baraquel.

»Skoro tisíc jedno sto,« řekl jsem. »To není málo.«

»Není. Ale byla by škoda přerušit to. Tady ve vimaanu je i v noci světlo jako ve dne a fyzicky to také vydržíme. Některým z těch lidí vážně není dobře, čím dřív je dostaneme do ruky, tím lépe.«

»Nebudeme riskovat,« řekl jsem. »Až si odpočineme, půjde to lépe. Navíc počítám s jejich psychikou. Lidé Země by byli po namáhavé šichtě unavení, měli by sníženou pozornost, situace by byla jako stvořená k nečekanému přepadení. Třeba je to nenapadne, ale nechci jim dávat naději na úspěch.«

»Ani ty nevypadáš unaveně,« podívala se na mě pátravě Belial.

»Nevypadám ani na skrz naskrz prostříleného,« odušil jsem, ale vysvětloval jsem jí dál: »Kdysi mě Kopffüsslerové upravili, proto jsem odolnější. Tihle vojáci to ale nevědí, mohlo by je to svést hádat podle sebe, mohli by doufat, že jsem na konci sil a jejich komando mě překvapí. Nevyšlo by jim to, ale nemám zájem při zbytečné rvačce někoho likvidovat.«

»To zní rozumně,« přikývla. »Ale máme příliš mnoho práce a žádné zdržení není vítané. Nebylo by lépe vysvětlit jim pravý stav věcí? Snad pochopí, že jsi jiný než oni.«

»Dobrá, zkusit to můžeme,« ustoupil jsem. »Za chvíli jim zavolám.«

Pokračovali jsme tedy dál.

Za půl hodiny mě ale zavolal rádiem major Applegate, zda už nejsme příliš unavení.

»Nemějte obavy,« odušil jsem. »Děblové snesou i to, co by našince zlikvidovalo.«

»Ale vy jste člověk jako my!«

Z jeho hlasu jsem vycítil takovou dychtivost, až jsem zpozorněl. Že bych se nemýlil?

»Ani na to vám nepřikývnu,« ujistil jsem ho úmyslně lhostejným tónem. »Vydržím podstatně víc než

si myslíte. Jednak mě kdysi upravili Kopffüsslerové a za druhé asi nevíte, že mám v sobě d'áblici.«

»Myslím to vážně! Pohádky si nechte!« zavrčel Applegate.

»To nejsou pohádky,« odušil jsem. »Pokoušelo se mě zabít už víc lidí. Neupravený člověk by byl na mém místě dávno mrtvý. Třeba ten poslední neúspěšný atentát v Čechách, ale první, kdo se takhle divil, byl Němec Ernest Norden. Poslal na mě blesky, které by složily slona nebo nosorožce. Já nejen zůstal naživu, ale oplatil jsem mu je ve větším. Nezůstala z něho ani špetka prachu.«

»Jak myslíte!« vypnul Applegate vysílačku.

Zapisoval jsem pacienty a tefirové je ošetřovali. Párkrát jsem zpozorněl, když se někdo ohlásil jako Frank. Bylo jich hodně a jen jeden z nich mohl být ten pravý. Však i na něho dojde, pomyslel jsem si. Vojáci se trousili a neošetřených ubývalo. Někteří na tom byli lépe, jiní hůř. To bylo normální, záření má individuální účinky a hodně záleželo na výšce, ve které letadla letěla. Nejhorší na tom byli chudáci, kteří na radioaktivním povrchu Gehenny přistáli. Dva nám dokonce přinesli na nosítkách, byli už tak zesláblí, že nemohli ani sami přijít. Tefirové se k nim vrhli přednostně a já jsem opět zapnul vysílačku.

»Poslyšte, majore,« začal jsem ostřeji, jakmile se Applegate ohlásil, »neměl byste přednostně posílat ty, kdo jsou na tom hůř? Dva poslední případy byly na hranicích možností! Proč jste je neposlal dřív?«

»Pořadí nechte laskavě na mně,« odsekl Applegate. »To je moje starost. Já za ty lidi odpovídám!«

»Nezajímá mě, jak a komu to chcete vysvětlovat. Tefirové jsou sice d'áblové, ale i jejich možnosti jsou omezené. Radioaktivita se lidí dotýká různě, ale když jim přinesete mrtvolu v pokročilém stupni rozkladu, mohou ji už jen politovat.«

»Opakuji, to je moje starost,« trval na svém major. »Já už si to zodpovím. V naší dohodě o příměří nic takového nestojí.«

»To sice ne, ale jsou to snad vaši lidé, majore,« kývl jsem hlavou. »Dohodli jsme se na ošetření, o zázracích nebyla řeč.«

»Kdo by čekal zázraky od d'áblů?« odušil jedovatě Applegate. »Zázraky snad nejsou jejich obor!«

»To jistě ne,« souhlasil jsem. »Bez ohledu na vaše uznání vám dáváme to nejlepší, čeho je věda tefirů schopná, ale na úspěchu byste měli mít zájem především vy!«

»Dojemné snahy, poté, co jste nám připravili tu past!«

»Musím vás opravit. Past na Gehenně nevznikla úmyslně, ale technickým nedopatřením. Nemáme všechno tak ideální, jak to vypadá. Tohle bylo mimochodem selhání naší pozemské techniky. Jsme ale tomu technickému problému vděční, že vás zastavil ještě než jste stačili něco vyvést. Kdyby měl pan Pierre Lavarédé rozum a tuhle akci si odpustil, nikdo by do té pasti nespadol. Teď už jste našťěstí úplně mimo hru, proto vám pomáháme.«

»Myslíte, že už jsme mimo hru?«

»Jsme o tom přesvědčeni,« ujistil jsem ho suše. »Palebná síla tady nerozhoduje, Ribge je pustý svět, nemáte tu komu škodit.«

»Myslete si to tedy,« odsekl a vypnul vysílačku.

Pokračovali jsme dál. Kromě zapisování pacientů jsem se staral tefirům o občerstvení, připravoval jim snídani i oběd. Tefirové se jídlem moc nezdržovali, spokojili se vším, co jsem jim naservíroval. Vyšetřování pacientů šlo hbitě a brzy nakousli třetí tisícovku. Kolik bude celkem pacientů, jsme se ale nedozvěděli. Všichni dosavadní to považovali za vojenské tajemství. Nepomohlo ani naše ujišťování, že se to tak jako tak brzy dozvíme. Pokračovali jsme proto dál, jakoby se nechumelilo.

Obrat nastal večer. Byli jsme unavení všichni, nejen já, ale i tefirové.

Povzbuzoval jsem je, že máme ošetřeno dva tisíce pacientů a jen tak mimochodem jsem se jednoho rozumně vyhlížejícího Američana zeptal, co našemu tempu říká.

»Berete to fakt rychle,« kývl uznale. »Takhle vám to nebude trvat ani týden.«

»Už se vás tu vystřídal přes dva tisíce!« ujistil jsem ho.

»Právě!« souhlasil. »Je nás deset tisíc, vydělte si to. Vyjde vám to samé.«

»Vás je deset tisíc?« vyhrkl jsem. »To je ale víc, než jsme čekali! Proč jste nám to neřekli dřív?«

»Přesné počty jsou vojenské tajemství,« řekl Američan – a víc jsem z něho nedostal.

»Trochu jsme se přepočítali,« sdělil jsem tefirům, aby věděli, na čem jsme. Aniž bychom přerušili vyšetřování, udělali jsme si malou radu.

»Takové množství naráz nezvládneme,« tvrdil jsem. »Je jich víc než jsme čekali. Navrhuji přerušit

práci, návrat na Firhoi a odpočinek. Asi by bylo dobré vzít sem posily.«

Ted' už nikdo nenamítal. Spojil jsem se vysílačkou s majorem a sdělil mu, že odletíme pro posily, neboť jsme se dozvěděli, že má vojáků podstatně více než byl náš odhad.

»To jste nám mohl orientačně sdělit dřív, pane majore,« vyčetl jsem mu.

»Do mých věcí se nemontujte,« odmítl mou výčitku.

»Dobrá, vrátíme se za osm hodin a přiletí nás víc,« sdělil jsem mu. »Doufám, že příměří bude trvat i potom.«

»Jak říkám, když se včas a jasně ohlásíte...« řekl neurčitě...

Dalo se to chápat jako slib. Jisté to ale nebylo.

Dobrali jsme pacienty z fronty před vimaanem, další už nepřicházeli. Uzavřel jsem dveře vimaanu a vznesl se. Rychle jsme prolétli modrými propustmi a přivítaly nás nádherné zelené parky na Firhoi.

Blokáda

Požádal jsem Poradní síň planety Firhoi o posily, ale přišel jsem nečekaně a nemohli mi tak narychlo vyhovět. Ne že by na Firhoi neznali zdravotnickou pohotovost, ale šlo přece o cestu na cizí svět a navíc k nepřátelům. Museli k tomu vybírat dobrovolníky a upozornit je na možná rizika, to nešlo uspěchat.

Rozhodl jsem se využít chvíli k odpočinku. Rozložili jsme si v kabině vimaanu sedačky, udělali z nich lehátka a všichni jsme zalehli. Každá hodinka spánku byla dobrá.

Probudilo mě neurvalé zatřesení ramenem.

Rozespale jsem se ohnal jako po obtížném hmyzu, ale nechtěně jsem k tomu přidal náboj qura, takže mě definitivně probudilo až bolestné záupnění.

»Co děláš?« uslyšel jsem vyčítavý hlas. Otevřel jsem rychle oči. Vedle mého nouzového lehátka se s podlahy vimaanu těžce sbíral Arakiel. »Chceš mě zabít, či co?«

»Promiň,« vyhrkl jsem. »Zapomněl jsem tě varovat. Nesmíš mě budit tak zhurta.«

»Proč máš zapnutý štít i ve vimaanu?« vrčel Arakiel smířlivěji. »Byli jsme na invazi vždycky dobře připraveni, ale tak důsledně jsme to nebrali. Anebo se chráníš i proti nám? To je opravdu zbytečné!«

»To nebylo štítem,« ujistil jsem ho a vysvětlil mu, že quro není zařízení, které by se před spánkem dalo odložit nebo vypnout jako zbraň.

»Naštěstí máte silnější náturu než pozemšťané,« vzdychl jsem si. »Člověka ze Země by to možná zabilo, vám je to jen nepříjemné.«

»Stejně nechápu, jak to mohla Belial Ameata s tebou vydržet, když se tě nesměla ani dotknout,« řekl trochu kysele.

Sáhl tím na mé bolavé místo, jako by mi tu nechtěnou ránu vrátil úmyslně.

»Belial by to neuškodilo,« odsekl jsem. »Měla už stejnou úpravu jako já. Upravený člověk nevnímá náboj qura jako smrtící. Náš vztah byl rovnoprávný, vyměňovali jsme si i vědomosti. Proto o vašem světě vím tolik, ona zase znala všechno co já o Zemi i o světě Xijtra.«

»Oj, vy jste to vzali fofrem! Ale o to teď nejde,« přerušil mě. »Musím ti sdělit něco nepříjemného. Vaši lidé, přesněji lidé z pozemské invazní flotily, opustili před pěti hodinami Ribge. Jsou na Vorgyle a chystají se na Ydlecoge. Za pár hodin by tu mohli být v plné kráse, včetně atomových střel.«

»To snad ne!« vyskočil jsem. »Jak se tam dostali?«

»Nevíme. Na Vorgyle je objevily neviditelné družice. Zatím jsme neaktivovali ničivé složky jejich programů, ale proti hrozcí invazi něco udělat musíme. Na Ydlecoge už jsou družice zapnuté.«

»Obáváte se jich?« zeptal jsem se celkem zbytečně.

»Máme snad k tomu důvod,« přikývl Arakiel. »Poradní síň zasedá už deset minut a rozhodla se přivolat tě k jednání.«

»Pojďme tedy, ať nečekají,« souhlasil jsem.

Arakiel mě odvedl k nejbližšímu teleportu, aby to urychlil. Za chvíli jsem byl v Poradní síni.

»Je to záhada,« končil příspěvek do diskuse Baraquel z našeho lékařského týmu. »Nikdo kromě Oty Vávry s pozemšťany nejednal. Ale ani on jim nic nesdělil ani nepředal, jeho komunikace s nimi probíhala výhradně ústně.«

»Nemohl jim o kódování něco prozradit nechtěně?« otázal se kdosi z pléna.

»Mluvili zřetelně anglicky, takže jsem jejich rozhovoru rozuměl,« odvětil Baraquel.

Potvrdil tím moje podezření, že aspoň někdo z tefirů anglicky uměl, ačkoli to nedali znát. Nebyl to podraz, vlastně jsem se jich nikdy neptal, zda někdo z nich pozemské jazyky umí či neumí.

»Vávra s nimi nemluvil o technických detailech a vůbec ne o propustech. Můžeme se ho ostatně zeptat, už je tu, snad nám něco objasní.«

Vysvětlili mi, že se dohadují, jak dokázali Američané získat kódy ovladačů propustí. Podle jejich mínění se přes bariéru paralelních vesmírů jinak dostat nemohli a nové kódy mohli získat jedině ode mě, nikdo jiný s nimi nejednal. Nepodezírali mě, že bych jim to prozradil úmyslně, ale obávali se možného psychorezonančního útoku, kdy bych se v hypnóze stal loutkou v rukou útočníků.

»Tento druh útoku na Zemi neznáme,« odmítl jsem podezření. »Někdo z vás by Američanům musel dát tajemství psychoútoků. Navíc nám chybí *yvoro*. Ba ne, vysvětlení musíme hledat jinde.«

»Chceš tvrdit, že pozemšťané psychické útoky nepoužívají?«

»Na Zemi se používaly a používají různé druhy psychického nátlaku i teroru,« vrtěl jsem hlavou, »ale k dokonalosti yvora mají daleko. Kromě toho přece víte, že jsem vůči tomu druhu útoku odolný. Nevím sice proč, ale odolal jsem mu už několikrát.«

»Vyloučením psychorezonance by se záhada stala ještě záhadnější,« namítl kdosi.

»Proč?« namítl jsem. »Je více způsobů, jak zjistit kód propustí. Mohli proniknout do řídicího centra naší pevnosti. Schopný chlap s programátorskými zkušenostmi zvládne ruční řízení i intuitivně. Otevřel by propustí a sám odletěl posledním letadlem. Propust se bez řídicích signálů po krátké době sama uzavře.«

»Tak by se mohli dostat i dál a Firhoi je následující svět za Ydlecoge.«

»Na Vorgyle nenajdou konvertor,« připomněl jsem jim. »Tam je bez přístupové cesty, hluboko pod zemí. Kdybychom vám jeho polohu neprozradili, dodnes byste o něm nevěděli.«

»Ale co když je to jinak? Nezapomínejte, že Američané mají vaše ovladače! Sice s neplatnými kódy, ale fungují. Můžete vyloučit, že by zjistili současný kód čistě náhodně?«

»K čistě náhodě je ten kód příliš složitý,« nesouhlasil jsem. »Ačkoliv, co víme o jejich výpočetní kapacitě a možnostech? Kdysi se hackeři na Zemi čistě pro zábavu zabývali luštěním tajných kódů a když spojili své počítače, padl před nimi i kód vytvořený pro armádu Spojených států, silnější než naše kódy. Potřebovali by mít v letadlech pár šikovných lidí a dostatek počítačů. Ani jedno ani druhé nemůžeme vyloučit a tím ani tuto možnost.«

»Co takhle zničit konvertor na Vorgyle?« navrhl kdosi. »Tím bychom jim tu cestu odebrali úplně.«

»Ale znemožnili bychom ji i sobě,« napadlo mě včas, co by to znamenalo. »Raději bych umístil do řídicího centra konvertoru posádku. Konvertor na Vorgyle nemá vchod, je tam přístup jen nadprostorem a v nouzi se dá ovládat ručně. Místo přímého řízení budeme pomocí *gunisu* žádat obsluhu o vytvoření propustí, Američané tu možnost nemají a budou mimo hru. Na rozdíl od nich znají naši lidé tefirštinu. Za Druhé světové války používali Američané jako radisty indiány kmene Navaho, ti se otevřeně volali svou řečí, ale Japonci to nikdy nerozluštili.«

»To by šlo za předpokladu, že Američané využívají vaše konvertory,« souhlasil Baraquel. »Ale kdyby si postavili vlastní, nezastavili bychom je. Dá se tato možnost vyloučit?«

»Nedá,« pokrčil jsem rameny. »Uvědomte si, že téměř stejné konvertory nezávisle na vás postavili vědci Xijtry. Vědci Země mají výhodu, vědí o jejich existenci. Nám lidem někdy stačí vědět co hledat a na správné řešení časem někdo přijde. Potíž je jen v tom, že oni v těch letadlech nemohou mít dost materiálu.«

»V každém z těch případů nám hrozí válka,« řekl ustaraně Baraquel.

»Nevidím to tak katastroficky,« oponoval jsem. »Žádná válka Firhoi nehrozí. Protivníkem by byla jen malá flotila poměrně slabých letadel.«

»Ale dobře vybavených k ničení.«

»Dobře vybavených k ničení,« připustil jsem. »Proti bezbranným lidem jsou to zkázonosné stroje. Kdyby skutečně hrozilo, že proniknou na Firhoi, zničily by je neviditelné družice na Ydlecoge, případně bych je všechny smetl jediným náletem vimaanu.«

»Ty bys to udělal?«

»Ano, ale nezáleží to jen na mně,« pokračoval jsem. »Vimaany odolné proti pozemským zbraním máte přece také. Neviditelné družice na Ydlecoge také představují úděsnou sílu a jistě by se našlo i něco jiného. Ničení bych odložil, až kdyby všechno ostatní selhalo. Nejprve bych se pokusil zjistit, co se skutečně stalo. Za druhé bych pro jistotu obsadil pevnosti konvertorů našimi posádkami. To by mělo invazi na Ydlecoge znemožnit.«

»A když ne?«

»Vždyť už jste na Ydlecoge aktivovali neviditelné družice,« řekl jsem. »Pro Američany je už teď tento svět neprůchodný.«

»Používali jsme identifikační kodéry, chránící naše hlídková letadla před útokem neviditelných, ale byly součástí starých letadel a nová letadla jimi vybavená nejsou.«

»Nebudeme je potřebovat,« ujistil jsem je. »Nějaké kodéry vyrobte, možná budou potřebné. My se přeneseme *měsíční zkratkou* na Loaneb a dostaneme se k nim odzadu. Kdyby skutečně dokázali luštit kódy našich ovladačů, neposkytneme jim nic víc než ty, které už znají.«

»To zní rozumně. Kolik dobrovolníků budete potřebovat pro posádky konvertorů?«

»Asi to tak nevypadá, ale nás pozemšťanů je dost. Obsadíme je dvojmo, aby se posádky střídaly.

Chcete-li, sežeňte si i vlastní posádky, ať nejste úplně mimo. Budeme se vhodně doplňovat.«

»A naši lidé se naučí řídit vaše konvertory ručně,« dodal s úsměvem Arakiel. »Věříte nám více než svým krajanům.«

»Kdybychom si nedůvěřovali, jak bychom mohli spolupracovat?« kývl jsem hlavou.

Nedodal jsem, co mě hned napadlo.

Britský instruktor při školení nových agentů IS prý nikdy neopomněl zdůraznit: »Pánové, jedno si dobře zapamatujte - na světě neexistují sprátelené tajné služby!«

Kdyby mi ale někdo tvrdil, že se jednou setkám s člověkem, který pokynem ruky otevře propust mezi vesmíry kdekoliv ho to napadne, aniž by tam měl obrovské konvertory jako my, nevěřil bych mu.

A už vůbec ne, že to bude krajan ze Země.

A co hůř - Čech jako já.

A navíc - děcko.

Musel jsem odletět pro Járu a jeho kamarády poradit se, co dál. Přeletěl jsem vimaanem na Varveu, odkud jsem proskočil na Loaneb, kde jsem Járovu partu zastihl. Dívky ani hoši zatím neztráceli čas a konvertor už obsadili. Přejít Ribge-Loaneb měli pod kontrolou, žádné letadlo by neproniklo dál.

»Á, tati,« vítal mě Jára. »Dobře, že jsi tu. Musím ti něco dát, ať nás nehoniš po všech čertech.«

Podával mi cosi jako mobilní telefon bez tlačítek.

»Tohle jsme vyvinuli spolu s hlavonožci Xijtry,« vysvětloval mi rychle. »Přesněji, podílel se na tom od nás jen Zdeněk. Vypadá to jako mobilní telefon, ale funguje to skvěle nejen po celém světě, ale i přes hranice paralelních vesmírů. *Vnitřní hlas* hlavonožců, který prý znáš, umí něco podobného, ale jen mezi sousedními vesmíry. Technické zařízení má jednu výhodu. Až dostavíme řetězec retranslátorů, bude náš telefon fungovat neomezeně přes všechny. Zatím nám chybí spojení s Vorgyle, ostatní už jsme stihli nainstalovat.«

»Výborně!« komentoval jsem. »Kolik přístrojů máte?«

»Dostalo se na každého,« ujistil mě Jára. »Zdeněk hlavonožce usměrňoval, aby ta věčička měla správné vlastnosti. Ovládá se pomocí qura, jak je u nich zvykem, což nám nevadí, to máme také. Můžeme se tak domlouvat i s nimi a kdoví, třeba se to bude hodit.«

Kromě přístroje chtěl dát paměťovou *borůvku* s návodem, ale pak si to rozmyslel. Abych nemusel čekat na její vstřebání, předvedl mi na místě, jak se spojit s jiným účastníkem této zvláštní telefonní sítě.

»Američané asi během vaší návštěvy zachytili kód ovládačů,« nadhodil. »Proto jsme jim zastavili dálkové otevírání propustí a po nezbytnou dobu je budeme řídit ručně.«

»Přesně totéž jsem navrhl Velkému sněmu na Firhoi,« přikývl jsem. »Navrhl jsem jim domlouvat se tefirštinou, tu kromě nás nikdo z lidí Země nezná.«

Jára se na mě požíval udiveně, ale pak mávl rukou.

»Zřejmě uvažuješ jako my,« komentoval to spokojeně. »Tím lépe, schválíš nám to další.«

»Povídej, co jste ještě vymysleli?« vybídl jsem ho.

»Víc jsme zatím nestihli,« přiznal. »Máme v plánu pochyťat je a vrátit sem na Ribge. Jednak to pro ně máme připravené, za druhé, nechali tu své nemocné, za třetí, Vorgyle je pustý svět, kde se nesežene obživa. Na Ribge si přilepšovali lovem zdejších pabizonů. Chovali se jako jejich prapředci a všechny by brzy vyhubili, budeme jim muset vysvětlit, že je smějí lovit jen pro obživu, ne pro zábavu.«

»Zkusím to s nimi dohodnout,« slíbil jsem mu.

»Nemusíš, sebereme jim pušky, nebudou mít čím lovit,« pokračoval Jára. »Pavel s Monikou jsou v podzemí Vorgyle a nikoho dál nepustí. Já s ostatními zkusím postavit na Loanebu záložní pevnost pro Ribge. Přesuneme ji do podzemí, aby nebyla dosažitelná jinak než mimoprostorem. Tuhle pak vypneme a odmontujeme řízení, mohli by ji objevit. Tím bude vězení na Ribge dokonalé.«

»Co jsi to prve říkal o jejich nemocných?« vrátil jsem se trochu s tématem hovoru.

»Oni neodletěli všichni,« sdělil mi ochotně. »Mají na palubách letadel jen zdravé, ostatní nám tu nechali na krku. Trochu se o ně postarali, ale nenechali jim tu žádné lékaře.«

»Možná žádné neměli,« nadhodil jsem. »Nevadí, my se jim zase věnujeme.«

»Vy byste je jen ošetřovali, tati,« zavrčel nespokojeně Jára. »Tak si to nepředstavujeme.«

»Co byste na tom změnili?«

»Rozhodli jsme se odzbrojit je. Obešli jsme všechny nemocné a odebrali jim zbraně. Až budeme chytat letadla na Vorgyle, vezmeme je sem po jednom a odzbrojíme je všechny.«

»Dohodl jsem s nimi příměří,« zachmužil jsem se.

»Ano, ale pokud vím, to platilo tady, na ošetřování a porušili je oni,« vrtěl hlavou Jára. »Taky jsem ochoten respektovat dohody, ale dohoda porušená jednou stranou přestává být platná i pro druhou. Nemůžeš jim přece pořád ustupovat!«

»Cožpak jim ustupuji? Jen se snažím držet slovo.«

»Na Ribge by se ještě mohli odvolávat na příměří,« trval na svém Jára. »Jakmile vyrazili dál, příměří skončilo. Můžeme je ale odzbrojovat už na Vorgyle. Z toho si nic nedělej, bude se vám lépe pracovat, když budou beze zbraní. Mohl bys sehnat víc lékařů, budou tu mít určitě co dělat!«

»Už je mám,« ujistil jsem ho. »No dobrá. Zavřeme Američany na Ribge. Co s nimi dál?«

»Měl bych nápad, ale zdá se mi samotnému... zkrátka, Anglie osídlovala odsouzenými zločinci Austrálii. Proč bychom to nemohli zopakovat a osídlit Ribge zajatci? Má to jednu menší vadu, uchytili by se tu a měli by proti dalším výhodu známého prostředí. Nerad bych, aby tu vznikla druhá Amerika.«

»Ani já ne,« souhlasil jsem s ním. »Kolonizace by měla být vedena lépe než všechny, co jich kdy na Zemi bylo.«

Po této dohodě jsem se rozhodl vrátit na Firhoi, ale ještě jsem se chtěl zastavit na Pegsda, kde jsme měli v jeskyni uskladněný materiál. Rozloučil jsem se s Járou a jeho partou a vzlétl. Požádal jsem o propust a proletěl jí.

Okamžitě jsem ale poznal, že pode mnou není Cifuri, kam jsem chtěl letět. Tenhle svět byl jiný. Naštěstí jsem jej také dobře znal. Byla to desátá Země, zvaná Firhoi.

Rychle jsem uvažoval, jak je to možné. Registroval jsem automatický identifikační dotaz, na který můj letoun stejně automaticky odpověděl. Nedávno obnovené opatření tefirů proti invazi naštěstí neselhalo. Mohli by mě považovat za vetřelce - se všemi důsledky.

»Co tu děláš, Oto?« ozvala se vysílačka. »Tvrdil jsi přece, že přes Ydlecoge nepoletíš!«

Kontrolní středisko aplokjů na Firhoi bylo zřejmě překvapené stejně jako já sám, ale poznalo mě.

»To v téhle chvíli nevím,« odvětil jsem jim zamračeně. Ale dalším pohledem jsem zjistil příčinu. Zapomněl jsem přepnout kódy, takže jsem ovládal - proboha - konvertor na měsíci Loanebu! Ten mi bez protestů vytvořil propust, jenomže ne na Cifuri, ale do Firhoi. Znamenalo to, že konvertor neovládá nejbližší vesmírné okolí! Vytváří propusti kdekoliv, jenže mezi jinými vesmíry než stejný konvertor na odpovídající Zemi. Cestování Země-Měsíc je tedy úplně zbytečné, na Země, svázané prostřednictvím svých Měsíců, můžeme ve vhodném případě - přejít i pěšky!

Byla to náhoda? Jistě. Jiná náhoda byla, že jsme na to ještě nepřišli. Ale jednou by nutně nastala.

Bez vysvětlování jsem se vrátil na Loaneb a pokračoval dále na Cifuri a Pegsda. Vyzvedl jsem si v jeskyni vybavení a stejnou cestou se vrátil na Firhoi. Nikdo z aplokjů se nedivil, když jsem nový poznatek přednesl jejich odborníkům. Stihl jsem to v krátké chvíli, než jsem převzal velení osmnácti letadel s lékaři. Předal jsem jim také telefonní přístroj Xijtranů, aby měla Poradní síť spojení se všemi stranami. Přístroj byl ovládatelný qurem, ale přepnul jsem jej na příjem, což momentálně stačilo.

Naše lékařská flotila se pak nově poznanou oklikou Firhoi - Loaneb - Ribge přemístila do tábora, kde už na nás čekali pacienti. Situace ale byla jiná než při našem předchozím pobytu. Přivítala nás otevřená nenávisť - a trochu strach. Járova parta se při odzbrojování Američanů chovala stroze a nevyjednávala. Hoši, oblečení do tefirských ochranných pláštů, znehodnotili mariňákům pomocí qura pušky. Nebrali ohled ani na jejich bezmocné zděšení, ani na několik kilogramů munice, které na ně přitom mariňáci neškodně vystříleli. Také několik boxerů a karatistů skončilo na nosítkách, když se chtěli stavět na odpor. Z omráčení se sice vzpamatovali, ale zůstal v nich pocit bezmoci po marném útoku na obranné tefirské zelené pole. Velitel flotily Frank Applegate odletěl s údernou částí na Vorgyle a k jeho zastupování se tady nikdo nehlásil, ale to nám nevadilo. Tefirstí lékaři po skupinkách procházeli montované domky, aby ošetřili nemocné, zatímco Járova parta dohlížela, aby pacienti nenapadlo stavět se na odpor.

»Přišli jsme pozdě,« přivolali mě lékaři do posledního domku v řadě. Ukázali mi osm mrtvol, ležících jen tak na zemi, které tu objevili. Nebyli prý mrtví dlouho - ale na pomoc už bylo pozdě. Tihle mariňáci na tom byli určitě nejhůř od začátku, ale major Applegate nám přesto posílal k ošetření jen ty méně postižené.

Uvažoval jsem, co ho k tomu vedlo? Nechtěl přiznat, jak jsou na tom špatně - nebo potřeboval obnovit jen bojeschopnost své elity a ostatní hodil přes palubu? Buď jak buď, chtěl jsem mu to přičíst k vině. Měl se o své lidi starat a ne pro ty nejpotřebnější pomoc odmítat.

Odpoledne přistál na plošině u domků transportní boeing se zamalovanými americkými hvězdami. Pilotem byl Zdeněk z Járovy party. Byl to ukořistěný transportní letoun plný zajatců. Zdeněk je vyhnal z letounu mezi ostatní. Zahlédl jsem přitom blikání jeho ochranného zeleného pole, někteří se zpěchovali. Nebylo jim to nic platné a Zdeněk opět s prázdným letounem odletěl.

»Tomuhle říkáte dodržování příměří?« rozkřikl se na mě jeden důstojník, když mě spatřil. Byl bez čepice a v obličejí celý rudý vztekem. »Porušili jste dohody!«

»My?« podíval jsem se na něho udiveně. »Neporušili jste je náhodou vy? Dohoda o příměří platila jen na území tohoto tábora? Hoši vás snad odzbrojili jinde, nebo ne?«

»Tábor jste ale odzbrojili také!«

»Jistě - poté, co jste vyrazili k dalším výbojům,« pokrčil jsem rameny. »Nemůžete si stěžovat, dohodu jste porušili první. A mám tu další stížnost. Místo abyste nám přednostně předávali nejhorší případy, zatajili jste, že někteří umírají. Neposkytnutí pomoci se i na Zemi chápe jako zločin, majora Applegate bude čekat krajně nepříjemný výslech.«

»To není vaše starost, ale naše a jeho!«

»Omyl,« zavrtěl jsem hlavou. »V tomto světě nespadáte pod jurisdikci Spojených států. Zdejší zákony jsou přísnější.«

»Na to nemáte právo!« zarazil se, ale nemínil ustupovat.

»I americké zákony znají zločin neposkytnutí pomoci v nebezpečí smrti. Nestěžujte si!«

»Tady přece nemůžete zajistit regulérnost soudu!«

»Asi se budete divit - máme odborníky i na americké právo. Jen se musíte spokojit s obhájcem ex offo, vašeho advokáta sem těžko dostaneme.«

»To je nepřipustné!«

»Asi to nevíte, ale během jednání na Zemi se vás Spojené státy veřejně zřekly. Můžeme vás odsoudit jako teroristy bez příslušnosti, ať už podle amerických, nebo podle místních zákonů.«

»To je lež!«

»Zástupce Spojených států před fórem OSN prohlásil, že vláda nemá s vaší flotilou nic společného. Připustil dokonce, že jste banda teroristů, pro kterou neplatí ani americké zákony, ani ženevské konvence o zacházení se zajatci. Můžeme vás soudit podle zákonů kterékoliv země, kterou jste se chystali napadnout. Nechci vám radit, ale nejshovívavější by k vám byly zákony Firhoi. Pegsda, Cifuri i Loaneb jsou barbarské světy, tam ještě znají trest smrti.«

»To není možné! Spojené státy se za nás jistě postaví! Není možné, aby byl kterýkoliv americký voják souzen podle nějakých barbarských zákonů!«

»Nic není nemožné,« ujistil jsem ho. »Americkému zástupci v diplomatickém manévrování hodně pomohlo hodit vás přes palubu, bohužel jste od té chvíle zločinci bez vlasti. Nezajímá nás, jak si to s ním vyřídíte, důležité je, že se na americké zákony odvolávat nemůžete.«

»To je lež! To žádný Američan nemůže udělat!«

»Až budete všichni, ukážeme vám záznam, abyste to viděli. Zatím se ubytujte a počkejte na své kamarády. Budou tu brzy.«

»Vy jste - zrádce celého lidstva!« vybuchl bezmocně.

»Naopak, pane, naopak,« odušil jsem. »Věc lidstva poškozujete vy. Bez vás by mělo lidstvo pověst mírné a spravedlivé civilizace, která se už dokázala dávného barbarství zbavit. Vy jste nám to na pár set let zkazili! Ujišťuji vás, že se to objeví i ve vaší obžalobě.«

»Takový paragraf neexistuje!«

»Ale existuje - poškozování zájmů USA v zahraničí! Rozšíření na celou Zemi je jen otázkou měřítka.« Otočil jsem se a odcházel k vimaanu. Důstojník se ale za mnou rozběhl.

»Pane... pane... nemůžete přece... proti vlastním...«

»Mohu, dokonce musím,« otočil jsem se k němu. »A není to zrada lidstva. Lidstvo jste zradili vy.«

»Plnili jsme jen rozkazy!«

»Rozkazy?« podíval jsem se na něho. »Na to se vymlouvají všichni váleční zločinci, Hitlerovými SS

počínaje. Kromě toho jsem zvědav, zda budete mít odvahu prozradit před soudem zdroj vašich pokřivených rozkazů. Řekl bych, že budete držet basu a vytrvale mlčet. Počítám s tím - ale nepomůžete si. Kdo tuhle akci vymyslel, měl by se zaživa smažit na rozpáleném oleji - kdysi to skutečně d'ábové s lidmi Země dělali. Nemáte nač se vymlouvat, všichni jste dobře věděli, do jaké války jdete. Jste od prvního do posledního zločinci. Navíc - a to je příznačné - se vás zřekla vlastní země. Co ještě od nás chcete? Milosrdenství? Měli byste nějaké, kdybyste se dostali na Firhoi? Pochybuji - vždyť jste si tam vezli i atomové střely!«

Mezitím mě zavolali k jednomu domku, kde dva tefírští lékaři objevili další nález. Šlo o vojáky zavražděné nedávno. Tefirové určili okamžik jejich smrti na dobu, kdy naše letadla přilétala k táboru.

Kdo je zabil? To byla záhada. Věděli jsme jedno - mezi vojáky je vrah - nebo vrahové, pokud jich je víc. To bylo další tajemství této skupiny. Jaký motiv v tom byl? Neshody mezi vojáky? Nebo něco jiného? Ať jsem se tázal kohokoliv, všichni mlčeli, jen se na mě škodolibě dívali. Rozhodl jsem se to odložit, ale Arakiel s tím očividně nesouhlasil a obrátil se na mě s nabídkou, zda nepotřebuji pomoc s vyšetřením těchto případů.

»Těžko něco zjistíme,« namítl jsem mu. »Všichni mlčí, nikdo nic neví.«

»Někdo to udělal a skrývá se mezi ostatními,« trval na svém Arakiel. »Čím později vyšetřování začne, tím hůř. Teď je tu pět tisíc lidí, až jich bude dvakrát víc, jen se to ztíží.«

»Já ale opravdu nevím, jak na to,« přiznal jsem.

»Pozvi si sem některého našeho psychorezonátora,« navrhl mi. »Tvrdil jsi, že tu metodu neznáte - naše soudy ji s úspěchem používají odedávna.«

»Vím o ní - ale v našem světě je nezvyklá,« opáčil jsem. »Chápal bych ji jako poslední zoufalý prostředek ke zjištění pravdy.«

»Řekl bych, že její použití je namístě, situace je opravdu zoufalá,« ujistil mě. »Jestli nemáš nic jiného, využij naši nabídku, jinak se ti vrahové vysmějí.«

»Dobrá - zavolám sem někoho takového,« svolil jsem.

Použil jsem telefon od Járy a spojil se s Poradní síní na Firhoi. Když jsem jim sdělil důvod, slíbili mi vyšetřovatele od jejich soudu se znalostí angličtiny. Uznali, že neobjasněná vražda by byla skvrnou na našem působení mezi zajatci.

»Projdeme k vám na Ribge?« starali se jen.

Popsal jsem jim znovu měsíční zkratku přes Loaneb.

Než dorazili, přiletěl Zdeněk dvakrát s kořistním boeingem, pokaždé plným zajatců, vyložil je a letěl pro další.

»Jak to jde?« zeptal jsem se ho.

»Jako po másle,« odvětil. »Vyhledáme si letadlo, prohodíme je propustí na Ribge sto kilometrů odtud a dáme posádce půl minuty na vystoupení. První se zdráhali, další už vidí hromádku ohořelých vraků a nekladou odpor.«

»Proč je ale vozíš sám? Je jich na tebe příliš mnoho.«

»Tefírský plášť vydá za stovku svalovců,« pokrčil rameny. »Boeing má proti teroristům pevné dveře pilotní kabiny, za letu na mě nemohou a tady jsi to snad viděl sám.«

»Kolik jich tam odhadem je?«

»Do jednoho boeingu se nouzově vejde mužstvo pěti výsadkových letadel,« počítal. »Lockheedy mají dvoučlennou posádku, ani ta nezabere moc místa. Horší je, že se všichni na Vorgyle rozprchli a skrývají se v horách. Dolujeme je pracně z kdejakých roklí a mám dojem, že se jich spousta schovala v jeskyních.«

»Když je zbavíte letadel, bude to stačit,« ujistil jsem ho. »Nezbude jim než se vzdát, na Vorgyle se nikdo dlouho neuživí.«

»Také si to myslím,« souhlasil Zdeněk. »Dáváme si pozor hlavně na lockheedy s velikými žlutými raketami, prý mají jaderné hlavice. Dáváme je na pustý ostrov, budeme se jimi zabývat později. Schováváme si i ostatní ukořistěná letadla, pro výstrahu jsme jich už rozstříleli dost.«

»Dobrá - ale dávejte pozor, opatrnosti není nikdy dost,« souhlasil jsem.

Zdeněk odletěl pro další várku zajatců, my jsme se věnovali pacientům.

Lékařů teď bylo více než prve a šlo jim to rychleji.

Odpoledne dorazil z Firhoi vimaan s vyšetřovatelem, představil se mi jako Kokabeel. Byl to, jako

většina tefirů, stroze působící muž. Přivítal jsem ho a pomohl mu obsadit jeden domek, seznámil jsem ho se situací a upozorňoval ho, nač by se měl zaměřit.

Začal jsem mu vodit k výslechu zajatce, počínaje sousedními domky. Bránili se, ale brzy pochopili, že odpor nemá smysl - zelené pole tefirského pláště skutečně vydalo za stovku siláků. Odpor ještě zeslábl, když se začali první Američané vracet od výslechu a sdělili ostatním, že vlastně o nic nejde - chtěli jsme po nich jen osobní čísla a jména. Nebyla to pravda, ale nikdo z nich si nepamatoval, co se s ním skutečně dělo.

Výslechy byly dlouho bezvýsledné, ale ještě ten večer si mě vyšetřovatel Kokabeel mezi dvěma zajatci zavolal.

»Ten poslední seržant střílel tefirské děti ve tvém domě,« řekl mi vážně. »Nevelel tam, ale zabíjel. Podotýkám ale, že radostně a s nadšením. Zaznamenej si ho, prosím.«

»Víš to jistě?« zarazil jsem se.

»Nebyl ve stavu, aby dokázal lhát,« ujistil mě Kokabeel. »Ale nestřílel je o své vůli. Dostal k tomu rozkaz a dokonce se mu divil. Jeho velitel mu pohrozil trestem, bude-li váhat. Tím jeho odpor skončil - pak už střílel bez váhání a s uspokojením. Zabil tři holčičky, ostatní mají na svědomí jeho kamarádi. Pro jistotu - on všechny znal, tady máš jejich jména.«

Dostal jsem od něho zápisník, kde bylo tefirskými znaky zapsáno dvanáct jmen, z toho jedno tučnými. Byla to jména členů přepadového komanda, které u nás vraždilo děti a Belial. Jejich velitelem byl poručík Frank Norman. Nedávno jsem si ho zapisoval po běžném ošetření - chlap jako každý jiný, až na to, že tenhle dal rozkaz střílet do bezbranných dětí a spolu s Pierrem Lavarédé tu špinavost naplánovali. Dobrá, bude mít brzy příležitost toho litovat!

Porovnal jsem svůj zápisník s Kokabeelovým. Osm jmen bylo v mém seznamu také, čtyři chyběli. Osm jsem jich už viděl, ale nepoznal. Pochopitelně - na Zemi v mém domě měli začerněné obličejce.

Co se dá dělat - počkám si na všechny. Nemají kam utéci.

Na noc jsme léčení přerušili. Nejhorší případy byly ošetřené a z Vorgyle se vraceli jen zdravější, co již ošetřením prošli. Chyběl nám vrchní velitel major Frank Applegate. Zatím unikal - ale byla to otázka času. Na Vorgyle se na odpor nezmohl nikdo, Zdeněk to přirovnal k lovu králíků v kopcích a norách pusté planety. Jen pro mariňáky to muselo být nepříjemné. Buď se trapně skrývali, nebo na své pronásledovatele stříleli, ale tím se obvykle prozradili. Naši chlapi si střelby všímali jen když je zavedla k protivníkům. Pak jim brali zbraně, jen tak rukama je ohýbali a mačkali. Tak asi působili v pradávných dobách ďáblové i na naše předky na Zemi. Hodně amerických hochů chtělo uplatnit karate, ale po silovém poli pláště jim ruce jen bezmocně klouzaly a údery všeho druhu neměly nejmenší vliv.

Ráno jsme pokračovali v ošetřování i ve výsleších. Lékaři za dopoledne probrali nejhorší případy - spínali nad nimi ruce, ale žádný nevzdali. Jen mrtví měli smůlu - a špatného velitele.

Před polednem se vysvětlila i záhada nalezených povražděných vojáků. Kokabeel vypátral vrahy. Zavraždění měli po přistání štěstí, aniž by tušili, jaká je to vlastně smůla. Nedaleko od tábora objevili roklí s ložiskem zlata, dalo se tam snad nabírat lopatou. Samozřejmě se nálezem nikomu nepochlubili, ložisko potají vytěžili a kořist ukryli do různých dutin v letadle. Valounků zlata měli dvacet kilogramů. Asi by se jim to podařilo - nebýt kamaráda, který je špehoval. Když závistivec zjistil, že se ti dva stanou po návratu na Zem milionáři, přemluvil další tři kumpány, aby se s ním podíleli na *spravedlivém dělení*. Ti první dva to ovšem nepřežili.

Sdělili jsme vrahům obvinění z úkladné vraždy, oddělili od ostatních a zamkli. Američané ihned proti jejich uvěznění protestovali a vysvětlení o vraždě kamarádů odmítli. V protestech vynikal poručík Adam Kowalski. Představil se mi jako vojenský právník a žádal jejich okamžité propuštění.

»Ti čtyři spáchali vraždu vašich kamarádů,« řekl jsem suše po jeho dvanáctiminutovém proslovu. »Máme tu vyšetřovatele, který vraždu objasnil a umožnil nám zajistit pachatele. Jako právník byste měl mít zájem na jejich spravedlivém potrestání.«

»Nemůžete tvrdit, že jsou to vrahové,« namítl Kowalski naléhavě. »Bez právoplatného odsouzení jsou nevinní.«

»Ti čtyři vraždili, podle našich zákonů jsou vrahové od okamžiku smrti zavražděných,« odrazil jsem jeho argument. »Nic na tom nemění, zda byli či ještě nebyli odsouzeni.«

»To je neslýchané! V naší civilizaci jsme zvyklí na presumpci nevinny, bez soudního výroku nemůžete nikoho uvěznit!« začal poručík pyšně, ale nenechal jsem ho domluvit.

»Presumpce nevinny je pozemská instituce, která chrání nevinné před lynčováním. Proto na Zemi končí nevina vynesením rozsudku. Tady nevina končí spácháním zločinu. Je to logičtější. Rozsudkem tady začíná spravedlivý trest. Vás jsme jen zajistili, abyste nemohli pokračovat ve zločinech. U těch nejnebezpečnějších ale běžné opatření nestačí. Vyšetřovací vazba přece existuje i na Zemi.«

»Ano, ale pro vyšetřovací vazbu musí být splněné podmínky, které tady očividně splněné nejsou. Nemůžete držet v nedůstojné vazbě americké občany, to je nezákonné.«

»Nezajímají mě podmínky na Zemi. Jste v jiném vesmíru,« namítl jsem. »Zdejší soudy jsou jiné než poroty, na které jste zvyklí. Porotu může vrah přesvědčit o své nevině, zejména když má dobrého právníka a umí dobře lhát. Soudy na Firhoi rozhodují jinak. Nezáleží na porotě ani na právnících. Na to si budete muset zvyknout.«

»Vy nedáváte obžalovaným možnost obhajoby?« zděsil se Kowalski. »To je přece proti lidským právům! Proti tomu musím důrazně protestovat!«

»Hájit se může každý, nezáleží ale tolik na kvalitách žalobce ani obhájce,« krčil jsem rameny. »Nejdůležitější institucí u soudů na Firhoi je vyšetřovatel. Dodá soudu přesný popis skutku a soud jen vynese rozsudek, nic víc. Není nezbytně nutné přesvědčovat o vině či nevině porotu.«

»To je nepřípustné!« kohoutil se.

»Nepřípustné? Není horší, když porotci odsoudí nevinné, když nemají peníze na dobré právníky, nebo jsou porotě nesympatičtí, zatímco jiní beztrestně vraždí? Co váš návrh zákona beztrestnosti lidí s majetkem nad patnáct milionů dolarů?«

»Nemůžete argumentovat zákonem, který neprošel!«

»Mohu argumentovat zdůvodněním toho zákona, že za posledních dvě stě let beztak nebyl nikdo takový odsouzen! Máte až příliš mnoho beztrestných zločinců a naopak nevinně popravených!«

»To jsou, jak bych to řekl, výjimky.«

»Výjimky, které usvědčují z hanebného selhání váš právní systém. Nechtěl bych být tou nevinnou výjimkou! Ukažte mi zemi, kde jde soudům vždycky o spravedlnost! Vaše to rozhodně není, vy máte roční průměr pěti nevinně popravených. Ostatní státy jsou na tom podobně! Nedostatky v justici jsou hanbou celé pozemské civilizace, nejen vaší.«

»Američané mají nezpochybnitelné právo na soud podle amerických zákonů a před americkým soudem!« opakoval zarputile.

»Měli by - v Americe. Tady nejste nic než banda teroristů. Uvědomte si, že se vás vlastní země zřekla a zacházíme s vámi více lidsky, než si zasloužíte.«

»To je lež, to prostě není možné!«

»Záznam vám ukážeme už brzy,« slíbil jsem mu. »Na půdě OSN se vás americký delegát veřejně zřekl a prohlásil, že nemáte se Spojenými státy nic společného.«

»To není možné, to musí být podvrh!«

»Poručíku, nebylo by to poprvé,« odrazil jsem jeho námitku. »Přinejmenším oba víme o jiném takovém nezdařeném podniku, kdy se americké jednotky neúspěšně pokusily zasáhnout v Teheránu. Také tam se od nich vláda distancovala. Vás na takovou možnost před odletem ze Země neupozornili?«

»Ne,« tvrdil poručík Kowalski s jistotou.

»No, možné to je,« připustil jsem to. »Jenže - ať si to přehazujete jako horký brambor z jedné ruky do druhé, nemůžete tvrdit, že jste nevěděli, do čeho jdete. Věděli jste, co je vaším cílem - přepadení světa Firhoi, o kterém jste se domnívali, že je bezbranný. Měli jste s sebou nukleární hlavice a to už jde humor stranou. Obávám se, že vražda dvou vojáků je proti vině ostatních maličkost, ale - bez obav, vyšetříme všechno.«

K večeru přiletěli kromě Zdeňka i další účastníci honu na Američany.

»Nedalo by se z nich nějak dostat, kolik jich na Vorgyle zůstalo?« staral se Pavel. »Jsou tam dobře schovaní, jak máme poznat, kolik jich tam ještě je?«

»To bude těžké, žádný z vojáků nám to neprozradí,« pokýval jsem hlavou. »Mohl by nám pomoci jen jejich velitel major Frank Applegate, ale ten je dosud na Vorgyle.«

»Už tam nemají žádné letadlo,« hlásil Pavel. »V elektromagnetickém spektru se nic neprojevuje, jako kdyby pečlivě vypnuli všechno elektrické, ale podle počtů, jaké zjistila Uaxio, tam ani žádné další letadlo nemá být. Zásob mají tolik, kolik jich stihli vyložit a uschovat. Obávám se, že jim nadlouho nevystačí. Ke

své směle se usadili na ostrově, kde kromě mořských řas není vůbec nic. Ani ty řasy bych za slušné jídlo nepovažoval. Nejbližší pevnina je poušť, kde by se neschovali vůbec.«

»Budete je muset z těch nor vytahat,« přikývl jsem. »Nechat je tam nemůžete. Za Druhé světové války zahynulo na ostrovech Pacifiku více Japonců hladem a nemocemi než v bojích. Největší hrdinové si raději zvolili sebevraždu. Nedokázali přiznat porážku a dát se zajmout.«

»Mohlo by se to opakovat i tady,« souhlasil Pavel. »Jsou také příliš hrdí, je to na nich vidět. Naštěstí nedělají hned harakiri.«

»Mohli by si vpálit kulku do hlavy,« řekl jsem. »Zejména ti dva, na kterých nám záleží - major Frank Applegate a poručík Frank Norman s jádrem svého komanda, které střílelo děti.«

»My ti je najdeme,« sliboval Pavel unaveně. »Důležité je, že jsme zneškodnili letadla. Pár velitelů nemá žádnou váhu. Skončili jsme, finito. Kdybychom je tam nechali osudu - qualda ar mahú.«

Pokusný králík

Vrátil jsem se na Firhoi uklidnit tefiry. Americká invaze skončila, nikdo se jí už nemusí obávat. Část lékařů odletěla se mnou, sotva se mi vešli do kabiny. Ti, co zůstali, dohlíželi na doléčování Američanů. Měli to snadnější, všichni měli první ošetření za sebou.

Poradní síň přijala mou zprávu v plném počtu. Přítomní se chvíli radili, ale výsledek byl příznivý. Podle nich jsme prokázali, že na Zemi není všechno v pořádku, ale že se dokážeme zasadit, aby jiné bytosti nedoznaly od našich lidí úhony. Díky nám tefirové spolupracují s bytostmi Xijtra, neboť se ukázalo, že je to spolupráce pro obě strany výhodná. Ale ani s námi spolupráci nepřeruší. Musíme jen pečlivěji sledovat dění na Zemi, aby už nikdy nemohlo dojít k opakování pokusu o invazi.

Vzal jsem jejich doporučení za naši skupinu na vědomí. Bylo příznivé - mohli jsme si přát víc? Naše nepočetná skupina zastupovala v paralelních vesmírech Zemi a měla váhu, jakou se Organizace spojených národů rozhodně chlubit nemohla.

Chtěl jsem se s tím výsledkem vrátit na Ribge, ale dříve než jsem opustil Poradní síň Firhoi, zastavila mě lékařka Belial Sarcha z týmu Ribge. Znal jsem ji, vraceli jsme se spolu.

»Pane Vávra, mám pro vás jednu velice dobrou zprávu,« řekla hned na úvod. »Budeme ale potřebovat vaši spolupráci.«

»Pro dobrou věc - kdykoliv,« přikývl jsem.

»Potvrdily se výzkumy Belial Ameaty,« pokračovala věcným tónem. »Máte skutečně v sobě od našich předků genetickou past, navíc značně zafixovanou generacemi, které od té doby uplynuly. Jsme schopni ji odstranit, ale na druhé straně - nebude to nic příjemného. Budeme potřebovat na pokusy pár lidí ze Země.«

»Na jaké pokusy?« zpozorněl jsem. »U nás je zvykem dělat nebezpečné pokusy na zvířatech, například na krysách.«

»Tyhle pokusy nemůžeme provádět na zvířatech. Budou cíleně geneticky zaměřené na vás, musí se jim tedy podrobit lidé Země. Proto potřebujeme vaši spolupráci.«

»Proti spolupráci nejsem, ale chtěl bych o tom něco vědět. To je přirozený zájem, ne?«

»Chápu,« odušila klidně. »Přestavba genetiky je možná více způsoby. Naši předkové použili nejméně nápadný, ale nejzdlouhavější. Nespěchali, času měli dost. Ta poťouchlá změna se pak po několik generací fixovala. Odpovídá to i vašim záznamům - podle nich se to projevovalo zvolna. Nejspíš to vymyslel jeden z kmenů Gehenny a utajil to i před ostatními, ale to už se nikdy nedozvíme. My Asbeelové jsme to nebyli, to jediné mohu vyloučit, záznamy našeho kmene nic takového neobsahují. Teď to ale chceme co nejrychleji napravit. Naše změna bude rychlejší, ale nápadnější - a také nepříjemnější. Pokud chceme stihnout nápravu již u současné generace, nic jiného nám nezbyvá. Kdybychom to prováděli zvolna, věk by pozvolna narůstal pět až šest generací, ale to by nebylo správné. Potřebujeme proto pár lidí, na kterých bychom naše metody vyzkoušeli.«

»Jak to chcete zkoušet?«

»Na dobrovolnících ze Země, jinak by to nemělo smysl. Chceme použít specificky stvořené viry, které námi opravenou genetickou informaci vnesou do všech buněk. Viry jsou k tomu účelu vhodné. Nebudou nebezpečné životu, ale bude se to zpočátku podobat nemoci s vysokými horečkami a v další fázi to bude ještě horší - zejména odstraňování virů nebude příjemné. Přesto se domníváme, že to i vaše slabší tělesná konstrukce snese bez úhony. Můžeme nechat na vaše rozhodnutí, jaký typ přeměny si zvolíte, ale nám se zdá nepříjemný, ale rychlý lepší než méně nepříjemný, ale méně účinný a pomalejší.«

»Byl bych samozřejmě také pro ten rychlejší,« ujistil jsem ji. »Máme-li jen takový výběr, je ta pomalá cesta nepřijatelná.«

»Z demografického hlediska vám ale rychlejší metoda přinese problémy,« varovala mě. »Aplikace budou náročnější a bude hrozit přeplnění Země. Ani kolonizace to nevyřeší, lidí bude přibývat rychleji, než si myslíte.«

»Nedávno jsme od hlavonožců Xijtry získali nástroj, který by nám v tom směru mohl pomoci,« ujistil jsem ji. »Vyvinuli pro nás účinnou antikoncepci na bázi rostlin, **brudete**. Ostatní bude organizační problém, ten snad zvládneme.«

»S rychlým přechodem nemáme zkušenosti,« řekla nerozhodně. »Uvidíme, jak si s tím poradíte.«

Místo návratu jsem na Ribge zavolal mezivesmírným telefonem, že nepřiletím, protože mám jiné

starosti. Jára mě zato ujistil, že je u nich všechno v pořádku a mohu se na ně spolehnout.

»Něco jsme se dozvěděli,« oznamoval mi, abych o to nepřišel. »Pamatuješ se, jak jsi unášel na Ribge americká letadla? Jedno ti prý zavadilo o okraj propusti, rozpadlo se a zřítilo do radioaktivního oceánu. Jeho posádku už nikdo nikdy neviděl.«

»Ano, vzpomínám si,« zabručel jsem. »Nebylo to úmyslné, prostě se mi tam nevešli. Měli smůlu, že byli trochu stranou.«

»Říkáš to, jako kdyby tě to mrzelo,« opáčil Jára. »Kdybys věděl, že tam byla většina komanda, které postřílelo malé tefirky, Belial a málem i tebe, jistě by sis to tak nevyčítal. Věřím ti, že to byla nešťastná náhoda, ale dalo by se to chápat i jako boží soud. Konečně dopadl trest na ty pravé!«

»Možná,« připustil jsem. »Jde o to, kolik nevinných to s nimi odneslo. Hlavní viník, poručík Frank Norman, je stále naživu a na svobodě.«

»Už jen on a dva další,« připomněl mi Jára. »Není co jim závidět. Ale k těm nevinným - nevinný není z té bandy nikdo. Všichni jsou to profesionální zabijáci a všichni se na to přihlásili dobrovolně.«

»Aspoň někoho z toho komanda bychom měli dostat před soud,« řekl jsem. »Kdyby všichni zemřeli, vypadalo by to jako jejich úmyslná likvidace.«

»Ani to by nám nesměl nikdo vyčítat,« řekl Jára. »Neboj se, nikdo se jich zastávat nebude, vždyť se jich jejich vlast veřejně zřekla.«

»To ještě není tak jisté,« opáčil jsem.

Pak jsem se s nimi rozloučil a vrátil se myšlenkami k Belial Sarcha, která tu stála a čekala na mě.

»Jsem ti k službám,« řekl jsem jí.

»A dobrovolníci ze Země?«

»Jeden stojí před tebou. Měl bych asi vědět, co je to za nepříjemnost, než ji začnu nabízet jiným.«

»Ty to ale nutně nepotřebuješ, Xijtrané ti nedávno více než trojnásobek věku přidali.«

»Jde mi o to nepříjemné,« ujistil jsem ji. »Chci vědět, jestli se to dá vydržet. Proto chci být první.«

»Když to bereš takhle, nejsem proti. Nebude to ale tak průkazné, úpravy Xijtranů tě prý dělají odolnějším.«

»Máš pravdu - ale jde o princip. Nemohu po nikom žádat snášet nepříjemnosti, kterým bych se sám vyhýbal. To by nebylo spravedlivé.«

»Pak mi nezbývá než souhlasit. Připrav se ale, nic příjemného to opravdu nebude.«

Odvedla mě z Poradní síně do města. V tefířském městě, odlišném od našich, jsem byl poprvé. Město Cudukepe tvořil rozsáhlý park s rozložitými věkovitými stromy a nepravidelně rozsetými patrovými domky bez oken, porostlými popínavými rostlinami a květinami všech barev. Ve městě ale úplně chyběly vysoké budovy. Výjimkou byla Poradní síň, ale ani ta se mi zvenku nezdála tak velká a také se celá ztrácela mezi starými rozložitými stromy.

Procházeli jsme čistě upravenými parkovými cestičkami mezi domy. Ani ulice tu nebyly, nic, co by se za ulice dalo vydávat. Město bylo jediným obrovským parkem plným zeleně a květů.

Belial mě přivedla k domu se vchodem překrytým květinovou pergolou. Prošli jsme chodbou do vnitřního atria. Teprve tady měl dům okna - život tu byl soustředěný v atriu jako ve starém Římě.

Ze žertu jsem to tak Belial nadhodil.

»Nejsi daleko od pravdy,« usmála se na mě. »Nero, jeden z maršálů Baalů, si v Římě zařídil rekreační rezidenci. Ovládl celý Řím, ale Římané ho v lásce neměli, ačkoliv jim pomohl porazit jejich největšího soupeře Kartágo - podporoval Scipia Afrického, který pak Kartágo srovnal se zemí. Už tehdy si většina římských patricijů stavěla vily podle maršála Nera jako klidné a nerušené atriové domy, jaké si stavíme už celá tisíciletí. Nero se prý do Říma rád vracel. Jednu dobu tam byl i císařem, ale válka na Gehenně se v té době vyhrotila a za jeho nepřítomnosti se mu říše vymkla z rukou. Vzbouřenci založili v Římě obrovský požár, který mu později připsali. Nero tehdy nezahynul - až když o pět set let později použili Árvové kumulativní lithiové nukleární bomby, převyšující odolnost tehdejších Baalských krytů.«

»Máte udivující znalosti o Zemi,« lichořil jsem jí.

»To není nic divného,« odušila. »Po vašem překvapujícím objevení na Varvei se dostaly do módy historické záznamy. Nastal útok na archivy, kdekdo chtěl vědět, co jste zač a jaký to bude mít vliv na naše vztahy. Nejangažovanější, mě nevyjímaje, se přihlásili vám pomoci. Máte u nás hodně příznivců, ale také hodně těch, kdo se vás obávají.«

»To se ukáže,« usmál jsem se. »Necháme to vyvinout. Musíme se naučit vzájemně se respektovat. Co budeme dělat dnes, teď, tady? Tento dům se mi zdá nějak prázdný...«

»Aby nebyl!« usmála se. »Bydlí tu parta nadšenců, která z větší části odjela na Ribge, menší část je na druhém konci Firhoi. Je snad šikovné, když spolu bydlí lidé stejné profese i zájmů, ne? Vy to tak necítíte?«

Podotkl jsem, že výhodné to asi bude, ale někdy nebývá všechno proveditelné.

»Nevadí,« usmála se. Trochu mě zmátla podobným úsměvem jako Belial Ameata. Evropanům se zdají navzájem podobné všechny Japonky a obecně Asiatky, podobně se Belial Sarcha podobala své jmenovkyni Belial Ameatě. Při pohledu na ni jsem nemohl být veselý a bezstarostný. Byla jako ona – andělský obličej a dokonalá postava, jaká se na Zemi jen tak nevidí. Standard krásy je u tefírek nastaven na vyšší úroveň než u nás, kde přísná měřítka splňují jen výjimečné krasavice. Tefírky byly krásné všechny, rozdílly mezi nimi byly z našeho pohledu nepatrné. Tefírové musí mít pro krásu jemnější smysl než my, aby si mohli vybírat.

Belial Sarcha brzy vycítila, že jsem trochu zesmutněl.

»Dáme se do toho,« řekla.

Zavedla mě do dveří napravo, za nimiž byla téměř prázdná místnost. Na podlaze ležel obdélník pružné hmoty - lůžko, jinak tu nebylo nic. Jak vidět, tefírové se zbytečnými věcmi neobklopovali.

»Mám svolení lékařské rady Firhoi uskutečnit klíčové pokusy. V případě komplikací si mohu přivolat pomoc, ale veškeré obavy jsou zbytečné, rozumím tomu dostatečně.«

»Což ti dávám najevo nedůvěru? Snad jsi viděla, že nemám strach!«

»Právě to mě udívuje,« přiznala. »Po zkušenostech s našimi předky bych čekala větší ostražitost. Nebyli jsme nedávno nepřátelé? Na Varvei jsi naší vinou přišel o syna - jak nám můžeš tak slepě věřit?«

Trochu jsem se zamyslel.

»To je správná otázka... Všichni sledujeme své cíle a není možné, aby byly vždycky stejné. Stává se, že cíle jedné strany jsou v protikladu s cíli druhé, pak je nedůvěra na místě. Ale podle mých zkušeností to v našem případě nehrozí. Můj zájem je stejný se zájmy většiny lidí Země. Chceme klid a mír. Řekl bych, že si přejete totéž. Je přece dostatek případů, kdy jsou vztahy dvou partnerů výhodné pro oba. Společné zájmy jsou zárukou spolupráce. Proto vám – snad – mohu věřit.«

»Co kdyby ses mylil?« nadhodila.

»Mýliti se je lidské,« přikývl jsem. »Kdybych to zjistil, musel bych svůj postoj změnit. Nedávno se to stalo na Zemi, kde jsou zájmy některých lidí jiné. To není nic divného, horší je, že odlišnost našich zájmů dostoupila až ke konfliktu. My chceme klid a mír, druhá skupina se rozhodla pro válku. Co s tím? Nezbylo nám než se jim postavit na odpor – což jsme udělali.«

»Hezky řečeno – ale nepočítáš s možností, že bychom před vámi jiné zájmy utajili. Mohli bychom vás později zaskočit takovým způsobem, že by vám to nebylo milé.«

Na její příkaz jsem svlékl oděv a lehl si na lůžko. Bylo měkké, pokryté jemnou huňatou dekou.

»I to by se stát mohlo,« připustil jsem. »Zkušenosti nám radí očekávat i tyto varianty a my jsme na ně připraveni. Proto jsme uzavřeli spojenectví s další civilizací, která má také zájem na udržení míru, s Xijtrou. Trojitě zajištění znamená pro každou stranu více jistoty. Vaše civilizace by nám byla nebezpečná, kdyby nás chtěla ovládnout nebo zničit. Musíme vás tedy přesvědčit, že to není ve vašem zájmu. Nesmíme pro vás představovat nebezpečí, abyste se museli bránit, ani kořist, která by vás lákala. Uvážili jsme rizika, jaká nám může přílišná důvěra přinést, případně jak je snížit. Udržet dobré vztahy je pro nás ale cennější, než by bylo vaše zničení. Doufám, že je tomu tak i u vás.«

»Zatím tomu tak je,« přikývla. »Mír nám také vyhovuje, válek jsme zažili dost. Přesvědčili jsme se, že byste nás mohli citelně napadnout, ale máte zájem na míru. To je pro nás výhodné - a nestálo nás to žádné oběti. Navíc jste nám věnovali tajemství Árijských vimaanů – byla to od vás velká důvěra a nás to posílilo. Nebudeme-li sílu v nově objevených šestnácti světech potřebovat – tím lépe. Nevíme ale, jaké světy nás čekají dál. Síla neřeší všechno, ale při setkání s nepřátelskou civilizací je někdy vítaná.«

Během těch slov vybalila z nevelkého kufříku přístroj na analýzu krve, používaný i místo pozemských injekčních stříkaček, několik ampulek a bílých nástrojů.

»Začneme?« otázala se mě.

»Jistě,« usmál jsem se.

Přístroj se mi na okamžik přisál ke kůži předloktí - a to bylo všechno. Belial mi doporučila dál ležet, účinky se prý brzy projeví. Poslechl jsem ji - a udělal jsem dobře.

Takovou zimnici, jaká na mě padla, jsem ještě nezažil. Belial mě přikryla měkkou huňatou a jistě teplou přikrývkou, ale já jsem pod ní klepal kosu jako naháč na Sibiři v zimě. Odběhla do vedlejší místnosti a v krátkosti přinesla hrnek horkého, hustého a sladkého nápoje. Napil jsem se trochu, ale zuby mi pořád cvakaly o porcelán, či co to bylo, víc bych toho rozlil než vypil.

»Příjemné to rozhodně n-n-není, ale v-v-vydržet se to dá,« pokusil jsem se o úsměv.

»To je jen začátek, bude hůř,« usmála se na mě povzbudivě, i když mi nic nezastírala.

Jako každý člověk jsem byl párkrát v životě nemocný, takže jsem měl své zkušenosti s horečkami, ale tyhle opravdu stály za to. Musím Belial přiznat, starala se o mě. Málo nemocných má u sebe lékaře trvale, jako já. Seděla vedle mého lůžka na zkřížených nohách jako anděl strážný. Nabízela jsem jí, ať si jde na chvíli odpočinout, horečku přece zvládnou, ale odmítla.

»Bude hůř a budeš mě potřebovat,« ujistila mě klidně a nezbylo mi než se na ni spolehnout. Ležel jsem na lůžku zabalený jako zámotek bource, třásl se zimnicí, ale stihl jsem se na ni občas usmát.

Čekal jsem něco nepříjemnějšího než horečku, ale první náraz bolesti mě překvapil. Bylo to ostré bodnutí nad loktem, jako nějakým trnem. Ztuhl jsem - jasně jsem cítil, jak mi nějaký hrot probodává kůži, ale - ne zvenku, nýbrž zevnitř ven.

»Á, už to začalo,« všimla si toho Belial. »Teď to bude horší, vydrž!«

Ačkoliv horečka ani zimnice nepřestávala, strhla ze mě nadýchanou deku. V její ruce se objevil nástroj, stejný ať pochází z kterékoli civilizace - veliké ploché kleště.

S údivem jsem pozoroval silné černé vlákno, vyčnívající z mé kůže na lokti. Připomínalo černý silon a rychle rostlo. Belial je popadla kleštěmi a prudce škulba. Nepříjemně to zabořilo, ale vlákno povolilo a vytrhlo se. Na jeho druhém konci byla ztluštěnina, připomínající hlavičku zápalky. Z rány vystříklo pár kapek krve, ale rychle se zatáhla a dál už nekrvácela.

Belial vhodila černé vlákno do sklenice, veliké jako láhev od okurek.

Oddychl jsem si, ale to byl teprve začátek. Najednou mě zabořilo na noze a další bolest přišla skoro současně z krku. Dvě černé jehly začaly růst někde pod kůží, pak ji prorazily a rostly ven, ne milimetr po milimetru, ale centimetr po centimetru.

Belial byla s kleštěmi pohotově a rychle obě vyškubla. Ale to už mě píchalo na několika dalších místech. Černé jehly se množily jako houby po dešti. Jen jsem zatínal zuby, jak to bodalo a píchalo.

»Nemáš ještě jedny kleště?« požádal jsem Belial.

»Raději se nehýbej,« řekla a rychle vyškubávala další kapkovitě zakončené černé vlasce, rychle vyrůstající z mého těla. Vždyť to jsou vousy, napadlo mě, jenže v měřítku dvacet ku jedné! To přirovnání by bylo výstižné, kdyby se i bolest nepodobala bolesti při vytrhávání vousů, zvětšené ve stejném měřítku.

Nejhorší bylo, když některá z těch jehel začala vyrůstat někde v obličeji. Jakmile prorazila ven, Belial ji bez slitování vytrhla, ale chvíli předtím jsem měl co dělat, abych nezačal skučet.

Ještě nepříjemnější byly jehly v břicho a když se jedna objevila v hrudi, i Belial na okamžik strnula. Jehla mi nejspíš prorůstala srdcem, které vypadlo z rytmu a začalo se chvět. Měl jsem sice tacuky, takže mě nezabilo ani když mi střelné rány prošly hrudi a jedna prý i srdcem, ale to bylo krátkodobé, i když velice ničující působení střely, po kterém hned nastalo nerušené hojení. Tohle působilo déle, až se srdce třásl v křečích a nepracovalo. Bolest se vystupňovala, rozleza se po celé hrudi jako při infarktu, kromě toho se mi začala točit hlava, bylo mi slabo...

»Asi ti tu omdlím,« řekl jsem ještě omluvným tónem.

Pak jsem najednou necítil žádnou bolest. Ležel jsem, na obličeji sáček s mentolově vonícím přípravkem, dýchal jsem volně a cítil klid a pohodu.

»Co myslíš?« ptala se mě Belial s andělským úsměvem, »dá se to vydržet?«

»To už je - všechno?« podivil jsem se.

»Teď už ano,« přikývla. »Měl jsi toho v sobě hodně, až jsem se divila.«

»Čeho?«

»Podívej se,« ukázala mi velikou průhlednou nádobu, až po okraj plnou černých jehel.

»To je ale vousů!« podivil jsem se.

»Žádné vousy, ale *ebotte*, produkty virů *pyrugr*,« uvedla to na pravou míru. »Byla v nich špína, kterou v sobě tvé tělo až dosud na všech světech nastřádalo.«

»Černé to tedy je, jen co je pravda,« souhlasil jsem.

S divnými jehlami se cosi dělo. Nebyly rovné, ale zkroucené do spirálek. Jak jsem je pozoroval, ztrácely tvar a pozvolna se rozplývaly do podoby černého rosolu.

»Budeme je muset spálit,« ujistila mě Belial. »Řekla bych, že bude lépe použít při druhé fázi nějaké účinné znečistivění, i když jsi to snášel lépe než jsem čekala.«

»V narkóze by to jistě bylo lepší!«

»Ty už to potřebovat nebudeš,« usmála se na mě.

»O mě nejde, jde o ostatní,« ujistil jsem ji. »Jak dlouho to vlastně trvalo?«

»Jeden a čtvrt dne,« usmívala se. »Zdá se, že to skutečně pomáhá. Zkusíš už vstát?«

Povzdychl jsem si. Zase jeden den, který úplně vypadl z mého života. Ačkoliv - není čeho litovat, ta ztráta může být bohatě nahrazena. Sedm set let za tu chvilku opravdu stojí! Raději jsem se malátně posadil.

»Ještě to asi zkorigujeme,« přiznala. »Ty jsi to vydržel, ale jak říkám, máš úpravy od Xijtranů. Člověk bez nich by na tom byl hůř.«

»Co na tom chcete ještě upravovat?«

»Musíme omezit tvorbu *ebotte* na oblasti těla, kde nebudou problémy, například na končetiny,« ubezpečila mě. »Zakázali jsme je uvnitř lebky, ale tvorba *ebotte* je nežádoucí i v okolí jiných důležitých orgánů. Budeme potřebovat ještě několik pokusů, ale tebe už se týkat nebudou. Teď to bude na jiných.«

»Proč? Vydržím to i vícekrát po sobě!«

»Jenže podruhé se to už neprojeví,« usadila mě. »Teď už v sobě nemáš nic co musí pryč, žádné *ebotte* tedy nevznikne.«

Zavedla mě do další místnosti a nabídla mi jídlo. Měla je pro mě přichystané, podobalo se trochu zákuskům, obloženým chlebičkům a hodně vzdáleně hamburgerům. Jedla je se mnou, ale při jídle se mě vyptávala - na Zem, rodinu, syny i na dobu, kdy jsem žil s Belial Ameatou.

»Myslím, že se s vámi dokážeme shodnout,« řekla po chvilce. »Ale máte u vás na Zemi i takové, kteří na mě dělají dojem – asi jako Baalové nebo Árjové na Gehenně.«

Nevymlouval jsem jí to. Ani v jejím kmeni nebyli všichni stejní. Byla jich také celá paleta, od tvrdých válečníků z Gehenny po jemnější obyvatele Firhoi, ale – i ti nám dokázali zabít Jirku. Nemohl jsem také zapomenout, jak se bráška Belial Ameaty chystal spolu se mnou zabít i svou sestru. Ačkoliv ti dva k sobě chovali sourozenecké city, obětoval by ji. A nějak příliš snadno!

»Budeme se muset více poznat,« řekl jsem. »Belial Ameata to začala, ale to byl ojedinělý pokus. Až se trochu stabilizujeme, navrhnou vaší Poradní síni společnou kolonizaci některého z volných světů. Pro ten účel se mi zdá nejlepší Ribge. Země to bude potřebovat víc, ale k takovému podniku se raději spojíme.«

»Nevím...«, odtušila nejistě. »Přece jen se trochu lišíme. Ne příliš, ale...«

»To se dá určitě překonat,« oponoval jsem jí. »Máme hodně společného, odlišností není tolik.«

»Nemáte *mgýčna*,« upozornila mě.

»Je více cest, jak to obejít,« pokračoval jsem. »Můžeme je buď přidat do genetické výbavy lidí, nebo se obejít bez nich. Nejlépe by asi bylo *mgýčna* opustit, quro je mnohem šikovnější.«

»To nemůžeš posoudit,« zamračila se.

»Právě já jediný to posoudit mohu!« usmál jsem se. »*Mgýčna* jsem měla a dobře si pamatuji, jak se používají a quro sám používám.«

»Ach tak, zapoměla jsem,« usmála se omluvně.

»Nevadí,« vzal jsem to velkoryse. »V mnoha oborech jste před námi, ale ne ve všech. I vy můžete mít užitek z nás a možná právě tam, kde to nečekáte.«

Bohužel - bylo to opět nechtěné proroctví...

Sebeobrana

Belial Sarcha slíbila, že se spolu se mnou vrátí na Ribge a bude pokračovat ve výzkumech lidí, jen co předá dosavadní výsledky ostatním odborníkům.

»Nechceš mě doprovodit do lékařské university?« nabídla mi. »Nezdržíme se tam dlouho.«

Odvětil jsem, že mě pár hodin nezabije a vydali jsme se spolu na universitu v Cudukepe. Vypadala samozřejmě jinak, než co si představujeme pod tím pojmem na Zemi. Žádná honosná budova úctyhodného vzhledu, jen další kus parku k nerozeznání od zbytku města. Akademický život se pěstoval ve stejných atriích jako jinde. Člověk se tu setkával s podivnými přístroji, což jediné dávalo tušit, že nejde o běžné obytné domy. Belial chvíli debatovala se skupinou tefirů. Pokyvovali hlavami a dělali si poznámky do náramkových *gunisů*, kříženců hodinek, poznámkových bloků a mobilních telefonů. Pak jsme se vrátili k budově Poradní síně, kde stál můj vimaan, nasedli a vydali se na Ribge.

Přistáli jsme vedle dalších vimaanů. Kromě Járy tu byl Zdeněk s Janou - chránili tefirské lékaře a vyšetřovatele a starali se o zabezpečení tábora.

Jára mi na úvod se zamračenou tváří sdělil, že skupina ozbrojených zajatců přepadla tefiry, ale pro útočníky to dopadlo zle. Quoro je rychlejší než pistole, dva zajatci přestřelku nepřežili.

»Proč to dělali?« zajímalo mě. »Museli vědět, že proti vám nemají naději.«

»Oni nešli po nás,« odušil Jára. »To bychom je zneškodnili rychleji a bez problémů. Chtěli přímo ve vyšetřovně zastřelit Kokabeela. Hlídku měl Zdeněk, na poslední chvíli jim v tom zabránil, ale musel použít dlouhé blesky – samozřejmě že byly smrtící. Musel to ale udělat, jinak by mu ho zastřelili před očima.«

»Vadil jim tedy tefirský vyšetřovatel,« pokyvoval jsem hlavou. »Asi mají co tajit...«

»Nevylučuji to,« přikývl Jára. »Kokabeel objevil několik profesionálních vrahů, kteří mají hříchy ještě ze Země. Označil nám i několik tajných skladů zbraní. Ukryli je pro strýčka Příhodu ve skalách, než se vypravili na Vorgyle. Zabavili jsme jim je. Mimochodem, máme už i oba ptáčky, po kterých jsi tak toužil, majora Applegate i poručíka Normana. Můžeš se s nimi setkat, pokud o to stojíš.«

»Ovšemže je rád uvidím,« ujistil jsem ho. »Máte už všechny uprchlíky z Vorgyle?«

»Všechny ne, ale chybí už jen jedna skupinka. Odešli pěšky do hor, nikomu neřekli kam jdou a stopy po nich zmizely. Pavel tam po nich ještě pátrá.«

»Dobře, až je najde, jistě je sem přiveze.«

Probrali jsme pár technických záležitostí, nebylo jich mnoho. O zásobování zajatců potravinami se hoši starali svědomitě. Usnadňoval jim to distribuční systém v domcích, stačilo doplňovat centrální sklad. Jídlo dováželi z Firhoi, deset tisíc porcí denně v několika desítkách druhů nepředstavovalo pro tefiry problém, nebyly stížnosti ani na množství, ani na kvalitu.

Vypravil jsem se za Kokabeelem poradit se s ním o zajatcích. Vysvětlil jsem mu o které jde a Kokabeel se hned upamatoval.

»Začnu Frankem Normanem,« uvažoval a prohlížel záznamy. »Není to složitý případ, mezi vojáky je to obvyklý průměr. Vystudoval vojenskou školu ve West Pointu, pak sloužil na různých místech na světě. Není to složitá povaha - jedná podle rozkazů a s odpovědností si hlavu neláme. V Čechách velel komandu, které mělo zastřelit tebe, Belial Ameatu a tefirské děti. Nikdy nepřemýšlel o smyslu rozkazů, zajímalo ho jen jejich přesné splnění. Tvé přežití považuje za chybu, povražděné děti za vzorné splnění úkolu. Žádné jiné argumenty na něho neplatí. Chceš-li, přehraji ti své záznamy.«

Souhlasil jsem a přistrčil ruku s *gunisem* k jeho. Přesun dat byl otázkou okamžiku.

»Frank Applegate je složitější,« pokračoval, když přenos skončil. »Jediný z Američanů je *uturge*, odolný proti psychoútokům. Ani jsem se nepokoušel dostat z něho nějaké přiznání a výslech jsem začal i skončil zapsáním osobních údajů, které nám podle dohody musel tak jako tak sdělit. Moje poznatky o něm pocházejí jen od jeho podřízených. I tak je toho dost, dobře si to prohlédni.«

»Odolný je jen on?« podivil jsem se.

»Odolnost proti psychoútokům je vzácná i u nás,« potvrdil mi Kokabeel. »Nevylučuji, že se u vás projeví naše prehistorické genetické zásahy, podle záznamů nebyli dříve žádní Kanaánci odolní. U nás připadá jeden odolný jedinec na tisíc lidí, u vás bude ten poměr ještě menší. Spolu s tebou jste jen dva na deset tisíc případů. Ale co - bez nich by vyšetřování ani nebylo zajímavé.«

Ale ale, napadlo mě! V našem rodě se netradovalo, že by nějaká pra-pra-...prababička měla pletky

s ďáblem, ale vyloučit se to nedalo, ďáblova oběť by to asi sveřepě zapírala – no, raději toho nechme...

»Jak to s ním vypadá z tvého pohledu?« vrátil jsem se raději do reality.

»Major Frank Applegate nám něco tají,« uvažoval Kokabeel. »Horší je, že o tom jeho podřízení nic určitého nevědí. Může plnit tajné rozkazy, může jít o jeho vlastní rozhodnutí. Podřízení ho svorně obdivují, jak si ví rady v každé situaci, ačkoliv se mi zdá, že to bylo jen přesné plnění předem dobře vypracovaného plánu. Podle původní hierarchie velel výpravě Pierre Lavarédé, Applegate se staral o předávání rozkazů podřízeným, ale o výpravě zaručeně věděl všechno. Po Pierrově smrti převzal velení bez nejmenšího váhání. Jeho odolnost je pro nás obzvlášť nevýhodná.«

»Uvidíme,« kývl jsem hlavou. »Chci ho navštívit. Nechceš tam jít se mnou?«

»Může mít zbraně,« varoval mě. »Tvoji hoši jim skryše vybrali, ale v některých bylo zbraní méně, než jich tam mělo být. Obávám se, že něco stihli přemístit. Považuji za nemožné najít mezi deseti tisíci vojáky v nejbližších dnech ty, kdo to prováděli, ani jejich nové skryše.«

»Myslíš si, že riziko přepadení je veliké?«

»Příliš velké - ve srovnání s malou hodnotou informací, které získáš. Uvažuj! Cokoliv ti Applegate řekne, všechno může být lež.«

»Může,« přiznal jsem. »Budu ho brát s rezervou. Netrvám na tvé přítomnosti – jestli je major Frank Applegate proti vašim prostředkům odolný, pak nám touto cestou nic nového nepoví.«

»Přesně tak,« přikývl Kokabeel.

»Zkusím ale z něho vytáhnout aspoň něco,« řekl jsem.

»Přeji ti úspěch,« přikývl. »Na rozdíl ode mě ho můžeš mít, když využiješ znalosti vašich zvyků.«

Pak mě seznamoval se svými výsledky. Pravda viděná z více stran měla stále ostřejší kontury, ale zdála se mi víc a víc oblundná. Poděkoval jsem mu a vypravil se za majorem Applegatem.

Našel jsem ho v domku, obklopeném balvany velikosti slona a obrostlými mechem, které tu stály už v dobách, kdy byla tato planeta pustá a prázdná.

»Věnujete mi chvíli svého času?« otázal jsem se ho a aniž bych čekal souhlasnou nebo zamítavou odpověď, vstoupil jsem do místnosti.

»Také bych se vás chtěl na něco zeptat,« odušil zamračeně. »Bude toho víc než dost.«

»Nemůžete si stěžovat, že jsme vás odzbrojili. Dohoda o příměří se týkala léčení nemocných,« odrazil jsem ho. »Na sousední svět se nevztahovala. Nemohli jste čekat, že vás s vaší palebnou silou pustíme dál. Nu – aspoň konečně přestanete doufat v úspěch.«

»S vašim odporem jsem počítal,« nedal se vyvést z míry. »Ani vy mi nemůžete nic vytýkat, dělali jsme jen, co jsme udělat museli. I kdybychom byli vašimi zajatci, jako že jsme jimi tou dobou nebyli, bylo naší povinností pokusit se o útěk z pasti. Tím spíše, když šlo jen o dočasné příměří.«

»Dobrá, podívali jste se na Vorgyle,« odušil jsem klidně. »Teď už nic utajovaného neprozradím, když vám řeknu, že jste měli nebetyčné štěstí. Tefirové tam mají pasti proti silnějšímu nepříteli. Deaktivovali je na poslední chvíli – jinak by vás během vteřiny změnily ve veliký ohnivý oblak. Když jste přežili i tohle, začínám věřit, že se s vašim štěstím vrátíte v pořádku až na Zem.«

»Asi nám nic jiného nezůstane,« přikývl kysele. »Úkoly jsme nesplnili, ale ne naší vinou. Podcenili jsme vaši lest, převezli jste nás.«

»Měli byste být rádi, že to dopadlo takhle,« zkusil jsem ho přesvědčit.

»Kdybychom se dostali na Firhoi, viděli byste ten tanec,« odušil Applegate klidně. »Dříve než by se ti ďáblové vzpamatovali, byla by jejich říše v prachu. Neříkejte, že si myslíte něco jiného.«

»Na rozdíl od vás si umím leccos představit,« zavrtěl jsem hlavou. »Předně si myslím, že byste neprošli přes aktivní pasti na Ydlecoge. Ale i kdybyste se dostali na Firhoi, nevyhráli byste. Zpočátku byste mohli mít úspěch, to vám neberu, ale vaše letadla nemají proti vimaanům naději. To už jsme vám snad dostatečně předvedli.«

»Kolik máte těch čertových mašin?« vybuchl major. »Pierre tvrdil, že jednu, nejvýš dvě! Ďáblové na Firhoi mu lhali, že nemají žádné. Podvedli nás – a vy s nimi!«

»Jaký podvod?« odmítl jsem jeho nařčení. »Tefirové vojenská letadla skutečně neměli a my jsme měli zpočátku jen dvě. Na Pierra jsem stačil jeden proti jednomu. Zbraně nejsou k ničemu, když s nimi neumíte zacházet. Působili jste na mě dojem divochů ozbrojených luky a šípy, kteří by na dřevěných džunkách

přepadli Spojené státy. Také by mohli pár lidí postřílet, zejména kdyby měli ty šípy otrávené. Pak by se jim postavil do cesty první šerif s revolverem – a bylo by po invazi.«

»Nedělejte z nás takové chudinky!« zamračil se Applegate.

»Ale vždyť jste chudinky!« zvýšil jsem hlas. »Jste primitivové, když si ani teď neuvědomíte křehkost vztahů mezi lidmi a tefiry! Pořád nechápete, že jde o pravé ďábly našich praotců, kteří až vloni připustili, že i na Zemi mají lidé právo na život? Hádejte, co by se stalo, kdybyste napadli jejich města? Možná byste jich pár tisíc povraždili, oba dobře víme, jaké svinstvo jsou atomové bomby, ale možná byste jim ani neuškodili! Tefirové byli už tisíce let připraveni na podstatně horší bombardování. Zjistili by vás nejpozději na Vorgyle a dokázali by vyhlásit poplach. Pár měst byste možná zničili, ale prázdných, obyvatelé by se stačili ukrýt. Nejpozději do tří dnů by vaši eskadru rozprášil šik vimaanů, které by si stačili vyrobit, jak nám ostatně předvedli.«

»Náš předvoj byl malou jednotkou,« připustil major. »Měli jsme se zmocnit konvertorů a zajistit cestu dalším. Máte pravdu, na úplné zničení tefirů by pár atomových bomb nestačilo, ale kdyby se nám podařilo zajistit si přísun posil, mohlo by se to otočit...«

»Žádné posily by vám nedorazily. Opakuji, tefirové byli připraveni na válku s tisíckrát silnějším protivníkem. Na Vorgyle i Ydlecoge mají pasti, schopné ničit i vimaany, natož vaše létající skořápky. K vašemu štěstí byly na Vorgyle vypnuté, ale nepochybuji, že by je v nouzi aktivovali i tam.«

»Kdyby...« pochyboval Applegate. »Co o těch pastích víte? Třeba žádné neexistují!«

»To není žádné kdyby,« ujistil jsem ho. »Do jejich pasti padl můj syn. Naštěstí se to pak vyřešilo smírem, ale dostali jsme lekci, že ani vimaany nejsou nezničitelné. Tefirové by s vámi udělali krátký proces, neměli byste ani kam utéci! Současné dohody by pak právem považovali za porušené a nejsem si jistý, zda by převálcovali jen Spojené státy, nebo rovnou celou Zem. Výsledkem vašeho hazardu by bylo nepřátelství dvou civilizací a miliardy mrtvých – ale lidí na Zemi!«

»A vy se s takovým nepřítelem spojujete!« vybuchl. »To je tak nebetyčná zrada lidstva, jaká nemá v dějinách obdoby! Jste sketa – a já vámi hluboce pohrdám!«

Trochu mě nadzvedl, ale rychle jsem se uklidnil. Co mě může urážet takový darebák...

»Omyl, majore,« řekl jsem. »Dělám z našich bývalých nepřátel přátele, kteří chtějí Zemi pomoci. To je něco jiného. A nenechám si to zkazit hrstkou grázlů, jako jste vy. Měli byste mi být vděční, že jsem vás nenechal na Gehenně. Tam by z vás byla naživu sotva setina a i ta by už umírala na radioaktivitu. Jako těch pár, které jste nechal umřít bez pomoci. Netěšte se, že vám to projde, soud vám je určitě připočítá. Všichni zdejší experti i experti hlavonožců Xijtry se shodli, že by bylo spravedlivé vás tam prostě nechat nebo vás smést, obojí by vyšlo nastejno. Já jsem trochu víc riskoval, ale z toho pekla jsem vás dostal. Ale bez trestu vám to neprojde, s tím nepočítejte.«

»Smrt by pro nás možná byla lepší než potupný návrat domů,« ušklíbl se. »Beztak každý národ miluje jen hrdiny.«

»Váš národ to překousne, nemějte obavy,« ujistil jsem ho jedovatě. »Ve Vietnamu dostali vaši rekové na kalhoty - a jak dlouho je vaši krajané oslavovali! Ale o to nejde. Nedělám si iluze o vaší upřímnosti, ale na něco jsem se vás chtěl zeptat. Jedno totiž nemohu pochopit. Co vedlo tak vyspělý národ, honosící se svou kulturností, k akci podobné sebevražednému útoku kamikaze? Pár Američanů přece znám, ale ti by s něčím takovým určitě nesouhlasili.«

»To je tak těžké pochopit?« ušklíbl se major. »Vy naivko, vážně nechápete, že se snažíte rozvrátit náš svět? Nám ve jménu spravedlnosti a civilizace nezbylo nic než se vám i ďáblům postavit na odpor!«

»To nechápu,« zavrtěl jsem hlavou. »Tefirové ani jiné bytosti se u nás nechtějí vměšovat, natož aby se nám otevřeně postavili. Napadli snad někoho? Chystali se k něčemu takovému? To vy velíte invazní flotile, vyzbrojené atomovými zbraněmi! Měli jste za úkol zničit civilizaci tefirů – a chcete mi vykládat pohádky o rozvracení Země? Nevěřím vám, že byste to dělali ve jménu spravedlnosti! To už je přímo výsměch! Tefirové nám mohou ke spravedlnosti pomoci více než kdo jiný!«

»O jejich pomoc se neprosíme!« odsekl major. »Jste tak naivní, nebo drzý? Všechno, co jste kdy udělal, bylo zaměřené proti naší pozemské civilizaci. Vzpomeňte si, co už jste na Zemi vyvedl!«

»Asi mě budete muset poučit, co jsem udělal špatného,« ušklíbl jsem se. »Nejsem si vědom ničeho zlého. Naopak si myslím, že jsem pro naši lidskou civilizaci udělal podstatně víc dobrého než vy.«

»Svatá prostoto!« zaúpěl Applegate. »Vám nestačí, že jste k nám přitáhl milion hitlerčků, nota bene

jste jim vymohl za jejich zločiny beztrestnost?«

»Vážně vidíte v Novoněmcích hitlerčiky?« vrtěl jsem hlavou. »Vy Američané jste přece vraceli jiné hitlerovce mezi demokratické národy světa - měli byste mít větší pochopení, když totéž dělá jiný.«

»Ale my jsme Němce porazili ve válce! V Německu nezůstal kámen na kameni, to byl ten klíčový moment jejich obrácení! Jim nezbylo než vděčně přijmout naši pomoc. Zato vy jste je k nám přitáhl v plné síle i s jejich průmyslem, navíc vybavené technologiemi mimozemšťanů! To byly zatracené jiné podmínky! My jsme v Norimberku válečné zločiny odsoudili, vy jste je amnestoval!«

»Jiné podmínky to byly,« připustil jsem. »Byla také jiná doba. Netvrdím, že se všichni Novoněmci chovali demokraticky, ale – kde se dnes více hajluje? V evropském nebo v Novém Německu? Fašistům se přece v Novém Německu nedaří. Není to dost přesvědčivý argument?«

»Není,« oponoval Applegate. »Novoněmci jsou příliš silní. Odmítají se podřídit OSN a ohrožují své sousedy atomovými zbraněmi! V Německu žijí jejich krajané pokojně a v míru.«

»Z toho omylu vás asi rychle vyvedu,« namítl jsem. »Při vaší invazi se zjistilo, že se Novoněmci už všech svých Q-bomb zbavili.«

Chvilí na mě koukal dost vyjeveně.

»To byl jistě nějaký úskok!«

»To připouštím,« přikývl jsem. »Nové Německo své Q-bomby světu předvedlo a pak se jich zbavilo. Nemínilo je totiž použít a své hrabivé sousedy ohrožovalo už jen strachem z nich. To má ale ke skutečnému ohrožení daleko. Brazílie měla na Nové Německo od počátku záslusk, ale netroufla si na ně čistě z obavy před Q-bombami. Vy jste ale Nové Německo napadli bez ohledu na tu hrozbu. Buď jste počítali s rychlou likvidací jeho policejních sborů, aby neměli čas Q-bomby použít, nebo jste doufali, že nemohou Spojené státy ohrozit, protože nemají letadla. V každém případě to byl příšerný hazard, kdyby je přece jen použili.«

»Jak jsem slyšel, mírovou misi OSN rozbili,« nedal se. »Takže navzdory odzbrojení zbraně mají!«

»Nové Německo zbraně nemá,« tvrdil jsem. »Nebránilo se a vaše námořní pěchota je obsadila za pár hodin. Dobře jste věděli, že na odpor nenarazíte. I tak jste tam zbytečně postříleli přes dvě stě lidí. Netušili jste ale, že máme s Novým Berlínem smlouvu o vojenské pomoci.«

»Smlouvu? Jakou smlouvu?« vyskočil.

»Mezi Novým Německem a světem Bykyle,« řekl jsem. »Na tu smlouvu vaše *mírová mise* narazila – jako automobil do betonu. Vaše letectvo i námořní pěchotu smetly naše vimaany.«

»Tak vidíte! Za pomoci mimozemských mocností jste zasáhli do něčeho, co se vás vůbec netýkalo!«

»Jakých mimozemských mocností?« usmál jsem se. »Vimaany jsou naše válečná kořist. Pilotovali je Češi, mimozemšťané tam byli jen jako pozorovatelé. Požádali jsme je o svědectví a dokumentaci.«

»Český stát se do toho už vůbec neměl co míchat!« vybuchl zlostí.

»Česká republika se v tom neangažovala,« ujistil jsem ho klidně. »Piloti byli dobrovolníci z Bykyle. Češi už v tom mají tradici. Pomáhali Španělsku proti Frankovi, sundávali za britské královské letectvo nad kanálem La Manche německé dornieri, my jsme měli smlouvu s Novým Německem. To je snad normální.«

»Bylo to proti vůli vaší vlastní vlády?« vyštěkl. »Pak to byla pirátská akce se vším všudy!«

»Myslíte si, že by za Hitlera Česká protektorátní vláda souhlasila s účastí československých pilotů v bitvě o Anglii?« pokrčil jsem rameny. »Ale!«

»Ti měli za sebou aspoň vládu exilovou, ne?«

»Měli,« připustil jsem. »Opravdu si myslíte, že k tomu, aby se někdo angažoval, musí mít nutně za zády loutkovou vládu? Vy jste tady přece také bez podpory vlády! Americká se vás zřekla a žádná se vás nezastala! To je tedy podle vás také pirátská akce – jenže piráti se obvykle věší na ráhna!«

»To je lež!« zaťal pěsti. »Dábelská lest!«

»Záznam vám předvedeme zítra,« sliboval jsem mu. »Sami to uvidíte. Ale ať je to jak chce, v Novém Německu je klid jako před vaší agresí a nikdo se tam neodvážá zasahovat. Váš útok na Nové Německo byl chybou. Ten ostrov je mojí pýchou a já se vždycky postavím proti těm, kdo ohroží jeho nezávislost. Byl to můj nápad přemístit z paralelního vesmíru na Zem pevninu o rozměrech stovky kilometrů. Vypadalo to bláznivě, ale ukončilo to válku s Xijtrany a byl to nejlepší ze všech možných tahů.«

»Že jste tím převrátil vzhůru nohama pozemskou ekonomiku, to vás nenapadlo, co?« odušil jedovatě.

»Napadlo,« usmál jsem se. »Pozemská ekonomika na tom jen získala. Nové Německo si přivezlo od mimozemšťanů velké bohatství, od té doby se mimozemské plodiny pěstují po celém světě. Některé opatřily

lidem poprvé v historii dostatek potravin, hitlernafta zastavila pád do katastrofy vyčerpáním fosilních paliv, mimozemské léky lidem prodlužují život - můžete něco z toho označit za chybu, nebo rozvracení Země?«

»Ale samozřejmě!« vybuchl. »Z mimozemských léků má díky absolutně nepřipustnému monopolu zisk jen Nové Německo. Rozložil jste mezinárodní obchod potravin – je jich všude dost, jsou levné a nedá se na nich vydělat. Bojkotem OSN jste zlikvidoval i rozumné snahy stanovit na jejich produkci kvóty. Hitlernafta zničila trh s naftou i s uhlím, vyrovnávače energie odvrátily lidstvo od jaderných technologií! To byl tedy skok – od atomových elektráren ke hnoji! Všechno je teď v rozkladu, dřívější prosperita je ta tam.«

»To myslíte vážně?« podíval jsem se na něho pátravě.

»Jistě! Zničil jste prosperitu Země tím, co jste k nám spolu s Novoněmci přivezli z Druhé Země. Říká vám něco slovo *dumping*? A jako by to nestačilo, chystáte lidstvo vystavit šoku od d'áblů – odkud se k nám nikdy nic dobrého nedostalo a nedostane.«

»Od tefirů už toho moc nedostaneme,« ujistil jsem ho. »Od hlavonožců jsme získali tolik, že od tefirů můžeme očekávat jen pár drobností.«

»Těch pár drobností náš svět úplně dorazí!« zasyčel.

»Myslíte?« zkusil jsem ho zviklat. »Co kdybyste se nad tím zamyslel? Nedávno jsme od nich získali letecké motory. Zničilo to automobilový průmysl – letadla znamenala konec automobilů, struktura dopravy se zvrátila v jejich prospěch - je to ale problém? Většina automobilek se přeorientovala na výrobu letadel – to je vše. Navíc s tím začaly americké firmy Boeing a Lockheed.«

»Letadla neničí jen automobilový průmysl, ale i silnice. Stavbou a údržbou dálnic se zabývaly na světě miliony lidí a všichni skončili na dlažbě!«

»Budou se starat o údržbu parků,« pokrčil jsem rameny. »Po přechodnou dobu budou mosty, dálnice, nadjezdy, podjezdy, tunely, železniční tratě i nádraží bourat. Změkčovače mění použitý beton do podoby umělého mramoru – jděte se podívat do Nového Berlína, jaké krásné domy se z toho staví!«

»Na automobilový průmysl navazovala spousta odvětví! Ta se při výrobě letadel neuplatní! Letadla už například nepotřebují pneumatiky – ty přece dávaly práci milionům lidí v celém světě!«

»Co vás pořád spojuje s automobily? Nostalgie k Fordce *modelu T*? Vadí vám, že letecké továrny vyrostly i mimo Spojené státy?«

»Hitlernafta znamenala úplný konec dolů na uhlí!«

»Zaplat'pánbůh! Bylo už na čase! Horníci přišli o práci, ale získali jinou při zpracování hitlernafty. Zlepšilo se tím na Zemi ovzduší? Bravo!«

»Víte, co u nás máme podzemních garáží, které jsou teď úplně k ničemu?«

»Ty prostory se snad dají využít jinak. Letadla parkují na plochých střeších domů, kam se auta nedostanou. Francouzi přišli s domy s plošinami pro osobní letadla místo balkónů.«

»Letadla ničí i dosud nejlevnější lodní dopravu.«

»Protože jsou levnější než lodě? To je snad dobře, nemyslíte? Skončila éra obřích tankerů? Zmizí obrovské skvrny mazutu na hladině oceánů? Výborně!«

»Víte, že někteří rybáři už loví ryby pomocí letadel? Hrozí, že tím vyhubí ryby ve všech mořích!«

»Nemají náhodou americká letadla firmy Boeing? Já bych řekl, že se rybáři modernizují. Aby vyhubili ryby v mořích, musí je někdo nutit nadbytečný úlovek neúčelně spalovat. To je podle mě pravý zločin, který by měl být trestán. Spalování ryb se ale dělo dávno před *leteckými rybáři*, na tom nemám vinu. Bohužel to překročilo meze, ale vinu za to hledejte jinde, třeba ve vašich *rozumných kvótách*.«

»Všechno otočíte ve svůj prospěch!« stěžoval si. »Technické problémy jsou ale vedlejší. Když se chystáte potopit civilizaci, na detailech nesejde.«

»Co pořád máte s potápěním lidské civilizace?« podíval jsem se okatě.

»Chystáte se rozvrátit samotné základy naší civilizace a proto jsme v konfliktu!« odsekl.

»Nic nerozvracím, ani se k tomu nechystám,« odmítl jsem i to. »Připouštím, že náš pokrok lidskou civilizací zamíchal, ale nedá se to chápat jako rozvrat. Všechno funguje jako dřív. Lidé mají blahobyt, státy se nerozpadly, ubyli dokonce i permanentní nespokojenci. Chápu, lidé vždycky přijímali technický pokrok nerudně, zejména ti, koho stroje připravily o živobytí. To dnes ale nehrozí, aspoň ne tak silně. Asi máte na mysli, co jsem naznačil o světových náboženstvích. Ano, těch se to dotkne. Mohl jsem to přinést naráz a způsobit jejich rozvrat během pár dní. Místo toho dostali varování a čas na přípravu. Nemohlo to být ohleduplnější. Ujišťuji vás, že lhát nepomůže, pravda nakonec vyjde najevo.«

»Náboženství ať vezme čert!« vybuchl major Applegate. »I kdybyste to udělal naráz, nic by se nestalo! Pár zbytečných lidí by se zastřelilo nebo oběsilo – žádná škoda! Vy se chystáte rozbít něco víc! Chcete zničit samotnou lidskou identitu, chcete zbavit lidi jejich Já! To nemůžete obhájit pokrokem a právě to by byl konec civilizace jako takové!«

»Dovolte, to je snad trochu silné tvrzení,« zamračil jsem se. »O jaké ztrátě identity to mluvíte?«

»Mluvím o těch ďábelských psychoútocích! Vysvětloval jste je Pierrovi! Člověk se stane loutkou v rukou ďáblů! Úplně ztratí osobnost! Nemůžete to zapřít, Pierre si to natáčel a přinesl to ze světa ďáblů jako nejstrašnější důkaz!«

»Ano, to jsem chápal jako problém,« připustil jsem. »Psychoútoky jsou jako oheň. Mohou sloužit, ale mohly by se stát prokletím. Hodně záleží na společnosti. Árjové je zneužívali k odstraňování jedinců, kteří nebyli pro jejich válku *dost tvrdí*. To by nejspíš hrozilo i u vás na Zemi. Víím o tom, ale budu se snažit tohle nebezpečí minimalizovat.«

»Ano, diskutoval jste o tom s Pierrem,« zamračně se na mě díval. »Potíž je jedna – kde seženete neúplatné a poctivé soudce, kteří by nezneužili moc nad lidmi? Takové na Zemi prostě nenajdete!«

»Časem si je vychováme,« ujišťoval jsem ho.

»Naivko!« zpražil mě. »Ačkoliv – nejste takový naivka, za jakého se vydáváte! Do Pierra jste hučel, že chcete na Zemi zrušit parlamentní demokracie, je to tak?«

»To Pierre zkreslil,« zamračil jsem se. »Tvrdil jsem, že můžeme převzít osvědčené a dokonalejší zákony tefirů, čímž odpadne největší práce parlamentů světa - vymýšlení dalších právnických kliček na občany. Zůstali by kolektivní starostové oblastí aplokjové a Poradní síň. Ta na Firhoi funguje asi jako naše parlamenty i vlády – zákony ale mění jen výjimečně.«

»Kdo je tedy u nich vymýšlí?«

»Pokud je k tomu důvod, jakože za posledních tisíc let nastal jen jednou, řeší to společně všichni. Až na to, že neodpovídají jen na otázky referenda ve stylu Ano-Ne, ale podílejí se i na tvorbě textu.«

»To musí být ale guláš!«

»Nezdá se mi,« ujistil jsem ho. »Naopak, jejich pořádek jim můžeme jen tiše závidět. Stejně jako justici. Téměř neznají kriminalitu, až na drobnější spory, které se řeší často jen pohovorem s aplokji.«

»Prý tam nemají peníze! Komunismus přece na Zemi způsobil nekonečné zlo, pokud víím! K tomu se chcete vracet?«

»To zase Pierre překroutil!« usmál jsem se. »Řekl jsem mu, že tefirové nemají peníze v našem pozemském smyslu. Neplatí mezi sebou mušličkami, korálky, dolary ani zlatem. Nemají kreditní karty – ale evidenci mají lepší než my. U nich se nekrade a neloupí. Nikdo si tím nepomůže.«

»Tvrdil jste, že se to nedá zneužít! Všechno se dá zneužít!«

»Ve spojení s jejich justicí - nedá. Na Firhoi tisíce let neznají loupeže, krádeže ani podvody.«

»To by museli být všichni andělé - ale dobře víme, že je tomu přesně naopak!«

»Andělé jistě nejsou - i když jejich ženy tak vypadají,« místo abych se usmál, trochu jsem se zamračil, neboť jsem si vzpomněl na Belial Ameatu.

»Tak vidíte! Kdo ví, jaká je to bouda. Co jste to Pierrovi říkal? Že jejich vyšetřovatele pozvete na Zem, aby nám zavedli pořádek? Kdo ale zaručí, že se nad námi okamžitě nezmocní vlády? Ďáblové jsou zlo a chtějí nás zničit! Pomocí kolaborantů, jako vy.«

»Jste opravdu hodně podezřívavý, majore,« pokyvoval jsem hlavou. »S Pierrem Lavarédé jsme diskutovali, ale když jsem viděl jeho zatvrzelý odpor, došlo mi, že to nebude jednoduché. My lidé se cizinců často bojíme a u tefirů máme k obavám pradávne historické zkušenosti. Jenže je to jinak, než se obáváme. Tefirové byli v počátcích své historie stejnými padouchy, jako část lidstva, která nám vládne dnes. Podívejte se na naši civilizaci nezaujatě. Co uvidíte? Chystáme se opakovat nejhorší chyby tefirů. Ve většině zemí má armáda nejlepší možnosti. Lidé nemají na chleba, ale armáda má poslední modely bitevních letadel. Lidé ráno nevědí, co budou mít k obědu a zda vůbec budou něco večer - ale jejich přežraná armáda má dost jídla, chlastu i munice. Co má armáda na práci? Většinou zdůrazňujeme, že chrání občany. Někdy přiznáme, že pacifikujeme jiné země, ale většinou jde o terorizování vlastních lidí i sousedů na státní úrovni.«

»Armáda musí především chránit demokracii!« vypjal se major.

»Jistě – nejlépe pomocí bomb a raket, a když je k tomu příležitost, i atomových – kde jinde jste chtěli zkoušet jaderné pumy, než na lidech ve světě Firhoi? Na to nemáte rozumnou odpověď, majore!«

»Vy jste nás ohrožovali,« trval na svém. »My se jen spravedlivě bráníme!«

»Braňte se jako Nové Německo! To přece žádné zbraně ani torzní bomby nepoužilo mimo své území! Já jsem podle smlouvy o pomoci likvidoval vaši agresi na území Nového Německa, ale palbu vašich letadel jsem neopětoval ani nad mořem – ačkoliv tam také neměly co dělat!«

»Obrana Spojených států začíná daleko od jejich hranic. Nemůžeme dopustit, abyste se dostal nad naše území!«

»Především mi v tom nemůžete zabránit – vimaany jsou vašimi zbraněmi téměř nezničitelné. Nemáte k tomu ale důvod – my na vás neútočíme.«

»A co vaše letadla nad Pentagonem a Washingtonem?«

»Přiletěli jsme vyjednávat o vaši flotile,« opáčil jsem. »Cílem naší cesty byla OSN – nemohu za to, že má sídlo přímo ve Spojených státech a že nás tam vaši vojáci napadli – ale ani tam jsme je nestříleli.«

»Ať je to jak je, chcete nám vnutit ďábelský státní režim, který by z lidí udělal pouhé loutky! Kdo má smysl pro čest a svobodu, musí se vám postavit!«

Od něho, který byl sám téměř bezvýznamnou loutkou, jak se později ukázalo, to znělo hezky, ale bylo to pokrytectví největší ráže. Ještě že jsem to v té chvíli nevěděl!

»S loutkami to není tak zlé,« oponoval jsem mu. »Nebránil jsem se jejich psychovyšetření, kterému se podrobilo i mužstvo vaší výpravy. Odkud jsme se asi dozvěděli o vašich skryších zbraní tady na Ribge? Víme, že jste před námi část zbraní zachránili a máte je připravené – je nás málo na to, abychom vás úplně zpacifikovali, ale my vás ani nepovažujeme za nebezpečné.«

»Vy jste – vy jste to už vyzkoušeli na nás...?« zesinal. »Pierre měl pravdu! Jste nebezpečný kolaborant a zákeřný padouch!«

»Ale, pane majore! Jak se to vezme. Překazil jsem vaše plány, možná nečekaně tvrdě. Vy jste asi něco tušili, když jste na mě předem poslali komando profesionálních zabijáků.«

»O tom nic nevím,« ujišťoval mě rychle. »Pierre trval na tom, že vás musí za každou cenu vyřadit. Bohužel se ukázalo, že měl pravdu, jenže to někdo neuvěřitelně zfušoval, když žijete.«

»Ten někdo byl přece poručík Norman,« ušklíbl jsem se jeho snaze nic neprozradit. »Neřekl bych, že to zfušoval. Střílel přesně, to jediné mu přiznám. Jen nečekal, že zůstanu i s prostřeleným srdcem naživu. Vaši hoši byli profesionálové, postříleli v mém domě děti i ošetřovatelky. Nečekejte ale, že je za to budu sportovně hodnotit podle přesnosti střelby. Ty zastřelené děti jsou válečný zločin, za který se budete všichni zodpovídat. A vy jako první, pane majore.«

»Já jsem tam ani nebyl!« ohradil se zprudka.

»Nebyl,« přikývl jsem. »Ti co tam byli se ovšem budou ohánět, že jen plnili vaše rozkazy, majore. Vy jste svému podřízenému poručíku Normanovi předal plány mého domu a rozkaz všechny postřílet, který vaše komando splnilo. Hlavním viníkem a vrahem těch dětí jste tedy vy! Poručík Norman bude dalším obžalovaným a soud nemine ani zbývající čtyři členy komanda – ostatní spadli s letadlem do moře na Gehenně a jejich stíhání je tedy bezpředmětné.«

»Na nic z toho nemáte důkazy!« zasyčel vztekle.

»Nemám důkazy, které bych musel mít pro porotu vašich soudů,« pokrčil jsem rameny. »Tefírské soudy nemají poroty, ale důvěru k vyšetřovatelům.«

»Takové soudy jsou už z principu zmanipulované!« vykřikl.

»Rozhodně ne tak, jako vaše poroty,« ujistil jsem ho. »Jen u vás je přece možné, aby jeden soud zprostil obžalovaného viny, ale další soud ho z téhož zločinu uznal vinným, ale aby přitom osvobozující rozsudek prvního soudu zůstal platný! Taková urážka spravedlnosti je možná jen u vás, ne u tefírů!«

»Ďáblové se nemýlí?«

»Mýliti se je lidské - podobné přísloví mají i oni. Jejich soudy jsou proto důkladnější a omyly řidké. Hlavní rozdíl je, že jejich soudci dostávají případy lépe zpracované - včetně pravdivých výpovědí svědků i viníka. To je největší výhoda psychovyšetřování - nemá při něm místo lež.«

»Měli jsme kdysi detektory lži - ale upustili jsme od nich! Bylo to příliš drastické zasahování do osobnosti člověka, jaké nesmí být už nikdy používáno!« řekl vítězoslavně.

»To jsem si náhodou pečlivě prostudoval,« zavrtěl jsem hlavou. »Pravda, přestali jste je používat. Ale ne proto, že to byl drastický zásah do osobnosti, jak tvrdíte vy! Spíš pro jejich lživost. Nebyly to detektory lži, ale detektory strachu. Zkušený *inkvizitor* své oběti nahnal strach kdy chtěl a *dokázal* co chtěl. Jediným

výsledkem byly desítky nevinně popravených. To byl pravý důvod zákazu detektorů lži. Lidé pochopili, že to je další zneužití techniky proti nim.«

»Vaše psychometody jsou ještě horší než detektor lži!«

»Horší?« pokrčil jsem rameny. »Opakuji vám, souhlasil jsem s nimi sám na sobě, ani mého syna to neminulo, ale nevadilo nám to, neměli jsme co tajit.«

»A od té doby jste jejich loutky!« vyjekl.

»Pročpak?« podivil jsem se. »Cítíte se snad jako loutka vy sám? Nebo si myslíte, že se zrovna vám psychovýšetření vyhnulo?«

Nebyla to pravda, major Applegate vyšetření nezažil, neboť byl proti němu odolný. Ale – mám snad morální právo trochu na něho blufovat!

»Nedal jsem k tomu souhlas – a nikdo mě nevyšetřoval!«

»Na to se zeptejte svých podřízených, každý vám bude tvrdit totéž. Nikdo nikoho nevyšetřoval, nikdo se na žádné vyšetřování nepamatuje. To je v pořádku. Třeba by se za své hříchy někteří i styděli.«

»Vy ďáble!« řekl bezmocně. Postřehl jsem přitom nejen jeho bezmocný vztek, ale také zlověstný záblesk v očích.

»Na vašem místě bych to nedělal,« poradil jsem mu dobrácky. »Když na mě tu pistoli vytáhnete, seberu vám ji. Myslíte, že bych k vám vstoupil bez svého ochranného pole?«

»Daru ďáblů, že?« vybuchl bezmocně.

»Válečné kořisti,« opravil jsem ho. »Patřilo výsadkářkám Árjů - náhodou jsme se strefili do jejich slabého místa a přemohli jsme je, ale vy na to nepřijdete, takže se vás neobávám. Nemáme jen tefirské pole, účinné proti kulkám, ale i účinnější zbraně. Ty použít nechci, zabily by vás.«

»Jaký důvod máte k takovým ohledům?« sklesl trochu. »Kdybyste věděli všechno...«

»Víme, co potřebujeme vědět,« přikývl jsem. »Kdo střílel v mém domě i kdo vydal rozkazy. Opakuji, pravý vrah jste pro mě vy. Pierre Lavarédé už vinu zaplatil a na lavici obžalovaných bohužel sedět nebude.«

»Dopadne to jako na Zemi – malé ryby to odnesou, velké uplavou!« odfrkl si nenávistně.

»Na ně dojde později,« vrtěl jsem hlavou. »Nejsem tak naivní, abych si myslel, že můžete za všechno sám. Neměl byste miliardy dolarů na nákup letadel, vaše slovo by nestačilo ani na uvolnění jaderných hlavic pro tu akci. Vaší hlavní vinou jsou ty postřelené děti – ale to bohatě stačí na to, abyste se už s ostatními do Států hodně dlouho nevrátil.«

»A ti, co to vymysleli, kromě Pierra?«

»Jak říkám, v další etapě dojde i na ně,« ujistil jsem ho. »Nemějte obavy, v příštích dvaceti letech se tomu budu usilovně věnovat. Přesněji - musím tu meziplanetární ostudu vyřešit, a pokud to půjde, napravit.«

»Dáváte si na to dlouhou lhůtu,« ušklíbl se. »Většina pravých viníků sejde sešlostí věkem, než se k nim vůbec dostanete.«

»Tím lépe,« odušil jsem. »Nedočkají se doby, kdy na Zemi začneme lidem hromadně prodlužovat život, nemusíme se o ně starat. Uvažte – k čemu by vám bylo prodloužení života na tisíc let, když všechny ty roky navíc strávíte v kriminálu? Škoda je nevinných lidí, které to kvůli vám postihne.«

»Vy se chystáte prodlužovat lidem život?« podíval se na mě udiveně. »To už přece dokázali ti... hlavonožci!«

»U tefirů Firhoi je běžný věk dva tisíce let. K tomu bude nutná důkladnější změna genetického fondu, ale tisíc let je pro nás i tak dost. Pierre to přece ode mě věděl!«

»Nikdy jsem o tom od něho neslyšel,« odušil zaraženě.

»Jistě,« souhlasil jsem. »Pierre se soustředil na **ohrožení lidstva**. Účel světí prostředky, že? Tím se od něho přece nelišíte.«

»Já jen plním svou povinnost!« urazil se.

»Já to chápu,« pokrčil jsem rameny. »Konáte jen nejvyšší povinnost ve službě své vlasti. Se stejně ušlechtilým vlasteneckým cítěním vraždili a za svého císaře umírali Japonci. Bansai - to je vaše heslo!«

»To přece nemůžete srovnávat!« vybuchl.

»Proč ne? Jak se s vaším smyslem pro povinnost srovná vraždění malých holčiček? Kdybyste měl místo vlasteneckého cítění svědomí, nemohl byste nic takového spáchat, ani to nařídít jiným. Uvažujete ve stylu **Bansai** – jen to nazýváte jinak: povinnost, služba vlasti, záchrana civilizace – bansai!«

»Vy se zase spojíte s ďábly! Není to horší?«

»Dělat z nepřátel přátele není špatnost. Nemyslete, že jsem nad tím neuvažoval. Nechtěl jsem lidem ublížit ani neúmyslně. Když mi na Firhoi sestřelili letadlo se synem, byla to pro mě pořádná rána, ale víc ve mně hrklo, když jsem si představil válku s bytostmi, které tak snadno ničí vimaany. Víte, co jsem udělal? Nejprve jsem dal v Novém Německu připravit na obranu Země Q-bomby – to tam ještě byly. Až pak jsme pokračovali v navazování kontaktů.«

»Totéž jsme přece udělali i my!« vyskočil Applegate.

»Totéž?« usklíbl jsem se. »Když jsem se přesvědčil, že Zemi nebezpečí od tefirů nehrozí, dal jsem Q-bomby zajistit, aby ani náhodou někomu neublížily.«

»My bychom je třeba také nepoužili!« chytal se stébla.

»Ale, ale!« zastavil jsem ho. »Předně – nesnažte se to nalhat někomu, na koho jste už jednu z těch atomovek hodili. Jak vám mám věřit, že byste odolali pokušení použít je, když jste je už použili? Cílem vaší výpravy nebylo nic jiného než rozvrácení říše tefirů. I tefirové jsou ale lidé, rozumíte? Přinejmenším s nimi máme stejný genetický základ od dob, kdy k nám vozili své vyhnance, jako Anglie v Austrálii.«

»Oni - jsou naši... prapředci?« chytil se na hlavu.

»Možná - do jisté míry,« přikývl jsem. »Ale to už je jiná debata - o tom budu diskutovat s vědci. Pro nás je důležité, co s vámi. Zpátky na Zem vás nevrátíme. Pro vaše nadřizené je jen otázkou peněz doplnit zničená letadla, těch mají dostatek. Obstarat nové atomové hlavice bude těžší, ale ne pro ně. Nejtěžší bude získat pro takový podnik všeho schopné darebáky. Vy proto zůstanete tady.«

»To odporuje ženevským konvencím o zacházení...«

»Neodporuje,« zarazil jsem ho. »Váš diplomat udělal neuvěřitelně hrubou chybu – před světem se vás pokusil zalhat a zřekl se vás. Od této chvíle jste soukromé osoby – tedy teroristé. Nikdo o vás nestojí. Nám to umožňuje nechat vás tady na Ribge. Nevede se vám špatně, jídla máte dost, ani na kvalitu si nikdo z vás nestěžuje, jen výměna či propuštění zajatců je trochu... v nedohlednu.«

»Na jak dlouho to tu vidíte?« zajímal se.

»To nevím,« pokrčil jsem rameny. »Rozhodně nepočítejte s tím, že se letos vrátíte domů. Na nápravu vaší agrese jsem si dal dvacet let, ale i to se může prodloužit, pokud se vyskytnou nepředvídané překážky. Naplánovali jsme si to optimisticky, vaše invaze patřila k těm horším překvapením.«

»To tady máme hnít – dvacet let?« došlo mu.

»Dvacet let vyhnanství není mnoho,« ujistil jsem ho. »Pro ty, kdo se dali najmout k hromadnému vraždění na Firhoi, nebude dvacet let na Ribge těžký trest. Kdo má k tomu na krku i nějakou další vraždu, může počítat s ještě větším prodloužením zdejšího nedobrovolného pobytu. Vy ovšem také.«

»Vynášíte rozsudek bez soudu? Máme nárok na americký soud!« soptil.

»Nemáte,« ujistil jsem ho. »Spojené státy se vás zřekly. Vyřídte si to s vaším nadřizeným. Poslal vás sem a pak vás hodil přes palubu. Měl jste s tím počítat, znáte ho snad dost dobře!«

»Generál Redwick je náhodou čestný chlap!« vybuchl major Applegate. »Na holičkách nás nenechá! Vsadím se o čeho chcete, že to s tím diplomatem vyřídí! A počítejte s tím, že pro nás Amerika udělá všechno!«

S potěšením jsem zaznamenal drobný úspěch – jméno majorova nadřizeného, generála Redwicka.

»Redwick si to s nikým nevyřídí, pane majore,« odušil jsem. »Nevsázejte se, prohrál byste. Ten diplomat hravě dokáže, že jednal ve vyšším zájmu. Jste přece vojáci a musíte počítat i s tím. Nevíte nic o vyšších zájmech, které sleduje někdo nad vámi.«

»Čert aby vzal vyšší zájmy!« sklesl náhle major. »Nechápu je a rozhodně s nimi nesouhlasím.«

»Vyšší zájmy není přece těžké pochopit,« pokrčil jsem rameny. »Stačí si uvědomit, jakou cenu máte pro ty nahoře. Vojáci mají odjakživa jen cenu své palebné síly, nic víc. Piloti mají palebnou sílu větší a lidé vašeho postavení jsou ještě cennější, ale opět jen do výše vašeho přínosu. Jakmile vaše cena klesne a vaše záchrana se přestane vyplácet, letíte přes palubu. Musíte se snažit být nepostradatelný a vyhýbat se situacím, kdy hrozí snížení vašeho významu. Naději máte jen jako vítěz.«

»Jste cynik, pane Vávra!«

»Občas naivka, jindy cynik,« pokrčil jsem rameny. »Asi se vám to jeví jinak ale takový už je život.«

»Přiznám se, nejraději bych vás zastřelil,« povzdychl si.

»Výjimečně vám to věřím. Ještě kdyby to šlo, že? Při jednání se mnou máte jednu jistotu. Nemůžete čekat, že na vás budu brát ohledy. Pro mě nemáte cenu žádnou. Zabil jste ženu, kterou jsem miloval. Zabil jste nevinné děti, které jsem vychovával. Vaší upřímnosti nevěřím. Mám pro vás jen jednu dobrou zprávu.

Spravedlnost má u mě větší cenu než pomsta. Na rozdíl od vašich nadřízených se vás nepotřebuji zbavit. Samozřejmě se vás nebudu ani zastávat před soudem. Nechám spravedlnost, komu náleží. K vaší smůle ale dodám, že vaše americké soudy to nebudou.«

Deputace

Výslech majora Applegate byl tedy poměrně úspěšný, dozvěděl jsem se důležité údaje. Důvod vyslání americké invazní flotily do paralelních vesmírů - a jméno jeho nadřízeného, o stupínek výš v hierarchii osob zodpovědných za celou akci. Jistě ani on nebyl nejvyšším, ale dalo se s tím uvažovat.

To, že generál Redwick zmizel spolu s americkým prezidentem, jsem v této chvíli nemohl vědět. Ale i kdybych to věděl, nemohlo mi to pokazit dobrý pocit, že spravedlnost přece jen nepřijde zkrátka.

Nechal jsem zdrceného majora jeho neveselým myšlenkám a vrátil se k ostatním.

Radili se právě, co dál.

»Jak dlouho se o ně budeme starat?« byla nejčastější otázka kolem zajatců.

»Máme od tefirů slib, že nám budou dodávat potraviny, dokud to bude třeba,« zapojil jsem se ihned do diskuse. »Pro tefiry je to maličkost ve srovnání s nebezpečím, že naše zajatce vrátíme na Zem bez trestu. Mohli bychom už asi oddělit ty, kdo se přímo podíleli na zavraždění Belial a tefirských dětí, ale domnívám se, že nikdo z té flotily nemá tak čisté svědomí, aby si propuštění zasloužil. Vrátil bych na Zem jen těch pár navigátorek, které s sebou mají – ačkoliv ani ty nejevily sebemenší výčitky svědomí, že měly zaměřovat cíle pro atomové bomby.«

»Ženy bych tady fakt nadržel,« nadhodil Jára smířlivě.

»Já taky ne,« přidal se Zdeněk.

»Já ano,« řekla na to rozhodným tónem Ivanka. Všichni se na ni udiveně podívali.

»Nejsem proti nim zaujatá, naopak,« obhajovala to hned. »Uvědomte si ale, ti lidé prošli peklem. Skutečným a především – radioaktivním. Když je pošlete na Zem dříve než je tefirové vyléčí, ublížíte jim. I pro ně bude lepší, když je tady zadržíme co nejdéle. Raději bych jim dovezla plodiny a dala jim práci – ať si zajistí soběstačnost v zásobování. Pan Vávra by se mohl plácnout přes kapsu a zakoupit pár tisíc sazenic - chlebovníky, salámovníky, hitlernaftu a třeba pár traktorů, aby to neokopávali motykami. Ať také sami pro sebe něco dělají!«

Dívali jsme se na ni udiveně, ale napadlo ji to správně.

»Co když odmítnou?« staral se Zdeněk. »Podle ženevských konvencí nemáme zajatce nutit pracovat! To oni určitě vědí.«

»To je jednoduché!« přidala se k Ivance Renáta. »Nikdo je nutit nebude. Žádné konvence o zajatcích nic neříkají o povinnosti dávat jim přepych. Stačí, když dostanou základní potraviny. Místo energie jim sdělíme: vážení zajatci, máte tu elektrárničku, dva traktory a pár tisíc sazenic hitlernafty. Jestli si chcete v domcích svítit a topit, koukejte ty sazenice zasázat, okopávat a starat se o ně. Zásoby paliva vám vystačí do nejbližší sklizně, další nedostanete. Místo toho tu máte destilační aparát - můžete v něm pálit whisky, ale doporučujeme vám raději destilovat benzín, traktory jsou lepší nářadí než motyky. Chcete přilepšení ke stravě? Vypěstujte si chlebovníky, salámovníky a čokoládovníky. Nutně je k životu nepotřebujete, ale když je necháte uschnout, další pro vás shánět nebudeme. Vyberte si!«

Bylo to rozumné a rychle jsme se shodli. Slíbil jsem věnovat na to peníze a vyslal Ivanku s Renátou nakoupit to podle seznamu do Nového Německa.

Pak jsem navštívil *nemocnici*, přesněji domek, kde bydleli a léčili tefirstí lékaři. Hoši z Járovy party po dosavadních zkušenostech stále hlídali vchod do jejich atriového domku. Dovnitř směli po malých skupinkách jen neozbrojení pacienti a uvnitř dohlížel na pořádek další strážce. Osvědčilo se to - poslední neúspěšný pokus mohl zajatce přesvědčit o marnosti dalšího odporu.

Vyžádal jsem si chvílku u Belial Sarchy a optal se jí na zdravotního stav zajatců.

»Je to jistě lepší než na počátku,« usmívala se. »Všichni jsou mimo přímé ohrožení života. Léčení ale neskončilo, někteří na tom byli hodně zle. Horší je, že občas máme práci s podivnými, úplně čerstvými zhmožděninami na hlavě. Tady by k nim nemělo docházet. Máme také pár zlomenin, obvykle rukou. Je divné, že k nim dochází – nevidím k tomu důvod.«

»Nic jednoduššího,« navrhl jsem jí. »Každé podezřelé zranění, vzniklé až poslední dobou, předejte Kokabeelovi. On už zjistí, co za tím vězí.«

»Kokabeel by snad měl vyšetřovat jen vážné věci!«

»Však také bude,« ujistil jsem ji. »Řekl bych, že někteří tvrdší hoši občas ztrácejí nervy a perou se mezi sebou. Kokabeela by ale mohly zajímat důvody.«

»Jaká bude budoucnost téhle osady?« optala se mě na oplátku.

Vysvětlil jsem jí, že jednání na Zemi ještě ani nezačala, budou možná delší, ale její krajané souhlasí s tím, že nebude vhodné něco uspěchat.

»Jak vidíš to zdržení po zdravotní stránce?« zeptal jsem se jí.

»Vlastně - k jejich prospěchu,« přikývla. »Poslyš, Oto, což kdybychom některým nabídli, aby se stali dalšími pokusnými králíky, nebo jak jsi to říkal? Měli bychom s tím už začít, čím dřív, tím lépe.«

»Začneme, ale ne s těmito,« mračil jsem se. »Nevadilo by, že je to nepříjemné - to by snesli. My je ale musíme vrátit domů v naprostém pořádku.«

»To přece budou, dokonce v lepším než byli!«

»Ano, ale mohli by nás obvinít z nelidského zacházení. Ta procedura příjemná není, podobá se spíše týrání. Ošetřujte je, ale nic víc. Ani kdyby se jako dobrovolníci sami nabízeli.«

»Jednou je to čeká tak jako tak.«

»Ano, ale až na Zemi po dosažení dohod pro všechny. Nemusíš se bát, tihle jsou mladí a nebezpečí z prodlení u nich ještě dlouho hrozit nebude.«

Rozloučil jsem se po všeobecné poradě se všemi a podle ujednání zamířil přes Firhoi na Xijtru. Předem jsem tam ale zavolal a vyjednal si setkání s Uaxio.

»Jistě, dalo by se to domluvit i na dálku, ale - já tě přece rád vidím, s očí do očí se nám hovoří lépe,« ujistil jsem ji.

»Máš pravdu,« zasmála se. »Přijed' tedy, ostatně, právě jsem ti chtěla zavolat abys přijel, čeká tu na tebe delegace ze Země. Jednali nejprve s námi, ale potřebují mluvit především s tebou.«

»No, s nimi bych to asi vyřídil raději přes vysílač,« trochu jsem ochladl. »Nevíš aspoň, co chtějí?«

»Týká se to zajatců na Ribge,« sdělila mi. »Možná se chtějí za ně přimluvit.«

»Mohla bys mi někoho z nich přivolat k mikrofonu?«

»Nemohla, jsou na pláži,« ujistila mě. »Tak jsme to s nimi dojednali - požádali jsme je, aby na tebe počkali v prostorách vyhrazených lidem.«

»No dobrá, za chvíli mě čekej, už jsem na cestě,« vypnul jsem vysílačku.

Přeskakoval jsem mezi Juzujgu a Wuduhi a uvažoval jsem o orientaci hlavního hnízda Xijtry. Vyšlo mi, že se musím přemístit asi o dvě stě kilometrů na východ.

Přeletět dvě stě kilometrů je pro vimaan otázka minuty, ale já jsem se nerozletěl plnou rychlostí. Nad Dinosaurii jsem to ještě neznal a chtěl jsem z pouhé kilometrové výšky sledovat, co se dole děje. Nechtěl jsem si nechat ujít dinosaury - ačkoliv mi Jára tvrdil, že není oč stát.

Měl jsem štěstí, ačkoliv nezahlédnout na dvou stech kilometrech žádné dinosaury by byla pořádná smůla. Spatřil jsem pod sebou stádo býložravých veleještěřů, pomalu se přemísťujících po travnaté pláni. Z výšky jsem před nimi zahlédl i dva masožravce. Krčili se v terénní prohlubni a očividně tam číhali na kořist. Škoda, že jsem neměl čas počkat si na výsledek jejich lovu! Napadlo mě predátorům lov pokazit a býložravce zaplašit, ale neudělal jsem to - nemělo to smysl. Tady panovaly jiné zákony než mezi lidmi - i když, mezi námi, živočišný druh *homo militaris* měl raději i u nás vyhynout.

Přistál jsem na známé plošině před zadním vchodem Xijtry. Hlavonožci už dávno obnovili hlavní vchod, zavalený hitlerovskou atomovou torzní pumou, ale já jsem podle zvyku mířil vždycky sem a Uaxio tu na mě také čekala. Pahýly stromů kolem mýtiny ještě nesly stopy po kulometných střelách - už tady se mě chtěli Američané zbavit - a to jsme v té době byli dobrými kamarády, jak jsem si tehdy myslel.

Vimaan zlehka dosedl a ve chvíli majestátně připlula Uaxio.

»Vítej u nás, Oto!« pozdravila mě. »Kolik nových světů jste zase objevili?«

»Budeš se divit - žádný,« přiznal jsem. »Zdržují nás jiné starosti, nemáme čas na výzkumy světů.«

»Chápu,« zvažněla. »Přeptali jsme se oficiálně Poradní síně Firhoi, takže situaci zhruba známe. Můžeš nám to ale říci znovu, ze svého vlastního pohledu?«

Vypadalo to jako nedůvěra ke zprávám od tefirů, ale věděl jsem, že tomu není tak. Hlavonožci chtěli vědět co nejdříve, asi je konflikt na Ribge zajímavý. Během cesty do jeskynních hlubin Xijtry jsem tedy Uaxio podrobně vykládal, jak jsem to sám viděl.

»Nás už také chytla vaše zaujatost pro nové světy,« přiznala. »Chceme se s vámi i s tefiry Firhoi dohodnout na možné kolonizaci pustých planet. Bude jistě zajímavá i pro nás.«

Zamyslel jsem se. Jistě, i hlavonožci mají nárok na své místo ve vesmíru. Ostatně - dá se říci, že bez nich by to dneska bylo úplně jinak.

»Měli bychom zájem o Wuduhi,« pokračovala Uaxio.

»To není nejkrásnější svět ve vesmíru,« nesouhlasil jsem. »Na Wuduhi je pár nehostinných ostrovů a většinu tvoří činné sopky. Jsou tam na denním pořádku ničivé vlny tsunami, sopečné výbuchy a těžká zemětřesení. Místo vhodné pro konvertor jsme našli až u severního pólu, ale tam je zase věčný led.«

»Pro vás je to nehostinný svět,« souhlasila se mnou. »Zapomínáš, že my můžeme žít nejen na souši, ale i ve vodě. Proti vám jsme vyšli z vody na souš teprve nedávno. Životu na souši jsme se přizpůsobili, ovládli ji stejně jako moře, dokonce nás dnes žije na suchu více než pod vodou, ale - u nás teplé pásmo pokrývá pevnina, ledové oceány nám nevyhovují a teplá moře představují jen úzké pobřežní pásy. Náš svět není typicky vodní svět. Tam by tomu bylo naopak a nám by se to líbilo.«

»Věřím ti, ale - jsou tam sopky... Příliš mnoho sopek. Nebude to tam bezpečné.«

»Uvažovali jsme o tom,« souhlasila. »Měl bys už vědět, že jsme citlivější než vy. Sopečný výbuch poznáme dřív než vypukne, zemětřesení předvídáme několik dní dopředu. Vás to vždycky zaskočí, někdy při tom lidé hynou. Nám se to nestává - na Wuduhi se přizpůsobíme lépe a rychleji, než vy.«

Zamyslel jsem se. Kdyby tomu bylo tak, byl by tento svět pro hlavonožce podstatně užitečnější než pro humanoidní tvory. Ten bychom jim jistě rádi přenechali.

»Pak může mít Wuduhi ještě jeden háček,« řekl jsem.

»Jaký?« podívala se na mě pátravě.

»Musím s hanbou přiznat, že jsme se tam pořádně nerozhlédli. Hledali jsme jen kus pevné země a když jsme ji našli a postavili konvertor, šli jsme dál. Takže nevíme, zda v těch mořích nejsou rozumné vodní bytosti. Pak by asi z kolonizace nebylo nic. Nechcete přece svět, který už někomu patří?«

»Naprosto s tebou souhlasím,« řekla vážně. »Proto jsem tě právě chtěla žádat o zakoupení několika letadel a umožnění cesty na Wuduhi. Myslím, že máme u vás jistý kredit, ačkoliv to na dolary přepočítávat asi nebudeme.«

»Jistě,« přikývl jsem. »Letadla vám seženeme. Kódy vám dáme a ovladače propustí montujete už dávno i pro nás, proč byste je neměli využívat i pro sebe?«

»No - pro jistotu se raději řádně dohodneme,« trvala na svém. »Problémy by nám mohla dělat také aforxita vesmírů.«

»To už umíme zařídit,« mávl jsem rukou. »Není těžké naprogramovat propusti tak, aby prohození letadla z jednoho vesmíru do druhého trvalo tisícinu vteřiny. Takové zdržení se neprojeví. Ale - co když místo rozumných bytostí najdete na Wuduhi nebezpečné dravce, třeba podobné našim žralokům?«

»To jsem nedávno naznačila tvému synovi, když tu byl. Víš, co mi na to odpověděl? Řekl: Bůh buď milostiv žralokům!«

Aha. Takže Jára s Uaxio o tom problému už také jednal. Neměl jen čas si o tom popovídat se mnou. Pravda, na Ribge jsme měli úplně jiné starosti a na Wuduhi mohl zapomenout jako na smrt. Samozřejmě musíme splatit část dluhu, který vůči hlavonožcům máme, umožnit jim bezpečné cestování kamkoliv, na Wuduhi i jinam - jistě se chtějí čas od času domluvit s tefiry bez prostřednictví mikrofonu. Že jim tefirové ohledně Wuduhi vyhoví, tím jsem si byl jistý, bylo to rozumné. Wuduhi byl pro nás stejně nevhodný svět jako pro tefiry.

»Máš mou podporu - i naší malé společnosti,« řekl jsem Uaxio. »Letadla opatříme - a nic vám nebude stát v cestě. Jak znám tefiry, bránit vám nebudou.«

»Předběžně už nám to slíbili, ale přece jen - budeme je muset navštívit na Firhoi,« dodala Uaxio. »Ale abychom to nezdržovali, delegace ze Země právě přichází. Jednací síň je vám k prospěchu, můžeš se přivítat se svými krajany.«

Pozemská delegace vešla do velké jeskyně současně s námi, jen z opačné strany. Její složení mě překvapilo. Čekal jsem Američany a nedivil bych se, kdyby si jako **křoví** přibrali pár zástupců jiných států. Tihle ale byli podle vizáže všichni Japonci, žádného Američana jsem mezi nimi neviděl. Uaxio nás letmo představila, pak se omluvila. Trochu jsem se usmál. Že by se hlavonožci naučili pozemské diplomacii?

Vinetou tvrdil, že muži mají při jednání sedět. Nabídl jsem přichozím místo - rychle pochopili, že se bude sedět na zemi, ale podlaha jednací síně byla pokrytá vrstvou pohodlné pružné hmoty podobné

silikonové gumě. Japonci se rozsadili do půlkruhu, já jsem usedl naproti nim.

»Slyšel jsem, že si přejete jednat se mnou, ale nic víc zatím nevím,« oslovil jsem je japonsky.

Ani to je nepřekvapilo - měl jsem ostatně dojem, že jsem některé viděl již na přednáškách v Novém Německu, kde jsem se všemi jednal v jejich řeči.

»Přišli jsme za vámi, protože vás poslední dobou nemůžeme na Zemi zastihnout,« začal rozvážně vedoucí delegace Orošito Jamašita. »Máme dojem, že se v paralelních vesmírech jedná o nás bez nás – což nepovažujeme za dobré. Je nám to líto.«

»Z vašeho pohledu se to tak jevit může,« souhlasil jsem. »Jak ale chcete jednat s mimozemskými civilizacemi, když na ně lidé Země útočí? Ujist'uji vás, dělám všechno pro to, abychom vyšli po dobrém, ale skutečnost je taková, že jsou v současné době se Zemí v poloviční válce.«

»To přece není naše válka,« odmítl Orošito. »Zjistěte si, prosím, jak Japonsko poslední dobou v OSN hlasovalo. Raději jsme vám přinesli přehled. Byli jsme proti okupaci Nového Německa, proti vysílání mezinárodních jednotek do Nového Berlína, naopak jsme podpořili rezoluci proti agresi v paralelních vesmírech. Není naší vinou, že nás přehlasovali.«

»Potíž je, že vás přehlasovali!« odušil jsem. »Většina zástupců Země má jiný názor a bohužel, ta většina rozhoduje.«

»Začali jsme jednat s umírněnými státy o nové mezinárodní organizaci,« informoval mě. »Není to snadné, velmocí jsou kategoricky proti. Naopak se nám zdá, že se spojily i mocnosti, jaké by se jinak nedaly dohromady. Politiku OSN určují Spojené státy, Kanada, Rusko, Čína a světe drž se, islámské země! S námi sympatizuje jen Indie, menší část Afriky a pár menších zemí v Evropě, jako Švédsko, Švýcarsko a Vatikán - ale v OSN nemáme žádnou váhu.«

»No vidíte!« opáčil jsem.

»Proto jsme přišli za vámi,« řekl. »Přidejte se na naši stranu.«

Že by mě nezaskočili, to se nedá říci. Chvilí jsem přemýšlel, ale Japonci jsou příslovečně trpěliví.

»Nepovažuji se za mocnost, abych představoval partnera nebo dokonce protiváhu Spojeným státům, Rusku a Číně,« namítal jsem. »Máte aspoň představu, kolik lidí Země se v paralelních světech se mnou nachází? Řeknu vám to: devět. Pouhá hrstka.«

»Ta vaše hrstka zastavila už dvě invaze Spojených států,« podotkl jemně pan Jamašita. »V Novém Německu - a pak ve vesmíru. Proč hledět na počty? Důležité je, jakou skutečnou váhu představujete.«

»Americkou flotilu zastavil technický problém mezi Zemí a Pegsda,« ujistil jsem je trpce. »Kdyby bylo všechno v pořádku, dopadlo by to hůř. Někdy je dobré, když technika v rozhodující chvíli selže.«

»Nemusíte jednat za žádnou skupinu, ani za národ,« ujišťoval mě pan Jamašita. »Jednejte jako soukromá osoba, čistě podle vlastního svědomí.«

»Tak přece jednám - i když беру ohledy i na ostatní.«

»Chceme po vás, abyste na některé lidi přestal ty ohledy brát a udělal něco, co jste slíbil,« přestal chodit kolem horké kaše. »Zveřejněte tefirské dokumenty o Zemi. Bude to k prospěchu věci a možná všech lidí Země. Dokážete tím více než vašimi létajícími talíři.«

Upřímně řečeno, nečekal jsem to.

»Proč si myslíte, že to pomůže?« zeptal jsem se po chvilce přemýšlení.

»Rozmetáte mýty o nadřazenosti národů, které si to o sobě ještě myslí.«

»Vám to přece může ublížit také!« upozornil jsem ho.

»Pravda může urazit falešnou čest, která se jen tak tváří,« trval na svém Jamašita. »Japonsko už to zažilo. Naši otcové se za Druhé světové války chovali *ve jménu vyvoleného národa* jako zvěř. Dostali jsme od Američanů na pamětnou a dozvěděli se, že jsme národ hovad a grázlů. Bylo to trpké, ale nutné poučení. Dnes platíme za slušný a mírný národ. Také Germáni se po válce stali mírnějšími, ale není dobré, že se někteří snaží zlehčovat viny svých otců, aby mohli zvedat hlavy a chovat se stejně jako oni. Některé národy jsou ale o vlastní výjimečnosti a vyvolenosti přesvědčeny a omlouvají tím svou zpupnost k jiným. Seberte jim už konečně tu jejich vyvolenost! Čím dříve, tím lépe.«

»Opravdu to chcete, i když některé dokumenty budou svědčit proti vám?« ptal jsem se ho znovu.

»Raději přiznáme, že jsme nikdy nebyli výjimečný národ a do budoucna vsadíme na slušnost.«

»Tím přijdete i o spojence. Kdoví, jak se zachovají Indové, až padnou jejich mýty o spravedlivém Rámovi a další.«

»Překousnou to jako jiné historické pravdy,« vrtěl hlavou Jamašita. »Proč mazat národům med kolem úst, jaké jsou krásné a výjimečné a jak právě proto mají větší práva než ostatní?«

»Dobrá, to by šlo. Jak si představujete zveřejnění těch dokumentů? Převést tefirské holozáznamy na televizní obraz dovedu, horší bude dostat je k lidem.«

»Naše satelity pokryjí signálem celý svět a štáb překladatelů do všech světových jazyků je připraven,« ujistil mě Jamašita. »Potřebujeme jen vaše záznamy.«

»Museli byste ovládat starověké jazyky,« krotil jsem jeho nadšení. »Hovorová řeč je vždycky těžší než čtení písemných památek.«

»Budeme mít odborníky i na starověké jazyky,« ujišťoval mě.

»Dobrá, nejsem proti. Naopak, pomohu vám s překladem do japonštiny. Ale připravte se, že to nebude řehole na rok nebo na dva, ale delší. Především mi jde o pravdu. Nechci mezi vámi zjistit *vlastence*, kteří by něco zatajili, byť se to nepříjemně dotklo vašeho národa. Pravda musí padnout všem bez rozdílu.«

»I když se to dotkne Novoněmců a Čechů?« sondoval opatrněji.

»Bez rozdílu!« opakoval jsem. »Novoněmci ze všech nejdéle posluhovali Hitlerovi a chystali se s ním na Zemi vraždit. Dnes si na ně ale neoprávněně stěžuje jen Brazílie, odmítli stát se její kolonií. Češi v sobě mesiášské komplexy nepěstují. Když objevíte jakoukoliv podlost o nás, na světlo s ní! Však ti kolem nás také nebudou mít důvod k vyvyšování.«

»Jak se s vámi spojíme? Jako teď, přes hlavonožce?«

»Je tu neutrální půda,« souhlasil jsem. »Ale je sem zdlouhavá cesta a navíc, jak jsem si všiml, některým z vás vadí jejich typický pach.«

»Dá se to vydržet!« rychle si přispíšil jiný.

»Vím,« usmál jsem se. »Také jsem si zvykl. Ale není to pohotové. Nabídnou vám lepší spojení.«

Ukázal jsem jim mimoprostorovou vysílačku a domluvil s Uaxio dodávku dvaceti kusů. Buď něco takového čekala, nebo je měla připravené pro jiné účely, během deseti minut je přinesla. Předal jsem je panu Jamašitovi, ať je rozdělí podle vlastního uvážení, aby byly dobře využité.

»Vypadá to jako klasický mobil,« nezdržel se.

»Vypadá,« souhlasil jsem. »Až přeložím do japonštiny telefonní seznam, můžete jednat nejen se mnou, ale i s hlavonožci Xijtry a tefiry z Firhoi.«

»Samozřejmě, pokud jim porozumíme,« řekl opatrně.

»Jak jste se domluvili s hlavonožci?« usmál jsem se.

»Oni přece umí německy,« přispíšil si Jamašita.

»Vidíte! Mezi tefiry se zase najdou znalci japonštiny.«

»Vážně? To by bylo úžasné!«

»Bylo, ale seženu vám japonsko-tefirský slovník, gramatická pravidla a písmo. A kdo má zájem, může se učit tefirštinu. Je to zajímavá řeč. Je starší než pozemské jazyky a přitom živá. V dosud známé části všech vesmírů ji používá nejvíce bytostí. I Číňanů je ve vesmíru méně.«

»Vyjednávačům se to jistě bude hodit,« pochvaloval si Jamašita.

»Jen vyjednávačům?« nadhodil jsem. »Na Zemi pořád citelně chybí jednotná řeč. Co nám brání používat k tomu účelu tefirštinu?«

»Nevím,« nedůvěřoval mi. »Na to asi národy světa těžko přistoupí!«

»Jistě, každý národ považuje za *jedinou vyvolenou* řeč tu vlastní...« dodal jsem jedovatě. »Číňané nám k tomu vnutí nepohodlné písmo, angličtina jsou dva jazyky v jednom... a ve vesmíru se z pozemských jazyků nejvíce používá čeština, podle vyjádření odborníků velice složitá. Já bych ji nikomu nevnucoval.«

»Vlastně máte pravdu,« rozjasnil se. »Jen aby se za vyvolený národ nepovažovali tefirové!«

»Toho se obávat nemusíte. Tefirové mají *vyvolených národů* za těch čtyřicet tisíc let válek plné zuby. Považují nás za zaostalé, podle mě plným právem, ale diskriminace se od nich nebojím.«

»To by nebyla špatná zpráva,« pochvaloval si. »Bereme vás za slovo. Máme už jen jednu méně významnou prosbu.«

»Sem s ní - dokud jsme tady a jednáme.«

»Zajímá nás konečný osud americké flotily. Neděláme si iluze, že by se jim v radioaktivní Gehenně dařilo, ale přece – jak skončili? OSN na svém posledním zasedání schválila rezoluci, že smrt těch pilotů musí být pro všechny národy Země signálem k nesmiřitelnému odporu proti mimozemšťanům.«

»I když se jich vlastní vláda oficiálně zřekla?«

»To prý nerozhoduje. Britská delegace všechny ostatní přesvědčila, že se lidstvo musí o své členy starat na Zemi i ve vesmíru. Bylo by dobré vrátit na Zem aspoň jejich těla, aby bylo zřejmé, že skutečně zemřeli na záření.«

»Oni nezemřeli,« sdělil jsem mu. »Odzbrojili jsme je a přemístili do zajateckého tábora na svět Ribge. Tam se o ně staráme. Potravin mají dost a lékařskou péči také. A budou ji potřebovat, pobývali příliš dlouho v radioaktivitě.«

»V zajateckém táboře? Hlídájí je jistě mimozemšťané, když je vás jen devět?«

»Nehlídáme je, ale nemají kam utíkat,« dodal jsem. »Chráníme před nimi jen tefirské lékaře. Pobyt v Gehenně byl na hranici snesitelnosti. S radioaktivitou se nežertuje, několik jich na ozáření zemřelo, ale stav ostatních se zlepšuje. Chceme je vrátit na Zem, až budou v pořádku. Už proto, že by na Zemi tak dokonalou lékařskou péči nedostali.«

»Kolik jich tam zahynulo?« zajímal se rychle.

»Přesná čísla neznám,« přiznal jsem. »Vím o těch, kteří zahynuli v táboře na Ribge, ale netuším, kolik mrtvých zůstalo na Gehenně. Tajili před námi dokonce i kolik jich je. Ale k tomu vracení na Zem mám vlastní výhrady. Někteří z nich vraždili. Buď na Zemi, nebo své vlastní kamarády na Ribge. Ti se vrátí později. Zločiny nesmí zůstat bez trestu.«

»To už je jiná otázka. Dobrá zpráva je, že nejsou mrtví.«

»Sdělte delegátům OSN, že se nám ty hazardéry podařilo zachránit, ale národy se musí dohodnout na jejich příkladném potrestání. Uvědomte si, ta flotila vezla jaderné nálože! Pokus o rozpoutání války mezi civilizacemi je zločin, který nesmí zůstat bez trestu. Vrahy mezi nimi budeme posuzovat zvlášť. A můžete všechny ujistit, že další invazní flotila skončí podstatně hůř.«

»To bude dobré,« přikývl pan Jamašita. »Sebrali jste našim oponentům největší argument.«

»Proto jsme to nedělali,« nesouhlasil jsem. »Nezajímají nás malicherné pozemské spory. Paralelní světy jsou zajímavější. Ale národy Země by se měly ve vlastním zájmu postarat, aby se co nejdřív zbavily přežitků minulosti. Země je na počty vojáků nejmilitantnější svět ve všech známých vesmírech. Paradoxní je, že všechny její armády by zlikvidoval jediný vimaan a v paralelních vesmírech jsou nepoužitelné.«

»Ale na obranu Země...«

»Obrana Země proti vimaanům?« usmál jsem se trpce. »K smíchu! Pevnosti na Gehenně jsme zničili díky neuvěřitelné souhře náhod, ale takové náhody už se opakovat nebudou! Habešané neměli proti italským tankům s luky a šípy naději, i když několik tanků v jejich pastích skončilo. Nemyslete si, že by náhoda pokaždé stála při nás! Vždyť Italové tenkrát Habeš přece jen obsadili. Jedinou naší nadějí je, že nás tefirové napadnout nechtějí. Země pro ně není zajímavá, nejde jim ani o zdroje surovin, trhy, ani o prostor pro kolonizaci.«

»To platí dnes, ale co v budoucnosti?«

»Dnes jako za dva tisíce let,« zavrtěl jsem hlavou. »Na Firhoi trvá stabilní společnost už přes pět tisíc let, v tom máme hodně co dohánět.«

»To není špatná zpráva. Myslíte, že by se spolupráce s nimi vyplatila?«

»Spolupráce? V čem? Jsme proti nim děti. Možná časem najdeme něco, kde bychom jim mohli být užiteční, ale momentálně si na nic takového nevzpomenou. Mohou nám pomoci více než my jim, možná k tomu ještě dojde, ale nemáme čím jim to splatit.«

»Třeba se něco najde... Když ne v materiální oblasti, což takhle v duchovní?«

»Většina pozemských duchovních proudů je jen slabým odvarem jejich starých filosofii. Tefirové posílali na Zem mnohdy značně vzdělané vyhnance. Ti k nám jako vedlejší efekt dovezli i svou filosofii. Většina termínů této vědy se dodnes podle nich nazývá! Zachovaly se u nás i názvy tefirských kmenů. Árje zprofanoval na Zemi Hitler, ale jiná jména jsou u nás stále vážená, ačkoliv jejich původní význam neznáte. Neříkejte, že se vám nic nevybaví, když zaslechnete jména Baal, Buddhi nebo Zen!«

»Snad nevěříte, že veškeré duchovní bohatství Země pochází od d'áblů?«

»Veškeré jistě ne,« usmál jsem se. »Jistě jsme si to upravovali podle svého i proti původnímu smyslu. Tefirové k nám tehdy posílali své odpadlíky, kteří s oficiální politikou nesouhlasili. Vlastně to byli naši přátelé. Gabriel a Michael mají dodnes v našem povědomí místo jako archandělé.«

»Zajímavé. Máte víc takových překvapení?«

»Ano. Dobře vím, jaké zemětřesení čekám ve všech náboženstvích světa,« ujistil jsem je.

»Ach jo...« povzdychl si starší pán ustaraného výrazu. »Máme se nač těšit... ale čím dřív pravda vyjde najevo, tím lépe. Můžeme vás požádat o úvodní slovo?«

»Dobrá, něco k tomu řeknu,« slíbil jsem. »Seženu si videokamery a ozvu se. Náboženské společnosti dostaly varování včas a mohly se připravit, nemá cenu to odkládat.«

Rozešli jsme se přátelsky. Vrátil jsem se na Ribge do našeho hlavního stanu poradit se s ostatními, ačkoliv mi bylo jasné, že překlad historických záznamů bude ležet na mně. Nikdo jiný neměl tak široké jazykové znalosti.

A přesně tak to dopadlo. Jednomyslně se shodli, že jsem jediný jazykový expert a tím to zbylo na mě. Jára mě ale překvapil velice neobvyklým nápadem.

»Poslyš, tati, říkal jsi, že Árjové i Baalové na Gehenně vyklidili a opustili několik nepoškozených bunkrů, když pro jejich obranu neměli energii. Co je s nimi teď? Myslíš, že některé z nich budou ještě obyvatelné?«

Sáhl jsem do vzpomínek Belial Naarské, co věděla o opuštěných krytech a instalovaných pastích.

»Jako velitelka Naarského úseku obrany to vím,« odušil jsem. »Baalské kryty jsme zničily, naše zůstaly nepoškozené. Baalům nestály za dobývání, zřejmě správně tušili, že to jsou jen pasti.«

»Jako velitelka... sakra, už zase mluvíš jako ženská... ty víš, kde jsou, vid'? Víš také, jaké pasti tam jsou přichystané?«

»Jistě,« přikývl jsem. »Schvalovala jsem je.«

»Nedaly by se... Dokázal bys aspoň jeden takový bunkr uvést do chodu? Aby byl obyvatelný?«

»Možná bych to dokázal, ale netoužím po tom,« ušklíbl jsem se kysele. »Máš pravdu, jsou nejspíš obyvatelné, ani štítily jsme jim nevypínaly, jen jsme je převedly na volnoběh, aby se dovnitř nedostala radioaktivita a aby si Baalové myslely, že nám na těch dírách záleží. Ale poslyš - nač to chceš? Žádný smysl takového snažení nevidím. Musel bys přijít na něco moc geniálního, aby to stálo za riziko. Nech to plavat, nebude to legrace. Hlavně tam nechoďte beze mě. Ty bunkry jsou podminované podstatně většími prskavkami než byla Hirošimská a řekl bych, že budou zatraceně funkční.«

»Měl bych pro ně využití,« odušil Jára vážně. »Mrzí mě, nejvhodnější svět ke kolonizaci užíváme jako zajatecký tábor. Udělal bych z Gehenny vězení pro nejhorší lotry, pro hromadné vrahy, co vymysleli vyslání invazní flotily proti nic netušícím světům. A ještě bych nechal všem před umístěním do té díry prodloužit život na tisíc let. Myslíš, že by *pět set let pravého Pekla* nebyl dost odstrašující trest?«

Ta krvelačnost mě překvapila a zarazila. Podíval jsem se na něho pozorně.

»To myslíš vážně?«

»Naprosto vážně, tati!« podíval se mi do očí. »Zdržuješ se grázly, kteří si zasluhují Peklo a zatím na Zemi umírají davy lidí, kteří by si zasloužili tisíc let v míru na Ribge. Je to spravedlivé?«

Tím mě zaskočil. Pravda, spravedlivé to nebylo. Lidé na Zemi si na krátký život zvykli... ostatně, kufferlin jim už teď život prodlužuje, jen je ho na miliardy zájemců málo a ještě s ním někteří plýtvají... asi bychom se tomu měli věnovat...

Ale - trest vězení do Pekla? To mnou trochu otřásl.

Pravda, odstrašovalo to stovky generací darebáků všech náboženství světa. Ale jen proto, že to bylo spojeno s něčím horším než všechny ukrutnosti, co si na sebe lidé dokázali vymyslet. I tak to odstrašovalo málo. Když někdo spáchal ohavný zločin, pro který měl propadnout peklu, bylo mu už všechno jedno. Nebo tu působila nereálnost té hrozby? Buď jak buď, teď už by to nebylo pravé peklo podle náboženských představ. Kdo by v něm hříšníky mučil? Dáblové už snad z takového sadismu vyrostli. Na rozdíl od mladých jsem si to dokázal představit. Dejme tomu, že se podaří zajistit energii - ostatně, pár minireaktorů může být ještě v chodu, byly malé, utěsněné, dobře ukryté pod zemí, většina jich byla mimo oblast ničení... Árjové tam žili z vlastní vůle desetitisíce let, jiné tefirské kmeny také... Vězně by tam nemusel nikdo hlídat, neměli by kam utíkat a přitom by byli docela neškodní, když jim tam nenecháme zbraně ani letadla... Ale ta hrůza z vědomí, že není úniku a všude kolem je jen smrt...

»Poslyš, Járo, umíš si představit, co by to bylo za trest?« vyhrkl jsem po chvíli.

»Možná horší než Alcatraz... nebo než pevnost If, jak ji popisoval Alexander Dumas v Hraběti Monte Christo. Ale na druhé straně, není ti líto krásného světa, jako je Ribge? Čím si zasloužil vrahy malých dětí?«

Už jsem to prohodil s ostatními, žádali jsme o radu i tefiry. Byli rozpačití, ale připustili, že naše představy pobytu v pekle nejsou tak drsné, jak to na první pohled vypadá. Pro vězně by byla nejhorší ztráta naděje na útěk. Což je v pořádku, ne? Motýlek utekl i z Ďábelských ostrovů, ale z Pekla neuteče nikdo! Nemá kam!«

»A ty bys tam někoho zavřel? Na sto let? Máš rozum?«

»Teprve pět set let Pekla se mi zdá přiměřený trest pro grázla, který dal rozkaz k vraždění malých, nevinných dětí! Čtyři sta let bych dal bestii, která komandu velela a po stovce těm, kdo *jen* mačkali spouště. A nemyslím si, že je to moc. Ty malé tefirské holky dopadly podstatně hůř, nemyslíš?«

»Nevím. Snad se aspoň netrápily. Tohle by ale bylo hodně sadistické psychické mučení a to se mi vůbec nelíbí.«

»Byl bys tedy raději pro trest smrti? Když je to tak krátké...«

»To jistě ne, i když odpadne hlavní argument proti, možnost omylu a zneužití.«

»Já vím, vždycky jsi říkal, že trest smrti je *opovážlivé spoléhání na neomylnost a pravdivost policie a neúplatnost a spravedlnost soudců*. Když ale dosadíš za policii i soudce tefirské experty, oni takoví jsou! Já ale zastávám názor Dumasova hraběte Monte Christa. Jakápak je to spravedlnost, když darebákovi, který zákeřně zničí několik životů a pozůstalým způsobí trvalé hoře, způsobíš na kratičký okamžik fyzickou bolest a zabiješ ho? Pierre Lavarédé trpěl příliš krátce, sotva se stačil leknout, když jeho vimaan hořel sotva pár vteřin! Ba ne! Jen ať darebáci žijí, ale ať *litují, že ještě žijí!* Z protivníků Monte Christa dopadl nejlépe Fernando Morcerf, který se sám zastřelil. Tuto možnost bych ponechal všem. Nezajistil bych východy, ať nikomu nebrání v odchodu do okolní radioaktivity.«

»Sadisto!« zpražil jsem ho.

»Nech si to projít hlavou, tati, než začneš soudit. Nemusí to být marný nápad. Zeptám se tě za měsíc, nebo za dva. Doufám, že nebudeš jako někteří partajní fanatici, *blbej, ale zásadovej!*«

»No dovol!«

»Dovolím. Raději sestav úvodní projev k náboženskému zemětřesení, to bude chuťovka. Vsadím se oč chceš, že tě dají do klatby a ajatolláhové nad tebou za urážku víry vynesou ortel smrti *fatvu!*«

»Z toho si nebudu nic dělat, sem fanatici přístup nemají.«

»Nemají?« ušklíbl se Jára. »Tím bych si nebyl jistý. Máme tu ukázkové fanatiky - nést v podvěsu pod letadlem bomby určené nic netušícím civilistům, to chce hodně silný žaludek.«

»Dobrá, hádat se o tom nebudeme.«

»Taky si to myslím,« přikývl. »Jdi na to televizní studio, ať to máš s krku.«

Jedno obrovské představení jsem ale musel uspořádat sám. Ohlásil jsem zajatcům na Ribge, že se na prostranství mezi domky bude konat předvádění zpráv ze Země.

Shromáždili se pochopitelně všichni, byli zvědaví, co pro ně mám. K jejich údivu jsem neměl promítací plátno, jen tefirský projektor.

Přímo před shromážděním zajatců se náhle objevil sál Spojených národů. Tefirské hologramy byly dokonalé, až všichni údivem vzdychli.

»*Nezničili jsme tu flotilu,*« slyšeli všichni zřetelně můj hlas. »*Zablokovala ji v pekle Gehenny chyba mimoprostorových propustí, to je podstatný rozdíl...*

...*musím toto shromáždění upozornit, že velitelem invazní flotily byl vámi pověřený inspektor Rady bezpečnosti Pierre Lavarédé...*«

Mé svědectví nechalo zajatce v klidu, šok pro ně mělo představovat vystoupení jejich delegáta.

»*Musím se důrazně ohradit proti osočení Spojených států z těchto neprokatelných a od začátku vymyšlených zločinů,*« hřměl jeho sytý hlas, zatímco všichni napjatě poslouchali.

»*Toto nechutné špinění památky našeho tragicky zemřelého presidenta považují celé Spojené státy za odporný hyenismus. Americká strana vysílání letadel proti jiným světům důrazně popírá a pokud tam nějaká letadla jsou, nepatří Spojeným státům...*«

Na rozdíl od krátkých sestříhaných šotů, poskytovaných lidem televizními společnostmi na Zemi, trval tento záznam dlouho. Zahrnul i můj konflikt se šerify, když se mě pokoušeli na půdě OSN zatknout. Teprve tím předvádění skončilo.

»Doufám že jste to slyšeli jasně,« promluvil jsem potom k zajatcům. »Tím se vás vaše země veřejně zřekla. Jste teď teroristé a vzhledem k atomovým zbráním nečekejte tresty malé, ale spravedlivé.«

»To muselo být nějaké divadlo!« vykřikl kdosi v davu.

»Bylo to divadlo,« připustil jsem. »Bylo inscenované na půdě OSN, ale ne mnou, já jsem to jen věrně zaznamenal. Nevěřícím Tomášům autentické dokumentární záznamy kdykoli zopakují. Záznamy tefirů jsou trvanlivé, na některých je zachycena ve své největší kráse i Babylónská věž, ze které se v Baalbeku zachovaly jen základy...«

Nechal jsem je přemýšlet a odešel spolu se všemi členy Járovy party. Přišli se na to podívat všichni kromě hlídek. Zajatci se dlouho do noci nerozešli a celou tu dobu bouřlivě diskutovali. Jak se zdálo, všemi to otřásl. To bylo dobře - jen tak dál!

Opatřit si videokameru a natočit úvod k historickým skvostům, tisíce let uloženým v archivech tefirů, byla maličkost. Nebyl problém přetočit tefirské dokonalé třírozměrné obrazy na videokazety, doplnit je překladem do japonštiny a přidat doprovodné slovo. Mělo to jedinou nevýhodu. Vyžadovalo to spoustu času. V dohodnuté době jsem předal Japoncům první přeložené videokazety, aby je upravili do ostatních jazyků světa.

Čekal jsem, že to bude bomba. A byla.

Když Japonci začali vysílat *Archivy Pekel*, byla velká část světa napnutá jen normální zvědavostí. Po odvysílání první reportáže, ve které se budoucí král David oddaně klaněl d'áblům kmene Baalů a za pomoc proti nepřátelům slíboval rozhojnění jejich panství na Zemi, nastalo na půlce světa ohromené ticho. Jedině muslimové to neuváženě začali slavit jako *důkaz odvěké pravdy o spolčování Židů s d'ábly*, ale vydrželi to jen dva dny. Pak přišly záznamy o podobné smlouvě mezi Baaly a jejich prorokem Mohamedem, které se zachovaly pro změnu v mém osobním vimaanu. Měl jsem tam jen kratší úseky, ale kvůli spravedlnosti jsem je zařadil hned jako druhé v pořadí.

V muslimském světě vzplály náboženské bouře se *spravedlivým požadavkem* okamžitého zákazu těch *nechutných a lživých d'ábelských pomluv*.

To už se neradoval nikdo.

Představitelé náboženských obcí měli neblahé tušení, že tentokrát nebude vítězů, jen poražených. Neradovali se ani ateisté. Ti zase museli přiznat, že víra byla podložena víc než dostatečně. Nemohli už zpochybňovat *báje* z náboženských textů, když i k takovým jevům, jako k biblické potopě světa, nebo k velice působivému Mojžíšovu rozhrnutí vod Rudého moře během odchodu Židů z Egypta existovaly autentické záznamy. I když se to často odehrálo jinak, než jak se to lidem tisíce let vykládalo. *Mládence v peci ohnivé* neochránila před žárem jejich víra, ale zelené pole tefirů, kterého si všimli jen ti, kdo o jejich daru věděli. Jako komentátor jsem samozřejmě nezapomněl diváky na tento fakt upozornit.

Japonci zveřejňovali neúprosně všechny materiály, jak jsem jim je dodával. Nešetřili ani sebe. Známý a po staletí oslavovaný *božský vítr Kamikaze*, který Japonsko zachránil před invazí z Číny, nebyl přírodní úkaz, ale dílo Zenů, kteří tím zabili dvě mouchy jednou ranou. Zavázali si Japonské vládce a přitom ušetřili tvrdou lekci odbojným Mongolům.

Dokumenty ukázaly rozsáhlý vliv d'áblů na lidskou společnost na Zemi. Dalo se říci, že velká část významných událostí v dávných dobách se odehrála pod jejich režii. U jiných událostí tefirové jen pořídili dokument, aniž by do děje zasahovali. Příkladem byly starověké bitvy, kde se lidé masakrovali i bez přičinění vetřelců. Jejunové si natočili zkázu města Mohendžo-daru, civilizace, kterou dobyvatelé rozvrátili a z té fatální rány se už nikdy nevzpamatovalo. Tefirové neměli přímou vinu ani na zkáze Kartága. Maršál Nero jim finančně pomáhal, ale město srovnali se zemí sami Římané. Zkázu Pompejí naopak zavinili úmyslně Baalové, když *zidibadem* prostřelili sopouch dávno vyhaslého Vesuvu.

Měl jsem pravdu, že si lidstvo bude muset opravit mnoho údajů ve svých dějinách. Naštěstí se většina tefirských aktivit odehrála na Zemi v dávných dobách, o kterých jsme záznamy neměli, tam se spíš jednalo o doplnění naší historie. V historicky nejbližší době jejich četnost klesala - krutost války na Gehenně vážala pozornost tefirů domů, takže se na Zemi objevovali zřídka. Před napadením Brazílie byly jejich cesty na Zem jen sporadické a záznamy jsem o tom neměl, ale nemusel jsem si dělat iluze. Samozřejmě si ani pak nebrali servítky a když se do blízkosti vimaanů dostala stíhačka kapitána Mantella, neváhali ji v troskách poslat k zemi. To ale byly jen bezvýznamné epizody. Za své největší civilizační ostudy, dvě světové války, Hirošimu či Osvětim, si nejspíš mohlo lidstvo samo.

Japonský seriál historických obrazů *Archivy Pekel* zaznamenal největší úspěch dokumentárních

pořadů v historii televize. Vysíláním to neskončilo, diskuse pokračovala i pak. Jak Jára správně odhadl, ajatolláhové nade mnou vynesli rozsudek smrti *fatvu* a vypsali odměnu dvou miliard dolarů tomu, komu se podaří mě zabít. Tyto vyhrůžky splnit nemohli, nic jsem si z nich nedělal. Horší bylo, že slíbili dvacet milionů dolarů tomu, kdo vyhodí do povětří japonská studia, odkud Japonci dokumenty vysílali. To už bylo proveditelné, nebezpečnější a donutilo mě to reagovat.

Natočil jsem proto další pořad, kde jsem jejich jednání podrobil zdrcující kritice. Použil jsem dosud nezveřejněné záběry jejich proroka a konfrontoval je s činy náboženských vůdců poslední doby. Ukazoval jsem lidem rozdíl mezi Mohamedem, který sloužil ďáblům, aby získal výhody pro svůj kmen, kdežto dnešní náboženské vůdce vedou jiné zájmy a jen navenek hrají nacvičenou roli přesvědčených zastánců víry. Cíle ale mají velice přizemní, peníze a moc. Na závěr jsem jim slíbil strašlivou odplatu za jejich viny, pokud od nich neustoupí.

»Neodvoláte-li teroristické útoky na japonská televizní studia, vezmeme vaše vůdce do Gehenny a zaznamenáme tam pohled do jejich duše,« pohrozil jsem jim. »Ďáblové to umí už tisíce let. Na Zemi vyjdou najevo všechny jejich hříchy. Lidé se dozvědí o lžích i nedodržení slibech. V případě zločinů zasluhujících trest nebude nic jednoduššího, než je jako hříšníky ponechat v pekle. Nebudou první ani poslední, koho by to potkalo. Dobře si to rozmyslete, pobyt v pekle si neumíte představit! Nedoufejte, že to dokážete odvrátit. Ďábly nezastaví žádné svaté slovo, samopaly ochranky, zdi ani pevné mříže.«

Očekával jsem bouřlivou reakci a nezmýlil jsem se. Vrhli se na nás skoro všichni, kdo měli co činit s náboženstvím, bez ohledu na církve i sekty. Označení *pomocníci ďáblů* se přece nabízelo samo a koho to o *naší zvrhlosti* nepřesvědčilo, byl tu i zločin velezrady - spojení s cizí nepřátelskou velmocí proti Zemi.

Hysterie se nevyhnula ani Japonsku. Rozvášněné davy vydrancovaly a zapálily televizní studia, odkud se záznamy vysílaly. Obávali jsme se muslimů, ale Japonci nebyli lepší.

Dalším místem, kde se lidská nenávist projevil, bylo Nové Německo. Tam šlo o připravenou a proto nebezpečnější akci. Do Nového Berlína nenápadně přicestovalo množství turistů ze všech konců světa, oficiálně k cestě na pláž Xijtry. Ukázalo se ale, že mají padělané vstupenky, většina je měla se stejným číslem, takže to bylo naprosto evidentní, ale i když nebyli na seznamu oprávněných cestovních kancelářů, dožadovali se nekompromisně vstupu do světa hlavonožců.

Cestovní kanceláře jim samozřejmě nevyhověly. Kapacitu pláží obsadily naplno a další lidé by se tam prostě nevešli. Také hotely Nového Berlína měly všechna místa rezervovaná pro pravé hosty a nemohly poskytnout ubytování tisícům neohlášených, navíc jasně falešných.

Brzy se ale ukázalo, že nejde o podvodný prodej falešných vstupenek nic netušícím důvěřivcům, jak se Němci zpočátku domnívali. Falešní *turisté* měli s sebou stany, takže předem počítali s tím, že je nikdo neubytuje. Přesto hotelový personál přesvědčovali o svých *nárocích*. Hádky dostoupily vrcholu, když vytloukli recepce tří hotelů v centru Nového Berlína, zásobili se ve vyrabovaných obchodech nakradenými potravinami a ubytovali se v parcích za městem ve směru k Nordenově pevnosti.

Již prvního večera nadělali výtržníci v Novém Berlíně škody za miliony marek. Alfréd pochopil, že nejde o náhodu, svolal zasedání Radnice a se starostou Kurtem Wernerem ostatní přesvědčili, aby v Novém Německu vyhlásili výjimečný stav, i když konstatoval, že jeho policie nemá ke zvládnutí takových nepokojů dostatek sil. Policie stanový tábor nájezdníků obklíčila a pokusila se jeho obyvatele po menších skupinách dopravovat policejními letadly k výslechu, ale falešní turisté se srotili, napadli policii kamením, prolomili kordony a vydali se na *protestní pochod* do Nového Berlína.

Tou dobou už mi Alfréd Schmidke volal na Firhoi s prosbou o pomoc. Zastavit takový dav bez použití hrubé síly považoval za nemožné - a hrubou sílu použít nechtěl.

»Oto, ty přece máš nějaké možnosti, nepůjčil bys mi je? Případně pár chlapců na pomoc!«

Zavola jsem na Ribge a přivolal si Járu v čele čtyř dalších. Připojil jsem se k nim, bylo nás tedy šest. Vyzbrojeni tefirskými plášti a velkým airbusem jsme se vynořili za zády davu, dosud úspěšně zatlačujícího policisty.

Pak už to šlo ráz naráz.

Čtyři hoši s tefirskými plášti vytrhávali demonstranty z davu, odebírali jim batohy plné kamení a vhadzovali je do airbusu, kde je Jára rozmístoval v kabině. Když byl airbus plný, zavřel jsem vstup a bleskově s nimi odlétl na Ribge, kde Jára nedobrovolné pasažéry stejně hbitě z letadla dostal. Někteří se

snažili klást odpor, ale nebylo jim to nic platné. Prázdný letoun zmizel za modravou propustí, aby se vzápětí objevil nad Novým Německem pro další náklad.

Trvalo nám necelou hodinu, než jsme naložili zbytky obrovského davu. Brali jsme je bez výjimek, včetně samozvaných *zdravotníků* a *pozorovatelů*. Nevadilo nám, že si nás natáčeli videokamerami, my jsme je natáčeli podstatně dokonalejšími tefirskými. Na cestě k Novému Berlínu zůstaly stovky batohů s kamením a kordon překvapených Schmidkových policistů, naštěstí včas upozorněných, aby s námi spolupracovali. Věnovali se teď jednotlivcům, kteří se ještě pokoušeli rozptýlit po okolí a poschovávat do všech možných i nemožných skrýší.

»Díky, Oto,« stiskl mi ruku Schmidke, když jsme skončili. Dostavil se osobně a také já jsem vystoupil z airbusu, abychom si ujasnili, co dál.

»Jak to vypadá od vás?« zeptal jsem se ho. »Pochopil jsem to jako nepovolenou demonstraci, kterou bylo zapotřebí vzhledem k tomu kamení rychle zpacifikovat.«

»Přesně tak, Oto,« souhlasil Schmidke. »Rabovali ve městě už včera, mimo jiné ti zdemolovali recepci hotelu Rote Fahne. Přiletěli sice jako turisté *nach Xijtra*, ale všichni měli falešné vstupenky. Nepustili jsme je tam, tak začali dělat kravál.«

»Aha, ty bys asi chtěl, abychom ti je po menších partách vozili zpět, abys je mohl v klidu a pokoji expedovat domů.«

»Ja, tak by to bylo nejlepší,« souhlasil.

Vrátili jsme se na Ribge. Převezení *turisté* zatím zjistili, že se nacházejí na nevelkém ostrově, odkud se bez pomoci sami nedostanou. Jakmile se ale nad nimi objevil náš airbus, začali na nás opět házet kamení. Měli ho kolem dost.

»Otlučou nám airbus,« vrčel jsem. Vrátil jsem se na Firhoi a s Járou a Zdeňkem jsme přesedli do vimaanu. Jeho obranné pole dávalo jistotu, že nám nikdo nic nerozbije.

Přistáli jsme vedle skupinky mladíků. Zdeňk s Járou se vyhrnuli ven a brzy do vimaanu přivlekli čtyři zmitající se *turisty*. Uzavřel jsem vchod a vznesli jsme se.

»Pomahači d'áblů!« vykřikl na nás jeden ze zadržovaných nenávislně italsky.

»Netvařte se tak zarputile, hoši,« odpověděl jsem mu jeho vlastní řečí. »Brzy budete v televizi.«

»To je omezování osobní svobody!« vykřikl další patetickým tónem. »Nepřípustné porušování lidských práv!«

»Jistě,« souhlasil jsem. »A jak se zdá, budete omezováni ještě víc. Vězení už na vás čeká!«

»Nic jsme neudělali!« protestoval Ital.

»To se ukáže!« nemínil jsem se s nimi hádat. »Možná se poznáte na některém záběru ze včerejška, nebo na nějakém dnešním. Házení kamení na policii i rabování může být důvodem pro delší a nepodmíněné omezení vaší svobody. Kdyby nic jiného, máme tu podvod s padělanými vstupenkami. Jestli jste si na to vzali dovolenou, podstatně vám ji prodloužíme.«

»D'ábloví spřeženci!«

»Pro vaši informaci, nepomáháme d'áblům, ale podle dohody o vzájemné pomoci policii Nového Německa. Jsem zvědavý, jak nás budete nazývat, až se domluvíme s papežem,« usmál jsem se. »Řekl bych, že nám vyhoví, až ho požádáme o vaše morální odsouzení ve všech katolických kostelech. Mohlo by se vám pak stát, že na vás budou vaši spoluobčané plivat, až se vrátíte!«

Zarazilo je to víc než co jiného.

»Po těch japonských pořadech?« vyhrkl jeden. »Vždyť to byl útok na církve!«

»Proč si to myslíte, proboha?« zaútočil jsem na ně. »Co je špatného na zveřejnění pravdy? Ta může ublížit jedině náboženství založenému na lžích. Nedohodneme se s těmi, kdo se odmítají vzdát lži, ale všimněte si raději těch, kdo proti pravdě nevystoupili. Vatikán přece, jako jedno z mála církevních center, vůbec neprotestoval. Někdy je lépe přiznat chybu než trvat na lži.«

»Spojili jste se s d'ábly - sloužíte zlu!« vykřikl jiný.

»Tak tomu není. Objevili jsme Peklo našich prapředků. Skutečně tam vládlo zlo. Ale nemělo nad námi moc a porazili jsme je. Pak jsme objevili odpadlý kmen tefirů, který po zlu netouží, ale chce žít v míru a pokoji. Nebyli snad d'ábové původně anděly? Nechte o tom rozhodovat odpovědnější autority a zbytečně se nerouhejte!«

Nečekal jsem, že ty profesionální revolucionáře přesvědčím, ale bylo vidět, že jsem jim zamotal

makovičkami. Do Nového Berlína jsme doletěli mlčky a při zatýkání už ani nekladli odpor.

Dědictví Pekla

Dopravili jsme do Nového Německa prvních sto teroristů, ale ukázalo se, že problémy zdaleka nekončí. Soud zasedal rychle a vynášel rozsudky vyhoštění z Nového Německa v průměru na pět let, ale brzy se ukázalo, že nebude jednoduché ani posílat ty lidi domů. Letadla, kterými přiletěli, mezitím odletěla a kapacita dopravních letadel Nového Německa na ně nestačila.

Musel jsem Německu pomoci zapůjčením letadel cestovní společnosti Vávra Interstellar. Některé ptáčky ale mírný rozsudek neuklidnil a během letu mi s obzvláštní radostí poničili aspoň sedadla. Nápad odebrat jim osobní předměty přišel pozdě - už po první cestě rozřezali sedadla obou airbusů.

K dovršení všeho přistála na letišti Nový Berlín další letadla s falešnými turisty. Letištní policie jim nedovolila odlet, dokud se věc nevyřeší, ale nemohla držet pasažéry v letadlech. Dříve než pro ně přijely autobusy, falešní turisté se rozprchli po letištní ploše, vzali útokem oplocení a zamířili do města.

Schmidkova policie byla tentokrát připravená a my také. Nájezdníci se nedostali daleko, brzy byli za ostatními na Ribge, ale to už se na letišti ohlásila další letadla a situace začala být vážná. Vypadalo to, že i neozbrojený nájezd může přinést problémy. Letiště Nový Berlín vydalo zákaz přistávání, ale dvě letadla začala vysílat signál Mayday a nouzové přistání jim nebylo možné odepřít.

Ostrov na Ribge byl přeplněný a zajatci na něm byli celý den bez jídla. Nezbylo než poslat jim tam letadlo potravin, aby nevznikly problémy ještě větší.

»Neřešila by to pevnost na Gehenně lépe?« rýpnul si Jára. »Vždyť si z nás nikdo nic nedělá!«

»Vzdávám to, přemluvil jsi mě,« rezignoval jsem. »Ale půjdeme tam spolu a budeš se držet vzadu, jinak za nic neručím! Neber to na lehkou váhu. Není vyloučená ani exploze atomových náloží - nechaly jsme je tam právě s tímto úmyslem.«

Přivolali jsme další hochy z Ribge a předali jim rozjetou akci. Letadla přistávající přes zákaz na letišti Nový Berlín měli vcelku přenést na Ribge, vyložit pasažéry i piloty a s prázdnými stroji se vrátit.

Já s Járou jsme s vimaanem přeletěli na Gehennu.

Ze vzpomínek První Belial jsem opuštěné podzemních úkryty znal. Vybral jsem si Myeor, kde Belial Naarská pobývala nejčastěji. Během letu jsem Járovi aspoň v kostce řekl, co nás tam čeká, ale nedělal jsem mu iluze, že by to zvládl beze mne. Nalétli jsme nad vchod do hangáru a vyslali signál k jeho otevření.

Trochu jsem byl napjatý - podzemní pevnost byla již více než pět set let opuštěná - ale automaty fungovaly, hangár se otevřel a vletěli jsme dovnitř.

»Na zajištění nukleárních náloží máme osmnáct minut,« ujistil jsem Járu. »Poběž za mnou a nikde se nezdržuj - jde o čas.«

Vyrazili jsme klusem do řídicího centra - ten limit byl šibeničně krátký. Bylo od hangáru vzdálené kilometry klikatých chodeb, a co hůř, nacházelo se o osmadvacet pater hlouběji. Neodvážil bych se jet výtahem - kdyby se zasekl, by byl to náš konec! Belial Naarská by se jistě hnala rychleji, uvědomoval jsem si, že nejsem vytrénovaný jako ona. Jára sprintoval vedle mě, běželi jsme o závod rudým přísvitem prázdných chodeb, ale nejhorší na nás teprve čekalo. U hlubokého točitého schodiště jsme objevili překážku - nefungující osvětlení.

»Ty schody jsou strašně strmé,« varoval mě Jára, když nahlédl do hlubiny pod námi. »Přerazíme se na nich!«

»Mají navíc jiný modul, než jsme zvyklí,« přidal jsem k jeho postřehu vysvětlení. »Nemáme ale čas hledat jiné, musíme dolů i poslepu. Neboj se, jdu napřed! Přidržuj se zábradlí, snad je vystihneš.«

Výhodou bylo, že jsme seskakovali dolů - nahoru by to šlo podstatně hůř. Schody nebyly hladké, byly podobně jako chodby pokryté červenou houbovitou hmotou, ale když člověk potmě šlápl na hranu, smekl se po ní. Dveře nahoře jsme nechali otevřené, ale světla z nich rychle ubývalo a po třech patrech už jsme běželi poslepu černou tmou.

Jára brzy supěl a hekal, zvláště když několikrát přešlápl a na poslední chvíli se zachytil zábradlí. Měl jsem to snazší - vzpomínky Belial se týkaly i schodů a její motorická paměť mi umožnila hnát se po nich s jistotou. Brzy jsem byl hluboko pod Járou, ale nemohl jsem se zdržovat čekáním na něho, tady šlo opravdu o život. Vteřiny ubíhaly rychle, časová rezerva se neúprosně zmenšovala.

Konečně dveře označené světélkujícím nápisem, které jsem hledal!

Rozrazil jsem je a nechal je otevřené i pro Járu, ačkoliv jsem ho slyšel dupat vysoko nad sebou

a neměl jsem jistotu, že mě bude následovat. Zavolal jsem na něho nahoru do tmy, aby otevřené dveře nepřehlédl, ale čekat jsem nemohl. Chodby se křížily všelijak a už po první odbočce mi bylo jasné, že to zůstalo na mně. Hnal jsem se podle značek do hlavního centra řízení obrany, podobného řídicím sálům kosmických středisek na Zemi. Bez dechu jsem doběhl na opačný konec haly ke známému pultu a stiskl pár klíčových míst ploché obrazovky.

»Opravdu chceš vyhodit Myeor do povětří?« zeptal se mě nádherný měkký ženský hlas automatu.

»Pro vítězství Árjů, ANO!« odvětil jsem zadýchaně.

»Nástražné nálože jsou zajištěny,« odpověděl automat stejně klidným a milým hlasem jako prve. »Aktivuji naplno obranné systémy. Varování - štít dostává jen polovinu potřebného výkonu, nebude mít plnou sílu. Pro nedostatek energie nebude systém Myeor plně bojeschopný.«

Oddychl jsem si. Ta hláška byla poslední pastí - kdyby se sem dostaly bojovnice Baalů a pokusily se past zajistit, některá z nich by asi intuitivně vykřikla »Ne!« - a atomový víchr by je vzápětí rozmetal i s pevností. Naštěstí jsem věděl všechno potřebné k zajištění pastí. Belial přece patřila k elitě! Málo bojovnic znalo tajemství opuštěných měst, ale ona jednou z nich byla!

»Sniž výkon štítu na polovinu současné úrovně!« nařídil jsem automatům, aby zbylo víc energie k zajištění vnitřních podmínek. Bylo to snad poprvé, kdy neměl zdejší štít přednost, ale teď už, jak se zdálo, na jeho síle nebude záležet. Stačí, když nepustí dovnitř venkovní radioaktivitu.

Ohlédl jsem se po Járovi, ale nebyl tu. Ale možná to tak bylo lepší - co kdyby vykřikl »Ne!« dříve než já deaktivční heslo? Pak bych musel zodpovědět další zákeřnou otázku, na kterou bych měl jedinou vteřinu. Protichůdné odpovědi se mohly objevit, kdyby sem se zasvěcenými bojovnicemi přišly nezasvěcené. V takovém případě měla zasvěcená na místě zastřelit tu, která vykřikla. Uvažoval jsem, že bych musel Járu omráčit qurem - druhá špatná odpověď by totiž byla zaručeně tou poslední.

Pohledem na plán pevnosti jsem zjistil, že Jára utíká špatnou chodbou - světélko ukazující jeho polohu se rychle vzdalovalo. Raději jsem zapnul komunikační systém.

»Jdeš špatně,« řekl jsem mu do skrytého mikrofonu.

Zarazil se, ale nevěděl kudy dál.

»Nechám ti rozsvícené jen chodby ke mně,« ujistil jsem ho a zhasl všechna světla kromě chodeb vedoucích správným směrem. Pochopil to a obrátil se.

»Jdeš pozdě, je po všem,« usmál jsem se, když také bez dechu doběhl do sálu. »Pevnost je naše!«

»Tati, ty jsi fakt d'ábel,« zhodnotil to. »Až se za světla k těm *infarktovým schodům* vrátíme, určitě se teprve pořádně zděsím, co jsme na nich vyváděli.«

»Důležité je jedno,« usmál jsem se na něho. »Tady z centra pevnosti Myeor můžeš řídit všechny zbraňové systémy a mít přehled o vimaanech mimo pevnost. Centrum má pravomoc blokovat kterékoliv dveře, aktivovat i deaktivovat zbraně, zaplavit jednotlivé kabiny i chodby - pro případ, kdyby dovnitř pronikly výsadkářky nepřátel. Kněžny počítaly se vším. Bude to velká výhoda, když chceš z pevnosti udělat vězení.«

»Výborně tati!« souhlasil Jára. »Na co ještě čekáme?«

»Někdo bude muset vězně hlídat,« zamračil jsem se. »Kdyby se dostali ke zbraním, mohli by nám sestřelovat letadla. Je to sice nepravděpodobné a jsou tu jen zastaralé *wueby*, ale na boeingy by stačily. Dám vám o pevnosti paměťové implantáty, abyste z neznalosti neprovedli nějakou skopičinu.«

»Na nás dva přece nic nestřílelo!« připomněl mi.

»Pasti jsem zneškodnil, ale zajištěním nástražných náloží přešla pevnost z režimu pasivní nástrahy do aktivního a její systémy ožily. Musím je povypínat - už to ostatně dělám. Nestačíme naše letadla vybavit identifikací, jako má vimaan velitelky Belial, jistější bude vyřadit zdejší zbraně.«

Obcházel jsem obranné sekce a manipuloval se zbraňovými systémy.

»Mimo střežení musíme vyřešit dopravu jídla,« vzpomněl si Jára. »Byly tu nějaké jídelny? Budeme potřebovat obsluhu, i kdyby nám tefirové i nadále jídlo dodávali.«

»Jídelny vynecháme,« ujistil jsem ho. »Ke stravování stačí minitransfery v kabinách vězňů - nikdo snad nebude mít nestandardní požadavky na kvalitu. Spíše musíme zajistit, aby si nemohli navzájem ubližovat. Nejjednodušší by asi bylo zavřít je v kabinách bojovnic - jsou dobře vybavené, mají cvičební nářadí k udržování fyzické kondice. Ale držet je trvale na samotkách by bylo kruté, musíme vymyslet něco jiného, aby neměli důvod ke stížnostem.«

»Pro začátek bych to s *humanizací Pekla* nijak nepřeháněl,« odfrkl si Jára. »Jak říkám, pevnost If z hraběte Monte Christa je podle mě dobrým vzorem vězení. Nejsou tu někde klece pro Ciropegy?«

»Jsi nějak moc krvelačný!« napomenul jsem ho, vypnul mezi řečí panel a přešel k vedlejšímu.

»To je v pořádku!« odsekl. »Zato tvoje shovívavost v pořádku není. Nezabili ti Belial? A k těm tefirským holkám jsi měl také blíž než já, neříkej, že ne!«

Zamračil jsem se. Na tuhle strunu opravdu hrát nemusel.

»Polovina z toho komanda už je po smrti!« odsekl jsem. »Navíc bez soudu!«

»Zemřeli v bitvě, když po tobě hodili atomové torpédo!« řekl Jára. »I kdybys je všechny najednou smetl zidibadem, nikdo by ti nic nevyčítal.«

»I kdyby mi jediné výčitky dělalo vlastní svědomí, byly by nepříjemné!« odušil jsem. »Do mého svědomí mi mluvit nebudeš! Uvažuj raději o tom, jestli tvoje svědomí příliš neotupělo.«

»Svědomí je tvoje věc,« odsekl. »Můžeš být velkorysý k nepřátelům. Možná tě uznávají tefirové i Kopffüssleri, ale - spravedlivý nejsi!«

»Myslíš?« zarazila mě jeho usilovnost.

»Spravedlnost není odpouštění,« zkoušel mě přesvědčit. »Spravedlnost je také trest za lumpárny, které si trest zaslouhují. Když darebák vyvázne moc lehce, jen se otřepe a příště to bude dělat znovu a hůř. Zločin a trest - na tom je založena celá naše civilizace!«

»Vidíš - a oni mi vyčítají, že chci na Zemi zavést pravdivější vyšetřování zločinů a spravedlivé tresty. Co jiného chci? Spravedlnost! To ale neznamená, že ji smíme brát do svých rukou!«

»Dokud tu nejsou soudy, nic jiného ti nezbude. V přechodném období to nepůjde jinak!«

»Ba ne, Járo! V přechodném období smíme protivníky zneškodnit, ale ne trestat. Jinak přechodné období plynule přejde v naši vládu zločinu a tomu musíme zabránit, i kdyby z toho mělo pár darebáků neoprávněný prospěch. Spravedlivé soudy budou chápat brání spravedlnosti do nepatřičných rukou jako zločin. Zajatecký tábor není vězení a už vůbec ne koncentrák.«

»Dobře, ale snažme se zkrátit to na nejmenší míru. Ať je spravedlnost co nejdřív.«

»Děláme snad něco jiného?«

Skončil jsem blokování externích emitorů, aby se sem mohlo odvážit i jiné letadlo než vimaan árijské velitelky. Zbývalo prověřit obranný štít, zadržující radioaktivitu. Podzemní město, kdysi svými obyvatelkami nazývané Myeor, bylo podzemními kabely napájené ze zdrojů energie, které sem pouštěly jen přebytky, nespotřebované hlavní pevností. Hlavní pevnost ale přestala proud odebírat definitivně a do opuštěných krytů šlo všechno. Kolik se jich o tu energii dělí? Věděl jsem o sedmi, které patřily do Naarského úseku obrany, ale mohlo jich být víc - jen už jsem se neměl koho zeptat.

»Vidím, že budeme muset navštívit Zem,« vzdychl si Jára. »Je nás tu málo a doma zbytečně zahálí pár dobrých kamarádů. Okolnosti nás přinutí vtáhnout je do toho.«

»V tom jsem ti nebránil a bránit nebudu. Vybírejte ale ty, kdo nezklamou.«

»Zklamal snad někdo?«

»Zatím ne,« přikývl jsem. »Dobrá, dnes se můžeme vrátit. Než přivezeme vězně, naučíte se zacházet se vším, co budete potřebovat. Už pro vás pěstuji implantáty.«

»Dobře, tati,« řekl smířlivě Jára. »Půjdeme. Aspoň se v klidu podívám na ty schody!«

»To není nutné,« odmítl jsem. »Výtah je za dveřmi sálu. Už by nám nevadilo, kdyby se zasekl.«

»Nevadilo?« podíval se na mě, jako kdyby mě nachytil při lži. »A kdo by nás dostal z kabiny?«

»Kabiny výtahů mají odklopný stropní díl, aby bylo kudy vylézt,« odušil jsem. »Výtahové šachty mají žebříky, abys z každého místa dosáhl nouzového východu. V nouzi si musela každá pomoci sama a nezdržovat.«

»Proč jsme tedy nejeli výtahem dolů?« zaštětil se.

»Šlo o minuty a zaseknutý výtah by nás zabil,« odušil jsem. »Teď už to není tak horké, katastrofa nehrozí, můžeme se vozit jako knížata.«

Spravedlnost

Vrátili jsme se na Ribge a uspořádali valnou hromadu. Přemístění vězňů na Gehennu kupodivu nadchlo všechny. Někdo tam bude muset vězně hlídat, ale na Ribge hlídali čtyři, takže by nám Gehenna ještě uvolnila ruce. Podporu dostal i Járův návrh přibrat na pomoc další kamarády.

Navštívil jsem tefiry, kteří na Ribge provozovali ošetrovnu a zeptal se jich na zdravotní stav jejich svěřenců. S uspokojením jsem se dozvěděl, že se většina cítí lépe a uzdravují se rychleji než jsem čekal.

»Chceme je přestěhovat,« sdělil jsem tefirům na jejich protiotázku, k čemu to chci. Vysvětlil jsem jim, jak jsme na Gehenně se synem přeměnili zachovalý bunkr Árjů ve vězení, kam zajatce přemístíme.

»Bude to tak jednodušší pro všechny,« ujišťoval jsem tefiry. »Zajatci už vaši pomoc nepotřebují, k jejich hlídání postačí dva lidé. Na Ribge se uvolní místo a nám ubudou starosti.«

»Naše bývalá vlast - vězení vyvrhelů? To je smutné,« vzdychla si lékařka Belial Sarcha.

»Vaše bývalá vlast je v hrozném stavu, vrátit se tam beztak nemůžete. Uvažovat o jejím osídlení můžeme až tam poklesne příšerná úroveň záření. Pak o ni můžete mít zájem,« těšil jsem ji.

»Kdy to bude?« vzdychl si Kokabeel. »Teď nám jde ale o vaše zajatce. Nebude jim tam hrozit při současné úrovni radioaktivity nějaké nebezpečí?«

»V prostorách krytu jim záření nemůže škodit,« ujišťoval jsem ho. »Myeor je na tom relativně dobře. Je tam maličko vyšší úroveň než přírodní pozadí, ale to ještě není nebezpečné.«

»Věřím, že je úmyslně nepoškodíš,« souhlasil Kokabeel. »Ale mám důležitý dotaz. Jak to bude se soudem? Zajatci najisto doufají, že je pozemský soud osvobodí. To by ale podle nás nebylo spravedlivé, i když - my je soudit nemůžeme.«

»Proč ne? Nechystali se škodit právě vám?«

»Chystali - to mohu tvrdit s naprostou jistotou, ačkoliv nic neuskutečnili.«

»Není ve vašich zákonech pravidlo, že zločin, překažený už ve fázi provádění, je roven zločinu již uskutečněnému?«

»Je,« přikývl Kokabeel. »Nemůžeme je ale soudit podle našich zákonů, když je tomu ve vašem právu jinak.«

Nezdálo se mi, že by mi to chtěl usnadnit, ale asi měl pravdu. Byla to naše záležitost a až potom jejich, ačkoliv je jasné, že by byli obětí. Měl bych jim být vděčný za získané materiály. Kokabeelovy zápisy jsem přeložil z tefirštiny do angličtiny, Kokabeel si je přečetl a potvrdil je. Podle jeho mínění by jejich soudům stačily - uvidíme, co na to řeknou naše. Napadlo pozvat naopak pozemského soudce na Gehennu. Mohli bychom od nich tvrději žádat spravedlnost, i když jim zaručíme nezávislost a návrat.

Večer jsem předal členům naší party paměťové **borůvky** s technickými parametry krytů Gehenny. Návštěvu dalších bunkrů s nezajištěnými pastmi jsem jim ale pro jistotu jako zbytečně riskantní zakázal.

Do řídicího centra by zajatci proniknout neměli, ale jistota je jistota. Raději jsme se dohodli, že je bude hlídat vždycky dvojice. Mládež si rozdělila služby, aby dvojice strážných vždy »patřila k sobě«.

S Járů jsme pak navštívili sídlo OSN. Řádně jsme se ohlásili, ale Jára na mě pro jistotu čekal ve vimaanu. Do jámy lvové jsem se s kamerou a zajištěný tefirským pláštěm vydal sám.

Hned na počátku jsem před shromážděním delegátů světa odmítl obvinění z hromadné vraždy. K invazní flotile se pořád nikdo nehlásil, ale byli to pozemšťané a **nechat je zahynout bez pomoci bylo nelidské**, jak tvrdila jednomyslně schválená rezoluce.

Obvinění jsem odmítl ujištěním, že posádky jsou naživu a právě se chci domluvit o jejich osudu. Trochu jsem se zlobil na Japonce, že to OSN nesdělili, ačkoliv jsem je o to požádal, ale ukázalo se, že tomu tak není. Delegáti OSN to Japoncům neuvěřili.

Požadavek na vyslání mezinárodního soudního dvora na Gehennu ale narazil na nepřekonatelný odpor. Marně jsem všechny přesvědčoval, že Gehenna představuje jedinou neutrální půdu, kde soudy nehrozí žádné ovlivňování. Představitelé světa se téměř jednomyslně shodli, že soud musí probíhat na Zemi a to ve Spojených státech, kam zajatci po právní stránce přísluší. Nebylo úspěšné ani prosazování požadavku na mezinárodní soudní tribunál. Američané smejí být souzeni jen Američany, to bylo slyšet ze všech stran. Při pohledu na jednotu delegátů Země mi nezbylo než ustoupit. Postavili by se za mě jen Japonci a americká delegace to přijala jako své samozřejmé vítězství.

Přistoupili aspoň na to, že americké soudy vezmou v úvahu protokoly z výslechů. Požádal jsem americkou delegaci o návrh předávání obviněných i s dokumentací, aby soudy mohly pracovat plynule. Výslovně jsem všechny upozornil, že tefirské důkazy jsou důvěryhodnější než naše, takže očekávám pružné projednávání případů. Tady bylo všechno vyřízeno překvapivě rychle, hlasování bylo naprosto jednomyslné. Ostatně - nikoho to příliš nezavazovalo.

Při odchodu se mi nikdo nepostavil. Nedaleko vimaanu stály pancéřované lockheedy, ale nejevily snahu o vyvolání konfliktu. Beztak nám nemohly škodit.

Vrátili jsme se na Ribge a sdělili všem, že stěhování do Gehenny odpadá - na tak krátkou dobu to nestálo za to. Místo toho jsem rozhodl uspořádat pořadí zajatců, jak je budeme vozit na Zem. Na prvním místě byli řadoví vojáci. Měli jedinou vinu - účast na invazi. Potom měli přijít na řadu jejich velitelé a na závěr ti, kdo měli na krku vraždy na Ribge nebo na Zemi. Úplně na konec jsem zařadil nejvyššího velitele majora Applegate a komando poručíka Normana, zodpovědné za smrt Belial a tefirských dětí.

Stěhování se účastnila letadla mé cestovní kanceláře Vávra Interstellar. Byla už opravená, mohla vozit zajatce po pěti stovkách najednou a první letadlo brzy dosedlo před budovu Nejvyššího soudu ve Washingtonu.

Podle dohody se mi přihlásil státní zástupce, vykázal se plnou mocí a odvedl si mě do kanceláře. Předal jsem mu překlad Kokabeelových zápisů a vysvětlil mu, jak v tefirském elektronickém zápisníku listovat a vyvolávat protokoly i obrazový materiál. Pochopil to snadno - pozemské počítače mívají ovládání složitější. Zajatce si mezitím přebírali místní šerifové a odváděli je do soudní budovy.

»Kdy se bude konat soud?« otázal jsem se ho. »Rád bych se ho zúčastnil - mohl bych být požádán o svědectví.«

»Nejdřív za rok,« odušil nevýrazně.

»Měli byste to urychlit,« zamračil jsem se. »Ta skupina pronikla ze Země do paralelního vesmíru s úmyslem zničit civilizaci Firhoi. Byla vyzbrojená nejen konvenčními, ale také atomovými zbraněmi. Vzhledem k tomu, že se od ní vláda Spojených států distancovala, jde jasně o mezihvězdný terorismus.«

»To není tak jednoduché,« namítal soudce. »Doklady si musí prostudovat žalobci i obhájci. Jak vidím, nikoho jste nevyslyšali za přítomnosti právníků. To je vážné opominutí a pro naše soudy takové materiály nebudou přijatelné.«

»Co je na nich nepřijatelného?« podíval jsem se na něho přísně. »Pozemské soudy si budou muset na vyšetřovací materiály tefirů zvyknout! Pravdivost je zaručená, pro soudní řízení je tam všechno a jejich úplnost budete moci brzy posoudit. Uvědomte si, že nepotrestání těch zločinů může nadlouho zmrazit naše vztahy s jinými bytostmi! Zemi by to jen poškodilo.«

»Obávám se, že tyto *takzvané materiály* nebudou mít před americkými soudy právní vážnost vůbec žádnou,« podotkl s přehledem. »Podle takových materiálů nemůžeme soudit. Nemají schválenou podobu a nic nezaručuje, že nejde o falzifikáty. Výsledky prováděly osoby na případu zaujaté, navíc bez dohledu právníků. Také vaše svědectví je zpochybnitelné, vzhledem k tomu, že jste jednou ze sporných stran. Každé takové opominutí obvykle vede k principiálnímu odmítnutí žaloby.«

»Chcete snad zpochybnit, že došlo ke zločinu terorismu proti cizímu státu? Vždyť to mohlo skončit zkázou Země!«

»To tvrdíte vy. Ale nemáte pro to jediný důkaz!« odpálil mě soudce.

»Ty protokoly jsou nic?« ukázal jsem na tefirský zápisník v jeho ruce. »Poslyšte - myslíte si, že se s tím výsledkem mohu objevit před nejvyšší Poradní síní Firhoi?«

»Nic jiného vám nezbude,« přikývl blahosklonně a dál si prohlížel Kokabeelovy zápisky. »Pro naše soudy je to všechno... úplně irelevantní...«

»Zapomínáte na jedno,« řekl jsem ledově. »Poradní síň Firhoi souhlasila s projednáváním případu podle pozemských zákonů pod podmínkou, že naše soudy zajistí spravedlnost. Osvobození viníků by byl výsměch. Obviní vás z nadřezování zločinu a zbývajících obžalované odsoudí podle vlastních zákonů. Trestry budou podle jejich sazeb nad tři sta let a nikoho z nich už na Zemi nespátříte.«

»To je nepřijatelné!« pozvedl výhružně obočí. »Nemůžete soudit americké občany na půdě cizího barbarského světa bez možnosti řádné obhajoby a navíc podle kdovíjakých zákonů!«

»Snažte se tedy, aby byla spravedlnost naplněna na půdě Spojených států,« odušil jsem. »Když ji nezajistíte, ztratíte právo soudit ve všech okolních vesmírech.«

»To snad nezáleží na vás!« odpověděl povýšeně soudce.

»Na mně opravdu ne,« usmál jsem se kysele. »Já mám pouze roli prostředníka. Rozhodovat o tom budou mimozemšťané a vy. Jen bych vás chtěl ujistit, že by bylo pro Zemi výhodnější, aby ty zločiny bez trestu nezůstaly.«

»Nenecháme se vydírat! To je nepřijatelné!« odsekl ledově.

»Nejde o vydírání, ale o spravedlnost!« řekl jsem suše. »Byl spáchán zločin, viníci jsou zajištěni. Máte dokumenty na jiných světech uznávané. Dostůjte své povinnosti!«

»To nechte na nás! My své povinnosti známe!«

»Dobrá - pak tedy podle nich jedněte!« pokrčil jsem rameny.

Obrátil jsem se k odchodu. Soudní stráž se mi chtěla nepochopitelně postavit do cesty, ale soudce pokynul, aby mě pustili. Ušetřil je tím fiaska. Neměli důvod bránit mi v odchodu a byl jsem odhodlán vynutit si odchod silou. Tefirský plášť mi k tomu poskytoval dostatečnou váhu.

Nastoupil jsem do letadla a vydal udivené posádce pokyn k návratu na letiště Nový Berlín.

»Měli jsme přece letět vícekrát!« podívoval se kapitán Ernest Hauptvogel.

»Další let se odkládá, až americké soudy zvládnou procesy těch prvních pěti set. Do té doby jim nemůžeme nikoho vozit - neměli by je kam dávat.«

»Že by Američané neměli místo?« vrtěl hlavou Ernest.

»Místo určitě mají - ale snaha jim chybí,« pokrčil jsem rameny.

»Co si s nimi počnete?« zajímal se Ernest. »Mají tam jen lehké domky...«

»Ty domky jsou hotové paláce proti jejich dalšímu pobytu,« zahučel jsem temně. »Držet je tam věčně nemůžeme, ale máme už pro ně jiné ubytování. V pekle!«

»To myslíte...«

Ernest nedořekl. Podíval se na mě a pochopil, že si nedělám legraci.

Nabídka

Můj návrat na Ribge byl ve znamení zklamání z americké justice. Proč se tím nervuji, když přece vím, co jsou zač? opakoval jsem si. Měl jsem si na prstech spočítat, že jejich ministerstvo obrany udělá vše, aby své lidi vysekalo z problémů, do kterých je dostalo. Ať mi nikdo netvrdí, že šlo o soukromý výlet hrstky dobrodruhů, kteří to podnikali na vlastní pěst za zády armády! Kde by soukromníci sebrali tisíce nejmodernějších bojových letadel a především - skoro stovku atomových hlavic?

Dobrá, ale co uděláme? Máme více možností, jak reagovat, ale jednu horší než druhou. Donutit tefiry, aby lidi Země za chystaný zločin odsoudili? Odmítli to a odmítnou to i podruhé. Zorganizovat si vlastní soud a odsoudit je - to by zase splňovalo kritéria pirátské akce a mohli by nás spravedlivě zatratit lidé, hlavonožci i tefirové. Jednat s americkými soudy ale znamená koledovat si o další justiční prohru. Rezignovat a propustit zajatce na svobodu úplně? Tím bychom tomu nasadili korunu a dali další facu spravedlnosti. Babo, rad'!

Za těchto neveselých myšlenek jsem doletěl vimaanem na Ribge. Všichni už tam na mě netrpělivě čekali. Stačilo jim ale spatřit moji tvář a všem nálada klesla pod bod mrazu.

»Naše důkazy americkým soudům nestačí,« oznámil jsem naší skupině, Kokabeelovi a tefirským lékařům. »Obávám se, že washingtonský soud všechny pro nedostatek důkazů osvobodí.«

»Pak jim nikoho dalšího nevydáme!« vykřikl Jára rozhořčeně a většina mu přizvukovala.

Mohli jsme se domlouvat česky, ale s ohledem na tefiry jsme používali tefirštinu. Znali jsme ji všichni a bylo to od nás přinejmenším zdvořilé.

»A co svěřit proces mezinárodnímu soudu?« navrhl Pavel.

»To na půdě OSN vyloučili hned z kraje. Američané prý právně spadají pod americké soudy.«

»A nikdo si to s nimi nechce rozházet,« dodal klidně Zdeněk. »Zajímavé je, že Izrael klidně soudil nacisty a nenechal je německým soudům!«

»Něco ale udělat musíme,« trval na svém Jára.

»Když to probereš nezaujatě, jedna možnost je horší než druhá,« pokračoval jsem. »Správná cesta bude vydat zajatce pozemské justici, ale trvat na tom, aby se postarala o skutečnou spravedlnost.«

»Vždyť to nevypadá dobře, jak sám říkáš,« zaškaredil se Jára.

»Nevypadá,« souhlasil jsem. »Dokud se bude americká justice chovat tak jak se chová, nemáme na spravedlnost naději. Ačkoliv - možná bych věděl, co udělat.«

»Sem s tím!« vykřikl Jára.

»Vydal bych jim zajatce, ale kdyby je soudy osvobodily, zveřejnil bych to pomocí Japonců. Slíbili přece, že uveřejní všechny dokumenty. Taková světová ostuda by nešla zaretušovat.«

»Japonci se budou bát. Nedávno jim vypálili studia a dodnes nevysílají. A co když má jejich hroší kůže větší sílu, než si myslíš? Co když je ani Japonci nepřesvědčí?«

»Můžeme pohrozit, že pozdržíme expanzi lidstva na Ribge, včetně prodlužování věku lidí Země.«

»Z toho si nikdo nebude nic dělat,« protestoval Jára. »Ti kdo o tom rozhodují, mají dost peněz, aby si prodloužili život na dvě stě let küfferlinem a ostatní ať si pomohou sami! Zajímavé to začne být po dvou letech, pokud budeš mít trpělivost sledovat, jak umírají lidé, kterým bys to nepřál.«

»Můžeme to udělat jinak,« napadlo mě. »Küfferlin se pěstuje pouze na území Nového Německa. Nejdůležitější a zároveň nejslabší část řetězce mám pod kontrolou, sazenice musíme ozařovat modrým světlem z krystalů Kopffüsslerů, jinak po vyklíčení uhynou. Mohl bych během jediné sezóny zastavit produkci küfferlinu.«

»To by stálo spoustu lidí život,« podotkl suše Zdeněk. »Velice pochybuji, že se to dotkne těch, proti komu to bylo míněno.«

»Navíc se dá küfferlin dovážet z Xijtry,« připomněl Pavel. »Ačkoliv by nebylo těžké dohodnout s Xijtrou embargo, hlavonožci naše důvody pochopí.«

Ponechali jsme tuto otázku nakonec ještě otevřenou.

»Měl bych jiný nápad,« přihlásil se o slovo dosud mlčící Rostislav. »Znamená by přehodnotit koncepci kolonizace paralelních vesmírů, ale myslím si, že by to mohlo být další Kolumbovo vejce.«

Byl to poměrně tichý chlapec, v Járově partě se spíš než on projevovala jeho dívka Monika, ale Rost'á víc přemýšlel než mluvil - a bylo to znát.

»Povídej,« vybídl jsem ho.

»Jak víme, Země leží na křižovatce paralelních vesmírů. Sousedí nejen s Xijtrou a Gehennou, ale přes měsíční stanice se dvěma světy, na které v našich úvahách soustavně zapomínáme. Jeden z nich nemáme prozkoumaný. Očividně na něm sídlí neznámá civilizace a my s ní chceme navázat kontakt, až vyřešíme současné problémy.«

»Což bude trvat ještě dlouho...«, povzdychla si Ivanka.

»Když se ale podíváte na mapu paralelních vesmírů, spatříte tam dalšího přímého souseda Země. Čtrnáctku, neboli Bykyle,« pokračoval Rost'a. »Nazvali jsme ji Naděje, aniž bychom tušili, že ten svět může být skutečnou nadějí pro Zemi. Uvědomte si, že je ke kolonizaci vhodnější než Ribge. Je ze Země dostupnější, protože s ní přímo sousedí. Konvertor postavený na měsíci u Bykyle může ovládat Zemi stejně jako konvertory Xijtry. Místo kolonizace Ribge bych se soustředil na Bykyle. Další výhodou je, že konvertor nebude umístěn na Zemi, ale na měsíci u Bykyle, méně na ráně případných sabotérů.«

»To má cosi do sebe,« souhlasil jsem, ale Rostislav ještě neskončil:

»A zahájil bych to, jak nikdo nečeká. Vyměnil bych kus povrchu Bykyle s odpovídajícím kusem Země, jako kdysi Ota prohodil na Zem Nové Německo. A právě to by bylo nejvhodnějším objektem výměny. Samozřejmě to vyžaduje souhlas Novoněmců, ale snad nebude těžké je přesvědčit, když je zbavíme nepříjemného souseda Brazílie. Konvertor na měsíci Bykyle patří k nejnovějším, přesun jistě zvládne lépe než stará Nordenova pevnost.«

»Rost'o, jsi pašák!« plácl ho nadšeně po zádech Jára.

»Na druhém místě bychom měli zvážit přesun Čech,« pokračoval Rost'a. »Napravili bychom tím neuvážený krok praotce Čecha, který jistě netušil, kam nás zavedl. S polohou v centru Evropy máme špatné historické zkušenosti. Češi by si zvykli na život na Bykyle stejně rychle jako Němci.«

»Panebože, ty to ale bereš hopem!« vyjekla Ivanka, ale spíš obdivně než nesouhlasně.

»Víš, jaký příšerný problém by byl s Čechami?« pokusil jsem se ho naopak zarazit. »Ani přesun Nového Německa nebyl legrace, a to šlo o území obydlené jen uprostřed. Mimo Nový Berlín nebyla ani noha a nemohl jsem tedy nikomu ublížit. Tím způsobem bychom dokázali přesunout na další místo jen Novoněmce - ačkoliv nevím, jak na to pevninská deska zareaguje, je už jedním takovým přesunem dost rozklepaná. Čechy ale neobklopuje pustina, tam by to nedopadlo dobře. Okraj propusti hladce krájí i skály a viděli jsme na ciropegách z Gehenny, co dokáže s živými bytostmi. Nechtěl bych ten pohled vidět ještě jednou.«

»Však to není úkol pro ruční řízení,« opáčil Rost'a. »To musí řídit program, který to území vykrojí tak přesně, že přitom rozpůlí hraniční kameny. Nebude problém vyklidit úzké hraniční pásmo, spíš si nejsem jistý souhlasem Čechů.«

»No právě!« přidal jsem. »Novoněmci budou mít rozhodování jednodušší. Na Bykyle by získali území pro expanzi spolu s další dlouhověkostí. Přišli by o možnost obchodu se Zemí, ale zbavili by se nezažehnané hrozby od Brazílie. Také Češi by získali nové území, ale jak je známe, nebudou o ně stát. Nebude jim vadit, že přijdou o sousedy, ale odříznout je úplně od světa a donutit spoléhat na vlastní ruce, to Čechům určitě vonět nebude.«

»Získají technologie, o jakých se nám dosud nezdá,« trval na svém Rost'a. »Naťukl jsem tefíry, jak jim záleží na uchování tajemství jejich vynálezů. Předběžně by jim nevadilo, kdyby nám je poskytli, pokud zaručíme, že je nezneužijeme. To bude další problém. Nemůžeme ručit ani za Novoněmce, natož za problémovější Čechy.«

»Myslíš, že jsou Češi horší než Němci?« zaškaredila se na Rost'u Monika.

»Němcům neupřeš disciplínu,« pokrčil rameny. »Hlavně Novoněmcům, zvyklým od Hitlera na dril jako řemen. Kdo z nich nebude s přesunem domoviny souhlasit, podřídí se. U Čechů si bud' me jistí, že se najde nejen dost remcalů, ale i takových, kdo to budou od samého počátku sabotovat.«

»Dobrá, to vyřešíme. Čechy známe, já něco vím o Novoněmcích. Co soudíš o jiných národech?«

»Přiznám se, netroufnu si to odhadnout,« uznal Rost'a. »Domnívám se, že bude schůdné přesunout do nového světa jeden, nanejvýš dva regiony. Až se tam kolonisté zabydlí, můžeme k nim přidávat další. A to už bych řešil výběrově a rozhodně bych tam nebral celé národy sakumprásk i s územím.«

»A co bude na Zemi?« nadhodil Jára.

»Dejme tomu, že se na místě Nového Německa objeví úplně pustý ostrov,« uvažoval Zdeněk.

»Vsadím se oč chcete, že jej Brazílie zabere. Oblast bývalých Čech zase obsadí Němci - budou se jistě odvolávat na svá *tisíciletá práva*,« přidala se Monika.

»Přejme to oběma,« usmál jsem se. »Získají jen pusté území. Brazílie si tam asi postaví vojenskou základnu, jak to chtěla od začátku, Němci také toužili tisíc let po větším lebensraumu. Ať jim slouží!«

»Lebensraum by to byl jen pro Němce, navíc jen dočasný,« řekl Rost'a. »Jak asi víte, Země se proti Bykyle neotáčí. Proti Novému Německu je trvale oceán, takže by ostrov Nové Německo na Zemi prostě zmizel a byl by tam jen Atlantik jako dříve. Proti Čechám je pevnina, ale nastal by problém s výškou. Odpovídající území na Bykyle je níž, Čechy by kolem dokola končily strmým schodem a všechny české řeky by tam padaly vodopádem. Řeky na Bykyle by naopak ztratily odtok. Do kopce nepotečou, voda by se začala hromadit, až by na místě Čech vzniklo ve středu Evropy na naší původní Zemi obrovské jezero.«

»Leda to udělat s předem spočítaným výškovým zdvihem,« napadlo mě. »Museli bychom to ale pořádně zmapovat a spočítat, aby nevzniklo jezero naopak třeba na místě přenesené jižní Moravy. Kromě toho by to bylo energeticky podstatně náročnější.«

»Ne tolik,« vrtěl hlavou Rost'a. »Asi bychom museli trochu déle strážat energii, ale zvládli bychom to. I když bychom na to asi potřebovali silnější konvertory.«

»Budiž,« přidal se Jára. »To jsou technické detaily. Budeme je řešit, až to bude žhavé. Co ale budeme dělat, když náš plán Češi i Novoněmci svorně odmítnou?«

»Pak se do toho dáme sami; s tím počítám od začátku,« usmál jsem se. »Postupně tam postavíme obydlí a nějaké továrny. Pozvolna postavíme civilizaci našeho typu a podle možností sem pozveme další lidi. Pochopitelně si budeme vybírat. Naučíme se od tefirů psychoanalýzu, aby nás nezaskočil další Pierre Lavarédé a každého nováčka si nejprve řádně propereme.«

»A navíc bych označoval zajatce, než je vrátíme na Zem,« přidal se Pavel. »Třeba tetováním za ucho. Takoví by sem už nikdy nesměli.«

»To snad není nutné, ti už nikdy neprojdou psychoanalýzou,« podotkl Jára.

»Aby ses nedivil,« usmál jsem se kysele. »Například jejich hlavní velitel, major Applegate, je proti psychoútokům odolný.«

Jára se na okamžik zarazil.

»V tom případě souhlasím i s tím označením, ale vytetoval bych jim na čelo lebku se zkříženými hnáty! Ať to mají vrazi na čele!« řekl sveřepě. Jen jeho úsměv ukazoval, že to nemyslí úplně vážně.

»Zbývá zeptat se na názor Poradní síně Firhoi,« pokusil jsem se to uzavřít.

»Řekla bych, že Poradní síň bude souhlasit,« potvrdila můj odhad Belial Sarcha, sedící mezi ostatními tefiry. »Bykyle bude pro vás vhodnější než Ribge. Tu můžete nechat sousedním ciropegám, až jim bude jejich svět těsný. My uvažujeme o Ydlecoge, dokonce i před znovuosídlením Gehenny. Ta by zůstala volná a protože vás lidí Země je nejvíc, mohla by jednou připadnout vám. Úroveň radiace na ní jistě poklesne dříve než přeplníte Bykyle. Kolonizace Gehenny obyvateli Kanaánu! Bude to paradox, ale pragmaticky vzato, má to cosi do sebe.«

»V každém případě to musíme oficiálně projednat s Poradní síní Firhoi,« trval jsem na svém. »Nesmíme jednat za jejich zády. Krátkodobé, snadno napravitelné akce by nám prominuli, ale jakmile půjde o nevratné kroky, musíme se ohlížet na všechny, kterých se bude týkat.«

»Ohlížejte se,« usmála se Belial. »Slouží vám to ke cti.«

Porada pokračovala debatou o zajatcích. Shodli jsme se nakonec vydat je soudům Spojených států, tak jako demonstranty z Nového Německa německé justici. Kokabeel už všem pořídil memo-záznamy. Některé usvědčovaly z pouhých úmyslů, což by bylo trestné jen u tefirů, ale ne na Zemi, jiní se provinili rabováním. Budeme muset přimět radní Nového Berlína k úpravě zákonů Nového Německa, aby mohly tefirské psychoanalýzy využít. Přimlouval jsem se za zásadu, která se mi na tefirském právu líbila: aby byl stejně trestán čin dokončený i překažený. Zákony nemohou platit zpětně, většina demonstrantů bude potrestána jen vyhoštěním, ale na tuto možnost by měly být zákony připraveny co nejdříve.

Získal jsem pověření přítomných k jednání na Firhoi. Hned po skončení porady jsem si sjednal meziprostorovým telefonem audienci v Poradní síni, ale nešlo o nutnost okamžitého řešení, takže jsem souhlasil s nabídkou tefirů, že mě Poradní síň vyslechne na nejbližším zasedání příští týden. Sdělil jsem jim, o čem jednat chci, takže by se mohli na mé vystoupení všichni připravit.

»Poslyš, Oto, vážně chcete předat zajatce na Zem?« zeptala se mě Belial Sarcha, když jsem sklapl

telefon a chystal se jít ven, kde stály naše vimaany.

»Ano, slyšela jsi to dobře,« ujistil jsem ji.

»Říkal jsi ale, že vaše pozemské soudy chtějí všechny viníky propustit bez trestu. To se mi vůbec nezdá spravedlivé.«

»Nebude to bez trestu,« obrátil jsem se na ni. »Potrestají je více než my - a nádavkem i sebe.«

»Nezlob se, ale tomu nerozumím,« zarazila se.

»Je to prosté, Belial,« usmál jsem se na ni smutně. »Co uděláte, až zjistíte, že naše pozemské soudy nehodlají spravedlnost naplnit?«

»Měli bychom se na vás rozhněvat - a nejspíš to tak dopadne,« řekla už také zasmušile. »Chápu, že máte pádné důvody, proč je nechcete trestat sami, takže spolupráci s vámi zřejmě úplně nepřeručíme, ale nějaké nadšení od nás nečekej!«

»Přesně s tím počítám,« pokračoval jsem. »S námi spolupráci nepřeručíte. My přece vaše pojetí spravedlnosti uznáváme jako lepší než pozemské, ale nebudete pomáhat Zemi, dokud na to nepřistoupí i tam. Místo marné snahy přesvědčit naše krajany o nutnosti dodržovat na Zemi spravedlnost, začneme připravovat stěhování přebytků pozemské populace na Bykyle. Zatím je nás tu málo, ale budou se k nám přidávat další, až tady vytvoříme zárodek nové civilizace. Dáme si pozor, aby se ze Země na Bykyle nedostalo bezpráví. Pokud budete někomu pomáhat, pak na Bykyle, ne?«

»To je opravdu logické,« přikývla opatrně.

»Tím je to dané,« ujistil jsem ji. »Na Bykyle bude tolik práce, že nebudeme mít čas starat se o lidi Země. Některé sem zlákáme, ale nedokážeme pracovat na dvou světech současně. Co to ale znamená? Naučíte-li nás prodlužovat lidský život, využijeme této možnosti zpočátku jen pro ty, kdo se odhodlají žít dočasně nebo trvale s námi. Jen tady můžeme uplatnit vaše vědomosti.«

»V tom případě zatím na Zemi mnoho lidí předčasně zestárne a část jich nejspíš zemře,« namítla rychle Belial. »To také nebude spravedlivé, nemyslíš?«

»Nebude, ale - nebudeme mít sílu to změnit,« zamračil jsem se. »Jen tady budou mít lidé nové možnosti. Časem se to změní, ale stabilizace společnosti nám potrvá odhadem pár desítek let - možná i století. Později budeme schopni vysílat školené lékaře na Zem, aby i tam lidi upravovali. Ale nebude to hned a pro všechny.«

»Pro kolik lidí ale přijdou vaši lékaři pozdě?« zachvěl se jí hlas.

»Vím, není to jednoduché. Kdo z vás tefirů ale půjde pomáhat světu, kde vládne nespravedlnost?« podíval jsem se na ni pozorně. »Kdo se tam odváží, když bude navíc vidět, že vás tam lidé nechtějí?«

»Nevím,« mračila se už i ona. »Asi nikdo.«

»Tak vidíš! Ani vy nebudete schopní jednat jinak. Časem se dlouhověkost rozšíří i na Zem, ale nejprve i tam musí lidé pochopit, že spravedlnost musí být nade všechny peníze. Zločinci za řízením válečných letadel, jejich nadřazení, ale i ti v talárech soudců, kteří vaše důkazy odmítají, všichni si do nové společnosti sami přibouchnou dveře.«

»Zdá se mi to logické, ale - příliš kruté. Odnosou to i nevinní,« namítala.

»Kruté to bude,« přisvědčil jsem. »Ale sama už chápeš, proč to tak dopadne a jak nevyhnutelné je to. Vy se na náš svět ještě dlouho neodvážíte. I my si budeme muset vybírat, komu pomáhat a komu ne. Všem pomoci nedokážeme a viníci budou až na posledním místě. Právě to bude jejich trest.«

»Ty jsi to věděl už dávno, vid'?' Proto jsi nám nedovolil prodlužovat jim život! Už tenkrát jsi věděl, co se stane!«

Podíval jsem se na ni trochu utrápeně.

»I ty mě podezíreš!« řekl jsem vyčítavě. »Ne, nevěděl jsem to. Kdyby to bylo tak, jak říkáš, těžko bych podporoval zákonnou cestu jejich potrestání. Jen si vzpomeň, jaké jsem ti tenkrát uvedl důvody. Nesměli jsme udělat nic, co by mohli později vykládat jako násilí. Proto jsem to odkládal. Definitivní prásknutí dveřmi zařídili jejich právníci až teď. Ironií osudu v dobré víře, že jim pomáhají.«

»Dobrá, to je něco jiného. Obyčejný lidský omyl se dá pochopit. Promiň!«

»Nemáš co mi promíjet!« usmál jsem se.

»Ale mám - vážně jsem tě podezírala, že jsi to věděl předem. Přinejmenším bys nechal Kokabeela dělat spoustu zbytečné práce. Promiň, že jsem o tobě smýšlela hůř než sis zasloužil. I když - chápala bych to. Ani my nejsme neomylní a někdy je snadné někomu ublížit i nechtěně.«

»My jim ublížíme vědomě,« podotkl jsem tiše. »Propustíme je a tím je odsoudíme - z naší strany to nebude rezignace. Nemístná tolerance se ale nesnáší se spravedlností. Když příliš tolerantní soudce propustí vraha na svobodu, podílí se na jeho dalších zločinech. Uznáváme, že nejsme schopni vynutit na Zemi spravedlnost - odsuneme ji tedy o pár desítek let. Máme na to takové pořekadlo. Říkáme, že Boží mlýny melou pomalu, ale jistě.«

»Mám už jen poslední otázku,« podívala se na mě upřeně. »Zamýšlíš přenechat Božím mlýnům i trest pro vrahy Belial Ameaty? Nezdá se ti chybou nechat jim po celá desetiletí pocit vítězství?«

Jen nerad jsem se dotýkal toho bolestivého místa. Stále mě tam bodal hrot hořké beznaděje, ale Belial Sarcha mi jistě nechtěla působit bolest úmyslně.

»Máš pravdu, ti by měli být potrestáni dřív,« pokýval jsem hlavou. »Vlastně by měli být potrestáni všichni vrahové. Nechce se mi vydat je do rukou justice, která je obratem propustí. Nemohu je ale trestat sám. Nemohla by ses u vašich soudců přimluvit, aby se ujali aspoň těchto případů?«

»Zkusím to,« slíbila. »Ačkoliv - názor naší Poradní síně asi zůstane stálý. Jednali jsme o tom dlouho a natolik se nic nezměnilo, abychom to museli revidovat.«

»Aspoň to zkus,« požádal jsem ji.

Rozešli jsme se nakrátko a protože jsem měl letět přes Firhoi, nabídl jsem jí místo ve vimaanu. Jen se vrátila pro své věci - za chvíli mě čekala u letadla. Krátce jsem si ještě promluvil s Kokabeelem a brzy nato jsme s Belial odletěli.

Mou konečnou stanicí nebyla Firhoi, ale Nový Berlín. Chtěl jsem se setkat s přáteli, především s manžely Wernerovými a s Alfrédem Schmidkem. Sešli se brzy a mohl jsem jim vysvětlit můj nápad s přestěhováním Nového Německa.

»Nové Německo zůstane ostrovem, umístěným na dohled od úplně prázdné pevniny, menší než Austrálie. Až tam postavíme most, nebude Němcům nic bránit rozšiřovat svůj životní prostor na tak rozsáhlé území, jaké dokáží obhospodařit,« agitoval jsem. »Mohou osídlit celou pevninu. Proč ne?«

»Nevím, nevím,« strachoval se Kurt. »Zvykli jsme si, navázali obchodní vztahy. O všechno bychom přišli. Nevím, jestli se najde dost lidí, ochotných začít z ničeho.«

»Úplně z ničeho by to nebylo,« pokoušel jsem se ho zviklat. »Začnete Novým Berlínem s okolím. To už jste jednou přečkali. Na Bykyle byste měli obrovskou výhodu - žádné problémy se sousedy.«

»To by stálo za uvážení,« zamyslela se Gerta. »Ale sami tam jistě nebudeme, nebo ano?«

»Zkusím to nabídnout Čechům, ty znám. Dostali by jinou pevninu.«

»Nevěříš našim sousedským vztahům?« usmál se Schmidke.

»Na mně to nezáleží,« ujistil jsem je. »Omezují mě technické podmínky. Bykyle se otáčí shodně se Zemí a pevniny se navzájem nepohybují. Prohození území mezi paralelními vesmíry je energeticky příliš náročné, než abychom mohli hýbat souřadnicemi. Na to nemáme dostatečný výkon, nemohu vám vybírat místo libovolně. Jen vám dopředu sdělím, kam se dostanete. Ta pevnina se nachází v Atlantiku mezi Jižní Amerikou a Afrikou, tedy na opačné straně než Brazílie. Bude výhodnější kolonizovat dvě pevniny souběžně, místa tam bude zpočátku nadbytek.«

»Dejme tomu. Jde o to, zda se sneseme se sousedy později, ať to bude kdokoliv,« podotkla Gerta.

»Měli byste nejmenší pevninu čistě pro sebe, nejbližší sousedé by byli až za oceánem. Jak by se vám líbila - celá pevnina německá?«

»Dobrý nápad,« souhlasil Kurt. »Jen aby nevypadala jako Austrálie - až na okraje samá poušť.«

»Bez obav,« uklidňoval jsem ho. »Má to blízko k současnému podnebí Nového Německa. Podle Rostislava nepřetne přenos ostrova žádný důležitý mořský proud, takže není důvod k nějaké drastické změně podnebí.«

»Jak je to vlastně s pevninami?« zajímala se Gerta.

»Je jich tam deset, ale jsou menší než pevniny na Zemi,« informoval jsem je. »Dvě na pólech nejsou obyvatelné, tři jsou v mírném pásmu, dvě poblíž obratníků a tři na rovníku. Vám by subtropy jistě vyhovovaly, Němci si už na ně zvykli.«

»Dobrá, můžeme o tom uspořádat referendum,« přidal se věcným tónem Alfréd Schmidke. »Chceš vědět, jak dopadne?«

»Ty si to troufneš odhadnout už teď?« usmál jsem se na něho.

»Ano. Osmdesát, možná pětadevadesát procent řekne Ne!«, řekl suše Schmidke.

»Proč?« zvažněl jsem jako mávnutím proutku. Působilo to na mě jako ledová sprcha.

»Protože po všech peripetiích má německý člověk za největší hodnotu na světě klid. Invazi jsi nedávno zažehnal a do dalších dobrodružství se nikdo nepohne.«

»To byste mě dost zklamali,« řekl jsem vážně.

»Proč?« pokrčil rameny Schmidke. »Válčili jsme nepřetržitě padesát let. Nastal mír - a ty přijdeš s kolonizací. Neříkám, že pár dobrodruhů nenajdeš. Já osobně bych tam šel, ale většina bude ráda, že má své jisté tady. Co nám chybí? Každý má práci, každý má kde bydlet, Nové Německo je soběstačné v potravinách, díky monopolu na küfferlin nemá problémy se zahraničním obchodem - zkrátka selanka, že odsud nikoho nedostaneš ani heverem. Řekl bych, že s tebou půjde míň než pět procent.«

»Budeme Bykyle kolonizovat v každém případě,« trval jsem na svém. »Nejlépe by bylo přesunout tam hotovou kolonii - a k tomu by se nejlépe hodilo Nové Německo.«

»Z pohledu nového světa máš pravdu, z našeho pohledu to vidím přesně naopak. Určitě seženeš pár dobrovolníků, kterým se chce osidlovat cizích země, ale rozhodně jich nebude většina. Ani tady není všechno ideální, ale - znáš to - lepší vrabec v hrsti, než holub na střeše.«

»V tom případě to u nás Čechů nemusím ani zkoušet,« došlo mi. »Ti dají určitě taky přednost pohodlíčku. A ušetříme si starosti s přesnou výškovou nivelací...«

»Divil bych se, kdyby nedali,« tvrdil Schmidke. »Lidi musí z pohodlí domovů něco vyhnat, aby jim nic jiného nezbyvalo. Dříve to byla bída. Nejvíc migrují ti, komu je doma těsno. Nás Němce před půlstoletím vyhnala na Xijtru prohraná válka s Ruskem a vrátili jsme se, když nás Kopffüssleři také bez pardonu vyhodili. Neříkám, že bychom si za to nemohli, ale - tak to prostě bylo. Nebylo jiné cesty. Řekl bych, že ke kolonizaci získáš Afričany, které vyženou jejich kmenoví nepřátelé, pár tisíc uprchlíků ze všech koutů světa, kde se právě střídá, většinou samé hladové a negramotné zkrachovalé existence.«

»Negramotnost nám nevadí. Mimosozemskými metodami naučíme každého všemu potřebnému přes noc, budeme mít brzy odborníky ve všech oborech.«

Schmidke se trochu zarazil, ačkoliv to pro něho nemohlo být nic nového.

»Už jste to zkoušeli - na lidech?« řekl nejistě.

»Ovšem!« ubezpečil jsem ho. »To, co umím já, dovede dnes z naší party nadšenců každý - a snad mi věříš, že toho znám hodně. Každý z nás může dělat cokoli. Spousta oborů nám chybí, ale určitě to doženeme.«

»Zapomínáš na jedno,« zamyslel se Schmidke. »Vaše parta nadšenců je ochotná leccos obětovat. Obávám se, že pohoříte na lemplech, kterým půjde jen o bezpracný život.«

»Myslíš, že je nestrhneme? Uděláme z nich perfektní techniky, lékaře...«

»Něco jiného je dát vzdělání lidem, kteří by se sami učit chtěli, ale nemají příležitost. Takových seženete málo. Obávám se, že lemplové vzdělání odmítnou a kdybys jim je nakrásně vnutil, nebude jim k ničemu. Vzdělání není samo o sobě zárukou nadšení. Na Zemi najdeš plno vzdělanců - lemplů. Máš-li za cíl vyváženou společnost, pak je to úkol dlouhodobý a nadlidský, to ti říkám předem a včas.«

»Nepotěšil jsi mě,« opáčil jsem kysele. »Nezapomněl jsi na dlouhověkost?«

»S tou příjď za sto let,« odhadoval Schmidke. »Přibližně pak to začne lidi tlačit. Do té doby - ne.«

»A co přeplnění Země?« vytáhl jsem nejtěžší kalibr.

»To hrozí na mnoha místech světa - ale určitě ne v Novém Německu. Nabídni to Vietnamcům a Číňanům. Kdyby se na Bykyle našlo zlato, získáš kromě nich i Američany, ale ti budou určitě trvat na tom, aby tam platily jejich zákony a udělají ti z toho rychle Divoký Západ.«

»Nemáš zrovna dobré mínění o lidech Země...«

»Nemám,« přiznal. »Zato mám dost zkušeností, abych si nic lepšího nemyslel.«

»No potěš pámbů!« vzdychl jsem si. »Přineseme lidstvu svět na dlani - a ukáže se, že lidstvo nemá zájem. Proč jsme se vlastně snažili?«

»Máte zřejmě průzkumnickou povahu,« řekl Schmidke chápavě. »Takových najdeš tisíce, nejste jediní bloudi na Zemi. Ale nepočítej s miliony nadšenců, nenajdeš je.«

»Z toho si nic nedělej, Oto,« utěšovala mě Gerta.

»Problém je, že k vytvoření nové civilizace pár tisíc nadšenců nestačí,« uvažoval jsem. »My nutně potřebujeme ty miliony.«

»Potřebujete?« otázal se Schmidke pochybovačně.

»Jistě!« přikývl jsem. »Má snad nový svět sloužit hrstce vyvolených?«

»Poslyš, Oto,« radil mi Schmidke. »Chceš-li nalákat miliony, naslibuj jim pečené holuby bez práce až do úst. Snadným výdělkem ale zlákáš jen zlatokopy a jinou lidskou chátru. Nabídní jim raději krev, pot a slzy jako kdysi Churchill Britům. Určitě budeš lépe začínat s menším počtem kvalitnějších lidí. Člověče, na tvém místě bych zájemcům zatajil i tu slibovanou dlouhověkost!«

»Co ty víš o Churchillovi?« mračil jsem se.

»Můj otec zahynul v Rusku jako velitel tanku,« řekl Schmidke nepřítomně. »Příčinou jeho smrti byl ironií osudu pes, otec měl totiž psy rád. Zabil ho malý ruský voříšek, naučený za cukr vyběhnout proti tanku a podlézt jej. Proti našim tankům ho vypustili ověšeného granáty. Vlastně to byla také oběť, ale ve válce si nikdo prostředky nevybírá a naši se tam jako přátelé nechovali - smažme to, zapomeňme na to. Táta mě ale naučil vážit si nepřítel. Říkal - Alfréde, nepřítel jako Winston Churchill si považuj. Můžete teď hádat, o kom jsem v Novém Německu v poslední době přečetl nejvíce knih...«

»A vážíš si ho dál? Jak vidím, ano,« usmál jsem se.

»Jak jinak?« usmál se smutně. »Kdyby nebyl dávno po smrti, přišel bych mu osobně zasalutovat. Měl své chyby - nebyl to anděl, ale člověk. To správné na něm ale převažovalo.«

»Myslíš tedy, že Britové jsou ochotnější...«

»Pochop, Oto, tady nejde o to, který **národ** bude ochotný udělat takový skok do prázdna. Žádný nic tak nejistého dobrovolně neudělá, z každého získáš mizivou část. A ještě menší část bude ochotná něco pro to obětovat, i kdyby to měla být obyčejná lidská nechuť k učení. Budeš začínat od začátku a chceš-li radu, začni od těch nadšenců. Kdybys mi to nabídl, předám policii Nového Německa někomu spolehlivému a půjdu tam s tebou, ale proboha, neotravuj s tím všichni.«

»Neublížíš Novému Německu?« zeptal se ho Kurt. »Máš tady nástupce?«

»Byl bych špatný generál, kdybych neměl,« ujistil nás. »Když padne v bitvě velitel bez schopného nástupce, neprohráje bitvu, ale celou válku. Novému Německu neublíží, když zmizí jeden člověk. Dobrodružné sklony navzdory dosavadnímu způsobu života mám a zůstat celý život vojákem? To bych považoval za jeho promarnění.«

»Já tě samozřejmě beru všemi deseti,« rozzářil jsem se. »Co bys ale řekl, kdybych ti nabídl funkci - šéfa policie?«

Zarazil se a chvíli se na mě podezíravě díval.

»Pak bych si řekl, že je to osud,« povzdychl si.

»Víš, Alfréde, v novém světě budeme potřebovat všechny profese, včetně policie. Nejprve se tam ale budeš muset hodně nového naučit.«

»Myslíš, že to co dělám tady, je málo?«

»Posuď sám. Tefirové mají jiné metody usvědčování. Setkal ses s nimi, když jsme ti předávali vaše kraválisty. Ty videozáznamy nikdo netočil během demonstrací. Tefirové je vytáhli ze vzpomínek samotných delikventů. Bylo tam všechno a nikdo se neodvážil zapírat. Na tomto poli jsme zatím závislí na tefirech, ale bylo by výhodné, kdyby se to rychle naučil i někdo z nás - a já to nebudu.«

»Ty taky něco neumíš?« usmál se s pochopením Kurt.

»Neumím. I tak toho mám v hlavě víc než tušíte.«

»Konečně něco, co neumíš!« přidal se ke Kurtovu úsměvu Schmidke. »Myslíš, že to ve svém věku zvládnu?«

»Na pozemské poměry jsi stařešina, na mimozemské nezralý mladiček!«

»A co ty? Ve svém věku se také jako stařešina necítíš, že?«

»Samozřejmě ne! Nikdo nemáme na tefiry, některým je už přes tisíc let.«

»A ta... jakže se jmenovala... Belial?« připomněl Kurt.

Ihned mi došlo, že myslí velitelku Naarského úseku obrany Árjů, ale myšlenky mi přeskočily i na Belial Ameatu. Tomu bolavému místu jsem se vyhýbal jako čert kříži a ne abych do toho s rozmachem udeřil jako do bubnu.

»Kterou Belial máš na mysli?« zamračil jsem se. »Belial Naarskou z kmene Árjů, kterou mám v sobě, Belial Ameatu, která byla nedávno mou ženou, než mi ji zabili, nebo lékařku Belial Sarcha, se kterou jednám v poslední době?«

»Tu první, samozřejmě... promiň...« zarazil se, když si uvědomil, co mi to vlastně připomněl.

»To je tak rozšířené jméno?« honem se zeptala Gerta, aby to zamluvila.

»Asi jako u křesťanů Marie,« odušil jsem suše. »I když - i Marie je jméno d'ábelské.«

»O té třetí jsem ani nevěděl,« přidal se Alfréd omluvně.

»Je to lékařka a účastní se výzkumu dlouhověkosti nás lidí,« vysvětloval jsem. »Mohl bych vám pro zajímavost prozradit její věk, ačkoliv se to u žen říkat nemá. Je jí šest set osmdesát, takže by mohla dělat kmotru Karlu IV. Belial Ameatě bylo sto šedesát, což je na tefiry nezralé mládí, ale i tak se stala dobroditelkou lidstva, když objevila umělou příčinu naší krátkověkosti. Belial Naarskou z kmene Árjů, o kterou vám asi šlo - žila patnáct tisíc let a na Zemi je jen málo památek na lidstvo starších než ona.«

»Nechtěli jsme tě...« omlouvala se Gerta.

»Ale co, to jméno je u tefirů obvyklé a budu je slyšet často,« povzdychl jsem si. »Nepřišel jsem truchlit, ale s nápadem osídlit Bykyle. Třeba to není nejlepší nápad, ale přece - pomůžete mi? Potřebuji znát pravděpodobné výsledky referenda, ne odhady. Měli bychom pomýšlet na vysvětlující kampaň - ne přesvědčovací, jen aby lidé věděli oč jde.«

»To ti zařídíme,« rozjasnila se Gerta. »Jak hodně času nám na ni dáš?«

»Měsíc - nebo radši dva...«

»Kurt hned ráno sedne a napíše televizní hru, která to uvede. Něco jako příběh o daleké cestě...« navrhl. »Diváci to uvítají - i kdyby jen jako zpestření po limonádách, co jim teď pouštíme.«

»Odkdy Kurt píše televizní hry?« zeptal jsem se jí.

»Od informačního embarga,« přidala Gerta. »Když nám nikdo neprodal ani jeden film, televizní hru či jiný pořad, dal se Kurt z nouze na spisovatelskou dráhu. Svůj první kus nazval *Drama z Pekel* a podepsal pseudonymem Adam Pollack. Měl úžasný úspěch. Natáčeli jsme ji v tunelech podzemní dráhy, jsou tam taková pochmurná místa... následovalo devět dalších her a než blokáda skončila, byl po Novém Německu známější než Chaplin. Pseudonym brzy praskl, tady se nic neutají... Všichni poznali i herečky, měli je ostatně denně na obrazkách... Teď je úspěšně prodáváme, nedávno mělo *Drama z Pekel* úspěch v Japonsku.«

»Nouze naučila Dalibora housti,« vzdychl jsem si. »To nic, to je takový typicky český obrat...«

»Nic nám nevysvětluj, také známe Smetanu,« řekla dotčeně Gerta. »Nejvíce starodávných filmů a divadelních inscenací jsme nakoupili v Čechách, ještě jsme ani nestihli všechny premiéry, a už jsme ty uvedené museli opakovat. Největší sukces měla prastará Noc na Karlštejně. Brejchová, Höger, Brodský, Marvan, Matuška. Hodně je u nás známý i Karl Gott, krásně zpívá německy, to je pro nás výhoda... To víš, máme co dohánět, než se nám na obrazovce otočí všechno za tu dobu, kdy jsme byli mimo svět...«

»Dobře - jistě víte jak na to,« nechal jsem jim volnou ruku. »Přiznám se, propaganda není obor, kde jsem doma.«

»A co budeš dělat, když přece jen ne...« starala se Gerta.

»Zvolíme pozvolnější variantu,« vzdychl jsem si odevzdaně. »Ostatně, teď máme jiné starosti.«

»Zase s Američany, vid'?'« hádal Schmidke.

»Jak jinak,« souhlasil jsem. »Když vám předáme drobnější výtržníky, spravedlivě je potrestáte. Američanům předáme větší grázly - a oni je pustí na svobodu.«

»Proč jim je tedy dáváte?« zeptala se napjatě Gerta.

»Protože musíme!« vyhrkl jsem. »Nemůžeme je trestat sami a bez soudu! A mezinárodní soud se tím odmítl zabývat. Američané prý patří výhradně pod pravomoc soudů své země.«

»Zajímavé,« zachmuřil se Schmidke. »Když mají soudit Američany, odmítnou to, že na ně nemají pravomoc. Jiné ale odsoudí bez okolků. Poslyš, Oto, nepotřebuješ více než policii - soudce? Nevzal bys mě tam s jedním kompletním soudním senátem?«

»Alfréde - to by možná bylo řešení!« rozjasnil jsem se.

»Soudci z Nového Německa nemohou soudit Američany,« zavrtěla hlavou Gerta. »Kdekdo by je označil jako zaujaté a nekompetentní.«

»Nemohl,« opáčil Alfréd. »Když se stanou občany Bykyle, nebudou to už Novoněmci. Bykyle je v tomto konfliktu neutrální.«

»Dobře - a seženeš je?«

»Že se ptáš! Pár nadšenců vždycky najdu!«

»Stejně lehko, jako celý národ těžko,« podotkl Kurt. »Národ na to potřebuje bič, že? No - raději si přejme, aby to nebylo brzy, naši současnou hospodářskou situaci bych nenazýval vzestupem...«
»Hele, neplet' sem hospodářské problémy,« mávl rukou Schmidke. »To přece Otu nezajímá.«
»Začněte nejprve tu kampaň,« uzavřel jsem to. »Ať už to dopadne jak chce, aspoň to zkusíme.«

Pevnost Myeor

V cestovní kanceláři *Vávra Interstellar* jsem vyzvedl příkaz k letu pro volný firemní airbus a na letišti Nový Berlín domluvil s posádkou start. Vzletěli za mým vimaanem, dělal jsem jim cestu až na Ribge. Naložili jsme skoro sedm set mariňáků a ihned jsme se otočili přes Bykyle směrem k Zemi. Cesta přes Gehennu nebyla kratší a zkratka nestála za kontaminaci radioaktivitou. Při letu na Zem jsem byl v pilotní kabině boeingu, vimaan jsem nechal na Ribge v péči Járovy party. Abychom se vynořili co nejbliže, museli jsme nad Bykyle překonat rozdíl zeměpisných souřadnic.

Vynořili jsme se přímo nad budovou soudu ve Washingtonu. Rádiem jsem požádal o povolení přistát za účelem předání zajatců a téměř obratem jsem je dostal. Boeing dosedl kolmo a ihned se na místo dostavila soudní stráž.

»Je jich příliš mnoho,« protestoval zástupce soudu. »Kam je dáme?«

»To je váš problém,« ujistil jsem ho suše. »Tady máte seznam, odved'te si je. A připravte se, je jich deset tisíc a přivezeme vám je, pokud to stihneme, už dnes.«

»Děláte si legraci?« změřil si mě soudce přísně.

»Ani náhodou,« opáčil jsem. »Netrvali jste na jejich předání americké justici? Můžeme vám je předat jen do naší přepravní kapacity, všechny najednou nepobereme, ale není v našem zájmu zadržovat je. Důkazy, které jsem vám předal minule, se týkají všech, zbývá už jen předání osob.«

»Ty důkazy byly nedostatečné!« změřil si mě soudce přísně.

»V jiných vesmírech je shledali dostatečnými,« odsekl jsem ledově. »Pokud vám nebudou stačit, budete v celém vesmíru první a jediní. Je to přitom důležitá zkouška, jak se lidé Země dokáží postavit ke spravedlnosti. Můžete na dlouhá léta ovlivnit chování mimozemšťanů k nám lidem. Přesněji řečeno - můžete Zemi od jiných vesmírů na dlouho odtrhnout.«

»Tady nejsou jiné vesmíry, ale Země - pane!«

»Právě. Zkuste se usmívat - jste v záběru. Pořizujeme právě dokumentaci pro budoucí tisíciletí. Možná budete na těch záběrech strašit ještě vaše praprotomky.«

»To je nepřípustné! Nedal jsem k tomu souhlas!« kohoutil se.

»Jsme na veřejném místě a není tu zákaz filmování. A vy jste úřední osoba, filmování se nemůžete vyhýbat už z titulu své funkce. Převezměte si raději spořádaně zadržené.«

Chvilí studoval seznam, ale hned vyskočil s připomínkou.

»V seznamech zajatců bývá zvykem uvádět kromě jmen i hodnoty. Ty tu ale úplně chybí.«

»To je v pořádku,« odušil jsem suše. »Nejsou to zajatci. Vaše armáda se jich zřekla a u teroristů je otázka hodnoty naprosto irelevantní. Důležitá jsou jména a data narození, pokud je uvedli správně - kontrolovat je nemíníme, to je jejich věc. Soudu by to stačit mělo.«

Podíval se na mě kose, ale neřekl už ani slovo.

Předali jsme všechny a vrátili se pro další. Rozvrhl jsem to, aby na Ribge zůstali jen velitelé a malý hlouček vojáků - zbytek komanda smrti poručíka Franka Normana.

»Lituji, víc se do letadla nevejde,« odmítl jsem protesty majora Applegate, který na Ribge nechtěl zůstat poslední. »Víte snad, co platí o opouštění lodí kapitány, ne?«

Vzal jsem si vimaan a provedl boeing propustěmi. Brzy se pod námi v modrém oválu objevil Washington. Kolem budovy soudu panoval zmatek, aerotaxiky se všude hemžily jako hejno vos. Přivolaal jsem si zástupce soudu, aby převzal poslední zadržené.

»Čtyři muže jsme ve světě Ribge uložili do společného hrobu, tady máte jejich osobní známky,« vytáhl jsem sáček a předal soudci. Převzal je, ale hned protestoval.

»To je nepřípustné! Příbuzní mají nárok na těla svých nejbližších!«

»Vojáci se mají pohřbívat v zemi, kde padli,« prohodil jsem nevšimavě. »Budete-li na tom trvat a zaplatíte si to, ty čtyři exhumujeme. To se ale netýká těch, kdo zahynuli na Gehenně. Nikdo nepůjde hledat těla mrtvých teroristů do smrtící radiace, to snad pochopíte. Zdá se mi ale, že jsem venku viděl obžalované odlétat v taxicích. Chcete je stíhat na svobodě?«

»Ano. Nemáme je kam dát a všichni složili předepsanou kauci,« ujistil mě.

»V jaké výši?« zajímalo mě. »Zajímá mě, kolik se jich takhle vyhne stíhání!«

»To vás zajímat nemusí,« odsekl soudce. »Nikdo se stíhání vyhýbat nebude! A ani nechce - při tak

slabých důkazech se nikdo nemá čeho obávat! Kauce si můžete klidně zkontrolovat.«

»Jak myslíte,« pokrčil jsem rameny. »Podle vás se budou mimozemšťané dívat na lidstvo.«

»Já jen konám svou povinnost. Poslední skupina bude menší, že?« otázal se mě s převahou jasně dávanou najevo, zatímco zřizenci odváděli poslední vojáky.

»Poslední skupinka byla tato, pane,« ujistil jsem ho klidně.

»Moment!« strnul. »Podle seznamů tam musí být ještě - dvě stě dvacet mužů různých hodností!«

»Na Ribge zůstalo sto osmdesát tři teroristů,« řekl jsem klidně. »Ani o jednoho víc. Co se hodností týče, to už jsme si snad objasnili.«

»Ale i pak to nesouhlasí skoro o čtyřicet osob, pane! Budeme vás za ně činit odpovědné!«

»Jak vidím, máte o té bezejmenné skupině teroristů lepší přehled než já,« řekl jsem jedovatě. »Ujišťuji vás ale, za rozdíl nemohu. Mají hrob na Gehenně. Zapište si je jako *missing* - zmizeli, nejspíš jsou mrtví - ovšem s pravděpodobností rovnou jistotě.«

»To je... to je ale skandál!« vybuchl.

»Na to, že mě ostřelovali ostrými raketami, včetně atomové střely, jsem jich z toho pekla dostal víc než dost, pane!« trochu jsem také zvýšil hlas. »Pár se jich při atomovém útoku vypařilo od vlastní bomby, pár jich havarovalo a spadli do radioaktivního moře. Kdybych kvůli nim neriskoval, zůstali by tam všichni, rozumíte? Všichni! Měli s sebou atomové pumy. Chcete je? Máme vaše atomové zbraně na dvou ostrovech, ale rádi se jich zbavíme. Chcete je složit tady před budovu?«

»Dobré nebe! Snad s těmi bombami nemanipulujete?« vyjekl soudce. »Mezi nimi snad musí být minimální vzdálenost nebo co, jinak jsou nebezpečné! Zacházet s nimi smí jen odborníci!«

»O bombách toho vím dost, pane,« odsekl jsem. »Jedna vybuchla sto metrů od mého letadla. Na takový ohňostroj se do smrti nezapomíná, ale jsem tady, nic se mi nestalo. Nemusíte se bát, zacházet s nimi umíme a o žádnou radiaci nestojíme.«

»O předávání těch hlavic ať rozhodnou odborníci! Nechte je ležet a vyhýbejte se jim, aby neexplodovaly! To se musí projednat... asi by měli na ten příšerný svět odletět naši experti...«

»Můžeme o tom jednat, ale až po zkušenostech, jak se vypořádáte se soudem. Je možné, že ty pumy nedostanete. Byly by na Zemi v nebezpečí zneužití. Stejně jako vaši inspektoři... Jeden Lavarédé nám stačil. Měli bychom vám je vrátit pěkně z výšky - na každé město jednu, abyste přestali tvrdit, že to nic závažného nebylo! Ale - škoda slov.«

Podíval se na mě zle, ale jen naprázdno polkl.

»A těch sto osmdesát tři mužů, co tam ještě máte?« vzpomněl si náhle.

»Lituji, pane,« zavrtěl jsem hlavou. »Prokázanou účast na neúspěšné agresi necháváme na vás, ale vraždy tefirů patří pod jurisdikci soudů světa Firhoi. Vydáme vám je, až si odpykají trest podle zákonů jejich světa.«

»To je... to je neslýchané! Nepřípustné! Jaký trest by to měl být?« mračil se soudce.

»Nevím, pane,« pokrčil jsem rameny. »Mohu vás uklidnit, tefirové nemají trest smrti a cizincům možná něco sleví, ale řekl bych - méně než pět set let v Pekle to nebude.«

»To nemyslíte vážně, pane?« podíval se na mě vyděšeně.

»Podle toho, že jsem tam osobně pomáhal obnovovat vězení pro hříšníky, asi na tom něco bude,« pokrčil jsem rameny.

Vrátil jsem boeing do Nového Berlína - přeletěli jsme to přes Bykyle, takže si piloti užili přeletu nad neznámou planetou. Věděli předem kudy poletíme a těšili se na to jako kluci. Měli štěstí - cesta nad Bykyle byla stejně dlouhá jako z Washingtonu do Nového Berlína, až na to, že přetínala dvě menší pevniny. Na souřadnicích Nového Berlína jsem se s nimi rozloučil a prohodil je zpátky. Sám jsem zamířil na Ribge. Járova parta se dvěma ukořistěnými výsadkovými boeingsy už na mě čekala.

»Naložíme všechny najednou, ne?« navrhoval Jára.

»Letadla budou strašně přetížená,« nezdálo se mi.

»Vozil bych je i po stovkách,« ujišťoval mě Jára. »Na pohodlí bych u nich nehleděl ani trochu. Jsou to přece vojáci a navíc pěkní drsníci.«

Naložili jsme všechny bez problémů. Major Applegate se sice pozastavil nad tím, že máme letadlo s příliš malou kapacitou, ale ujistil jsem ho, že jsem veliký airbus už vrátil. Netušil, že mi patřil.

Zdeněk a Rost'a řídili výsadkové boeings, já vimaan. Pevnost Myeor ležela osm set kilometrů od tábora na Ribge a přeletěli jsme to zde, abychom se v radioaktivitě Gehenny zdržovali co nejméně.

Nejprve jsem se nad pevností vynořil s vimaanem, dálkově otevřel hangár a pak přivolal Zdeňka s Rost'ou. Přistáli jsme společně na přistávací plošině - byla právě tak velká, aby se na ni letadla vešla. Vimaanů by se tam vešlo víc, ale boeingsy byly větší.

»Vystupte si,« pobízel Zdeněk pasažéry, když se otvor v ochranném poli za námi uzavřel.

»Proč máme vystupovat?« ohradil se major Applegate. »Tady nejsme na Zemi!«

»Správný postřeh,« přikývl Zdeněk. »Přijdete na řadu později, teď jsme vás jen přemístili jinam. Nemáme čas se vámi zabývat a na Ribge ohrožujete naše přátele.«

»Kde vlastně jsme?« protestoval Applegate.

»V jednom tefirském zařízení, jmenuje se Myeor,« informoval jsem ho neurčitě, zatímco jsem otevíral vchod do rudě osvětlené chodby. »Nedávno patřilo kmeni Árijů. Tady si počkáte na soud.«

»To jsme - na Firhoi?« zajímal se jeden z vojáků.

»Ne,« odpověděl jsem pravdivě, ale příliš lakonicky, než aby byl z toho moudrý. Mezitím jsme všichni prošli do chodby a dveře do hangáru se samočinně uzavřely.

»Máme nárok na soud ve Spojených státech!« vybuchl nesouhlasně major Applegate.

»Soudy ve Spojených státech nestačí pracovat,« ujistil ho Zdeněk. »Bylo vás mnoho.«

»Proč jste nás dali na konec?« štětil se major.

»Kapitáni opouštějí loď poslední. Ale hlavně, ti ostatní toho nemají na svědomí tolik,« pospíšil jsem si s vysvětlením. »Řekl jsem vám snad, že vás chápu všechny jako vrahy, ne?«

»To snad bude věcí amerických soudů!« protestoval.

Napadlo mě, že jim ani krutá pravda neuškodí.

»Americké soudy musí nejprve dokázat, že jim jde o spravedlnost,« pokrčil jsem rameny. »Máte na krku mnohonásobné vraždy, ostatní toho tolik spáchat nestihli. Nemůžeme to ale nechat na libovůli zaujatých soudů.«

»Americké soudy nejsou zaujaté!« vybuchl Applegate.

»Tomu přece nemůžete věřit ani vy, pane majore,« řekl jsem prostoduše. »Kdybyste na té výpravě byli pod hlavičkou armády Spojených států, měli byste nárok na statut zajatců se všemi uznávanými právy a po uzavření příměří bychom vás museli vrátit. Vlast se vás ale zřekla, aby nemusela přiznat organizování té špinavé akce. Jste proto teroristé, máte nárok na soud, ale také na trest. Bohužel, vybírat si nemůžete a nebudete. Měli vás na to včas upozornit.«

Každého vojáka jsem osobně uvedl ke dveřím ubikace a otiskl jeho ruku na nouzový panel otevírání dveří. Zajatci by si bez mgýčen nedokázali otevřít dveře na dálku, ale nouzový panel byl pro tento účel jako stvořený. Každého zde měly poslechnout jen jeho dveře.

»Máte-li zavazadla, můžete si je vybalit,« řekl jsem netečně. »Já vím, to byl jen pokus o vtip, když žádná nemáte. Školení o vaší ubytovně dostanete později, počkejte zatím uvnitř.«

Prošel jsem posledními dveřmi a zavřel je. Sjel jsem rychle výtahem do řídicího centra pevnosti. Tady byl přehled o všem, co se v pevnosti šustlo, ale sem se žádný zajatec v životě nepodívá. Přesně jak jsem očekával, všichni se vrhli na zkoumání svých kajut.

Zapnul jsem si v klidu interkom, k nerozeznání podobný těm, jakými jsem svolávala výsadkářky. Předě mnou vyvstal metrový obraz, rozdělený na čtyřicet menších, takže jsem viděl všech osmatřicet zajatců. Oni naopak viděli mě - zatím nic víc. Neuměli si obrazovky přepínat, ostatně jsem je přepnul k sobě, ale cokoliv řekli, slyšel jsem nejen já, ale všichni - jako by tu bylo otevřené okno a ne čtyři kilometry vzdálenosti. Až se s tím naučí zacházet, budou se moci pomocí obrazovek navštěvovat, bude to pro ně zpestření jejich vězení.

»Hovořím k vám z velínu pevnosti,« oslovil jsem je. »Abyste netrpěli nedostatkem jídla a vody, máte tu stejně jako na Ribge miniteleporty. Každý jej máte v chodbičce, ano, ta velká bedna podobná automatu na Coca-colu. Má ale jinou funkci. Nevydává uložené zboží, ale přepravuje je z centrálního skladu. Ve vašich ubikacích jsou miniteleporty přeprogramované na angličtinu a poslechnou vás, když jim dáte rozumný požadavek. Stejně jako na Ribge tam máte proto knížečku klíčových slov.«

»Co s ní?« vykřikl na mě jeden voják.

»Můžete si to vyzkoušet,« ujistil jsem je. »Chcete se napít? Nic jednoduššího. Najděte klíčová slova

nápojů - *vodu, drink, kávu* - jedno zřetelně vyslovte a přidejte klíčové slovo: *prosím*. Tím získáte požadovaný nápoj. Ovšemže nemůžete očekávat, že kromě čisté vody některý poznáte, Coca-colu tady nevedeme a káva nepochází z kávovníku. Veškeré potraviny jsou mimozemské, ale naši chlapci se snažili najít ke každé položce nejbližší anglický název. V seznamu proto najdete i jídla nazývaná *pečené hadí ocásky*, nebo *smažené mouchy*. Nejde o skutečné ocásky z hadů ani o hmyz - jen to tak vypadá. Komu to vadí, může si před požadavek přidat klíčové slovo *mixované*, pak dostane homogenizovanou kaši, ale nepoužívejte to často, zakrněly by vám žvýkací svaly.«

»A o takový hnus máme ještě prosit?« ušklíbl se major Applegate.

»Je to klíčové slovo,« přikývl jsem. »Znamená potvrzení objednávky. Konverzaci s automaty asi v tefirštině nezvládnete, proto jsme je narychlo přeprogramovali, aby se chytaly klíčových slov. Naučí vás to aspoň zdvořilosti.«

»Vždyť to přišerně smrdí!« vybuchl poručík Frank Norman. »To máme žrát takové svinstvo?«

»Jídlo, které jste dostávali na Ribge, se složením nelišilo,« ujistil jsem ho. »Mělo jinou strukturu, takže připomínalo hamburgery, saláty nebo kaše, ovšem jen díky dodatečné úpravě, na kterou tady nemáme ani čas, ani ochotné nadšence. To se týká i zápachu. Miniteleporty mohou být zatuchlé, pět set let je nikdo nepoužíval, ale to snad časem zmizí.«

»Hnus!« ozývali se i další, ale nenechal jsem se tím ovlivnit.

»Dalším zařízením je anihilátor,« pokračoval jsem. »Vzhled má mezi záchodovou mísou a košem na odpadky a dobře to vystihuje funkci. Cokoli tam vhodíte, zmizí. Na sprchový kout jistě přijdete sami a posilovnu také dokážete využít podle vlastní fantasmie.«

»Kam jste nás to zavezli? Kde, u všech čertů, jsme?« vykřikl rozzlobeně major Applegate.

»Vystihl jste to velice přesně, majore,« uznal jsem. »Jste opravdu u všech čertů. Tento svět se jmenuje Gehenna a je to pravé, skutečné Peklo našich praotců. Možná to tu není takové, jak jste si Peklo představovali, ale nejste v té nejtěžší části. Kotle s vařícím olejem jsou asi o pět set pater níž, ale bát se jich nemusíte, tam se nedostanete. Zabydlete se tu dobře, budete tu možná dlouho! Jak? To teď záleží na vašich, amerických soudech. Budou-li spravedlivé, dostanete se před ně. V opačném případě seženeme soudy nestrannější.«

Pak jsem vypnul interkom, abych nemusel poslouchat jejich protesty...

Predátoři

V pevnosti Myeor jsem se dal vystřídat dvojicí našich prvních dozorců a odletěl na Bykyle, kam začali členové Járovy party stěhovat domy z dočasného městečka pro zajatce na Ribge. Nové město založili na pobřeží pevniny, kam by se Čechy při *velkém stěhování* dostaly, nedaleko Děčina. O jeho jméno jsme vedli spor. Proti navrhovanému jménu *Nová Praha* jsem se tvrdě postavil - nemám rád jména začínající na *Nový*, ať už později svůj vzor významem převýší, nebo beznadějně zapadnou. Jára nakonec navrhl tefirské jméno Kogucu, česky Důvěra. To mi vyhovovalo víc, i když jsem žertem tvrdil, že mi to zní příliš japonsky.

Jako první mě střídali Zdeněk s Janou. Služba dozorců nebyla těžká. Měli vězně na obrazovce jako na dlani. Zvukové kanály měli přepnuté, aby slyšeli zvuky ze všech ubikací, aniž by se vězňové slyšeli navzájem. Obrazovky je informovaly o všem - nedělo se tu ale nic, pevnost Myeor byla až na ubikace zajatců prázdná.

Zapojil jsem se do stěhování domků, ale Járově partě to šlo i beze mne. Monika s Marií létaly mezi světy ve vimaanech, Jára s Ivankou jim na Ribge pod letadla zavěšovali domky a Rost'a s Pavlem je usazovali na základy na Bykyle, předem připravené změkčovačem kamení. Šlo jim to od ruky tak dobře, že jsem se mezi ně prostě nevešel. Přelet Ribge-Bykyle byl otázkou minuty, Renáta s Monikou i tak většinu času čekaly, až domek ti na Ribge zavěsí a na Bykyle ustaví. Jen bych se jim pletl.

K večeru stěhování skončilo. Připravil jsem všem večeri ze zásob, původně určených pro zajatce - ti je už potřebovat nebudou.

»Měli jsme je tam dát dávno, byl by od nich pokoj,« odfrkla si Monika. »Příště se ani nemusíme zdržovat a můžeme je dodávat rovnou do Pekla.«

»Jsi hezky nabroušená,« krotil jsem ji.

»Mám proč!« odpálila mě. »Místo abychom se věnovali novým světům, staráme se o zajatce. Ostatně - mám podezření, že jim je v Pekle lépe než tady.«

»Nebral bych to doslova,« potřásl jsem hlavou. »Je to pro ně horší. Vědí, že jsou v pekle jako vrahové a především - nevědí, jak to s nimi nakonec dopadne.«

»A nejsou to snad vrahouni?« opáčila klidně Ivanka.

»Jsou, ale peklo je horší než pobyt tady,« vzdychl jsem si. »Vezmeme sem Schmidkeho. Je to můj dávný nepřítel a od jisté doby přítel. Slíbil mi pár soudců, abychom si vystačili.«

»Naučíme se to a budeme dělat soudce sami,« navrhl bezelstně Pavel.

»To není vhodné řešení,« odmítl jsem ho. »Nemůžeme dělat všechno najednou. Soudce musí být profesionální promovaný právník. Zvládli bychom to brzy i bez nich, ale naše rozsudky by byly napadnutelné. Tihle budou mít na to diplom.«

»Jak myslíš, tati,« ozval se Jára. »Uvědom si ale, že soudci a vyšetřovatelé budou mít na Bykyle velikou moc. Neměli bychom ji svěřovat cizím. Neměli bychom sem brát lidi, za jaké nemůžeme ručit.«

»Každého nám prověří některý tefirský vyšetřovatel, například Kokabeel.«

»Budiž, ale i tak...«

»Máte snad jiné kandidáty na soudce?« otázal jsem se jich raději přímo.

»To zrovna ne...« odušil zaraženě Jára. »Žádné kamarády té profese na Zemi nemáme.«

»Pak to nechte být, já právníky mám. Nerozhoduje, že to nebudou Češi. Tefírové vám také nevadili. Budou-li soudit spravedlivě, nebudou mít pravomoc nad nevinnými. Jen povinnost potrestat spravedlivě grázly - a tu jim rád nechám.«

Ráno Rost'a a Monika odletěli vystřídat Zdeňka s Janou. Ti se k nám brzy přidali. Když slyšeli, že se chceme pokusit o navázání kontaktů s další Zemí, přístupnou ze Země přes Měsíc, zmocnilo se jich stejné nadšení jako nás.

»Tefírové nám dodali nové vimaany,« informoval jsem je. »S dřívějšími jich máme pět. Tvrдили, že jejich štíty jsou stejně spolehlivé jako originály Árjů a zbraně také.«

»Kolik jich mají oni?« zarazil se Pavel.

»Momentálně šest, ale když mají vzor, není pro ně problém vyrobit jich tisíce,« ujistil jsem ho. »S průzkumem dalších světů nám ale pomáhat nebudou. Poradní síň Firhoi rozhodla, že se tefírové věnují přípravě osídlení Ydlecege. Musí tam především demontovat pasti, stejně jako na Vorgyle.«

»A co Ribge?« zajímala se hned Jana.

»Rozhodli jsme se pro Bykyle, Ribge je volná,« odušil jsem s úsměvem. »Může se hodit dalším bytostem. Kopffüsslerové z Xijtry chtějí osídlit Wuduhi, zdá se jim nejvhodnější, zbývají Ciropegy, Cifuri a Pegsda.«

»Proč chtějí tu nešťastnou Třináctku?« zděsil se Pavel.

»Pro ně to číslo nešťastné není a ten svět se jim zdá být přijatelný,« ujistil jsem ho. »Hlavonožci bývali vodní tvorové, nezapomeň na to. Zemětřesení jim prý nevádí, už jsem je na to upozorňoval.«

»No dobře - tím lépe,« slevil Pavel ze svého zděšení.

»I tak ještě zbývá pár volných světů,« podotkla Ivana.

»Nevíme, kdo jiný o ně projeví zájem, my je teď nepotřebujeme. Vraťme se raději k průzkumu,« zkusil jsem obrátit debatu jiným směrem. »Myslím, že začneme na nové Zemi s výzkumnými lety - asi ji pracovně nazveme X-Země, jako jsme kdysi nazývali Xijtru Q-Zemí. Skutečné jméno dostane podle toho, jak jí říkají místní obyvatelé.«

»Jakou metodu zvolíme? *Jirka* nebo *Jára*?« zeptala se přímo k věci Jana a hned dodala: »Myslím, jestli se pokusíme k těm bytostem přiblížit z dálky pomocí letadla, nebo zblízka, jako to dělal Jára na Varvei. Járova metoda dopadla lépe - nebudí takový rozruch.«

»Možná je lepší pro nás, ale k místním obyvatelům vlídná není,« připomněl jsem. »Vpadnout do jejich světa jako vichřice a zajmout nějakého nešťastníka, to znamená způsobit mu těžký šok. Jára měl k takovému jednání důvod, zabili mu zbytečně bratra, ale my takový důvod nemáme.«

»To jako máme čekat, až někoho z nás zabijí?« vybuchl nepřívětivě Pavel.

»Proč to vidíš hned černě?« nesouhlasil jsem. »Tefirové očekávali na Firhoi invazi svých krutých krajanů, celá staletí se připravovali na boj a zabíjení, proto došlo k tomu incidentu s námi. Na X-Zemi o tefirech nic nevědí, nečekají žádný útok, měli by být přístupnější mírovému jednání, nemyslíte?«

»Kéž by!« povzdychl si Pavel.

»Táta má pravdu,« zastal se mě Jára. »Nemusíme hned myslet na nejhorší - mohli bychom dělat stejnou chybu jako tefirové. Ale i tak uvažuji, zda nebude lepší poslat tam jako první vlašťovku bezpilotní letoun.«

»To není špatný nápad,« souhlasil jsem. »Nemusíme se tím zdržovat, prostě tam pošleme kořistní boeing s pevně nastaveným autopilotem. Do vzduchu ho dostaneme rádiem a stejnou cestou si ho pak vyzvedneme.«

»Co tam bude dělat?« chtěla vědět Ivanka.

»Nic,« ujistil jsem ji. »Autopilot nastavíme na pomalý vodorovný let. Poletí tak dlouho, než si ho obyvatelé všimnou. Nebude-li jejich reakce destruktivní, nahradíme bezpilotní stroj pilotovaným a začneme navazovat kontakty.«

Opatřit výsadkový boeing nebylo obtížné, na Ribge jich bylo dost. Nastavit autopilot byla otázka minuty a přepravit na Zem také. Jako výchozí místo jsme si na Zemi zvolili Saharu. Přemístili jsme tam boeing z Ribge a sami jsme se sešli v pevnosti pod Chotěboří.

»Jedeme?« vyzval jsem všechny účastníky experimentu. Byla tu prakticky celá pozemská komunita z paralelního světa, kromě Pavla a Renáty, kteří sloužili jako dozorcí v pevnosti Myeor.

»Do toho!« odpověděl Jára.

Prázdný boeing plavně vzletěl a pak pokračoval ve vodorovném letu nad písečnými dunami. Výšku letu Jára nastavil na dva kilometry - abychom stačili prázdný stroj vrátit na Zem, kdyby hrozila srážka s nějakým pohořím.

»Járo - jsi připraven?«

»Připraven.«

»Pošli ho tam!«

Kolem letícího boeingu blikl modrý ovál - a letoun se ztratil. Současně jsem zapnul druhou propust, menší, ale energeticky náročnější. Objímala objektiv kamery, umístěné v naší pevnosti. Očím obyvatel X-Země by se jevila jen jako modravé světélko, sledující s výškovou převahou tří set metrů pomalu letící boeing, shora pomalovaný maskovacími skvrnami. Pod ním na X-Zemi už nebyla saharská rovina, ale zelená zvlněná pahorkatina. Byli jsme blíž k terénu než na Sahaře, ale výška letu by stačila.

Náhle jsem zpozoroval, že se boeing propadl dolů. Jeho autopilot zřejmě selhal, letoun se naklonil

a začal padat.

»Zachytím ho!« vykřikl Jára.

Bohužel byl rychlejší než já. Nestihl jsem zrušit propust s kamerou, Jára svou zapnul o okamžik dřív. *Aforxita* vesmírů nedovolí současně otevřít mezi stejnými světy dvě propusti, přetížený generátor Járový propusti vyhodil na Měsíci pojistky. Automat je nahodil, ale stálo nás to další zlomek vteřiny. Vzhledem k tomu, že jsem propust s kamerou zrušil, neviděli jsme co se děje a když Jára otevřel svou, bylo pozdě.

Boeing narazil do skalnatého vršku, pokrytého stromovitými rostlinami. Okamžitě explodovalo palivo a vrak zachvátily plameny.

»A jsme tam, kde jsme už jednou byli,« povzdychl si Jára.

Nepotřebnou propust samozřejmě ihned vypnul a teď tu seděl jako všichni - udiveně a také trochu nešťastně.

»Varianta *Jirka* se opět neosvědčila,« komentovala to skoro spokojeně za naprostého ticha Jana. Došlo na její slova, ale když jsem si v havarovaném letadle představil pilota, přejel mi mráz po zádech.

»Jak je to možný?« vzdychl jsem si. »Nejsou tam přece tefirové, ale jiné bytosti. Proč se všichni mimozemšťané chovají, jakoby ze všech stran očekávali invazi?«

»To se v této chvíli nedozvíme,« odušila Ivanka.

»Zřejmě nastoupí varianta *Jára*,« pokrčila rameny Jana. »Navrhla bych ale lépe to promyslet. Jára jednal na Varveji zbrkle a vyšlo mu to jen náhodou.«

»Jak to myslíš?« podíval se na ni Jára zamračeně.

»Jak to říkám,« odvětila Jana. »Představ si to obráceně, že by chtěl někdo stejným způsobem zajmout tebe. Také by tě chtěl dostat živého a pokusil by se tě omráčit. Kdyby se mu to ale první ranou nepodařilo, vzpamatoval by ses - a oplatil bys mu to qurem.«

»Já bych se dokázal ovládnout,« zavrčel Jára.

»Ty - možná,« připustila. »Ale být na tvém místě někdo jiný, dopadlo by to jinak. Chci tím jen říci, kdyby ty bytosti z X-Země měly něco, co neznáme, něco dostatečně smrtícího...«

»Máš pravdu,« připustil jsem. »Budeme si to muset promyslet. Bezhlavé jednání nám nemusí vždycky projít.«

»Dobrá, uvažujme,« souhlasil Jára. »Navrhuji prohlédnout si je co nejlépe kamerami. Buďto skrz propust, nebo instalovat pár videokamer do jejich světa. Kamera v propusti je pro celkový přehled výhodnější, ale k detailním záběrům se musíme k těm bytostem dostat blíž a modrého kruhu by si mohly všimnout. Má někdo jiný návrh?«

Jiný návrh nebyl a Jára se nabídl nakoupit kamery. Byl to pro něho a Ivanku výlet na Zem. My ostatní jsme tady promýšleli, jak dál. Začali jsme s kamerou v propusti, tu jsme mohli spustit hned. Umístili jsme ji na odlehlejší místě, kde by modravé svítící kolečko, vznášející se těsně nad zemí, uniklo pozornosti. Postupovali jsme blíž k předpokládaným sídlům zdejších obyvatel - až jsme je spatřili.

Kamera se nacházela v koruně rozložitého stromu a zabírala cestu, vinoucí se od lesa k nízkým vrškům. Dalo se čekat, že si jí nikdo nevšimne.

Bytosti byly oblečené do hnědého obleku, alespoň to tak z dálky vypadalo. Na dálku neměly znát končetiny, byla to jen taková pochodující vajíčka. Co na nich zaujalo, byly obrovské oči - či spíše světlejší miskovité útvary kolem nich, takže se ze všeho nejvíce podobaly krácejícím sovičkám.

»Vypadají docela mile,« řekla polohlasem Jana. »Jako plyšové hračky.«

»Tihle plyšácci nám právě sundali boeing,« vrátil ji Zdeněk rychle do reality. »Nevíme co ještě dovedou, ani jaké mají zbraně, ale přátelsky se nechovají.«

»Ani nevypadají jako ozbrojení,« zastávala se jich umíněně Jana. »Pokud nemají quro nebo něco tomu podobného...«

»Co kdybychom je *seškrábli* propustí i s okolní hlínou?« uvažoval jsem. »Ocitli by se na Sahaře, kde by nikomu nemohli škodit. Je tam jen písek. Mohli bychom se k nim přiblížit a kontaktovat je. Mimo své domácí prostředí snad nebudou nebezpeční.«

»V každém případě hlasuji pro zkoušku, jak se budou chovat ke zvířatům,« navrhl Zdeněk. »Poslal bych jim tam pár krotkých zvířat z Bykyle. Ta jim jistě neublíží, zato uvidíme, jak se k nim budou chovat oni.«

»Můžeme to zkusit,« souhlasil jsem.

Vyhlednout si vhodné cílové místo a dopravit tam dva veliké, ale neškodné pabizony z Bykyle, byla věc okamžiku. Pabizoni se v nezvyklém prostředí zarazili, ale pak se klidně pustili do listí keříků, které jsme s nimi na Saharu dopravili i s kusem bykylské prerie. Zvířata neměla na Bykyle nepřátele, proto se ani nenaučila strachu, ani sama na nikoho neútočila.

Netrpělivě jsme čekali, až do kritického místa dokráčejí naše vyhlédnuté *sůvičky*. Jakmile se tam ocitly, opatrně jsme je jediným hrábnutím konvertovali na Saharu. Vzápětí jsme je už napjatě sledovali kamerou, visící sotva sto metrů nad nimi.

Sůvičky se pochopitelně překvapením zastavily. Brzy se ale vzpamatovaly a rychle se kolem sebe rozhlížely. Těžko mohly přehlédnout, že se jejich okolí znenadání změnilo. Kolem nich byl jen písek a pabizoni - Sahara umí být až nepředstavitelně pustá. Zdálo se, že je to příliš nevyvedlo z míry. Obrátily se bez náznaku bázně ke zvířatům, zvolna k nim přistoupily a chvíli na ně mluvily - či spíše, vydávaly nějaké zvuky. Zvířata jim ovšem nerozuměla a klidně se pásala dál. Sůvičky to vzdaly a opět se začaly rozhlížet. Očividně hledaly, kdo je sem tak náhle přenesl. O nás nemohly mít ani tušení, ale jistě pochopily, že pabizoni tuhle záhadu nezpůsobili.

»Zdá se, že nejsou tak nebezpečné,« pokusil jsem se zhodnotit situaci.

»Myslíš - vyslat k nim delegaci?« ubezpečovala se Jana.

»Skočím na Xijtru do Nového Pruska na jejich souřadnice,« navrhl jsem. »Vy mě hodíte k nim.«

»Zas už ty?« protáhl obličej Jára.

»Tři světy jste objevovali beze mne,« vyčetl jsem mu.

»Ale neobydlené,« přidal protiargument Jára.

»Nezdržujte,« mávl jsem rukou. »Raději sledujte, ať se konvertor Xijtry stačí vzpamatovat!«

Nadskočil jsem a prohodil sám sebe modravým kruhem. Rázem jsem se ocitl v lese Nového Pruska. Kromě obrovských stromů tu bylo pusto. Dychtivě jsem nasál známou vůni, ale nestačil jsem se rozhlédnout, další modré kolo mě hodilo mezi písečné duny pět metrů od překvapených sůviček.

Na rozdíl od nich jsem musel vyrovnávat rovnováhu. Xijtra má od Země odlišnou rychlost otáčení, ale předem jsem věděl, jak to bude silné a ze kterého směru, nezaskočilo mě to ani v nejmenším.

Teprve teď jsem si mohl ty bytosti prohlédnout zblízka.

Nebyly vysoké, sahaly mi po ramena. To, co jsme prve považovali za hnědý oděv, byla jejich vlastní kudrnatá srst - oděv nenosily ani nepotřebovaly. Nejnápadnější na nich byly oči - přesněji soví bělavé trychtýře kolem očíček. Kromě očí nic v obličejí neměly, ani stopu úst, nosu, zobáku a čehokoliv. Hlava jim plynule přecházela v tělo, ruce chyběly, jen dole bylo cosi podobného sloním nohám.

»Vítejte na Zemi!« oslovil jsem je co nejklidnějším hlasem. Česky. Šlo mi o zvuk sám, ne o smysl slov. Nechtěl jsem je poplašit, usmíval jsem se přitom na ně - ale úsměv mi na rtech okamžitě ztuhl.

»To už jste zapomněli, co jsme vám slíbily, když porušíte dohody?« zasyčely na mě nevraživě. »Dobře víte, že si vás tady nepřejeme!«

To - to se mi snad jen zdálo!

Já jim rozuměl! Každému slovu!

Ačkoliv se jejich obličejů vůbec nepohnuly, promluvily na mě - jasně artikulovanou tefirštinou. Znamenalo to, že už musely mít za sebou kontakt s tefiry. Firhoi je odsud daleko, takže se musely setkat - s některým z mnoha kmenů Gehenny.

Co to ale tvrdily? O jakých dohodách byla řeč?

»Asi si nás s někým mýlíte,« odtušil jsem rovněž tefirštinou, jakmile jsem se trochu vzpamatoval.

»Nelžete!« dívaly se na mě přísně. »Pamatujeme si vás moc dobře.«

Ne, nehýbaly ústy. Snad je ani neměly. Zvuk jejich řeči zdánlivě vycházel z mezery mezi nimi. Nedokázal jsem ani rozeznat, která z nich vlastně mluví, spíš se mi zdálo, že mluví obě najednou.

»Zřejmě jste se setkaly s tefiry,« odporoval jsem jim. »My se jim podobáme, ovládáme jejich řeč, ale jsme jiní. Nepocházíme z Gehenny, jsme z jiného světa.«

»Gehennu známe, je to svět jen jeden stupeň od *měsíční vazby*,« odtušily. »Uděláte nejlépe, když se tam rychle vrátíte.«

»Gehenna není náš svět. Je zničená, mrtvá a nevhodná k životu.«

»Před tím jsme vás varovaly,« odsekly sůvičky. »Měli jste se vzpamatovat včas, když to ještě šlo.«

»Mohly jste varovat tefiry, ne nás,« opravil jsem je klidně. »My jsme u vás nikdy nebyli, podařilo se

nám to dnes poprvé. Snažíme se vycházet v dobrém se všemi myslícími tvory na různých světech. Proto jsme navštívili i vás.«

»Na kolik světů jste se už vloupali?« zeptaly se mě. Ne zrovna zdvořile.

»Objevili jsme jich šestnáct,« odušil jsem. »Na čtyři další máme přístup nepřímo. Jste nám teď nejbližší, proto vás chceme také navštívit.«

»Aha,« odušily. »Takže jste objevili *základní prstenec* a nejbližší *měsíční vazby*. Je tomu tak?«

»Skoro tak jsme to nazvali i my,« připustil jsem. »Dosud jsme se spřátelili s rozumnými bytostmi všech objevených světů. Máme zájem o dobré vztahy se všemi, kdo o to budou stát.«

»My o vás už dávno nestojíme,« odsekly sůvičky. »Dohodli jsme se snad, že nás necháte na pokoji a přestanete náš svět infiltrovat - my k vám také nelezeme.«

»To jste nedohodly s námi,« ujistil jsem je. »O žádné dohodě nevíme. Mohli bychom s vámi ale uzavřít dohody nové. Můžeme vás nechat na pokoji, i když spolupráci civilizací považujeme za výhodnější než izolaci.«

»Porušili jste dohody už tím, že jste se u nás opět objevili,« trvala na svém sůvička. »Zasluhujete si pořádný trest!«

»Nemohli jsme porušit dohody, které jsme neuzavřeli,« nedal jsem se zviklat. »Nechceme ale vyvolávat neshody. Budete-li trvat na klidu, máte jej mít. Máme jiné cesty, možností přístupu je víc. Chceme navazovat přátelské kontakty k prospěchu obou stran.«

»Většinou tomu bývá tak, že vyspělejší druhy začnou ty ostatní ohrožovat,« odušila přezíravě. »Symetrie vesmírů dovoluje přístup na mnoho světů. Mohly bychom vás ušetřit objevování objeveného, ale nepokoušejte se pronikat k nám, my si žádné kontakty nepřejeme.«

»Nebude to tím, že jste se dosud setkávaly jen s tefiry z Gehenny?« sklouzl jsem též do sarkasmu. »Ti měli skutečně nejhorší mravy ze všech rozumných tvorů, které známe.«

»Pokud to nejste vy sami,« opáčily.

»Podezíravost žádnou dohodu neuspíší,« odušil jsem. »Také bychom měli pádný důvod podezírat vás. Poslali jsme do vašeho světa k mapování povrchu a k zjišťování podmínek života stroj. Havaroval a obávali jsme se, že ta havárie byla způsobena vámi - a navíc úmyslně.«

»To souhlasí, zničily jsme jej,« přiznaly sovičky aniž by projevily náznak lítosti. »Slíbily jsme vám zkázu, když k nám jen nahlédnete. Špionů není škoda.«

»Chápeme důvod vaší nedůvěry k tefírům, ale teď jste se projevily jako oni,« vyčetl jsem jim. »Vaše nepřátelství se nemělo vztahovat na nás, my jsme si je nezasloužili.«

»Nezvaní vetřelci musí vždycky počítat se spravedlivým trestem,« odušily.

»Až nás tedy na návštěvu pozvete, bude to v pořádku?«

»Nikdy vás nepozveme,« odsekly sůvičky. »Vraťte nás do našeho světa a nezkoušejte k nám pronikat, to je naše poslední slovo. Jinak počítejte s tvrdou odplatou.«

»Odplatou - za co? Nepočítáme zvědavost za takovou vinu, aby zasluhovala trest. Chceme vaši vůli respektovat, ale nepovažujeme ji za rozumnou.«

»Vaše mínění nás nezajímá,« odsekly. »Raději rychle zapomeňte, že náš svět existuje. Ti před vámi nás respektovat nechtěli, ale brzy pochopili, jak těžké tresty je za jejich zvědavost stihnou. Dvacet tisíc let nám pak dali pokoj.«

»Takže konečně připouštíte, že jsme jiní,« kvitoval jsem spokojeně. »Ne že by mi na tom záleželo, ale - víte aspoň, se kterými tefiry jste uzavřely vaši dohodu? Na Gehenně bývalo tefirských kmenů mnoho, některé jsme ještě poznali, jiné vyhynuly dávno předtím, než jsme se s nimi setkali.«

»Jste jedni jako druzí - jako všichni,« odušily sůvičky. »Do našeho světa se dostali Jejunové, ale chovali se tak nepřátelsky, že jsme je musely zničit. Přišli znovu, bylo to ještě horší. Nechali jsme tedy některé naživu, ale upravily je, aby se vrátili domů a vlastními nástroji zkázu zničili doupě odkud přišli. Další už se neobjevili, jistě dobře pochopili, že to myslíme vážně.«

»Před dvaceti tisíci lety byli Jejunové vyvražděni,« řekl jsem zaraženě. »Árjové to celé tisíce let označovali za věrolomné porušení příměří Baaly, ale jak se zdá, Baalové za to nemohli. Nechci tvrdit, že Jejunové byli lepší než jiné kmeny Gehenny, ale - nejspíš jen oni objevili měsíční vazby i cestu do vašeho světa. Ostatní kmeny je neznaly a proto se u vás později nikdo další neobjevil.«

»Ať je to jak chce, vy jste dohody opět porušili! To také zasluhuje trest!«

»Poslyšte, jaképak dohody?« odmítl jsem jejich nařčení. »Vždyť jste právě přiznaly, že žádné dohody neexistovaly. S Jequny jste se nedomlouvaly, prostě jste je vyvraždily, to je něco úplně jiného! Naštěstí nemáme zájem oživovat staré konflikty a chceme vás respektovat. Řekněte nám, do kterých vesmírů nemáme vstupovat, vyhneme se jim.«

»Vraťte nás ihned domů, nebo uvidíte, co se stane!« ječely na mě - už hodně nepřátelským tónem. »Držte se světů které jste objevili, dál se nepouštějte, jinak našemu trestu neuniknete!«

»Nemáte právo zakazovat nám vstup na světy, které vám nepatří,« odmítl jsem je. »A nemluvte pořád jen o trestech! My vás také nechceme trestat za vyvraždění Jequnů.«

»Na to nemáte ani právo, ani možnosti!« zasyčely na mě naježeně sůvičky.

Současně jsem pocítil náhlou slabost. Aniž bych chtěl, také jsem se podvědomě naježil, ale mělo to okamžitý účinek. Slabost okamžitě zmizela, zato sůvičky se zakymácely a než jsem mohl zareagovat, ztěžka se svalily přímo na obličej. Zamrazilo mě, ale otrásl jsem se a opět se ovládl. Také sůvičky se rychle vzpamatovaly a vztyčily - jako dětské hračky Vaňka Vstaňka.

»To byl psychický útok!« vyvrískly na mě.

»Ano, všiml jsem si. Nebylo to od vás jemné!« odmítl jsem je zamračeně.

Samozřejmě jsem pochopil, že proti mně něco použily. Nevěděl jsem co to bylo, ale ta podivná slabost nepřišla sama od sebe. Napadlo mě, že asi jen své větší psychické odolnosti vděčím za to, že jsem při smyslech. Naštěstí se quro ukázalo dostatečnou protizbraní.

»Přestaňte proti mně používat své útočné prostředky, nebo se neomezím na pasivní obranu! Varoval jsem vás včas! Jsme jiní než tefirové, které jste poznaly,« ujistil jsem je.

Sůvičky to očividně zarazilo.

»Čím silnější protivník, tím větší důvod k jeho zničení!« zasyčely, ale nic víc nepodnikaly.

»To platí jen pro ty slabé,« odsekl jsem. »Silní se zničení nebojí a nikoho likvidovat nepotřebují. Jak se zdá, zničily jste kdysi psychickým úderem Jequny, možná i jejich vlastními zbraněmi. Toho se nebojíme. Sežehly jste naše průzkumné letadlo - budiž, nečekali jsme to a nechránili jsme je. Nebudeme vás trestat, jak o tom stále mluvíte vy, nebudeme k vám posílat další letadla, ale musím vás na něco upozornit. Vašimi nejbližšími sousedy jsou naše nejslabší světy. Mohli byste na ně úspěšně zaútočit, ale musím vás varovat. Nechceme vás preventivně vyvraždovat, ale při napadení se budeme bránit.«

»Nemáte ponětí o naší síle!« pokusily se mě zastrašit. »Můžeme vás náhle sežehnout na mnoha světech současně!«

»Nevylučujeme, že byste některé zničit mohly,« připustil jsem. »Sousedí s vámi jen naše nejslabší. Všechny naráz nás ale nevyhubíte a my také máme prostředky odplaty. Určitě bude lepší pro obě strany vycházet spolu po dobrém.«

»To se ještě uvidí!« odsekly významně. »Vrátíte nás do našeho světa?«

»Vrátíme,« přikývl jsem. »Nemáme zájem zadržovat vás tady násilím, ale nevykládejte si to jako slabost - nebojíme se vás.«

»Ani nevíte, *koho* se nebojíte!« vyprskly nevlídně.

Překlíčoval jsem si ovladač propustí na Měsíční propust a v následujícím okamžiku jsem poslal sůvičky domů.

Setkání s touto civilizací nedopadlo podle mých představ.

Ale - byli jsme aspoň varováni.

Porada naší skupiny byla bouřlivá. Sůvičky nám daly jasně najevo, že si spolupráci nepřejí. Máme je respektovat? Tvrdil jsem, že musíme - nežádoucí kontakty by zbytečně přilévaly oleje do ohně, který mezi nimi a tefiry plápolal před dávnými dvaceti tisíci lety. Shodli jsme se i na názoru, zda se jich máme obávat. Samozřejmě by nám mohly škodit, to přece dokázaly likvidací Jequnů v dobách, kdy pozemská civilizace ani neexistovala. Na druhou stranu se ve známých vesmírech dvacet tisíc let neprojevovaly. Byla v tom naděje, že nás nebudou napadat ani nyní?

»Musíme se proti nim zabezpečit, ale vyvarujeme se konfliktů,« uzavřel jsem diskusi.

»Nepříjemné je, že jsme se nedozvěděli, které vesmíry jim patří a kterým se tedy máme vyhýbat,« povzdychl si Pavel. »Obávám se, že toho vědí o paralelních vesmírech více než my. My jsme jejich prstencovou povahu objevili nedávno, ony ji znají odedávna - ale obávám se, že nejen déle, ale i lépe.«

»Z toho, co nám řekly, vyplývá, že prstenců paralelních vesmírů existuje víc,« přemýšlel nahlas Rost'a. »Jistě neměly na mysli náš prsteneček, zbyly by tu po nich aspoň nějaké stopy. Znamenalo by to, že jsou vesmíry uspořádány do více prstenců, navzájem spojených *měsíčními vazbami* - začíná to už teď vypadat jako úchvatné klenotnické dílo, nemyslíte?«

»Jůžiš, máš naprostou pravdu!« došlo Járovi. »Myslíme si, kdovíjak nejsme chytří a přitom jsme pořád balíci!«

»Zabýváme se tím příliš krátce,« snažil jsem se to zmírnit. »Tefirové za dvacet tisíc let objevili jedenáct ze šestnácti světů prstence, my jsme v nesrovnatelně kratší době první okruh uzavřeli. Teď jde o měsíční vazby. Jejunové si vzali jejich tajemství do hrobu jako Vikingové Ameriku, museli jsme na ně přijít znovu.«

»Takže jsme se stali opět Kolumbem, objevujícím Nový svět,« pokyvoval hlavou Rost'a. »Přitom máme Měsíc po celé tisíce let na očích. Co z toho vyplývá? Řekl bych - dva body. Jednak někde tady na Měsíci leží zapomenuté konvertory Jejunů - pochybuji, že vzaly za své při jejich zkáze. Že na ně nikdo nenarazil? Asi jsou dobře schované. Druhým bodem je výzva: kam asi vedou vazby od *Marsu a Jupitera*? Což takhle prozkoumat Mars - a další planety?«

Zůstali jsme na něho všichni chvíli civět.

»Člověče, Rost'o!« vydechl Jára úžasem.

»Říká se, že vesmír je nekonečný,« uvažoval Rost'a. »Nikoho nenapadlo, že je nekonečný na druhou. A co takhle - nekonečno na čtyřiašedesátou?«

»A jsme tam, kde jsme byli už dávno,« řekl spokojeně Pavel. »Jen jsme zase pozapomněli, že jsme takhle malý prášek proti nekonečnu!« naznačil prsty.

»To není všechno,« pokračoval Rost'a. »Vzpomeňte si, jak Vávrovci měsíční vazbou nedávno zaskočili tefiry na Firhoi. Neměli bychom jim věnovat větší pozornost, než nás podobně zaskočí - naše milé súvičky?«

Měl pravdu, o tom jsme nepochybovali. Problém byl jen v tom, že nás zasvěcenců bylo příliš málo - proti nekonečnu.

»Pořád si jenom hrajeme na svém písečku,« shrnul jsem to. »Jednak to nestihnáme, navíc jsme až nebezpečně závislí na rozhádané Zemi. Podle mě musíme co nejdříve zahájit kolonizaci Bykyle a vytvořit na ní civilizaci lepší než na Zemi. A nemyslím to technicky.«

»Jak to tedy myslíš, tati?« zeptal se věčně Jára.

»Jak to říkám,« opáčil jsem. »Potřebujeme osamostatnit Bykyle, aby nebyla závislá na Zemi. Dostaneme nadšence, lidi ochotné zapomenout na pozemské spory a věnovat se společné věci. Musíme mít také vlastní průmysl, abychom nemuseli všechno dovážet ze Země.«

»To už jsme schválili, ne? Jak jsi na tom s Novoněmci?«

»Nebudeme je stěhovat jako celek,« řekl jsem. »Ani Čechy ne.«

»Vzít sem Němce a Čechy byl přece tvůj nápad!«

»Jsou všichni nadšenci, jaké potřebujeme?« opáčil jsem. »Můžeme se počítat za nadšence do jednoho, ale - kolik se k nám přidá Čechů a nechá doma fotbal, televizi a večery u piva? Podobně Němci. Nemá smysl tahat sem celé národy s jejich nesmiřitelnou hádavostí.«

»Jiné národy nejsou lepší,« namítl zamračeně Zdeněk.

»Mluvil jsem o tom nedávno s generálem Schmidkem,« pokračoval jsem. »Hovořil za Němce - a řekl bych, že o nich ví dost a můžeme mu věřit. Tvrdil, že pro naši kolonizaci získáme dvacet procent Novoněmců, ale kdybych chtěl samé nadšence, bude jich ještě méně. Podobný obraz asi dostaneme u všech národů. Co to znamená? Znamená to, že lidi, ochotné naší věci cosi obětovat, najdeme všude, ale bude jich nepatrné procento populace. Říkejte si co chcete, šel bych do toho. Opustíme kolonizaci na národním principu a národy zůstanou na staré Zemi. V tom případě navrhuju jako společnou řeč Bykyle tefírštinu.«

»Tefírština - úřední jazyk paralelních vesmírů?« nelíbilo se Ivance. »To máme zapomenout česky? Člověk se dokáže naučit více jazyků, jak jistě dobře víš. A když už, proč ne esperanto?«

»Nemusíme zapomínat česky ani jiné pozemské řeči,« obrátil jsem se na ni. »Esperanto nám ale nevystačí odborně ani bohatostí výrazů. Tefírština je pro nás výhodnější. Když si odmyslíš, že to bývala řeč našich největších tyranů, co proti ní máš? Chceš-li vybrat kterýkoliv pozemský jazyk, bude tahanice o to, který to bude. Nejvíce lidí na světě mluví čínsky, ale čínské znakové písmo je tvrdý handicap, který nikomu

nepřeji. V Číně byl považován za vzdělance každý, kdo uměl číst a psát, u nás vyžadujeme tuto dovednost už od prvňáčků a považujeme ji za pouhou nutnou podmínku dalšího vzdělání. Angličtina je lepší, ale jsou to dva jazyky v jednom.«

»Pro nás není těžké zvládnout jakýkoliv jazyk,« podotkla Ivanka. »Každý, koho sem vezmeme, dostane tacuky a naplněnou paměť. Pak nám může být jedno, kolik a jakých jazyků budeme používat.«

»Nebude to jedno,« oponoval jsem jí. »Potřebujeme důležitější vědomosti. Úplné základy také, ale nemůžeme si dovolit ztrácet jimi čas. Představ si, že zavedeme jako jednotnou řeč češtinu. Pozveme sem Němce - a oheň je na střeše, i když každého naučíme česky. Podobně dopadnou ostatní jazyky. Jazyk není cíl, ale nástroj. Ba ne, potřebujeme něco neutrálního a kromě esperanta nám zbývá jen tefirština. Pro nás je vlastně ideální.«

»I tak do ní budeme muset doplnit spoustu výrazů,« řekl Zdeněk. »Většina pozemské techniky má anglický název.«

»Pro většinu odborných názvů máme tefirský ekvivalent už dnes,« nedal jsem se. »Problém by to byl naopak, spousta tefirské techniky na Zemi prostě neexistuje. Jak chceš přeložit do angličtiny *tisori*, *sahadlos* nebo *pesrupak*?«

»Nějaká jména bychom už našli...« mávl rukou Zdeněk.

»Ale proč máme hledat jména, když jsou? Tefirská jména jsou libozvučná a nedělají nám problém s výslovností. Výrazy Kopffüsslerů by nám jistě vadily víc.«

»No dobrá - ale my spolu můžeme mluvit česky - jsme přece Češi, ne?«

»Jistě. Občas použijeme tefirské slovo, když českou náhradu nemáme. Určitě se nikomu nezdá vhodné překládat *briek bliep* jako *smažené mouchy*. Někdy o tom ani nevíme, protože původní tefirský slovní základ považujeme za náš pozemský. Nebo si myslíme, že pochází od jiného národa, který to má ale nějakou oklikou zase od tefirů. Například - anglicky znějící slovo *motor*.«

Nakonec jsme se dohodli a rozdělili si úkoly na nejbližší dobu. Járova parta měla zahájit nábor kolonistů v Čechách, já jsem měl oťuknout Němce. Ostatní národy mohou zatím počkat.

Cesta na Nové Německo netrvala dlouho. Tentokrát jsem nepoužil letadlo. Spojení mezi Bykyle a Zemí zajišťoval konvertor napojený na novou elektrárnu. Většina našich elektráren byla veliká jako bloková kotelna. Pracovaly bez dozoru. Jen vyrovnávací kondenzátory měly větší, schopné pojmout velké množství elektřiny, třeba zásobovat týden milionové velkoměsto. Provoz zatím nebyl velký, mohl jsem využít nestandardních možností, především při odlišných souřadnicích výchozího místa a cíle.

Potřeboval jsem k tomu znát naprosto přesně souřadnice cíle, ale naše nové ovládače už měly databázi nejdůležitějších míst a dokázaly bleskově spočítat aktuální diferenci.

Nejprve jsem si otevřel nepatrnou propust, prohlédl si, kam se chci dostat - a pak to modře zablýsklo a stál jsem na chodbě u dveří svého bytu v Novém Berlíně. Propust mě podebrala tak přesně, že její hrana olízla podlahu pod podrážkami mých bot. Nové programové vybavení se Rost'ovi povedlo.

Byt Kurta a Gerty Wernerových byl na chodbě naproti. Stačilo zazvonit - a mohl jsem vstoupit. Mohl jsem očekávat, že večer už budou doma - jinak bych musel na ně čekat nebo jet za nimi do budovy televize.

Byli doma a nadšeně mě vítali. Zavolali Alfréda Schmidkeho, abychom byli pohromadě. Zakrátko přijel a byl jsem opět se svými německými přáteli, tentokrát nejen jako zdvořilostní návštěva.

»Takže tvoje nabídka trvá,« kvitoval spokojeně generál Schmidke. »Jen je to snad už tentokrát doopravdy.«

»Bykyle čeká na osídlení,« sděloval jsem jim. »Počítám, že se naše kolonie za rok osamostatní. Od tefirů získáme technologie, od hlavonožců plodiny.«

»Jsi opravdu optimista, že to zvládnete?« snažila se mě zviklat Gerta.

»Nedovezli jsme už část mimozemské vědy úspěšně na Zem?« opáčil jsem. »Tefirská technologie ovládla pozemskou vzdušnou dopravu, plodiny hlavonožců zemědělství.«

»Tak to nemyslím,« vrtěla hlavou Gerta. »Fandím vám, aby vám vydrželo nadšení. Určitě nepůjde všechno hladce.«

»Gerto, Gerto,« vrtěl jsem hlavou. »Známe se dlouho a ještě mi nevěříš?«

»Tobě věřím i spojení s d'ábly. Ale nezlob se na mě, jediný génus to sám utáhnout nemůže.«

»V současné době je nás na to devět génů,« řekl jsem vážně. »Uvědom si, my uděláme génia

z každého, kdo se k nám přidá. Kdybych ti navrhl jít s námi, přijala bys to?«

»Jak - uděláte génia z každého?« zeptala se věčně.

Vysvětlil jsem jim funkci tacuky, které zajišťuje neuvěřitelné regenerační schopnosti organismu, popsal funkci a vlastnosti přídavné paměti a předávání vědomostí pomocí **borůvek** přenosové paměti.

»Výchova dětí se přestane zabývat učením faktů,« končil jsem. »Vědomosti se dnes dají nalít do hlavy jako tím pověstným Norimberským trychtýřem. Je to kvalitativní skok v existenci lidí. Zbývá nám jen výchova osobností.«

»Snad nám nechceš ty strašné zásahy do podstaty člověka vychvalovat?« hrozil se Kurt.

»Chci vám je dokonce nabídnout,« přikývl jsem vážně. »Uvědom si, co to bude znamenat. Něco takového lidstvo nepamatuje od dob negativních tefirských genetických zásahů.«

»A co když to někdo odmítne?« zajímal se Kurt.

»Může někdo odmítnout nabídku stát se géniem?« smál jsem se. »Takové nabídky se neodmítají!«

»Víš, někdy jsi mi připadal...« namítal opatrně.

»Nenabízím vám všechno,« řekl jsem vážnějším tónem. »Mám skutečně rozsáhlejší úpravy a některé se mohou jevit - trochu odpudivě. Quro je velice silný nástroj, který může sloužit i jako zbraň. Možná se na Bykyle prosadí, ale na Zemi asi ne.«

»Vidím to jako pokrok, Kurte,« zvažovala Gerta. »Měla bych ale podmínku.«

»Jakou?« chytil jsem ji za slovo, ale významně jsem se podíval na Kurta. Gerta byla zřejmě pro nové věci přístupnější než on.

»Bez Kurta se mnou nepočítejte,« řekla, co jsem beztak očekával. »Museli byste nás tam vzít společně!«

»Ale Gerto - máme děti...« připomněl jí Kurt.

»Samozřejmě i s dětmi,« dokončila Gerta.

»To není tvoje podmínka, ale naše,« odušil jsem. »Nemáme přece v úmyslu trhat rodiny. Kdo není schopen dostát závazkům, toho bychom mezi nás ani nevíkali.«

»To je hezké!« přidal se generál Schmidke. »Pokud vím, sám jsi rozvedený...«

»Víš přece, jak to bylo,« zavrčel jsem. »Rozvádět jsem se nechtěl já a ani pak nemůže nikdo tvrdit, že jsem se o své potomky nestaral.«

»Co ale budeme v tom novém světě dělat?« vyptával se opatrně Kurt.

»To záleží na vás,« odušil jsem. »Kdybych vám chtěl poradit, řekl bych - to co tady. Založte na Bykyle televizi - zkušenosti s tím máte a i televizi budeme potřebovat. Určitě máte dost nadšenců, ochotných jít tam s vámi. Kolonie Bykyle bude mít spojení se Zemí, nebudou problémy ani s výměnou pořadů. Však byste sami nejlépe věděli, jak to zařídit.«

»Jak se tam ale bydlí?« rozjasnil se trochu.

»Jako tady,« ujistil jsem ho. »Zatím je tam jen malá vesnice z montovaných domků, chci tam ale pozvat pár stavebních firem, aby nám postavily městečko. Někteří už tam zůstanou a budou u nás stavět dál, ale civilizace může začínat i s jediným městem. Nemusí mít od začátku dvacet milionů lidí, ale nesmí být závislá na Zemi ani jinde.«

Kurt přesto prohlásil, že si to bude muset rozmyslet a já už jsem na něho nenaléhal. Na generálu Schmidkovi bylo znát cukání, ale když jsem přistoupil na čas k rozmyšlení pro Kurta, stáhl se i on.

Gerta mi potom ukázala scénář nové Kurtovy televizní hry. Jmenovala se **Volání Nového Světa** a byla míněna jako seznámení lidí s možnostmi kolonizace Bykyle. Překvapilo mě, kolik děje a zápletek dokázal Kurt do jejího textu zapracovat - až jsem si říkal, že tahle hra jako málokterá přežije přechodné období kolonizace. Opravil jsem mu pár nepodstatných detailů, které o Bykyle nemohl dosud znát.

Slíbil jsem pak přijít znovu co nejdříve a odešel spát do svého bytu. Měl jsem tu přece jeden ze svých pevných bodů na Zemi, po kterých kdysi tak toužil Archimédes.

K ránu mě probudil telefon - což jsem vůbec nečekal. Kdo mě na tohle číslo volal, musel dobře vědět, že tu jsem. Mohli to být jen manželé Wernerovi a Alfréd Schmidke - a nemýlil jsem se.

»Alfréd,« uslyšel jsem z telefonu známý hlas. »Poslyš, Oto, co jsi zase provedl Američanům?«

»Překazil jsem jim plán ovládnutí vesmíru, ale o tom víš,« odušil jsem a začal se rychle oblékat.

»Dostal jsem právě oficiální žádost Interpolu, že tě máme vydat soudu Spojených států. Nevíš, jak se dozvěděli, že jsi v Novém Berlíně?«

»Nevím,« zavrčel jsem. »Je to zajímavé, ale nevím, co by na mě chtěli vytáhnout. Co ti řekli?«

»Nic, je to prý tajné,« odtušil.

»Co ty na to?« zajímalo mě.

»Odpověděl jsem jim oficiálně, že bez specifikace viny nás o to žádat nemohou. Za tři hodiny mě ale vzbudili, že na letiště Nový Berlín přiletělo ze Států zvláštní letadlo se čtyřmi chlápky, údajně jednat s Junkersem. Tam ale nedorazili. Prosím tě, přijď raději ke mně na policejní ředitelství, bude to tak bezpečnější. Pro jistotu ti posílám do bytu ochranku.«

»Díky za varování, Alfréde. Máš ještě na svou ochranku spojení? Jestli ano, odvolej je. Za chvíli jsem u tebe.«

»Neblázni, Oto!« varoval mě Alfréd. »Obávám se, že ti čtyři chlápkové jdou po tobě! Podezřelé je už to, že o tobě vědí!«

»U tebe se mi snad nic nestane,« mávl jsem rukou.

»Tady zaručeně ne, ale cestou...«

Nedořekl. Stačil jsem se mezitím obléknout. Náhle se vedle šéfa policie Nového Berlína modravě zablesklo - a stál jsem vedle něho.

»Cestou se mi nemůže stát vůbec nic,« ujistil jsem ho klidně. »K přesunům teď používám tuhle novinku. Doufám, že jsem tě moc nevylekal.«

»Fuj, vylekal!« oťrásl se Alfréd. »No jo, pokrok se nezastavil. Jak to vlastně děláš?«

»To byly totiž přenosy hned dva,« usmál jsem se. »Nejprve meziplanetární skok na Bykyle, pak zpátky sem. Neshodují se souřadnice a musí to být lépe zaměřené, ale tefirské přístroje jsou lepší než naše pozemské - to je všechno.«

»To tam u vás funguje normálně pro všechny?«

»Jen pro výjimečné případy,« přiznal jsem. »Pro běžné přesuny budeme mít tefirské teleporty, zvládnou to úsporněji, tohle je trochu drahé. Ten dvojí skok spolykal víc energie než Nový Berlín za celou noc. Zatím jí ale máme nadbytek.«

»V mimořádných případech je to k nezaplacení,« opáčil Schmidke suše. »Raději tě mám tady. Poslyš, ale vážně - nevíš, proč po tobě jdou? Musí snad mít nějaký důvod!«

»Nedávno jsme jim vrátili zajatce,« řekl jsem vážněji. »Tedy - ne úplně všechny, jen menší ryby. Oni je okamžitě propustili na svobodu, proto jsme jim ty hlavní viníky nevrátili. Řekl jsem, že vrahové tefirů pod pozemskou spravedlnost nepatří - a že jsou v pekle. A je tomu tak, jsou zavření na Gehenně.«

»To jste si ale dovolili hodně!«

»Měli jsme se snad dívat, jak je budou doma oslavovat jako hrdiny?« zamračil jsem se. »Poslyš, Alfréde! Nedávno jsem tě žádal o laskavost, abys nám půjčil pár soudců, aby to kvalifikovaně rozhodli. Na OSN jsem neuspěl - tam chtěli, aby Američany soudili Američané - a jak to dopadlo víme, oni jsou k vlastním lidem shovívaví, nebo je prostě kryjí. Tefirové pozemšťany soudit nechťejí. Tvrdili, že nám kdysi ublížili a teď by to mohlo být chápáno nenávisťně. A my žádné promované právníky nemáme.«

»Já je mám,« podíval se na mě vážně. »Předběžně mi to slíbili čtyři a mohou odletět třeba hned. Dopravu ale musím nechat na tobě.«

»Samozřejmě, pro nás není problém sehnat airbus nebo vimaan. Propustí umíme řídit také o něco lépe než dřív.«

»To jsem právě viděl,« utrousil suše Schmidke.

Pak zvedl telefon a začal kamsi volat. Posadil jsem se do křesla a čekal jak to dopadne. Náhle se ozvalo vzdálené zadunění a podlaha se pod námi trochu oťrásla. Podíval jsem se udiveně na Alfréda. Ten to zaznamenal, ale zřejmě nebyl o nic moudřejší. Raději rychle ukončil hovor, aby mohl volat jinam.

Jakmile ale položil sluchátko, telefon zazvonil. Kdosi se sem dovolal právě v tom kratičkém okamžiku, kdy sluchátko leželo na přístroji.

»Ja, ja...« odpovídal Schmidke a rychle zvažněl. »Podívejte se po nich, ale opatrně. Pohotovost jste už volali? Ja, ja... Mein Gott!«

Položil sluchátko a nepřítomně se zadíval stranou. Pak se otočil ke mně.

»Bude to horší, než jsem si myslel, Oto,« řekl. »Právě za tebe zemřel - Kurt Werner.«

Ačkoliv radary letiště Nový Berlín nic nezaznamenaly, do okna mého bytu vletěla púltunová letecká

raketa. Obrovská exploze rozvalila stěny domu. Další dvě rodiny, nad mým bytem i pod ním, na místě zahynuly. Kurt právě vstal a byl ve své kuchyni, jen přes chodbu od mého bytu. Vyražená kamenná příčka ho rozdrtila o protější stěnu - byl na místě mrtvý, nejspíš se ani nestačil polekat. Gerta a jejich děti, starší Christinka a mladší Robertek, byli výbuchem otřeseni, ale až na šrámy od střepů skel vyvázli bez zranění. Šok pro ně ale byl, když objevili zkrvaveného mrtvého Kurta.

Podle svědectví několika lidí přistálo na střeše sousedního domu krátce po výbuchu černě natřené letadlo, pobralo na palubu čtyři muže oblečené v černých kombinézách a bez hluku odletělo.

Letadlo, kterým včera přiletěli čtyři Američané, už na letišti Nový Berlín nebylo. Podle záznamů odlétlo ještě večer bez nich. V Novém Berlíně se ale už nikdo cizí nenacházel.

»Je to jasná teroristická akce,« shrnul to Schmidke. »Jen vědět, kdo za tím stojí! Já vím, nejspíš ti čtyři Američané, ale mít ještě důkazy! Nemáme nic pro soud, ani pro vydání zatykače Interpolu.«

Gerta odvezla děti k rodičům Kurta a sama tam chtěla zůstat také. Bydleli nedaleko, ale přece jen stranou od zájmu veřejnosti, který zákonitě nastane, až lidé zjistí, že se oblíbený starosta Kurt Werner stal obětí teroristů. Schmidke jí půjčil služební letadlo a já jsem jí pomáhal vynosit na střechu tašky s narychlo naházeným dětským oblečením, vytahaným z trosk bytu. Víc si s sebou nebrala.

Kurtovi rodiče byli zdrcení - už to věděli a Gertu a její děti napjatě čekali.

»Co jsme komu udělali...?« hořekoval Kurtův otec, pan Klaus. Jeho žena, paní Alice, si jen mlčky utírala červené oči.

Mohl jsem jim, stejně jako Gertě, jen vyjádřit soustrast. Také jsem se zmínil, že to bylo nejspíš namířeno proti mně, ne proti jeho synovi.

»To je snad jedno,« podíval se na mě smutně. »Odeslo to prý devět lidí! Kdo má právo takhle druhé zabíjet?«

Chtěl jsem se hned rozloučit, ale Gerta mě zarazila.

»Oto - mohl by Kurt žít, kdyby měl tvoje vlastnosti?« zeptala se mě přímo.

Zamyslel jsem se. Gerta mi visela na rtech, čekala mou odpověď jako na smilování, ale - nechtěl jsem jí lhát.

»Měl příliš rozbitou hlavu,« ujistil jsem ji pomalu. »To bylo nad možností *tacuky*. Nepřežil by to.«

»Kdybich ale Kurta přemluvila, byli bychom teď všichni na Bykyle - a naživu, vid'?'« pokračovala odhodlaně.

»To ano,« přikývl jsem. »Není tam ještě prostředí vhodné pro děti, neznáme to tam dokonale, ale tohle - *tohle* tam nikomu nehrozí...«

»Do smrti si budu vyčítat, že jsem mu ustoupila,« řekla nešťastně Gerta. »Už to nikdy nenapravím, ale - vezmeš nás tam aspoň teď?«

Všichni jsme na ni zůstali překvapeně zírat.

»Chci, aby mi zůstaly aspoň děti,« dodala tiše.

»Je to jen zběžně prozkoumaný svět,« varoval jsem ji. »Vypadá přívětivě, ale to může být omyl! Nevíme, jaké překvapení nás tam čeká.«

»Vypadá přívětivě!« vybuchla. »Náš svět snad vypadá přívětivěji? Nezdá se mi to tu lepší, na to vem jed! Není náhodou Bykyle jediný slušný svět, který ještě nepoznal válku?«

»Jediný snad není, ale válku skutečně nepoznal,« souhlasil jsem. »Nikdy tam nežili lidé. Ani jiní.«

»Já to tedy беру,« řekla Gerta umíněně. »Tvrdil jsi, že budete potřebovat televizi - já ji tam zavedu. Vezmi nás tam.«

»Bez Kurta?« pokusil se ji zviklat starý Klaus Werner.

»Bylo by to s ním jistě lepší, ale neleknu se toho ani bez něho, tatínku,« řekla odhodlaně. »Chcete-li tam jít se mnou, Oto vás jistě vezme - a rád.«

»Vždyť tam Kurt nechtěl kvůli mně!« vzlykala Kurtova matka, paní Alice. »To já jsem mu to vymluvila, nechtěla jsem ho pustit do nebezpečí, i tak toho snad zažil dost...«

»Tady to není lepší, mami,« vzlykla Gerta. »Vidíte přece sama...«

»To všechno kvůli Otovi!« podívala se po mně zle Alice - a jako kdyby mi na hlavu hodila velký kus ledu. Nejhorší na tom bylo, že - měla pravdu.

»Nebýt Oty, nežili bychom už dávno,« odpověděl jí za mě rozzlobeně Klaus Werner. »Ty, já, Gerta, ani děti. Ota nás vytáhl z Hamburku pár hodin před pohromou a žádné děti bys nikdy ani neviděla! Tak se,

prosím tě, ovládej, než řekneš něco tak nesmyslného.«

»To je jedno!« vybuchla Alice. »Nebýt Oty...«

»Ber to tak, že Ota věnoval Kurtovi nádherných patnáct let života,« zarazil svou ženu Klaus. »Vždyť to nebyl Ota, kdo to tak krutě ukončil!«

Nechtěl jsem se stát příčinou takového sváru, ale - proti pravdě jsem se bránit nemohl.

»Nechte toho,« zarazil je generál Schmidke, který dosud stál taktně stranou. »Gerta má pravdu. Šel bych tam také, už jsem to dokonce Otovi slíbil. Nechal bych se přemluvit, abych mu šel organizovat policii, teď ale zůstanu tady. Nikdy jsem necouval, ani teď neuteču. Ota policii beztak nepotřebuje, tady budu užitečnější. Ale něco bych přece jen chtěl. Oto, seženeš mi za těch pár právníků aspoň jednoho, kdo umí vyšetřovat zločiny podle podvědomí, jak jsi mi nedávno líčil? Aspoň jednoho - prosím! Budu ho tady potřebovat jako sůl.«

»Nemám žádného,« musel jsem přiznat. »Dosud jsme se v tomhle spoléhali na tefiry, lidi z Firhoi. Vždyť je nás tam jen devět! Ale - když vybereš někoho ze svých známých a pošleš ho k nám, postarám se, aby ho to tefirové do týdne naučili. Stačilo by ti to?«

»Beru tě za slovo,« řekl Schmidke rychle. »Kdy si je můžeš převzít?«

»Kdy se ti to bude hodit,« vzdychl jsem si trpce. »Asi budu muset návštěvy Země omezit. Na Zemi očividně někomu překážím. První útok za mě odneslo pět nevinných žen a osmnáct dětí, druhý tři chlapi, dvě ženy a čtyři děti. Nechápu důvod té nenávisti, ale zdá se mi, že jim na mé osobě opravdu záleží. Čím déle tu jsem, tím hůř - zatím především pro jiné.«

»Nevím, jestli to vyřešíš,« obával se Schmidke. »Pokud jim jde o to, abys zmizel s povrchu Země, budou spokojeni, ale nevím, zda jim to bude stačit.«

»Budu se tu objevovat jen na skok, aby nestihli nic nekalého připravit,« odušil jsem. »Nesmím se tu pro nic za nic zdržovat. Hrozně by mě ale zajímalo, jak se o mě mohli dozvědět? Vždyť jsem tu byl jen přes noc a po Novém Berlíně jsem se neprocházel, aby si mě mohl někdo všimnout.«

»To ti vysvětlím snadno,« řekl Schmidke. »Jen s důkazy asi budou potíže. Ve tvém bytě nebyl problém nainstalovat odposlouchávací štěnice, většinu roku tam nejsi. Bohužel po nich nezůstala ani stopa. Mohly být také u Wernerů, tam se teď po nich pořádně podíváme. A konečně mohli mít agenta rezidenta v domě naproti, kde ti výtečníci nastupovali do letadla. Odtud asi naváděli i tu raketu.«

Rozloučil jsem se raději se všemi. Slíbil jsem, že se co nejdřív vrátím - určitě svému kamarádovi neudělám, abych mu ani nepřišel na pohřeb.

Pak jsem - k jejich nebetyčnému údivu - zmizel přímo z jejich středu.

Nové lidstvo

Návrat na Bykyle nebyl radostný. Přišel jsem na Zemi o dalšího kamaráda i o další iluze. Dostat ty čtyři do spárů, dobře by se jim nevedlo! Měl jsem ale dost soudnosti, abych nedoufal ve spravedlnost. Ti čtyři jen zaměřovali cíl. Další vrah musel střelu odpálit - ale především, někdo to řídil a naplánoval. Schmidke asi vyhlásí po teroristech bezvýsledné mezinárodní pátrání, jenže vrahové jsou už jistě dobře schovaní a navíc budou vybavení oficiálním neprůstřelnými alibi. I pak je to jedno - praví darebáci sedí jistě výš.

Na společném večerním sezení jsem o tom informoval celou naši skupinku.

Naše osada Kogucu na Bykyle se nacházela poblíž Čech. Mohli jsme ji postavit i jinde, ale tohle místo bylo nejvýhodnější. Cudukepe na Firhoi, sídlo hlavní Poradní síně, bylo poblíž - asi tak v místech Řecka. Neměli jsme to daleko do klíčových míst Země i Firhoi a neměli bychom mít potíže se střídáním časových pásem.

»Věžňové zahájili časově neomezenou hladovku,« vítal mě na oplátku Jára zprávami z Gehenny. »Požadují nestranný soud, mají prý na něj nárok.«

»Dostane se jim tak nestranného soudu, až jim budou oči přecházet,« řekl jsem zamračeně. »Mám příslibené soudce z Nového Německa. Dočkají se své spravedlnosti!«

»Oni tím mínili soudy ve Spojených státech,« dodal Jára, aby mě nenapadlo si to vykládat jinak.

»Vybírat si nebudou,« zavrčel jsem. »Tak daleko jejich práva nesahají. A nedoporučoval bych jim trvat na amerických zákonech! Tam teroristy bez milosti popravují!«

Diskuse pokračovala ohledně stavby městečka Kogucu. Jméno jsme přijali jednoznačně, ale shoda mezi námi nebyla o způsobu výstavby. Navrhoval jsem najmout na to stavební firmu z Čech nebo z Nového Německa, kde jsem měl styky. Zdeněk, Rost'a a Pavel trvali na tom, že to zvládneme sami, jako jsme zvládli pevnosti i elektrárny. Děvčata horovala pro zakoupení domků u tefirů - montáž by byla nejjednodušší a domky již měly vestavěné základní vybavení.

Proti děvčatům stál fakt, že jsme s tefiry na Firhoi neměli aktivní bilanci - více jsme od nich přijímali než jim poskytovali. Nerovnovážený stav nemohl trvat věčně a já jsem chtěl využít tefirskou pomoc až při zavádění složitých výrobních technologií, ne pro banální výstavbu domů. Nepopíral jsem, že bychom to zvládli sami, jen jsem připomněl, že k nám stavební firma z Nového Německa jistě pošle zkušené lidi - a co když se někteří později odhodlají připojit k nám? Nutnost zlákat sem další lidi přece uznávali všichni.

»Oč se vlastně hádáme?« uzavřel to nápadem, jak jinak, Rost'a. »Neměli bychom se rozhlédnout, jak se to dělá jinde? Ota tvrdí, že se mu tefirská města líbila více než naše pozemská. Proč si všichni neuděláme výlet do Cudukepe? Třeba se pak budeme hádat na jiné úrovni.«

Ačkoliv už byl večer, rozhodl jsem se to neodkládat a zavolaal jsem na Firhoi Belial Sarchu.

»Jsi to ty, Oto?« zeptala se mě pro jistotu, ačkoliv mě poznala po hlase.

»Ano, osobně,« ujistil jsem ji. »Poslyš, Belial, mám pro vás návrh - malou výměnu informací.«

»Proč výměnu? Dáme vám všechno, co se vám bude hodit,« ujistila mě.

»Tentokrát vám i my nabídneme něco užitečného,« ujišťoval jsem ji.

»Co by to mělo být?« zajímala se. »Samozřejmě nás zajímá všechno - pokud se nejedná o paměť, tacuky a quro z Xijtry. Ty jsme dostali od Xijtranů minulý týden. Velice zajímavé nadstavby! Každý, kdo je poznal, tvrdí, že jsou úžasné. Sama to zkusím od včerejška, ale zdá se mi, že je to v dějinách biologie Firhoi největší úprava od prodlužování věku.«

Že by mě tím nevyvedla z míry, to bych tvrdit nemohl. Zůstal jsem úplně vedle. No ovšem - nedávno s nimi jednala Uaxio, asi jim nabídla všechno, co se osvědčilo u nás, lidí Země. Vždyť jsme si geneticky tak podobní!

Hned jsem se ale vzpamatoval.

»Upřímně řečeno, chtěli jsme vám nabídnout paměť, tacuky a quro,« přiznal jsem. »Také už víme, jak šikovné nástroje to jsou, jistě byste je využili jako my. Hlavonožci Xijtry nebyli proti, abychom vám to poskytli. Pouhé nástroje by ale byly málo. Chceme vám dát víc. Víte už jistě něco o xijtranských přenosových pamětech. Jejich pomocí vám můžeme dát další vědomosti.«

»To nebude třeba,« odušila Belial zvesela. »O Zemi už jsme si udělali dostatečný obraz - během vyšetřování na Ribge jsme se dozvěděli všechno, co nás zajímalo.«

»Myslíte si, že od nás nic nepotřebujete?«

»Co nám můžete dát?« opáčila. »Vaše civilizace není tak vyspělá, aby to bylo něco převratného. Vaši technickou úroveň jsme měli před padesáti tisíci lety. Za své největší biologické úspěchy vděčíte hlavonožcům, ale ti nám to všechno dali sami, dokonce prý s lepším školením, než vám. Těžko nám můžete dát víc. Ale neměj obavy, my vám rádi poskytneme pomoc, jakou budete chtít. Chceme s vámi vycházet v dobrém, ne se oddělovat.«

Jen jsem překvapením naprázdno polkl. Znamená to, že se nepozemské civilizace mezitím domluvily. Ale co, na tom není nic špatného. Měl jsem ale pro Belial ještě něco.

»Paměť od Xijtranů předání jen zjednoduší,« opáčil jsem. »Máme toho pro vás víc. Staršího data i novinky, které stačí sdělit ústně. Co by tě zajímalo dřív?«

»Máš něco nového?« zvažněla. »Něco, co neznáme?«

»Mám,« ujistil jsem ji. »První novinkou budou pro vás poznatky o struktuře paralelních vesmírů. Dozvěděli jsme se je od civilizace, kterou jsme objevili.«

»Pustili jste se do některé boční větve?« zajímala se.

»To není jen nějaká větev,« sděloval jsem jí. »Je to celý další prstenec, podobný tomu, které jsme nedávno spolu uzavřeli. Takových prstenců je víc, jsou spolu propojené měsíčními vazbami a civilizace, kterou jsme objevili, má o nich lepší znalosti než my.«

»S tou civilizací nás musíte seznámit!« přála si Belial.

»Nespěchal bych s tím tolik,« přibrzdil jsem ji. »Raději si vzpomeň - co víš o kmeni Jejunů na Gehenně?«

»Ti přece vyhynuli už dávno,« zarazila se. »Co s tím mají společného?«

»Jejuny vyhubila právě ta civilizace,« sdělil jsem jí. »Jejunové na ni objevili spojení přes měsíční vazby, dostali se tam - a oni je zničili. Nejen tam, ale zpětně i na Gehenně.«

»To snad ne...« pokoušela se mě zviklat Belial. »Tak drastický zásah by jistě neunikl pozornosti ostatních kmenů Gehenny. Ověřené historické údaje to popisují jinak! Jejuny vyvraždili zásahem do jejich posledního krytu Baalové.«

»Nikdy to nepřiznali a jak se teď ukázalo, nebylo to jejich dílo,« ujistil jsem ji suše. »Ty bytosti neprovedly útok hrubou silou, ale nenápadně. Ve svém světě upravily vědomí zajatých Jejunů, aby se vrátili domů a bunkry si zničili sami. Na to nebyla jejich obrana připravená - vlastní stroje pod ochranné pole pevnosti pustila, aniž tušila, že jejich lidé spáchají sebevraždu a strhnou do zkázy i ostatní. Tamty bytosti se na Gehenně nikdy neukázaly - a přece dokonale vyhubily celý kmen.«

»Kdyby to byla pravda...« zvažněla Belial.

»Myslím si, že je to pro vás dost závažná novinka,« řekl jsem. »Kromě ní mám pro vás další informace. Pamatuješ si, co víš o Belial, kterou mám v sobě? Když už máte konečně paměť z Xijtry, mohl bych vám předat také její znalosti. Něco z toho se vám jistě bude hodit!«

»Máš pravdu, to je něco jiného,« řekla Belial. »Nemohli bychom se sejít? Nejlépe v Poradní síni Cudukepe.«

»Raději ve vašem centru medicíny,« usmál jsem se. »Už pro vás pěstuji první **borůvky!**«

»S nimi počkej,« odmítla to. »My jsme si je prozkoumali pro jistotu sami - mají závažné chyby, ale o nich budeme muset zavést delší řeč.«

»Jak myslíš. Mám přijít hned, nebo chceš nějaký čas?«

»Raději hned - už jsem uvědomila naši Poradní síň, že s vámi musíme co nejdříve jednat. Nemá cenu čekat.«

Odletět vimaanem do Cudukepe byla otázka minut. Uvědomil jsem i naši partu v Kogucu, aby věděli kde jsem - kdyby jednání s tefiry trvalo déle. Krátce nato jsem se snesl na louce poblíž domu, kde na mě spolu s Belial čekali čtyři další členové Poradní síně.

Belial mě pozvala dovnitř a představila mi je. Jednoho jsem už znal - Kokabeel nám významně pomáhal objasňovat události kolem Američanů. Belial nás rozsadila okolo nízkého stolečku, pro každého měla jeden - jak to nazvat? Zkuste do pozemského jazyka přeložit tefirské slovo **tamud!** Židle mají vyšší opěradlo, křeslo slouží k sedění, tohle umožňovalo polohu vsedě i napůl vleže, ale na lehátko to bylo krátké. Významově nejbliže by byl divan, i když si pod tím pojmem představujeme cosi většího.

Belial přinesla na velkém tácu džbán čaje *jicrug*, šest misek a košík hroznů *far Kahn*. Pozemské víno to nebylo, ale vypadalo to, chutnalo i vonělo podobně. Kdo dnes může tvrdit, že pozemské víno nepochází z pekla, případně pekelné víno ze Země? Čaj vypadal nejpodobněji, ale ten se i na Zemi připravuje spařením z mnoha různých rostlin.

Seznámil jsem je s naším setkáním se sůvičkami. Nemohl jsem mluvit o výsledcích, kromě zákazu vstupu na jejich světy jsme zatím žádné neměli. Informace o Jequnech ale přijali se vši vážností.

»Nejspíš tě před nimi chránila odolnost *uturge*. I pro nás je to varování, jak snadno by na nás mohly některé bytosti zaútočit,« přemýšlel Kokabeel, když jsem skončil. »Je příliš riskantní podnikat průzkum neznámých světů s tak nepatrným okruhem lidí, jako si dovoluujete vy.«

»Jediný člověk zase nemůže způsobit mnoho zla. Kdyby se jim podařilo ovládnout mě, nemohl bych zničit ani ostatní členy naší skupiny a tím méně uškodit vám.«

»Lépe by bylo, kdybyste nás upozornili na každý další průzkum a na nesrovnalosti, které při něm objevíte,« přidal se druhý z tefirů. »Neříká i vaše úsloví *Víc hlav víc ví*? Ty výzkumy nejsou bezpečné!«

»Po setkání se *sůvičkami* vám musím přiznat pravdu,« neodporoval jsem. »Teď se mi ale zdá, že by nebylo dobré hledání nových světů přerušit ani zastavit. Tvrdily, že nás mohou citelně zasáhnout z více směrů současně. My na ně máme jen jednu cestu, kterou si mohou pohlídat.«

»Vy dokážete nějakou cestu hlídat?« podívalo se na mě tázavě všech pět. »Mysleli jsme, že to nejde! Proč jste tedy přechod k těm bytostem pro jistotu nezablokovali?«

»Je to snadné, už dávno na to přišel Ernest Norden. Dlouho blokoval přechody Xijtra - Země, aby se Xijtrané nemohli s nikým na Zemi domluvit. Otevřel trvale malou propust a aforxita vesmírů žádnou další otevřít nedovolil. Zdálo se mi ale lepší udržet se *sůvičkami* mír. Dokázali bychom jim zablokovat měsíční vazbu, ale už ne další cesty, o kterých dosud nevíme.«

»Nevím, zda je to rozumné řešení u přímých sousedů vašeho světa,« váhal Kokabeel. »Mohli by na Zemi způsobit velikou zkázu. Nechci mluvit do vašich věcí, ale kdyby takové nebezpečí hrozilo nám, byli bychom opatrnější.«

»To vám nevyčítám. Nás od sůviček neoddělují dva prázdné světy, kam bychom mohli dát účinné pasti, sousedíme s nimi přímo. Musíme se snažit udržet vzájemné vztahy na dobrém základě, neškodit jim a totéž vyžadovat od nich.«

»Ale co když vám znenadání přece jen začnou škodit? Pochutnají si na vás jako na lahůdce!«

»Můžeme jim to znechutit,« odušil jsem nevrle. »Baalům jsme vrátili jejich vlastní bombu, ale Ářjům jsme poslali naši - tím skončila desítky tisíc let trvající válka na Gehenně. Naše bomby nejsou tak ničivé, jako bývaly vaše kumulativní lithiové, ale naučili jsme se používat je tak účinně, že Ářjům nepomohly ani jejich vyhlášené neprůstřelné štíty.«

»Přeji vám, abyste vaše zbraně nemuseli nikdy použít,« pokyvoval hlavou Kokabeel. »Nešťastný kmen, který nemá účinné zbraně, ale ještě nešťastnější ten, který je potřebuje.«

»Ani my si nepřejeme používat zbraně,« souhlasil jsem. »Když už to tak dopadlo, musíme se lépe koordinovat. Uznávám, že jen náhodou se nic nestalo a nic není zajištěné natrvalo.«

Pak jsme se chvíli dohadovali o vzpomínkách velitelky Belial a o možném přínosu pro Firhoi.

»Bylo by to jistě zajímavé, ale - měli byste se včas dovědět o záludnostech xijtranských pamětí,« snažila se mi vysvětlit Belial Sarcha. »Nejsou tak dobré, jak se zdají. Xijtrané už na jejich nevýhody narazili, ale jejich mozek je přece jen rozsáhlejší než náš.«

»Znamená to snad - nějakou bariéru?« hádal jsem.

»Přesně to mám na mysli. Přidavné paměti od Xijtranů mají obrovskou výhodu, která je současně jejich nevýhodou. Jedná se o - zapomínání.«

»Mám toho v hlavě strašně moc, ale všechno si dobře pamatuji, vyzkoušej si mě,« namítal jsem.

»To je právě problém! Není chybou, že člověk zapomíná, ale když nic nezapomíná. Normálně se paměť zapomínáním očišťuje od nepotřebných a nedůležitých vědomostí, ale důležité znalosti, co často potřebujeme, se v paměti utužují. Proto je proces učení pomalý a náročný - poznatky si musíme často opakovat, než si je osvojíme. Xijtranská paměť je uchovává pevněji než naše původní.«

»To bych právě viděl jako velkou výhodu,« podotkl jsem.

»Výhodné to je jen v souvislosti s vědomostmi, které si zapamatovat chceme. Problém nastane, když nemůžeme zapomenout nadbytečné. Získali jsme od Xijtranů hodně vědomostí, ale některé se nám

do paměti uložily dvojmo a obrazně řečeno, zbytečně zabraly místo. Žádná paměť není nekonečná a aby nám sloužila tisíce let, musíme prostě neužitečné informace zapomínat. To xijtranská přídavná paměť nedovoluje a pak hrozí, že se přeplní a další poznatky nemá kam dávat. Člověk pak může být chodící encyklopedií, ale pamatuje si jen to, co zná z dřívějšíka. Ze svého dětství zná všechno, ale nepoznává nové lidi, nevzpomene si, co je za dveřmi jeho domu a může se pohybovat jen tam, kde to zná odedávna. Totéž může nastat vinou nemoci, ale tu dokážeme léčit. Xijtranská nezapomínající paměť může být - časovaná bomba.«

»Aha,« zvažněl jsem. »A my zatím žijeme příliš krátce, než abychom na ten problém narazili.«

»Proto jsi první, komu to říkáme,« přikývla Belial. »Naše výzkumy začaly nedávno, ještě zdaleka nemáme všechny poznatky pohromadě, ale vás musíme varovat už teď, jste takoví... moc hrrr. Mohlo by se vám to vymstít.«

»No - díky vám za to,« oťrásl jsem se představou, jakou mi vyličila.

Matně jsem tušil, že tuhle nemoc známe i my lidé. Upřímně řečeno, žít tisíc let jenom z minulosti, z hodiny na hodinu, aniž by si člověk pamatoval tváře nových přátel, není nic k závidění.

»Xijtranská paměť má jisté nesporné výhody,« pokračovala Belial. »Je lépe organizovaná než lidský mozek, objemově menší, přitom pojme více. Po zvážení výhod i nevýhod ji nemůžeš zavrhnout. Musíš ale dodržovat pravidla jejího využívání, racionalizovat proces ukládání jak to jde, nic neukládat dvojmo. Lehkomyslný přístup, jaký jste dosud praktikovali, není na místě.«

»Aha. Takže - chcete jen dostat proces šíření znalostí lépe pod kontrolu,« hádal jsem.

»Ano,« přikývla. »Je vidět, že chápeš rychle.«

»Za tuhle informaci děkuji, vezmeme ji v úvahu,« řekl jsem vážně. »Přišli bychom na to kdoví kdy a možná za příliš velkou cenu. Nicméně - nezdá se mi to tak zlé. Nepamatuji si doslova a do písmene všechno, co jsem slyšel včera, pamatuji si jen všeobecný smysl. To by znamenalo, že funguje aspoň nějaká selekce toho, co se má zapamatovat a co ne.«

»Klasického procesu zapamatování se to nedotklo, ale v plné míře to platí pro vaše oblíbené **borůvky**, xijtranské přenosové paměti,« doplnila to Belial. »Představují perfektní způsob přenosu, podobný přenosu genetických informací přes DNA, ale mají svá úskalí. Dávejte si na ně pozor.«

»Díky za varování,« přikývl jsem. »Chápu to správně jako nutnost disciplíny v jejich používání?«

»Ano, přesně tak. Proto jsem nechtěla, abys mi je vytvářel jen pro přenos vzpomínek té tvé Belial. Mnohé z toho známe a ty těžko posoudíš, co pro nás bude nové a kolik balastu bys nám vnutil.«

»Neuvažuješ, že mi nedávno Belial Ameata věnovala **borůvku** s velkou částí vašich zvyklostí...«

Belial Sarcha i její kolegové se na okamžik zarazili.

»No - to by mohlo část balastu vyloučit,« připustila. »Ačkoliv - nevíme, jaký rozsah ti dala.«

»Dobrá, teď to necháme na později, až to lépe zvážíme,« mávl jsem nad tím rukou. »Pak se uvidí. Důležité informace, zejména o **sůvičkách**, už máte. Ostatní tolik nespěchá.«

»Také si to myslím,« souhlasila.

Oficiální jednání tím skončilo, ostatní se omluvili, rozloučili a odešli. Jen já jsem nespěchal, ani Belial se mě nesnažila vyprovodit. Nakonec - proč si nepohovořit s příjemnou mimozemšťankou, navíc krásnou jako všechny tefirky? Seděli jsme tedy dál proti sobě u nízkého stolečku na měkkých divanech, popíjeli čaj a ochutnávali hrozny vína.

Borůvky, které jsme tak nadšeně používali, tedy nejsou úplně bezpečné, uvažoval jsem. Zřejmě se žádná dobrá věc neobejde bez odvrácené strany. Budeme je muset omezit na nejnnutnější případy.

Tehdy jsem ani nemohl vědět, že xijtranské borůvky používá na Zemi další skupina lidí, podobná té naší. Používali je bez varování a tedy bez obav. Namísto xijtranské paměti měli ale něco jiného, něco účinnějšího, co jim zajišťovalo podstatně lepší organizaci vlastní paměti.

»Nebud' z toho smutný!« usmála se na mě Belial, jako by uhodla, nač myslím. »My se teď tomu věnujeme - a až něco zjistíme, jistě si to nenecháme pro sebe!«

»My máme dost práce i tak,« usmál jsem se. »Chceme na Bykyle postavit městečko, založit tam osadu a postarat se, aby byla co nejdřív samostatná. Práce je to nad hlavu, navíc máme další problémy na Zemi. Doufám, že vám to jde lépe.«

»Není to jednoduché ani u nás,« ujistila mě. »Ydlecoge je přímý soused Firhoi, ale má rozdílnou rychlost otáčení, takže je často nevhodně otočená. Země a Bykyle se prý točí shodně a to je výhoda.«

»Země s vlastním měsícem se skutečně otáčejí shodně,« potvrdil jsem jí. »Měsíc očividně působí jako synchronizační prvek i přes hranice paralelních vesmírů. Trochu se mezi nimi projevuje gravitace, to už víme dávno.«

»Chceš mi tvrdit, že paralelní Země, spojená měsíční vazbou s Firhoi, by se otáčela také shodně?«

»Všechny Země s měsícem mají tu vlastnost,« sděloval jsem jí. »Dokonce i svět sůviček, ačkoli leží v jiném prstenci.«

»Třeba je naše zaměření na Ydlecoge předčasné,« připustila. »Co když je sousední svět, vázaný na Firhoi přes Varveu, vhodnější...«

»Hodně by vám to pomohlo? Postavte si konvertor na Varvei a vyzkoušejte si to. Beztak se divím, že jste se k těm sousedům ještě ani nepodívali.«

»Navrhnou to Poradní síni,« řekla. »Minule jste nás přes měsíc překvapili vy, ale dopadlo to dobře. Být na vašem místě někdo jiný, například Árjové nebo Baalové, dopadlo by to hůř.«

A najednou - jsem měl pocit, že Belial někam spěchá. Proč? Nic nedala najevo, ale raději jsem se zvedl k odchodu.

»Musím se už vrátit,« omlouval jsem se.

»Já zase půjdu do Poradní síně,« řekla. »Třeba tam ještě někoho zastihnu. Dnes tam měla poradu skupina Prozíravého jednání - dohadovali se ohledně Ydlecoge.«

Belial neuklízela, nechali jsme na stolečku všechno jak to leželo a vyšli spolu před dům. Můj vimaan tu stál, stříbrný a tichý. Belial to měla maličko dál - Poradní síň byla zhruba kilometr odtud, to bylo na krátkou procházku parkem.

»Ať se vám všechno podaří!« popřál jsem jí, když jsem vystupoval po schůdcích na vnitřní straně dveří vimaanu.

»Tobě také,« odtušila a dívala se za mnou, dokud nás neoddělilo modravé kolo vesmírné propusti.

Nové Německo mě přivítalo deštěm. Vimaan dosedl na volné místo na ploché střeše domu, kde bydleli Alice a Klaus Wernerovi. Zajistil jsem vchod a seběhl dolů.

Byt Wernerů byl dnes smuteční. Pohřbívali syna Kurta, nebylo mu ani pětáctýřicet let. Dnes, kdy se dosažitelný věk lidí na Zemi přehoupl přes sto padesát a stoupal dál, to bylo vlastně mládí. Tím víc smutku takový zbytečný odchod vyvolá.

»Myslel jsem si vždycky, že se většina násilností vede pro zisk,« uvažoval Schmidke, když jsem vstoupil. »Ve válkách šlo o otroky, o suroviny, my Němci jsme vedli s Ruskem válku o půdu. Dnešní stav je jiný. Surovin je dost. Ještě nedávno se svět děsil hrozící energetické krize, spojené s vyčerpáním fosilních paliv. Hitlernafta problém vyřešila a ostatní plodiny od Kopffüsslerů odstranily ve světě hlad. Ať mi tedy někdo vysvětlí, proč ještě existují armády, proč se lidé dál navzájem vraždí?«

To už se všichni se mnou smutně vítali.

»Mohl bych zkusit něco málo vysvětlit,« navázal jsem na Schmidkeho.

Přednesl jsem jim vysvětlení majora Applegate na můj dotaz, proč se Američané vydali na svůj pochybný vojenský výlet do paralelních světů. Jak považují všechno co jsem udělal za podraz proti pozemské civilizaci. Podle majora jsem rozložil mezinárodní obchod s potravinami - je jich dost, jsou levné a nedá se na nich vydělat. Pokus zavést kvóťový systém přes OSN neuspěl. Hitlernafta zničila trh s naftou i s uhlím, vyrovnávače energie dávají dostatek energie všem. Do značné míry měl ale pravdu. Dřívější prosperita, založená na výhodných obchodech, je ta tam. Skončily časy cen, uměle diktovaných jednou stranou. Hitlernafta přivedla na mizinu nejen šejky, ale i Standard Oil a Shell. Salámovníky a chlebovníky odstranily ve světě hlad, ale zruinovaly United Food. Ovoce s léčivými účinky dostanete po celém světě, ale zlomilo vaz firmě Chiquitta, dříve United Fruit. Spojené státy kdysi měly špičkové technologie - než je kvůli levné pracovní síle přesunuli do Asie, především na Tchajwan. Svět se jim začal drobit pod rukama. Jejich předražené zboží nikdo nechce, dolar je sice i nadále uznávaná měna, ale dnes mu velice úspěšně konkuruje i Nová marka. Kdo se tedy diví, že všichni tento svět nepovažují za dokonalejší? Někomu se zkrátka zdá, že námi přivezený pokrok rozvrací jejich zájmy.

»Co si ale slibovali od napadení tefirů?« zajímalo Gertu. »Nemohli přece čekat úspěch!«

Ani se nezdálo, že by jí vlastní neštěstí zlomilo. Nevzlykala, nedržela se stranou. Byla v černém, jak se na vdovy sluší, ale to jí nebránilo účastnit se debaty. Ani děti, Christinka a Robertek, nedávaly najevo

smutek. Byly nedětsky vážné, ale neplakaly.

»Čemu by říkali úspěch?« pokrčil jsem rameny. »Zničit Firhoi? To by se jim nepodařilo, mohli tím leda vyvolat mezi Firhoi a Zemí stav nepřátelství. Zřejmě doufali, že mají ve válečných prostředcích převahu. Celý svět by potom byl na nich životně závislý a měli by opět volnou ruku.«

»Kdyby tomu bylo tak, chápala bych, proč měli takový zájem na tvé smrti,« řekla tiše paní Alice Wernerová. »Ale proč to odnesl Kurt a dvě další rodiny? Kdyby tě chtěli zabít, stačil by na to jeden zkušený odstřelovač. Proč na tebe obětovali takovou drahou raketu?«

»Protože jim šlo o krev, o hodně krve. Mých pár litrů by je neuspokojilo. Mohlo to být zaměřené primárně proti mně, ale účelem bylo vyvolat strach ve všech, připomenout lidem, koho se mají bát. Oběti okolo by jako vždy zdůvodnili nutností likvidace mé osoby, obviněné ze všech zločinů - ačkoliv v zatykači pro Interpol odmítli uvést, co mi kladou za vinu.«

»Ba ne, tohle jim neprojde,« mračil se generál Schmidke. »Kvůli tomu odložím cestu na Bykyle!«

»Obávám se, že neuspěješ,« povzdychl jsem si. »Stojí proti tobě velká síla. Neodváží se vystoupit přímo - dobře vědí, že by byli proti vimaanům bez šance, takže budou používat jinou taktiku. Třeba *jemné* údery do zad, jako ten poslední. Mimořádně - letadla, neviditelná pro radary, nejsou poslední výkřik pozemské techniky. Z Vorgyle víme, že ani úplná neviditelnost zbraní není nemožná.«

»Na to by museli znát největší tajemství tefirů z Firhoi,« pochyboval pan Klaus Werner.

»Jestliže je něco fyzikálně možné, může to být objeveno na více místech současně, obzvlášť na různých světech,« tvrdil jsem.

»Tím hůř,« podotkl Schmidke. »Budeme se na to muset lépe připravit. Doufám, že můžeme v případě přímého útoku na Nové Německo stále spoléhat na pomoc z vesmíru.«

»Můžete,« přikývl jsem. »Je to snadnější než dřív. Máte mezivesmírný telefon a na spřízněném světě pár lidí, kteří dokáží přiletět na pomoc.«

Pohřeb neměl být okázalý, ale málo platné, věděl o něm milion Němců. Nekonal se žádný průvod a všichni by se do smuteční síně nevešli, proto stály davy alespoň kolem cesty, kudy jsme museli jet. Také podle množství květů bylo vidět, jak měli všichni svého starostu v oblíbě.

Po smutečním obřadu jsme se vrátili do bytu Kurtových rodičů. Chystal jsem se rozloučit, ale Gerta mě nepustila.

»Sliboval jsi, že mě vezmeš na Bykyle,« obrátila se na mě. »Platí ta nabídka ještě? Můžeš nás tam vzít - už dnes?«

»Samozřejmě,« přikývl jsem. »Budeš-li si to přát...«

»Přeji si to,« řekla odhodlaně. »Můžeme s tebou odletět hned teď?«

»Máš všechno vyřízené?« zeptal jsem se jí pro jistotu. »Máš zajištěnou televizi?«

»Televizi jsem už prodala,« řekla. »Nic mě tu nedrží.«

Podíval jsem se na ni udiveně - televize byla přece její další dítě a s Kurtem na ní hodně lpěli.

»Neboj se, je v dobrých rukou, neprodala bych ji partajníkům ze Vzkríšení Německa. Postavím si novou u vás. Jde se mnou dvacet lidí ze studia a patnáct externích, i kdyby měli všichni bydlet pod stany. Nějakou techniku máme, další nakoupím podle momentální potřeby.«

»Techniku nech tady,« řekl jsem vážně. »Dostaneš od tefirů něco, nad čím bys tady jen vzdychala úžasem. Co s tím ale zachytíš, záleží na lidech. Doufám, že máš samé nadšence - pro lhotejné tam místo nebude.«

»Nadšenců mám dost - a kdyby nestačili, dostanu je tam ze všech koutů světa. Jestli tě to potěší, mám kontakty i v Čechách. Beru si tam i pár učitelů pro děti - jistě se budou hodit nejen mým dětem, ale i jiným.«

»Učitelé budou na Bykyle ohroženým druhem,« usmíval jsem se. »Učitelé se musí změnit na vychovatele, školy tam jako nástroj výuky nebudou.«

Podívala se na mě jako vtělený údiv.

»Chtěla bych dát svým dětem vzdělání!« řekla umíněně.

»Vzdělání dostanou, neměj obav,« ujistil jsem ji. »Ale jiné než v tradiční škole.«

»Promiň - ale mluvíš v hádankách! Co to má znamenat?«

»Vědomosti přenášíme jinak než klasickou výukou ve školách. U dětí bude důležitější výchova

osobnosti než učení vědomostem.«

»Zamýšlíš zavádět tam mimozemské metody, jak jsi o nich mluvil?« zeptala se mě přímo.

»Ano,« potvrdil jsem jí to. »Vědomosti se dostanou do hlavy rychle, větší váhu bude mít, aby děti byly dobře vychované.«

»Mluvíš zajímavě, ale pokud zajistíš, aby z mých dětí nebyli negramotní ubožáci, beru to.«

»To ti mohu slíbit,« podal jsem jí na to ruku.

»Dobře, věřím ti,« odtušila. »Ale mám ještě pár dotazů. Dokážeš - aspoň nějakou dobu - zajistit cestování mezi Bykyle a Novým Německem? Ne všichni jsou schopní jako já prodat všechno a jít hned teď. Budu je tam asi muset přivážet postupně. Chci tam také najít místo pro Kurtovy rodiče, ale ti se obávají odejít tam tak narychlo...«

»Cestování do Nového Německa je to nejmenší. Naučíš se to brzy sama a nebudeš mě na to potřebovat.«

»Prima. V tom případě můžeme jít. Kufry mám sbalené, jen je popadnout.«

»Když je to tak - za chvíli jsem tu s vimaanem,« ujistil jsem ji vážně. »Určitě nebudeš litovat.«

»Litovat budu jen že tam budeme bez Kurta,« řekla teskně.

Pak se rozloučila s Wernerovými. Klaus ji utěšoval, že všechno prodají a přiletí za ní, paní Alice nejvíc vzlykala, ale - která matka se smíří se ztrátou jediného syna?

Generál Schmidke Gertě pomohl vynosit kufry na střechem a naložit je do vimaanu, kterým jsem obratem přiletěl.

»Uvidíš mě tam, až to tu vyřídím,« sliboval. »Tedy - když se mi to podaří.«

»Přeji ti úspěch - i když tomu sám příliš nevěřím,« přál jsem mu - s velkou dávkou skepse, ale jinak upřímně.

»Kdyby se nám tady na Zemi nepodařilo dosáhnout spravedlnosti, zůstala by asi izolovaná od ostatních světů. To by byla škoda, nemyslíš?« pokračoval s optimistickým úsměvem.

»Přesně tak to vypadá zvenčí,« souhlasil jsem s ním. »Až na to, že mimo Zemi v tom směru panuje pesimismus.«

»Mimozemšťané nám nevěří?«

»Nevěří. Jsou zdrženliví, ale optimismem nehýří. Naši skupině věří víc. Vědí, že jsme nadšenci, kteří si dokázali dobrou věc uhájit - i před flotilou majora Applegate.«

»My tu máme také nadšence,« řekl umíněně Schmidke. »Svou dobrou věc si také musíme uhájit. I když to asi budeme mít horší než vy.«

Snášeli jsme se na Bykyle doprostřed městečka Kogucu.

»Je tu dostatek prázdných domků, jeden si zaber a vybal si věci,« pobídl jsem Gertu.

»Jak poznám prázdný domek?« zeptala se mě.

»Nemá na dveřích jméno,« vysvětloval jsem jí a zapnul dalekohlednou funkci bližší obrazovky.

»To tu nemá žádný, co vidím,« opáčila, když se trochu porozhlédla.

»Jsou asi volné všechny.«

»Raději bych bydlela blíž k jiným lidem,« přála si.

»Chtěla bys domek blízko někoho známého?« opakoval jsem po ní. »To bude horší, znáš tu jen mě a syna Járu a my bydlíme mezi ostatními - ale nejbližší volný dům bude tenhle...«

Vimaan dosedl přímo před vchod atriového domku.

Pomohl jsem Gertě s kufry a vstoupili jsme. Chodbička vedla rovnou do atria a teprve odtud vedly dveře do všech ostatních místností.

»Pro nás je to příliš honosná rezidence,« zdráhala se Gerta. »Jsme zvyklí na menší byt.«

»Tady si zvyknete,« usmál jsem se. »Navrhl bych ti vybalit věci vedle kuchyně. Můžete zpočátku bydlet v jedné místnosti a ostatní obsazovat později. Počítej i s rodiči Kurta, kdyby se chtěli nastěhovat. Mohou ale bydlet odděleně - to záleží na dohodě. Domů je tu dost.«

Vysvětlil jsem jí pak, že domky nedávno sloužily jako ubytovny zajatců, takže po nich leckde zůstaly všelijaké stopy - počmárané stěny, případně rozbité vybavení.

»Všechny závady ti samozřejmě rychle odstraníme,« ujišťoval jsem ji.

»Kde bych si mohla zařídit televizní studio?« zeptala se mě raději. »A - uznáváte tady vůbec

novoněmecké marky?«

»Pozemské peníze tu neplatí,« ujistil jsem ji. »Nebudeš je ale potřebovat. Chováme se zatím jako posádka na jedné lodi - ta také pořád za všechno neplatí. Každý ti ochotně vyhoví, když budeš něco potřebovat. Později chceme přejít na tefirský finanční systém, ale tím se teď nezatežuj. Zpočátku bych ti navrhl obsadit pro studio sousední prázdný domek, než budou všechny obsazené. Můžeš si tam zatím soustředit vybavení. Bude-li to nutné, postavili bychom ti později větší objekt.«

»Když nemáte peníze, nemáte ani obchody, že?«

»Nemáme - zatím jsme je nepotřebovali,« pokrčil jsem rameny. »Dnes večer budete mými hosty. Naučíš se zacházet s miniteleportem, je i ve vašem bytě. Pak už nebudeš běžné nákupy potřebovat.«

Vysvětlil jsem jí funkci miniteleportu a anihilátoru a tím pochopila, proč nepotřebujeme obchody. Distribuce zboží obstarávají teleporty až do domu, takže odpadla nutnost výstavby speciálních obchodů i supermarketů. Zabývali se tím dva nováčci. Možná u toho zůstanou, mají to podstatně jednodušší než majitelé klasických obchodů.

»A co děti? Co tu budou dělat, když nemáte školy?«

»Děti budeme muset vychovávat,« souhlasil jsem. »Na tom si musíme dát záležet. Buď to budeš povlivně dělat sama, nebo si na to najmeš vychovatele - dostaneme sem jistě brzy nějaké učitele, budou se k tomu hodit nejlépe. Výchova ale není učení. Spíš půjde o získání rozhledu a orientace. Vyučování dějinám se nebude zabývat šprtáním letopočtů, ale pochopení jejich smyslu.«

»A co technické předměty? Třeba postrach většiny žáků - matematika?«

»Nebude se učit,« ujistil jsem ji - a nemohl jsem si nevšimnout, jak oběma dětem zajiskřila očička. »Malé děti se musí od matky naučit základům - chodit a mluvit. Potom je upravíme - to jim dá základy většiny věd i jazykové vybavení. Naučí se přitom i společnou řeč, aby se dohovořili s našimi novými přáteli z Firhoi. To už budou rozumět více a budou se cvičit v úsudku, je důležitější než znalosti faktů. Potřebujeme, aby se děti naučily být lidmi. Až pak se rozhodnou, jakému oboru lidské činnosti se věnují a v tom zvoleném oboru se jim dostane nejlepších vědomostí, jaké budou k mání.«

»Takže - kdyby měly vlohy, dostanou i universitu?«

»Universita je pojem, který tu právě prochází velikými změnami. Původně to byla instituce, kde studenti získávali vzdělání - a jako vedlejší činnost se vedly vědecké výzkumy. U tefirů podíl výzkumné činnosti vzrostl a dnes se původní význam vytrácí úplně. University budou hlavně střediska výzkumné činnosti a vědomosti se budou studentům předávat jinak.«

»To je to vaše tajemství - jak jsi říkal, že uděláte génia z každého?«

»Tady to žádné tajemství není,« ujistil jsem ji. »Také ty dostaneš svůj díl vědomostí, jinak bys tu nemohla nic dělat.«

»A děti?« nedala se odvést od toho tématu.

»Dostanou vzdělání, jaké by na Zemi nikdy nedostaly,« ujistil jsem ji. »Tvé děti jsou ale mladé. Potřebují zatím vychovatele, ale u nás budou mít od školy na několik let pokoj.«

»Hurá!« nevydržel Robert.

»A - nebude tu ani klavír?« starala se opatrně Christinka.

»Klavír ti opatříme, budeš-li chtít,« ujistil jsem ji. »Ale až později - teď by to bylo zbytečné.«

Musel jsem se usmát, jak si viditelně oddychla. O jejím nadšení pro klavír nemohlo být pochyb - velice ráda tuto možnost oželela, i když jsem věděl, jak se svou hrou ráda chlubí.

»Něčím se zabývat budete,« ujistila je Gerta. »Rychle byste tu zvlčili!«

»Nech jim čtrnáct dní prázdnin na přizpůsobení,« požádal jsem ji s úsměvem. »To je nezvlčí.«

»Nebo aspoň měsíc...« pokusil se to uhádat Robert.

»No - týden to budou muset bez učitele vydržet,« rozhodla Gerta přísně. »Přiznám se, sama jsem na váš způsob vzdělání zvědavá.«

»Na to si aspoň týden počkáš,« ujistil jsem ji. »Musíš být trpělivá, rychleji to nejde.«

»A do té doby?« zajímala se.

»Uděláš zdvořilostní návštěvu u ostatních, rozhlédneš se po okolí, půjdete s dětmi na vycházku do lesa, navážete asi přátelství se zdejšími veverkami a pabizony - neboj se, nikomu neublíží...«

»A potom?« chtěla vědět.

»Bude ti to připadat jako mávnutí kouzelným proutkem, nebudeš se stačit divit,« ujišťoval jsem ji.

»Pochopíš řízení vimaanů, budeš umět pilotovat pozemská letadla i zacházet s tefirskými kamerami, bude ti jasné všechno, co jsi dosud ani netušila. Vypůjčíš si promítačku a podíváš se, jak vlastně vypadá zdejší televize.«

»Ty mě úplně strašíš!« usmála se.

»Ne, tuhle skutečnost pochopíš sama. Ale až za týden, dřív to nejde.«

Nechtěl jsem jí podrobně vysvětlovat, co ji čeká. Ale už jsem pro ni začal - opět sám na sobě - pěstovat implantáty.

Jak jsem čekal, generál Schmidke neuspěl. Interpol žádost o stíhání neznámých pachatelů zamítl, naopak obvinil Schmidkeho z maření stíhání mé osoby. Schmidke na to podrážděně reagoval ve smyslu, že nebude stíhat někoho, o jehož vině není přesvědčen. Odpověděli mu, že není jeho starost hledat vinu, ale dodat pachatele, stačí, když to požadují americké soudy. Potvrdilo se tím mé očekávání, že ani tato mezinárodní organizace neměří všem stejně.

Navštívil jsem - už opět tajně - Nový Berlín. Dojednal jsem se stavební firmou *Halske a synové* stavbu dvaceti větších domů na Bykyle. Ve smlouvě byla jen vágní formulace »mimo území Nového Berlína« s tím, že dopravu budu vlastními dopravními prostředky zajišťovat já, firma Halske poskytne stavební stroje, stavebníky a část materiálu. Pan Halske požadoval s omluvou zálohu, ale nic nenamítal, když jsem mu navrhl zaplatit za celou zakázku předem.

V bance Neue Deutsche Bank jsem se ale dozvěděl, že můj účet i účet syna Járy jsou obstavené mezinárodní žalobou, podanou u několika amerických soudů. Nepovolili mi uhradit platbu firmě Halske ani vyzvednout si cokoliv na hotovosti. Z miliardáře jsem se stal přes noc žebrákem. Musel jsem se vrátit a zrušit objednávku u firmy Halske.

Pan Halske se zatvářil překvapeně, ale když se dozvěděl důvody stažení mé objednávky, prohlásil, že mi v tom případě všechny stavby postaví na úvěr, splatný až mi banka účty odblokuje.

Ujistil jsem ho, že si jeho návrhu velice vážím, ale nic takového nepřijmu. Nemohu ovlivnit, kdy se banka umoudří a zda nakonec moje peníze nezabaví úplně.

»Pane Vávra, vy jste přece mluvil o vašem novém městě tak nadšeně - jak to, že od toho tak snadno ustupujete?«

»Já od toho neustupuji, pane Halske,« ujišťoval jsem ho. »Odstupuji jen od objednávky u vaší firmy. Vážím si vás, ale nemohu zaručit, že dostojím svým závazkům. To je něco jiného. Mám v bance miliardy, ale nedostupné. To jsem se dozvěděl až dnes, takže musím změnit plány. Nebudu to stavět s vámi. Je mi líto, ale nemám jiné východisko.«

»Komu jinému to chcete zadat, když nemáte peníze?«

»Postavíme to sami,« ujistil jsem ho. »Mimozemšťané by nám možná také dali úvěr, ale to si ještě rozmyslím, abych byl schopen nabídnout jim dostatečné vyrovnání.«

»Proč se obracíte na mimozemšťany? Proč nevyužijete mé nabídky? Víím přece, že máte peněz dost. Obstavené účty neznamenají, že jste na mizině. Máte pohledávky u firmy Medizine Niederle. Místo aby posílala vaše platby na váš obstavený účet, může je dát mně - a budeme vyrovnáni. Mám pro vás ještě lepší nabídku - zaplatíte-li mi více než činí hodnota stavby, budete mít přebytek u mě jako v bance, jenže bez možnosti obstavení.«

Podíval jsem se na něho s vděčností.

»Někdo by se vám za to mohl mstít,« varoval jsem ho.

»Kdo?« rozhodil rukama Halske. »Američané? Nebo strana *Nekonečný Pokrok*? Nedělám pro ně. V Novém Berlíně je zatím dost zakázek, abych si mohl dovolit na ně kašlat.«

Požádal jsem ho o strpení a vydal se do Medizine Niederle. Ředitel Adolf Hackmüller mě ale přivítal dost nešťastně.

»Samozřejmě vaši pohledávku u Halskeho vyrovnáme, ale - máme sami velké problémy. Všichni odběratelé nám náhle a bez udání důvodů zastavili platby.«

»Zajímavé,« uvažoval jsem zamračeně. »Také mi na soudní příkaz zablokovali účty. Chápu, že jim hodně ležím v žaludku, ale co si to dovolují k jiným?«

»Není to snad tím, že máte u nás majoritu?« nadhodil pan Hackmüller. »To se přece dělá, že se obstavují účty nejen osobám, ale i podnikům, kde mají pohledávky.«

»Dobrá, zřejmě chtějí finanční válku,« řekl jsem. »Dodáváte jim zboží a oni neplatí? Zastavte jim tedy všechny dodávky.«

»To nás zruinuje, pane Vávra,« zbledl ředitel.

»Zastavení plateb vás nezruinuje? Nevidíte, že jim dodáváte unikátní léky zdarma? Chcete je snad trvale sponzorovat?«

»Já vím, ale... to už tu bylo a přežili jsme to tak tak...«

»Přežijete to i podruhé,« ujistil jsem ho.

»Ano, ale - zaručil jste se za nás tenkrát jako starosta Nového Berlína,« připomněl mi. »To byla dostatečná váha. Kdo se za nás ale zaručí dnes?«

»Pak máte jedinou cestu, pane Hackmüller,« potřásl jsem hlavou. »Zastavte výrobu úplně. Jako majoritní akcionář vám to mohu dokonce nařídit. Což tímto činím.«

»Chcete, aby Medizine Niederle... taková solidní, stará firma! Přežili jsme i Führera a válku!«

»Jaké jsou teď pohledávky vůči vám?«

»To je právě to,« rychle odvětil, »jsme finančně aktivní na všechny strany, není nejmenší důvod vyhlašovat úpadek! Všechny pohledávky proti nám mohu vyrovnat jediným škrtem pera na příkaze...«

»Vyrovnajte je tedy - a zastavte výrobu. Zásoby prodávejte pouze v Novém Německu a za hotové, nebo se Medizine Niederle položí. Mohu vám zaručit, že k tomu dříve nebo později dojde, nevíte, kdo se proti vám postavil, ale nebude to tak náhle. Uvědomte si, že platby zastavil současně celý svět, nevypadá to jako ojedinělý výkyv. Někdo vás chce zřejmě položit.«

»Víte jistě, že je proti nám - zase celý svět?«

»Jistě to nevím, ale vypadá to tak,« souhlasil jsem s ním.

»Zdá se mi, že se tady schyluje k něčemu nedobrému,« zamumlal.

»Mám stejný dojem,« potvrdil jsem mu zamračeně.

»Anebo... co kdybyste nám svůj podíl prodal?« zasvitla mu na okamžik naděje. »Pak by snad neměli důvod...«

»To není žádné řešení, pane Hackmüller,« zavrtěl jsem hlavou. »I když z firmy odejdu, položíte se spolehlivě, když si vezmu své zařízení. Víte to dobře.«

»To je pravda...« zarazil se. »Leda byste nám prodal i ozařovací lampy...«

»Co mi za ně nabídnete?« podíval jsem se na něho smutně. »Peníze v Neue Deutsche Bank? Ode dneška jsou pro mě naprosto bezcenné.«

»To je ale překerní situace,« lamentoval. »Co budou dělat s úrodou drobní pěstitelé küfferle?«

»Prodají letošní sklizeň jinam,« ujistil jsem ho klidně. »Lisovat küfferlin přece není nic složitého.«

»No právě!« vybuchl Hackmüller. »Vyklidíme bez boje trhy a už nás na ně nikdo nepustí!«

»Uvědomte si jedno, pane Hackmüller,« pokračoval jsem klidně. »Všichni pěstitelé mohou prodat letošní sklizeň jinam, ale napřesrok budou pěstovat něco jiného - nedostanou od nás žádnou sazenici.«

»Vy to myslíte - tak dlouhodobě?« zděsil se úplně.

»Jistě, pane Hackmüller,« přikývl jsem. »To nevypadá na ojedinělý a neškodný pokus o spekulaci s akciemi na burze. Kdybyste dnes ode mě koupil ozařovací lampy, zakrátko byste je musel prodat, věřte tomu. Medizine Niederle by se položila a vy byste skončil jako žebrák. Dnes ještě můžete vyplatit závazky a zastavit výrobu se ctí, zítra by to bylo horší. Nic vám nezaručím, ale víte dobře, že küfferlin je příliš strategická komodita, která Novému Německu jednu takovou válku vyhrála.«

»Ano, ale - to jste byl starostou vy! Přečtěte si dneska volební program strany *Nekonečný Pokrok* a hlavně jejího kandidáta na post starosty namísto Kurta Wenera! Všimněte si, co hlásají - spolupráci se zbytkem světa i za cenu ztráty samostatnosti Nového Německa. Věřte, že za tím jsou dolary.«

»Poradím vám tedy ještě něco,« odušil jsem. »Postavte se proti nim. Ten podraz s küfferlinem od zbytku světa je jen malý kamínek do mozaiky.«

»To je těžké... co když vyhrají?«

»Kdyby vám tady znemožnili žít, nabídnu vám azyl na Bykyle,« ujistil jsem ho. »Nebudete tam sám, budu to muset nabídnout i jiným. Naštěstí je tam místa dost a jak se zdá, žádní nezaměstnaní tam nejsou a jen tak nebudou. Mohu si od vás ještě zatelefonovat?«

»Jistě, prosím...« nabízel mi svůj telefon.

»Přístroj mám svůj,« odmítl jsem.

Mezivesmírný telefon neměl tlačítka a pan Hackmüller na mě jen divně zíral, jak navazují spojení pomocí qura. Přepnul jsem telefon na hlasitý odposlech, aby mohl pan ředitel slyšet, o čem jednáme.

»Tady Uaxio, voláš ty, Oto?« ozvalo se z přístroje.

»Ano, já,« potvrdil jsem jí. »Poslyš, Uaxio, nebyli u vás poslední dobou neznámí lidé ze Země s požadavkem, abyste jim dodali větší množství küfferlinu, nebo naklíčených sazeňáků küfferle?«

»Ano, byli,« potvrdila. »Chtěli oboje, ale podle dohody jsem je odkázala na Medizine Niederle do Nového Německa. Je to snad špatně? Tvrdili mi, že ta firma má vážné problémy a není schopná dodat potřebné množství.«

»Udělalasi dobře,« ujistil jsem ji. »Zapomněli ti sdělit, že ty problémy jí zavinili oni, přestali jí totiž platit. Je v tom nějaká křivárna, Uaxio, snaž se jim nevyhovět.«

»Dobrá, ale přijď k nám, jak jen to bude možné,« řekla. »Nedávno mi volali tvým hlasem. Naštěstí jsem podle kliků mimo oblast vaší slyšitelnosti poznala, že tu řeč sestříhali z různých nahrávek. Nic jsem jim nespĺnila, ale další jednání bych ráda vedla z očí do očí, rozumíš?«

»Díky za to,« ujistil jsem ji. »Na Zemi se děje něco, co se mi vůbec nelíbí. Možná bude lépe, když si budete dávat větší pozor i na turisty.«

»Ty máme bezpečně pod kontrolou,« ujistila mě.

Sklapl jsem telefon a vložil do kapsy.

»Slyšel jste to sám, pane Hackmüller,« obrátil jsem se na pana ředitele. »Pokusili se kontaktovat Kopffüsslery, ale ti jim nic nedodají. Mám s nimi smlouvy, které oni dodrží, tím jsem si jistý.«

»Stejně se mi to nelíbí,« pokyvoval hlavou ustaraně.

»Mně taky ne,« souhlasil jsem. »Víte, co teď udělám?«

»Jestli chcete zachránit ozařovací lampy, odvezete si je někam do bezpečí,« řekl najisto.

»Přesně tak - vám by je mohli sebrat násilím,« přikývl jsem. »Vrátím je, až se to uklidní.«

Se slábnoucím hořkým pocitem křivdy jsem se vrátil na Bykyle pro vimaan. Hoši od Medizine Niederle se sice chytali za hlavu, ale pomohli mi těžké lampy naložit. Svěřil jsem panu Hackmüllerovi mezivesmírný telefon s ovládním tlačítka, aby mě mohl kdykoliv zavolat.

»To abychom si hledali jinou práci, co?« strachoval se starší z pěstitelů.

»Kdybyste žádnou nesehnali, přihlaste se s důvěrou u pana Hackmüllera,« navrhl jsem jim. »Bude mít kontakt na mě a já vám dám práci i s ubytováním kdykoliv budete potřebovat.«

»Vy teď přece bydlíte někde mimo Zemi!« divil se jeho mladší kolega.

»Až vám bude nejhůř, můžete se mnou počítat,« přikývl jsem. »U mě je práce vždycky dost.«

»Bylo by u vás místo i pro mě?« staral se i Hackmüller.

»Nesliboval jsem to snad?« opáčil jsem. »Zakládáme na Bykyle kolonii, každý tam najde lepší podmínky než tady na Zemi.«

»Jak je to ale s cestováním?« zajímal se starší mechanik. »Nebo berete i lidi s rodinami?«

»Samozřejmě i s rodinami,« přikývl jsem. »Ubytování se tam najde pro všechny.«

»Mám zete asistenta na Novoněmecké universitě,« hlásil se rychle. »Nepotřebujete vysokoškolské asistenty? On by dělal v případě nutnosti cokoliv, univerzita má dnes problémy.«

»Univerzita také?« zbystril jsem pozornost.

»Jo - kdo je nemá?« rozhodil mechanik rukama. »Dnes mají problémy všichni. Slyšel jsem, že už dlouho takovou krizi nepamatujeme.«

»Vidíte - a já sháním lidi, kde to jde,« usmál jsem se v tušení příležitosti. Možná získáme víc lidí, než se obával Schmidke.

Do pustého městečka Kogucu mezitím přicestovali noví obyvatelé. Járova parta si přivezla první dávku přátel ze Země, rozmístila je do volných domků a všichni pro ně začali jako o závod pěstovat implantáty. Nově přichozích bylo hodně, ale Jára mě ujistil, že se na každého dostane, do pěstování se brzy zapojí i ti, kdo dostanou implantáty jako první.

Museli jsme proto včas prodebatovat varování ohledně přídavných pamětí, které nemusí pojmout všechno. Byl nejvyšší čas.

»To se dalo čekat,« pokrčil zklamaně rameny Rosťa. »Nic na světě není bezedné. Budeme se asi muset specializovat. Každý nováček dostane jen základy a později si bude muset zvolit obor, kde může znát

všechno. Nebude zkratka nikdo vševěd jako Ota Vávra.«

»Ani já přece nevím všechno,« odmítl jsem to klidně.

»Ale víš toho nejvíc,« usadil mě Rost'a. »Dal jsi nám ze svých znalostí hodně, ale - kdo ovládá tisíc jazyků? Jen ty, nám jsi předal jen tefirštinu. Kdo zná všechno o civilizaci Árjů? Zase jen ty - my známe jen pevnost Myeor a to ještě jen v nezbytné míře.«

»Ale jak se ukazuje, budete mít proti mě výhodu. Já už bych měl s pamětí zoufale šetřit.«

»No a?« opáčil Rost'a. »Máš pravdu, nemůžeš lehkomyšlně riskovat další a další **borůvky**. Neznáš toho i tak dost? Nebude z tebe univerzální lékař, až ty vědomosti od tefirů dostaneme - no a co? Na funkce lékařů stačí menšina, tady Renáta se na to vyloženě těší, já to ale oželím a věřím, že to Renáta zvládne i bez nás. Chci se dát na výzkum paralelních vesmírů, na to budu potřebovat čistou hlavu. Snad to není taková katastrofa, když nebudu umět léčit?«

Když se to vezme nestranně, od dob Leonarda da Vinci se nikdo nemohl chlubit, že zná z lidských věd všechno. Lidé se specializovali odjakživa - a u Kopffüsslerů je tomu také tak. Nezbylo mi než nad tím mávnout rukou - ostatně, neuměl jsem toho i tak dost?

Zprávu o finanční válce na Zemi přijali všichni klidně.

»My je nepotřebujeme,« pokrčil rameny Jára. »Raději se od té pupeční šňůry odřízneme.«

»Ujednal jsem s firmou Halske, že nám postaví domy v Kogucu,« řekl jsem. »Dodávka je předem zaplacená a může to být poslední možnost, jak sem dostat pár lidí ze Země.«

»Neřekl bych!« opáčil Pavel. »Máme na Zemi dost kamarádů a jejich kamarádů.«

»Nemluvím o nadšencích,« odrazil jsem ho. »Mluvím o normálních lidech, šli by sem za prací.«

»Potřebujeme je?« opakoval Jára. »Máš-li ještě někoho na Zemi, sem s ním. Ne-li, nic se neděje.«

Jednali jsme pak o slíbených biologických vědomostech od tefirů, ale zatím jsme měli jen neurčitý slib Belial Sarchy. Věřili jsme, že má důvěru Poradní síně a je nám nakloněna, nicméně jsme byli bez podrobností odkázáni jen na dohady.

Naše malé shromáždění rozhodlo, že mám volnou ruku v Novém Německu. Všichni věděli, že je to moje slabost - ale já jsem s těmi lidmi žil příliš dlouho, než abych se s nimi navždy rozešel jen tak, bez pozdravu a bez boje.

Hned ráno jsem zavolal generálu Schmidkemu, abych se dozvěděl novinky.

»Už je to tady,« oznamoval mi Schmidke. »Dějí se věci! Svět zřejmě zahájil otevřený hospodářský bojkot Nového Německa a kromě toho strana **Nekonečný pokrok** zahájila volební kampaň ve stylu, na jaký nejsme zvyklí.«

»Povídej,« vybídl jsem ho.

»Zaplatili všechny celovečerní pořady v televizi,« sděloval mi Schmidke. »Na obrazovce jsou jen oni a perou do protikandidátů jako z kanónů, nikdo je neumí zastavit!«

»Jaké mají argumenty?« zajímalo mě.

»Především tvrdí, že Kurt Werner vedl Nové Německo od desíti k pěti - to je odporné, Kurt se bránit nemůže a kromě toho se nezdá, že by nás kočíroval špatně. Navzdory blokadě jsme na tom relativně dobře. Oni ale slibují prosperitu, o jaké se nám nezdá. Zajímá mě jen, jak to chtějí splnit.«

»Jak se zdá, mají peněz dost, ne?«

»Peněz mají opravdu dost,« přiznal Schmidke. »Otázkou je, odkud je vzali. V Novém Německu nemají žádné finanční zdroje. Mají ale konta v bance, mohou si to všechno dovolit.«

»Nemohou přece vést jednostrannou propagandu,« mračil jsem se. »Nikdo se jim nepostavil?«

»Nejprve zametli se stranou Vzkříšení Německa. Postavili ji na pranýř za její dávné hříchy. Pak se pustili do tvé bývalé strany a současného předsedy Maxmiliána Hurtiga. Tolik špíny na něho nenaházela ani izraelská Mossad, která nakonec uznala, že to byl omyl. To je ale jediné, co proti straně Nekonečný Pokrok máme. Němcům se to nelíbilo, ale slibované snížení daní na desetinu je hodně silné lákadlo.«

»To slibovala i strana **Vzkříšení Německa**,« podotkl jsem klidně. »Co z toho bylo? Zvýšení daní.«

»Tihle poslali každému dospělému Němci předvolební dar tisíc marek a slibovali další, jen až odbourají zbytečné výdaje.«

»Kde vzali - miliardu marek?« zatočila se mi hlava.

»Mají je v bance,« ujišťoval mě Schmidke.

»To je pěkné!« vybuchl jsem. »Právě tolik mi díky Američanům nedávno v téže bance obstavili. Aby na to nakonec nakradli moje peníze!«

»Je to možné,« přitakal Schmidke. »Nevíme přece, jaké transakce v bance dnes probíhají.«

»Já vím - bankovní tajemství,« řekl jsem. »Zajímavé je, že mé peníze tajemství nepodléhají!«

»Je to ale těžké,« povzdychl si Schmidke. »Nikdo proti nim nic konkrétního nemá. Většina členů té strany nejsou Němci z Nového Německa, nemohou proto hlasovat, ale jejich kandidát je odtud, jakže zákon neporušili. Uvidíme, kolik lidí se jim podaří nalákat.«

»Nejsou to nakonec - Američané?«

»Nejsou,« ujistil mě Schmidke. »Všichni jsou rodilí Němci, řádní občané Německa z Evropy. Na imigračním oddělení je to spolehlivě doložené.«

»Dobrá, jsou to tedy Němci,« souhlasil jsem. »Povídej dál, poslouchám tě!«

Schmidke mi chvíli vyprávěl o hospodářské situaci, ale bylo vidět, že tomu příliš nerozumí. Policie mu fungovala bez závad, ale o situaci firmy Krupp věděl až z třetí ruky.

»Poslyš, Oto, nemohl by ses zastavit u Maxe Hurtiga?« přešel Schmidke až do prosebného tónu. »Potřeboval by s tebou nutně mluvit, dnes byl i za mnou, kdybys nevolal ty mě, volal bych dnes večer určitě já tebe. Dovedu si představit, že máš plno práce, ale - snad ti na Novém Německu ještě záleží!«

»Přijdu,« slíbil jsem mu. »Je Max Hurtig doma?«

»Ne, svolali na odpoledne mítink do hotelu Rote Fahne. Ředitel Kubicek tvrdil, že nebudeš proti.«

»Kubicek je správný chlap,« zavrčel jsem. »Dobrá, jdu se tam podívat.«

Zavěsil jsem a nastavil automat, aby mi otevřel propust na ochoz střechy hotelu Rote Fahne - to místo měl zaměřené už dávno. Za chvíli poté jsem sbíhal po schodech k výtahu a rychle sjel do přízemí.

Konferenční sál hotelu Rote Fahne byl poloprázdný, ale lidé se sem teprve trousili.

»Oto Vávra!« přivítal mě rozzářeně pan Ernest Hauptmann, ředitel Neue Deutsche Bank. »Slyšel jsi už, co se tu děje?«

»Slyšel,« přikývl jsem. »Poslyš, Erneste, jak vysvětlíš, že jste mi zablokovali konta? Co to má znamenat?«

»Je to jednoduché, Oto,« zachmuřil se i Ernest. »Neue Deutsche má jiného ředitele. Odvolali mě těsnou většinou hlasů, dosadili zkušeného amerického manažera, jakéhosi Martina Hogana. Já jsem teď nezaměstnaný a kromě mé manželky mě nikdo nepotřebuje!«

»Jak se jim to podařilo?«

»Někdo jim musel prodat akcie,« pokrčil rameny Ernest. »V tom ale nikomu nezabráníš. Akcie měl kdekdo - a jak jsem slyšel, kdo je prodali, vydělali tak, že si doteďka pomlaskávají blahem.«

»Brzy je to přejde,« věštil jsem. »Takže až nové vedení banky začalo dusit německé firmy, jak už jsem taky slyšel. Ty v tom prsty nemáš, že?«

»Ovšem,« připustil Ernest. »Potíž je, že mimo Nové Německo nedostane nikdo úvěr vůbec. Bez peněz jsou na suchu všichni.«

»Slyšel jsem, že bankrotuje i Krupp,« přisadil jsem si.

»Ano, sám se tomu trochu divím,« podíval se na mě Ernest. »Ti měli přece vždycky peněz dost. V poslední době jim prý několik zákazníků couvlo od smlouvy, že prý je svět nasycen strojírenskými výrobky, navíc začali jejich sortiment nabízet levněji Japonci - to bude ono!«

»Dobrá - můžeš mě zavést k Maxi Hurtigovi?« požádal jsem ho.

»Ten tě uvítá jako spasení!« věštil pro změnu Ernest.

Zavedl mě do zadního salonku, kde už chvíli rokovalo předsednictvo mé bývalé strany. Jako první mě spatřil Heinrich Ascher, ihned vyskočil a vítal mě. Po něm ostatní - včetně Maxe.

»Oto, je s námi zle, všechno se nám sype pod rukama,« stěžoval si mi Maxmilián Hurtig. »Jakmile jde o peníze, jsme nahraní.«

»S penězi vám nepomohu, Neue Deutsche Bank mi je upřela,« potřásl jsem si se všemi rukama.

»Peníze vzal čert, beztak jsi na nich nikdy nestavěl,« jen mávl rukou Maxmilián. »Chceme tě teď úpěnlivě poprosit, abys nás zachránil!«

»Mohl bych vám nabídnout azyl na nové Zemi, zakládáme tam novou kolonii,« nabídl jsem jim. »Jmenuje se Bykyle, je stejně příjemná jako tato Země, až na to, že tam kromě naší nevelké skupinky nežijí žádní lidé.«

»No - to by bylo koneckonců také dobré, kdyby nám to tady nevyšlo,« uznal trochu zaraženě Maxmilián. »My tě ale chceme požádat o něco jiného.«

»Vidíš ještě jinou možnost?« zajímal jsem se.

»Ano,« přikývl. »Vzal bys na svá bedra kandidaturu na nového starostu? Počítáme s tím, že jedině tvé jméno by nás mohlo od těch mamonářů zachránit.«

Na to jsem se musel posadit, jak mě to vzalo. Koukal jsem na ně chvíli jako sůva z nudlí. Pravda, nenapadlo mě to. Starostou Nového Berlína jsem byl deset let, vzdal jsem to, abych měl volné ruce pro paralelní světy. Ale - oni tady na mě nejspíš opravdu čekali jako na spasení...

Přemýšlel jsem. Tohle je jiná situace, než jsem čekal.

»Vidíte - já vám nabízím místo v novém světě a netuším, že je tomu přesně naopak, vy nabízíte místo mně.«

»Vezmeš to?« visel na mě očima Maxmilián Hurtig.

Ještě jednou jsem všechny přeletěl pohledem.

»Já to přijímám,« povzdychl jsem si. »Berte to jako výraz mého svědomí, neumím v těžké chvíli opustit loď. Uvědomte si aspoň, že mám na paralelní Zemi přinejmenším stejně důležité zájmy.«

»Já věděl, že nás v tom nenecháš!« vyskočil radostí Ernest Hauptmann.

»Dám si ale nějaké podmínky, smím?« zeptal jsem se.

»Jistě,« souhlasil Max. »Jak tě znám, nebudou ani nečestné, ani nemožné!«

»Jak víte, nemám tady kde bydlet,« řekl jsem. »Ani nechci bydlet tam, kde by to mohlo přinést nepříjemnosti. Můj dům na Zemi může znenadání navštívit komando teroristů, případně přiletí letecká raketa a zabije i nevinné okolo. Budu bydlet na Bykyle a tady se objevovat na nezbytně nutnou dobu.«

»I kdybys mě žádal o mou postel, dostaneš ji, to si piš!« sliboval Max.

»Dobrá,« přikývl jsem. »Mám podmínek víc. Má tady někdo možnost prosadit změnu výrobního plánu některé továrny?«

»Já, Ludwick - jsem v představenstvu Mercedesu.«

»Nikdo víc?« podíval jsem se na ostatní.

»Obávám se, že ti, co by tě zajímali, tady nejsou,« řekl opatrně Maxmilián.

»Dobrá - tedy Mercedes. Dokážete zrušit kontrakty s firmami mimo Nové Německo?«

»Není co rušit, zahraniční kontrakty už vypověděli zákazníci!«

»Tím lépe,« řekl jsem. »Já mám vliv ve firmě Medizine Niederle - ta dnes ohlásí konec výroby.«

»To není dobrý nápad,« vrtěl hlavou Maxmilián. »Tím jen dodáš *Nekonečnému Pokroku* municí. Ti přece tvrdí, že to tu špatně vedeme.«

»Naopak,« řekl jsem. »Špatně to vedou oni. Loni se podnikům Nového Německa dařilo dobře. Až letos, když přišli noví manažeři Neue Deutsche Bank, se všechno začalo sypat. Kdo může za všechny potíže? Jedině oni.«

»Oni ne,« oponoval mi Ernest Hauptmann. »Potíže nevznikly v Novém Německu, ale neplněním závazků našich zahraničních partnerů.«

»Vím, Erneste,« přikývl jsem. »Horší je, že se Neue Deutsche Bank s těmi zahraničními podrazy ztotožnila. Je snad tak těžké překlenout každý výpadek úvěrem, zaměřeným na Nové Německo?«

»No - já bych to tak udělal,« povzdychl si Ernest.

»Proto tě vyhodili jako prvního,« řekl jsem. »Pak stačilo odmítnat podnikům úvěry. Podniky musely prodávat zboží pod cenou, aby se udržely nad vodou a další zakázky nepřicházely. V leteckém žargonu se tomu říká vývrtka - a často končí kráterem v zemi.«

»Dobře - ale jak z toho?«

»Založíš banku a budeš podporovat novoněmecké podniky, aby to překonaly,« navrhl jsem mu. »Přesněji, založíš ji pro mě. Budeš nový generální ředitel - jen pro začátek nepočítej s velkým platem.«

»Promiň, Oto, to je nesmysl,« zavrtěl hlavou Ernest. »Na to potřebuješ nemalý počáteční kapitál. Převzali jsme od vyspělých zemí zákony, které to vyžadují. Já bych to dělal i zadarmo, ale - ten kapitál nemám a tobě zablokovali vklady, takže nemáš taky nic.«

»Je povinný vklad v dolarech nebo v novoněmeckých markách? Stačilo by zlato?« zeptal jsem se.

»Stačilo by, ale musel bys ho mít aspoň padesát kilogramů. Vklad musí být v převoditelné nebo v místní měně, přípustné je i zlato, ale ty nemáš nic - marky, dolary ani zlato.«

»Když ti tady složím pět metráků zlata, založíš mi tu banku?«

Podívali se na mě jako na zjevení.

»Ty máš tolik zlata?« vyhrkl Ernest.

»Mám toho neřádu třeba pětadvacet tun,« ujistil jsem je. »Na Ribge leží volně na zemi, stačí se pro ně shýbnout.«

»Myslíš - tam co zakládáte tu kolonii..?«

»Na Bykyle možná také,« přikývl jsem. »Ale na Ribge se dá nabírat bagrem. Je to asi nezvyklé, ale uvědomte si, že na těch světech nejsou lidé. Na Zemi lidé během tisíciletí zlato pečlivě vysbírali, tam leží, kam je naplavila voda.«

»To by byla jiná - vypadá to důvěryhodně. Postačí zajistit ověření, že je to opravdu zlato. Nebude problém prodat je třeba do Švýcar a získat dolary. Pak by sis mohl otevřít banku. Jde o to, co s ní?«

»Co s ní?« odušil jsem. »Chceme snad postavit na nohy Nové Německo! Musíme zbavit Neue Deutsche Bank monopolu. Finančnictví nerozumím, ale Ernest si jako finančník bude vědět rady. Musí dbát na prosperitu německých podniků, ne na zisk. Nové Německo musí být nezávislé, jako bylo, když jsme je sem stěhovali.«

»To by mělo naději na úspěch,« zamyslel se Ernest. »Já ti věřím. Ale teď máme další úkol. Neměli bychom dopustit odevzdání Radnice straně **Nekonečný Pokrok**, jinak tu brzy nevydržíme.«

»Čím by nám mohla vadit?«

»Chtějí předělat volební systém,« sděloval mi Maxmilián. »Jejich volební program **Všechno nebo nic** bude hřbitovem nezávislosti policie i soudu. Netají se tím, že se jich musí zmocnit.«

»Dobrá. Když mě dáte na kandidátku na místo starosty, vezmu to. Současně ale dáme podnikům úvěrovou banku. Jak je to s televizí? Vím, že ji Gerta Wernerová prodala, ale komu?«

»To je právě to, co nevíme,« povzdychl si Maxmilián. »Horst Kugel byl Gertin šéf zpravodajství, ale nikdo neví, kde na to vzal peníze. Co když je skutečným majitelem televize strana **Nekonečný Pokrok**? Roztahuje se tam, jako kdyby jí patřila.«

»To by byla horší možnost,« přikývl jsem. »Přitom není vyloučená. Jde mi o to, abych se dostal na obrazovku.«

»Volební zákon to zaručuje. Pokud ho neporuší. Ale to by si snad nedovolili.«

»Dobrá - můžeme se do toho pustit,« slíbil jsem.

Zavolal jsem Járovi a požádal ho o trochu zlata z Ribge. Jára se zvědavě zeptal, nač to potřebuji a když jsem mu sdělil, že je to protitah proti těm, kdo nám zablokovali účty v bance, odvětil klidně, že v tom případě zlato přinese sám, i kdyby je měl kutat z hlubin. Což nebylo třeba, věděl o tom nalezišti stejně jako já.

Heinrich Asher se mezitím podíval do sálu, zda se tam už sešli lidé. Přišel s nemilou zprávou - příznivci nezaplňovali ani polovinu sálu.

»To už jsme zažili,« komentoval jsem to klidně. »Dnes je to veselejší. Kdybychom prohráli, máme kam ustoupit. Na Bykyle je místa dost.«

»Nestraš,« okřikl mě Maxmilián.

Chtěl jsem vstoupit do sálu poslední. Bude to pro naše příznivce příjemné překvapení? Uvidíme!

K mému rozladění uvítal předsednictvo strany i s Maxmiliánem Hurtigem - nespokojený pískot. Nepřestal, ani když jsem vstoupil. Pískající se překvapením na okamžik zarazili, když mě spatřili, ale pak se do toho dali znovu.

Hurtig si vzal nevzrušeně mikrofon a začal:

»Děkuji příznivcům strany Nekonečný Pokrok za obohacení našeho setkání svou přítomností.«

Pískot ještě zesílil, ale náhle na nás začaly vzduchem létat modré plody podobné rajčatům.

»Lidi, neblázněte, to je přece hitlernafta - mohla by chytit!« vykřikl starostlivě Maxmilián Hurtig.

Bylo vidět, že mastné plody létají jen z té strany, kde byli soustředěni největší radikálové. Zralé plody se rozpleskávaly jako přežralá rajčata, vzduch byl plný benzinového zápachu.

»Zpátky do salónku!« vykřikl jsem.

Pochopili to všichni, ale ti kdo začali, zřejmě nehodlali přestat. Utíkali jsme zpátky, když najednou přiletěl modravý plod, za nímž se táhl - pruh kouře.

Pódium naráz vzplálo plameny.

Byli jsme naštěstí už skoro u východu, ale na některých lidech vzplál oděv, promáčený hořlavou tekutinou z rozbitých plodů. Viděl jsem, jak Maxmilián odhazuje hořící sako, po něm totéž udělal Ernest Hauptmann. Na mě žádný z těch nebezpečných plodů nedopadl, ale svlékl jsem bundu, abych měl čím utloukat plameny na ostatních hořících lidech. Utíkali jsme chodbou a hasili se navzájem.

»Marš do pekel, ty česká svině!« křičel někdo za mnou.

Ohlédl jsem se a koutkem oka zahlédl chlapa, který za námi vběhl do chodby s velkou průhlednou taškou plnou modrých plodů. Některé už držel v ruce a očividně se napřahoval hodit je na nás. Byla to šílená odvaha nést uprostřed plamenů tolik hořlaviny, ale neměl jsem čas obdivovat ho. Chtěl nás zabít, to bylo jasné. Musel jsem mu to překazit.

Modravý blesk v těch plamenech nebyl vidět, ale na tu dálku byl smrtící. Zasáhl chlapa dříve než na nás svou hořlavou municí hodil. Poklesl v kolenou a složil se bezvládně na zem, přímo na tašku, která přitom vzplála. Chlap začal okamžitě hořet jako fakule. Nevyskočil a nesnažil se zachránit - byl mrtev po zásahu qurem - ale nejspíš by dopadl stejně tak jako tak.

»Hoří! Hasiče!« ozývalo se.

Z bočních dveří vyběhli hoteloví vrátní. Jeden otevřel dvířka hydrantu a vytáhl hadici, druhý začal kroutit velkým kohoutem.

»Hitlernaftu vodou neuhasíte!« varoval jsem je. »Na tu musí být pěna!«

Vrátní se ale nepokoušeli hasit. Vodním proudem jen spláchnli hořící hitlernaftu do prázdného rohu sálu a začali kropit diváky. Mnoho jich tu už nezbyvalo, všichni se hrnuli ven. Naštěstí měl sál široké dveře na monumentální schodiště, dalo se dobře utíkat. Hitlerovská architektura byla svou pompézností přece jen k něčemu dobrá - únikové cesty byly až dolů na ulici volné.

Sál byl rázem plný ohně a kouře. Hořely koberce i plyšové sedačky - přistihl jsem se, jak v duchu počítám škody, ale o ty šlo až na posledním místě. Lidé byli mimo nebezpečí a peníze vzal čert - hlavně ať se podaří požár rychle zdolat, ve vyšších patrech je plno hostů, tam by to bylo horší!

Věnoval jsem se proto ostatním. Maxmiliánu Hurtigovi ošetřovali popálený obličej, Franz Ludwig měl seškvařenou košili přilepenou k ruce, ale kůže byla jen zarudlá, neudělal se mu tam žádný puchýř. Dopadli jsme jistě lépe než chlap ve dveřích chodbičky - z toho zbyvala už jen hořící černá hromádka. Tím opravdu končila každá legrace.

Nejprve přijeli hasiči.

Byli to profesionálové a věděli si rady. Zalili sál pěnou a v krátkosti uhasili všechno, co hořelo. Za nimi přijela policejní auta, ale policie už neměla proti komu zasahovat - na ulici kromě davu čumilů nikdo nebyl. Policie se proto s hasiči věnovala evakuaci hotelových hostů i personálu.

Alfréd Schmidke přijel s prvními vozy. Osobně obhlédl situaci a brzy nás objevil v salónku.

»Napadli nás hitlernaftou,« řekl mu Maxmilián Hurtig. »Rajčata i vajíčka by nám byla k smíchu, ale nezlob se, tohle je příliš!«

»Omlouvám se, odvolali mě k planému poplachu do závodů Mercedes,« usekl Schmidke. »Teprve teď vidím, proč. Potřebovali mě dostat mimo.«

»Tvoji hoši tu byli poměrně brzy,« utěšoval jsem ho.

»Poměrně brzy - na nenadálou akci. Potíž je v tom, že jsem něco čekal. Měl jsem si spočítat, že se tady něco stane.«

»Je to horší než jsme čekali. Naši protivníci přestali brát ohled na lidské životy a to znamená, že jim jde o hodně,« vysvětloval ochotně Schmidkemu i Ernest Hauptmann. »Je tu dokonce jeden mrtvý. Uklouzl po hořící hitlernaftě a uhořel.«

»Kdo?« zeptal se suše Schmidke.

»Nevíme,« odušil Max Hurtig. »Náš člověk to nebyl, patřil k těm ohňostrůjcům. Měl v ruce tašku hitlernafty. Uklouzl, upadl, chytila mu v ruce a rozprskla se po něm.«

Znamenalo to, že si blesku quro nevšiml? Anebo ano, ale pro Maxe bylo jednodušší tvrdit, že chlap uklouzl... Neměl jsem důvod uvádět to na pravou míru. Toho chlapa jsem zabil, ale - on se chystal zabít mé přátele. Co jiného byl ten útok hořlavinou? Tvářil jsem se raději nezúčastněně.

»To opravdu přehnali,« konstatoval Schmidke. »Vidíš, Oto, je nejvyšší čas vyškolit aspoň jednoho vyšetřovatele na Firhoi.«

»Mohu s tím začít hned, ale... tady to hoří víc než se ti zdá,« řekl jsem dvojsmyslně.

»Vyšetřím to, jak to půjde,« sliboval úsečně Schmidke. »Dám vám raději ochranu na cestu domů.«

»Kdo viděl dobře do sálu?« zeptal jsem se.

Samozřejmě všichni, ale Max Hurtig se mi se svými silnými brýlemi nezdál nejvhodnější. Obrátil jsem se raději na mladšího Ernesta:

»Nebyl bys ochotný jít se mnou na Firhoi?« zeptal jsem se ho. »Potřebuji jednoho člověka kvůli svědectví, aby tefirové mohli zachytit jeho memo-záznam.«

Musel jsem jim rychle vysvětlit, co to je. Především Schmidke se rozjasnil, když to slyšel - s memo-záznamy měl dobré zkušenosti z vyšetřování nepokojů.

»A co tvoje vlastní svědectví?« nadhodil ke mně.

»Bohužel - mám nevýhodu,« musel jsem přiznat. »Postihuje to prý jednoho z deseti tisíc, ale - ode mě záznamy nikdo nepořídí, prostě to nejde.«

Byla to výhoda, nebo nevýhoda?

Při setkání se sůvičkami šlo o výhodu, když šlo o svědectví, bylo tomu přesně naopak. S trochou smutku jsem si uvědomil, že nikdo nezíská unikátní historické záznamy z podvědomí Belial - hororové scény z potopy světa, vzdálený atomový mrak nad Sodomou, ohnivou zkázu válečné výpravy faraona Hanišativa - kterého naše dějiny ani neznají, protože zmizel beze stop... a zrovna tak strašné masakry ve světě Pegsda, Loaneb a Cifuri... Ach jo, škoda toho - ještě že nejsou všichni odolní!

Kdyby mi tak někdo v té době řekl, že tento problém není nepřekonatelný! Ba co víc - že už je to na Zemi vyzkoušené! Že je možné naučit se malovat tak, že ručně malované obrázky stěží rozeznáte od fotografie, dokud je nevezmete do ruky. A také - že je namalujete i po mnoha letech od chvíle, kdy jste viděli originál - takže jednoho dne přece jen namalují dokumentární obrázky z potopy světa.

Zatím ale nebyly andělské malířské techniky všeobecně známé ani na Zemi.

Naučit se jim bylo snadné, když učители byli andělé, nebo aspoň jejich učedníci. Na Zemi jich ale bylo málo a měli jiné problémy, než aby se mohli věnovat malování. Nesporný příslib do budoucnosti byl už v tom, že tyto techniky existovaly a naše škoda byla, že jsme o nich neměli nejmenší tušení...

»Já tam půjdu rád,« ujistil mě Ernest. »Docela rád se tam podívám. I když nevím, kde má Ota letadlo, neviděl jsem ho přicházet.«

»Vezmu tě tam bez letadla,« ujistil jsem ho. »Neboj se, umím to. Pojď sem a postav se tady, ať tě mohu obejmout.«

»Snad ho nechceš odnést do pekla v objetí jako d'ábel?« rozesmál se Max Hurtig.

»Člověče - a víš, že máš asi pravdu?« usmál jsem se na něho. »Právě oni to tak mohli kdysi dělat!«

Přitiskl jsem Ernesta k sobě. Byl tělnatější postavy, ale spolu jsme vytvořili jednoduší objekt.

Pak se modravě zablýsklo - a oba jsme stáli uprostřed atria mého domku na Bykyle.

Kokabeel byl plný ochoty, když jsem ho požádal o službu podobnou těm dosavadním - o memo-záznam svědectví z incidentu, aby bylo možné určit identitu dalších osob.

Nasedli jsme do vimaanu a odletěli na Firhoi. Předal jsem Ernesta tefirům. Ujistil jsem ho, že ti důvěryhodní muži jsou skutečně d'ábové našich praotců, ale nemusí se jich bát, ti už lidem neškodí. Následoval je a já jsem tu zůstal o samotě s Kokabeelem.

Zeptal se mě, co se děje na Zemi. Neměl jsem důvod mu cokoliv tajit a řekl jsem mu všechno.

»Tobě se to zdá normální?« podíval se na mě tázavě.

»Nezdá, ale nechci před tím couvat,« připustil jsem, že to nevypadá růžově.

»Dávej pozor, ať někoho neohrožíš víc než je snesitelné. Máš zodpovědnost k nim i k jiným.«

Ujistil jsem ho, že jsem si toho vědom.

Raději jsem mu svěřil své plány pro nejbližší dobu. Pokýval souhlasně hlavou, ale nezdálo se mi, že by si byl jistý správností mého očekávání.

»Máš naši podporu, ale... opatrně...« ujistil mě.

Na oplátku mi sdělil, že Firhoi připravuje průzkum nejbližšího světa svázaného měsíční vazbou. Konvertor na Varvei je již postaven, zbývá oživit jej a připravit průzkum.

Tefirové to prý budou dělat jinak než my - důkladně, spolehlivěji a rozvážněji.

»Poučili jsme se od vás,« sděloval mi Kokabeel. »Účastní se toho výhradně **uturge**. Přihlásilo se jich dost, všichni musí být vyškoleni a všichni dostanou dary z Xijtry - především tacuky a quro. Paměť také, to

ted' děláme při jednom zásahu.«

Byl to námět k zamyšlení i pro nás. Měli bychom horší pozici, kdybychom průzkum neznámých světů svěřovali výhradně odolným jedincům? Mezi lidmi Země jich je méně a nikdo o nich neví. Vím vlastně pouze o jednom - ale majora Applegate bych si za parťáka nikdy nevezal.

Tefirové zatím přivedli nazpět Ernesta Hauptmanna. Přidali mi zápisník s jeho memo-záznamem. Poděkoval jsem jim a opět jsme nasedli do vimaanu.

V mém domě jsme si chvíli hráli s technickou stránkou věci. Z memo-záznamu jsem pořídil kopii na videokazetu a pár velkých fotografií.

»Tohle že jsem měl v hlavě?« nevěřil Ernest svým očím, když si prohlížel jednu z fotografií. Bylo na ní možné rozeznat všechny obličeje - rozjařené tváře útočníků i zděšené těch, kdo s tím neměli nic společného.

»Tady toho chlápka znám - to je Wenzel Saltz, býval ve Vzkříšení Německa. Hans Jodel je taky od nich. Ale že se k nim dá Fritz Cielke, to bych nikdy neřekl!«

»Tohle jsi přece viděl ty sám,« ujistil jsem ho.

»Já to nepopírám - viděl jsem to, ale tak podrobně? Vždyť jsem v tom fofru nikoho ani nepoznal.«

»Vědomě ne - ale podvědomí je děsivě přesné, uvědom si to,« ujistil jsem nejen jeho, ale všechny.

»No - odteďka už věřím, že to jsou d'áblové,« otrásl se trochu. »To se jim to trestalo, když před nimi člověk žádný hřích neutajil!«

»Víš - oni s lidmi tenkrát nejednali fěr,« zchladil jsem trochu jeho nadšení. »Byli jsme pro ně do nedávné doby *untermensch*...«

»Fuj - to je ale hnusné slovo!« otrásl se. »*Untermensch*!«

»To tedy je... jak je to dávno, co jste tak vy Němci označovali většinu lidstva?«

»To mi raději ani nepřipomínej!« otrásl se.

»No nic - vrátíme se a předáme to Schmidkemu,« řekl jsem smířlivěji. »Vezmeme si jen tady tu kabelu a letíme.«

Vimaanem jsme přeletěli jen ke mně, pak jsem Ernesta objal a rázem jsme byli na ochozu střechy hotelu Rote Fahne.

»Proč tady?« zeptal se mě udiveně.

»V Novém Německu mám jen pár záchytných bodů, jako například tenhle,« vysvětloval jsem mu. »Jde to i jinam, ale musel bych to dlouho zaměřovat. Na to teď není čas.«

Sjeli jsme výtahem dolů a padli rovnou do náruče generálu Schmidkemu. Už se nás chystal setřít za to, že jsme navzdory jeho příkazu k evakuaci zůstali nahoře, ale dlouho nás nehuboval. Zastavil jsem ho pravdivým tvrzením, že jsme se právě vrátili z Nového Pekla Firhoi, což mi Ernest ochotně potvrdil. Obrázky byly ostatně důkazem, že si nevymýšlíme.

Předal jsem je Schmidkemu, který nad nimi tiše zajásal. Hned je sbalil do aktovky a odjel do svého sídla, ale ještě před odjezdem mi vyřídil, že mám navštívit Maxmiliána Hurtiga v jeho bytě a sám dal vysílačkou pár pokynů. Tušil jsem, že několika chlapům nastanou krušné chvíle a nechtěl bych být na jejich místě, až se budou před těmi obrázky kroutit. Tušil jsem ale, že ta banda jsou jen najatí kraválisté. Skuteční viníci se neúčastnili - bylo to pod jejich úroveň. Nachytáme zase jen malé ryby.

Prohlédl jsem si zničený konferenční sál, ale jednání s pojišťovnou jsem nechal na Kubickovi - tvrdil, že je hotel pojištěný nejen proti přírodním pohromám, ale i proti násilnostem, takže pojišťovna všechno zaplatí. Pro jistotu jsem mu nařídil, aby přestal posílat peníze na mé konto. Hotelového konta se zatím nic nedotklo.

Ernestovo auto stálo v pořádku na parkovišti a Ernest mi nabídl odvoz za Hurtigem. Za chvíli nás Maxmilián přivítal. Tvář měl zafačovanou, ale když nás spatřil, usmál se. Řekli jsme mu o vyšetřování na Firhoi. Ernest se dušoval, že s tefiry nepromluvil ani slovo, jen mu předváděli točící se pruhovaný kotouček a hned se ke mně vrátil, ale ujistil jsem ho, že tam byl déle než si myslí.

Vzal to sportovně, ani se nepřestal usmívat.

»Poslouchej, Maxi, kdyby mi někdo řekl, že se dostanu do pekla k pravým d'áblům, nevěřil bych mu to. A už vůbec ne, že to budou docela příjemní páni a že se hned zase vrátím.«

Kabela, kterou jsem přinesl, byla pořádně těžká, ačkoliv na to nevypadala. Stačilo do ní hrábnout a hned bylo vidět proč. Byl v ní - písek. Písek, ve světle zářící žlutým kovovým leskem.

»Je toho míň než padesát kilo, ale další přinesu příště,« řekl jsem Ernestovi.

»Člověče - ta váha... ono je to vážně zlato!« vydechl Maxmilián. »Oto, kamaráde, ty jsi milionář!«

»To jsem byl už dávno a jak vidíš, zadržovaný účet mě nerozhází,« usmál jsem se. »Založte tu banku, ať zachráníte co se dá. Kdybyste potřebovali další zlato - vidíte sami, je to maličkost.«

Rychle jsme probrali i další detaily. Dohodli jsme, že těžiště našeho úsilí bude v televizi. Musíme tam prorazit za každou cenu, ukážeme Němcům, do čeho je zatahuje strana Nekonečný Pokrok.

Kamarádi mě brzy omluvili - dobře věděli, proč nechci být dlouho na jednom místě, kde by mě mohli zastihnout černí pánové, případně i s pomocí neviditelného bombardéru. Zmizel jsem raději na Bykyle a vrátil se s vimaanem za Alfrédem Schmidkem.

Čekal už na mě na smluveném místě na střeše policejní stanice i se svými lidmi. Představil mi pět právníků a dva muže od kriminálky. Právníci měli zahájit proces s vrahy tefirských dětí, potřeboval jsem tam opravdové soudce. Dva hoši od kriminálky se měli stát žáky Kokabeela a jeho kolegů. Jak mi sami řekli, dva byli proto, aby se nic nestalo, kdyby to jednomu nešlo.

Vimaan neměl tolik sedadel, ale krátkodobě se vešli všichni. Odlétli jsme modrou propustí a brzy jsem je ubytoval v domcích městečka Kogucu hned vedle domu, kde bydlela Gerta Wernerová s dětmi.

Nemohl jsem tentokrát požádat Járovu partu o výpomoc při pěstování transplantátů. Sám jsem měl jeden pro Gertu, takže jsem mohl mít už jen jeden a to bylo málo. Všichni z Járovy party pěstovali další pro své přátele. Obrátil jsem se proto na Uaxio. Pomoc mi slíbila, zejména když jsem ji ujistil, že jsme v tom namočení všichni. Pak už jsem se jen dohodl, jaké vědomosti by měli od nich naši přátelé dostat do začátku. Dohodli jsme se na nezbytném minimu - ostatní jim cíleně doplníme **borůvkami**.

»Nelíbí se mi, že je vás málo,« řekla mi Uaxio. »My tak důležité podniky nikdy neděláme v tak málo persónách.«

Ani ona ale nedokázala urychlit růst implantátů, takže naši hosté měli týden volna. Rozhodl jsem se ukázat jim, co se dá. S osobním boeingem jsme se vydali do pevnosti Myeor na Gehennu, kde jsem je zavedl do velína, aby si prohlédli srdce bývalé bojové pevnosti Árjů, ale i zajatce, čekající na soud.

»Nevypadá to jako peklo,« vrtěla hlavou Gerta. »To jsem si představovala úplně jinak.«

Neměla pravdu. Načervenalé světlo chodeb by představám pekla odpovídalo a červené podlahy a stropy také. Chyběly jen kotle s úpicími hříšníky.

»Mají zajatci zajištěna všechna základní práva?« zajímalo doktora Adolfa Dietricha - právník se v něm zkrátka nezapřel.

»Všechna asi ne,« pokrčil jsem rameny. »Těžko jim někdo doručí dopisy z domova. Můžeme jim zajistit odesílání dopisů na Zem, jsem ochoten nakoupit známky a naházet je osobně do poštovních schránek, ale - sem do Pekla není zpáteční adresa.«

»Aspoň jim umožněte odeslat zprávu rodinám, že jsou naživu,« přimlouval se za ně doktor. »Snad by se dalo něco dělat prostřednictvím Červeného kříže.«

Slíbil jsem mu to a zeptal se ho, jak si představuje soudit viny těch, kdo vraždili nebo připravovali hromadné vraždění v jiném světě.

»Víte, pane Oto,« usmál se na mě omluvně, »to je těžké. Tefirové mají pravdu. Nemůžeme je soudit podle tefirských zákonů. Smíme použít jen zákony platné na Zemi. Americké nebo jiné, ale musí být obecně uznávané. Byl bych pro použití amerických. Nikdo nebude nic namítat, když použijeme jejich vlastní. Vždyť i jejich zákony dávají dostatek prostoru k přísným rozsudkům. Trest smrti bych asi nežádal, ale proti tomu byste byl jistě i vy.«

»Dobře, ale - co s porotou?«

»Formální stránka věci podle mě není důležitá,« vrtěl hlavou. »Důležité bude, zda budou stačit důkazy. Nemusíme úzkostlivě dodržovat formální stránku, ale po faktické stránce musí být v pořádku. A to asi budou.«

»Není mi jasný americký systém porot,« vyptával jsem se ho zvědavě. »Jak to s ním zařídíte?«

»Systém porot není ve vesmíru ani jediný možný ani povinný. Postačí nám i jiná forma ochrany před omyly a zvlí soudu. Například systém platný v Novém Německu.«

»A jak to vidíte s výší trestu?« zajímalo mě.

»Jak říkám, trest smrti z principu odmítám. Podle amerického práva je přípustný, ale podle nás je

barbarský - jistě se mnou souhlasíte. Ale ani americké právo nic nenamítá proti trestu tří set let vězení. Za hromadnou vraždu je to podle mě docela přijatelná sazba.«

Nenamítal bych nic. Zákonodárci ty kuriózní sazby kdysi vymysleli proto, aby lumpové nemohli využít nejbližší amnestie. Netušili, že by mohly být použitelné ve světě dlouhověkosti. Důležité bylo, že by takové sazby odpovídaly zločinům už v době jejich spáchání a nebudou tedy použity zpětně. To se všude na Zemi považuje za nepřipustné.

Když se to tak vezme, je otázka, jaký trest bude horší? Osvobození, zaplacené krátkým životem, nebo dlouhý život bez svobody? Obojí je zasloužený trest. Nerad bych ale viděl na svobodě darebáky, kteří zabili Belial a ty děti. Zůstanou tady a snad si trest vychutnají do dna. Budou mít dlouhý život, ale celý jej stráví v kriminále. Dobře jim tak!

Opět jsme opustili Gehennu.

Vzali jsme to na Pegsda, a navštívili jednu vesnici. Její obyvatelé věděli, že nejsme tefirové, ale že jsme je těch nebezpečných netvorů zbavili. Pozorovali nás ale značně opatrně a schovávali před námi zejména děti. Ani jsem se jim nedivil - také oni měli s tefiry odvěké nepřijemné zkušenosti.

Veselejší to bylo na Cifuri, kde žili bájní *ufónci* s jejich krásnými velikými mandlovými očima. Přivítali nás jako přátele, stejně jako kočkovité Ciropegy na Loanebu. Zavítali jsme ještě za atrakcí v podobě veleještěřů na Dinosaurii, ale nemohli jsme tam vystoupit a raději jsme se vrátili na Bykyle.

»To všechno jsme objevili,« ujišťoval jsem je. »Bykyle je pro nás nejbližší a nejvhodnější svět. Zemi se uleví od přebytku obyvatel.«

»Proč s tím tedy váháte?« zajímal se doktor Johann Kierten.

»Nemíníme udělat z krásného světa nový Klondyke, ani jej osídlit lidmi, žijícími z ruky do úst. Chceme vytvořit civilizaci podobnou tefirské. Nejde o technologie, jako o vzdělanost. Především si sem nechceme přinést naše pozemské nectnosti, hrabivost, závist a nenávisť. Budeme si muset lidi pro nový svět pečlivě vybírat.«

»Chceš ty horší nechat na Zemi? Není jich tam už teď přebytek?« durdila se naoko Gerta.

»Je - ale Zemi nepředěláme, na to je nás málo,« ujistil jsem ji. »Budeme rádi, když to zvládneme tady. Ale jestli se nám to podaří, můžeme později s tím větší vahou ovlivňovat Zemi.«

»Kéž by!« povzdychla si.

Trochu jsem jim pomohl při zabydlování. Děti se stačily rozhlédnout po okolí a objevily nedaleko úplně jiný les, než na Zemi. Pomocí pamlsků navázaly přátelství s tvory podobnými kočkám, až na to, že to nebyly šelmy. Ostré drápky využívali jen ke šplhu na stromy a nejvíce jim chutnalo ovoce. Děti jim začaly říkat veverky, i když to nebyli ani hlodavci. Na názvu přece nezáleželo. Veverky se rychle naučily panáčkovat a Christinka nám brzy jednu zvlášť učenlivou samičku přivedla až do bytu, kde veverka za angrešty metala kotrmelce a válela sudy, pochopitelně k velkému smíchu všech.

Ode mě se ale zvířátka držela v uctivém odstupu. Možná vycítila quro, podobně jako to na Zemi zjistili psi. Ne že by přede mnou zděšeně utíkala, ale nikdy se ode mě nenechala pohladit, zatímco od dětí si nechala ledacos líbit.

Měl jsem ale i vážnější náměty k rozhovoru.

»Můžeš mi, prosím tě, přiblížit osobu Horsta Kugela?« zeptal jsem se jen tak mezi řečí Gerty. »Myslím toho, kterému jsi prodala televizi. Odkud na to sehnal peníze?«

»Prodala jsem mu ji na úvěr,« řekla bezelstně. »Bude ji splácet ze zisku, spočítali jsme to tak, aby mu také něco zůstalo. Proč se ptáš?«

Vysvětlil jsem jí situaci v Novém Německu, kde se televize dala do služeb nové strany, která se pokouší získat Radnici.

»Vadí mi na ní moc věcí,« končil jsem. »Plánovitě ničí podniky Nového Německa, chce je podřídit někomu mimo a bez mrknutí oka používá násilí.«

»Horst by nic nečestného neudělal,« hájila ho.

»Pak mi ale vysvětlí, proč se v jeho televizi otevřeně špiní památka tvého muže,« popíchl jsem ji. »Házejí otevřeně na Kurta, že přivedl Nové Německo na pokraj bankrotu. Podniky jsou na tom skutečně špatně. Ernst Hauptmann tvrdí, že je to vinou nového vedení Neue Deutsche Bank. Horstova televize to ale hází na Kurta.«

»Horst by to neudělal!« tvrdila Gerta, ale nedokázala zakrýt, jak jí při těch slovech ztvrdly rysy.

»Poslyš - to by mohl být ten problém. Ta nová strana se Kurtovi nelíbila. Jen o ní nevěděl nic bližšího.«

Tím mi nepomohla. Znamenalo to jen, že všechny tyhle procesy probíhají dlouho, jen jsem si jich nevšiml. Není divu, pobýval jsem dlouho mimo. Řekl jsem si ale, že se žádná kaše nejl tak horká, jak se uvaří. Nová banka snad těm hochům nabourá koncepci.

Podnikli jsme s Járou nájezd na Ribge pro zlato. Dokud jsme je nepotřebovali, nechávalo nás chladné, ale teď jsme se podívali na zdejší naleziště pořádně. Výsledek stál za to. U mého domu na Bykyle jsme vykopali sklep, kam jsme postupně uložili několik desítek tun toho kovu.

»Šidíme tím budoucí kolonisty Ribge,« uvažoval Jára vážně.

»Možná,« přikývl jsem. »Nemyslím si ale, že je naše kutání významné, aby něco ovlivnilo a za druhé - budeme mít jistě příležitost vrátit jim to jinou formou pomoci.«

Přítom mě napadlo, že přesun zlata mezi různými světy nemusí být první ani poslední. Dokonce je možné, že už to tu jednou bylo.

Za druhé světové války chtěly světové židovské organizace zachránit část příbuzných ohrožených nacisty. Nabídky Němcům obrovskou částku ve zlatě, když několika transportům Židů povolí odjezd do neutrálních států, zejména do tehdy britské Palestiny. Němci na to po krátkém váhání přistoupili - peníze nesmrdí, zlato je platidlem nezávislým na důvěryhodnosti měn a Hitler získal podstatně víc než pár kostek mýdla, které by ze Židů udělal v některém koncentračním táboře. V jeho očích se konečné řešení židovské otázky jen trochu odsunulo. Kde tehdy Židé tolik zlata sehnali, už se nikdy nezjistilo.

Tehdy už na Gehenně kromě Árjů a Baalů jiné kmeny nežily. Je ale vyloučené, že by se někdo na Zemi angažoval? Árjové to nebyly, ale - u Baalů jsem si nebyl jistý. Pravda, nikdo už v té době neměl **konvertor nahoru**, ty musí být umístěny na vysokých věžích a jsou proto snadným terčem. Neznamena to ale, že by nikdo nemohl mít dobře ukrytý konvertor - na Zemi. Vždyť Baalové neměli žádnou věž ani v době nájezdů na Brazílii!

Kdo z tefirů by ale spolupracoval s jelimany z Kanaánu?

Ačkoliv - ani to nebylo vyloučeno. Baalové si tak mohly zajišťovat ústupovou cestu, jako kdysi uprchli před vyvražděním Asbeelové. Nevyskytovaly se na Zemi spousty nevysvětlených jevů? Co třeba spousty výskytů UFO i před invazí Baalů? Tefirové jsou s lidmi geneticky slučitelní a mohou mezi nimi klidně žít bez obav z prozrazení! Nemohla malá posádka Baalů na Zemi přežít i zkázu Baalů v Gehenně? V takovém případě bychom mohli mít vážného protivníka přímo na Zemi. Protivníka, který sice nedisponuje vimaany, chráněnými vyhlášenými zelenými štíty Árjů, ale převyšujících jakoukoliv vojenskou sílu pozemšťanů. Který je na Zemi dobře aklimatizován a k nerozeznání od lidí.

Stát Izrael přece později překvapil svět ještě jednou. Opět šlo o jeho existenci, když se Arabové, otevřeně podporovaní tehdy ještě silným Sovětským svazem hrdě chvástali, jak rychle zaženou Židy do moře a co horšího, chystali se k tomu. V té době Izrael nečekaně získal velké množství peněz. Nakoupil nejmodernější letadla a tanky - a zahnal Araby. Bylo to způsobeno nesmírným vzepětím solidárnosti Židů celého světa - nebo se za tím skrývalo cosi víc?

Čím vysvětlit zničení japonských televizních studií, jen začaly uveřejňovat tefirské dokumenty o spolupráci lidí s ďábly, zejména v historických oblastech? To by snad Japoncům vadit nemělo! Jejich vládcí sice kdysi spolupracovali se **Zeny**, ale ne víc než jiní. Proč se zvedla mohutná vlna odporu proti zveřejnění historických pravd právě v Japonsku? Nebyla nakonec - dobře zaplacená?

A teď - velice sofistikovaný hospodářský úder proti Novému Německu! Úder, který představoval zatím neznámou částku, Ernestem jen odhadovanou v řádu miliard dolarů. Kdo na to vynaložil peníze, které se mu nikdy nevrátí? Musí to přece mít nějaký význam!

Buď jak buď, někomu překážíme. Musel jsem si to ale zatím nechat pro sebe. Důkazy jsem neměl a nejasný nápad byl na nic. Uvidíme! Uvědomoval jsem si ale zřetelně, že musím čekat i něco horšího.

Zastavil jsem se raději v Novém Berlíně. Maxmilián Hurtig mě přivítal radostně, ale Ernest Hauptmann nebyl doma. Podle naší dohody se měl pokusit ve Švýcarsku vyměnit zlato za dolary a nové marky. Napadlo mě, že by jeden člověk neměl jezdit po světě s kufříkem plným zlata, ale Maxmilián mě ujistil, že odletěli tři, aby se navzájem chránili.

Rozhodl jsem se navštívit Horsta Kugela. Našel jsem ho v budově televize a požádal o rozhovor.

»Budu potřebovat zákonem stanovený prostor v televizi,« začal jsem bez obalu.

»Já - nevím,« odušil Horst nešťastným hlasem. »Přišel jsem na to až teď. Oni si zakoupili všechno

čas na dva měsíce dopředu už před tím nešťastným útokem na starostu Wenera, ale když jsem teď za nimi přišel s požadavkem na zákonem vynucenou změnu ve vysílání, upozornili mě na poslední bod té smlouvy. Já jsem se tam zavázal zaplacený čas v žádném případě neměnit, jinak nejen nic nedostanu, ale naopak bych musel zaplatit pořádné penále.«

»Aha - netušil jsi, že by to mohlo nastat, že?«

»Právě! Bylo to nesmírně výhodné! Na takové penále ale nemám dost peněz - dvě miliardy dolarů je na mě trochu moc!«

»Cože? Tolik?« zajímalo mě.

»Ano - bral jsem to jako nesmysl, kde by mě napadlo, že budou předčasné volby?«

»Riskuješ ale znemožnění voleb a za to by ti hrozil trest vězení!« upozornil jsem ho.

»Právě!« odvětil. »Nic jiného mi nezbývá. Do vězení půjdu tak jako tak - buď pro znemožňování voleb, nebo pro neschopnost zaplatit pokutu. Každý ale uzná, že nemám jinou cestu. Upřímně řečeno, dodržet smlouvu mi připadá čestnější.«

»Volby mohou být odloženy,« zamyslel jsem se. »Nebude-li možné zajistit regulérnost, budou odloženy ze zákona. To by možná bylo výhodné. Nesmíte ale tu smlouvu prodloužit ani o den.«

»To mě nenapadlo!« rozjasnil se Horst.

»Dobrá - není všechno ztraceno,« ujistil jsem ho. »Naše strana musí jmenovat kandidáty až těsně před volbami, aby nebylo možné argumentovat tím, že na to měla dost času. Což se dá zdůvodnit i požárem hotelu Rote Fahne během volební schůze.«

»Pane Vávra - vy jste génius!« vyhrkl Horst.

»Můžeme to zařídit,« ujistil jsem ho. »Naším kandidátem nebude Max Hurtig. Momentálně jsem to slíbil já, ale mohla by to být i Gerta Wernerová. Nové Německo starostku ještě nikdy nemělo, ale i to by se mohlo změnit.«

»Jestli mě od té ostudy zachráníte, máte to u mě!«

»Uvidíme,« přemýšlel jsem usilovně. »Obávám se jen, že to mají dobře pojištěné.«

»To je možné,« zmalomyslně opět Horst.

Bylo to nejen možné, ale pravděpodobné.

Vrátil jsem se k Maxmiliánovi a dlouho jsme se radili. Bylo jasné, že strana Nekonečný Pokrok na Horsta ušila parádní boudu. Nehrálo jen, jak mohli dopředu očekávat předčasné volby, když je vyvolal nečekaný atentát na mě. Leda - leda by ten raketový útok nebyl adresován mně, ale Kurtovi! Vypadalo to divoce, ale - vyloučit se nedalo vůbec nic. Byla by to ale hodně vysoká hra!

Ještě jsem na to zavedl řeč na naší nejbližší poradě na Bykyle. Tentokrát jsem řekl všechno, včetně svých nejasných podezření.

»Vypadá to dost zle, tati,« zhodnotil to Jára. »Byl by to asi pořádný komplot. Nebude lépe, když tě přece jen trochu zajistíme? Nezlob se na mě, ale každé shromáždění, kterého se účastníš a ke kterému vylepíš plakáty, mi připadá jako pozvánka pro další půltunovou bombu.«

»Jak mě chceš zajišťovat?«

»Zítřejí dostaneme z Firhoi tři vimaany,« sděloval mi. »Projednával jsem s tefiry průzkum dalších světů. Sami mi je nabídli - nové vimaany mají navíc zařízení pro neviditelnost. Tvrdili, že nám jejich tajemství dají oplátkou za štítů Árijů. Pokud samy nepoužijí radarů, neprojeví se ve viditelném světle ani v jiných částech spektra. Můžeme je nasadit na hlídkování proti těm neviditelným bombardérům.«

»Neviditelní proti neviditelným,« ušklíbl jsem se.

»Neviditelní proti částečně neviditelným,« opravil mě vážně Jára. »Naše vimaany budou dokonale neviditelné nejen na radarech, ale i vizuálně. Neuvidí je ani z družic. My je ve dne uvidíme očima a v noci pomocí elektromagnetického vyzařování. Na to by je nachytala i stará česká Tamara. Nás neuvidí ani ona.«

»Chceš trvale hlídkovat ve vzdušném prostoru nad Novým Německem? Dobrá - můžeme o tom přemýšlet, ačkoli nám to může zkomplikovat život.«

»Trvale - nevím. Asi by to bylo lepší. Ale určitě ve chvílích, kdy tam budeš jednat. Může nám to život zkomplikovat, ale také zachránit!« nadhodil.

Ostatní z Járový party ho podpořili. Bylo nás už více než na počátku, ale porady se stále týkaly jen našeho úzkého kruhu. Nově přijatí členové se jich účastnit nemohli, nechápali by oč jde. Kdoví, jestli spolu

budeme tak vycházet, až nás bude dvakrát - nebo tisíckrát - víc?

Vrátil jsem se raději do Nového Německa. Naštěstí se Ernst Hauptmann vrátil a koupil objekt, kde mohl otevřít banku. Dům potřeboval úpravy, ale Ernest to viděl optimisticky. Já jsem takový optimista nebyl. Netušil jsem, nakolik jsou Novoněmci propagandou nové strany Nekonečný Pokrok zpracováni, ale počítal jsem už i s prohrou ve volbách. Bylo by lépe jednat bez televize a zahájit alespoň mítinky.

Maxmilián byl pro a navrhl uspořádat setkání s příznivci strany ve školách, ty se k tomu nejvíc hodily. Nebyl problém vytisknout tisíc letáků a vylepit je po celém městě. Protistrana si ale okamžitě najala stovky kluků, aby naše plakáty strhali, takže to nemělo požadovaný efekt. Dávali jsme letáky do pošty - naštěstí se i pro nás našlo mezi mládeží pár nadšenců. Ti z opačného tábora také nezaváhali a začali naše věrné napadat. Brali jim balíky letáků a ničili. Dospěli se k nim často přidávali. To už ale bylo za hranicí zákona, Schmidke se na jeho obranu postavil a několik výtržníků skončilo ve vazbě.

Na první mítink ve školní tělocvičně se dostavilo více lidí než na tu nešťastnou schůzku v hotelu Rote Fahne. Navíc tam byla - k našemu ulehčení - převaha těch, kteří nás slyšet chtěli. Vynosili během minuty naše pískající a dupající protivníky ven a diskuse začala.

Seznámili jsme přítomné s organizovanou sabotáží Nového Německa, prováděnou nejen mimo jeho území, ale - a to především - bankou Neue Deutsche Bank.

»Kampaň je očividně zaměřená na hospodářské zničení Nového Německa,« vysvětloval jsem jim. »Musíte si to uvědomit dříve než bude pozdě. Svět není v krizi, jak vám strana Nekonečný pokrok tvrdí. Okolní státy prosperují, jen pro výrobky Nového Německa není za hranicemi odbyt.«

»Japonci nás ničí dumpingem!« ozval se hlas jednoho nespokojence. »Nabízejí všechno levněji!«

»Tím to není,« odmítl jsem to. »Japonci jen zaplnili mezeru, vzniklou vyhozením firem Nového Německa z trhu. Vidím to jasně na küfferlinu. Na ten má Nové Německo monopol, ten lék je ve světě trvale nedostatečný - ale firma Medizine Niederle musela zastavit výrobu jako první. Proč?«

»Prý jste ji položil vy sám, její hlavní akcionář!« ozval se kdosi, pro změnu dost jízlivým tónem.

»Naopak! Na poslední chvíli jsem ji před bankrotem zachránil,« odrazil jsem ten výpad. »Firma už půl roku nedostala za küfferlin ze světa ani dolar. Podařilo se mi zachovat ji pro Nové Německo. Firma Krupp tak prozíravé vedení bohužel neměla - a v této chvíli už je prodána. Kdo ji koupil?«

»United Steel!« doplnili mě jiní.

»Ale aspoň vyrábí a dává nám práci!« vykřikl někdo se zadostiučiněním.

»Práci vám dává - dokonce více než dříve,« připustil jsem. »Ovšem za plat sotva poloviční!«

»I to je lepší než sušit hubu!«

»Kdo nechápe, že účelem je, abyste dělali za poloviční platy všichni, ať na ty vydřiduchy ochotně dělá dál!« odtušil jsem. »Slyšel jsem, že u Kruppa, pardon, u United Steel musíte ráno všichni povinně tleskat, když nové vedení přichází do práce!«

»Máme je rádi!« ozvalo se, ale ta nesmělá obrana zanikla v opovržlivém smíchu.

»Dobrá - tleskejte jim vděčně!« pokrčil jsem rameny. »Ostatní Němci naštěstí nikomu tleskat nemusí - a nejspíš ani nebudou.«

»Ale - jak dlouho ještě?«

»Zdá se, že natrvalo,« kývl jsem hlavou. »Rozhodli jsme se podniky Nového Německa podržet. Nejen ty ohrožené odstřihnutím exportu, ale i ty, které tlačí ke zdi Neue Deutsche Bank.«

»To bych rád věděl, jak!«

»Jednoduše,« řekl jsem. »Založili jsme Hilfebanku, aby je financovala, když je Neue Deutsche potápí. Stačí, aby se na nás vedení postižených firem obrátilo s žádostí o výhodný úvěr a dostanou jej.«

»Ale co export?« pochyboval někdo v davu.

»Podpoříme nejen podniky zaměřené na vnitřní trh, ale i exportní. Dříve na něm nebyly závislé, ale v dobách rozvoje do jeho rozšíření investovaly. Koupíme tedy jejich produkty místo dosavadních odběratelů. Místo zablokovaných světových trhů využijeme mimozemských. Můžeme odebrat značné množství zboží - a dobře za ně zaplatíme.«

»Čím? Mušličkami, barevnými sklíčky nebo zrcátky?« stále provokoval rýpal ukrytý v davu.

»Nejsme blázni!« odsekl jsem. »Máme dost peněz!«

»Jen aby tady také platily!«

Hodil jsem na stůl batoh, ležící dosud na zemi. Vyhrnulo se z něho pár cihliček žlutého kovu.

»Na tomto stole leží deset kilogramů čistého zlata!« řekl jsem. »Kdo nevěří svým očím, může se jít podívat zblízka.«

Sál ztuhl překvapením. Počkal jsem chvíli, až se vzpamatují. Tělocvična se rozšuměla a lidé se začali tlumeně dohadovat.

»Nebudeme nikoho nutit tleskat!« usmál jsem se, když všichni umlkli. »Pamatujete si snad, že mi šlo vždycky jen o Nové Německo. Cítím se pořád za tenhle kus země zodpovědný! Ale netoužil jsem nikdy po tom, abych tady vládl. Ani v dobách, kdy mě napadlo přenést vás na Zem, ani teď. I když jsem se rozhodl vrátit se, jde mi zase o Nové Německo. Slyšel jsem, že je chce někdo potopit a levně skoupit, abyste mu za žebrácký groš ještě tleskali. Proto jsem se vrátil z jiného světa - snad ještě není pozdě!«

»Nekonečný Pokrok nám také slibuje prosperitu! A větší!«

»Ano, slibuje,« souhlasil jsem. »Každému tisíc marek, když jim dáte Radnici, aby z vás později vydojili ještě víc. Kolik tisíc marek měsíčně dělá rozdíl mezi platem u Kruppa a pod United Steel? Není to právě ten volební dar? To se jim to rozdává, když na vás takhle ušetřili! Dali vám to jen jednou, berou si to nazpět každý měsíc třikrát!«

»Co nám ale nabízíte vy?«

»Obnovu nezávislosti Nového Německa,« řekl jsem. »Podporu podnikům. Možná to potáhnu jen po nezbytnou dobu, ale dosáhnu návrat k prosperitě, jaká tu byla, než jste trestuhodně prodali do ciziny Neue Deutsche Bank.«

Poslední věta byla možná tvrdší, ale rozhodl jsem se nebrat si servítky.

V té chvíli jsem ale ztuhl já. Venku za okny nakrátko vzplála modravá záře, jako kdyby nedaleko odtud někdo elektricky svářel. Jednou - dvakrát - třikrát. Pak venku opět zavládla tma. Až za dlouhou chvíli sem zvenku dolehlo vzdálené dunění. Dnes přece byla obloha čistá, žádná bouřka se nechystala!

Na vysvětlení jsem nemusel dlouho čekat. V pouzdře na těle mi zabzučel mezihvězdný telefon. Ne normálně - ale krátké přerušované vibrace, signál nejvyšší naléhavosti, jaký jsem ještě nikdy ani nepoužil, ani nezažil.

Vytáhl jsem telefon a pomocí qura jej uvolnil.

»Tati, slyšíš mě?« ozval se vzrušený hlas Járy.

»Slyším. Co je?« ujistil jsem ho.

»Já to tušil!« vykřikl Jára. »Já to věděl! Vy jste to neviděli? Jste někde zalezlí, že?«

»Jsem na předvolebním shromáždění,« upozornil jsem ho. »Máme tu něco kolem stovky lidí. Před chvílí jsme viděli něco podobného polární záři.«

»To bylo ono. Vyříd' ode mě všem, že se znovu narodili. Před chvílkou jsem sestřelil neviditelný bombardér, který si to k vám potmě šinul!«

»Cože?« zděsil jsem se.

»To ale nebylo všechno,« pokračoval Jára. »Ten bombardér jsem prostě zadupal do moře, většina té záře pocházela z podstatně horší letecké bitvy - já proti pěti vimaanům! Bylo to skoro sto kilometrů od vás, ale to ti povídám, takový ohňostroj už svět dlouho neviděl!«

»Ale - kde se tam proboha vzaly...?«

»Nevím. Neviděly mě, střelily nejspíš podle ohně mého zidibadu a strefil se jen jeden, ale asi měl jenom *wueb* nebo *rodzot*, vimaan se pode mnou jen roztrásl. Snesl jsem se prudce dolů, pak jsem je měl najednou proti obloze, nemohl jsem je minout. Jejich štíty nestály za nic, trosky napadaly do Atlantiku severovýchodně od přístavu Port Uaxio! Vsadím se, že na ně někdo právě teď marně čeká s laserovým zaměřovačem nedaleko od vaší schůze! Nedočká se - je po nich!«

»A sakra!« vyhrkl jsem.

»Nikoho ale chytat nemohu. Nemám tefirský plášť a nikdo za mě nepřeveze řízení.«

»Já nemám také nic - asi nám uteče. Díky aspoň za to, že víme na čem jsme!«

Sklapl jsem mezihvězdný telefon a zastrčil do pouzdra. Byl to poslední chybějící kamínek do té mozaiky a obraz skutečnosti přede mnou náhle vyvstal ve vší syrovosti. Byl to ale - děsivý obraz.

»S kým jste se to bavil, pane Vávro?« ozvalo se z davu opět ten uštěpačný hlas.

»S někým, kdo vám právě zachránil život,« ujistil jsem ho vážně. »To světlo před chvílí... Dlouho se mě někdo neúspěšně pokouší zabít, bohužel to zatím odnesli jen nevinní. Dnes jste to měli být vy.«

»Jak to můžete tvrdit?« vyhrkl zaraženě rejpal.

»Náš hlídkový vimaan sestřelil nedaleko Nového Německa bombardér, který sem mířil s raketou. Stejnou jako ta, co zabila Kurta Wernera,« řekl jsem do úžasem ztichlé tělocvičny. »Trosky spadly do moře, ale - to by ještě nebylo nejhorší.«

»Co může být ještě horšího?« obrátil se na mě zděšeně Maxmilián Hurtig. »To je ti málo? Nebyl to snad pokus o hromadnou vraždu?«

»Teď už ale víme, kdo za tím stojí,« přikývl jsem vážně. »Je to horší nepřítel, než jsme čekali.«

»Američani?« vykřikl někdo z davu.

»Nebo snad - krajané Němci z Evropy?« ozval se jiný.

»Ani Němci, ani Američané,« odvětil jsem chmurně. »Všichni jsou jen pěšácci na cizí šachovnici. Ale ti, co tuhle hru hrají - to jsou velmistři a umí ji hrát příliš dobře.«

Napadlo mě, že snad jen hlupák nechápe, co se tu děje, ale uvědomil jsem si, jak málo lidí tuší, kdo se proti nám postavil. Nikomu to ještě nedošlo. Nebyl to ale žádný div - ani jejich chyba. Nikdo přece nevěděl to co já!

»Máme proti sobě někoho, kdo žije mezi lidmi, ale není to člověk,« řekl jsem pomalu. »Dnes se to konečně potvrdilo. Lidé nemají takové zbraně, jako oni.«

»Kdo to, proboha, může být?« vyjekl kdosi.

»Ďáblové našich praotců!« řekl jsem naplno.

Ďáblové našich praotců

Nemohl jsem pokračovat ve schůzi, když se nedaleko dělo tohle. Ačkoli se nedalo čekat, že bych tam mohl být ještě něco platný, rozhodl jsem se schůzi ukončit. Předtím jsem jen v krátkosti seznámil přítomné se zjištěnými skutečnostmi.

Pravděpodobně jsme zkřížili plány ďáblům, kteří na Zemi zůstali - a ti se do nás pustili. Máme jim ustoupit, nebo se jim postavit? Nechat jim Nové Německo jako kořist, nebo jim dát jasně najevo, že tady nemají co dělat?

Přítomní byli proti ustupování, v konfrontačním tónu nepokračovali ani rýpalové. Věděl jsem ale, že to nebude jednoduché. Všechno nasvědčovalo tomu, že jsme se dostali do křížku s opravdovými ďábly. Ať už šlo o nějakou tajnou základnu Baalů, jak mě napadlo prve, nebo tomu bylo jinak, vimaany jsou strašlivé stroje, i když mají jen *wueby* nebo *rodzoty*. Jen mi blesklo hlavou, že jsme nedávno stejně vyzbrojení smetli Američany v Novém Německu - kdyby tam na nás tyhle vimaany vletěly, bylo by to děsivé překvapení pro nás - ne pro ně. Teď už našťěstí zase máme lepší štítů Árijů. Co ale proti ďáblům svedeme? Mají před námi výhody, jsou starší a zkušenější. Neznáme je, oni nás ano. Nemají tak účinné zbraně, ale mohou je proti nám použít zákeřně zezadu - vyrovnají tím snadno i velký handicap.

Neměli bychom se stáhnout na Bykyle a do konfrontace se nepouštět? Vážně mi záleží na Novém Německu, na kousku pevné země, který z oběžné dráhy družic málem není vidět, abych kvůli němu riskoval ohrožení kolonizace světa Bykyle? Vždyť ani nevíme, jak dlouho na Zemi žijí. Mohou být už dávno jedněmi z nás pozemšťanů! Ačkoliv i my žijeme na Zemi od narození, mohou proti nám mít - výhodu domácího prostředí!

Když jsem se ale rozhlédl po těch lidech, pochopil jsem, že couvnout nedokážu. Věřili mi - mohl bych jim oznámit, že to vzdávám? I kdybych jim současně nabídl azyl na Bykyle, kdo by to přijal?

Rozloučil jsem se s Maxmiliánem Hurtigem i s ostatními a opustil shromáždění. Nenamáhal jsem se zakrývat, že na to nepotřebuji žádný dopravní prostředek. Prostě jsem jim zmizel a objevil se přímo v kanceláři Alfréda Schmidkeho.

Jistě, byl trochu překvapený, ale už si začal zvykat a ani to nedal najevo. Sdílel jsem mu podstatu neobvyklé záře, kterou ani on nemohl přehlédnout. Na oplátku mi rychle sdělil, co už věděl sám.

Letištní radary Nového Berlína opět nic nezachytily, ačkoliv ten ohňostroj na okamžik ozářil Nový Berlín, že se při něm dalo číst. Nikdo netušil oč jde.

Schmidke tam samozřejmě ihned vyslal policejní Messerschmidt, ale ten nic neobjevil. Když jsem mu vylíčil průběh střetnutí, zvážněl, ale nemohl nic podniknout.

»Doufám, Oto, že nás v tom nenecháš,« staral se.

»Nenechám,« odušil jsem zamyšleně. »Je jen otázka, jestli to není nad naše síly. Dovedeš si představit, co proti nám stojí? Tisícileté zkušenosti, dlouho budovaná a dobře vyzbrojená organizace. Neviditelností jsme pět jejich letadel zaskočili, ale vsad' se oč chceš, další se neobjeví. Mají lidi, skrýše a hlavně - peníze. Mohou nám veřejně chodit na očích a nevšimneme si jich. Mohou udeřit kdy se oni sami rozhodnou, nedokážeme jim to oplátit.«

»Máte lepší zbraně,« ujišťoval více sebe než mě. »Můžete se stáhnout do jiného vesmíru, kam na vás nemohou, můžete na ně čekat neviditelní ve výšce.«

»Nevidím to tak jasně,« opáčil jsem. »Chceme-li udržet Radnici Nového Berlína, musíme z té výšky sestoupit a pohybovat se mezi lidmi, kde jsme zranitelní jako jiní.«

»To oni také,« upozornil mě.

»Oni více používají nastrčené figurky,« vrtěl jsem hlavou. »Sami se drží v pozadí. Všimni si, kolik Němců dnes pro ně ochotně s nadšením pracuje, ani si toho nejsou vědomi. My to tak dělat nemůžeme.«

»Dal jsem zadržet výtržníky, kteří byli k poznání na tvých fotkách z požáru Rote Fahne,« sděloval mi. »Mít ještě možnost používat tefirské metody memo-záznamů! Přes ty první bychom se jistě dostali k dalším!«

»Tu možnost získáš brzy,« sliboval jsem mu. »Urychlit to ale neumím - v každém případě to trvá týden. Vydrž chvíli.«

»No a - co? Pak to pojede jako po másle!« usmál se na mě povzbudivě.

»Poslyš, Alfréde, snad se na to netěšíš?« podíval jsem se na něho pátravě.

»Těším!« ujistil mě. »Bude to úžasný převrat v dějinách policie, kriminalistiku to zvedne na úplně jinou úroveň!«

»Já se toho naopak děším. Víc než nepotrestání viníků,« řekl jsem. »Jak vidím, neuvědomuješ si dost jasně, co to bude znamenat!«

»Uvědomuji!« oponoval mi hrdě. »Vypátráme darebáky, kdo s tím mají co společného a pošleme je do vězení! Čím dřív se nám to podaří, tím spíš si to rozmyslí ti další.«

»Svatá prostoto!« obrátil jsem oči v sloup. »Vážně ti nedošlo, co se stane, až pochytaš menší ryby, pak větší a větší, až se nakonec octneš tváří v tvář - skutečnému d'áblu?«

Schmidke rázem zvážněl.

»Boss jako boss,« řekl zaraženě. »I Al Capone seděl ve vězení!«

»Človče nešťastná! Opravdu si myslíš, že budeš mít čest s obyčejným grázlem? Šéf i té sebevětší Mafie je pořád člověk, byť byl sebeprohnanější! Ale ten, kdo sedí ve středu téhle pavučiny a tahá za její nitky, je skutečný d'ábel! Opravdový, rozumíš?«

»Jsou snad taky smrtelní! Říkal jsi to!«

»Ano, ale - poslyš, uděláme takový pokus. Zkus mě jen tak z cvičných důvodů zatknout!«

»Neblázni, nemám k tomu důvod!« ohradil se.

»Ale máš! Jak říkám, z cvičných důvodů a já jsem figurant, proti tomu nemůžeš nic namítat! Máš tady náramky? Nebudeme se prát, nebudu se vůbec bránit a neublížím ti, jen chci, abys viděl, jak by to taky mohlo dopadnout!«

»No dobře,« svolil. Trochu nejistě, zřejmě v očekávání nějakého podrazu mi nasadil želízka.

»Jsi tedy zatčen,« prohlásil opatrně.

»Myslíš?« usmál jsem se - a nechal pracovat quro.

Za vteřinu železo změklo. Před jeho zděšenýma očima jsem pouta natáhl, roztrhl a zmačkal do nevzhledné ocelové hroudy.

»Být grázl, praštím tě tím do hlavy,« řekl jsem klidně a podával mu kus kovu, který ještě před chvílí byl nablýskanými pouty. »Případně si z toho kusu vytvaruji dýku - a dopadl bys ještě hůř. Ujišťuji tě, skutečný d'ábel by tě ani nepotřeboval praštit po hlavě. Sbalil by tě do podobného balíku a odložil tady za dveře.«

Schmidke třesl oči a lapal po dechu. Ocel mezitím ztvrdla a ten kus zvonivého kovu ho pořádně vyvedl z míry.

»Tedy... nejsi ty nakonec taky...« vyhrkl.

»Máš nebetyčnou kliku, nejsem,« ujistil jsem ho. »Tohle umím od Kopffüsslerů. Mám sice v sobě d'áblici Belial, ale o té víš a nemá nade mnou moc. Pravý d'ábel toho umí víc než já.«

»Já jsem přece dávno věděl, že jsi... tedy spíš nejsi... neříkej mi, že jsi docela obyčejný člověk!« koktal úplně vyvedený z míry.

»Neříkám,« přikývl jsem. »Asi mi nezbude nic jiného, než tě předělat k obrazu svému. Jinak hrozí, že na pravého démona narazíš - jako králíček na hada škrtiče!«

»Já vím, už jsi mi to párkrát nabízel, ale pak s toho sešlo...« uvažoval.

»Řeknu ti toho raději víc,« připustil jsem. »Sám byl bych raději obyčejným Otou Vávrou, jakým jsem byl, než jsem se dostal na Druhou Zemi. Dobře vím, že na spoustu lidí působím nepříjemně, někdy až odpudivě. To je daň za to, co mi umožnilo přežít, zabít Hitlera i s jeho družinou a nakonec si to s velkou dávkou štěstí rozdat s pravými d'ablicemi. Ale nemysli si, že to bylo střetnutí rovný s rovnými! Usmažily by si nás k večeři, kdyby nevlezly neopatrně do pasti, kde byly nakrátko v nevýhodě - a nám nezbylo než je pobít, jinak by pobily ony nás.«

»A kdyby ses ocitl na mém místě tváří v tvář skutečnému d'ablovi..?«

»Nevím,« řekl jsem nerozhodně. »Přiznávám, mám možnosti pro ostatní lidi nevídané. Jen se bojím, že tihle jsou ještě silnější. Kdyby se mi podařilo dostat je do pasti, nesměl bych zaváhat s jejich likvidací dřív než se vzpamatují. Musel bych je ale mít v pasti. Při setkání tváří v tvář bych neprodal kůži lacino, použil bych všechno co umím, ale - obávám se, že by pro mě musela pracovat velice šťastná náhoda. Kalkulovat s ní ale nesmím. Nemůžeš hrát poker s bezmeznou důvěrou, že při každé hře dostaneš samá esa z balíku.«

»To ale máme pěkné vyhlídky my, co tvoje možnosti nemáme! Dá se to aspoň nahradit počtem?«

»Nevím. Možná ano, spíš ne,« odušil jsem. »Nevím.«

»Saka, víš ty vůbec něco?« vybuchl nervózně.

Nedivil jsem se tomu, spíš jsem dosud obdivoval, jak se zuby nehty drží v klidu. Byl to ale také jen člověk. Jako já - a ani mně nebylo volně.

»Vím, že je to horší, než kdy v historii lidstva,« ujistil jsem ho. »Pozitíí budeme připraveni upravit pár nováčků. Vezmu tě přednostně. Nedám ti čas na rozmyšlenou, čas je dnes vzácný artikl. Máš na to jen dva dny. Do té doby snad nedokážeš rozkrýt jejich organizaci a tvoje naděje na setkání s pravými bossy je našťestí minimální. Doufejme, že k němu nedojde.«

»No - nepotěšil jsi mě, ale aspoň trochu naděje máme,« vzdychl si.

Nic víc beztak nemohl dělat. Bohužel - ani já.

Vrátil jsem se na Bykyle. Napadlo mě, že bychom měli včas domluvit lepší koordinaci akcí. Neměla by se opakovat situace, aby stál proti pěti vimaanům jediný náš stroj. Stejně jsme se museli shodnout na scénářích, které by nouzově mohly nastat.

Napadlo mě vylepšit naše mezivesmírné telefony. Bylo dobré, že jsme je dokázali ovládat bez tlačítek, jen pomocí qura. Napadlo mě, jak se domluvit bez jediného slova, zapínáním a vypínáním vyzváněcího bzučáku a starodávné Morseovy abecedy. Tady zajásal Zdeněk. Dříve se na Zemi zabýval radioamatérským hobby a hned se nabídl, že pro nás připraví **borůvky** s její dokonalou znalostí. Šlo by samozřejmě o maličkost, která nás tolik nezatíží.

Vyzkoušeli jsme to - a vyslali Zdeňka, aby tu dovednost rozšířil i na Firhoi.

Současně jsme snad naposled požádali Kokabeela o pomoc při přijímání nových přírůstků do naší osady Kogucu. Dalo se čekat, že bude mít každý na Zemi jiný okruh známých. Z nich jsme mohli získat další vhodné nadšence. Ke každému se vypravila přemlouvací delegace - ten, kdo je navrhl, Kokabeel a Zdeněk jako pilot vimaanu.

Kokabeel nám pomoc neodmítl, jen poznamenal, že budeme již brzy soběstační. Pavel i Renáta měli potřebné znalosti, končili trénink pod dohledem specialistů, měli za sebou operaci, která jim přidala vnitřní orgány **yvoro** a zbývalo získat technické pomůcky nutné k pořizování memo-záznamů. Uvítali jsme je bouřlivě - první sherlockové pro nás byli velice důležití. Kurs u tefirů měli po nich absolvovat dva hoši od Schmidkeho - pak bychom si měli vystačit i v tomto oboru na Zemi i na Bykyle.

Rost'a přišel se zlepšením konvertorů. Jeho úprava dovolovala přepnout v případě nouze ovládače na jiný režim ovládání, kdy všechny ztratí kontrolu nad konvertory - Rost'a to zdůvodňoval ochranou před zneužitím, jako se nedávno stalo s americkou flotilou.

Tefirové z Firhoi nás naopak informovali o svých plánech do budoucna. Chystali se proniknout do dalšího světa přes konvertor na Varvei. Podle toho, co jsme už sami o té vazbě věděli a pokud se dalo věřit informacím od sůviček, neměla by vést na žádný z našich šestnácti světů, ale do jiného prstence.

A jako by událostí nebylo dost, přišli za mnou s velice vážnými tvářemi Zdeněk s Járou.

»Máme další záhadu,« oznámil mi Jára. »Sedni si, prosím tě, ať to s tebou nesečne.«

»Něco hodně překvapivého?« usmál jsem se na ně.

»To si piš!« odušil Jára. »Zdeněk si dnes ráno udělal výlet na vrchol nejvyšší hory téhle pevniny. Má tři tisíce metrů nadmořské výšky, vypadá jako liščí hlava a v Čechách je zhruba na místě Litoměřic. Hora, na kterou ještě žádný člověk nevystoupil, je rukavice, kterou nemůže žádný pravověrný horolezec nechat ležet. Byla jen otázka času, kdy někoho napadne tu horu pokořit. Asi do tří čtvrtin výšky je cesta poměrně bezpečná, až nahoře je to horolezecký terén a to právě Zdeňka lákalo.«

»A on tam něco objevil?«

»Jo, ale nebudeš tomu věřit. Na vrcholu leželo tohle!«

Hodil na stůl jakýsi hadr. Okamžitě jsem zpozorněl. Na pusté planetě bez lidí působila jakákoliv tkanina podivně. Tohle byla očividně látka, k nerozeznání podobná pozemským.

»Aby bylo jasno,« pokračoval Zdeněk, »Nikdo z osady na tom vrcholku ještě nebyl. Jistě by se tam dalo přistát letadlem, ale ptal jsem se všech, nikdo to nezkoušel. Navíc to tam muselo ležet dlouho. Odhadli jsme to na dva až pět let, ale raději jsme si to dali potvrdit od hlavonožců. Uaxio to umí a určila stáří té látky na devět a půl roku, materiál je bavlna ze Země.«

»Počkej! Vždyť to nemohlo vůbec pocházet od nás lidí!« zbystřil jsem pozornost.

»Od naší party to rozhodně není, ale ze Země to je. Byla to zřejmě vlajka, původně asi navlečená na tyčce, ale ta se už rozpadla. A úplně nejkrásnější na tom je, že je to česká vlajka.«

Zdeněk při těchto slovech ten zteřelý hadr přede mnou rozvinul a opatrně rukou uhladil.

Nebudu zapírat, jen jsem zalapal po dechu. Bylo to pro mě překvapení. A jaké!

Česká vlajka, devět let vlající nad nejvyšší horou pevniny ve světě, kam se nejen lidé ze Země, ale ani tefirové nikdy nedostali?

Ta látka byla ale obdélníková a opravdu měla švy. Dva po úhlopříčce, jeden podél. Teď, když jsem začal až zoufale hledat známky původního zbarvení, jsem to musel vidět také tak. Modrý klín, červený a bílý pruh. Česká vlajka. Panebože, kdo ji sem ale mohl dát?

Někdo tu musel lézt po horách v době, kdy naše konvertory ještě neexistovaly. Zanechal tady pro nás naprosto nevysvětlitelnou záhadu.

Znamenalo to jen jedno. Někdo jiný mimo nás disponuje konvertory a je schopen procházet z jednoho vesmíru do druhého. A to dávno před námi. Kdo to ale je? To jsme doopravdy netušili.

Mohlo to být ale hodně důležité!

A taky že bylo!

Ačkoliv byla tato doba nabitá událostmi, chtěl jsem pokračovat ve volební kampani na Zemi. Naši protivníci byli ve výhodě, televizi měli pro sebe a naše letáky eliminovali. Pořádali jsme jen víceméně izolované volební mítinky v různých čtvrtích Nového Berlína. Na druhé straně jsme měli výhodu. Lidé mě znali z dřívějšíka a věřili mi. Nová strana slibovala stejně nereálné sliby, jako kdysi strana Vzkříšení Německa, která je pak nedokázala splnit, což nám nahrálo na smeč. A nakonec se našlo pár příznivců, kteří na vlastní pěst přesvědčovali další.

Po prvních dvou případech, kdy provokatéři Nekonečného Pokroku zkusili naše mítinky vypískat a dostalo se jim rychlého vyhazovu, změnila jejich strana taktiku. Začala nás bezostyšně pomlouvat v televizi. Její bossové našťestí pro nás zapomněli, že na území Nového Německa platí jiné zákony než v Evropě a narazili ještě víc. Náš právník Diettrich Wohlmuth po prvním očividném lži zažaloval komentátora z pomluvy, soud vyhrál a strana se musela ve vlastním vysílacím čase veřejně omluvit. Za tu změnu Horst Kugel nemohl, nešlo tedy o porušení smlouvy z jeho strany.

Výhoda jednostranné televizní propagandy byla ale příliš veliká. Měl jsem na každém mítinku dojem, že jsem část přítomných přesvědčil, ale v nejlepším případě šlo o stovky zúčastněných, kdežto naši protivníci měli jistě na své straně statisíce.

Dobrá zpráva byla, že naše nová Hilfebank překlenula nebezpečí bankrotů, hrozících německým firmám. Zachránila Mercedes, leteckou továrnu Messerschmidt a Hydrierwerke Speer. Junkerse jsme podrželi i zakázkami na součástky konvertorů. Po poradě s ostatními jsme se rozhodli postavit na Bykyle rozsáhlé montované sklady a zásobit se špičkovými výrobky ze Země na několik let dopředu. Kromě vimaanů a kořistních boeingů jsme nakoupili a začali používat také diskovité Messerschmidty. Zachráněné podniky byly naším největším argumentem proti Neue Deutsche Bank a její straně.

Předvolební kampaň jsem ale musel přerušit, zrovna když se to nejméně hodilo. Šlo o nováčky na Bykyle. Hromadné operace jsme se účastnili všichni, navíc jsme dostali výpomoc od hlavonožců z Xijtry. Věnoval jsem implantáty Gertě Wernerové a Schmidkemu, ale brzy jsem s dosud nezhojenými ranami zúčastnil dalšího mítinku na půdě Nového Berlína. Jára mě přítom hlídal ve svém neviditelném letadle shora.

Na probuzení nováčků jsem se samozřejmě vrátil. Vzpomínávali se postupně. Někteří zůstávali ležet a jen zvolna si uvědomovali, co se s nimi stalo, jiní se hned snažili posadit. Jako obvykle byli ale všichni nesmírně překvapeni.

Věnoval jsem se střídavě několika z nich. Samozřejmě těm, na kterých mi záleželo nejvíce - Gertě, Schmidkemu a jeho budoucím sherlockům. Speciální znalosti psychorezonátorů měli získat brzy a Pavel s Renátou už pro ně pěstovali *borůvky*. Museli jim předat kromě znalostí psychorezonance i základy tefirštiny, ti dva totiž dostali od hlavonožců jen prázdnou paměť.

»Mein Gott, netušila jsem, jaká hrozná operace to je!« lamentovala Gerta. »Snad nechceš to samé

udělat Christince a Robertkovi?«

»Těm to můžeš dát později sama,« usmíval jsem se. »Už to umíš také.«

»Nikdy bych si na to netroufla!« zděsila se.

»Není to tak hrozné,« ujišťoval jsem ji. »Nezapomeň, že to umíš, vybaví se ti to, až to budeš dělat poprvé.«

»Věděla jsem, že jsi strašný člověk... Ale tohle bylo...«

»Trochu moc?« usmál jsem se na ni. »Nic si z toho nedělej, jsi teď stejná jako já. Používej to hlavně k dobrému a nebude na tom nic zlého.«

Chvilí se na mě dívala, nejspíš s hodně smíšenými pocity.

»Ty ale dovedeš člověka vzít za srdce!« řekla po chvilce přemýšlení.

Nepochopil jsem, zda to myslela obrazně nebo doslova.

Možná oboje.

Přesně podle ústavy Nového Německa vypsala policejní prezident Alfréd Schmidke předčasné volby starosty z důvodů násilné smrti dosavadního.

Ve shodě s ústavou podala naše strana protest proti jejich neregulérnosti, zaviněné neposkytnutím prostoru na zveřejnění jejího volebního programu v televizi. Požadovala jejich odložení o měsíc.

Strana Nekonečný Pokrok podala protest. Snažila se dokázat, že naše strana měla podle zákona dostatečně dlouhou dobu na vyjádření požadavků na vysílací čas.

Soud se rozhodl vyhovět naší stížnosti. Vyžádal si originální znění smlouvy mezi televizí Nový Berlín a politickou stranou Nekonečný Pokrok, kde bylo zřejmé, že televize nesmí poskytnout žádné straně ani zákonný podíl na vysílacím času. Bylo to proti ústavě, ale smlouva byla uzavřena v době, kdy byly regulérní volby časově příliš vzdálené. Vedení televize proto nemělo důvod ten odmítnout bod smlouvy jako nezákonný. Podle mínění soudu bylo spravedlivé, aby naše strana dostala dodatečně podíl na vysílacím času a volby se přiměřeně posunuly.

Dalo by se to považovat za částečné vítězství, ale vyhráno jsme ani zdaleka neměli. Dosavadní propagandistické snažení se přestalo počítat a až teď jsme se začali dělit o vysílací čas, ale protivníci už měli náskok. Navíc si uvědomili svou chybu a Neue Deutsche Bank se mohla přetrhout v poskytování úvěrů výhodnějších než Hilfebanks. Významné podniky Nového Německa byly ale už zakotveny u nás a lidé dobře věděli, kdo jim v nouzi pomohl a kdo je předtím bezohledně dusil.

Další ránu zasadila straně Nekonečný Pokrok policie. Alfréd Schmidke ve svém úřadě chyběl pouhý den, kdy se podrobil operaci na Bykyle. Druhého dne byl na svém místě a do víkendu přivítal nové specialisty. Předal jim zadržené výtržníky k pořízení memo-záznamů a pak už to šlo přesně podle jeho původních předpokladů.

Od výtržníků usvědčených na začátku se táhla stopa přímo k manažeru Nekonečného Pokroku, bavorskému Němci Klausu Doppelkinnovi. Slíbil jim odměnu, když na měsíc z volebního boje vyřadí Maxmiliána Hurtiga. Wenzel Saltz, jeden ze tří, navrhl použít všeobecně dostupných plodů hitlernafty a Doppelkinn s ním souhlasil. Schmidke to předal soudu jako spiknutí a pokus o hromadnou vraždu.

Strana Nekonečný Pokrok spustila nad tou *do nebe volající nespravedlností* nářek, ale Schmidke byl neúplatný. Na volební schůzi došlo k výtržnostem, jsou zde důkazy o úmyslném použití nebezpečné hořlaviny donesené za tímto účelem na shromáždění, nedá se pochybovat o úmyslu způsobit někomu zranění či smrt. Zahynul člověk a policie to považuje za trestný čin, předala viníky i s důkazy soudu, který o tom musí rozhodnout.

Veřejné soudní jednání se konalo následujícího dne. Zpočátku se desítka provokatérů pokoušela rušit pískáním, než je soudní stráž vyvedla ze sálu. Dál už to šlo ráz naráz. Všichni, kdo na nás hodili jediný plod hitlernafty, což bylo dokumentováno fotografiemi, dostali po pěti letech nepodmíněně. Hans Jodel, který zapalovačem první plod zapálil, než jej hodil, dostal osm let a Klaus Doppelkinn deset. Klaus Doppelkinn měl být navíc po odpykání poloviny trestu předán do Německa v Evropě a na dvacet let vyhoštěn. Odvolání by připadalo v úvahu jen kdyby se našly důkazy, vylučující skutkovou podstatu činů, což bylo ovšem krajně nepravděpodobné.

Panečku, to to vzalo obrat!

Večer byly v televizi zprávy, pak půlhodina vysílání strany Nekonečný Pokrok a potom naše. Mluvčí

Nekonečného pokroku celý svůj čas promarnila vysvětlováním, že soud podle ní jednal zaujatě, my jsme nic nekomentovali, jen jsme lidem ukázali, jak vedení Neue Deutsche krizi uměle vyvolalo, což se projevilo tím, že se krátce po založení Hilfebanks tolik podniků zázračně vzpamatovalo. Pravda, Neue Deutsche také začala nabízet výhodné úvěry, ale to nic nemění na tom, že ji k tomu donutila konkurence naší Hilfebanks.

Z televize jsme odjeli podzemní dráhou do bytu Maxe Hurtiga, kde jsme ještě chvíli diskutovali. Pak jsem se omluvil s tím, že se vracím na Bykyle a uvidíme se zítra.

Ocitl jsem se jako vždy v atriu svého domku, nedaleko dveří své ložnice. Byla už tma. Vstoupil jsem a qurem jsem si rozsvítil.

V té chvíli se mě síla, vycházející odkudsi ze mne, pokusila zkroutit.

Byl to tefirský psychoútok – hrubý jako rána kyjem. Opřel jsem se mu a čistě intuitivně jsem se naježil. Okamžitě to přestalo, ale to už jsem věděl, že je zle.

Dva metry ode mě stál chlap v perfektním obleku černé barvy.

Jeho ostře řezaný obličej bez vousů byl zkroucený vztekem. Bezděky jsem mu ušetřil neškodný náboj qura, ale tomu by neublížil, ani kdyby byl v plné síle. Samozřejmě neměl jen holé ruce. V levačce držel u pasu starodávný, ale účinný tefirský *eldif* a mířil mi přímo do obličeje. Mohl by mě tím rozmáznout po stropě, pokud by to lehký strop vůbec vydržel.

»Nemusíte se tak namáhat,« vyrazil jsem ze sebe ztěžka tefirštinou. »Jsem *uturge*. Nikdy v životě by mě nenapadlo, že se s vámi ještě setkám. A už vůbec ne v mé ložnici – maršále Mefistofieli!«

Maršál se na mě podíval pohledem, ze kterého sršely do všech stran blesky.

»Odkud mě znáš?« vyhrkl překvapením.

mlčel jsem. Spatřil jsem zelený svit, nebo ne? Mefisto na sobě neměl typický tefirský ochranný plášť, ale mohl mít něco méně nápadného, ale také účinného. Což nerozhodovalo. Neměl jsem zbraň, nemohu počítat ani quro, které nemohlo vetřelce ohrozit. Jakže jsem to vysvětloval Alfrédovi? Králíček tváří v tvář hadu škrtiči? Ano, to bylo přesně ono!

»Ne že by na tom záleželo,« pokračoval naléhavě, »ale zajímá mě, odkud znáš mé pravé jméno. Zná je jen pár mých nejlepších přátel a ani ti by si mě nedovolili veřejně pojmenovat už aspoň pět tisíc let!«

Psychoúder jsem přečkal otřesený, oddychoval jsem, abych se vzpamatoval, ačkoliv teď už je to jedno, měl mě v hrsti ať jsem fit nebo napolo omráčený.

»Kdysi jsem vás obdivovala, tisíce let jste byl mým vzorem!« řekl jsem.

»Aha, ty nejsi jeliman?« rozjasnil se trochu. »Gehenna je ale mrtvá, o tom jsem se přesvědčil osobně. Také vás napadlo hledat útočiště jinde? Zvedni ručičky nahoru, ať vidím, co v nich držíš! Nic? To je dobře. Kolik vás tu je?«

Jeho hlas přešel do stroze úsečného tónu výslechu.

»Už teď toho víte víc než je dobré,« odušil jsem.

»Máš pravdu, ostatně na tom nezáleží,« řekl tak tvrdě, že by těmi slovy zatloukl hřebík do betonu. »Vy o nás také víte příliš mnoho. Podcenili jsme vás, ale ještě je čas napravit to. Kdo všechno tu od vás je? Mluv, nebo s tebou zacvičím...!«

»Už jste někdy slyšel, že by se psychoútokem dalo něco dostat z *uturge*?« ušklíbl jsem se.

»Neslyšel,« připustil. »Pak pro mě ale nemáš cenu vůbec žádnou. Jestli něco nesnáším, je nechat si všeset na nos bulíky. Nech ty ruce nahoře, ať na ně vidím!«

Ruce jsem držel dlaněmi k němu, jen ať vidí, že v nich nic nedržím! K ovládnutí nadprostorového telefonu jsem je nepotřeboval. Stačil jsem mezitím vyslat S-O-S, teď jsem Járovi specifikoval, kde jsem a hlavně s kým. Ještě že jsme podobnou návštěvu očekávali, naše předem připravená protiopatření teď měla cenu zlata. Potřeboval jsem hlavně získat čas, abychom je stačili uvést do chodu.

»Měl jste zahynout při náletu na Ar-Baal-gnôrkau,« řekl jsem pomalu, s výčitkou v hlase. »Často jsem pak do toho kráteru házela hlínu z Árj-allu!«

»Na sentimenty nejsme zařízení,« odsekl. »Mrtvý hrdina není k ničemu. Vy jste byly pěkné potvory, to vám povím, s tou vaší klonovací mánií!«

»O tom rozhodovaly kněžny,« ohradil jsem se jako školáček přistižený při opisování. »Klonování bylo potvrzené studiiemi, proti kterým nikdo neprotestoval!«

»Naivko!« zpražil mě Mefi pohrdlivě. »Protestovat proti vašim pavědeckým studiím! Jednak jsme

neměli důkazy; zabraly jste nám všechna místa ve výzkumu - vědecké pracovnice jsou přece pečlivější, že? A i kdyby, protestuj, když dostaneš přímý rozkaz držet hubu!«

»Za to nemohu!« trval jsem na svém. »Tenkrát jsem byla kadetka bez vlivu!«

»Bez vlivu jsi i dnes,« usklíbl se. »Nám jste dávno ukradené, kašleme na vás a na vaše rozkazy už deset tisíc let, rozumíš?«

Mezivesmírný telefon mi na těle jemně vibroval. Zlatý Samuel Morse! Jára mi sděloval, že rozeslal na všechny konvertory posádky, aby znemožnil dálkové řízení. Ještě že je nás víc! Teď tudy nikdo neunikne, obsadíme všechny a ještě nám zbudou piloti do vimaanů! Zatím ale nebyli připraveni všichni, chtělo by to získat co nejvíc času. Teď zřejmě nastala hodina pravdy!

»Ale jak to, že jste se vůbec nezměnil?« vyhrkl jsem rychle. »Vypadáte pořád stejně jako v Árj-allu! Poznala jsem vás i po těch letech!«

»Víš, kozičko, šli jsme na to jinak,« usmál se blahosklonně. »Vy jste se klonovaly a klonovaly, občas jste některé tělo použily k prodloužení života vašich prominentek, ale na víc jste se nezmohly. My jsme založili vlastní výzkum, od začátku jsme se zaměřili na maximální prodloužení věku. Podařilo se to nám i vám, ale my jsme dnes na tom líp. Vy jste se nakonec obešly bez chlapů, sekaly jste jako na běžícím pásu jednu skvělou bojovnici za druhou, přestalo vám záležet na ztrátách i na nás. Nám se zase podařilo dosáhnout faktické nesmrtelnosti a obešli jsme se bez vás, sufražetek pitomých!«

»Pamatuji se na vás. Právě vás nám dlouho dávali za příklad disciplíny. Bojovali jste za nás přece až do konce!« vyčítal jsem mu.

Ve skutečnosti jsem pokračoval ve hře o získávání vteřin. Letěl sem neviditelný vimaan, až bude viset nad mým domem, neunikne mu ani myš. Pak mi může být jedno, co se mnou ten arcilotr udělá, zadarmo to nebude! Eldif je proti holým rukám drtivá převaha. Až to bude eldif proti rodzotu, převaha v palebné síle se dokonale otočí. Potřeboval jsem ještě sdělit Járovi důležité podezření. Mefisto zřejmě nepoužíval naše konvertory, musel mít své! Česká vlajka na vrcholu Liščí hory znamenala, že se sem někdo dostal několik let před námi! Kdo jiný než tefirové? To by byla pro naši osadu životně důležitá informace!

»Poslyš, ty kozo!« mračil se Mefisto. »Nehraj si na neviňátko! Musíš být taky pěkná vykopávka, když se na mě pamatuješ! Jestli jsi celou tu dobu naživu, musely ti vyměnit několik těl, takže jsi musela být pěkně důležité zvíře! Nevykládej mi, že za všechno mohou kněžny a ty nic! Bulíky na nos neberu! A vůbec, jak to, že jsi chlap? Došel vám materiál?«

»Jak bych to řekla?« dělala jsem zamyšleného. »I podřadné tělo jelimana může být někdy dobré...«

»Odkdy jste s těly šetřily?« vyprskl pohrdavě. »Poslyš, že vy jste v těch jeskyních zdegenerovaly? Kdo nám to pořád namyšleně tvrdil, jak to máte pod kontrolou?«

»Nemusí jít vše podle plánu,« podotkl jsem na půl úst, takže to vypadalo jako nechtěný ústup.

»Dobře vám tak!« ulevil si. »Těla jelimanů nemají žádnou výdrž, sto let je pro ně zdroj závidosti, to bys brzo pochopila, část duše se ostatně při přenosu ztrácí, za chvíli bys ani nebyla originál! Nemusíš si tedy vyčítat, že o něco přijdeš, když tě teď zpopelním.«

»To se hodně mýlíte,« nadhodil jsem. »Těla jelimanů mohou vydržet stejně jako tefirská. Sto let pro ně zdaleka není limit! A kdo ví, co bude za tisíc let, až se dnešní těla dostanou do věku sešlosti?«

»Vy jste to dotáhly na tisícovku?« vybuchl zlým smíchem. »To je mi úžasný pokrok! Pokud vím, s originály jste byly už na pěti tisících!«

»Nejsem lazarnice, nemám o tom přehled, ale u jelimanů byla jakási bariéra... a dokonce umělá! Nemáte v tom nakonec prsty? Vlastně proč se ptám, když je to jasné!«

»Hleďme, kozička je chytrá?« poškleboval se zlomyslně. »Jak dlouho vám trvalo, než jste na to přišly? Sto let, nebo ještě déle?«

»Tak dlouho tu ani nejsme,« řekl jsem dotčeně.

»I tak je to ostuda!« chechtal se. »Odborník to musí mít za pět minut! Kratší život jelimanů je pro nás výhodnější. Než se stačí na světě rozkoukat, jdou do urny. Jak si myslíš, že to děláme s homunkuly? Ráz-dva, pět set let navíc! Za těch pár set let života robotují jako mourovatí, i kdyby měli vlastní matku na nudličky rozkrájel! Kdo se nám osvědčí, toho si prodloužíme. Kdo ne, nemusí se dožít ani těch pěti set, my se s nimi nemazlíme.«

»My je nepoužíváme,« řekl jsem s hranou přezíravostí a s vůbec nehraným odporem.

»Ale používáte,« odsekl. »Bulíky mi na nos nevěš! Kdyby nic jiného, máš jejich tělo. Tady jsem jich

taky viděl víc než dost. Navíc je to předsudek, homunkulové bývají občas užiteční. Nemůžeme být všude a vůbec, proč se dít, když na to máme lidi?»

»Staráte se o ně, pěstujete je... a až se vám jednoho krásného dne vzeprou, pochopíte, že to byla chyba!« provokoval jsem ho.

»Poslyš, ty kozo, ty mě chceš asi rozesmát!« zvažněl a jeho slova už zase křísala jako křemen. »Co víte o jelimanech? Jednou za sto let jste se tady objevily, zastřílely si, posbíraly trofeje, někdy jste si jich pár opekly a hurá, zpátky do děr! Nikdy jste se nesnažily porozumět jim a pochopit je!«

»Zato vy jste je chápali?! Tomu mám věřit?«

»Ale to víš, že ano! Pochopit znamená ovládnout, na to jste se nikdy a nikde nezmohly. Vždycky jste na to šly hrubou silou. My místo ní používáme vtíp.«

»Co jste asi vymysleli tak vtípného?«

»Například pro ně máme vlastní peklo,« usmál se. »Když homunkulus polevuje v nadšení, nebo se vyhýbá pracovní povinnosti, hodíme ho do kotle horkého oleje. Ti řvou! Stačí vystihnout tu správnou chvíli, když se ještě nevaří, ale už to není snesitelné, pak stop a nabídnout jim milost: dalších dvacet let služby, ale se zvýšeným úsilím! Kdo tím projde, sto let se neodváží zastavit a jen splní jednu pracovní povinnost, sám se hlásí o další. Tak se to má dělat! A ty, že se nám jednoho krásného dne vzeprou... Je vidět, že o tom víš houby, tak mlč a neplácej nesmysly!«

»Jak jste se vlastně dostávali do Kanaánu, když jsme neměly konvertor nahoru? A měly jsme je málokdy, byl vždycky příliš snadným cílem!«

»To je přece jednoduché!« rozesmál se. »Na Kanaánu pracují konvertory dolů, nepotřebují věže a mohou být hluboko pod zemí, kde je nikdo nenajde. Dálkové ovládání je nutné tak jako tak. Stačí na ně naskládat horu kamení, to je bezpečně uchrání i před kumulativní bombou. Jelimani jsou zloději vynalézaví, ale stačí mezi nimi roztrousit fámou, že je to hrobka a utrousit tam pár šperků. Šperky brzy rozkradou, tím je ta hora kamení přestane zajímat. Nikoho už nenapadne, že je pod ní v hloubce větší než její výška něco důležitého.«

»To by mě nenapadlo!« ušklíbl jsem se. »Přitom jste je nechali všem na očích! Uznávám, to bylo opravdu geniální!«

»Aby ne! Zejména když jsme jelimany navedli, aby si další takové hory kamení začali vršit sami. Čím víc jich je, tím menší riziko, že na to vaše pitomé klonované mozečky kápnou.«

»Poslyšte maršále, nešlo by to bez těch urážek? Žil jste u nás přece dlouho, Árj-all vás chránil stejně jako mě, viděla jsem vás tam, nebo ne?«

»Viděla,« připustil. »Nějakou dobu jsme tam museli být, než jsme se dovybavili. Nebyla to legrace, vy přece tuze rády popravujete! Stěhovali jsme se postupně, aby to nebylo nápadné. Bojové lety jsme podnikali zásadně ve dvojicích, občas se místo dvou strojů vrátil jeden a potvrdil kněžnám zkázu druhého. Vimaany jsme si zásadně připravovali sami, abyste si nevšimly, že je občas jeden ze dvou k prasknutí naložený něčím jiným než bombami. Ti odepsaní pak stavěli po celém Kanaánu naše skrýše. Využívali k tomu jelimanů a všeho, co nám mohlo prospět. Když si vzpomenu, co jsme tam všechno postavili, aby se to ukázalo jako zbytečné! Záložní pyramidy za Atlantikem, indiánské skalní chrámy, střelnici Stonehenge, Tibetskou pevnost,...«

»Nikdy jste se nechtěli vrátit?« zeptal jsem se ho suše.

»Mezi vás feministky?« uchechtl se. »Abyste nám vládly? Ostatně - kam jste to dopracovaly?«

Neposlouchal jsem ho příliš pozorně, ale musel jsem občas reagovat, aby povídal dál. Dařilo se mi aspoň získávat čas. Jára mi signalizoval, že útočné komando vbíhá do atria. Trochu mě tím zmátl. Snad by nechtěli napadnout d'ábla! Leda... leda kdyby to bylo víc lidí najednou a ihned zahájili palbu, ale musela by být podporovaná qurem, jinak nemají šanci.

Najednou mi došlo, že bych je qurem mohl podpořit já. Pak by to ale mohla být naděje na přežití i pro mě! Pak by mělo dvojnásob smysl vyslechnout i to, co mi teď Mefi vykládá! Měl bych se snažit dozvědět se od něho co nejvíce! Signalizoval jsem to Járovi s prosbou, aby útok zatím odložili.

»Gehenny je škoda,« řekl jsem. »Býval to krásný svět!«

»Mně to budeš vyčítat!« vybuchl. »Mně!«

»Vy byste to nemohli vést jinak!« provokoval jsem ho opatrně.

»Nemohli? Kdyby bylo po našem, zatočili bychom tam se všemi už před sto tisíci lety! Dnes tam

mohl být ráj, ale kněžny byly proti, citlivky! To bylo řečí: musíme vyjednávat, dohodnout se... Jak jste se nakonec dohodly?«

»Vy byste to vyřešili lépe?« opáčil jsem nevěřičně. »Já se na tak dávné doby nepamatuji, ty byly ještě přede mnou. Za mě se ale o vážně miněné dohodě nikdy nehovořilo.«

»Já se na ty dávné doby také nepamatuji, ale pár kolegů je zažilo na vlastní kůži. Měli geniální návrh, odstěhovat se na Kanaán a zamořit Gehennu zářením, aby všichni pochcípali. Kněžny ale byly proti.... Že je to nesmyslně kruté, přijdeme o náš *svatý svět*... Nakonec jsme se odstěhovali jen my *odepsaní*. A výsledek? Gehenna dokonale zamořená zářením, že se tam nedá žít, feministky se vzájemně krutě vyhubily a nám tady patří celý svět! Kdo byl úspěšnější? Až za dalších pět nebo deset tisíc let poklesne na Gehenně radiace a bude tam zase ráj, nebude už pro vás, vy kozy nebeské!«

»Měla bych vám to uznat,« řekl jsem smířlivě, nebo to tak mohlo vypadat. »Ale proč se vy, páni světa, tak nesmyslně cpete do Nového Německa? Nevytvořili jste je, nepatří vám!«

»Chcete rozvrátit náš svět a my se nemáme dotýkat vašeho pitomého ostrůvku? Ale ale!«

»My že rozvrácíme váš svět?«

»Mám tí, ty kozo pitomá, připomenout tvé vlastní žvásty s Pierrem Lavarédé? Kdo to tak horoval pro použití psychorezonance v kriminalistice? Kdo chtěl povznášet to stádo jelimanů na Zemi? Pierre vám dal jasně najevo, že je to nepřipustné. S demokracií jste to nemohly myslet vážně! Demokracie je nesmysl a pokud se někde deklaruje, je to jen zástěrka pro jediný pravý způsob vládnutí, plutokracii, vládu peněz! Vedly jste si ale svou a nám nezbylo, než vás *eliminovat*. Stačili na vás i jelimani!«

»Chceš snad tvrdit, že jste byli zapleteni do postřelení těch malých tefírek z Gehenny?«

Asi jsem zbledl, protože se maršál Mefi rozchechtal.

»To ti ale trvalo, huso!« řehtal se. »To víš, budete nám tu pěstovat klonované parchanty! Škoda, že to Frank Norman nedotáhl do konce! Byl by to dobrý homunkul, už jsme o něm také uvažovali. Měl tě zastřelit a provedl to, ani nemrkl, jen tě podcenil, nedokázal si představit, co jsi zač. Pravda, kdybys byla jeliman, dávno by ses tiše přesýpala v nějaké urně.«

»Takže přinejmenším tři z komanda, konkrétně major Frank Applegate, Pierre Lavarédé a poručík Frank Norman byli ve vašich službách?«

»Lavarédé a Applegate, chceš-li to vědět. Pitomec Norman byl snaživý jeliman, ale nebyl v našem úvazku, Applegate si ho najal sám. Homunkulové projevují vlastní iniciativu a názory, pokud je to ke splnění úkolů nutné.«

»Aha! Ale překazili jsme vám dobytí Firhoi!«

»Kdybyste se do věci nevložili vy, mohlo to dopadnout jinak,« ujišťoval mě. »Nepochybuji o tom, kozičko! Flotila měla jediný úkol - otevřít nám cestu. Lavarédé nám přinesl důležitou zprávu o kolonii uprchlíků z Gehenny. Ta pro nás byla prvořadá, tam jsme očekávali seriózní odpor, kdyby došlo ke konfrontaci, jakože k ní dojít muselo a brzy k ní ještě dojde!«

»Naštěstí se daleko nedostali!« neodpustil jsem si.

»Nedostali, ale vybavení na to byli, nemysli si! V takovém presu dekodovat řízení propustí nebyl žádný med! Dokázali to, ale nepočítali s tím, že ruční řízení bude mít přednost. To byl asi největší škrť přes jejich plány!«

»Spíš by mě zajímalo, proč jste je nedostali z té pasti vašimi konvertory? Nechali jste je tam jako mouchy na mucholapce!«

»Pomáhat homunkulům? Angažovat se pro jelimany, určené tak jako tak k odpisu? Kvůli tomu prozradit naše vlastní konvertory? Spadla jsi na hlavu?«

»Takže jste je v tom nechali... chudinky...«

»Podcenili jsme vás, pravda,« zvažněl opět. »Mělo nás napadnout, že poslat pár tisíc jelimanů proti d'áblům je předem odsouzené k nezdaru! Jedno vám přiznávám, nezapomněly jste bojovat! Jak se zdá, nejspíš máte cosi v záloze, není přirozené, jak jste u Nového Německa zametly s letkou maršála Efira. Je to ale částečně jeho chyba. Neměl být hrrr, měl se držet zpátky, říkal jsem mu to. Máme aspoň další důvod, proč vás spálit na popel. Lepší letadla vám nebudou nic platná. My jsme odjakživa na Zemi páni, rozumíš?«

Bylo vidět, že se dal strhnout. Začal si pomáhat gestikulací, přitom sklonil zbraň k zemi a možná si toho ani nevšiml, protože ji nechal skloněnou.

»X« - vyslal jsem poslední smluvený signál Járovi.

Současně se zaprašněním dveří se vysypala skla dvou oken a do místnosti se vkutálely tři postavy.

Maršál Mefi se bleskově rozhlédl. V té chvíli dostal ode mě plný náboj qura, ale spatřil jsem v tom modrém záblesku i zelené zabliknutí a bylo mi to jasné, měl na sobě ochranný plášť nebo jeho ekvivalent. Padl jsem raději k zemi, abych nestál v cestě střelcům.

Mefistofiel ale prokázal, že také ještě nic nezapomněl.

Proti třem by střílet nestačil, ale všechny srazil jediným strašným psychoúderem.

Všichni tři se bolestí zkroutili do klubička. Pak se každý svalil na bok, jejich zbraně dopadly na podlahu... Také jsem měl co dělat, abych neomdlel, byla to příšerná rána. Zdejší d'áblové měli enormně vyvinutý orgán yvoro, tohle neodpovídalo ničemu, co jsem znala jako Belial.

»Pitomci!« zavrčel maršál. »Poslat proti d'áblu jelimany, taková blbost! Považoval jsem tě za inteligentnější, ty krůto pitomá!«

Otočil se ke mně a pozdvihl zbraň.

V té chvíli zaštekala dávka. Ani já jsem nezahálel. Bylo to zoufalé, ale poslal jsem na maršála aspoň poslední blesk qura, nic víc jsem už proti němu udělat nemohl.

Maršál trhl hlavou, jakoby dostal neviditelnou pěstí do obličeje. Zahlédl jsem stříkající krev, ale to už z jeho ruky vypadl eldif a také dopadl na podlahu.

Aniž bych uvažovala, vymrštila jsem se po zbrani. Přesně podle tréninků sebeobrany kdysi dávno v Árj-allu! A byla jsem rychlejší! Zato Mefi se vůbec nesnažil. Okamžik poté jsem už věděla proč.

Maršál Mefistofiel měl prostřelenou hlavu. Olověná kulka s ocelovým pláštěm rozdrtila jeho nos a levé oko, prolétla jeho mozkiem a definitivně ukončila jeho život, dlouhý už nejméně třicet tisíc let. Jeho ochranný oděv nebyl tak nápadný jako starodávné tefirské pláště, ale měl s nimi společnou chybu. Když se změnil druh útoku, nedokázal se včas přepnout. V okamžiku, kdy polykal úder mého qura, nezachytil kulku z obyčejného samopalu.

Podíval jsem se na střelce a nemohl jsem tomu uvěřit. Klečel na kolenou, děsivým psychoúderem sražený jako ostatní, ale jediný z Járova útočného komanda při vědomí a akceschopný.

Alfréd Schmidke, šéf policie Nový Berlín.

»Hrome, netušil jsem, že to může být i výhoda,« narovnával se pomalu.

»Alfréde! Jak to? Co tu děláš?« díval jsem se na něho, jako kdybych spadl z měsíce.

»Tedy, řeknu ti, to byla šlupka! Jako palicí do hlavy! Naštěstí není vždycky nevýhoda, když je člověk *uturge*, co?« oznamoval mi.

Alfréd Schmidke - *uturge*? Zaplat'pánbůh!

»Nevýhoda?« vydechl jsem. »Zachránilo nás to všechny, mě doslova na poslední chvíli!«

Kdo jiný by ocenil, jak včas se vzchopil z takového psychoúderu, než kdo spolu s ním krátce předtím schytl totéž?

»Chtěl jsem si dát od našich sherlocků udělat memo-záznam,« vysvětloval mi. »Těšil jsem se na to jako dítě na čokoládu, tancovali kolem mě úplný válečný tanec a pak mi řekli, že žádnou fotografii ze svého podvědomí v životě nevidím, neboť jsem proti psychorezonanci odolný. No řekni! Nebyla to smůla? Až tady jsem pochopil, jaká to může být výhoda. Jára mě sem pozval na poslední chvíli, že by ta bestie měla výhodu psychoúderů. A měl zatraceně pravdu!«

»Alfréde, ty jsi tedy...«

»Nech na hlavě,« nenechal mě domluvit. »My dva si nemáme co vyčítat. Ale řeknu ti, pěkně tvrdá bestie, ten tvůj maršál! A já trouba si říkal, kdovíjak jsi mi nepřeháněl! První kulky se od něho odrazily jako hrách od stěny, až asi šestá nebo sedmá ho zabila.«

Musel jsem mu vysvětlit, že jeho obranné pole by spolykalo všechno, kdybych se nepřidal k jeho střelbě výbojem qura. Na oplátku mi musel slíbit, že tohle nikdy neřekne tomu, kdo quro nemá.

»Je to už druhý mrtvý na jejich straně,« vzdychl jsem si. »Ještě tak vědět, kolik jich zůstalo?«

Měl jsem neblahé tušení, že zbývající budou teď tím víc rozdráždění, neohrožovali jsme jen jejich uspořádání světa, ale už i je samotné. Co na tom, že v obou případech při jejich akci proti nám? Vědět v té době, že jich jsou ještě desetitisíce, propadli bychom nejspíš depresi. Naštěstí jsme to netušili.

Chvíli jsme křísili Járu a Rost'u, zbývající členy Járova komanda. Probrali se z omámení, ale divili se, co tady dělají a jak se tu ocitli. Nic si nepamatovali, okno jako velkoplošná výloha! Vypadali provinile, jako by právě oni za něco mohli. Jasně, postpsychoúderový syndrom jako vrata! Ale na to se naštěstí neumírá...

»Musíme rychle zjistit, kudy se k nám Mefisto dostal,« rozhodl jsem. »Tefirové zřejmě mají až k nám vlastní konvertory. To by pro nás mohlo být zlé!«

»Neřekl bych, že přišel pomoci vlastního konvertoru,« opáčil ztěžka Rost'a. »Spíš využil našeho. Jako když Američané na Ribge dešifrovali naše řídicí signály a pronikli na Vorgyle.«

»Nemusel použít naše konvertory,« namítl jsem. »Chlubil se vlastními konvertory na Gehennu, dokonce je prý mají nápadně umístěné, aniž by si jich někdo všiml. Další mohou mít na měsíci Bykyle. Narazili jsme tu na záhadu, někdo sem ze Země donesl ještě před námi českou vlajku. Mělo by nás to varovat - no, aspoň jsme se začali trochu připravovat. Jestli sem mají d'áblové jako Mefisto volný přístup, není před nimi naše kolonie bezpečná a může to být obrovský problém. Šikovná nukleární bombička...«

»Vezmu si to na starost,« nabídl se Rost'a. »Už jsem o tom přemýšlel, mám aspoň o důvod víc. Musíme se zajistit, aby nás nerozházelo, ani kdyby se jim dostal do rukou funkční ovládač, nebo kdyby tu něco měli.«

»Poslyš, Oto,« přemýšlel usilovně Schmidke. »Ta nalezená vlajka je mi podezřelá. Nejde mi z hlavy, proč byla česká. U d'áblů bych zrovna tuhle vlajku nikdy nečekal.«

»Taky mi to nehraje,« přiznal jsem. »Budeme muset zkontrolovat vyrovnávače elektráren, kde všude je v Čechách mají a jestli některý nechybí. U Junkersů by mohli mít přehled, kde který pracuje.«

»Až v Čechách objevíš skupinu, která se také zabývá paralelními světy, zkus se s ní dohodnout a případně se s ní spojit,« radil mi. »Třeba získáš spojence. Rozhodně lépe než tady soupeřit.«

»To mi nemusíš připomínat,« opáčil jsem. »Jestli to jsou Češi, dohodneme se. Obávám se ale, že to jsou tefirové.«

Rozhodl jsem se zavolat to ihned na Firhoi, aby věděli, co se u nás dělo. Byly v tom pro ně hned dvě důležité informace. Přítomnost jejich bývalých krajanů na Zemi, ale zejména úmysl napadnout Firhoi. Bylo by to na pováženou i u pouhých pozemšťanů, tihle jsou ještě horší. Americkou výpravu jsme zlikvidovali, netušíce, že v tom mají prsty tefirové. Tefirská pomsta by mohla být stokrát horší.

Zavolaal jsem Poradní síň Firhoi.

Mezihvězdný telefon zvedla Belial Sarcha, poznal jsem ji po hlase. Vyslechla mě pozorně, bez přerušování a dotazů.

»Vyřídíš to ostatním?« skončil jsem.

»Samozřejmě,« ujistila mě nepřítomným tónem. »Spojte se s Xijtrou, ať v tom nejste sami. My vám v tom nepomůžeme.«

»Vás se to přece dotýká také, možná stejně jako nás!« zarazil jsem se.

»Ano, ale... máme jiné problémy,« řekla.

»Vážnější než ohrožení od tefirů ze Země?« nechtěl jsem věřit svým uším.

»Vážnější,« přiznala. »Chystali jsme se vám volat, předběhli jste nás jen o chvíli.«

»Co je to vlastně za problémy?«

»Jsme ve válce, Oto! A prohráváme...«

Mefisto zde nebyl sám. Stranou v lese měl vimaan, pilotovaný služebníkem - homunkulem, jak je nazývali. Byl připravený okamžitě vzletět, naložit svého pána a odnést ho zpět na Zem.

Objevil ho Pavel, vznášející se v neviditelném vimaanu nad námi. Stříbřitý létající talíř byl z té výšky na lesní mýtině i v noci dobře viditelný. Mohl tam být ale další tefir. Pavel se proto snesl co nejbliže - a vypálil na něj zblízka z rodzotu.

Stříbřitý létající talíř zřejmě neměl zapnuté štíty. První rána ho hodný kus ukousla, druhá uhryzla na jeho opačné straně. Už ta první nejspíš zničila pohonnou jednotku, takže se stroj ani nepohnul. V té chvíli pilot v panice vyskočil ven a dal se na útěk. V řídkém lese to bylo předem odsouzené k nezdaru, za chvíli jsme ho měli.

Zaútočil na něho Pavel. Nepoužil guro, ale psychoúder, jako Mefisto proti mně. Na rozdíl ode mě měl k tomu od tefirů nový vnitřní orgán yvoro. Zasažený se na místě zhroutil a střelba se nekonala. Spoutali jsme ho a odnesli do mého domu. Tam jsme ho, stále spoutaného, vzkřísili. Vzpatoval se jen zvolna, ale když zjistil, že je zajatcem, odmítl s námi mluvit.

Věnoval se mu tedy Pavel a v krátké době ze zajatce vytáhl co potřeboval. Pořízení memo-záznamu je rychlé, asi jako když člověku v nějakém nebezpečí přeběhne před očima celý život. Ani kopírování

vzpomínek Belial Naarské do mé hlavy netrvalo více než dvě minuty, ačkoliv jich za ta tisíciletí nashromáždila dost. Za chvíli jsme mohli v tefirské prohlížečce sledovat první memo-záznamy.

»Vy jste přece známá osoba, doktore!« pokýval jsem uznale hlavou. »Přiznám se, myslel jsem si, že patříte do říše bájí. Netušil jsem, že jste z masa a kostí!«

»Cítím se jako v Jiříkově vidění,« rozplýval se nadšením Pavel.

Jistě, kterému vyšetřovateli se dostane té cti, vyslyšet skutečnou historickou osobnost? Navíc tak starodávnou a známou?

»Proti vám nic nemáme, doktore,« snažila se obměkčit zajatce Renáta. »Vždyť jste vlastně oběť! Měl byste nám být vděčný, že jsme vás vašeho pána zbavili!«

»On si mě najde,« hlesl tiše. A víc ani slovo.

»Nenajde,« ujišťoval jsem ho. »Maršál Mefistofiel je definitivně mrtev.«

»Neříkejte nahlas jeho jméno!« vykřikl zděšeně zajatec. »Nemá to rád!«

Odvedli jsme ho tedy k mrtvole maršála Mefista, ale ani tam nám neuvěřil.

»To není on,« řekl. »Viděl jsem ho mrtvého už dvacetkrát, nikdy to nebyl on... I kdybych si vložil prsty do jeho ran, uvěřím jen jemu, až přijde on sám!«

»Už mu to vadit nebude,« pokrčil jsem rameny. »Možná si na to nemůžete zvyknout, ale tentokrát je s ním ámen!«

»Přijde,« řekl opět tiše. »A bude zle s vámi i se mnou, znám to. Není místo, kam byste unikli.«

»Stojíte nad jeho mrtvolou a vlastním očím nevěříte?« řekl jsem.

Neřekl nic, jen se otočil a už jsme z něho nedostali ani slovo.

Pavel s Renátou ho odvezli vimaanem do Myeoru na Gehenně. Doporučil jsem jim, aby ho mezi ostatní nepouštěli, ale dali mu zvláštní celu, stačilo zablokovat dveře.

»Kdo by to řekl!« vrtěl hlavou Jára. »V jednom dnu se setkat s Mefistem i s doktorem Faustem! Johannes doktor Faust, věrný dobytek svého pána. Neuvěřitelné!«

»Johannes doktor Faust!« opakoval jsem zasněně.

»Získali jsme od něho cenný materiál na hodiny prohlížení,« připomněl mi Pavel. »Ten chlap žil u svého pána déle než pět set let. Není divu, že je tak zpracovaný, ale na druhé straně poznáme z jeho memo-záznamů další d'ábly a to je pro nás výhodné!«

»Já bych je poznal také,« řekl jsem chmurně. »Kromě maršála Efira, kterého zřejmě Jára sestřelil u pobřeží Nového Německa. Jen nevím, kdo z těch starých válečníků ještě žije a kdo už ne. Musel bych se s nimi setkat, ale jedno setkání mi bohatě stačilo. Není o co stát!«

»No právě, u Fausta je najdeme i s bydlíštěm!«

Pavel a Renáta vyvolali pár záznamů. Ačkoliv se stará garda d'áblů občas scházela, homunkulové se porad účastnit nesměli. Stačilo ale, když se mi před očima některý jen mihl. Poznal jsem maršály Ariela, Apadiela i Efira, ale viděl jsem tam i úplně neznámé tváře. Mohli by to být ti, kdo odešli od Árjů před narozením Belial Naarské, ale i ti, kteří žili v jiných podzemních městech, dokud je Árjové měli. Důležité bylo, že si je Johann Faust pamatoval a od homunkulů, kteří s ním čekali na své pány, občas něco zaslechl. Homunkulové toho moc nenamluvili, ale někdy i tam blesklo bližší určení.

Dalším zdrojem informací byly Faustovy vzpomínky na časté *privátní* návštěvy. Tefirové se na Zemi občas scházeli všichni, ale častěji jen ve dvou. Jejich vazalové ani u těch schůzek nesměli být, ale získávali jsme z nich další cenné informace o d'ábelském místopisu.

Odedávna jich žilo nejvíce tam, kde byla největší koncentrace moci a peněz. Dnes byli v Americe a v Evropě, ale pár jich žilo v Egyptě v blízkosti pyramid - nějaká souvislost tu být mohla, ale nemusela být, konvertory jistě nepotřebovaly obsluhu, dohled ani údržbu. Faust moc nevěděl ani o d'áblech Tibetu. Mefisto je očividně neměl v oblibě, nazýval je mrchožrouty a na poradách si sedal co nejdál od nich. Zdálo se ale, že budou tvořit mocnou skupinu - tím hůř postižitelnou, čím byla skrytější.

Ze vzpomínek doktora Fausta vyplývalo, že jsou d'áblové na Zemi rozlezlí všude, ale přece jen jich v současné době bylo nejvíce v severní Americe. Odtud ovlivňovali celý svět - tady tahali za své pavoučí nitky. Nebylo tomu tak vždycky. Dříve jich bývalo více na středním východě v severní Africe, v Evropě - přelévávali se vždycky tam, kde bylo hodně lidí. Snáze se mezi nimi ztratili - jako zrnko písku v poušti. Nikdy nežili v běžných lidských obydlích - tefir nebude bydlet v chatrči ani v paneláku! Rádi obývali tajemná panská sídla, hrady s rozsáhlými podzemními prostory, také v dnešní době vlastnili nedobytné úkryty

maskované honosnými vilami. Zásadně nevystupovali veřejně. Žádný politik nebyl ďábel; často ale šlo o homunkuly na jejich výplatní listině. Špinavosti nedělali sami - na to měli lidi.

V Novém Německu zatím nebydlel žádný - ale už tam měli své homunkuly a další jimi najaté lidi. Tušil jsem, že je strana Nekonečný Pokrok ďábelský vynález - jen jsem nevěděl, jak doslova.

Co teď s nimi?

Nezbývalo nám než zabránit jim ovládnout Nové Německo. Dalo se čekat, že to nebude snadné. Umění manipulovat lidmi ovládali už tisíce let, tady jsme se jim rovnat nemohli. Jediné, v čem jsme mohli uspět, bylo nasadit proti homunkulům psychorezonátory a odhalit je před lidmi - i s jejich pány.

Ale co když je nezastavíme?

Znamenalo by to, že Nové Německo ovládnou. Nevelká, do této chvíle prosperující země se stane ďábly ovládanou kolonií. Všechno co jsme vymysleli bude v troskách. Stačila jediná koupená banka, aby z prosperujících podniků nadělali bankrotující a některé už levně skupili. Jak rychle donutili Němce kapitulovat? Není to předobraz *pořádku*, který má vládnout všude?

Ale co zbytek světa? Zdálo se mi, že ďáblové chybí jen tam, kde lišky dávají dobrou noc, kde jsou lidé tak chudí, že jim nestojí za námahu. Ale i tam je znát jejich vliv, třeba tím, že si takových míst nikdo nevšimá, proto zůstávají chudá a nezajímavá. Lidé tam mají jednu výhodu - nikdo je nevyužívá, nepodplácí a neovlivňuje. Homunkulové úřadují až na vyšších místech.

Další starosti mi dělaly zprávy z Firhoi. Co se to tam odehrávalo? Tefirové ve válce - s kým? Napadlo mě, jak jsme nedávno o vlas unikli válce s nepříjemnými sůvičkami. Tefirové mohli objevit podobné útočné tvory, ale neměli naše štěstí.

Anebo - což by bylo obzvlášť tragické - nenarazili na tytéž sůvičky?

Podle toho co jsem věděl bych to nevyloučil. Paralelní vesmíry jsou různě propojené. Některé vazby jejich struktury nejsou složité. Konvertory na Zemích svazují šestnáct Zemí do magického kruhu. To je ještě snadno pochopitelné. Ale už měsíční vazby jsou jiné. Dvě z nich zkracují přechody mezi vzdálenými Zeměmi našeho prstence: jedna vazba vede z šestky Loaneb na Firhoi a jiná ze čtrnáctky Bykyle na naši Zemi. Měsíčních vazeb je ale celkem osm a většina vede mimo náš prsteneček. Nakousli jsme jen dvě. Kam vedou? Sůvičky říkaly cosi o více prstencích, ale konkrétní propojení jsme se od nich nedozvěděli. Nemohl jsem vyloučit, že dvě vazby ze dvou různých světů vedou na tutéž paralelní Zemi. Ale - aby obě ty vazby byly směrem *dolů*? To mi nějak nehrálo. Ledaže bychom se propojili s různými světy, ovládanými sůvičkami - což bylo pravděpodobné, když tvrdily, že ovládají více světů.

Ať je tomu tak nebo onak, tefirové jsou ve válce. Asi bychom jim měli nabídnout pomoc. Jejich vojenská síla nesnese rovnání s naší, ale měli bychom jim vyjádřit alespoň morální podporu.

Měl jsem ale o tom konfliktu málo vědomostí. Kdybych jen tušil, oč tam jde! Skoro mě mrzela strohost sdělení Belial Sarchy. Řekla mi jen, že jsou ve válce a prohrávají - ale s kým? Věděla to sama?

Naše porada se týkala především Nového Německa. Brzy jsme si udělali jasno, co dělat. Posílit hlídkové lety nad Novým Německem a pustit se do strany Nekonečný Pokrok, aby nemohla získat vrch.

Gerta prohlásila, že není nic jednoduššího, než aby se vrátila a otevřela si v Novém Berlíně další studio. Kabelové rozvody dokáží přenést větší množství signálu než dosavadní dva a lidé si na novou stanici jistě brzy zvyknou.

»Gerto - jsi zlatá!« vydechl jsem. »Že nás to nenapadlo dřív!«

»Zaslouhuješ pokárání,« zamračila se na mě, ale důlky na jejich tvářích říkaly, že to zle nemyslí. »Neříkej, že jsi o mně nevěděl!«

»Ale věděl - jen jsem netušil, že by ses tam po takových zkušenostech vrátila,« vzdychl jsem si.

»Chtěla jsem zachránit děti!« ujistila mě rezolutně. »Kdyby mi nešlo o ně, nikam bych nešla. Kurt taky věděl, že se v Novém Německu děje něco divného, ale nedokázal to odhalit!«

»Dobrá,« souhlasil jsem. »Jen nebudeš bydlet v Novém Berlíně, ale tady na Bykyle.«

»To se mám stranit lidí jako ďáblové?« zamračila se. »To po mě nechťej!«

»Tak to není,« protestoval jsem proti jejímu výkladu. »Ale uvědom si, budeš jim překážet a moc dobře víš, že se na mrtvolky neohlížejí. Nechceš být časovanou bombou pro své nic netušící sousedy! Kdyby tě chtěli odstranit, na Bykyle to budou mít těžší.«

»Dobře - přesvědčil jsi mě,« uklidnila se. »Neměl bys odstěhovat na Bykyle i jiné angažované? Maxmiliána Hurtiga už si přece ti... homunkulové... jednou vzali za cíl.«

»Max Hurtig pro ně není zajímavý,« ujistil jsem ji. »Byl pro ně důležitý jako předseda nejsilnější strany, která se jim mohla postavit. Až tam budu já, soustředí se na mě.«

»No právě! Ty si tam určitě životem jistý nebudeš!«

»Budu se muset spolehnout na tefirskou ochranu,« řekl jsem. »Nemáme dostatečné technologické možnosti ani výzkumné kapacity, ale tefirové nám rádi prozkoumají ochranný oděv maršála Mefista. Byl by pro nás výhodnější než pláště Árjů, není tak nápadný.«

»Vyhradila jsem si u Horsta Kugela právo pracovat v jednom jeho studiu,« pokračovala Gerta. »Myslela jsem to tak, že nebudu mít na Bykyle hned od počátku technické vybavení, ale teď se to hodí, nebudou s tím aspoň problémy.«

»Dobrá - můžeš hned začít,« svolil jsem. »Schmidke se svými sherlocky mají práce nad hlavu, teď mohou být bez obav, že by se dostali do kontaktu s dalším d'áblem. Budou si muset dávat pozor na letiště a přístav, zejména na turisty bez konkrétního cíle, ale také na ty, kdo přicházejí ve věci fabriky Krupp - vlastně United Steel. Neviditelná ochrana shora je snad dost účinná, aby nás nic neohrožovalo touto cestou.«

»V žádném případě nás nečeká nic lehkého,« uvažoval Rostislav. »Víme, že proti nám stojí Peklo na Zemi. Je to lepší, než když jsme nevěděli nic, ale moc povzbuzující to také není.«

»Není,« souhlasil Jára. »Je jich víc, mají zkušenosti, na Zemi jsou doma. Ale - můžeme to vzdát? Nestačí přece stáhnout se na Bykyle! Izolace nás nezachrání, Anglii nezachránil La Manche a Ameriku Atlantik i s Pacifikem. Mefisto nám ukázal, že nejsme bezpeční ani tady. Po něm přijdou další, lépe vybavení a ve větším počtu. Já to vidím ještě chmurněji - stačilo by jim poslat sem bombu. Budeme muset za nimi na Zem, zjistit kde se nacházejí a zneškodnit je, jinak tam jejich vláda potrvá věčně. Nedělejme si iluze, že nás nechají na pokoji!«

Což byla - bohužel - pravda. Měl jsem ostatně obavy téměř shodné.

»Musíme pokračovat v rozšiřování naší kolonie,« řekl Pavel. »Dostat sem více spolehlivých lidí. Měli bychom se zaměřit na lidi odolné psychorezonanci. Jen ti obstojí proti d'áblům. Tefirové na Firhoi to už zjistili, ale mají výhodu, že své *uturge* znají a mají jich proti nám nepoměrně víc.«

»A nemohli by nám jich pár půjčit?« nadhodil Pavel. »Stačilo by sestavit jedno až dvě přepradová komanda, aby se mohla d'áblům postavit na Zemi, přímo v jejich úkrytech!«

»Zeptám se Poradní síně,« slíbil jsem. »Ale oni teď mají horší problémy.«

Rozešli jsme se. Alfréd Schmidke se vrátil na Zem, Gerta šla sehnat své lidi, aby sestavila vysílací plán, dva naše neviditelné vimaany odletěly hlídkovat na Nové Německo. Já jsem nastavil na telefonu Poradní síň Firhoi, abych se poradil s tefíry.

»Nemám pro tebe žádné dobré zprávy, Oto,« přiznala Belial Sarcha vážnějším tónem než minule. »Nevyvíjí se to pro nás příznivě.«

»Můžeš mě s tím trochu seznámit?« optal jsem se jí. »Možná bychom vám mohli pomoci. Objevili jsme cosi nového, co bychom vám také mohli nabídnout.«

»Dobře. Přijď raději ke mně do university v Cudukepe, ukážu ti záznamy, které po telefonu neuvidíš. Abych přišla za tebou, na to teď nemám čas.«

»Nechceme tě vyrušovat, ale máme cosi...«

»Přijď k nám,« přerušila mě.

Pavel mi pomohl naložit do vimaanu tělo maršála Mefista a já jsem s ním odletěl na Firhoi. Snesl jsem se u budovy university, ale město Cudukepe jsem nemohl ani poznat. Bylo plné malých skládacích domků a tefírů, hemžili se jako mravenci. Kde byla obdivovaná pohoda a klid? Čas od času se objevil vimaan, aby přistál na první volné místo. Ihned se k němu vrhali tefirové a vynášeli z létajících strojů lidi; jiní kulhali sami. Také k mému vimaanu přiběhl houf, jen jsem dosedl.

»Přiletěl jsem z Bykyle,« oznámil jsem jim rychle, sotva jsem otevřel vchod. »Potřebuji jednat s Belial Sarchou.«

»Aha - dobře, už na tebe čeká,« ujistili mě. »Vimaan nech stát tady a pospíchej za ní, je uvnitř.«

Zavřel jsem vchod a spěchal do budovy. Také tady už na mě čekali a ukazovali mi ochotně cestu.

Belial jsem našel v plné práci. Zabývala se jako většina jiných raněnými, byli tu všude.

»Buď zdrav, Oto,« uvítala mě beze stopy veselí. To co nás obklopovalo k tomu nedávalo důvod.

»Dám ti minimum času - sám vidíš, že mě tu potřebují,« řekla mi. »Pověz mi, co máš nového?«

Vysypal jsem jí několika rozvinutými větami naše setkání s Mefistofielem. Zvážněla, když slyšela o tajné organizaci tefirů na Zemi, která má očividně v úmyslu napadnout i Firhoi.

»To by nám ještě scházelo!« vyhrkla nešťastně. »Ale ani tady to nevypadá dobře. Kdyby nás teď napadli vaši tefirové, bylo by to - neváhám to tak říci - zoufalé.«

»Jak jste na tom?« zeptal jsem se rychle.

»Zpočátku to nevypadalo zle,« povzdychla si. »Byl to ideální neobydlený svět, podobný Bykyle. Rozhodli jsme se postavit tam výzkumné městečko a odtud zkoumat zbytek. Nemusím ti zdůrazňovat, že bychom ihned vycouvali, kdyby se ukázalo, že ten svět někomu patří. Zdál se nám ale tak pustý...«

»A nebyl, že?« vyhrkl jsem.

»Nebyl,« přikývla. »Náhle se naše vimaany přestaly vznášet, jejich zbraně i štíty vysadily. Ty co letěly ve výšce, dopadly na zem a rozbily se - pád nikdo nepřežil. Na naše průzkumníky se náhle ze všech stran vrhly neznámé bytosti. Naším ale v té chvíli přestaly fungovat zbraně, ochranné štíty, oděvy - prostě všechno. Náhle stáli s holýma rukama proti ozbrojenému vojsku. Byla to strašlivá řež. Neměli jsme šanci na obranu - většina to sice pochopila, rozprchli se po okolních lesích, ale ty bytosti byly rychlejší a opozdilce rychle povraždily.«

»Použili na vás nějaké neznámé zbraně?« nadhodil jsem.

»Neznámé - ani ne. Zbraně těch bytostí nám připadaly pochopitelné. Používají obyčejné nože - malé, dlouhé, upevněné na tyčích. Znáte je lépe než my, vaši předkové je používali na Zemi ještě nedávno - meče, kopí, šípy...«

»To jsou přece zbraně k smíchu!« řekl jsem s určitostí.

»Ne tak docela. Naše zbraně jsou účinnější, ale tam... přestanou fungovat a změní se v neškodné předměty, použitelné nanejvýš jako kyje. Ty ale nikoho neohrozí.«

»Pak je největší zbraní to, co vaše zbraně vyřadí z činnosti.«

»Možná - ale pořád nevíme, co to je. Nevyřadí to jen zbraně, ale prakticky všechno, co má něco společného s elektřinou. Letadla padají, přístroje nefungují, ani obyčejnou svítilnu tam nerozsvítíš.«

»Stáhněte se tedy zpátky!« navrhl jsem jim bezelstně.

»To jsme chtěli udělat hned, když jsme narazili na ty bytosti,« ujišťovala mě. »Nechtěli jsme tam ale nechat naše lidi bez pomoci. Snažili jsme se najít je a umožnit jim návrat, ale bylo to mimořádně obtížné. I teď tam spousta lidí zůstala, ale - už pro ně asi nemůžeme udělat nic. Naopak, ty bytosti na mnoha místech pronikly na Firhoi. Také tady nám začaly nepochopitelně vynechávat stroje. Bytosti se u nás rozlézají a neumíme je zastavit. Stále větší část pevniny Iazgril je pod jejich vlivem. Nestačíme ani odvážet raněné. Teleporty přestávají fungovat, letecky to nejde vůbec a i po vodě je to obtížné.«

»Nefunguje tam elektřina? Poslyšte - nechcete zapůjčit pozemské zbraně?«

»Vždyť jsi sám tvrdil, že se vašimi zbraněmi nemůžete našim postavit!«

»Jistě - být funkční. Proti nožům by ale mohly stačit, jejich účinky jsou někde mezi tím - a hlavně, nepotřebují elektřinu!«

»Vážně?« podívala se na mě nedůvěřivě.

»Důležité je, jestli v takové oblasti hoří oheň,« připomněl jsem si jinou nutnou podmínku.

»Hoří - ty bytosti to někdy používají,« ujistila mě.

»Pak by měly fungovat i naše zbraně,« tvrdil jsem. »Měli bychom je rychle vyzkoušet...«

»A když to nepomůže?« snažila se mě zbavit nadšení.

»Můžeme udělat pokus - říkáme tomu průzkum bojem,« navrhl jsem. »Pošlete nás tam na člunu, kterým odtud vozíte lidi. Vezmeme si své zbraně a otestujeme je. Kdyby nestačily, budeme mít i stejné nože jako oni a pokusíme se ustoupit, ale dozvíme se tím, zda naše zbraně jsou či nejsou účinné.«

»To byste mohli...« rozjasnila se trochu. »Navrhla bych to Poradní síni.«

»Navrhni - odletím zatím na Zem pro zbraně,« souhlasil jsem v dobré víře, že uspějí.

Nebylo by špatné všemocným tefirům v tak závažné chvíli pomoci! Měl jsem tedy úkol nakoupit zbraně. Potíž byla, že šlo o čas.

Rozloučil jsem se a odletěl na Bykyle. Zastihl jsem tu ze staré gardy jen Pavla, Renátu, Zdeňka a Janu. V osadě bylo třicet lidí, bohužel většina byli neupravení nováčci, nebyli by nám nic platní.

První moje cesta vedla do Uherského Brodu nakoupit ve zdejší zbrojovce samopaly. Byla by to pro ně

jistě zajímavá zakázka - platit jsem chtěl hned při odběru a dopravu bych si zajišťoval sám.

»Jistě, bude to zajímavý obchod,« ujišťoval mě podnikový manažer, který se mnou jednal. »Jenže na střelné zbraně musíte mít licenci od ministerstva národní obrany. To víte, nemůžeme v dnešní době dodávat zbraně kdekomu, mohlo by se to dostat k teroristům a za to je dnes těžký kriminál...«

»Jak rychle mi ji vydají?« zamračil jsem se.

»Tak do půl roku, víte, oni si to budou muset prověřovat a to není nic jednoduchého,« ujišťoval mě manažer. »Přijďte s ní potom za námi a okamžitě dostanete, cokoliv budete chtít.«

S ministerstvem jsem ani neztrácel čas. Půl roku byla pro mě nepřijatelná doba. Nemohl jsem riskovat zdržení - šlo o minuty, na Iazgrilu umírají tefirové! Navíc jsem musel počítat s tím, že po mně jdou po celém světě americké soudy. Teď se mi to hodilo nejméně ze všeho. Jak znám naše úředníky, budou se mi bát dát licenci i na dětské špuntovky, pokud je rovnou nenapadne, že by mě mohli předat Interpolu. Hrom do toho, doteď mi to nevadilo! Tak už to bývá - krajíce také padají máslem na koberec.

Vrátil jsem se na Bykyle. Všichni souhlasili s nouzovým řešením - zbraní se na Zemi prostě někde zmocníme. Trval jsem na dodatečném zaplacení, ale to nás nemohlo zdržet. Zahrajeme si tedy na piráty. Kde ale? V Čechách jsem nic takového dělat nechtěl, tím bych to zpečetil.

S jedním neviditelným vimaanem jsme se proto znenadání objevili na Zemi kdesi v oblasti střední Číny. Hledal jsem jen krátce. Brzy jsem spatřil skupinku čínských vojáků. Snegli jsme se k nim - nestačili se ani polekat a byli svázaní jako balíky a naložení ve vimaanu.

Pavel se jich ujal a zjistil od nich umístění jejich posádky. Pak mi rychle přehrál důležité části jejich memo-záznamu.

Přivolal jsem si Zdeňka s kořistním nákladním boeingem. Než dorazil, snesl jsem se jsem jako káně na myš na nevysoké šedé budovy na kraji osamělého lesíka. Z výšky jsme dobře viděli postavičky strážní a z memo-záznamu věděli, že většina vojáků bude odpočívat na strážnici.

Ti si nás nestačili ani všimnout. Pavel vběhl dovnitř, ale hned byl venku a ukazoval nám, že je po všem. Postupně jsme nalétli na jednotlivé strážné. Někteří zpozorněli, až když jsme byli blízko, ale nepomohlo jim to. Psychoúderý na ně platily bez výjimky, *uturge* nebyl nikdo - za chvíli bylo muniční skladiště bez ostrahy.

To už se objevil Zdeněk s boeingem. Přistál na prostranství před skladištěm a kdo měl ruce a nohy, začal usilovně nakládat. Nebrali jsme všechno - jen primitivní střelné zbraně: kalašnikovky, minomety a pistole. Kanony byly pro nás příliš velké, protitankové rakety byly ovládané elektricky. Naložili jsme plný transportní boeing, takže jsem musel nadbytečné lidi vzít do vimaanu. Pak jsme stejně tiše zmizeli, než se omráčené strážce vzpamatují.

Uvědomoval jsem si ale, že by naše akce mohla mít další nežádoucí efekt. Nebyl jsem si jistý, zda v čínské armádě neskončí strážní, kteří neuhlídali muniční skladiště, před vojenským soudem. Nechtěl jsem nikomu způsobit škodu. Na stůl ve strážnici jsem proto uložil čínsky psaný seznam odvezeného materiálu a ujištění, že za zbraně zaplatíme.

Pak jsem zidibadem na prostranství před skladištěm vypálil kruh o průměru třiceti metrů, aby čínským soudcům došlo, že tady nejde o podvod a že řadoví vojáci za nic nemohou.

Doufejme, že to bude stačit.

Výpomoc

Letadlo plné zbraní skončilo na Firhoi, kde nás nedůvěřivě přivítali členové Poradní síně.

Dali jsme si podrobně vysvětlit situaci na pevnině Iazgril. Oblast nefungující elektřiny se zvětšila, ale našťástí se podařilo většinu tefirů evakuovat teleporty. V zasažené oblasti zůstali jen ti, kteří tam byli od počátku.

Ukázali nám i obrazy těch bytostí - memo-záznamy tefirů, kterým se podařilo uniknout. Podařilo se to jen těm, kdo je viděli na dálku. Kdo se dostal blíž, nemohl své zážitky sdělit nikomu. Viděli jsme je proto jen nezřetelně. Vzduch se navíc tetelil horkem a v místech, kde se bytosti pohybovaly, bylo hodně odlesků od hladiny řeky.

Připomínaly mi trochu kentaury. Měly čtyři nohy, zavalitý trup a jejich vztyčená přední část s dalšími končetinami působila dojmem jezdce. Nikdy předtím jsem nic takového neviděl. Začal jsem jim pracovně říkat kentauri. Člověk si neznámé věci vždycky připodobňuje k tomu, co už dobře zná.

Na záznamu bylo vidět, jak masakrují zajatce. Nebyl to pěkný pohled. Přivazovali je ke kmenům stromů a pak je těžkými meči sekali na kusy. Začínali od nohou, každá taková vražda trvala pro oběť nesnesitelně dlouho. Zvuky tak daleko nepronikaly, ale i z těch němých obrázků přímo čísel bolestný křik. Maně jsem zkontroloval, zda máme všichni dost munice. V takové situaci by bylo dobré odložit si jeden náboj stranou do kapsičky, aby měl člověk poslední zaručeně připravený pro sebe. Sám jsem to udělal a poradil to i ostatním - poslechli mě všichni, na diskuse nebyl čas. Zeptal jsem se, zda se někdo nechce vrátit a ujistil je, že to nikdo nebude brát jako selhání. Tady opravdu končila legrace.

Nikdo ale nechtěl dát najevo strach a nikdo neodstoupil. Nalodili jsme se raději na člun. Byla to malá sportovní plachetnice - i tefirové měli pozemskou zálibu v jachtách. Neměli jich tolik jako my na Zemi, ale teď měla každá pro nešťastníky prchající z okupovaných území cenu života.

Na pobřeží Iazgrilu jsme dopluli během hodiny. Řídili jsme se světlem majáček - ti před námi rozestavili na pobřeží svítící lampy, takže bylo dobře znát, kde ještě elektřina funguje a kde už ne.

Než jsme přirazili ke břehu, rozednilo se. Nechali jsme u lodi na hlídce s tefiry Jiřinku a Michala. Vyšplhali se na skalnatý ostroh, aby měli na očích nejen zátoku, ale i část pevniny, odkud mohly přijít ty bytosti. Nechali jsme jim tam víc nábojů než palebný průměr, aby se mohli bránit, kdyby se kentauri vetřelci objevili.

My jsme se vydali husím pochodem přímo za nosem. Vpředu šli Pavel s Renátou, nenechali si vymluvit, že kromě kalašnikovů ve vhodnou chvíli použijí i psychoúder. To byla další neznámá věc - nikdo ze zachráněných si nepamatoval, zda ty bytosti vnímají lidskou psychorezonanci. Předpokládal jsem, že ne, ale Pavel s Renátou slibovali, že v tom případě nebudou váhat se střelbou. Šli jsme opatrně, ačkoliv moje svítlna svítila na znamení, že nepřítel není nablízku. Mohli jsme ale narazit na předvoj, který by hranici nefungující elektřiny předběhl.

»Měli jsme si na to přivést obrněný transportér,« řekl za mnou polohlasem Čestmír.

»Ten by nám nebyl nic platný,« zavrčel jsem na něho.

»Kdoví?« opáčil Čestmír. »Diesel elektřinu nutně nepotřebuje. Dokud se motor nezastaví, mohl by pracovat. Ale i pak by stačilo zastavit někde na kopci a rozjet se dolů.«

»Nejsou tu silnice,« pokračoval jsem skepticky. »Neprojecti bychom tudy.«

»Pásáky projedou všude,« vrčel Čestmír. »Tady je civilizovaná krajina, žádný prales.«

Kráčeli jsme jedním z mnoha řídkých lesíků. Čestmír rýpal, že bychom se lesům v obrněném autě snadno vyhnuli. Pravda, žádné cesty tu nebyly, tefirové je už dávno nepotřebovali. Neměli auta, většinu dopravy tady obstarávaly teleporty, případně letadla. I ve městech byly jen peší stezky.

Vyšli jsme z lesíka a kráčeli přes pole, ale zamířili jsme intuitivně k dalšímu vršku porostlému stromy. Vedl nás instinkt dávných bojovníků? Buď jak buď, bez velkého domlouvání jsme postupovali od lesíka k lesíku a otevřená pole jsme překračovali jen když to nešlo jinak a zrychleným pochodem.

»Halt!« zastavil jsem náhle celý pochod.

Vkročili jsme do stínu dalšího háječku, když moje elektrická svítlna náhle - zhasla.

Všichni se obezřetně zastavili.

Nastavil jsem kalašnikov na jednotlivé rány, sklonil hlaveň k zemi a stiskl spoušť.

Vyšlehl plamen, práskl výstřel, zbraň sebou trhla a sama se opět nabila.

Výstřel nás mohl prozradit kentaurům, ale pro nás bylo důležitější zjištění, že primitivní zbraně fungují i v mrtvé zóně. Kdyby se tu nezažehovaly roznětky nábojů, byly by naše zbraně dobré jen jako nosič bodáku. Pak bychom udělali čelem vzad, nešli jsme se přece nesmyslně obětovat, ale pomoci.

Kalašnikovы našťestí zůstaly funkční. Pokračovali jsme tedy v cestě, i když opatrněji - na nepřítele jsme tu mohli narazit každým okamžikem.

Pavel došel na protější kraj lesa jako první. Náhle zvedl ruku na znamení, abychom zastavili.

»Rojnici vlevo a vpravo!« vykřikl tlumeně Čestmír.

Rozprchli jsme se do stran. Každý doběhl na okraj lesa na dohled od dalšího - tak jsme mohli pokrýt poměrně velkou část krajiny. Zalehli jsme do křovin a dívali se do dálky.

Ano, byli tam. Z dálky vypadali jako jezdecká skupina na koních, ale už v obyčejném čínském dalekohledu se daly rozeznat další detaily.

»Nestřílet!« vydal jsem pokyn.

Kentaurové byli daleko a při prvních výstřelech by se mohli stáhnout do blízkého lesa. Pro nás bylo výhodnější počkat, až přijdou blíž. Pavel s Renátou poslali na obě strany vzkaz, abychom je nechali přijít na deset metrů nebo raději blíž, aby na ně mohli vyzkoušet psychoúder.

»Ale opatrně,« vybízeli jsem Renátu, kterou jsem viděl ležet v křoví nedaleko ode mě. »Kdyby se ukázalo, že na ně nestačíte, na nic nečekej a střílej, rozumíš? A přepni si samopal na dávku, po jednom to nestihneš mačkat.«

»Bez obav,« usmála se na mě, ale její úsměv nebyl tak jistý jako její slova. Také jsem cítil silné rozechvění - měli jsme před sebou nebezpečné mimozemské nepřátele.

Kentaurové se blížili rychlostí závodních koní - trochu moc na naše lidské nohy. Z toho bylo jasné jen jedno - kdyby nám došla munice, neutekli bychom jim. V malém lesíku bychom se neschovali, tady by nás rychle pobili.

Prohlížel jsem si je zvědavě dalekohledem. Takové detaily spatřilo málo ze zraněných. Například jejich oči - nebo spíš řada očí dokola kolem hlavy. Potvory měly na hlavách cosi jako přílby, také jejich těla byla oblečená. Viděl jsem i jejich zbraně - Belial Sarcha měla pravdu, meče, kopí, šavle, různých rozměrů a tvarů. Navíc tam byly vidět luky a cosi jako kuše. Kromě toho za sebou vlekli jakési vozy - ostatně proč ne, když vypadali jako koně?

Blížili se... Už jsme slyšeli jejich křik. Byl to vůbec křik? Spíš to připomínalo hlasité kašlán. Táhli teď své vozy k nám do kopce, rozhlíželi se, ale ještě nás neviděli. Mířili trochu na stranu, ale museli se brzy dostat na dosah Pavla a Renáty. Rozhodl jsem se, že hned potom spustíme palbu.

Pavel s Renátou si vybrali kentaura, který kráčel trochu dál od ostatních. Ve chvíli, kdy jsem viděl štětinaté hnědé chlupy na jeho těle, trčící do všech stran, udeřili. Kentaur se zakymácel - a padl k zemi. V té chvíli začaly štěkat všechny kalašnikovы, hnědá krev kentaurů stříkala, padali jeden přes druhého. Za deset vteřin bylo po všem. Rozpálený kalašnikov mě pálil do rukou, závěr vzadu na znamení, že jsem vystřílel plný zásobník. Vyměnil jsem jej rychle za nový a až pak jsem přistoupil k nejbližšímu kentaurovi, sraženému psychoúderem Pavla a Renáty. Ti už se nad ním skláněli.

»Nech nám ho, Oto!« křičel na mě Pavel. Nejspíš se obával, abych jim ho nezastřelil. Naše dohody jsem chtěl dodržet, ale raději jsem samopal držel pohotově.

»Dávejte pozor, ať se předčasně nevzpamatuje!« varoval jsem je, ale to nebezpečí příliš nehrozilo. Dříve než se zajatec vzchopil, omotali ho Vráťa s Čestmírem provazy. Kentaurovy silné nohy byly spíš podobné nohám nosorožce nebo slona než koně - takový kopanec by nejspíš lámal lidské kosti jako třísky. Další čtyři menší končetiny mu sloužily jako ruce, i když neměly prsty v našem smyslu, jen dva výrůstky, podobné těm, které má na konci chobotu slon. Byli to ale inteligentní tvorové, o tom nemohlo být pochyb. Vyráběli a používali nástroje a měli i cosi jako řeč.

»Nefungují nám záznamníky,« posteskla si Renáta. »Nic nezaznamenáme, táhli jsme je sem zbytečně.«

»Podíváme se aspoň na jejich zbraně,« napadlo mě. Přistoupil jsem opatrně k jednomu voz. Byly tři, spojené do soupravy, táhlo je šest kentaurů. Uvažoval jsem, proč netáhnou každý zvlášť, ale pak jsem pochopil, že lana, která je spojují, neslouží jen k přenášení tažné síly. Byly to kabely, elektrické kabely. Ačkoliv - elektrické asi ne, opravil jsem se, tady přece elektřina nefunguje.

Mýlil jsem se, ovšem. Byly to elektrické kabely. Elektřina tu - aspoň někomu - fungovala.

Všechny vozy se podobaly sudům na kolečkách. První dva měly těžká kovová kola na masivních kovových osách, poslední vůz byl menší a kola měl lehčí. Vzadu měl silnou páku, otočenou dolů. Jako vypínač. Napadlo mě překlopit ji nahoru, ale mohla tam být nálož, co já vím! Neměli bychom to nechat a vrátit se?

»Vyhodíme to do povětří!« navrhl Čestmír. »Určitě jim to bude chybět, když to tak obětavě táhli.«

Neprotestoval jsem. Čestmír vytáhl z batohu několik štanglí trhaviny, nastrkal je mezi kola a sudy a ke každé přidal doutnák. Elektrické roznětky by nefungovaly, ale primitivní doutnáky stačily.

»Počkej chvílku,« žadonili Pavel s Renátou. Zabývali se omráčeným kentaurem, který se mezitím vzpamatoval a vztekle na nás metal jakési kašlavé zvuky. Byl ale dobře svázán a nemohl nám škodit, něco jako quro ani psychorezonanci asi také neznal. Bohužel se zmítal tak, že jsme ho nemohli vzít do zajetí. Neutáhli bychom ho a rozvázat ho jsme se neodvážili.

»Necháme ho tady?« navrhovala nespěšně Renáta.

»Když ho necháme, půjde za námi,« namítal jsem. »Budeme ho muset zastřelit, aby před námi nevaroval jiné.«

»To je kruté!« protestovala.

»Nebudeme se o tom dohadovat,« řekl Čestmír, namířil na zajatce a stiskl spoušť. Výstřely tvoru úplně roztrhaly hlavu. Renáta se na něho podívala jako na barbara, ale Čestmír na to nedal.

»Nemůžeme ztrácet čas,« varoval nás. »Do rojnice, přes les - a klusem zpátky k pobřeží! Já to tu zapálím!«

Ještě jsem obhlížel okolí dalekohledem, ale nikde jsem žádné další vojsko nespapřil. Čestmír si připravil zapalovač.

»Na co čekáte? Klusem!« vykřikl na mě.

Tři doutnáky zaprskaly na znamení, že hoří. Pak se zklidnily, ale to bylo tím, že se teď oheň prokousával vnitřkem a na povrch se dostávaly jen slabé proužky dýmu.

»Ženeme!« vykřikl Čestmír a šel nám příkladem.

Když pyrotechnik utíká, nestačí utíkat za ním, každému se vřele doporučuje předběhnout ho. Běželi jsme lesíkem, když náhle Čestmír mrkl na stopky a zařval: »Všichni k zemi!«

Popadali jsme do trávy. V té chvíli se za námi zablesklo, les prozářil oslnivý bílý oheň, stromy se ohnuly až k zemi a přes nás přelétla ohnivá stěna. Byli jsme ohlušení, oslepeni. Oheň se lesíkem trochu nadzvedl, kdyby mezi námi a tím místem nebyla hradba stromů, asi by nás to pořádně pomlátilo.

Konečně jsme se vzpamatovali.

»Hele - světlo!« ukazoval nám Pavel - svítící baterku.

Svítilna opět svítila.

Došlo mi to. Ty pojízdné sudy byly zařízení, které ničilo elektřinu! Kentaurové si je vozili s sebou - proto se zasažená oblast rozšiřovala jen tak rychle, jak je stačili táhnout. To bylo důležité - a také, že v těch vozech bylo mnohem více výbušniny, než kolik jsme tam přidali my.

Znamená to, že nepostačí střílet do toho minometem. Výhodnější je položit nálože a uběhnout aspoň půl kilometru, raději víc. Tady nás trochu kryl lesík, jinde by to bylo horší.

Raději jsme se opět zvedli a pokračovali ostrým pochodem k pobřeží. Co jsme potřebovali vědět, jsme věděli. Bytosti reagují na psychoúder a jsou zranitelné střelnými zbraněmi. Nejdůležitější poznatek byl, že si vozí něco, co nám ničí elektřinu. Poskytovalo jim to převahu nad jinak dobře vyzbrojenými tefiry, ale zařízení bylo samo poměrně snadno zranitelné. Teď nám zbývalo dokončit výpravu úspěšným návratem. Podaří-li se nám vynést tyto zprávy z pevniny Iazgril, splnili jsme úkol.

Vytáhl jsem za pochodu mezivesmírný telefon a pokusil se navázat spojení s Poradní síní Firhoi. Elektřina opět fungovala, fungoval i telefon a ihned se nám ozvala Belial Sarcha. Krátce jsem jí sdělil současný výsledek naší cesty. Utkali jsme se s těmi bytostmi, zničili jedno zařízení, kterým blokují elektřinu a pobili menší oddíl vojska. Pozemské zbraně jsou proti nim účinné a bytosti jsou vnímavé i k psychoútokům. Jednu bytost jsme omráčili, ale nebylo v našich silách dopravit ji do zajetí.

Belial Sarcha mě překvapeně vyslechla a slíbila, že pro nás pošlou vimaan. Tím to pro mě bylo vyřízené - i kdyby nás teď kentaurové přepadli ze zálohy a podařilo se jim pobít nás všechny, udělali by to pozdě. Kráčelo se nám veseleji než opačným směrem, kdy jsme nevěděli, do čeho jdeme. Teď jsme jen občas kontrolovali svítilny - dokud jsme měli elektřinu, nemuseli jsme se bát kentaurové. K pobřeží jsme to

naštěstí neměli daleko - za chvíli jsme spatřili ostroh s pozorovatelnou Jiřiny s Michalem. Neviděli jsme je, ale tušili, že nás už vidí. Přidali jsme do kroku - a za chvíli jsme se vítali nejen s nimi, ale i s tefiry ze člunu.

Kromě nich tam byli další dva tefirové - oblečení do roztrhaných hadrů, uprášení, s podlitinami od pádů, ale šťastné, že se jim podařilo dorazit ke svým.

Spustili jsme motor a odrazili od břehu. Člun se rozjel po hladině a rychle vyplouval ze zátoky.

Náhle motor zhasl. Současně zhasly svítlny, kterými jsme detekovali přítomnost kentaurů, nebo spíš jejich strojů. Znamenalo to, že jsme vpluli do další zóny, ovládané těmito bytostmi.

Kapitán člunu byl ale zkušený mořeplavec. Vytáhl plachtu a loď začala opět vytvářet šípovitou brázdou směrem od pevniny.

V té chvíli se za nejbližším mysem objevila veliká loď. Byla to také plachetnice, ale větší než naše a hlavně - nepatřila tefirům. Hbitě jsem se podíval dalekohledem. Paluba se přímo hemžila hnědými těly kentaurů, kteří připravovali - dva velké praky.

Varoval jsem všechny, aby se kryli, jak to půjde. Naše jachta byla očividně rychlejší než plavidlo kentaurů, ale to mělo k místu, kde se naše dráhy zkříží, blíž. Mohli jsme odklonit kurs, ale dostali bychom se do nevýhodného větrného stínu za nevelkým ostrůvkem, případně bychom mohli na tom ostrůvku i uváznout.

Tefirský kapitán se rozhodl pokračovat v dosavadním kursu, jen nepatrně odkloněném. Získali jsme tím ale jen pár metrů. Kentaurové zatím spustili prak - přímo ukázkovou římskou ballistu, jako vystříženou z učebnic antiky. Vylétl k nám hořící balík a s ním mračno šípů, ale bylo to daleko, nic nedoletělo až k nám. Loď se ale k sobě blížily, ještě dvacet metrů a budeme na dostřel.

»Kdo můžete, zalezte do podpalubí!« nařídil kapitán.

»Všichni se tam nevejdou!« opáčil jsem. »Kdo zůstane na palubě, musí se krýt, jak to půjde! Kdo má ještě náboje, střílejte!«

Ve chvíli, kdy zapadala dvířka do podpalubí, všiml jsem si Renáty. Držela se s Pavlem za nízkou kabinou. Raději bych ji tu neviděl, ale nebyl čas zahnat ji do úkrytu. Z boku naší jachty začaly létat plamínky a ozývalo se praskání samopalů, ale paluba kentaurské lodi byla plná různých předmětů, které poskytovaly posádce před naší střelbou ochranu. Občas se tam některý zasažený kentaur svalil, někteří jen ranění se plazili ukrýt, ale ostatní kentauři si ztrát nevšimli a usilovně dál napínali obě ballisty.

Čestmír s Ivanem chvatně sesazovali minomet, vytáhli truhlík nábojů a připravovali se k odvetné palbě, ale viděli jsme dobře, že ballista kentaurů má dostřel větší.

Tefirové si pro jistotu připravovali vědra vody pro případ, kdyby nám něco hořlavého spadlo na palubu. Naši Jabůrci mezitím sestavili minomet, Čestmír teď vybaloval pancéřovku.

»Neblázni, ta má dostřel ještě menší!« varoval ho Ivan.

»Vezmu to horním obloukem,« odsekl Čestmír. »I kdyby to nevyšlo, bude tady aspoň míň munice, až se do nás trefí tím ohněm. Vezměte si na sebe aspoň cely, ať máte co odhodit, kdyby na vás přistála nějaká hořlavina!«

Postavil se tak, aby mířil pancrfaustem v úhlu pětáctýřiceti stupňů nahoru a aby raketový plamen šel mimo palubu do vody. Nastavil směr - a stiskl.

Prásklo to pěkně. Sledovali jsme průbojný náboj, ale jen opsal oblouk a dopadl do vody kousek před lodí kentaurů. Nejspíš si toho ani nevšimli a pokud ano, vyvolalo to v nich smích - tak neškodná rána to byla.

Kapitán si naštěstí všiml, že kentauři odpalují druhou ballistu. Aby ztížil možnost zásahu, změnil prudce směr. Náš člun se nahnul a Čestmír tak-tak že nespadol přes palubu. Změna směru nás přivedla o pár metrů blíž ke kentaurům, ale bylo to naše štěstí, protože v té chvíli druhý hořící balík přeletěl přes nás a šplouchl se syčením do vody necelých pět metrů za lodí. Plaval na hladině a hořel čím dál tím víc - bylo tam zřejmě něco hodně hořlavého.

Na naší lodi se ale ozvalo i několik výkřiků bolesti. Prak vymrštil s hořící střelou celé mračno šípů a některé zasáhly cíle. Nebylo kam uhnout - padaly příliš hustě. Naštěstí jsme na sobě měli neprůstřelné vesty, kterými šípů neprošly, jen Renátě trčel jeden z předloktí a Pavla zasáhl jiný do nohy. Ivan se je pokusil ošetřit. Pavel měl jen škrábnutí, ale Renáta sykala bolestí. Šíp měl kovový hrot tvaru harpuny, bylo jednodušší jej ulomit a vytáhnout druhou stranou ven. Ivan jí ránu překryl obvazem a pevně utáhl.

»Tady máte oplátku!« vykřikl Čestmír - a odpálil další náboj ze svého pancrfaustu.

Byli jsme už blíž a loď, která nás stíhala, byla dlouhá. Čestmír mířil zase pod úhlem maximálního dostřelu, potřeboval dodržet jen směr. Střílet na samé hranici dostřelu může být i výhodou - cíl se pak nedá přestřelit.

Na palubě plachetnice kentaurů explodoval náboj, schopný probít i tank. Dopadl pod nevýhodným úhlem a palubu neprorazil - ale střepiny ji i tak řádně zametly. Kumulativní oheň zřejmě zasáhl i zásobu hořlaviny, kterou na nás kentauři metali. Obrovský plamen se vzeplal vzhůru, pohltit namodralé plachty a pokračoval mrakem černého kouře. Loď se rázem změnila v ohnivý chochol.

»Otočte to blíž, dorazíme je!« vrhl se Čestmír k minometu.

»Ne!« zařval jsem a postavil jsem se mu. »Plujte rovně, ať jsme co nejdál!«

Kapitán poslechl mě - věděl, že tady velím já.

»Mohli jsme je dostat!« vyčítal mi Čestmír. »Oni teď mají jiné starosti než střílet na nás!«

»Padni na palubu a kryj se!« křikl jsem na něho. »Jestli mají na lodi ten výbušný vůz, jako že ano, bude to menší atomovka!«

Čestmír neřekl nic, ale zbledl. Pochopil jako já, že mezi námi a kentaury už není lesík, který by ztlumil účinky exploze. Loď kentaurů našťěstí přišla o plachty, úplně zastavila a my jsme pluli dál, takže vzdálenost mezi námi utěšeně narůstala. Sledoval jsem nepřátele dalekohledem. Usilovně se snažili oheň uhasit, ale požár se šířil. Někteří nevydrželi a raději se před plameny vrhli do vody, ale nezdálo se, že by to byli dobří plavci. Napadlo mě, že přesně tak kdysi hořely lodě ve středověkých bitvách na různých mořích našeho světa. Také tam námořníci padali do vody - a tonuli...

Záblesk mě úplně oslnil.

Musel jsem se odvrátit. Spatřil jsem, jak kapitán sekerou seká do lana. Uvolněná plachta odlétla dopředu a bezvládně pleskala o stožár. Bylo to duchapřítomné a správné - napnutá plachta by nás převrátila, volně plandající nekladla tlakové vlně odpor.

Obrovská vlna nás zalila a odhodila.

Všichni jsme se drželi jak to šlo. Cítil jsem, jak mě voda zvedá do výšky, ale nepustil jsem rukama okraj člunu, ať se dělo co se dělo. Člun se otrásal, kymácel - ale vyhoupl se na hladinu a voda našťěstí dveře do podpalubí neprolomila.

Přehlížel jsem očima ostatní. Ztratil jsem samopal i dalekohled, ale to byla v té vřavě maličkost.

»Kde je Ivan?« vykřikl jsem najednou.

Nebyl na palubě. Loď bez plachty se zastavila, kolem na vodě plavaly různé smetené předměty, ale nikdo tam neviděl plavat člověka. Náraz vody ho zřejmě spláchl s paluby a jestli přítom dostal ránu do hlavy, utopil se dřív, než se hladina uklidnila.

Také Renáta byla čím dál bleďší a po chvílce najednou bez varování omdlela. Pavel se ji snažil probudit, pleskal ji po tváři, namočil do vody kapesník, ale marně.

»Už zase svítí!« ukazoval nám Čestmír svítílnu. »Oto, zavolej to tefirům!«

»Renáto!« křičel zoufale Pavel.

Renáta se ale neprobrala. Nedýchala, byla - mrtvá. Šíp byl asi napuštěný jedem, jinak se to nedalo vysvětlit. Pavel byl v pořádku, ale byl dokonale zdrcený ze ztráty své dívky.

Vytáhl jsem telefon a bezmyšlenkovitě volal Poradní síň. Nejprve jsem jim oznámil nejdůležitější zprávu - kentauři si staví lodě a chtějí přeplout oceány. Ty lodě nesou stroje na blokování elektřiny, nebude možné na ně útočit ze vzduchu vimaany. Až potom jsem přidal, že jsme se s nimi utkali v malé námořní bitvě, kdy jsme za cenu ztrát na naší straně jednu jejich loď se štěstím zničili.

»Říkáš *se štěstím*, když jste měli ztráty?« nerozuměla Belial.

»Měli jsme štěstí hned dvakrát,« odušil jsem. »Přežili jsme výbuch jejich lodě a zničili jsme ji před příletem vašeho vimaanu - ten by totiž havaroval také.

»On tam ještě není?« starala se.

»Už ho vidím!« ujistil jsem ji. Na obloze se blyštěl rychle se blížící stříbřitý disk...

Vrtalo mi hlavou, jak kentaurové dokázali dopravit na Firhoi tolik materiálu. Na moje naléhání se odborníci podívali na Varveu ke konvertorům. S úžasem zjistili, že mezi Firhoi a novou Zemí je - trvale otevřená propust. Vysvětlovali to tím, že ji asi ve zmatku nechali otevřenou. Podle mě tomu bylo jinak.

Blokáda elektřiny vyřadila ovládače a propust důležitý příkaz k uzavření nedostala. Naše propusti byly bezpečnější - při výpadku řídicích signálů se po krátké době zavíraly samy. Když jsem to tefirským odborníkům řekl, jen se chytali za hlavu, že je to také nenapadlo.

Zrušení propusti bylo pak už otázkou okamžiku. Trochu jsem si oddychl. Kentaurům přestanou docházet posily a hlavně materiál, především stroje na blokování elektřiny.

Potřebovali jsme ale převzít iniciativu. Čekat nemůžeme, každá hodina může stát spoustu tefirů život. Naštěstí byly pozemské zbraně, především ty primitivní, dostatečně účinné. Jezdila by tam nejspíš i obrněná auta s dieselovými motory. Benzínové motory se zastaví, vysadí jim zapalování. Fungovaly by turbíny tryskových letadel? Nejspíš ne. Letadla jsou složité zbraně a elektřinu potřebují, je v nich hodně malých elektromotorků od čerpadel paliva po posilovače. Mohli bychom použít pouze obrněná vozidla. Tanky i děla s elektrickými zaměřovači budou k ničemu. Potřebujeme nejjednodušší zbraně, jaké se na Zemi používají.

Sestavil jsem s Čestmírem plán další vojenské akce. Musíme na Zemi sehnat více starodávných kalašnikovů a pokud možno obrněné transportéry. Nejmodernější americké pušky a děla pro nás nemají cenu, stejně jako letadla. Musíme se obrátit na rozvojové země. Logicky by nás měla nejvíc zajímat Čína, ale kdo si bude jistý vrtochy tamního vedení?

Nakonec jsem se rozhodl jako Winston Churchill, když komentoval spojeneckou smlouvu mezi Anglií a Sovětským svazem slovy, že by se proti Hitlerovi spojil třeba s ďáblem. Vzal jsem si vimaan a vypravil se do Peking.

Náhlé objevení vimaanu nad Pekingem nemuselo být tak mírumilovné, jako naše, ale rychle jsem se rádiem domluvil, že je to přátelská obchodní návštěva. V krátké době jsem dosáhl přijetí u čínských pohlavárů. Byla to drzost, ale jim zasvítily očička, když jsem jim za zastaralé zbraně nabízel více než za nejmodernější supertechniku. Rádi by mi k tomu přidali i pár MiGů, ale o ty jsem neměl zájem. Nechtěl jsem ani tanky T-54, zejména když se zmínili, že je zmodernizovali, aby *snesly srovnání se západními*. Řekl jsem, že je nechci konfrontovat s americkými lockheedy, ale použít mimo Zemi, potřebuji zbraně co nejjednodušší a použití jen jediného tužkového článku zbraň diskvalifikuje. Elektrické odpalování čínských pancrfaustů může být odzkoušené stokrát, já je nechci, ani kdyby mi k nim nabízeli dvacet kufrů článků. Nabídl mi i automobily, aby bylo čím zbraně převážet, ale jakmile jsem zjistil, že mají benzínové motory, ihned jsem k nim ochladl. Místo toho jsem objednal pár nákladních přívěsů, které by se daly připojit za obrněnce. Ty měly naštěstí diesely.

Platba se uskutečnila ve zlatě, platil jsem předem. Souhlasil jsem, aby do ceny zahrnuli materiál, odcizený minule - zdůvodnil jsem to naléhavostí a byl jsem dokonce ochoten za uloupený materiál dát pětkrát víc. Proto nám ochotně a s typicky čínským úsměvem prominuli i ozbrojený vpád na čínské území. Jen jeden z důstojníků začal hovořit o újmě na zdraví - ale tu jsem okamžitě odmítl s tím, že jsme jejich vojákům nezkrřivili ani vlas, takže jim žádná újma nevznikla.

»Přepadení našeho muničního skladu jste provedli perfektně,« snažil se mi vlichotit jiný důstojník. »Nikomu jste neublížili, nikdo nic neví, museli jste to udělat nějakými neznámými prostředky, že?«

»Tak trochu,« připustil jsem.

»Když ale máte takové možnosti, k čemu potřebujete ty staré zbraně? Dokonce nám zdůrazňujete, že je potřebujete co nejstarší, modernizované nechcete...«

»Může se vám to zdát divné,« řekl jsem mu, »ale ve vesmíru není všude stejné prostředí. Jsou tam oblasti, kde platí jiné fyzikální zákony. Tam se moderní zbraně chovají nepředvídatelně a tyhle staré mají výhodu - víme co dovedou a můžeme se na ně spolehnout.«

»To by znamenalo, že můžeme počítat i s dalšími zakázkami? Výrobu můžeme obnovit a rozšířit.«

»Ne,« zavrtěl jsem hlavou. »Tato akce bude ojedinelá. Výjimečně nám jde o čas, jinak bychom si je vyrobili sami. Prozatím s ničím takovým do budoucna nepočítáme. Pro vás je to příležitost zbavit se starého harampádí - my ty zbraně po použití sešrotujeme, ale teď je zkrátka potřebujeme.«

»Můžete nám vysvětlit, na jaké změněné fyzikální zákony jste ve vesmíru narazili?«

»Možná vám to povím, až to budu vědět. Můžeme být rádi, že se to na Zemi nevyskytuje.«

Hovořil jsem tajemně jako Pýthie, ale mohli by si z toho domyslet všechno, kdyby chtěli. Jaké asi fyzikální zákony ve vesmíru neplatí, když potřebujeme zbraně nezávislé na elektřině? Je to přece jasné.

Ačkoliv - mně jistě, ale jim? Na tom ale nezáleželo.

Odletěl jsem pro zlato - a přivezl ho velkou hromadu. Zbraně slíbili naložit na loď - vymínil jsem si nějakou starou, pod podmínkou, aby měla diesellový motor.

Někteří z nás byli na vojně, ale s obrněnými vozidly nikdo nejezdil, postupovali jsme metodou pokus-omyl. Naštěstí stačilo zvládnout rozjezd a zatáčení. Na regulérní válku bylo pozemšťanů málo, museli jsme naučit zacházet s kalašnikovy i tefiry. Krátký kurs jsme ukončili cvičnou střelbou - naše zbraně byly pro ně nezvyklé, mechanický zpětný ráz chápali, ale při střelbě je vyváděl z míry. Nešlo to ale jinak - jádro vojska museli tvořit oni.

Dívky jsme tentokrát rychle a důrazně odmítli. Bude to válka, kde všem hrozí vážné nebezpečí. Ani tefirové do toho nezapojovali své ženy - až na dvě lékařky, které se měly zabývat raněnými.

Vypluli jsme na čínském výsádkovém plavidle. Jeho diesel by měl pracovat i v zasažené zóně. Jako tykadlo hmyzu před námi plul nevelký člun. Jeho motory potřebovaly ke své činnosti elektřinu, ale počítali jsme s tím, že na kraji zóny nastartujeme diesel obrněného transportéru a člun vezmeme do vleku. Počítali jsme s tím, že motor obrněnce nezastavíme, dokud pojede. Pokud se nám podaří vyřadit stroje kentaurů, dovezeme si na očištěné území další stroje letecky.

Do zóny bez elektřiny jsme vpluli na dohled od pobřeží, když se zastavil motor člunu vpředu. Podařilo se nám rozběhnout motor transportéru a brzy jsme vyzkoušeli, že diesely pracují i v mrtvé zóně. Vzít na lano ochromený **tykadlový** člun byla maličkost. Pluli jsme k pobřeží opatrně, aby nás kentauři nezaskočili, ale pláže byly povlovné a přehledné, rozhodli jsme se tedy vylodit.

Transportér vyjel na písek. Postupoval vpřed krokem, aby mu ostatní stačili. Jeho kanónek byl naší jedinou silnou zbraní na dálku proti kentaurským strojům - jinak by nám nezbyvalo než ničit je zblízka samopaly a náložemi. V transportéru seděl Čestmír jako řidič, Vlastík jako střelec-pozorovatel a dvě tefiry, které tu měly nosítka a po zkušenostech s otráveným šípem i malou laboratoř. Proti jedu, který nám zabil Renátu, měly protijed, ale počítaly s tím, že kentauři mohou používat více druhů jedů. Střílet uměly také, ale nepočítali jsme, že by si to měly vyzkoušet.

Nebyly zde ojedinělé lesíky, ale přehledná pláň, porostlá jen řídkými keři. Jakmile jsme vyjeli na první hřeben, objevila se před našima očima první skupina kentaurů. Spatřili nás krátce poté, na nic nečekali a vyrazili proti nám. Byl to útok kavalerie, kde byl každý jezdec koněm, na tu dálku působili impozantním dojmem. Hnali se k nám jako smečka hladových vlků za kořistí, nevarovalo je ani, že jsme před nimi neutíkali.

Střelci zaklekli, namířili zbraně a čekali. Rovněž obrněnc se zastavil, jen jeho motor dál vrčel na volnoběh. Museli jsme nechat kentauře přijít blíž. V dalekohledu bylo vidět, že mají stejné zbraně jako tamti - zdálo se, že nemají tušení, co je čeká.

Zaštěkání prvního samopalu mi přišlo předčasné - někdo nevydržel napětí a vystřelil z dálky, ale jakmile vystřelil jeden, začali bezhlavě střílet všichni. Většina střel šla mimo, kentauři jízda se hnala beze škod dál, ale naši střelci se naštěstí uklidnili a útočníci konečně začali padat.

Hnali se na nás zavile, udatně, ale marně. Čím byli blíž, tím byla naše střelba přesnější. Dřív než je napadlo otočit a dát se na útěk, bylo pozdě. Celý oddíl kentaurů se dostal ani ne sto metrů od nás - a poslední zasažení padli.

»Vyhráli jsme!« volal radostně jeden z mladších tefirů.

»No, vyzkoušeli jsme si to,« nesdílel jsem jeho nadšení. »Dopadlo to zatím dobře, pojd'te sem a povíme si, co jste dělali špatně.«

»Špatně?« podíval se na mě udiveně jeden ze starších tefirů. »Co jsme udělali špatně? Pobili jsme je snad, ne?«

»Pobili - ale kolik jsi jich zastřelil? A hlavně - kolik ti zbylo nábojů?« zeptal jsem se ho suše.

»Nejméně jednoho jsem trefil!« dušoval se. »Nábojů mi zbyla ještě... polovina.«

»Takže to vezmu obráceně - na jednoho nepřítele jsi vystřelil polovinu nábojů. Jestli zbývající polovinu vystřelíš na druhého, třetí tě rozseká na kusy.«

»Máme ještě několik beden nábojů ve vozidle!« ohradil se.

»Když s nimi budeme plýtvat jako teď, nevystačí nám ani na dva dny. Takže za prvé - na takhle přehledném místě nesmíte střílet na dálku, ale počkáte, až budete vidět oči nepřátel. Za druhé - stisknout

spoušť a držet ji do vyčerpání zásobníku je krajně neefektivní. Musíte se více ovládat, střílet jen krátké dávky a především - mířit, jinak zbytečně plýtváte náboji. Nemáme jich nadbytek, abychom si mohli dovolit vystřílet je do vzduchu.«

»Takže jsme vlastně - prohráli?« podíval se na mě divně další z tefirů.

Nad stovkou pobitých nepřátel, bez jediného škrábnutí na naší straně, to tak opravdu nevypadalo.

»Neříkám. Ale z hlediska munice to bylo Pyrrhovo vítězství!«

Musel jsem jim vyprávět historii legendárního starověkého vítěze nad Římany, ale pochopili, že mi nejde o kárání, ale o věc.

»Napoprve to dopadlo dobře,« skončil jsem smířlivě. »Hlavní je, že jsme vydrželi a zastavili jejich útok. Při příštím střetnutí ale musíme dbát na efektivitu, jinak naše výprava ztratí smysl. Chceme přece vytlačit kentaury z celé pevniny a takových skupinek tu bude jistě mnoho. Kdyby nám došla munice, pobijí oni nás a kdo to bude zachraňovat?«

Zvedli jsme se a pokračovali v pochodu. Na odpočinek bylo brzy - chceme-li někoho zachránit, musíme si pospíšet. I když - je otázka, kolik tefirů je ještě naživu.

Padlé kentaury jsme obcházelí obloukem. Nehýbali se - byli mrtví. Někteří měli v těle i více než desítku zásahů. Také to bylo známkou neefektivní střelby.

Postupovali jsme na nejbližší město. Mělo se jmenovat Gytea a bylo od nás vzdálené asi deset kilometrů. Odtud jsme je neviděli. Tefirská města mají jen nízké budovy obklopené stromy, na dálku je těžké odlišit je od lesů. Na celé pevnině - a vlastně v celém Firhoi - nebyly mezi osadami ani cesty, ani pole, jak je známe ze Země, pouze přírodní louky. Klopýtali jsme přes zrádné nerovnosti terénu, kde měl občas problémy i transportér. Kdyby se mu zastavil motor, byl by asi s další jízdou konec, ale Čestmír se nedal zaskočit, vybíral si sjízdnou cestu, ačkoliv to neměl jednoduché, zejména když musel překračovat klikatící se potok.

Byli jsme ale plni elánu a kráčeli jsme rychle. Občas někdo popoběhl prozkoumat nějaké křoví, ale kentaury se zde neskrývali.

»Budou až v Gytei,« nadhodil jsem vážně.

»Tam to bude horší, budou zalezlí v domech,« řekl starostlivě Zdeněk. »Proti jejich nožům máme lepší zbraně, ale proti ráně zezadu nás nezachrání nic jiného, než kamarád.«

»Musíme s tím tedy počítat,« pokrčil jsem rameny. »Útočit na dveře musíme nejméně ve dvojicích a jistit jeden druhého.«

Město se blížilo. Už na vzdálenost pěti kilometrů jsme viděli, jak z něho táhne dým. Ne hustý dým z běsnících požárů, ale jen proužky dýmu, stoupající ze spáleniště den po ohni.

Kentaury nás zpozorovali dříve než my je. Náhle proti nám z města vyjela větší horda než minule. Bylo jich odhadem pětkrát více než ta první stovka, ale odhad byl u takového množství těžký. Jejich hustý šik působil hrozivě, ale po dosavadních zkušenostech jsme si věřili. Kavalerie tentokrát neútočila jen čelně. Půl kilometru od nás se rozdělila na tři proudy. Hlavní se na nás hnal přímo, ostatní se nás snažily oběhnout ze stran.

Obrněnec zastavil a všichni jsme zaujali nejvýhodnější místa. Kdo mohl, zalehl a podepřel si kvůli přesnější střelbě kalašnikov.

»Jen klid, střílejte až zblízka!« povzbuzoval nás Čestmír. Byl vysunutý z poklopu a také se chystal přivítat útočníky.

Během cvičné střelby jsme s tefiry probrali i dávné pozemské taktické prvky, takže nebyl problém přeskupit se a zaujmout kolem obrněnce kruhovou obranu. Mezitím se čelní proud dostal na vzdálenost tři set metrů a tefirové opět bez povelu zahájili palbu.

Zasažení kentaury tentokrát padali jeden přes druhého. Stříleli jsme najisto a výsledek tomu odpovídal. Čelní proud kentaurů se nedostal ani na sto metrů od nás. Několik jich zřejmě pochopilo, že nemají naději, ale pochopilo to pozdě. Také boční proudy se zatím dostaly na vzdálenost vhodnou k zahájení palby a štěkání kalašnikovů se přeneslo i do stran. Tam se obrátilo na útek kentaurů víc, ale nebylo jim to nic platné, byli příliš blízko. Během minuty bylo rozhodnuto.

»Kosa konečně narazila na kámen,« glosoval to Čestmír spokojeně ze svého místa na obrněnci. Pak se vsoukal dovnitř a obrněnec se opět pohnul vpřed.

Kráčeli jsme kolem rozstřílených kentaurů a zvědavě si je prohlíželi. Najednou se stranou ozval

varovný výkřik, následovaný dávkou z kalašnikova. Ukázalo se, že kentauroi nejsou mrtví všichni. Jeden zkoušel vleže napsat luk, ale nejbližší tefir si toho všiml a překazil mu to. Vrátil nám ale obezřetnost.

Opatrně jsme vstoupili do městečka Gytea. Postupovali jsme teď opatrně. Kdyby město hájili lidé, nejspíš by tu měli spoustu vojáků, odhodlaných nevydat město bez boje, ale zdálo se, že už tu nikdo není - všichni kentauroi vytáhli proti nám. Mezi domy jsme objevili jen opuštěné vozy včetně stroje blokujícího elektřinu.

Jedním z našich hlavních úkolů bylo zneškodnit tyto stroje, ale uvědomoval jsem si, že se to bude rovnat výbuchu pár tun trhavin. Museli jsme počítat s tím, že to okolní domy srovná se zemí a chystali jsme se od toho vzdálit do bezpečné vzdálenosti.

»A co kdybychom ten stroj jen vypnuli?« navrhl Eduard, jeden z našich pozemských nováčků.

»Možná by to stálo za pokus,« odvětil jsem, »ale bude to nebezpečné. Kdyby to explodovalo, ten nejbližší to šeredně odskáče. Jistější je vyhodit to do vzduchu.«

»Já bych to přece zkusil,« nedal se Eduard. »Natáhl bych si do nejbližšího domu provaz a zkusil bych tu páčku přepnout na dálku. Kdyby to bouchlo, budu schovaný aspoň za zdí. Beztak bychom se měli pokusit zjistit, co to je za stroje a na jakém principu pracují.«

»Éda má pravdu,« zastal se ho Roman. »Tyhle týpci nevypadají inteligentně, meče, luky i šípy mají zastaralé a proti kalašnikovům nemají šanci, ale uvědomte si, supertechniku tefirů vyřadili, jen to hvízdalo!«

Přidali se k nim další a Čestmír Edův návrh vylepšil. Tvrdil, že v obrněnci budou bezpečnější než za nějakou stěnou, zejména když se obrněnec postaví za dům, aby to neschytal přímo.

»Dobrá,« ustoupil jsem. »Natáhněte ten provaz. Ale my ostatní ustoupíme aspoň o půl kilometru. Musíme se krýt a přitom pozorovat okolí, aby nás další osminožci nezaskočili.«

Zanechali jsme u obrněnce Eduarda, Čestmíra, Romana a Josefa. Obrněnec stál za nejbližším domem, ti čtyři měli být dovnitř. Doufal jsem, že by se ubránili, kdyby je nečekaně napadli kentauroi. My ostatní i s lékařkami tefirkami jsme se přesunuli až za jezírko, kde stálo více domů pohromadě. Lékařky byly rovněž ozbrojené, ale dával jsem pozor, aby se držely uprostřed mezi ostatními.

Naši hoši během přesunu po skupinkách tří až pěti prohlíželi zběžně domy, kolem kterých jsme šli. Z jednoho většího domu u jezírka ale vyběhli blbě jako křída.

»Tam... jsou tam - tisíce lidských kostí!« jekal zuby Dušan.

V domě měli kentauroi zřejmě kuchyni. Chycené tefiry zaživa sekali na kusy a vařili si je. Kostí pak odnášeli do rohu atria, kde jich byla obrovská kupa.

Samozřejmě jsem po tomhle neočekával, že ve městě najdeme jediného živého svědka té hrůzy.

Najednou mi v pouzdře na těle zabzučel mezihvězdný telefon na znamení, že elektřina funguje.

»Byl to vypínač,« hlásil Čestmír. »Éda to vypnul, můžete se vrátit.«

Vrátili jsme se opatrně, ale čtyřruční čtyřnozí vetřelci se neobjevili. Během pochodu jsem sdělil Poradní síni telefonicky dosavadní výsledek naší výpravy. Podle plánu nám měli letecky přivést dva obrněnce a posily, abychom se mohli rozdělit do více houfů. Připojil jsem návrh odvézt ke zkoumání ukořistěný stroj, který dokáže v okolí vyřadit elektřinu. Samozřejmě to tefiry zajímalo a nebyli proti.

Letka vimaanů s transportním boeingem přiletěla za chvíli. Pod dvěma vimaany se houpalo po jednom obrněném transportéru, z boeingu se vyhnulo dvacet dalších vojáků - lidí i tefirů.

»Máme vzít raněné,« hlásila se u mě Belial Sarcha.

»Žádné nemáme,« ujistil jsem ji. »Šlo to nečekaně hladce.«

»V tom případě bychom měli převzít ten stroj,« přidal se k ní tefirský pilot.

Parta nadšenců mezitím stroje přivázala k vimaanu. Nenašli jsme, jak je oddělit - kabely odpojit nešly a nechtěli jsme je porušit.

»Musím se tě zeptat - je tvá přítomnost tady naprosto nezbytná?« obrátila se na mě Belial.

Zaváhal jsem. Uznávali mě jako velitele, ale velet by mohl i Čestmír, zkušenosti jsme měli stejné. Opatrně jsem to tak řekl.

»Měl bys tedy letět s námi,« řekla. »Poradní síň tě potřebuje víc.«

»Jen jdi, Oto,« usmál se na mě Čestmír. »My s těmi potvory zatočíme i bez tebe.«

»Dobrá, ale - musí s námi jít ještě někdo,« rozhodl jsem. »Někdo musí Poradní síni poskytnout memo-záznamy, aby to bylo konečně zdokumentované. Ode mě je nezískají.«

Nikomu se samozřejmě nechtělo, ale Čestmír projevil opět rozhodnost, jednoho z tefirů prostě určil

a ten se mu neodvážil vzepřít.

Vzletěli jsme tedy napřed. Pro vimaan nebyla cesta přes průliv nijak dlouhá. Přeletěli jsme část pevniny a snesli se před budovou Poradní síně v Cudukepe. Skupina tefírských psychorezonátorů začala vyvolávat memo-záznamy a já jsem jednal s plnou Poradní síní. Navrhl jsem vyzbrojit a vycvičit další bojovníky a vylodit je na dalších místech pevniny. Náš původní výsadek bych rozdobil - zkušené harcovníky promíchal s nováčky, aby je naučili bojovat našimi zbraněmi a naší taktikou - jsou přece jen odlišné od toho, co se kdysi předpokládalo ve válce proti Gehenně.

Pak přišly na řadu memo-záznamy. Byla na nich zachycená všechna naše střetnutí - bylo by dobré ukázat je nováčkům, než se dostanou do podobné situace. Nemuseli by opakovat naše chyby.

»Byl to docela primitivní boj!« podívoval se jeden člen Poradní síně.

»To je ono,« souhlasil jsem. »Když máte vhodné zbraně, je to jednoduché. Na Zemi máme zbraní více druhů. Ty nejnovější využívají elektřinu jako vaše a byly by proti kentaurům také tak neúčinné. Naštěstí máme i tyhle primitivní.«

Poradní síň podpořila návrh vyrábět do pozemských zbraní munici. Mohli bychom ji dovézt, ale tefírové odhadli, že něco tak jednoduchého jsou jejich továrny schopné chrlit po miliardách.

Poradou jsem se ale zdržel víc než jsem očekával, takže jsem zmeškal odlet dalších dobrovolníků proti kentaurům. Pod dohledem našich chlapců trénovali na improvizované střelnici další, ale ani tam mě nepotřebovali.

Rozhodl jsem se v rychlosti navštívit přátele na Zemi, abych byl v obraze, co se děje tam. Kromě toho nebylo dobré vynechat účast v předvolební kampani. Připadalo mi trapné dohadovat se o hlasy lidí, kteří by mi je ještě před rokem dali nadšeně a sami, ale protivník jim nasliboval příliš mnoho a vidině peněz se špatně odolává. Ti v pozadí investovali do kampaně hodně peněz, ale bylo jasné, že jim o dobrou věc nejde. Jako kdyby d'áblům někdy šlo o dobro lidí!

Výhodou bylo, že jsme teď měli stejné ochranné obleky, jako maršál Meřisto. Tefírové na Firhoi zčerstva prozkoumali, v čem se liší od starších typů, zjistili, že mají jen trochu odlišnou polarizaci pole a několik desítek jich pro nás vyrobili. Chránily spolehlivěji než starší pláště, byly nenápadnější a daly se nosit pod normálním občanským oděvem. Bylo jen nutné uzavírat nahoře jejich pole přes hlavu - znamenalo to nosit stále malou, nenápadnou čepičku, jaké nosí katoličtí duchovní nebo ortodoxní Židé. Napadlo mě, zda tu čepičku nezavedli do židovské víry d'áblové, aby nebyli mezi lidmi nápadní - dokázat bych to nemohl, ale přímo se to nabízelo.

Buď jak buď, pravých původních tefírů nemohlo být na Zemi tolik. Odhadoval jsem je na desítky, nanejvýš stovky. Nemohli být všude. Tušil jsem, že obžalobu Němců a Schmidkeho v Izraeli spískali oni, ale nestihli dohlédnout na dokončení akce přímo před soudem. Ti museli zuřit, když jsem jim vyfoukl obžalované přímo od soudu! Rovněž akce vimaanů v Novém Německu prošly bez protiakce. Americké zbraně na naše naštěstí nestačily.

Nemohou-li být všude, jejich pomocníků - homunkulů bude podstatně víc. Nebudou jich tisíce, ale desetitisíce. Byli pečlivě rozmístěni do důležitých míst světového hospodářství, v nejvyšších bankovních radách, v představenstvech velkých společností, na ministerstvech a ve vládách. Jejich moc, vyjádřená ať už v penězích, nebo v počtu vojáků a policistů všech států světa, byla nesmírná - nebylo nadsázkou tvrzení, že d'áblové našemu světu vládnou. Někde krutě, jinde s maskou humanistů a dobrodinců, ale všude stejně nesmiřitelně.

Je vůbec možné postavit se takové síle?

Nové Německo zřejmě donedávna v moci neměli, ale to se mohlo změnit. Soustředěnému náporu, především finančnímu, by neodolalo. Homunkulové by se nejspíš zmocnili radnice, změnili by zákony, usnadnili by si tím další pronikání - a zajistili beztrčnost.

Napadlo mě, že bych to dokázal vyřešit jedním rázem. Jen bych zopakoval, co jsem kdysi udělal - přemístil bych tento kus země z jednoho paralelního světa do druhého. Nové Německo by se na Bykyle jistě vytrhlo z dosavadního vlivu pozemských d'áblů. Ale - udělat to proti vůli Němců mi připadalo jako diktát. A on by to byl - nesměl bych se divit následující vlně odporu, možná i násilí... Ne, diktátorské metody použít nesmím!

Co ale dělat proti milionu Němců, kteří se ne vlastní vinou dostali na pokraj bídy a byli zaskočení

zvonivou nabídkou blahobytu? Pochopí všichni, že tu hrozící bídu mají na svědomí ti, kdo je chtějí spolknout jako malinu a komu oni sami nadšeně lezou do chřtánu?

Mohl bych také z Nového Německa vysvobodit jen několik stovek známých, kteří se d'ábelskými přeludy zlákat nedali a šli by se mnou? Jistě bych získal pro Bykyle potřebné nadšence, ale - pár stovek zachráním, milion jiných nechám d'áblům na pospas?

Objevil jsem se proto nejprve v pracovně Schmidkeho. Předal jsem mu ochranné obleky a vnutil mu jeden, aby si jej oblékl.

»Víc lidí denně riskuje,« odmítal to Schmidke. »Obleky rozdej především klukům ze zásahových jednotek, ti je potřebují víc. Poslední dobou máme více práce, množí se sabotáže podniků, které jsou ještě v německých rukou. Nestačíme proti tomu zasahovat.«

»Co psychorezonátoři?« zajímal jsem se.

»Dělají co mohou, ale - stojíme asi proti dobře organizované mafii. Její bossové pochopili, že tu vymoženost používáme a rychle se jim podařilo najít protitah. Žháře nebo vraha někdo vzápětí zabije, stopa tím dokonale zmizí. Je to po čertech dobře promyšlené!«

»Ne po čertech, ale od čertů,« podotkl jsem suše.

»No dobře - od čertů. Nejsou to žádné chudinky.«

»To jistě ne,« podotkl jsem. »Poslyš, Alfréde, musím tě včas upozornit na pravý stav věcí. Nestojí proti tobě jeden d'ábel, ale všichni. Tvým chlapcům ty oblečky dodáme tak rychle, jak rychle je tefirové stihnou vyrobít - složitostí se podobají bitevnímu letadlu, ale oni se budou snažit. Uvědom si ale, když zabijí někoho z tvých chlapců, policie bude i potom funkční. Když zabijí tebe, bude to konec Nového Německa.«

»Bylo by špatné, aby osud celého národa závisel na jediném člověku!«

»Stávalo se to i dříve, stává se to i dnes,« pokrčil jsem rameny. »Kolikrát se osud národa změnil, když v bitvě padl král? U nás Čechů to bylo víckrát.«

»Kdyby tomu bylo tak jak říkáš, mnohé by to vysvětlovalo,« zamyslel se. »Neříkám, že je situace zoufalá, ale není pochyb o tom, že je vážná.«

»Je tomu tak,« ujišťoval jsem ho. »Dokonce už bych si troufl odhadnout jejich záměry. Vyvolat chaos a bídu se jim podařilo. Pak chtějí lidem nabídnout blahobyty, ale sliby budou plnit jen do chvíle, kdy se zmocní moci. Až ovládnou Radnici, začnou měnit zákony, aby jim hrály do ruky. Výsledkem má být situace, jaká je dnes ve většině států světa. Oni nerušeně vládou a lidé nemají na nic vliv. Občas jdou sice **nadšeně a svobodně** volit - mezi jedním a druhým **homunkulem** téhož d'ábla - ale zbytek času je terorizují na jedné straně zákony a na druhé mafiánští bossové, sloužící témuž pánu jako ti volení. Většina lidí má starosti, jak zaplatit daně a poplatky a často je ráda, když má na jídlo. Někdy ani to ne.«

»Líčíš to dost černě,« zachmuřil se.

»Černě?« usmál jsem se. »Podívej se, kam chceš! **Všude je svět pod vládou d'áblů!**«

»Kdyby tomu bylo tak, nemáme šanci!« sýčkoval.

»Ale máme!« ujišťoval jsem ho. »Já jsem se musel angažovat na Firhoi, místní tefirové tam měli problémy, ale nechce se mi ustupovat ani tady.«

Musel jsem mu samozřejmě popsat válku na Firhoi. Vymínil jsem si jen, že nebudeme hovořit tady v jeho pracovně.«

»Máš pravdu,« přikývl. »Tady mohou být *štěnice*. Párkrát už se mi zdálo, že mafiáni podezřele snadno odhalili chystané zátahy a včas se jim vyhnuli.«

»To je možné,« souhlasil jsem. »Pojď se tedy projít po městě.«

Cestou k Maxmiliánovi Hurtigovi jsem mu podrobněji vyličil průběh války na Firhoi a sdělil mu plány, ve kterých figurovali mimo zdejších přátel i tefirové.

»Nevím, nevím,« nezdálo se mu to. »Vážně si myslíš, že nedokážeme nic?«

»Obávám se, že ne,« požíval jsem se na něho. »Uvědom si, do jaké žumpy jste spadli. Nechali jste si vzít jedinou banku, která dokáže potopit všechny podniky. Za mísu čočky a neurčité sliby budoucího bohatství jste obětovali identitu, tancujete podle cizí píšťalky - a bude to čím dál horší.«

»Ne všichni, Oto!« vzepřel se Alfréd.

»Všichni ne, pravda,« připustil jsem. »Jen rozhodující většina - která ovšem do toho bahna strhne všechny.«

»Pokud se nám tu většinu nepodaří přesvědčit,« povzdychl si odevzdaně. »Jak mi to teď líčíš,

nevypadá to nadějně a jestli to prohrájeme, nezbude nám nic jiného než - emigrace.«

»A ještě to zúžím!« přikývl jsem. »Jediné místo, které připadá pro emigraci v úvahu, bude Bykyle. Všude na světě budete v jejich moci. A buď si jistý, že se mstit dovedou - předvedli to už tolikrát, že nemá smysl pochybovat.«

Popovídali jsme si i v bytě Maxmiliána Hurtiga, ale už ne tak otevřeně - odposlouchávání bylo pro d'ábly odedávna typické. Probrali jsme povšechně stav a naše šance. Nebyly příliš dobré, ale vzdát jsme to ještě nehodlali. Gerta rozjela svou televizní stanici a rychle si získala zpět oblibu dávných příznivců. Bohužel jich bylo méně než dřív. Většina diváků se teď dívala na televizi Horsta Kugela, kde připravovala program strana *Nekonečný pokrok*. Její manažeři měli ve světě otevřené dveře - dostali do programu ty nejlepší filmy a nejatraktivnější pořady, jaké kde existovaly. Gerta neměla jejich možnosti - hlasatelé Nekonečného pokroku to ovšem neopomněli zdůraznit, kdykoliv to šlo. Nazývali Gertu *starou vykopávkou* a někteří němečtí mladíci ji už na ulici otevřeně vyzývali, ať se *vrátí do hrobu*.

Nicméně Gerta dělala co mohla a měla úspěchy. Proto jsem měl i pro ni ochranný oblek, který by ode dneška měla nosit, včetně apartního kloboučku, kde se snadno schoval deflektor zeleného pole.

Zavolali jsme ji, aby přišla k Maxovi a než přišla, zeptal jsem se u firmy Junkers, zdali už vyřídili můj dotaz ohledně možných chybějících vyrovnávačů elektřiny v Evropě.

»Nikde žádný nechybí,« ujistil mě vážně pověřený pracovník. »Máme přehled o každém kusu, který jsme kam dodali. Víme vše o všech - kromě těch, které jsme dodávali vám, ale ty si musíte ohlídat sami. V Evropě všechny vyrovnávače pracují.«

»Dobře, děkuji vám,« ukončil jsem hovor.

Znamenalo to, že záhadné propusti, kterými nedávno kdosi bez našeho vědomí procházel až na Bykyle, nepoužívají naši technologii. Pokud neznámý používal konvertory d'áblů, musel být jejich sluhou. Dobře, berme i tu českou vlajku jako další vážné varování.

Mezitím dorazila Gerta, ale navrhl jsem jim procházku parkem, kde bychom byli mimo doslech. Jen tady jsme si mohli povídat bez obav. Procházeli jsme se parkem všichni čtyři - já, Gerta, Alfréd a Max. Řekl jsem, že u tefirů opatřím detektory elektroniky, ale nevěděl jsem, zda je dostanu rychle - válka měla přednost.

Nakonec jsem šel už jen s Gertou. Bydlela v mém hotelu Rote Fahne v centru Berlína. Dal jsem jí ochranný oblek, aby ji nikdo nemohl ohrožovat, a vysvětlil jí, jak se obléká. Odebrala se do vedlejšího pokoje, aby si to oblékla. Vrátila se za chvíli. Ochranný oblek měla trochu znát na nohou, podobal se punčochám. Oblékla si přes to zelené šaty, velice jí to slušelo. Nedalo mi to, řekl jsem jí to.

»Chtěla bych se ti líbit,« řekla prostě a upřímně. »Hodně se mě dotklo, když mě nazvali *starou vykopávkou*.«

»Do takové máš daleko,« ujistil jsem ji. »Vždyť jsi ještě mládě a na zdejší poměry úžasná kočka.«

»Na zdejší poměry?« probodla mě pohledem.

Okamžitě jsem viděl, že jsem plácl hloupost.

»No, víš - řeknu ti to upřímně,« dodal jsem raději. »Ani pozemské královny krásy nemají naději proti tefirkám. Viděla jsi je snad, nemůžeš mi to vyčítat.«

»Já vím - tefirky jsou jako andělé,« trochu zesmutněla.

»To je ale jen slupka,« ujistil jsem ji. »První tefírku, kterou jsem poznal, mám teď v sobě. Navrchu anděl, uvnitř Luciferova babička, jedna z nejhorších d'áblů!«

»Taky už dávno vím, že člověk nesmí dát na vnější slupku,« řekla Gerta. »A přece sebou vždycky pořádně trhneš, když se někdo zmíní o té tvé - Belial.«

Trhl jsem sebou. Jak by ne.

»Ta byla jiná,« řekl jsem zamračeně.

»V čem byla tak jiná?« chtěla vědět Gerta.

»Nebyla jen krásná - i když také. Myslela to s námi ze všech tefirů nejlépe a to se také jen tak nevidí. Tu jsem měl opravdu rád, ať jsem se na ni díval ze všech stran, neměla chybu.«

»Já vím,« řekla Gerta. »Budeš muset dlouho hledat, než si najdeš jinou takovou.«

»Já žádnou jinou nehledám,« řekl jsem tak zamračeně, že to asi pochopila. Rychle jsme se pak rozloučili.

Vrátil jsem se na Bykyle, kde jsem objevil už jen posledního pozemšťana - hlídky nad územím

Nového Německa drželi jen dva, ostatní byli na Firhoi.
Proto jsem se tam bez váhání vydal i já.

Bratr d'ábel

Oblast vyčištěná od kentaurů i jejich strojů se zvětšovala. Vedle námi založené fronty vznikla brzy další. Druhá rota se úspěšně vylodila na opačné straně pevniny Iazgril a obě teď postupovaly proti sobě a nezadržitelně se přibližovaly. Kentaurové zatím nepřišli na protitah. Zkoušeli kvalitu svých zbraní nahradit množstvím, ale ani jejich největší soustředění vojsk ve městě Sirgoa proti rychlopalným střelným zbraním neobstálo. Munice jsme měli dost, zásobování nikde nevázlo.

Tefirským vědcům se podařilo prosvítit rentgenem a pak opatrně rozebrat stroj blokující elektřinu. Zjistili tím jeho principy. Dokonce mi předvedli funkční vzorek, vešel se do aktovky - ovšem s menším dosahem, sotva do deseti metrů. Nedokázali ale objevit, jak jeho působení vyřadit.

»Ten stroj působí opačný jev než známe pod pojmem supravodivost,« vysvětloval Poradní síni člen výzkumného týmu. »Supravodivost je stav, kdy se elektrony v látce pohybují tak volně, že se nezarážejí o atomy. Odpor pak klesne na nulu. Tady se naopak váží silněji a odpor tisíckrát stoupne. Baterie i generátory vytvářejí elektrické napětí dál, ale vodiče proud nevedou. Platí to jen pro kovovou vodivost, iontové a polovodivé se to nedotkne. Znamená to, že v dané oblasti není omezen přenos elektrických impulsů v roztocích. Jinak by živí tvorové ochrnuli a zahynuli, pracují tak přece nervy i svaly. Elektrický rejnok vás může zabít jako dřív, fungují i jejich stroje - místo kovových kabelů mají hadice plné elektrolytu. Polovodiče by asi také fungovaly, ale přestanou vést jejich kovové přívody.«

»Dokážeme vyrobit stroje na bázi elektrolytických vodičů?«

»Obávám se, že to nebude jednoduché. Potřebné průřezy jsou větší a postavit elektromotor bude téměř nemožné. Ani jejich stroje nemají vlastní pohon, uvnitř je jen biočlánek a biostroj na blokování elektřiny. Kentauři je ovšem ochotně rozvázejí - no, řekl bych - koňmo.«

»Co s tím tedy?«

»Můžeme kentaurů stroje zblízka vypnout nebo z dálky rozstřílet. V tom druhém případě se uvolní energie z prvních dvou vozů. Biočlánek se podobají vyrovnávačům energie a jejich výbuch uvolnění torzního pole.«

Aha - nepřeháněl jsem tedy, když jsem to přirovnal k atomovce, i když slabší než naše Q-bomby.

Tefirové mě ale příjemně překvapili tím, jak rychle udělali detektory elektroniky. Prý jim sloužily odedávna a byly uloženy v jejich archivu. Přístroj se podobal brýlím a vodiče, jimiž by mohl protékat elektrický proud, zobrazoval jako červené čáry, prosvítající skrz různý materiál - ideální nástroj k hledání elektrických drátů pod omítkou. Byly vidět i dráty nepřipojené ke zdroji proudu. Každý drát se chová jako anténa, zachycuje elektromagnetické vlny a citlivý přístroj tefirů zobrazil i odpojené. Můj mezivesmírný telefon se zobrazoval jako spleť červených drátů, to se nedalo přehlédnout.

Rozhodl jsem se pomoci Schmidkemu v Novém Berlíně s odposlechovými mikrofony. Objevil jsem se v jeho pracovně ve světlém obleku, s brýlemi na očích a s kufříčkem v ruce - nikdy mě ještě jako šviháka neviděl a trochu ho to vyvedlo z míry.

Když jsem mu řekl, co a k čemu to mám, rozjasnil se.

»Jen jestli to bude tak dobré, jak to chválíš!«

Rozhlédl jsem se brýlemi - a zamířil k vypínači u dveří. Pod jeho krytem bylo složitější klubko drátů, než tam mělo být - a byl tam miniaturní mikrofon s vysílačkou! Nebyl sám, další byl v zásuvce psacího stolu a třetí byl zastrčený ve starodávném lustru.

»Vidíš?« ukazoval jsem je Schmidkemu. Vyslal jsem na ně trochu qura - a jen tenké proužky dýmu signalizovaly, že se právě někomu odmlčely.

»Půjdeme k Maxovi,« navrhl jsem.

Další štěnice jsem odstranil z Alfrédova letadla, ale i pak jsme letěli až na místo mlčky.

Také u Maxe jsem odstranil odposlech - v brýlích to bylo jednoduché. Slíbil jsem navštívit všechny přátele, neboť bylo jasné, že protivníci finančními prostředky nešetřili a odposlechy mají všude. Na chvíli jsme se jen posadili ke stolu, Max nám přinesl současné výsledky průzkumů obyvatelstva a konečně jsme mohli diskutovat bez obav, že toho někdo zneužije.

Náhle se rozlétly dveře a z chodby do Maxova bytu vtrhli čtyři chlapi v černých kuklách, vyzbrojení moderními americkými útočnými puškami.

Překvapili nás, ztuhli jsme všichni. Max dal ruce nahoru, já s Alfrédem jsme zůstali sedět.

Uvědomil jsem si, že mě ani Alfréda neohrozí, ale Maxovi jsem nestačil dát neprůstřelný oděv. Oni kupodivu nestříleli, jen nás drželi v šachu. Za nimi stál ale nenápadný chlap v civilu a pod jejich ochranou nevzrušeně vstoupil do bytu.

»Chcete nám dělat škodu?« zeptal se nás jízlivě. »To byste neměli - víte vy vůbec, kolik stojí jedna taková vysílačka?«

Hovořil německy, ale s cizím přízvukem. Naštěstí jsem se včas vzpamatoval a na rozdíl od setkání s Mefistem jsem ani neměl pocit - králíčka před hadem. Zřejmě očekával, že jde jako vždycky o setkání tohoto druhu a sám se jistě cítil hadem. Netušil, že mu tentokrát připadla role hada, který neprozřetelně napadl zabíječe hadů munga. Ten sice není větší než králíček, ale takové nemilé přehlédnutí může být pro hada osudné.

»Škodu?« opáčil jsem. »Vám tady něco patřilo? Nebo snad máte na mysli tyhle prkotiny?«

Hodil jsem na stůl pár zničených štěnic.

»Pravda, o tyhle prkotiny nejde,« odušil klidně chlap. »Horší je, že jste se proti nám postavili na zadní. To jste si měli včas rozmyslet, varovali jsme vás víc než dost!«

»Rozmýšleli jsme si to dobře,« ujistil jsem ho. »Posad'te se, ať nám nevynesete spaní!«

»Vám to nedošlo?« ušklíbl se chlap. »Vy si vážně myslíte, že vás tady strašíme nějakými atrapami z plastiku?«

»To si nemyslím,« lehce jsem zavrtěl hlavou. »Ale měl bych vás asi vyvést z omylu, ve kterém se podle mého mínění nacházíte.«

»Z omylu?« podíval se na mě výsměšně. »Nejsme zvyklí dělat chyby!«

»Ano, z omylu!« trval jsem na svém. »Obávám se, že ani netušíte jeho závažnost!«

Jeho čtyři gorily byly nebezpečné pro Maxe Hurtiga. Nemohl jsem litovat chlapy, kteří na nás mířili smrtonosnými zbraněmi, pro mě to byli prostě vrahové.

Modravý záblesk qura skosil všechny naráz - zlomili se v pase a padli na obličej.

Alfréda to nepřekvapilo, ale Max Hurtig se na to díval nechápavě a s trochou hrůzy, ačkoliv věděl o mých neobvyklých prostředcích. Tak jsem přece zabil Hitlera i s jeho suitou - jenže teď to poprvé viděl na vlastní oči a trochu to s ním zacloumalo.

»Chcete s pouhými jelimany uspět proti - tefirům?« pokračoval jsem. »Čekal jsem od vás větší inteligenci - maršále Arieli!«

Poslední větu jsem už řekl čistou tefirštinou.

Chlap v civilu ztuhl asi jako před okamžikem my.

»Odkud mě znáte?« vyhrkl po chvilce zděšení.

Neodpověděl mi tefirštinou, setrval u němčiny.

»Z Árj-allu,« odušil jsem a také jsem přešel na němčinu, aby nám rozuměl i Max. »Však jste se od těch dob nezměnil. Vy se na mě pamatovat nemůžete, mám od té doby už asi šesté tělo. Musím vám ale uznat, s dlouhověkostí to umíte lépe.«

»Vy jste... vy jste z Árj-allu? Co tu ale děláte?«

»Posad'te se,« přistrčil jsem k němu židli. »Jen abyste se zbytečně nenamáhal - vaše psychoútery vydržíme a *eldifem* nám také hrůzu nenaženete. Máme na sobě stejné ochranné obleky jako vy sám, nemusíte se tedy snažit, vyzkoušené jsou dobře.«

To ho omráčilo podruhé - měl u sebe tefirský *eldif*, velice účinnou zbraň, ale proti ochranným oblekům nedostatečnou. Mohl by tím rozpráshit Maxe, ale ne mě ani Schmidkeho. Překvapilo ho ale, jak je možné, že o té zbrani vím. Jako správný mafián ji měl v pouzdru pod paží - jistě netušil, že ji tam vidím. A také bych ji neviděl, nebýt brýlí, které mi ji ukazovaly. Zbraň, dva speciální mobilní telefony a samozřejmě stejný ochranný oblek, jako měl maršál Mefisto. Tu charakteristickou konstrukci jsem už znal, ostatně jsem ji mohl porovnat se Schmidkeho, i na něm byla brýlemi vidět.

»Posad'te se!« opakoval jsem potřetí. »Muži mají při jednání sedět!«

»Kdo jste?« vyhrkl nevěřícně - ale zůstal stát.

»Tomu byste neuvěřil - mohu vás ale ujistit, maršále, že tělo, které nosím, je na rozdíl od vás zdejší. Takže jste tu cizincem a já jsem tady doma.«

»Patříš - k Árjům?« ubezpečoval se váhavě.

»Tak se to nedá brát,« odušil jsem.

»Jak mám tomu tedy rozumět?« zeptal se mě.

»Kmen Ářjů na Gehenně vyhynul,« pokračoval jsem. »Až na pár výjimek, jako jste vy, maršálové Mefistofiel, Efir a další. Kdysi jste zmizeli na Zem, ale nemyslete si, že o vás nevíme.«

»Aha! Zřejmě jste likvidační komando Ářjů?« ušklíbl se. »To je pěkné - ale máte smůlu, stejnými zbraněmi si navzájem neuškodíme, že?«

»Nepracujeme pro Áře,« opáčil jsem. »Nejdeme po vás jako po zbabělcích, kteří odmítli bojovat. To by vadilo Ářjům - nám ne.«

»Co tedy děláte v našem světě?« vyhrkl udiveně.

»Především - Země není váš svět, maršále!« opravil jsem ho. »Vy jste tu vetřelci!«

»Stejní jako vy,« ušklíbl se. »My tady ale žijeme podstatně déle, postavili jsme si tu nový domov. Takže vetřelci - jste teď vy!«

»Nemáte tu co dělat bez ohledu na to, jak dlouho tu žijete,« upřesnil jsem. »Ten svět vám nepatří.«

»A komu tedy patří?« vybuchl.

»Kanaáncům, maršále,« usmál jsem se. »Je to jejich svět. Tefirové jsou tu hosté - pokud se jako hosté chovají, o čemž bych u vás silně pochyboval.«

»Kanaáncům?« zašklebil se Ariel a kývl na nehybná těla svých goril. »Proč se tedy takhle chováte k hostitelům?«

»To nejsou hostitelé,« ujistil jsem ho. »Přišli nás zabít, nazývejme je správně **vrahy!**«

»Pro mě za mě - litovat je nemíním,« opáčil klidně. »To nic nemění na faktu, že nám vyčítáte, co sami stejně tak děláte!«

»Opravdu jste nic nepochopil, maršále?« usmál jsem se na něho. »Nedošlo vám ještě, že i my jsme Kanaánci?«

»Máte jejich těla - to nic neznamena!« vybuchl. »Rozhodující je duše - a tu přece máte od nás, z Gehenny!«

»Rozhodující je duše - i tady s vámi souhlasím. Tělo je jen obal a dá se vyměnit. To uměly Ářjové i další kmeny už dávno. Ale opět jste na omylu, maršále. My sem totiž patříme.«

»Tomu nerozumím,« zamračil se. »Duši máte tefirskou, znáte mě ještě z Ářj-allu, kde je už pár tisíc let jen obrovský radioaktivní kráter. Jak můžete tvrdit, že patříte sem?«

»Nemůžete vědět všechno, maršále!« ujistil jsem ho klidně. »Asi jste se ještě nesetkal s případem, kdy jsou v jednom těle duše dvě? Měl bych se vám asi představit: Kanaánci Ota Vávra, spolu s Belial Naarskou, velitelkou Naarského úseku obrany Ářjů. Jako Ota Vávra tomu tělu vládnu a jsem zdejší.«

Zůstal na mě chvíli civět. Pochopitelně. Tohle asi za celý svůj dosavadní život nezažil - a že toho jistě pamatoval hodně!

»Zajímavé,« zabrblal po chvíli. »Dobrá, jste v jednom těle dva, to bych ještě pochopil. Nakonec, můžeme se nějak dohodnout. Nebudete-li se nám míchat do Země, nebudeme se míchat do vašich rejdu všude kolem.«

»A jsme tam, kde jsme byli,« vzdychl jsem si. »Chcete se dohodnout, abychom se vám nemíchali do Země... Ale to je zásadní omyl, maršále! Země je náš svět, ne váš! Mícháte se do našeho světa!«

»Zařizujeme si tu domov příliš dlouho, než abychom vám ustoupili!« opáčil suše. »Nepočítejte s tím, že bychom zalezli jinam!«

»No jistě!« přikývl jsem. »Zařídili jste se tady, ale nerespektujete přitom zájmy zdejších obyvatel. Zotročujete je, vraždíte je, chováte se k nim jako k dobytku. Nemůžeme vám trpět, abyste se k nám tak chovali. Můžeme vás považovat za hosty, když nebudete mít proti nám místním žádná privilegia.«

»Na to nikdy nepřistoupíme!« odrazil mě zprudka.

»Pokud nepřistoupíte na rovnost, nebudeme vás tu trpět ani jako hosty. Budeme vás považovat za vetřelce, kterými beztak jste.«

»Takže - buď my, nebo vy?« otázal se rázně.

»Tak to přece není, maršále,« ujistil jsem ho. »Vycházíme v dobrém s různými bytostmi. Většinou se s námi shodnou. Jsou ovšem i výjimky, které se nesou s nikým. Nejprve to byly Ářjové a Baalové z Gehenny, teď dvě rasy z jiných světů. Nevíme, kam se zařadíte vy, tefirové ze Země. Postavili jste se proti nám, ale stejně tak jsme stáli proti tefirům z Firhoi, kteří jsou teď našimi přáteli. Máte možnost rozhodnout se: žít s námi, nebo zůstat sami proti všem.«

»O žádnou spolupráci nestojíme!« zavrčel. »Usadili jsme se tu důkladně, nedostanete nás odsud, ani kdybyste zpopelnili všechny zdejší obyvatele.«

»Neděláte dobře, maršále,« vrtěl jsem hlavou. »Ujišťuji vás, že nás podporují i tefirové z Firhoi. Půjdou s námi i proti vám, kdyby se ukázalo, že se dohodnout nechcete.«

»Našli jste si zřejmě dobré ochránce, ale i kdybyste se spojili se samotnými anděly, máme proti vám jednu nepopiratelnou výhodu - jsme tu doma!«

»Tu výhodu vám neuznám, maršále,« opáčil jsem. »Doma jsme tu my, Kanaánci.«

»Nebudete nám nic diktovat, chátro!« vybuchl maršál, zajel rukou pod paži a vytáhl eldif.

V tom okamžiku zhaslo v místnosti světlo, tmou prolétl modrý blesk a osvětlil nechápající obličej maršála. Pak se, opět tak náhle, světlo rozsvítilo.

Blesk maršála nezabil, jen ochromil. Zbraň mu vypadla z ruky a on se bezvládně sesunul na zem. Vyskočil jsem a rychle z něho začal svlékat jeho ochranný oblek.

»Máte náramky?« obrátil jsem se přes rameno na Schmidkeho.

Aby je policejní president neměl! Jakmile jsem maršálovi svlékl jeho oblek, Schmidke mu zručně nasadil pouta.

»Jak jste to, proboha, udělal?« ptal se mě přítom.

»Nic moc - ochromil jsem ho. Quro přece znáte,« ujistil jsem ho.

»Myslím - jak to, že právě včas zhaslo to světlo?«

»Mám užitečnou novinku - inhibitor elektřiny,« vysvětloval jsem mu rychle. »Měly to bytosti, co se postavily tefirům na Firhoi. Blokuje zbraně i ochranný oblek, který by úder qurem jinak zachytil. Tím jsem mu zabránil použití jeho zbraně.«

»Quro jsi ale použil, ačkoliv světlo nesvítilo.«

»Quro není elektřina,« odvětil jsem suše.

Vytáhl jsem mezivesmírný telefon, abych přivolal hlídkový vimaan. Maršál Ariel se mezitím probral, quro ho omráčilo jen na chvíli. Náhle jsem pocítil silný otřes, ale hned jsem se vzpamatoval. Na *uturge* psychoútoky neplatí, to už jsem maršálovi vysvětloval. Místo toho jsem opět použil quro. Oblek už svého nositele nechránil a maršál se podruhé odporoučel do říše snů. Naštěstí psychoúder směřoval jen na mě - jinak bychom teď museli křísit Maxe.

»Poslyš, Oto,« obrátil se na mě Max vyděšeně, »odkud toho člověka znáš? Nebo se mi to zdálo?«

»To není člověk, Maxi,« ujistil jsem ho. »Vypadá skoro jako my, ale je to skutečný ďábel našich praotců. Snad ti něco řekne jeho jméno - pekelný maršál Ariel.«

»Tak jsi ho snad prve oslovil. Říkal jsem si, že Ariel je nějaké ďábelské jméno, ale netušil jsem...«

»...že sám někdy spatříš skutečného pekelného maršála, vid'?'« usmál jsem se na něho povzbudivě. »Dobře si ho prohlédni, když už máš tu možnost.«

»To tedy...« trochu roztál Max. »Vážně je to on?«

»Osobně,« ujistil jsem ho. »Druhý z původních ďáblů, který mě navštívil. Před ním to byl Mefisto, ten je díky Goethemu ještě známější.«

»Jak to setkání dopadlo?« zajímal se Max.

»Hůř než teď,« přikývl jsem. »Ne pro mě, to bych tu teď nebyl, ale pro Mefistofiela. Alfréd tam byl také a právě jeho kulka maršála Mefista zabila.«

»Nevěděl jsem, že i on...« podíval se Max na kamaráda podezřívavě.

»Neboj se, napůl ďábel jsem jen já,« uklidňoval jsem kamaráda. »A o mně to víš už dávno.«

»Tenhle je taky ...napůl?« ukázal Max na Ariela.

»Ne,« trochu jsem ztvrdl. »Tenhle je ďábel úplný. Nemá ani kus lidské duše, jako my. Horší je, že jich je na Zemi víc a bude s nimi těžké pořízení.«

»A co tihle?« ukázal na mrtvé chlapy v černých kuklách.

»To byli jeho poskoci,« vysvětloval jsem mu. »Lidé jako my, ale ve službě ďábla. Nemusíš je moc litovat - dobře věděli, že slouží zlu, i když nejspíš ani sami přesně nevěděli, *jakému*.«

Neviditelný vimaan zatím přistál nedaleko mezi domy. Pak vypnul neviditelnost - a náhle se objevil očím náhodných chodců, kteří se rozprchli do všech stran.

»Pomůžeš mi?« obrátil jsem se na Schmidkeho.

»To je přece samozřejmé! Kamarádi se obvykle neptají!« napomenul mě.

Za okamžik se přihrnuli chlapci z vimaanu se skládacími nosítky, aby ďábelského maršála naložili a odnesli k letounu. Pilotoval Pavel - což se mi hodilo.

»Alfréde, prosím tě, postarej se o ty bandity,« požádal jsem ho. »Já si vezmu na starost tohotohle.«

»Poletím s tebou,« nabídl se ihned Alfréd. »Na mrtvolu stačí kriminálka, hned tu budou. Chtěl bych být přítom, až ho budete vyslýchat. Měl bych na něho možná pár otázek.«

Musel jsem se opět rozhodnout rychle.

»Dobrá,« souhlasil jsem. »Polet' s námi.«

Mezitím jsme do vimaanu naložili pekelného maršála. Přijelo i auto kriminální policie, ale těch se ujal Maxmilián a přivolal je do svého bytu.

Vimaan zapnul neviditelnost a před očima přihlížejících se rozplynul...

Převzal jsem řízení, aby se Pavel mohl za letu začít zabývat spoutaným Arielem. Ale dříve, než se zajatec probral, Pavel se ke mně starostlivě otočil.

»Nic z něho nedostaneme,« řekl mi smutně. »Je vůči psychorezonanci odolný stejně jako vy dva.«

»Emile, to je ale nemilé,« povzdechl jsem si.

»Co to říkáš?« obrátil se na Pavla Schmidke. »Že z něho nic nedostaneme?«

Pavel mu začal vysvětlovat, co to znamená *uturge*, což bylo zbytečné, Schmidke to přece věděl.

»To je k vzteku,« stěžoval si Schmidke. »Když už jsi ho chytil živého, je nespravedlivé, aby byl zrovna on odolný. Přitom toho ten darebák jistě ví tolik, že by nám mohl ušetřit horu starostí.«

»Mohl by, ale - máme smůlu,« pokrčil jsem rameny.

»Dal bych nevím co za to, kdybych věděl to co on!« řekl Alfréd procítěně.

Až jsem se zachvěl. Při těch slovech mě totiž napadlo řešení. Jak už to bývá, bylo by překvapivě jednoduché, ale - rozhodně ne snadné.

»Dal bys za to, sám nevíš co...« opakoval jsem zvolna. »Kdybys to myslel opravdu vážně, Alfréde, mohl bych ti to splnit.«

»To víš, že to myslím vážně!« řekl Schmidke. »Kdybych měl za to dát...«

»...když mu dáš svou *duši*, dozvíš se všechno,« dořekl jsem klidně. »Ale říkám ti dopředu, není to jen tak.«

»Teď není vhodná doba na vtipy,« zavrčel Alfréd.

»Dej mu svou duši a dozvíš se, co ví on!« opáčil jsem. »To není žert, to je reálná možnost.«

»Počkej,« zvažněl Alfréd. »Jak to myslíš? To není žert? Vážně by to šlo?«

»Ano, ale... dáš za to duši,« odvětil jsem. »Přesněji - dáš mu trochu místa ve své hlavě. Tak jsem do sebe nechal vstoupit velitelku Ářjů Belial Naarskou. Člověk to vydrží jen jednou v životě, já už to podruhé udělat nemohu, ale stačí tvé slovo, otočím vimaan a poletíme do Xijtry ke Kopffüsslerům.«

Alfréd se na mě díval jako na blázna. Pak pochopil, že to myslím vážně a rázem zvažněl.

»Říkáš - jednou v životě?« řekl pomalu. »Nikdy víc? Ale - co když *právě tohle* může rozhodnout běh světa? Co když jde právě o tu o jedinou kritickou chvíli?«

»Proto jsem to přece udělal i já,« přikývl jsem. »Výsledkem bylo zničení poslední pevnosti Ářjů na Gehenně, náš svět to zachránilo a nelituji toho v nejmenším. Moje možnosti tím ale skončily. Totéž by musel udělat někdo jiný. Třeba - ty.«

Alfréd chvíli přemýšlel.

»Otoč to ke Kopffüsslerům,« řekl, když si to rozvažil.

Než jsme doletěli do Xijtry, měli všechno připravené.

Předpokládali jsme, že Ariel smrtící frekvenci hlavonožců zná, takže jsme postupovali od začátku tak, abychom nikoho z nich neohrozili. Preventivně jsem ho omráčil, aby se nemohl zpěčovat, ale také aby neslyšel, co si o něm říkáme. Alfrédovi jsem vysvětlil, že bude muset od Ariela vydržet nějaký ten psychoúder, ale odbyl mě tvrzením, že není žádná měkkota, ví už přece, co to znamená.

»Nesmiš ho ale sám napadnout,« kladl jsem mu na srdce. »Poškodil bys i sám sebe.«

»Bude to, jako kdyby do vás vstoupil ďábel, ale neobávejte se, zůstanete sám sebou,« ujišťovala Alfréda Uaxio. »Získáte jeho vzpomínky od dětství až po dnešek. Naštěstí už máte přídatnou paměť, jinak bychom se to neodvážili riskovat.«

»Škoda, že tomu nemůže být naopak,« podotkl Alfréd s trochu nuceným úsměvem.

»Jak to myslíte?« zeptala se ho zdvořile Uaxio.

»No - že nemohu vstoupit já do něho!« řekl Alfréd žertem. »Ovšem tak, abych ovládal já jeho a ne on mě. Měl bych pak nejen jeho vědomosti, ale i jeho tělo a mohl bych místo něho vystupovat.«

»To si musíte rozmyslet včas,« souhlasila s ním Uaxio vážně. »Musíme na to jinak nastavit stroje - a nejspíš by musel dostat přídavnou paměť a tacuky, jinak by to nešlo.«

»Jéžiši - ono jde i tohle?« zarazil se Alfréd.

»Jistě,« ujišťovala ho Uaxio. »My tak mládneme. Na konci života je každý tvor opotřebovaný a tělo ho občas zradí. Přitom je jeho mysl plná životních zkušeností. Když ji přeneseme do nevylíhlého zárodku, využívá je dál. Až po delší době se opotřebuje i duše a tvor už sám nechce žít dál. Zatím jsem to podstoupila pětkrát a Otovi jsme to také nabízeli. Kdyby zemřel, věnovali bychom mu nový život rádi, zasloužil by si to. Tělo tady toho darebáka se zdá být zachovalé, ačkoliv ani vaše není na konci životnosti. Musel byste se ale rozhodnout dřív než začneme. Jedno tělo propadne neodvratné zkáze.«

»Panebože!« zaúpěl Alfréd. »Ono to jde i takhle!«

Zůstal chvíli, jakoby ho něčím praštili a on se jen zvolna probíral. Ani mně z toho nebylo volně. Vyrovnal bych se s tím, že do mého přítele vstoupí ďábel, ostatně jsem to poznal sám na sobě, napadlo mě to a navrhl jsem mu to. Ale tohle... nejspíš bych přišel o přítele - vlastně ne, jen by byl v jiném těle - je to ale zamotané! A nebude to lehké rozhodnutí. Spíš - úděsné.

Jak Alfréd říkal, převzetím Arielových znalostí i jeho těla by získal neuvěřitelnou výhodu. Mohl by proniknout mezi ďábly, ale - jeho vlastní dům by mu byl uzavřený, ztratil by postavení i některé přátele. Dlouholetý, uznávaný a vážený šéf policie, bývalý generál Wehrmachtu Alfréd Schmidke by zkrátka zmizel ze světa. Jak správně Uaxio říkala, jeho život se ani zdaleka nechýlil ke konci, naopak, po nedávné úpravě v Cudukepe by měl před sebou ještě tisíc let, zatímco tělo ďábla mělo za sebou věk již dvacetkrát delší. Kdo mohl tušit, kolik mu zbývá? Ačkoliv - možná víc než nám - jistě nebylo nic.

Kopffüsslerové pochopili, že Alfréd potřebuje čas. Ano, bylo to úděsné rozhodnutí. Přišel by o vlastní já. Co by získal? Nesmrtelné zásluhy o lidstvo? Já bych to ocenil - ale kdo ještě?

Naštěstí jsme museli splnit procedury, které hlavonožci důsledně vyžadovali. Museli jsme podat svědectví, že ten, jehož sondáž požadujeme, je skutečně vinný zločiny nebo přípravami ke zločinům, které by zničily nebo ohrožovaly mnoho jiných. Alfréd s Pavlem odešli na chvíli stranou, aby se mohli poradit. Osaměl jsem s maršálem Arielem v ponuré tmavé jeskyni. Nemohl jsem jeho hlídání přenechat nikomu; kdo by zvládl pravého ďábla?

Maršál sice netušil, co s ním zamýšlíme, ale nemohl pochybovat, že výsledek pro něho příznivý nebude. Jakmile se probral, opět mě napadl psychoúderem a donutil mě oplatit mu to qurem. Člověk by po takové zkušenosti pochopil, že další odpor nemá smysl, ale maršál byl pekelný válečník. Jakmile se probral, opět mě udeřil - a opět dostal, co mu patřilo. Trochu mě to mrzelo. Jestli Alfréd získá jeho tělo, dostane je pěkně zvalchované, ale - nezbyvalo mi nic jiného, musel jsem ho udržovat neškodného.

Konečně se skála otevřela. Dovnitř vešli dva hlavonožci spolu s Alfrédem a Pavlem. Ariel byl právě bez sebe, takže jsme mohli hovořit otevřeně.

»Vyměním si to s ním,« řekl srdnatě Schmidke. »Bude to nepředstavitelná výhoda, to už se nikdy nemusí opakovat. Spočti si to se mnou: přijdu o tělo starého mládence a nejspíš o úřad ministra policie Nového Německa. Získám za to tělo jiného starého mládence, což se tak nějak vyrovnává, ale navíc šanci ovlivnit dějiny světa, jak se ještě nikomu z lidí nepoštěstilo.«

»Pokud nepočítáš Krista,« ujelo mi.

»To byl syn boží,« odušil Alfréd. »To se nepočítá.«

»Můžeš přijít o dosavadní přátele,« varoval jsem ho.

»Že bych přišel i o tebe, o tom mi dovol pochybovat,« ušklíbl se. »Ty přece musíš vědět oč jde. Doufám, že mě pak ostatním představiš a dosvědčíš jim moji identitu - jako před soudem v Izraeli.«

»O mě nepřijdeš,« ujistil jsem ho. »Já to znám - i když ty to máš těžší. Mohu ti slíbit, že ti to přede všemi dosvědčím, ale ne, že všechny přesvědčím.«

»Koho nepřesvědčíš, toho nebude škoda,« mávl rukou. »Chci jen takové přátele, kterým záleží na mé duši. Komu jde o mé tělo, může si je prohlédnout ve zdejšímu muzeu. Kdybych ustoupil, možná bych si zachoval úřad, ale po celý zbytek života bych si vyčítal, že jsem zvýšil šance té sebranky. Raději to nebudeme rozebírat, mohl bych si to rozmyslet a já toho opravdu nechci litovat. Kde máte ten stroj?«

Hlavonožci nás zavedli do známé místnosti, kde se rozloučila se životem Belial Naarská - a totéž čekalo jejího krajana Ariela. Donesli jsme ho tam na nosítkách a než se probral, dostal uspávací injekci, aby mu mohli hlavonožci dát tacuky a paměť; quro dostane v jeho těle až Schmidke.

Oba potom připevnili ke stroji. Hlavonožci tam cosi nastavili a odešli. Museli jsme vyčkat, až se maršál probudí. Bylo nutné, aby byl při vědomí.

»Asi ti ušetří pár psychoúderů,« varoval jsem Schmidkeho. »Tahle cháska umí použít i ultrazvuk. Normálního člověka to zabije, nás naštěstí ne. Budeš tu ale na něho sám. Já bych ti nijak nepomohl.«

»Nejsem měkkota,« odušil Schmidke, i když bylo vidět, že se drží jen silou vůle - on ji ale měl.

Maršál Ariel se začal probírat. Popřál jsem kamarádovi pevné nervy a spolu s Pavlem jsme odešli za skalní vrata. Skála se zavřela - a Schmidke zůstal sám.

Sotva jsme ale opustili místnost, už nás tam hlavonožci vraceli, že je všechno hotové. Proč mi to tenkrát připadalo jako věčnost? Pravda, chvíli jsme se jich vyptávali, ale že by to byly celé dvě minuty?

Otevřeli jsme skalní dveře a opatrně vstoupili.

Generál Schmidke ležel nepohnutě nznak na kameni. Z očí i z uší mu po obličejí tekly proužky krve. Byl nepřirozeně vychrtlý a nehýbal se - byl mrtev.

Pekelný maršál Ariel se také jen zvolna probíral. Hlavonožci mu chladili hlavu - měl vysokou horečku, přelétal očima ze strany na stranu, ale neviděl nás.

»Alfréde!« pokoušel jsem se ho probudit.

»To nic, to přejde,« chlácholil nás hlavonožec. »Není to maličkost, ale vydržel to.«

»Oto! Nebudeš mi to věřit... ale až to jednou sepíšu...« zamumlal bývalý pekelný maršál, než zase ztratil vědomí.

»Je v pořádku,« zhodnotil to hlavonožec. »Byly to dvě těžké operace po sobě, může být nějakou dobu oblužený. Nechte ho probrat, až k tomu bude mít sílu.«

Naložili jsme ho na nosítka a vynesli k vimaanu. Hlavonožci se s námi rozloučili posledními radami na cestu. Také Uaxio přišla.

»Přeji vám, abyste **tohle** už nikdy nepotřebovali,« řekla vážně.

»Kéž by tomu tak bylo,« odvětil jsem.

Přemístili jsme Schmidkeho na Bykyle, na Zem jsme ho vrátit nemohli. Probral se už ve vimaanu, ale byl příliš slabý. Jakoukoli akci jsem mu zakázal. Ujišťoval jsem ho, že nemá cenu spěchat, tacuky to zvládne, ale předčasně vstát nesmí, nervy se musí vzpamatovat, nebo si tím prodlouží bezmocnost.

»Oto, kdybys věděl, co teď vím...! Zajímalo by tě, kdo zabil presidenta Kennedyho? Já už to vím, vím o všech nejhorších svinstvech, jakých se ta cháska na Zemi dopustila! A ty jsi přece také v tomhle stavu letěl na Gehennu!« vyčetl mi.

»Ano - ale bylo to v časové tísní, nemohl jsem jinak. Stálo mě to potom půl roku na vozičku, byl jsem bezmocný jako nemluvně. Ty jsi v jiné situaci. Nic tě nehoní, koukej se nejdřív dát do pořádku po zdravotní stránce! Měl bych na tebe jen jedinou otázku. Které sousední vesmíry d'áblové vlastně znají?«

»Divil by ses,« řekl Schmidke. »My pozemští d'áblové jich známe více než ti na Gehenně. Místo měsíců jsme ale používali Mars, máme tam konvertor do další skupiny Zemí, kde stojí další konvertory. Prozkoumali jsme už dvanáct dalších světů, až k dalšímu neprůchodnému.«

»Dovedl bys to nějak nakreslit nebo jinak zdokumentovat?«

»Jistě,« přikývl. »Třeba hned!«

»Hned ne,« zarazil jsem ho. »Teď se nejprve vylížeš z toho stavu, v jakém jsi. To je rozkaz!«

»No - když myslíš... Víš teď moc věcí, které by nás měly opravdu hodně zajímat!«

»Nech to na potom, ano?« odmítl jsem ho.

»Počkej - pouhé povídání mě nezabije!« nedal se. »Nejspíš vím, jak se na Bykyle objevila ta česká vlajka, co ti nedala spát!«

»Cože?« zarazil jsem se. »Tak přece patřila d'áblům?«

»Právě že ne,« řekl Schmidke. »Na Zemi se nedávno objevil další druh vesmírných bytostí. Pro nás d'ábly to byla těžká noční můra, stokrát horší než krajané z Firhoi. Ani sůviček hyriome jsme se tak neobávali, ačkoliv jsme věděli, co je to za potvory.«

»To jsou ty bytosti tak nebezpečné? Co o nich víš? Jak vypadají?« zpozorněl jsem.

»Vypadají naprosto stejně jako my,« řekl trochu ztěžka. »Poznáš je jedině když udělají něco, co je nejen pro nás lidi, ale i pro d'ábly zaručeně nemožné. Například když vzkřísí mrtvého. Tak mrtvého, že si ani Kopffüsslerové nevedí rady. Ve staré pozemské terminologii se tomu říká zázrak.«

»Zázrak?« usmál jsem se. »To snad ne! Možná nějaký neznámý efekt - i my přece umíme ledacos, co vypadá jako zázrak.«

»Ano, ale oni uzdravují i nevyčísitelně nemocné a vracejí lidem mládí,« šeptal rychle. »Létají bez jakéhokoliv aparátu, prostě se umí jen tak vznášet, umí být neviditelní, přecházejí z vesmíru do vesmíru když se jim zachce a když přicházejí na Zemi, spatříš za nimi na okamžik bílá křídla... To je snad jediný okamžik, kdy pochopíš, o koho jde.«

»Ty blouzníš!« pochopil jsem.

»Neblouzním, Oto!« řekl Schmidke. »Určitě je znáš podle jména, na Zemi se jim odedávna říkalo andělé. Dlouho je ale nikdo neviděl, teprve nedávno se vrátili. Hodnověrná svědectví, že je lidé opravdu spatřili, máme z doby, kdy vznikal ostrov Nové Německo. Zdá se, že je to jen jejich předvoj. Lidé jim ale pomáhají. Ne z donucení, jako nám d'áblům, ale dobrovolně a rádi. Andělé pozorují lidi i d'ábly a chystají se vzít to sami do ruky. To bude konec vlády d'áblů.«

»To se snad jen tak říká!« namítl jsem mu shovívavě.

»Ba ne, Oto!« řekl Schmidke vážně. »Mezi námi d'ábly se o nich dlouho diskutuje a nejsou to jen plané řeči, d'áblové se připravují na zoufalou obranu. Nejhorší je, že nikdo věrohodně neví, kolik andělů na Zemi je, kudy se tam dostali a co opravdu chtějí. Grémium d'áblů ani naši partu nebere na lehkou váhu, máme přece na svědomí tři d'ábly - maršály Mefista, Efira, teď i mě, ale víc d'áblů už beze stopy zmizelo, když zkřížili plány andělům. Zmizelé nepočítáme po jednom, ale už po stovkách. Víme jen, že naši největší nepřátelé přicházejí z nějakého nedostupného sousedního vesmíru. Prošetřujeme hypotézu, že se jedná o venušský svět - je to zoufalá hypotéza, protože postavit konvertor na Venuši je i pro nás d'ábly naprosto vyloučené...«

»Dobře - možná by stálo za pokus navázat s nimi kontakt,« ustoupil jsem jeho vizi. »Mělo by nás asi zajímat, co tu chtějí a jaké mají úmysly. Nakonec, proč to nepřiznat, kdo by na ně nebyl zvědavý?«

»Něco ti napovím,« pokračoval rychle. »Pamatuješ se na nenadálou mírovou iniciativu největších pozemských velmocí? Bylo to krátce po neúspěšné invazi Brazílie proti Novému Německu... jak se tři velmoci zavázaly a také do měsíce vyklidily všechna okupovaná území...«

»Na to se pamatuji!« přikývl jsem. »Nikdo to moc nechápal, ale většina lidí to uvítala.«

»Na té nenadálé mírové iniciativě mají největší zásluhu andělé,« řekl rychle.

»Vážně?« zarazil jsem se.

»Vážně,« ujistoval mě. »Vypůjčili si z armádních skladů pár malých jaderných hlavice, umístili je do nejtajnějších štábních bunkrů a vydírali velmoci - buď stáhnou vojska, nebo ty jaderné hlavice příště odpálí. Byly to malé nálože, nikomu jinému by neublížily, ale když je objevili v nejtajnějších bunkrech, bylo zřejmé, že je mohou adresně použít jen proti hlavním štábům a presidentům. Dokonce i nejvyšší grémium d'áblů se rozhodlo dočasně ustoupit. Nemohli jsme si dovolit ztratit tolik vlivu na lidi. Neumíš si ani představit, kolika lidem to zachránilo život.«

»Dobrá - ale jak to, že potom Američané napadli Nové Německo?«

»Napadli,« přikývl Schmidke. »A jejich president pak nenadále zmizel. Muriel to od grémia dostal za úkol vyšetřit. Tvrdí, že presidenta unesli andělé. Kam? To nezjistil ani on. My d'áblové jsme v tom ale výjimečně prsty neměli. Pro veřejnost havaroval v letadle a nenašlo se z něho vůbec nic.«

Vykládal to tak zaníceně, že jsem si nemohl nevšimnout, jak přerývaně lapal po dechu. Byl to pro mě jasný signál, že je ještě příliš slabý.

»Je to zajímavé,« přisvědčil jsem. »Poslyš, Alfréde, schovej si to na později. Musíš se co nejdřív vzpamatovat, na anděly bude čas potom. Nehledě k tomu, že to nebude úkol pro tebe.«

»Zdá se, že o nich vím nejvíc,« namítl a rozkašlal se. »I když ani já toho nevím moc...«

»Dobře,« přikývl jsem. »Jen mě napadlo, aby tě nepovažovali za nepřítele, jen co tě spatří.«

»No jo... a víš, že máš asi pravdu?« vzdychl si. »Dobře, nechám je vám. Ačkoliv - na tvém místě bych byl také opatrná, máš v sobě přece d'áblici!«

Úsměv, kterým to dokončil, mě také nakazil.

»Dobře, poslechnu tě,« souhlasil jsem. »Necháme to mladším.«

»Stejně teď budu mít něco ještě důležitějšího,« zachmuřil se.

»Jo,« přikývl jsem. »Dát se dohromady. Ostatní počká.«

»Máš pravdu, počká...« ustoupil. »Musím se trochu sebrat...«

Tušil jsem sice, že jeho řeč o andělech nebude čiré blouznění, ale - napadlo by mě, že by andělé vyřešili válku na Firhoi dříve než my a beze ztrát na obou stranách?

Že by pro nás bylo jednodušší vyhledat je, požádat o pomoc a ušetřit si plno starostí?

I kdybychom tím žádali o pomoc - pro bývalé d'ábly?

Nenapadlo mě to. Škoda.

Přivezl jsem Schmidkemu ze Země elektrický invalidní vozík na projížďky rozestavěným parkem. Většina cest byla jen naznačená, za pár volných dní se nám podařilo upravit jen část okružní cesty, pak začala válka na Firhoi a práce jsme přerušili, ale i tak bylo v parku cestiček na ježdění dost.

Schmidke napsal několik dopisů, aby si vyřídil poslední resty jako *starý Schmidke*. Předal policii Nového Berlína svému nástupci kapitánu Erstemu, další napsal pro své známé. Rozvezl jsem je podle adres - na odpovědi jsem ale nečekal. Alfréd tvrdil, že se mu rukopis nezměnil a mohl by pomocí písemných příkazů řídit nějakou dobu policii i na dálku, ale to jsem mu rychle rozmluvil.

»Tvrdil jsi, že to tvůj nástupce zvládne. Předej mu to a koukej se dát rychle do pořádku!«

O andělech už jsme nemluvili. Nejspíš na ně pro všednější starosti zapomněl a já jsem se varoval mu je připomínat. Bylo to tím jednodušší, že po nich ve světě nebylo nikde vidu ani slechu.

Schmidke se rychle seznámil s dětmi. Kromě Wernerových Christinky a Robertka žili na Bykyle tři kluci a dvě děvčátka - tři děti manželů Lukešových, kteří teď byli oba na Firhoi a o děti se starala stará paní Lukešová, která ovšem působila velice mladě a přibrála si ochotně na hlídání i Petra Lavičku a Lucii Mikvičovou. Děti si užívaly v parku nečekaných prázdnin a s nepohyblivým Alfrédem se brzy skamarádily. Honily v parku veverka, které neutíkaly daleko, protože byly zvědavé stejně jako děti, cvičily je jako v cirkusu. Schmidke se těch her se smíchem účastnil jako poradce. I když - jak jsem očekával, přítulná zvířátka se mu vyhýbala stejně důsledně jako mně. Instinkt před námi zvířata varoval na Zemi i na Bykyle.

Válka na Firhoi mezitím končila. Smetení kentaurů na severu Iazgrilu a zničení kentaufích lodí obrátilo nepřátele na ústup. Kentaurové se přestali vrhat do bezhlavých útoků, ze kterých žádní jejich bojovníci neunikli, ale snažili se o spořádaný ústup. Ani to neměli jednoduché. Bojovali jsme jinými zbraněmi než jejich dřívější protivníci. Sečné zbraně mohly uspět proti tefirům, díky vyřazení elektřiny zbaveným jejich zbraní. S námi se jejich bojovníci nedostali do blízkého kontaktu. Luky a šípy neměly šanci proti dalekonosným kalašnikovům. Kentauři obvykle začali ustupovat, až když se dostali do naší zničující palby, kdy už bylo pozdě. Úspěšnější byli na nepřehledných místech, zejména v lesích. Uměli se perfektně ukrývat, aby z největší blízkosti vystřelili šíp. Málokdy se dostali ke druhé ráně, ale několik otrávených šípů zasáhlo cíl a někdy nepomohla ani rychlá pomoc našich lékařek.

Zajatci nebyli na žádné straně.

Kentauři všechny zajatce rozsekali na kusy. Sami se nevzdávali a když neměli kam utéci, obvykle podnikli poslední zoufalý útok. Proti kalašnikovům to byla sebevražda.

Přesto se nám dařilo na obsazeném území nacházet živé tefiry, poschovávané v různých úkrytech, kam za nimi pronásledovatelé nemohli. Každá jeskyně byla dobrá - do podezřelých děr v zemi kentaufi zásadně nelezli, ani když viděli, jak se tam jejich oběti schovávají. Nanejvýš tam vstřelili pár šípů, otrávených hadím jedem. Také husté lesy mohly delší dobu ukrývat ojedinělé uprchlíky. Z každého zachráněného jsme měli radost. Pro vojáky to bylo zadostiučinění, příbuzní vítali své oplakané blízké.

Účastnil jsem se závěrečného útoku na poslední skupinu kentaurů. *Inhibitory elektřiny* jsme jim zničili a závěr bitvy patřil vimaanům, které pláň se sešikovanými kentaury zametly ohněm zidibadů.

Něco podobného kdysi v dávné minulosti poznala pozemská vojska, když se vládci našich předků pokusili vzepřít tefirům. V pradávných textech se odlesk těch zoufalých bitev zachoval dodnes...

Sloni se sežehlou kůží řvali bolestí, spálené mrtvolý lidí i koní se válely všude, vlasy vypadaly i těm, kdo to přečkali v úkrytu...

Byl v tom ale jeden podstatný rozdíl. Lidé Země byli od tefirů masakrováni ve vlastním domově, kentaufi na území, kam předtím sami vtrhli. Když stihne krutý osud agresory, je to něco úplně jiného, než když se stejná křivda děje místním. Agresora nikomu nemusí být líto.

»Konec války!« vyhlásila poradní síň Firhoi za velkého jásotu všech, kteří se účastnili zasedání, přihlíželi mu, nebo je sledovali na pevnině Iazgrilu i jinde po celé Firhoi.

Pozemšťané začali připravovat kořistní boeingy k odvozu dobrovolníků zpět na Bykyle...

Ztracenci

Spatřil jsem v Poradní síni Belial Sarchu a snažil se k ní dostat. Naštěstí měla nějaký delší hovor s Kokabeem, takže jsem ji neztratil s očí, dokud jsem na ni nemohl zavolat.

»Oto!« přivítala mě úsměvem. »Dnes máme velký den!«

»Nepřeháněj to,« řekl jsem také s úsměvem. »Byli to přece primitivové! Jak teprve byste museli oslavovat vítězství nad Gehennou?«

»Primitivové - ale krutí!« oponovala mi vážněji. »Kolik nás povraždili, než se nám podařilo s vaší pomocí od nich Iazgril vyčistit!«

»Tím to neskončilo,« zvažněl jsem trochu.

»Jak to myslíš?« podívala se na mě udiveně - a s ní také nejbližší tefirové okolo.

»Budete muset zorganizovat výpravu do jejich světa,« přesvědčoval jsem je rychle. »Také tam mohli zůstat naživu tefirové. Přece je tam nenecháte?«

»O tom jsme uvažovali,« řekla vážně. »Střízlivé odhady tvrdí, že jich tam zůstalo nejvýš dvacet, ostatní byli povražděni. Nezdá se nám správné kvůli tak malému počtu živých riskovat více životů, které by to mohlo stát. Vzpomeň si na vaše ztráty na počátku! Pak to začalo vypadat nadějněji, naučili jste se chránit, ale na konci vás kentauri začali napadat ze zálohy a ztráty zase vzrostly. Na otevřené pláni proti vašim zbraním neměli naději, ale v lesích a ve městech to bylo horší. Chápu tě, ale nechceš pro dvacet ztracenců připravit smrt třiceti jiným?«

»Tam by nešlo o čištění pevniny od kentaurů, ale o sběr zachráněných!« namítl jsem. »Zvolíme si jinou taktiku, aby nebezpečí minimalizovala.«

»Vypadá to hezky, můžeme to zkusit navrhnout, ale dostaneš na to jen dobrovolníky. Nemůžeme to nikomu nařizovat.«

»Postačí šest obrněných transportérů s posádkami,« uvažoval jsem. »Střelci budou střílet zevnitř, tam je nikdo neohroží.«

»Co tam chcete dělat?« vyslychala mě unaveně. »Zajali jsme jich devět. Pomocí psychorezonance jsme rozluštili jejich jazyk, ale o dohodě nemůže být ani řeč. Nejsou ochotní považovat nás za partnery k jednání, jsme pro ně slabí a tedy podřadní - jako kdybychom byli červi...«

»Jak je tomu dávno, co jste tak smýšleli o Kanaáncích? Jen si vzpomeňte!« připomněl jsem jí.

»Ano, ale dnes to chápeme jako ostudu,« připustila. »To nic neříká o možnosti dohody s kentaury. Těch pár zajatců jsme museli dát do uzavřeného výběhu jako nebezpečná zvířata, nikdo se neodvážil krmit je jinak než házením masa z bezpečné výšky.«

»I kdyby se nám nepodařilo uzavřít s nimi dohodu, není to podmínka,« navrhoval jsem. »V jejich světě je zabíjet nemusíme. Jen to objedeme s transportéry, najdeme poschovávané tefiry a odvezeme je. Uděláme všechno, aby ke konfliktu nedošlo, ale pokud k němu dojde a napadnou nás, budeme se bránit a bude to jejich vina - litovat je nemusíme.«

»No - zkusit to můžete,« couvla. »Navrhnou to Poradní síni. Nevypadá to tak riskantní a nějaké životy by to snad mohlo zachránit.«

Opustila mě a za chvíli byl můj návrh na mimořádném jednání. Pravda, možnost záchrany životů by byla lákavá, ale Poradní síň o tom nedávno rozhodla opačně a bylo mi jasné, že změna rozhodnutí bude těžší než když se jedná poprvé.

Naštěstí rozhodly nové argumenty v diskusi - kamínek, který převážil obraznou miskou vah, byl můj návrh změněné taktiky. Sliboval menší riziko, než se původně očekávalo.

Poslední akce se měli účastnit dobrovolníci. Nebylo jich potřeba tolik, jako za předešlého tažení. Vybrali jsme osm připravených obrněnců - nespolehlivé stroje jsem nechtěl brát vůbec, ostatně by nám jich stačilo i méně. V každém měl být jeden tefir a jeden pozemšťan a ostatní místa se měla plnit podle zájmu. Příprava vozidel nám nezabrala moc času. Doplňili jsme jen palivo, zásoby a municí.

Vzal jsem si na starost nábor mezi pozemšťany, ale netušil jsem, že se přihlásí všichni. Aby bylo rozhodování o účasti ve výpravě spravedlivé, došlo na losování. Zájemce, na které se nedostalo, jsem utěšoval, že si průzkumů cizích světů ještě užijí dost a dost. Brzy budeme objevovat nové světy dál. Měl bych práci i na Zemi ve volební kampani v Novém Německu, ale tady jsem také nemohl zůstat stranou. Koneckonců - byl to můj nápad.

Zúčastnil jsem se spravedlivě losování a když na mě vyšlo místo v záchranné výpravě, nemohl jsem couvnout. Dva dny po schválení výpravy jsme nasedli do vozidel a seřadili je do šiku. Pak jsme už jen s rozsvícenými reflektory čekali, až technici na Varvei otevrou propust.

Reflektory pro nás teď byly indikátory, zda ještě funguje elektřina. Jakmile se před námi sklenula modrá duha, zvolna jsme do toho neznámého, nepřátelského světa vjeli...

První dva kilometry cesty proběhly v pohodě. Terén byl plochý, přehledný, rozvinuli jsme se bez obav. Vpředu kolony jely dva transportéry, za nimi dvě trojice. Zadní trojice měla kanóny i periskopy otočené dozadu, aby nás někdo nepřepadl odtud. Za námi stály u propustí čtyři obrněnce s běžícími motory a osádkami ve střehu. Měly krýt průchod do cizího světa před další invazí. Nemohli jsme totiž propust uzavřít - z druhé strany bychom bez elektřiny nedokázali dát najevo potřebu otevřít ji. Projeli jsme s rozsvícenými reflektory do cizího světa - a stejně jako tefiry před námi, ani nás zpočátku nic nevarovalo. Pokud nás kentaury nečekali, mohla by to být zpočátku výhoda.

Dva tefirští odborníci na komunikaci se chopili příležitosti. Tefirské **gunisy** se nosí a používají jako hodinky, ale kromě hodinek mají i další funkce. Pro nás byla nejdůležitější komunikační, podobná pozemským mobilním telefonům. Ocenili jsme zejména možnost vyslat výzvu naráz na všechny.

Také se mi za chvíli rozechvěl **gunis** na ruce a když jsem stiskl tlačítko, objevila se zpráva, že přijela záchranná výprava pomoci těm, kdo tu zůstali po přepadení průzkumné výpravy naživu.

Jeli jsme zvolna dál a nejvíce teď byly v pohotovosti dalekohledy. Kdo mohl, pátral po obzoru i po všech terénních útvarech, zda neuvidí lidskou postavu, nebo naopak nepřátelské kentaury. Krajina byla zatím pustá, nic se tu nepohnulo. Jaký to byl rozdíl proti Firhoi! Tam byly zelené louky a háječky, tady rezavá polopoušť s ojedinělými stromy a občasnými suchými keříky. Za námi se klenula jako modrá brána propust do krásnějšího světa, z druhé strany pečlivě střežená všemi vojenskými prostředky. Nikde se nic nepohnulo, ani když jsme přidali rychlost. Dohodli jsme se ještě před výpravou opsat kruh o průměru sta kilometrů v dobré víře, že se skrývající tefirové pěšky těžko dostali dál.

Další kilometry jsme projeli bez potíží, ale i bez výsledku. Kentauri nikde, tefirové také. Světla svítala, nikde známka, že by naše stará dobrá elektřina měla tak fatálně selhat. Věděli jsme ale své.

Pláň skončila, vjeli jsme do kopcovité krajiny. Tefirové stále vysílali všeobecné výzvy, ale i když přístroje fungovaly, nedostávaly odpověď. Byly tu lesíky, kde by se mohl při troše štěstí někdo schovat, ale zatím jsme doufali marně.

Ačkoliv nás to mohlo prozradit, zapínali jsme každých pět kilometrů sirénu, abychom upozornili ty, kdo měli **gunisy** vypnuté, nebo se jich předtím lehkomyšlně zbavili ve chvíli, kdy přestaly fungovat. Na žádné **kdyby** jsme se nespolehali, rozhodnutí nepřestat, dokud někoho neobjevíme.

Kolona obrněnců nejela nijak rychle. Museli jsme být opatrní. Nemusely tu být na nás připravené žádné pasti, ale také mohly. Náš hlavní úkol byl přivést ty, kdo to přežili, ale především - nikoho při této výpravě neztratit.

Všechny reflektory zhasly ve chvíli, kdy jsme projížděli pod úpatím hory, kterou jsem si v duchu podle typického tvaru překřtil na Milešovku; mohla být i stejně vysoká. Všichni jsme ihned zpozorněli. Současně zhasla kontrolní světélka palubních desek i panely **gunisů**, jen diesely obrněnců dál spokojeně brumlaly. Ztráta elektřiny byla známka, že už o nás kentaury vědí a chystají se na nás, ale zatím se nic nedělo. Jen se nám všem zrychlil tep jako před bitvou. Ani to nemuselo být daleko od skutečnosti.

Zevnitř obrněnce mi podali hlásnou troubu - primitivní zařízení měla přednost před moderními. Viděl jsem, jak si je připravují všichni **velitelé vozů**, vysunutí z poklopů, ale jeli jsme dál nezmenšenou rychlostí. Dalekohledy se shodně otočily k nejbližšímu lesíku, ale odtud žádné nebezpečí nehrozilo. Siréna opět zahoukala, abychom dali o sobě vědět případným uschovaným tefirům. Manometr láhve na stlačený vzduch ukazoval dostatečný tlak, nemuseli jsme se bát, že by nám dlouho nevydržela.

»Támhle jsou!« ozvalo se zleva.

Ze vzdáleného lesíka vyjel oddíl kentaurů. Dalekohled potvrdil, že jde o ozbrojence - lučištníky. Byli daleko, ale všechny střílny na té straně se naježily hlavněmi kalašnikovů.

»Nestřílet!« vykřikl jsem do hlásné trouby. »Necháme je přijít blíž a pokusíme se vyjednávat.«

Měli jsme s sebou dvě tefirky psychorezonátorky, které se prve věnovaly zajatcům, takže by si teď troufaly promluvit s jejich krajany. Mělo to háček - neměly příležitost své nové znalosti vyzkoušet.

Kentaurští zajatci na Firhoi všechny pokusy o domlouvání okázale ignorovali - nebylo jasné, zda jejich krajané tady budou ochotnější vyjednávat.

Oddíl kentaurů se k nám blížil pomalu, obezřetně. Zdálo se, že si nás prohlíží nedůvěřivě, z dálky. Nemířili jsme přímo k nim. Kdyby se nepohnuli z místa, minuli bychom je zhruba na dostřel jejich luků. Dávali jsme jim tím dost jasně najevo, že nám nejde o setkání s nimi?

»Jedeme dál. Dokud nás nenapadnou, nemáme důvod se bránit. Útočit na ně nebudeme,« zavolal jsem na ostatní.

Sestava transportérů nezpomalila ani nezměnila směr, jen se trochu víc semkla. Kentauři na rozdíl od Firhoi nejevili takový bojový zápal - sledovali nás zprava, zleva i zezadu, ale bezhlavě se na nás nevrhali. Napadlo mě, že vyčkávají, až se naše obrněnce zastaví vyřazením elektřiny, ale jen jsem se usmál - to se, panečku, načekáte!

Opět jsme zapnuli sirénu - prozrazení už jsme se beztak bát nemuseli, ale potřebovali jsme na sebe upozornit schované tefiry, pokud tu nějakí byli. Blížili jsme se k dalšímu lesíku na opačné straně kolony než byla eskorta kentaurů. Mohla na nás vyrazit další horda a raději jsme obsadili příslušné střelny, ale zatím se tam nic nehnulo.

»Támhle jsou tefirové!« vykřikl najednou Zdeněk z transportéru pětky. Jako všichni velitelé byl až po pás vysunutý z poklopu, v jedné ruce hlásnou troubu, v druhé dalekohled, kterým nám ukazoval na okraj lesíka.

Byli tam tři tefirové. Ani v dalekohledech nebyly na tu dálku znát žádné podrobnosti, ale byli tam, to teď bylo důležité. Okamžitě jsem ostatním signalizoval změnu směru. Dráha obrněnců se zlomila a transportéry vyrazily na plný plyn.

»Viděli je taky, bestie!« upozornil nás křikem Pavel.

Kentauři zřejmě také spatřili tefiry na kraji lesíčku. Asi se rozhodli, že tam budou dřív než my, ale neměli to lehké. Uháněli rychlostí závodních koní, ale na rovné planině jsme z obrněnců vymáčkli větší rychlost a diesely měly víc síly i vytrvalosti. Nicméně to bylo o vlásek, proto jsem usoudil, že musíme kentaury pozdržet.

»Střel výstražnou ránu pár metrů před ně!« požádal jsem dolů pod sebe Josefa, který obsluhoval kanón našeho obrněnce.

Zahřměla rána. Kanón vyplivl oheň a dvacet metrů před kentauři kavalerií vylétl do výše gejzír hlíny. Kentauři prudce změnila směr, aby do toho nevlétli, chvíli tam vládl zmatek, ale po chvílce se z oblak prachu vynořili a hnali se dál.

»Budeme tam dřív!« jásal Pavel. To bylo jasné a z poklopů obrněnců se vysunuly jásající hlavy.

»Pozor - střílejí šípy!« zaječel náhle kdosi.

Všichni okamžitě obrátili hlavy ke kentaurům. Jezdci už pochopili, že to nestihnou a zkusili střílet aspoň na nás. Měli jsme ale dostatečný náskok, takže šípy dopadly daleko za zádi zadních obrněnců.

Tefirové v lesíku asi poznali, že k nim jede pomoc, ale zůstávali stále na okraji. Báli se vyběhnout vstříc, ale bylo to tak lepší, mohli jsme zaujmout půlměsíčitou sestavu, která by úplně oddělila kentaury od tefirů. Až když jsme byli na padesát metrů, začali na nás dva tefirové z lesa křičet. Vlastně - jásat, nic nového nám neřekli, jen dávali průchod své radosti.

»Kolik vás tam je?« zeptal jsem se jich hlásnou troubou.

»Jen my tři,« opáčil nejmenší z nich.

»Pojďte si nasednout,« vyzval jsem je.

Teď teprve vyběhli jako o závod a za chvílku všichni nastupovali do našeho obrněnce. Kolona se pohnula, dříve než k nám dorazili kentaurové. Ti se zase stáhli, nevypadali fanaticky jako na Firhoi.

Zachránění dostali především najíst a napít - starala se o ně psychorezonátorka Karialio, ale mě to také zajímalo, proto jsem se dal vystřídat a sestoupil do obrněnce. Bylo tam horko a nepříjemnější hukot motoru, ale přitom větší klid, bez toho nervového napětí venku.

»Čím to, že vaše stroje fungují?« křičel na mě udiveně, už s plnými ústy poslední tefir.

»Jejich stroje vyřazují elektřinu,« informoval jsem ho. »Přijeli jsme v dopravních prostředcích, které elektřinu nepotřebují.«

»Odkud je máte?« zajímal se tefir, aniž přestal žvýkat.

»Na Zemi jich je dost,« ubezpečil jsem ho. »Máme i zbraně, které nepotřebují elektřinu.«

»Před půlhodinou ještě fungovala,« sděloval mi tefir. »Zalezli jsme raději do jeskyně, aby na nás ty bestie nemohly. Tam nás zastihlo vaše volání, že tudy projíždíte a chystáte se nás odvézt. Raději jsme zase vylezli, abychom vás nepropásli, ale bylo to pěkně napínavé. Naštěstí elektřina brzy poté zhasla a oddychli jsme si.«

»Nemělo by to být spíš naopak?« podivil jsem se tomu. »Když přestane fungovat elektřina, bývají nablízku naši milí čtvernozí a čtyřrucí domácí páni!«

»No, rozsekali by nás také, ale ti čtvernozí a čtyřrucí na to mají jen nože, *hyriome* jsou mnohem nebezpečnější.«

»Těm čtvernohým a čtyřrukým říkáme *kentaury*,« sdělil jsem mu. »To slovo pochází ze Země, kdysi se takové bytosti vyskytovaly v pozemské mytologii.«

»Nemuselo to být jen v mytologii,« pokýval hlavou tefir starostlivě. »Mohlo to být ve skutečnosti. *Hyriome* si je vozí s sebou - jako nástroje zla.«

»Kdo jsou vlastně ti *hyriome*?« zeptal jsem se ho.

»Jak bych vám je popsal?« uvažoval tefir. »Ale vždyť je znáte, nedávno jste se s nimi setkali! Varovaly vás, ať nevstupujete na jejich světy! Vypadají jako chodící pytle s reflektory kolem očí!«

Jen jsem zalapal po dechu. Ale byl jsem doma! Sůvičky! Jsou zřejmě i zde - napadly tefiry při běžném průzkumu světa, který neměl být žádnou invazí a jistě také nebyl. Průzkumníci byli ozbrojeni jen na ochranu před neznámými predátory.

»Čím jsou *hyriome* nebezpečnější?« vzpamatoval jsem se.

»Mají účinnější zbraně. Kentaury používají nože všeho druhu, *hyriome* metají plameny. Jakmile někde poblíž začne fungovat elektřina, musíte se co nejrychleji schovat, ale ani pod zemí si nejste jistí. Řekl bych, že vidí i potmě a nevím o úkrytu, který by neodhalili. Viděli jsme, co jejich zbraně dovedou. Je to příšerné, oběti se změni v hořící snopy a ještě chvíli křičí bolestí. Měli jsme neuvěřitelné štěstí, že nás až dosud přehlédly.«

»Dobrá, jedeme dál,« rozhodl jsem. »Byli jste první, kdo to přežil a koho jsme našli, ale chceme najít všechny. Nevíte o dalších, komu se to podařilo?«

»Možná nás přežilo víc, ale - o nikom nevíme,« odušil tefir. »Měli jsme hrozný strach, schovávali jsme se, jak to šlo. Brzy jsme pochopili, že ty potvory vidí v noci lépe než my, proto jsme něco k jídlu sháněli ve dne, ačkoliv se tu zase potulovali kentaury. Neměli jsme čas sledovat ostatní. Viděli jsme ale mnoho takových, které dopadli buď kentaury, nebo bestie *hyriome*. Ačkoliv - ony kentaury vozí s sebou, takže samy vraždit nemusí. Jen nás to ale utvrzovalo v beznaději. *Gunisy* nikdy neobjevily ani stopu signálu, až teď, když jste vysílali. To může znamenat, buď že jsme v celém širokém okolí poslední živí, nebo že ostatní zalezli hluboko pod zem, kam signál neprojde. Přímé spojení mezi *gunisy* je možné jen nablízko, na větší vzdálenost jsou nutné přenosové stanice a ty tu nejsou a nikdy nebyly.«

»Doufejme, že ještě někoho najdeme,« povzdychl jsem si. »Bylo by smutné, abyste byli jediní, kdo to přečkal.«

Vyměnil jsem si místo s Davidem, který pozoroval okolí vysunutý z horního poklopu.

»Nic nového,« sděloval mi. »Jen jsme slyšeli z dálky jakési bubnování.«

»To by mohlo být dorozumívání kentaurů,« napadlo mě. »Africké bubny *lokali* se používají jako dorozumívací prostředek dodnes. Proč by tu nemohli mít něco podobného?«

Znamenalo to, že se naši nepřátelé o nás domlouvají - a můžeme od nich brzy něco čekat.

Postupovali jsme dál. Kentaury nás sledovali v bezpečné vzdálenosti. Trochu nás znervózňovali, ale nechtěli jsme je zabíjet, tady byli doma oni. Nechovali se k nám zrovna jako k hostům, ale nebyli jsme sem přece pozváni.

Sjeli jsme do údolí a přešli nehlubokou říčku. Její vody se valily pomalu, břehy měla bahnité, takže řidiči měli co dělat, aby neuvízli. Obrněnce naštěstí vyjely plynule a bez problémů se vyšplhaly na protější svah.

Tam jsme zaznamenali další úspěch. Na kvílení sirény vykoukla z jeskyně osamělá postava tefira. Když nás spatřila, rozběhla se po svahu dolů. Nikdo ji neohrožoval a za chvíli nasedala do předního obrněnce. Byla to jedna z tefirek původní průzkumné výpravy. Její vyprávění o tom, jak to přežila, jsme měli slyšet až později - teď to poslouchali členové posádky, mezi které se dostala. Obrněnce zastavily jen na nezbytně nutnou dobu a hned se zase rozjely. Museli jsme využít denního světla, v noci zde bez světla

nebudeme nic platní. Měli jsme s sebou sice osvětlovací rakety, ale neviděli bychom v té tmě tefiry a ti by museli vzdálenost k nám překonávat potmě. Teď jsme k tomu navíc věděli, že nás kromě kentaurů mohou ohrožovat i další bytosti, o kterých jsme věděli ještě méně - jen že ve tmě vidí lépe.

Naštěstí bylo ještě dopoledne a obrněnce projely více než třetinu plánované trasy. Každý kilometr, kudy jsme jeli, jsme spouštěli sirény, ale už bez odezvy. Jak nám zachránění potvrdili, hluku jsme nadělali dost, ale nejspíš už tu nikdo další nebyl.

Nebyli tu tefirové, byli tu kentauři.

Vynořili se z dalšího lesíka necelých dvě stě metrů před námi. Bylo jich neporovnatelně více než těch, kteří plíživě postupovali v našich stopách, hnali se jako bouře přímo k nám a o jejich úmyslech jsme nemohli pochybovat.

Osm kanónků zahřmělo, zvedlo před kentaury stěnu z gejzírů hlíny, ale ti si jí tentokrát nevšimli a hnali se dál. Navíc tlupa, která nás do této chvíle jen zpozvzdálí sledovala, vyrazila také a rychlostí závodních koní se blížila zezadu.

Ozvala se další salva. Tentokrát dopadly granáty do hustých houfů kentaurů, ale i když to musel být strašlivý masakr, zbývalo jich ještě mnoho - a valili se na nás.

Kanónky tří zadních obrněnců se otáčely proti nepříteli zezadu, obrněnce se rozvinuly do kruhu, aby stály proti nepříteli bokem. Češi mají vozovou hradbu v krvi, tady byla vylepšená kalašnikovy. Kentauři nezastavili. Padali jako přežralé hrušky, když prudce zatřesete stromem, ale zbylí běželi dál. Jakmile byli na dostřel šípů, vystřelili jich ve svém šíleném běhu celé mračno. Stáhli jsme se dovnitř a otrávené kovové hroty marně bubnovaly na pancíře.

Za střilnami seděli zkušení střelci a střelbu vedli na krátkou vzdálenost, takže byla velice účinná. Naši protivníci také ukazovali, že mají odvalu. Odvalu - nebo neznalost věcí? Kulometry kdysi na Zemi jezdecky dokonale odepsaly. Vzpomněl jsem si na svého starého učitele dějepisu Nejezchlebu. Kdysi nám ve škole poutavě vyprávěl o bitvě u Hradce Králového, kde se rakouští husaři na koních vrhali do smělých bitek proti šikům pruských pěšáků - ale už tehdy jim pruské jehlovky způsobily strašlivé ztráty. Kulometry později útočící jízdu decimovaly tak těžce, že to byl konec jezdecky - v první světové válce jediný mašinkvēr v zákopu rozprášil útočící švadronu hulánů, že zbylo jen pár šťastlivců.

Kentaurů ale bylo mnoho a dav rozvášněných bojovníků dorazil až k nám.

Na pancíř zběsile zabubnoval kov zbraní a zvenku jsme slyšeli i sykot rozřezaných pneumatik. Obrněné auto se s námi zvolna naklonilo, ale střelci si toho nevšimli, stříleli dál. Mohutný úder vyrazil Vlastimilovi u levé krajní střilny kalašnikov z ruky - zbraň naštěstí úzkou střilnou neprošla, ačkoliv ji kdosi silou tahal ven. Od neznámého kentaufího bojovníka to ale nebylo prozíravé. Vlasta zbraň opět popadl a stiskl kohoutek - zarachotilo to a zbraň se rychle uvolnila.

Vnitřek obrněnce byl plný kouře a rachotu. Střilny byly všechny obsazené a samopaly štěkaly do všech stran, střelci nestačili vyměňovat prázdné zásobníky za plné, my ostatní jsme jim zásobníky plnili náboji z otevřené bedny.

Pak nám na pancíři zabubnovala dávka z jiného směru. Kdosi od sousedů zasáhl při střelbě kentaury nás a na stěně se uvnitř objevila ošklivá šňůrka hrbolků. Plech pancířů pod střelami povolil, ale naštěstí ho neprostřelily naskrz.

Potom náhle kalašnikovy umlkly. Nikdo z našich neměl před střilnou cíl, nikdo nic neviděl a náš obrněnec se odmlčel. Od sousedů jsme slyšeli ještě pár ojedinelých dávek, ale i oni zastavovali palbu.

»Vypadá to, že jsme je rozstříleli,« komentoval to Josef spokojeně, zatímco rychle nabíjel další zásobník.

»Rozhlédněte se po ostatních vozech, aby žádný kentaur nečíhal na střeše nebo pod vozem,« nabádal jsem naše střelce.

»Sousedí je mají na střeše, ale nejspíš mrtvé,« hlásil mi hned Josef.

»Nevadí, střel do nich - pro jistotu,« požádal jsem ho.

Opět se v naší těsné kabině ozvalo práskání samopalu, ale stačila krátká dávka.

»Jsou mrtví,« řekl Josef přesvědčeně. »Nejspíš už byli.«

Zatímco všichni chvatně plnili zásobníky náboji z bedny, otevřel jsem opatrně horní poklop a vysoukal se ven. Kolem nás ležely desítky kentaufích mrtvol v kalužích hnědé krve. Také z ostatních obrněnců opatrně vyhlíželi velitelé. Dva naše stroje se nepřírozeně nakláněly na bok, jeden ležel na břiše,

neboť měl rozřezané všechny pneumatiky. Krvavý útok jsme ale přečkali lépe než protivníci. Viděl jsem jich na útěku jen šest, ostatní leželi kolem.

Šel jsem raději obhlédnout zblízka ostatní transportéry. Ukázalo se, že máme jednoho raněného. Na kraji naší sestavy napadlo jednoho z kentaurů obklopujících obrněný transportér střelit šíp do otvoru, odkud na ně dštil smrtící oheň. Ve chvíli, kdy tefir Kaomau nasazoval na kalašnikov nový zásobník, šíp ho prostřelil skrz hrud'. Obě naše lékařky se mu plně věnovaly - Kaomau byl při vědomí, ale pod vlivem silných utišovacích prostředků. Lékařky se dušovaly, že se uzdraví - pokud nebyl na šípu jed... Což bohužel nebylo jisté, ale analyzovaly to a doufaly, že případně stihnou vymyslet i protijed.

Jen maně mě napadlo: pomohli by mu andělé? Ale hned jsem si sám odpověděl: věda tefirů je na vysoké úrovni, co nezvládnou tefirové, vzdávají i Kopffüsslerové, těžko narazíme na něco účinnějšího...

Anděly jsem krutě podcenil. Zvládli by to, oživilo by i mrtvou Renátu. Byla to naše chyba, že jsme po nich víc nepátrali. Sebeuspokojení z dosažených úspěchů nám stačilo, ale byl to omyl.

U našeho transportéru se podařilo zapnout dohušťování pneumatik, ale jen jedno splasklé kolo se trochu nadzvedlo. Mohli bychom snad odjet, ale dvě kola bez pneumatik by nám překážela. Očividně jsme tedy o tři vozidla přišli. Dva transportéry by dokázaly odjet, třetí se vůbec nemohl hnout z místa.

»Zničené vozidlo tu necháme,« rozhodl jsem. »Vozy, které jsou v pořádku, převezmou posádku, palivo a munici. Méně poškozené vozy snad odjedou, když je odlehčíme, necháme v nich ale jen řidiče a po jednom střelci. Ostatní se přemístí.«

V transportérech už mnoho místa nezbyvalo, ale ještě jsme se tam stačili poskládat - původně jsme beztak počítali s větším množstvím zachráněných.

»Neměli bychom to zapálit?« ukazoval Josef ustaraně na ochromený transportér. »Ty potvory z toho mohou poznat naše slabá místa!«

»Jsme už na cestě domů, mnoho nám nezbyvá,« utěšoval jsem ho. »Kentaurům naše stroje beztak nic neřeknou a sůvičkám *hyriome* nebudou stát za zkoumání.«

»Napadlo mě, co bychom asi dělali, kdyby nás teď sůvičky napadly něčím podobným vimaanům,« staral se David, jinak velitel levého zadního transportéru.

»Zachránění tefirové říkali, že *hyriome* zásadně neútočí, když nefunguje elektřina. Takže se jich zatím nemusíme obávat.«

»Ano - ale nezapomeň, že si ty potvory mohou samy určovat, jestli budou jejich stroje v činnosti nebo ne,« upozorňoval mě David.

Zamyslel jsem se - měl vlastně pravdu. Pak bychom se ocitli v roli kuřat na grilu. Zatím elektřina nefunguje, ale to si mohou skutečně řídit podle své potřeby ony.

»Bereme to v úvahu,« zavrčel jsem. »Nasedat - jedeme dál! Můžeme trochu zrychlit?«

Kolona vyrazila. Před nevelkým lesíčkem jsme zapnuli sirénu, ale nikdo se neobjevil. Buď tu nikdo nebyl, nebo měl obzvláštní smůlu - na pročesávání lesa jsme už neměli čas.

Právě když jsme se přibližovali na kraj zalesněné oblasti k další přehledné a pusté pláni, rozsvítily se všechny reflektory.

»Stát!« volal jsem na ostatní. »Zpátky do lesa!«

Všichni si zvykli mě tak poslouchat, že se nikdo nedivil. Kdo zaslechl můj rozhovor s Davidem, věděl v každém případě dost.

Zapnul jsem gunis a pokusil se volat tefirské i naše vojáky, rozmístěné u otevřené propusti. Drželi neustále pohotovost, takže odpověděli téměř okamžitě.

»Tady se nic neděje. Před okamžikem začala fungovat elektřina, jinak nic nového. Máte nějaké problémy?«

»Ano - a veliké!« odušil jsem. »Potřebovali bychom, abyste co nejdřív - pokud možno ihned - dopravili k propusti kentaurský inhibitor elektřiny, ano, ten velký. A zapněte jej.«

»To nechápeme. Zlikvidujeme tím elektřinu a nebudeme se moci vůbec domlouvat!«

»Nechápejte, ale udělejte to! Je to nesmírně důležité!«

»Dobře, uděláme to - ale proč?«

»Nám to neuškodí, my s tím přece počítáme. Uškodí to našim protivníkům. Obnovili si elektřinu, aby mohli použít účinnější zbraně. Nemáme se čím bránit, ale když ji teď naopak zrušíte vy, budou beze zbraní i oni. Udělejte to!«

»Už jsme signalizovali Poradní síni požadavek na jeden stroj. Také se divili, ale vyhověli nám a posílají nám ho.«

»Dobrá. Jsme maskovaní lesem, snad to přečkáme.«

»Vydržte. Nechcete tam raději poslat válečné vimaany? Ty by se mohly kentaurům postavit.«

»Kdyby si jich všimli, vypnou elektřinu a vimaany se zřítí,« varoval jsem je. »Kentauři jsou menší zlo. Horší než oni jsou *hyriome*, sůvičky, na které jsme narazili my!«

»Ony jsou i tam?« podivil se.

Prisvědčil jsem a vypnul gunis.

»Měli bychom si najít úkryt,« navrhl jsem ostatním. »Transportéry stačí proti kentaurům, ale proti zbraním sůviček nás chránit nebudou.«

»Je tu podobný terén, jako tam, kde jsme se schovávali my,« nabízel mi své vědomosti jeden ze zachráněných tefirů. »Tady je - naštěstí pro nás - krasová oblast, samá jeskyně!«

Vyslali jsme paprskovitě čtyři menší výpravy ozbrojené kalašnikovy do lesa. Měli jsme štěstí - za čtvrt hodiny přišla od jedné skupinky dobrá zpráva.

»Jsou tu jeskyně, přijďte sem,« zval nás tefir.

Věděli jsme, kterým směrem se máme dát a také jsme se tam ihned rozjeli. I ostatní skupinky průzkumníků zamířily ke svým úspěšnějším kolegům. Brzy jsme se sešli před velikým vchodem do jeskyně, kam by se vešel i obrněnec.

»To není dobré místo,« zachmuřil jsem se. »Příliš velká prostora nás před sůvičkami nezachrání.«

»Jeskyně vede do hloubi skal,« ujistil mě tefir, který ji prý objevil. »Pokračuje hotovým bludištěm úzkých chodeb.«

»No - snad to pomůže,« řekl jsem. »Pro jistotu si tam vezmeme zásoby. Dva a dva chlapi jednu bedničku munice.«

»Bral bych také něco k jídlu!« připomněl mi David.

»Dobrá - bedna sucharů je lehká, vezmi ji sám.«

»Jenom?« udivil se David.

»Kdybychom přišli o vozidla, museli bychom se pěšky prostřílet k propusti,« zdůvodňoval jsem mu to. »Bez jídla to dokážeme, bez munice ne. Co je důležitější?«

Tušili jsme, že můžeme sůvičky očekávat každou chvíli, proto opět nikdo neprotestoval, všichni jednali v příslovečném chvatu. Za chvíli jsme byli ve skále za prvními zákrutami chodeb. Chodby se zužovaly a rozšiřovaly, byly samý výklenek, daly by se možná i hájit.

Zhasl mi náhle displej gunisu a všechny svítily, které jsme měli s sebou nejen ke svícení, ale také jako indikátory funkčnosti elektřiny. Současně se zvenku ozvaly čtyři dunivé exploze, skála se nám pod nohama zatřásla a na hlavu se nám sesypala sprška kamínků, uvolněných ze stropu.

»Už jsou tady!« vykřikl kdosi.

Jako když střelíš do vrabců, chodba byla rázem prázdná. Všichni se krčili po skalních výklencích, kam se vešel stěží jeden člověk. Bylo potěšující, že s sebou všichni vzali i munici, nikde tu nic nebylo, co by připomínalo přítomnost lidí.

Čekali jsme napjatě, ale nic se nehýbalo. V jeskyni byla tma, ale když jsme jí přivykli, mohli jsme rozeznat světlejší oblouk chodby, slabě osvětlený od prostorného vchodu.

»Půjdu se tam podívat,« navrhl polohlasem Pavel.

»Neblázni, počkej,« zarazil jsem ho. »Počkej tady, nemá cenu, abys riskoval.«

»Vždyť nejde elektřina,« opáčil Pavel. »Nemusíme se už bát sůviček, ale kentaurů. Nenecháme jim přece rozbít obrněnce!«

Vlastně měl pravdu. Sestavili jsme rychle průzkumnou četku, abychom se přesvědčili, jak to vypadá venku. Opatrně se začali přibližovat k východu.

»Támhle jsou!« vykřikl náhle David - a rozběhl se ven.

Nemohl jsem zůstat v jeskyni, ale k východu jsem se přesunul přece jen pomaleji.

»Tady máš, ty bestie!« křičel necelých dvacet metrů od nás David. Jeho kalašnikov současně spustil rachot výstřelů. Stály tam dvě sůvičky a dva kentauři. Kentauři upustili zbraně a padli mrtví na zem, také sůvičky se převrátily na obličej a zůstaly ležet. Z jejich kožíšků se začalo kouřit.

Najednou se David zastavil. Přímo před ním se zpoza našeho obrněnce vynořila další sůvička, ale

David na ni podle mého očekávání nezahájil palbu. Stál nehybně jako socha.

Došlo mi - ta potvora ho paralyzovala.

Rozhlížel jsem se, jestli neuvidím další sůvičky, ale najednou jsem si uvědomil, že je to horší než si myslím. Jestli sůvička získá nad Davidem vládu úplně, obrátí se David proti nám a budeme ho muset zastřelit, jinak postřelí on nás. Bude jejich otrokem jako kentauři!

Podepřel jsem si samopal, zamířil a vypálil po sůvičce krátkou mířenou dávkou. Úplně ji to otočilo, padla na písek, zůstala ležet a také se z ní začalo kouřit.

David ale stál na místě dál, nepřírozeně zkroucený jako barokní socha svatého.

»Davide!« vykřikl jsem na něho polohlasem.

V té chvíli jsem pocítil slabost. Jako při svém prvním setkání se sůvičkami. Instinktivně jsem se naježil, slabost ale nepřestala, až jsem bezmocně upadl na písek. Nevzdával jsem to, vložil jsem do qura aspoň nakrátko ještě víc síly, kolik jsem byl schopen a zaútočil nazdařbůh modrým bleskem do křoví.

Vypadly odtud další dvě sůvičky a ztěžka se svalily na písek, ale už z minulého setkání jsem věděl, že se rychle vzpamatují, až působení qura přeruším. Z posledních sil jsem k nim stočil hlaveň, která vyplivla několik porcí ohně. Střely kolem nich zvedaly celé gejzíry písku, některé se musely trefit. Z kožíšku obou se kouřilo, ale moje slabost nepřestávala. Musela tady být ještě jedna.

Věděl jsem, že musím vydržet co nejdéle naježený - quro se tak měnilo ve zbraň proti sůvičkám, ale zřejmě to nestačilo. Vzájemně jsme se chvíli trýznili bez zjevného výsledku.

»Davide, co je s tebou?« ozvalo se za mnou. Davidův kamarád Josef vyběhl z jeskyně a běžel mu na pomoc. Náhle se zastavil a ztuhl ve stejně nepřírozené poloze, jako David. Nemohl jsem jim pomoci, ačkoliv jsem dělal co jsem mohl.

Quro mě ale i ve své statické podobě příliš vyčerpávalo. Nakonec jsem to nevydržel a přerušil jeho působení. Slabost zesílila, ale ještě jsem si to uvědomoval, takže sůvička nezvítězila úplně. Ležel jsem se samopalem v ruce, ale bezvládně.

Následovala strašná rána psychoúderu, jako kyjem mezi oči. Ta bestie mě chtěla omráčit, aby mě mohla zabít. Přežil jsem to, ale strašně otřesený.

Najednou jsem ji spatřil. Pravděpodobně si myslela, že mě vyřídila, když jsem ji přestal obtěžovat qurem. Přestala se schovávat v houští a vybatolila se podivnou kolébavou chůzí k ochromeným obětem Josefovi a Davidovi.

Naplno jsem se nadechl, to bylo ale jediné, čeho jsem byl schopen. Quro jsem nemohl použít, byl jsem z toho úderu příliš slabý. Neměl jsem ani sílu, abych na tu potvoru stočil hlaveň samopalu, jenže - ona se kolébala jako tučňák - přímo mně do mušky.

Ani pouhé stisknutí prstu nebylo snadné, naštěstí jsem potřeboval udělat už jen to. Ve chvíli, kdy mířidla ukazovala mezi její oči, stiskl jsem spoušť s pocitem sportovce před poslední překážkou.

Kalašnikov začal práskat. Mával se mnou, nedokázal jsem ani pustit spoušť, dokud závěr nezůstal vzadu. Zásobník byl prázdný, ale sůvička padla mrtvá na písek jako její družky. Také Josef s Davidem se zhroutili tam co stáli. Teprve teď jsem se mohl zvednout, ačkoliv ochromení ustupovalo pomalu. Za mnou leželi dva naši omráčení hoši a jen zvolna se tu zvedal i jeden z tefírů.

»Co to bylo?« zeptal se mě.

»Psychoúder sůviček,« vysvětloval jsem mu vkleče. »Doufám, že jste *uturge*? Ostatně, proč se ptám? Kdybyste nebyl, také byste byl bez sebe.«

»Máte pravdu - ale tak silnou ránu jsem ještě nikdy v životě nezažil,« ujišťoval mě.

Teprve teď začali z jeskyně vycházet další. Vypadalo to, že tu další sůvičky nejsou a pokud byly, moudře se schovaly a hlavně se neprojevovaly. Nepovažoval jsem za nutné pátrat po nich a likvidovat je, náš zájem byl jiný - co nejdříve vyrazit odtud.

Hned se ale ukázalo, že to nebude tak jednoduché. Před naším útekem do jeskynního úkrytu jsme nechali všechny motory obrněnců na volnoběh. Teď ale neběžel žádný. Elektřina nefungovala a startéry byly k nepotřebě. Zbývala nám jediná možnost - aspoň jeden transportér roztláčit. Většina ale dostala od sůviček pořádnou ránu, nebyl jsem jediný, kdo se sotva hýbal. Přesto jsme tu nemohli zůstat - dostali by nás buď kentauři, nebo další sůvičky. Museli jsme vyrazit - i kdyby to mělo být pěšky!

»Haló,« vykřikla najednou tefírka Karialio. »Kdo jste tu ztratil *gunis*?«

Držela v ruce zničený přístroj, který zvedla z písku před jeskyní. Ukázalo se, že nikomu nepatří.

Všichni jsme je měli na rukou. Znamenalo to, že patří, nebo spíš donedávna patřil - někomu z tefirské výpravy průzkumníků.

Zastavili jsme přípravu na odjezd. Ten nález znamenal, že tady někde budou další průzkumníci. Hluboko v jeskyních by si nemuseli všimnout vysílání na počátku záchranné výpravy, ani jekotu sirén. Nechat jsme je tam nemohli, jejich naděje by po našem odjezdu klesla k nule.

Rychle jsme se dohodli, že do jeskyní vypravíme tři skupinky. Proniknou co nejdál, ale do hodiny se vrátí, půl hodiny tam, půl zpátky. Nebudou pronikat nikam, kam nepovede schůdná chodba. Jakmile narazí na neschůdné místo, vystřelí a vrátí se. To snad stačí k upoutání pozornosti skrývajících se. Víc pro ně nemůžeme udělat. Kdyby zalezli dál, nemají tak jako tak naději, v jeskyni se neuživí. Kdyby se ozvala delší dávka, mají se vrátit všichni.

Do jeskyň odešli jen nejschopnější. Nepatřil jsem mezi ně, souboj se sůvičkami mi dal pořádně zabrat, ale pomáhal jsem nosit do transportérů zásoby munice a připravovat tažná lana - až roztlačíme první vozidlo, rozpohybuje nám snad i všechna ostatní.

Po půlhodině se z jeskyně vynořila první naše skupinka.

»Je to marné,« prohlásil Karel. »Našli jsme je, ale jsou všichni mrtví.«

»Co se tam stalo?«

»Nejspíš se za nimi *hyriome* dostali. Zahnali je do jeskyně bez dalšího východu - a tam je upekli. Našli jsme tam deset úplně zuhelnatělých mrtvol, nic víc.«

»Dobrá, zavolejte ostatní,« požádal jsem je.

Podle dohody stačilo vypálit dávku z kalašnikova, ale až za čtvrt hodiny vyšla poslední skupina. Byli pryč nejdál.

»Byly tam nějaké stopy?« zajímal jsem se.

»Ne - ale průvan musel všechno okamžitě svát,« dostalo se mi vysvětlení.

Pokusu o roztlačení obrněnce jsme se zúčastnili všichni. Silnější tlačili, ostatní tahali za lano. Podařilo se nám vytáhnout obrněnce na vyvýšené místo a otočit s kopce dolů. K našemu štěstí motor za hromového hurá škytl a naskočil.

Ostatní vozy jsme roztahali během několika minut. Vše už jsme naložili, naskákali jsme na korby a dovnitř nasedali za jízdy.

Cestou jsme míjeli několik kráterů, na jejichž dně ležely zbytky jakýchsi velkých strojů. Byly to létající stroje sůviček? Nejspíš - a když jim vysadila elektřina, ztratily ovladatelnost stejně jako tefirské vimaany. Jeden jejich stroj asi stihl přistát - jak jinak by se sem dostaly sůvičky, které jsme postříleli? Tentokrát jsme jim elektřinu vypnuli my, byla to jen taková malá oplátka. Někde poblíž musel stát i jejich nepoškozený stroj, ale neměli jsme sílu ani čas po něm pátrat. Jeli jsme dál.

Byl už skoro večer. Mířili jsme k velikému modravému portálu, ani nebyl daleko na obzoru. Stále jsme používali sirénu, stále jsme se pečlivě rozhlíželi. Nespátřili jsme ale ani kentaury, ani nic jiného.

Naši poslední nadějí byl hustší lesík deset kilometrů od propusti. Kentauři tu nebyli, ale tefirové zřejmě také ne. Na návrh tefirky Karialio jsme vyslali tři družstva střelců na pěší průzkum lesíka, zatímco transportéry jej objížděly zleva. Lesík byl ale prázdný. Pátrači neobjevili nic, ani stopy.

Nastal večer, soumrak již znemožňoval pátrání pomocí dalekohledů. Mířili jsme přímo k propusti. Zdálo se, že naše mise je u konce. Přivezli jsme jen čtyři zachráněné, ale beze ztrát. Kaomau byl naživu, šíp pryč jedovatý nebyl. Snad naši jízdu brzy zopakujeme, abychom se ujistili, že jsme udělali všechno co se udělat dalo, ale pro dnešek už jsme udělali všechno. Nemělo smysl podnikat něco v noci, kdy by sůvičky měly proti nám další nezasloužené výhody.

U propusti nás očekávaly davy lidí i tefirů. Volali jsme na ně, že už zase mohou pustit elektřinu. Skutečně se za chvíli rozzářily všechny reflektory - naše i jejich.

Sedm obrněnců postupně projelo modrou slavobránou.

»Kde máte osmé vozidlo?« zajímal se jeden z tefirů.

»Přišli jsme o ně, našťestí ne o posádku,« ujišťovali jsme je vesele.

»Co ta poškození?« ukazovali nám splasklá kola dvou vozidel, která se sotva ploužila, ale jela.

»Stálo to za to,« ujišťovali jsme je.

Nastalo vřelé vítání se zachráněnými tefiry - a smutek nad tím, že jich nebylo víc.

»Zrušte propust - už ji nepotřebujeme,« řekl jsem.

Nejbližší tefir vytáhl vysílačku a volal na Varveu.

Vzal jsem si z rukou ochotné tefirky navlhčený šátek na otření obličejů a rukou. Roznášely je všem, osvěžení bylo po cestě velice vítané, zaprášení a unavení jsme byli všichni.

Oslivý záblesk náhle proměnil soumrak v jasný den.

Bílá zářící koule vyvstala za propustí necelých dvacet kilometrů od nás. Byla tak žhoucí, že nás všechny rázem oslepila. Pocítil jsem úder nesmírného žáru - jakoby mi ruku olízl plamen autogenu.

Jak náhle ale vzplála, ještě rychleji zhasla. Ne že by tak naráz přestala planout. Zmizela, jako když mávne proutkem - současně s propustí. Technici na Varvei ji zrušili okamžik po vzplanutí spalujícího žáru - dalo by se říci, na poslední chvíli.

Stál jsem za jedním obrněným transportérem, byl jsem aspoň částečně ve stínu jeho hmoty, navíc jsem si právě tiskl k obličejům navlhčený šátek, takže jsem vyvázl s lehkými popáleninami na rukou a na čele, ale kdo byl k tomu obrácený víc a stál bez ochrany, utrpěl těžší popáleniny v obličejích i na rukou. Několik lidí osleplelo a jásot ze shledání vystřídal sténání, kdosi volal o pomoc. V prvním okamžiku mě napadlo padnout k zemi, ale trvalo to kratší dobu, než byla moje reakce - nestihl jsem to a pak už mi došlo, že k tomu ani není důvod.

Nejdůležitější bylo, že nás od toho oddělila zrušená propust. Trvat ten žár déle, neomezilo by se to na popáleniny, spoustu lidí by to za těch pár okamžiků - upeklo. Navzdory žáru, který ještě dozníval, mě zamrazilo v zádech. Jak málo chybělo, abychom zahynuli? Za okamžik by dolétla všechno ničící tlaková vlna, házela by obrněnými transportéry jako dětskými hračkami - tomu jsme naštěstí unikli. Co ještě? Asi radiace - tu ale tefirové uměli léčit už před dvaceti tisíci lety, snad to zvládnou.

»Co to bylo?« ozývalo se ze všech stran.

»Klid, nemějte obavy, už je po nebezpečí.« vykřikl jsem co neklidnějším hlasem. »Odpálili proti nám atomovou bombu - naštěstí jsme vypnuli propust.«

»To bylo - něco jako naše bývalé zbraně?« obrátil se na mě někdo zděšeně.

»Ano - přesně to na sebe vaši předkové za dlouhých válek na Gehenně házeli,« souhlasil jsem.

»Z Gehenny se to ještě nedávno pokusili hodit na nás.«

Už jsem si stačil vydechnout. Teď bylo třeba minimalizovat škody - a ošetřit raněné. Naštěstí v této chvíli přiletělo několik vimaanů s lékařkami. Hned se věnovaly raněným, především oslepeným. Tefírská medicína je na vyšší úrovni než pozemská, věřil bych, že se postiženým i zrak časem vrátí, ale - příjemné to nebylo.

Přiletělo několik dalších vimaanů. Rojily se tu teď jako hejno včel.

»Oto, kde jsi?« uslyšel jsem své jméno.

»Tady!« odpověděl jsem.

Davem se ke mně prodírala - Belial Sarcha.

Byl jsem připravený předložit jí účty z naší výpravy do země kentaurů. Skončila úspěšně - ačkoliv chybělo málo, aby se na poslední chvíli proměnila v katastrofu. Kdyby se sovičky strefily jen o pár kilometrů blíž, byl by z nás teď oblak dýmu. Stejně tak kdybychom nestihli projít propustí - a včas ji za sebou zrušit. Kdybychom naopak zrušili propust dřív, ani bychom nevěděli, čemu jsme tak-tak unikli.

Bomba *hyriome* také v jediném okamžiku vyřešila osud další výpravy. Žádnou už nepodnikneme, není proč. V oblasti, která přicházela v úvahu, není v této chvíli naživu jediná bytost. Co jsem věděl ze vzpomínek Belial Naarské, mi dovolilo tušit, co se asi stalo se všemi, kdo byli v dosahu těch ničivých účinků. Ani hluboké jeskyně nikoho neochránily. Bestie spálily všechno, včetně svých kentaurů. Ony se ale na ně nikdy neohlížely jinak než na dobytek.

Belial si mě konečně mezi ostatními našla, ale nepřišla jménem Poradní síně Firhoi, jak jsem se domníval. Ani ji nezajímaly výsledky naší výpravy.

»Oto - ty žiješ, ale... slyšela jsem, že o vlasek...« drmolila nesouvisle. »Říkali, jak málo chybělo - stačilo prý pár vteřin, abyste tady všichni uhořeli...«

Co jsem nečekal, že mě obejmě a schoulí se, jako kdyby u mě hledala ochranu.

»Už tě nikam nepustím,« řekla najednou a podívala se mi přímo do očí. »Není ti to divné? Dáblice skoro sedm set let stará už nechce žít bez člověka, kterému by před pár lety ani ruku nepodala?«

Trochu jsem ztuhl. Třetí Belial mého života... no to je snad osud...

»Vezmi si mě,« řekla a podívala se mi do očí. »Jsem o hodně starší než ty, ale - u vás to přece také nerozhoduje. Se mnou určitě nebudeš litovat.«

»Tobě by nevadilo vzít si - takové mládě?« usmál jsem se při pomyslení, jak je všechno relativní. Mládě! Kdysi bych se ani neodvážil pomyslet, že se takového věku vůbec dočkám. Bez Druhé Země Xijtry by byl ze mě dávno suchý, roztrěsený stařeček, pokud bych se nedíval na vlastní urnu zevnitř... A že bych si měl v tomhle věku brát krásku, která by klidně strčila do kapsy celé finále Miss World?

»Mládě?« rozesmála se trochu křečovitě. »Mládě, které něco řekne v Poradní síni našeho světa a všichni mu přitakají, protože vědí, že to je jediné správné řešení? Mládě, které má přátele na všech známých obydlených světech? To nemyslíš vážně!«

»Jsem ale Kanaánek, uvědom si to,« řekl jsem mírně.

»Půjdu s tebou,« přikývla. »Nebudu ani první, ani poslední, která by se tam za někým vypravila.«

»Myslíš si, že to stačí, abychom mohli spolu žít?«

»Aby ne!« usmála se trochu. »Jsi přece tak krásně naivní, že mě nedokážeš zklamat - ale já se vynasnažím být také taková a věř mi, dokážu to! Netrap mě - nevidíš, jak se ti tu dávám? Musel bys mít hodně pádné důvody k odmítnutí - o žádném takovém nevím!«

»Jsi si vážně jistá, že jsem nedal slovo nějaké jiné ženě na Zemi?« snažil jsem se ji zviklat.

»Naprosto jistá,« řekla. »Nebyla jsem si jistá jen jednou, ale - byla jsem se jí zeptat.«

»Byla jsi na Zemi?« podíval jsem se na ni dost udiveně.

»Vrátila jsem se právě odtud,« přiznala. »Vaše Země je na první pohled strašný svět. Až na druhý pohled je krásná. Byla jsem všude, kde jsi byl předtím. Snažila jsem se... trochu tě pochopit. A taky sebe... co mě k tobě může tak táhnout.«

»Země je příliš nebezpečná,« varoval jsem ji. »Je to mladý a drsný svět, neodvážil bych se vzít tě tam. Já tam ale jít musím - mám tam ještě co dělat!«

»Vzala jsem si na tu cestu Mefistův oblek,« řekla pevně. »Ale nepotřebovala jsem jej a šla bych tam s tebou i bez takové... pomůcky...«

»Přiznám se, zaskočila jsi mě,« řekl jsem odevzdaně. »Ale nemám sílu odmítnout. Jen jsem... jen bych nikdy ničemu takovému neuvěřil.«

Co se týče krásy, všechny osudové Belial mého života byly jako obrázek. První ale byla skutečná kněžna pekel, zabil jsem ji s Kopffüsslery bez výčitek svědomí. Druhá byla navzdory věku přes sto let poblouzněná dívčina - ale to by nám nevadilo. Nemohu na ni zapomenout, měla mě ráda a já ji také, to se nedá popřít. Mezi námi mohl vzniknout vztah na tisíc let, nenarazit na smečku vrahů v ďábelském žoldu, kteří nám na Zemi pořád hrozili zkázou.

Ani třetí Belial nebyla zajíček - vždyť mohla být moje pra-pra-pra-prababička, kmotra Karla IV! Co ji vedlo k tomu, aby mi otevřeně nabídla sama sebe? Jen to, jak kdysi říkala Ameata, že jsem jiný než tefirové? A že si mě našla sama? Opravdu si mě musí žena vyvolit dřív, než na ni pomyslím? Jako má první žena na Zemi Evička, druhá Belial - a teď třetí. Jen naivka může takhle dopadnout potřetí! Je to opravdu můj osud? Nejspíš ano. Jsem naivka! Dokonce přímo programově! Ani nechci být jiný!

»Nedávno by to nebylo možné, ale dnes to není žádná překážka,« dodal jsem po chvíli. »Pozemské zákony proti tomu nic nenamítají. V našem civilizačním okruhu si jen nemůžeme brát více žen než jednu, ale to už zřejmě víš, když sis předem zjistila, že žádnou jinou nemám.«

»Nevadilo by mi to, u nás si můžeš vzít hned tři,« řekla rychle. »Jak to ale říkáte? Kdo chce s vlky žít... Chci zachovávat zvyky tvého světa - třeba i v tomhle.«

Usmála se. Asi věděla, že vyhrála.

»Belial - jsi můj osud,« řekl jsem.

V náručí jsem ji už měl, jen jsem ji pevněji stiskl.

Zúčtování

Ačkoliv jsme přivezli jen čtyři zachráněné, Poradní síň to hodnotila vysoce. Bez nás by neměli ani stín naděje. Získali jsme na Firhoi kredit jako nikdy předtím. Doufal jsem, že mi to uvolní ruce pro Nové Německo a pro Bykyle. Mohl jsem více než jindy počítat, že i tefirové na oplátku pomohou nám. Vzpomněl jsem si na nedávnou věštbu Uaxio. Ano, i Kanaánci mohou všestranně vyspělejšími tefirům pomoci. Potvrdilo se to dřív než jsem to čekal.

Po návratu na Bykyle jsem chtěl jít za Schmidkem, ale řekli mi, že je na Zemi. Paní Lukešová mi potvrdila, že se vzpamatoval, opustil invalidní vozík, oblékl si tefirský ochranný oblek a neviditelným vimaanem odletěl na Zem.

»Předtím něco dělal v nepřístupném skladišti,« dodala po chvíli. »Ale on tam přece přístup měl, nebo ne?«

Hrklo ve mně.

Nepřístupné skladiště? To jsou přece Q-bomby! Jen čtyři byly nabité, ale - co tam chtěl?

Rychle jsem to spěchal zkontrolovat. Zámek nastavili hlavonožci tak, aby otevřel všem členům naší kolonie, neprotestoval tedy ani u Alfréda, ani u mě. Pancéřové dveře se otevřely, abych v okamžiku očima přelétl celý sklad.

Tušení mě nezklamalo. Hned za vraty stál prázdný vozík a vzadu chyběla Osmnáctka, nabitá na čtvrtinu maximální kapacity. Což by stačilo k tomu, aby smetla Hirošimu dokonaleji než *Little Boy*.

Kromě chybějící bomby chyběl neviditelný vimaan, ale o tom jsem věděl už od Lukešky.

Alfréd Schmidke měl tedy znalosti pekelného knížete Ariela, jeho tělo a tvář, navíc torzní bombu v nejlepší letadle co znám. Kdysi toužil vetřít se do společenství d'áblů na Zemi, získáním Arielovy tváře se mu ta možnost ocitla na dosah. Kde byl v této chvíli? Ale nač potřeboval Osmnáctku? Proboha! Torzní bomba je trochu silná prskavka!

Další možností bylo, že v něm místo Alfréda převážil ten druhý. Měl teď nejen tvář a vědomosti pekelného knížete, ale navíc znal všechny slabiny Bykyle i Nového Německa. Kdyby odpálil torzní bombu uprostřed Nového Berlína, smetl by v jediném okamžiku všechno, co jsme spolu tolik let piplali. Ale také více než milion lidí.

Zaklení mi nenapovědělo, co dál. Vztít si další neviditelný vimaan a odletět ho hledat na Zem? Kam ale, když jeho stroj je neviditelný? Pověstná jehla v kupce sena je zřetelnější, tohle je skleněný střípek na dně zakalené řeky, kde sklo nerozeznáš, dokud si o ně nerozřízneš nohu.

»Kdo s ním letěl?« zeptal jsem se rychle Lukešové.

»Nikdo, letěl sám. Ivan se mu nabízel jako pilot, ale odmítl ho, že s tím umí létat lépe. Tvrdil, že je z nás jediný, koho ta mašina poslouchá jako svého pána.«

»V tom měl pravdu,« odušil jsem nepřítomně. »Jediný má mgýčna a umí s nimi zacházet, takže je s tím strojem dokonale spojený. Může to ovládat myšlenkami a nepotřebuje se ani dotýkat řízení.«

»Mgýčna? Jak to?« divila se.

»Má přece tělo d'ábla!« upozornil jsem ji.

»Aha, ale to je snad dobře?« řekla nerozhodně.

»Bylo by, pokud je to on...« odušil jsem se starostí v hlase. Nemohla si toho nevšimnout.

»Myslíte, pane Vávra...« došlo jí, o čem přemýšlím. »Xijtrané přece ručili, že to je on!«

»Ručili. Ale oni to dělali jen na zárodcích bez vlastní osobnosti. Vždycky jen přelili osobnost do prázdného mozku příjemce. Tohle bylo i pro ně trochu neobvyklé...«

»Hlavonožci by neručili za něco, čím by si nebyli jistí,« stála si Lukešová pevněji na svém než já.

»Máte pravdu, ale chybovatí je lidské a hlavonožci se v tom od nás nelišili. Kolik chyb udělali ve vztahu k Hitlerovi? A také později. Co mi dalo práce přesvědčit je, aby změnili jedno špatné rozhodnutí svého Velkého sněmu?«

»Teď těžko něco vymyslíte, pane Vávra,« řekla po krátkém zamyšlení odevzdaně.

»To je pravda,« povzdychl jsem si. »Nevadí, vezmu si vimaan a půjdu se podívat na Zem. Kdo je tady z pilotů?«

Pilotovat uměli na Bykyle tři lidé ze čtyř, brzy jsme seděli ve vimaanu s Oldřichem Jouzou a letěli na místo, kde se na Zemi nacházel Nový Berlín. Na Bykyle bylo v těch místech moře, ale nově usazené

francouzské družice nás zaměřovaly s přesností na deset metrů, mohli jsme si vybrat budovu, nad kterou se objevíme. Zvolil jsem policejní ředitelství. Jakmile jsme se vyloupili z modrého kruhu, požádal jsem letiště Nový Berlín o identifikaci. Byli jsme tu přece oficiálně a letoun neměl zapnutou neviditelnost.

Přistáli jsme na střeše budovy. Olda slíbil počkat na mě ve vimaanu. Doporučil jsem mu zapnout štítu, nemohl jsem se spoléhat na to, že nás tu nikdo nečeká. Pak jsem po schodech seběhl k nejbližšímu výtahu a sjel do kanceláře policejního prezidenta.

Nástupce Schmidkeho Hans Erste mě přijal ochotně, ale dušoval se, že se tu nikdo cizí neobjevil. Znamenalo by to, že nešlo o Nový Berlín, ale moje obavy se nezmenšily. I kdyby tady byl, nemusel by si ho nikdo všimnout. Neviditelný vimaan je příliš dobře utajený.

»Jak to vypadá v Berlíně?« zeptal jsem se Ersta.

»Klid a pořádek,« odtušil s úsměvem. »Alfréd bude spokojený, až se vrátí.«

»Alfréd už se nevrátí. Nebo ho přinejmenším nepoznáš,« řekl jsem mu to.

»Co je s ním?« podíval se na mě Hans udiveně.

»Jeho tělo zemřelo,« oznámil jsem mu prostě.

»Tělo zemřelo? Co je to za nesmysl? To je skoro jako bys tvrdil, že jeho duch žije dál!«

»Přesně tak,« přikývl jsem k jeho zděšení. »Alfréd žije dál v jiném těle. Až ho uvidíš, nebudeš ani vlastním očím věřit.«

»To přece není možné... leda... že by mimozemšťané...?«

»Ano, oni to dovedou,« přikývl jsem. »Byla to jediná možnost. Jde o to, jestli se jim to povedlo správně. Kdyby ne, byl by to největší problém, s jakým bychom se setkali.«

Více ze mě Hans nedostal. Rozloučil jsem se s ním, ale neobrátil se na střechu za Oldou. Vysílací studia Gerty Wernerové byla blíž po zemi. Za chvíli jsem byl u ní.

»Nebyl tu v poslední době takový divný chlap?« zeptal jsem se jí, jakmile mě poznala a dovolila mi vstoupit. Gerta měla poslední dobou dost důvodů k obavám, pancéřové dveře a kameru průmyslové televize jí instalovali ještě Schmidkeho specialisté.

»Byl tady,« přikývla. »Ale měl bys ho znát, jsi snad jeho kamarád, máš-li jako já na mysli Alfréda Schmidkeho. I když teď vypadá úplně jinak.«

Oddychl jsem si jen trochu. Byl tady. Ale s neviditelným vimaanem, inkognito a neohlásil se na letišti. A s nákladem, kterým by dokázal vymazat s povrchu Země kterékoliv velkoměsto.

»Přesně o toho mi jde,« vybuchl jsem. »Kde je?«

»Nevím,« odtušila klidně. »Ale slíbil, že sem dnes nebo zítra opět přiletí. Chceš-li, dám ti vědět, až se tu objeví.«

»Neřekl ti, co chce dělat?« pokračoval jsem.

»Neřekl,« odtušila. »Co je, děje se něco?«

Až teď si asi všimla mého napětí a zpozorněla.

»Viděla jsi ho na vlastní oči, nebo jste spolu mluvili jenom přes mikrofon?« pokračoval jsem ve výslechu.

»Byl tady osobně,« přikývla. »Vím, oč ti jde. Musel mi dlouho vysvětlovat, kdo je a proč tak vypadá, ale přesvědčil mě, že je to on. Věděl i to, co nemohl vědět nikdo jiný.«

»Víš aspoň, v jakém těle se nachází?« vybafl jsem na ni.

»Vím,« přikývla. »Je teď tefírem. Tobě by to snad vadit nemělo, měl jsi přece také za ženu tefírku a jednáš s nimi skoro denně, musíš tedy vědět, že jsou tefírové skoro stejní jako my, lidé Země.«

»Biologicky a geneticky ano,« souhlasil jsem. »Jsme si tak kompatibilní...«

»...to už také vím. Abys věděl všechno, slíbila jsem mu, že si ho vezmu. Při té příležitosti mě totiž požádal o ruku.«

Teď bylo naopak na mně, abych ztuhl překvapením.

»V tom případě... bych ti měl gratulovat...« vykoktal jsem dost zaraženě.

Přijala ruku ke gratulaci, ale rozesmála se.

»Poslyš, Oto, Alfrédova nejlepšího přítele by to nemělo překvapit!« řekla se smíchem. »Tebe! Ty sis na mě přece nikdy nemyslel, ostatně, nedávno se tady po tobě ptala jedna tefírka, *kočka*, jakou svěť neviděl... nedivím se, že se ti tefírky líbí víc než pozemšťanky...«

»Spolupracujeme spolu,« přerušil jsem ji rychle. »To je něco jiného. Ale Alfréd...«

»Že je proti mně stařec? Už předtím mu bylo hodně přes sto let, teď je mu dvacet tisíc, no a co? Že jsem proti němu příliš mladá? Jemu to nevadí, mně také ne. Už jako generál se ke mně choval jako džentlmen. Nedávno mi pomáhal, když mi zabili Kurta. Slíbil, že to těm grázlům nedaruje a uznej, nejsi jediný, kdo svoje sliby plní!«

»To vím. Mám jiné obavy. Horší.«

»Jaké? Že byl donedávna starý mládenec? Nemohl změnit smýšlení? Řeknu ti, on je opravdový džentlmen. Dokud jsem měla Kurta, nikdy by si na mě ani nepomyslel, ani já na něho, nemysli si. Teď je to ale jiné... na Bykyle si hrál s Robertem a s Christiánkou a vzal by si je za své. Poslali mi po něm psaníčka, až mě to rozbrečelo. Když mě teď sám požádal o ruku, nemohla jsem ho odmítnout. A to ani nemluví o tom, jaký je to fešák! Vypadá jako... jako nějaký James Bond!«

»Jistě. Ale jestli to nevíš, sebral nám na Bykyle nabitou torzní pumu,« řekl jsem naplno. »K čemu ji potřebuje? Q-bomba je silnější tabák než plné auto semtexu!«

»O tom nic nevím,« zbledla ihned jako křída. »To mi neřekl. Jen mi připomínal, že mám bedlivě sledovat světové zprávy. Tvrdil, že se v nich brzy určitě objeví.«

»Jestli tu bombu kdekoliv na Zemi odpálí, bude to určitě na prvních stránkách novin i ve všech televizích,« povzdychl jsem si. »Abys věděla všechno, Alfréd nemá tělo obyčejného tefira. Před ním patřilo maršálu pekelných armád Arielovi. Já si ho pamatuji ještě z Árj-allu, když byla Belial mladičkou kadetkou. Nevadilo by mi, že si chceš vzít bývalého pekelného knížete, pokud je v něm Alfréd, byl by pro tebe lepší než tisíce jiných a přál bych vám to oběma. Ale vůbec se mi nelíbí spojení pekelného knížete s atomovou torzní bombou. To je přece jen příliš nebezpečný koktejl.«

»Ty víš, co s ní má v úmyslu?« vyhrkla celá bledá.

»Nevím, jen tuším. Chtěl se setkat s ostatními d'ábly. Nevím nic víc, ale bojím se. Mohlo by to dopadnout špatně.«

»Co by se mohlo stát?« ptala se mě přiškrceným hlasem.

»Mohou být dva důvody, nač by potřeboval něco tak hrůzného,« uvažoval jsem. »První: chtěl by zneškodnit své bývalé kamarády. Tomu bych věřil, kdyby se s ním stalo totéž co se mnou. Také mám v sobě d'áblici, ale ta nemá nade mnou moc.«

»A druhá možnost?« dychtila vědět Gerta.

»Hlavonožci s ním dělali jinou operaci než se mnou. Kdyby se jim to nepodařilo, byl by z něho naopak d'ábel se znalostí Alfréda. Mohl by nám ve všech světech dohromady škodit jako nikdo jiný.«

»To pusť z hlavy,« zavrtěla rychle hlavou. »Nemohl by se tak upřímně chovat, nemohl by si hrát s dětmi...«

»Mohl,« přerušil jsem ji. »Po tisíci letech strávených na Zemi by se dokázal přetvařovat naprosto dokonale. Poznáme to brzy podle toho, nač tu torzní bombu použije. Jak je psáno v Bibli, až **podle činů poznáte je**.«

»Myslíš, že ji musí nutně odpálit?«

»Nedovedu si představit, že by ji bral a nechtěl použít. To nedává smysl.«

»Dobrá, pak ji chce použít,« řekla odevzdaně. »Asi má proč. Nebo ne?«

Mezitím se jí trochu vrátila barva do obličeje. Vypadala už zase klidně.

»Možná má. Je to možné, mluvil o tom... omluv mě ale, nevydržím tady čekat!« řekl jsem.

Chtěl jsem jí podat ruku a odletět s Oldou zpátky na Bykyle.

»Počkej!« Vzala mě za ruku, ale nepustila mě a tlačila mě na židli. »Teď nic nezjistíš. Navrhuj ti, počkej tady. Alfréd mi slíbil, že budu první, kdo se všechno doví. Mám teď hlavně sledovat světové zprávy, tam se to objeví. Neřekl co, ale prý to jistě poznám.«

»Explozi Q-bomby bys opravdu nepřehlédla,« řekl jsem kysele. »Jediné, co bych si tipnul, je že to nebude na Bykyle uprostřed naší osady. Tam jich mohl odpálit plné skladiště. Nedávno mi něco říkal o sjezdu d'áblů, který by se měl konat v nějaké zapomenuté pevnosti, nejspíš někde v horách. Kdyby se mu podařilo umístit torzní bombu tam, bylo by to asi jako když jsem já umístil jinou takovou nadílku do poslední pevnosti d'áblů Árj-Cuginoli. Dobrá, počkám tady, ale nejprve bych měl varovat ostatní. Torzní bomba není žádná legrace.«

Vytáhl jsem mezihvězdný telefon. Napadlo mě, že můj rozhovor s Gertou mohou v této chvíli znát i d'ábové, když tu měli odposlech. A bylo to pravděpodobné, Gerta to táhla s námi proti mafii v Neue

Deutsche Bank, která chtěla nastrčenou loutkovou stranou Nekonečný Pokrok ovládnout Nové Německo. Pro jistotu jsem si nasadil brýle, ale ať jsem se rozhlížel jak chtěl, ničeho podezřelého jsem si nevšiml. Leda by to bylo ukryté v televizoru, ale tam bylo elektroniky tolik, že by v tom mohl rozpoznat štěnici jedině konstruktér.

Nebyl ale čas na bezpečnostní opatření. Musel jsem jen volit slova tak, aby je proti nám nikdo nemohl použít. Za chvíli jsem obvolal všechny, koho jsem potřeboval se současnou situací seznámit. Teď jsem mohl jen čekat.

»Vezmi si aspoň koláčky,« nabízela mi Gerta. »Nedáš si kafe? Vždycky sis je dával, neuděláš snad výjimku.«

»No, kafe opravdu neodmítnu,« přikývl jsem.

Gerta v rychlosti přinesla dva hrnky. Oranžová káva mi vždycky chutnala a od Gerty bych ji opravdu nikdy neodmítl.

Když se ale ozvalo zaklepaní na dveře, vyskočil jsem, div jsem stůl i s hrnkou nepřevrátil.

»Klid, Oto,« usmála se Gerta. »Mám zajištěno, aby mi donesli všechny zprávy až na stůl.«

Za dveřmi byl skutečně mladík v kombinéze televizáka. Gerta jen mrkla na obrazovku, poznala ho a otevřela mu. Podal jí papír, čerstvě vyjetý z tiskárny počítače.

Gerta přelétla očima krátkou zprávu.

»Hmm, tohle asi nebude ono,« řekla.

»Co je tam?« zajímalo mě, i když jen okrajově.

»Je to velice zajímavá a určitě i závažná zpráva, ale netýká se toho, co čekáme,« řekla. »Budeme mít brzy i obrazový šot, můžeme si to jít vedle prohlédnout.«

»O co jde?« odtušil jsem bez velkého zájmu. Nezajímalo mě, co se děje ve světě, pokud to nemělo vztah k Alfrédovi. To bylo jediné, co mě napínalo.

»Vybuchla nějaká nová sopka,« řekla Gerta. »Bohužel přímo pod velice lidnatým městem. Bude to horror jako z katastrofického filmu, jenže v reálu. Netušila bych, že zrovna tohle...«

Sopka přímo pod velikým městem? To by asi s Alfrédem nesouviselo, ale znamenalo by to také katastrofu, jakou jsem si ani nedovedl představit!

»Kde se to stalo?« ožil jsem trochu.

»Netušila jsem, že může být bývalou sopkou Golgota,« řekla Gerta. »Vesuv také považovali až do Pompejí za sopku vyhaslou, ale učili jsme se, že už předtím měl kráter, údajně se tam měl schovávat Spartakus se svou armádou otroků. Golgota ale jako sopka nikdy nevypadala...«

Panebože! Došlo mi to! Golgota - Svaté město - Jeruzalém! To by bylo neštěstí! Horší než totéž v případě stovek jiných měst!

»Co o tom píší?« vyhrkl jsem rychle a vyskočil.

»Nikdo ještě nic kloudného neví,« odtušila Gerta a podávala mi papír. »Vybuchla sopka, chrlí lávu, panuje tam strašný zmatek, lidé prchají. To se dá čekat, ale zatím nikdo neví nic víc. Stojí tam, že se Chrámová hora i s troskami Šalomounova chrámu, s mešitou a okolím sesypaly do propasti, která se pod tím vším náhle otevřela... sopky ale často doprovází zemětřesení. Pak prý vyrazil oheň, popel a láva z Golgoty. Bylo tam všude lidí jako máku, budou tam tisíce mrtvých.«

»To jistě. Co jsi to říkala o obrazech?«

»Ano, bude vedle u počítačů. Dostáváme takhle šoty od světových agentur.«

»Jestli tam není nic víc, pojďme se tam podívat!« navrhl jsem.

Tohle bylo také závažné. V Jeruzalémě jsem přece byl, znal jsem to tam i shora...

Počítačový přenos končil, když jsme s Gertou a technikem přišli vedle. Přenos filmu je vždycky to nejdlejší, co se může mezi počítači přenášet.

Technik vyčkal na konec a film spustil. Byl krátký, nesestříhaný. Někdo zřejmě popadl kameru, až když to bylo v plném proudu, chyběl tomu začátek, ale stálo to za to.

Plameny nedoprovázel dým, jen strašidelné bílé světlo, vycházející zdola, ze země. Zdánlivě zvolna se tam propadla o deset metrů Chrámová hora se Zdí nářků i mešitou. Všechny stavby v širokém okolí se zhroutily jako domečky z karet. Zakryl je oblak prachu, ale náhle vyletěl do výšky vrcholek nedaleké hory Golgoty a vyšlehly z ní další, tentokrát rudé plameny, doprovázené mohutným sloupem dýmu a popela. Kameraman se tam prudce otočil, ale krátký zpravodajský šot tím končil.

»To nebyla sopka!« řekl jsem pomalu a nadechl se. Musel jsem si přejet rukou po obličejí, abych se trochu vzpamatoval. Pochopil jsem už, co to bylo.

»A co to podle tebe mělo být?« podívala se na mě udiveně Gerta.

»Podzemní výbuch torzní bomby! Na tohle tedy potřeboval Alfréd Osmnáctku!«

»Cože? Panebože, Oto, to nemyslíš vážně!« vyjekla Gerta.

Ještě nikdy jsem ji neviděl, aby jenom zírala a očividně si nevěděla rady.

»Mrzí mě, že to odneslo tolik nevinných lidí,« dodal jsem. »Ale asi se budeš divit, Alfrédovi už teď věřím, že to jinak nešlo.«

»To nemohl být Alfréd!« nevěřila mi Gerta umíněně. »Mají tam být tisíce mrtvých! Aby on nebral ohled na lidi? To je nemožné! Alfréd by to nikdy neudělal!«

»Nevíme, co ho k tomu dohnalo,« uvažoval jsem. »Také jsem ale souhlasil s použitím Q-bomby k zastavení brazilských náletů na Nové Německo, vzpomeň si. Odnesly to tisíce námořníků a letců, ale kdybychom to neudělali, bylo by podstatně víc nevinnějších obětí u nás. Nemusíme si to vyčítat.«

»Proboha, Oto, co to říkáš?« obrátil se na mě Gertin technik. »Vážně chceš tvrdit, že to nebyl výbuch sopky? Vždyť tady píší o lávě, která se tam rozlévá do města!«

»Nemohu se mýlit,« přikývl jsem. »Účinky torzní bomby znám, technicky bych to na jeho místě dokázal také. Pod základy Šalomounova chrámu musely být rozsáhlé podzemní prostory, o kterých do této chvíle nikdo z lidí nevěděl. Odněkud z města k tomu musel vést vchod, šachta nebo něco takového, ale nikdo nikdy nevěděl, kde to je a kam to vede. Právě tam se nejspíš ďáblové radili o řízení světa... Muselo to být hluboko, nejméně kilometr, spíš dva... jinak by imploze torzní bomby spolkla Jeruzalém celý. I tak se všechno propadlo až nahoru, a nejen to. Torzní bomba se projevuje jako černá díra. Sice se rychle rozplyne, ale neumíte si ani představit, co to znamená! Je tam seismická oblast a zemská kůra je tam slabší než v Evropě... Zkrátka ji to prorazilo nejen nahoru, ale i dolů. Uvolněnou cestou vylétlo žhavé magma a od té chvíle je to normální přirozená sopka. Asi jako Vesuv, když ho ke zkáze Pompejí kdysi probudili zidibadem Baalové. Také je od těch dob aktivní.«

»Máme to tak dát do zpráv?« zeptal se mě nedůvěřivě technik.

»Ne,« řekl jsem unaveně. »Nikdo by tomu neuvěřil, ta sopka vypadá příliš obyčejně. A je to velká katastrofa, nemůžeme nic soudit, dokud neznáme podrobnosti. Pravda vyjde brzy najevo, ale nemusíme předbíhat události. Dejte tam jen ten obraz s původním komentářem, bez dalšího vysvětlování!«

»Ale co když tam Alfréd - zůstal..?« otřásla se strachem Gerta.

»Myslíš, že by ti přišel nabídnout ruku, kdyby počítal se smrtí?« podíval jsem se na ni veseleji. »Ne, Gerto, Alfréd není kamikaze, nemyslím si, že tam zůstal. Řekl bych, že v kritickém okamžiku vyměnil sám sebe za bombu, takže z toho místa zmizel včas. Nejspíš nám to brzy poví osobně. Slíbil ti to přece, dnes nebo zítra ho tu máš.«

Setkali jsme se, jak jinak, na Bykyle.

»O pevnosti pod Jeruzalémem jsem věděl od chvíle, kdy jsem se stal Arielem,« vysvětloval nám Alfréd, když jsem to po něm důrazně požadoval. »Ďáblové měli na Zemi velice solidní zázemí. Menší část jejich moci se týkala vojenské síly. Měli i tajné letecké základny, ale málokdy je používali. Maršál Efir byl mezi nimi výjimkou. Chtěl vám ukázat tvrdou ruku, ale nevěděl si, že máte lepší vimaany. Po jeho sestřelení jsme se zaměřili na intriky a peníze. V tom jsme byli odedávna mistři. Naše ovládání světa se odedávna opíralo o finance. Poznali byste to brzy v Novém Německu. Nastrčené figurky by je stačily ve velmi krátké době skoupit, těžko byste se nám postavili. Hilfebanka pro nás byla alarmující překvapení, vzepřeli jsme se nám přímo na našem výsostném poli. Správně jsme pochopili, že jste na to použili mimozemské zlato, které jsme my sami používali jen výjimečně.«

»Takže to byl správný krok!« přitakal jsem mu.

»Správný? Možná. Ale i zoufalý a předem odsouzený k nezdaru!« opáčil Alfréd. »Podařilo se vám zachránit před okamžitým krachem pár německých podniků, ale volby, na kterých by záleželo nejvíce, byste prohráli. Mohli jste agónii Nového Německa jen prodloužit. Demokracie je špatný druh vládnutí. Příliš často se při něm dostávají k moci politici, kterým nejde o blaho lidí, jen jim víc slíbí.«

»Myslíš, že Nekonečný Pokrok získá ve volbách většinu?« optal jsem se ho. »Poslední dobou se přece Gertě dařilo...«

»Gerta nemohla nikomu nabídnout to, co my,« zavrtěl hlavou Alfréd. »Němci ji mají rádi, fandili by jí, ale strana Nekonečný Pokrok by dala před volbami na váhu slib úplného zrušení daní. Tomu by neodolali občané žádného státu na světě!«

»Ale to je nesmysl!« namítal jsem. »Všichni si dobře pamatují, jak jim něco podobného nabízela strana Vzkříšení Německa. Také slibovala snížení daní a skončilo to naopak, daně ještě zvyšovala! Na to by lidé podruhé neskočili!«

»Zapomínáš, že Nekonečný pokrok ty peníze má,« zarazil mě Alfréd. »Nebyly by to plané sliby, dokázali bychom to. Navenek bychom přišli s tím, že tě musíme zbavit nepřijatelného monopolu na küfferlin, ze kterého jsi měl miliardy. O těch věděli všichni a vidina, že jim spadnou do klína, by byla reálná. Vydrželi bychom další volební období, kdy by zákonitě nastal neuvěřitelný vzestup Nového Německa, který bychom připsali našemu *jedině správnému* způsobu vlády. Tvrdili bychom, že všechno financujeme küfferlinem a Němci by ti ještě hlasitě spílali, jak dlouho jsi je o tohle bohatství okrádal! Po dalších volbách bychom získali devadesátiprocentní většinu, zmocnili bychom se policie a pak by to šlo dolů takovým tempem, až by se Novoněmci nestačili divit.«

»Myslíš?« vrtěl jsem hlavou. »Ode mě byste monopol na küfferlin nezískali, znám jeho cenu a nic bych vám neprodal. Už jsem přemístil klíčové stroje na Bykyle. S küfferlinem by to bylo fiasko.«

»Naivko!« vyprskl Alfréd. »Uvědom si, kolik küfferlinu měli ďáblové z dřívějšíka? Kdo myslíš, že ten lék po celém světě skoupil? Američané, jistě... ale kolik z toho, co skoupili, skončilo skutečně u nich na trhu a kolik ve skladech našich věrných homunkulů?«

»Myslíš, že byste küfferlin dodávali na trh sami, beze mě?«

»Samozřejmě!« ujišťoval mě Alfréd. »Monopolu bychom tě zbavili sebráním Medizine Niederle. Že jsi tu společnost zavřel, bylo šikovné, ale nezachránils ji. Obnovili bychom ji a začali bychom do světa dodávat küfferlin sami. Kdo by poznal, že jen doprodáváme staré zásoby?«

»Se zásobami byste ale byli brzy na dně,« namítl jsem.

»Spočítané jsme to měli dobře, nemysli si,« nedal se Alfréd. »Zásoby by vystačily na několik let. Vydělali bychom jimi podstatně více než ty a ještě bychom do toho tajně dodávali další špinavé peníze. Nové Německo by v té době prosperovalo jako nikdy předtím, lidé by žili v blahobytu bez daní a partaj Nekonečný Pokrok by upevňovala svůj vliv. Až by ovládla Nové Německo úplně a držela by je pevnou rukou, zavedla by tam nové zákony. Období küfferlinu by skončilo a nastaly by roky hubené.«

»Myslíš, že by na ten podvod nikdo nepřišel?«

»Kdo by na to mohl přijít?« opáčil Alfréd. »Němci? Ti by se měli několik let jako prasata v žitě, vstávaje lehaje by velebili stranu Nekonečný Pokrok. Svět by jim záviděl, ale všichni by přece věděli, že monopol na küfferlin je zlatý důl!«

»Dobrá, a co potom?«

»Až bychom Nové Německo ovládli, měli jsme v plánu stejně prudký pád. Vojenské laboratoře USA by objevily syntetický küfferlin a to by byl konec všeho.«

»Küfferlin nebude snadné syntetizovat,« upozornil jsem ho. »Nezapomeň, je to dílo hlavonožců!«

»Prosím tě, Oto, nevíš, že náš světloňoš Edward Lucifer vytvořil daleko lepší léky než küfferlin?« řekl Alfréd. »Luciferovým dílem byla teoretická a zčásti i praktická nesmrtelnost. Právě to nás dostalo z vlivu sufražetek na Gehenně! Zařídili jsme se nejprve na Zemi a dokonce jsme začali pronikat na další světy, které nám měly sloužit v další etapě.«

»O tom jsme přece tady na Bykyle uvažovali,« přiznal jsem. »Domnívali jsme se, že mimořádné měsíční vazby, vymykající se jednoduché prstencovité struktuře paralelních Zemí, mohou mít analogii ve vazbách Marsu. A možná i Venuše, Jupitera a dalších planet. Uvažují správně?«

»Nejen těch,« souhlasil Alfréd. »Jak říkám, my ďáblové jsme neprozkoumali ani zdaleka všechny, ale vazby nezávisí jen na Měsíci Země. Všimněte si, kolik velkých těles sluneční soustavy jinde chybí. U Gehenny není Měsíc u Země, ale u Venuše. Jupiter je všude, ale nedá se na něm postavit konvertor, stejně tak na Venuši. Překáží tomu fyzikální podmínky, na Venuši žár, na Jupiteru drtící tlak. Měsíc u Venuše v soustavě Gehenny chybí v soustavě ostatních Sluncí a řekl bych, že je to centrum dalších klíčových vazeb. Rovněž kolem Jupitera krouží velké množství měsíců. Většina jich je příliš malá, ale čtyři jsou srovnatelné s měsícem Země a všechny mají vlastní vazby. Když připočteš poslední měsíc Titan u Saturnu, dostaneš u Země šestnáct možných vazeb na šestnáct světů srovnatelných velikostí, hmotou a podmínkami se Zemí.

Není to docela slušná vesmírná křižovatka?«

»Gehenna má měsíc u Venuše, ale chybí jí u Země...« uvažoval jsem. »Nemá nějaký význam, že měsíce existují jen u každé čtvrté Země?«

»Asi ano,« nenamítal Alfréd. »Uvaž, že paralelní Země bez vlastních měsíců nemívají ani Mars. Nevíme nic konkrétního o měsících u paralelních Jupiterů a Saturnů, ale něco přece, Jupiter ani Saturn u Gehenny nemají prstence, její Jupiter má jen dva měsíce a Saturn žádný. Nejspíš v tom bude nějaký systém, ale ten pochopíme, až těch paralelních světů objevíme alespoň stovku a zakreslíme si jejich vazby. Třeba se ukáže, že systém paralelních světů má větší řád, než si myslíme! Pořád z toho vidíme jen nepatrnou část.«

»Ale už teď se mi to zdá jako klenotnické dílo gigantických rozměrů,« souhlasil jsem. »Objevili jsme první prstenec a víme o měsíčních vazbách, ale sůvičky hyriome nám cosi tvrdily o více prstencích a vazbách. Škoda, že všechny světy neobývají bytosti, se kterými bychom se dokázali přátelit.«

»Nemůže být všude krásně,« řekl Alfréd.

Už jsem si na jeho novou podobu zvykl, ostatně už předtím měl postavu vojáka a rázný obličej, v tom se tolik nezměnil. Dáblové se Němcům v ledačems podobali. Kdoví, co všechno měla ta nordická rasa společného s Gehennou! Budiž, ale tohle byl teď můj kamarád, na kterého bych nedal dopustit. Na tvaru lebky přece nesejde...

»Abych to tedy shrnul,« pokračoval Alfréd. »Můžeme okamžitě převzít kolonii d'áblů na Oarizuo. Sousedí se Zemí, i její rotace souhlasí, má vlastní měsíc a další vazby. Spojení zajišťují dva konvertory d'áblů na Marsu, jeden z nich je záložní. Mají vlastní zdroje energie... na co jsem zapomněl? Ovladače mám tady, jsou zhruba stejně složité jako naše dosavadní.«

»Jak to tam vypadá?« zajímalo mě.

»Je tam trochu víc sopek a síry než na Zemi nebo na Bykyle,« odušil. »Ale to je vedlejší. Důležité je, že tam nejsou sůvičky, které by nám chtěly něco zakazovat. Nebudou nám nic zakazovat ani jinde, ale bez nich je to určitě lepší.«

»A d'áblové na Zemi?« vyřkl jsem klíčovou otázku.

»Už neexistují,« řekl Alfréd. »Byla to poslední příležitost, jak mít všechny pohromadě. Od příště jsme se měli setkávat jen pomocí dálkových přenosů. Muriel a Zagrefel po dlouhém lenošení vyvinuli technologii, znemožňující odposlech lidmi. Něco podobného tu kdysi bylo, dlouho jsme se domlouvali rádiem, ale když lidé radiové vlny objevili, vrátili jsme se pro jistotu k tradičním osobním setkáním. Příští osobní setkání mělo být v New Yorku, ale letos padlo rozhodnutí uspořádat místo toho pouhou virtuální konferenci.«

»Takže letošní setkání v Jeruzalémě bylo poslední?«

»Ano. Nejednal jsem až po svém příchodu, už předtím jsem se dohadoval s ostatními. Porada v naší nejstarší pevnosti měla být bouřlivá,« nezapíral Alfréd. »Jeruzalémská pevnost byla jen jedním z mnoha míst bezpečných proti lidem. Další byly v Římě, v New Yorku, pod Stolovou horou v Africe, v pustinách Tibetu i pod jezerem Titicaca v jižní Americe, časem vás tam zavedu, uvidíte. V Tibetu by bylo obětí na straně lidí méně, v New Yorku naopak více. Každý d'ábel měl navíc vlastní menší sídla, vždy několik na různých místech světa. Všechny byly dostatečně odolné, aby vydržely, i kdyby se lidé povraždili v atomové válce, ale té bychom uměli zabránit a nejspíš bychom to udělali. Ne z lidskosti, ale nebavilo by nás mít pro sebe svět, kde bychom se museli sami o sebe starat. Lidé byli odjakživa ideálním živým štítem a nejspíš by odnesli i první úder z Gehenny. Ani mimozemšťané by nás mezi nimi snadno nenašli!«

»Využívali jste lidí i jinak?« mračil jsem se.

»Naprosto ke všemu,« přiznal Alfréd. »Za rozumné jsme vás nikdy neuznávali. Byli jste pro nás jen verbež, která za peníze udělá cokoli. Chovali jsme se k vám asi jako Němci k Židům. Hitlerova největší smůla byla, že se chtěl rovnat d'áblům, to jsme si pochopitelně nenechali líbit.«

»Chceš tvrdit, že jste se přičinili o pád Hitlera?«

»Trochu,« ušklíbl se. »Ale ne z lásky k vám lidem. Jen se nám podařilo lidi proti němu sjednotit. Na začátku války krátce po přepadení Ruska Hitlerem Stalin na krátkou dobu zmizel. Později tvrdili, že zatímco ruští vojáci na frontě umírali, jejich vůdce se ožral jako prase, ale skutečnost byla ještě horší.«

»Horší?«

»Podstatně. Stalin se z hrůzy před Hitlerem zastřelil. Dobře věděl, co mu Áda chystá a nevydržel

čekat v Kremlu na příchod Gestapa. To se od ruské tajné policie nelišilo a uměl si správně představit, co ho asi čeká. Mefisto za něho obratně dosadil dvojníka. Nikdo nic nepoznal, málokomu to přišlo divné. Stalin se zkrátka opět objevil, plný energie a slibů, že zvítězí. A dokázal to.«

»Poslyš, a co americká flotila, vyslaná na Firhoi?« napadlo mě. »To byla také vaše věc?«

»Že o tom pochybuješ!« usmál se Alfréd. »Na tom jsem se jako Ariel podílel. Byla to narychlo, ale dobře připravená akce, jenže jste je zaskočili a homunkulové se z toho ke své smůle sami nedostali.«

»Mohli jste je přece z toho dostat vy?«

»Jistě! Konvertory na Gehennu máme, ale jejich utajení mělo pro nás větší cenu než deset tisíc homunkulů. Copak někdy ďáblové pomohli lidem?«

»Neříkáš mi naštěstí nic nového,« potvrdil jsem. »Totéž nám řekl Mefisto. Ale poslyš, nedávno se na Zemi objevily vimaany Baalů. Pomáhali jste jim svými konvertory, nebo ne?«

»Měli zřejmě vlastní,« pokrčil rameny Schmidke. »Ukryt konvertor pod zemí je snadné. Může tam nečinně ležet tisíce let. Pak někdo použije ovladač, konvertor se probudí a otevře bránu kde chceš. Na Zemi může být takových spících konvertorů víc, Baalové nemuseli být jediní, koho to napadlo.«

»Árjá žádné konvertory neměly,« ujistil jsem ho. »Musely bychom **konvertor nahoru** postavit, ale zvládly bychom to brzy.«

»Věřím tomu,« přikývl Schmidke. »Pak by se válka přenesla mezi Zemí a Gehennou.«

»Proto jste své konvertory nechtěli nikomu prozradit!«

»Nejenom proto,« přikývl. »Nač pomáhat ztroskotancům? Pro Američany byli přijatelnější mrtví hrdinové než živí packalové. Letos byl sněm symbolicky v Jeruzalémě, v pevnosti s nejnovějšími štíty s odolností srovnatelnou s pevnostmi Árjů, vydržela by i zásah nejtěžší lithiovou kumulativní bombou. Zasedání bylo zabezpečené naprosto dokonale, nejen proti lidem, ale i proti andělům. Byla to poslední příležitost mít ďábly pohromadě, od příštího roku bychom měli mít nezávislé spojení a další sněmy by už nebyly... Rozumíš? Nebylo to z pohodlnosti! Uvědomovali jsme si, že každý takový sněm je příliš snadný terč. Letošní příležitost byla stejně unikátní jako zajetí tvé Belial. Nikdo zkrátka nečekal, že by se proti nám mohl postavit jeden z nás...«

»...tak proto jsi to udělal už tam...« řekl jsem tiše.

»Především proto,« řekl Alfréd. »Nejdůležitější bylo, že to měl být poslední sněm, kdy budou ďáblové všichni pohromadě včetně tibetských. Pádnych důvodů bylo ale víc. I kdyby se měl konat příští sněm, byl by v New Yorku, kde by se torzní bomba projevila podstatně ničivěji, ale ani to není všechno! Rozhodovalo něco jiného. Víte vůbec, jak ďáblové regulovali počty lidí na Zemi? Malthus to kdysi řekl otevřeně: štvát jedny proti druhým. Letos by vypukla další válka. Armády byly pod naším vlivem a jako vždy čekaly jen na záminku. Svět by se rozdělil podle ďábelské strategie a počet obětí v Jeruzalému by byl jen nepatrným zlomkem obětí další války. Války bývají větší katastrofy než přírodní.«

»Když vám lidé sloužili, proč jste se jich tak snadno zbavovali?«

»Kolik lidí potřebuješ, aby ti věrně sloužilo? Stačí ti jich dvacet, sto, nebo tisíc, ostatní ovládáš jen nepřímou. Když jich máš dvě stě milionů, máš všechno nač si pomyslíš. Topíš se v penězích, nikdo se ti nepostaví a když ano, brzy toho lituje. Nikdy nás ale nebylo tolik, abychom ovládali miliardy. Vybírali jsme si proto menší skupinky, které jsme řídili. To byly **vyvolené** národy, kterým se dařilo, ostatní žily bez pokroku a bez naděje. Ne vždy a ne všude. Tibetští se o lidi nestarali, ale život v úplném osamění by pro nás ostatní nebyl to pravé.«

»Ale i Tibetští na sněmy docházeli, nebo ne?«

»Jen z povinnosti. Několikrát už se chtěli od ostatních oddělit, ale vždycky jsme je donutili přijít alespoň na sněm, žádná frakce si nikdy nedovolila úplné odtržení. Ne že by neexistovaly, bylo jich víc, například jihoameričtí. Sněm měl významů víc, od koordinace k vyjádření sounáležitosti. Jedno ďáblům musíte přiznat. Nikdy se proti sobě na Zemi nepostavili, nikdy neporušili přísahu svornosti.«

»Takže žili mezi lidmi, nesmrtelní a mocní, vládli nám a drželi spolu...« shrnul jsem to.

»Ano, tak to bylo,« přikývl. »Uvědom si, jaké jste měli vyhlídky? Měli jsme proti vám převahu peněz, tisíciletých zkušeností, byli jsme nesmrtelní...«

»Mefista a Efira jsme zabili,« připomněl jsem mu. »Efira v letecké bitvě, konec Mefista znáš.«

»Pravda, Luciferova nesmrtelnost nebyla úplná. Znamenala jen to, že jsme nestárli. Mefisto byl příliš přímý a byl si jistý, že s tebou na Bykyle rázně zatočí, proto tam šel sám. Nečekal, že máš v sobě Belial

Naarskou a poznáš ho. Překvapilo ho to a přemohla ho zvědavost. Druhým překvapením bylo pro něho quro. Ne že by o něm nevěděl, právě tvoje bylo světově proslulé od doby, kdy jsi zabil Hitlera, ale naši homunkulové vyzkoušeli, že je ochranný oblek spolehlivě zachytí. Vy jste přišli na podmínky, kdy oblek selže a Mefista to stálo krk. Efir zase nevěděl o neviditelných letadlech. Posledním mým úkolem jako d'ábla bylo zjistit vaši sílu. Zjistil jsem ji, ale měli jste také něco nečekaného, proto jste mě dostali. Bez inhibitoru by tomu mohlo být naopak.«

»Nevím,« opáčil jsem. »Měli jsme stejné ochranné obleky, takže by nejspíš rozhodlo quro. Nestál jsem proti tobě tak bezbranný jako proti Mefistovi.«

»Asi máš pravdu,« ustoupil. »Klíčová chvíle, kdy se rozhodlo o d'áblech na Zemi, byl ale nápad s přenosem duše. Naštěstí jsem to jako Schmidke pochopil dříve než jsem začal pochybovat, ale měl jsi naprostou pravdu, rozhodlo to a ani já ničeho nelituji.«

»Přiznám se ale, váhal jsem,« usmál jsem se. »Nebyl jsem si jednu chvíli jistý, zda jsi ještě Alfréd s tělem a vědomostmi Ariela, nebo Ariel se znalostmi Alfréda.«

»To by byla katastrofa, vid'?'« souhlasil. »Tak proto jste mě s Gertou tak napjatě sledovali..!«

»Bylo by to nepříjemné překvapení, být tomu jinak, než jak tvrdili hlavonožci.«

»Toho se bát nemusíš,« usmál se i on. »Kopffüsslerové to umí dobře. Trochu víc mě zaskočila síla té bomby. Nečekal jsem, že se to projeví až na povrchu. Bylo to tři tisíce metrů pod povrchem a přístup tam byl klikatými chodbami, pomocí mnoha výtahů, takovou pevnost svět lidí nikdy neviděl. Kdyby se neuvolnilo ložisko magmatu, nebylo by to snad tak zlé.«

»Nahoru by to prošlehlo v každém případě,« ujistil jsem ho. »Na televizním záběru to bylo vidět. Sopka začala sypat, až když spadla Chránová hora. Mám ale jinou otázku. Co s Novým Německem?«

»Myslíš se stranou Nekonečný Pokrok?« usmál se. »Nech to na mě, skončí příští týden. Tajemník uteče s pokladnou, zem se po něm slehne a zbytek strany se rozpadne. Chceš je dát zavřít pro podvody a defraudaci, nebo ti postačí, když s ostudou odtáhnou?«

»Jaká v tom bude tvoje úloha?«

»Klíčová,« přiznal. »Já jsem tu stranu vytvořil, já ji zlikviduji. Sloužili d'áblu, zaslouží si prohru. Nehledě na to, že utráceli mé peníze a ani to jim moc nešlo. Poslyš, Oto, časem, až budu mít klid, dám se na sepisování pamětí. Ručím za to, že to bude bomba. Ty bys mohl sepsat paměti Belial Naarské, také by to bylo napínavé čtení, ne? Ale uvědom si, znáš tajemství celkem neznámé Gehenny, kdežto já znám spoustu záhad, které dlouho trápily lidstvo nebo přinejmenším miliony lidí. Vím, proč prohrál Napoleon u Waterloo, proč zemřeli Lincoln a Kennedy, kdo dal Rusům plány atomové bomby i proč za to popravili právě manžele Rosenbergovy... Odhalení nejnovějších darebáctví asi způsobí pád současných mocipánů. Mnohé mám ostatně na výplatní listině a chci se jich zbavit tak jako tak.«

»A co andělé?« nadhodil jsem. »Poslyš, jak je to vlastně s nimi? Tvrdil jsi, že dokázali přimět tři největší světové velmoci k odzbrojení, ale přepadení Nového Německa mi do toho nějak nesedí.«

»To sem naopak pasuje. Rozhodli jsme se obětovat presidenta Spojených států za získání Nového Německa. Byla by to přijatelná výměna, jako v šachu dáma za obě věže. Nevadilo nám, že jim andělé slibovali něco horšího než peklo, vždyť se to týkalo jen homunkulů. Stalo se ale něco neočekávaného. Místo aby Bílý dům smetla malá atomová puma, což by před světem ospravedlnilo chystané drakonické sankce v Novém Německu, president prostě jen tak zmizel. Marně jsme ho skrývali na válečné základně mezi vojáky, marně ho osobně hlídali dva z nás. Andělé, pokud to byli oni, nám ho vyfoukli i s našimi strážci a s nejvyššími veliteli generálního štábu. Veřejnost se pravdu nikdy nedozvěděla. Se zmizením generálů jsme počítali, měli jsme za ně náhrady, ale to, že beze stopy zmizeli i dva z nás, bylo pro nás pořádným šokem. A nedali nám ani příležitost uplatnit protiakce. Musím přiznat, chystali jsme se Nové Německo pro výstrahu celému světu pořádně skřípnout.«

»Myslíš, že zmizení presidenta a generálů způsobilo takový zmatek? Nebylo to spíš naše obsazení Nového Německa vimaany?«

»Oboje, Oto, oboje,« usmál se. »Vojensky nám nevyšlo skoro nic. Výprava proti Firhoi uvízla na Gehenně a Nové Německo jsme neudrželi, ačkoliv jsme přišli o presidenta i o špičky generálního štábu. Byli to sice homunkulové, ale perfektně vycvičení. Nejhorší bylo, že zmizeli dva naši. Jako d'ábel jsem se domníval, že je to tvoje dílo a ty sám jednáš ve spolupráci s anděly.«

»Tak to sice není, ale jak tě tak poslouchám, andílci nebudou neškodní, jak se podle jména zdá.

Zlikvidovat v době válečného konfliktu presidenta i s generálním štábem je dost silné kafe,« hvízdal jsem si obrazně.

»Vždyť ti říkám, že se jich d'áblové báli,« přitakal.

»Jen abychom se jich brzy nebáli i my!« napadlo mě. »Jestli jsou neviditelní a mohou si přecházet mezi světy jak se jim zlíbí, jak ostatně dokazuje i ta česká vlajka, mohli by nás už teď pozorovat.«

»Jestli jsou opravdu takoví, jak se o nich povídá mezi lidmi i mezi d'áblý, pak nám konflikt s nimi nehrozí,« pokrčil rameny Schmidke. »Podle všech známek se zdá, že jim o vládu nad lidmi nejde. Nebyl bych proti vyhledat je a zakopat už předem válečné sekery.«

»Možná,« pokrčil jsem rameny. »Nedorozumění ale vyloučit nemůžeš.«

»Proč nedorozumění? Ušetřil jsem jim zbytečnou námahu, ať se chystali proti d'áblům zakročit, nebo je obrátit na víru. Věř tomu, ani jedno by nebylo snadné. Ale jednat by s nimi měli ti mladší. My staří d'áblové pro ně nebudeme dost věrohodní.«

»My staří d'áblové!« plácl jsem ho po rameni.

»Jen se nesměj!« zvedl prst. »Jsme přece poslední pamětníci válečnické Gehenny! A zřejmě už navždy poslední zůstaneme.«

»Máš pravdu!« přisvědčil jsem mu.

Mýlili jsme se ale oba.

Ve velké jídelně restaurace Lukullus bylo veškeré obyvatelstvo města Kogucu, navíc se tu poprvé sešli pozvaní přátelé z Nového Německa s tefiry z Firhoi.

Jejich delegace byla mimořádně početná. Belial Sarcha tu byla jako jedna ze zástupců Poradní síně Firhoi. Výjimečně jsem s nimi přivítal Saggor, matku Belial Ameaty, ale i tefiry z původní výpravy tefirů do světa kentaurů, tak urputně hájeného sovičkami. Byli tu i lékaři, kteří nám na Ribge pomáhali ošetřovat zajatce. Ze Země přijela Gerta Wernerová, která nemohla chybět už kvůli Alfrédovi. Přivezla pár známých, především Maxmiliána Hurtiga, Heinricha Ashera, Ernesta Hauptmanna, Franze Ludwiga a Diettricha Wohlmutha.

A samozřejmě tu byla naše parta, takže Češi všechny ostatní národy početně převažovali. Chyběli Xijtrané, ale ti se všechno dozvědí brzy - pořizovali jsme pro ně i pro pozdější zájemce záznamy.

»Konečně máme nějaké kladné výsledky, je čas bilancovat,« zahájil jsem sezení. »Nejprve vás asi seznámíme s posledními událostmi na Zemi, pak se nakrátko věnujeme našim milým sůvičkám hyriome a nakonec probereme plány pro budoucnost.«

»Slyšeli jsme, že jste na Zemi zase spáchali nějakou krvavou akci,« pokárala mě Saggor Ameata.

Měl jsem stále dojem, že se mi vyhýbá. Kdykoliv jsem jednal s Poradní síní, byla jinde. Chápal bych to. Nesouhlasila se svou dcerou Belial, aby si mě vzala a odešla na Zem, a zejména mi nemohla odpustit, že jsem byl příčinou její smrti, i když nepřímou. Nemohla mě vinit ze zlého úmyslu, v pozadí této vraždy byli jiní tefirové, d'áblové z Gehenny, bylo ale znát, že mi nic neodpustí.

»Ano,« neodporoval jsem jí. »Zničili jsme poslední část vašich krajanů. Byli to ti, kdo tak jako vy uprchli z Gehenny před válkou, ale ne aby žili v míru. Celé tisíce let na Zemi terorizovali naše předky a nepřestali ani teď. Museli jsme je zničit. Zahynulo přitom skoro třicet tisíc lidí, ale to byla daň za mír, který zmizením těch škůdců na Zemi nastane.«

»Třicet tisíc obětí je hodně velké číslo,« přidal se k ní opatrně Kokabeel.

»Bylo lépe obětovat patnáct tisíc Židů a stejně tolik Palestinců, ale zabránit válce, která by stála životy přinejmenším pětinasobku lidí. S Jeruzalémem teď pod vrstvou popela a lávy mizí zdroj stálého napětí v této oblasti. Škoda bude nenahraditelných kulturních památek, ale lidé se smířili i s většími ztrátami a kdyby to byla cena za trvalý mír ve světě, byla by přijatelná.«

»Způsobili jste mnohé neštěstí,« vyčetla nám Saggor.

»Ano,« připustil jsem. »Ale podstatně více takových neštěstí způsobují na Zemi války. Možná se vám to nezdá, ale Alfréd Schmidke zvolil nejmenší z mnoha možných zel. Při dosavadních konfliktech na Zemi vždycky zahynulo více nevinných, než těch, kdo by si zasloužili trest.«

»To je další, velice těžké obvinění,« řekla Saggor.

»Nebyli jsme přece lepší,« obrátil se k ní Kokabeel mírně. »Naše dějiny byly také plné těch, kdo vítězili díky větší brutalitě. Kdo kdy soudil vítěze? Spíš je mi divné, že lidé obětovali tolik tisíc svých, nebo

když na dvojníku Firhoi riskovali životy pro pár jedinců, navíc ani ne svých.«

»Naše výprava na **dvojník Firhoi** přinesla také stovky obětí. Když nás napadli kentauroi a sůvičky, bez lítosti jsme je střileli,« krčil jsem rameny. »Nebyli ale nevinní. Napadali nás, jen jsme se bránili!«

»Na Zemi jste asi měli rozhodování těžší,« přiznal Kokabeel.

»Je pravdou, že tam zahynuli i nevinní,« připustil jsem. »Ale když dáte na jednu stranu vah oběti naší akce proti podstatně většímu počtu obětí budoucích válek, vyjde vám, že jsme lidem hodně utrpení ušetřili. Z toho pohledu byla naše akce světlou výjimkou ze všech válečných akcí na Zemi.«

»Kdyby tomu bylo tak, bylo by to omluvitelné,« trochu ustoupil Kokabeel.

»Dobrá, přejdeme k sůvičkám hyriome,« pokusil jsem se obrátit jednání jinam.

»To je teď naše noční můra místo obav před útokem z Gehenny,« povzdychla si Saggor Ameata za současného povzdechu všech tefirů.

»Jen do jisté míry,« uklidňoval jsem ji i všechny ostatní. »Dozvěděli jsme se o nich mnohem více než během konfliktu na Firhoi.«

»Odkud?« zajímali se všichni tefirové.

»Od Jequnů,« překvapil je Alfréd.

»Ti snad byli... dávno vyvražděni...« nevěřila mu Saggor.

»Ano, ale několik Jequnů žilo dál na Zemi,« ujišťoval ji Alfréd. »Pronikli kdysi do světa sůviček a několik jich zajali. Všichni tefirové na Zemi byli **uturge**, odolní proti psychoútokům, takže je ohrozit nemohly. Nechtějte vědět, co s nimi prováděli, hlavní je výsledek, dozvěděli se všechno. Jejich zvyky i kulturu, podrobnosti o jejich světech i o zbraních. Jequnové ty znalosti přinesli mezi nás, nenechali si je pro sebe. Mezi d'ábly byla vždycky příkladná bratrská atmosféra.«

Všiml jsem si, jak se Alfréd často ztotožňuje s d'ábly, ale jako Belial Naarská jsem také mluvil v ženském rodě a bunkry Árjů jsem nazýval svým domovem. Bylo v tom cosi schizofrenního, ale ne úplně, oba jsme přitom jasně odlišovali vlastní vzpomínky od získaných.

»Jak nám mohou být nebezpečné?« zajímala se Saggor o sůvičky za souhlasného přizvukování ostatních tefirů.

»Hodně, ale známé nebezpečí je poloviční, dá se v klidu vymyslet protitah. I když se ani na jejich straně vývoj nezastavil a dnešní hyriome mají leccos, co v době Jequnů neměly,« odpověděl jí Alfréd.

»Co mají nového?« zajímala se Saggor.

»Tenkrát neměly inhibitory elektřiny,« ujistil ji i ostatní Alfréd. »Ale nebezpečné byly i bez nich. V těch dávných dobách ovládaly přes dvacet světů a pět jich dokonale vyvraždily tak, že na nich dodnes není život možný, asi jako na Gehenně.«

»Hodně nebezpeční sousedé,« povzdychl si Kokabeel.

»Ano, ale proč nebezpeční? Protože mají nebezpečné bomby? Jistě. Dovedou využívat zotročené civilizace? Také. Psychorezonance? To je mimo inhibitorů elektřiny jejich největší zbraň. Ale musí jim vždycky všechno vyjít? Tady se ukazuje, že ne.«

»Naše ztráty na Firhoi dosahovaly tisíců,« připomněla Saggor Ameata.

»Ano, ale jakmile jsme našli vhodné zbraně, situace se otočila,« ujišťoval nás Alfréd. »O jejich strachu z nás svědčí, že proti nám použily lithiovou bombu. Mají ničivé zbraně, ale na druhé straně je to důkaz, jak hodně se vás bojí. Hyriome totiž bombami šetří. Nedovedou je vyrobit a mají jich omezenou zásobu. Ukořistily je civilizaci **Fedibajů**. Ti sice dokázali vyrobit jaderné zbraně, ale nebyli odolní proti psychorezonanci, takže je hyriome ovládly. Fedibajové se ale s porážkou nesmířili, hyriome je musely neustále hlídat, a když se Fedibajům po čase podařilo zosnovat pár úspěšných vzpour a pobít při nich mnoho hyriome, sůvičky je prostě vyvraždily. To byla hodně temná historie... Od té doby mají hyriome lithiové bomby, ale nerozumějí jim. Dovedou je použít, působí s nimi strašnou zkázu, ale jejich zásoby se jim neustále tenčí.«

»Po pravdě nemáme chuť zjišťovat, kolik bomb na nás ještě mohou použít,« otrásl se Kokabeel. »Ještě že aspoň poslední konflikt skončil dobře! Vidíte? Není to tak dávno, co se Silnur vrátil ze Země a dusil se smíchy, že prý tě Xijtranka Uaxio nabádala, abyste nám pomáhali. Kanaánci aby pomáhali tefirům! Uaxio to ale předpověděla správně a kolega Silnur se dívá na pomoc Kanaánců úplně jinak!«

»Teoreticky mohly sůvičky ovládnout další civilizace, aby jim nedobrovolně dodaly bomby, nebo aspoň znalosti nutné k jejich výrobě,« pokračoval jsem. »Atomové zbraně vyvinuli i lidé Země a těch je jen

malá část odolná proti psychorezonanci. Na Zemi by mohly mít úspěch, ještě že se tam nedostaly.«

»Co tedy budeme dělat?« řekla nerozhodně Saggor.

»Děblové na Zemi znali jejich slabé místo,« řekl Alfréd. »Myslím, že bychom toho mohli využít.«

»Slabé místo?« zajímal se Kokabeel.

»Naše milé sůvičky nemají končetiny,« připomínal všem Alfréd. »Nemají ruce, nohy, chapadla ani chobot. Samy nejsou schopné ničeho, zato dovedou sugescí a hypnózou virtuózně ovládat jiné tvory. V jejich světě žili tvorové podobní opicím. Poskytovali sůvičkám ruce a díky jejich pomoci si docela slušně žily. Jejich společnost se podobala starým Římanům a jiným otrokářským společnostem Země. Sůvičkám to vyhovovalo, ale pak do jejich světa přišli Fedibajové. Měli pokročilejší civilizaci, než byla civilizace sůviček, bohužel s těmi parazity prohráli. Země by dopadla stejně a můžeme mluvit o štěstí, že jsme se s nimi setkali až teď a že jsme proti nim měli od počátku pár odolných jedinců.«

»Naše odolnost není velká,« podotkl jsem ze své vlastní zkušenosti. »Když proti sobě budeme stát tváří v tvář, mohu získat výhodu jiných zbraní, například qura. Když ale na mě zaútočí z úkrytu, budou mít výhodu na své straně. Mají větší výdrž a člověk jim dokáže vzdorovat jen krátce.«

»Ano, ale... vždyť stačí vzdorovat jen krátce!« trval na svém Alfréd. »Důležité je oddělit sůvičky od jejich rukou, přesněji od bytostí, které právě ovládají. Samotné nedokáží nic.«

»Jak je chceš ale oddělit?« zajímalo mě. »Povím ti, v jaké situaci jsme byli. Sůvičky nás většinu paralyzovaly a kentauři by s námi měli lehkou práci i s jejich primitivními sečnými zbraněmi.«

»Vzpomínáš si, jak se kentauři drželi stranou, když jste tam jezdili s obrněnými vozidly?« obrátil se ke mně.

»Vzpomínám,« přikývl jsem. »Zdalo se nám to podivné, na Firhoi na nás útočili sveřepěji. Přitom to byl svět, který jim nepatřil, kdežto doma se drželi zpátky.«

»Oni nebyli doma ani tam,« odušil Alfréd. »Což není důležité, byl tam ale jeden podstatný rozdíl. Když jste používali sirény, kentauři se nepřibližovali.«

»My jsme si mysleli, že neútočí, protože čekají na posily, případně na vypnutí elektřiny. Později nás napadlo, že nás chtějí zlikvidovat lepšími zbraněmi sůviček.«

»Třeba to tak bylo, ale intenzivní zvuk sirén oslabuje vliv sůviček na jejich oběti.«

»To neberu,« nesouhlasil jsem. »Víme dobře, že na nás kentauři útočili samostatně i bez sůviček. Nevypadali jako ovládané bytosti, ale jako tvrdí bojovníci. Pár jich ostatně máme na Firhoi jako zajatce, můžeme to vyzkoušet.«

»Kentaury může ovládat i posthypnotický příkaz,« připustil Alfréd. »V tom jsou sůvičky mistry. Ale i kdyby se sůvičkami spolupracovali dobrovolně, vlastní inteligence jim umožní používat jen luky, šípy a meče. Účinnější zbraně zvládnou jen pod dohledem. Zbavte je úplně vlivu sůviček a máte proti sobě středověké pitomce vyzbrojené luky a meči.«

»Raději bych ty jejich **účinnější zbraně** vyřadil jinak, pokud možno jistěji,« povzdychl jsem si.

»Ano, ale siréna potlačí vliv sůviček na tebe a na tvé méně odolné kamarády,« nadhodil Alfréd. »Ohluší vás, ale nevezme vám vůli a i kdyby nevzala elán kentaurům, kalašnikovy vám zaručí převahu nad jejich meči.«

»Bylo by to dobré vědět, kdybychom se s těmi milými sousedkami v budoucnu setkali,« připustil jsem. »Dáme si pozor, abychom se už na jejich světy nedostali.«

»Má to hned dva háčky,« nesouhlasil Alfréd. »Když se budeme na ty potvory ohlížet, zabrání nám v průzkumu jiných vesmírů a nehneme se z místa. A druhá věc, chcete je nechat beztrestně řídit? Kolik světů zotročily, kolik zla přinesly? Nezlobte se, ale ani Gehenna nezavinila tolik neštěstí!«

»Nemáme zájem na konfrontaci,« uvažoval jsem. »Ani sílu, abychom se jim postavili.«

»Dobrá. Musíme ale počítat s tím, že nás jednoho dne napadnou. Co ti tenkrát říkaly? Čím silnější protivník, tím více důvodů ho zničit? Byla by nebezpečná iluze doufat, že nás nechají na pokoji, když mohou výpravu tefirů na dvojník Firhoi považovat za agresi a porušení dohod.«

»Máš asi pravdu,« zvažněl jsem.

A nejen já; tefirové po Alfrédových slovech přímo ztuhli.

»Musíme se tedy připravit na horší variantu,« ustoupil jsem.

»Budeme muset udržovat vojenskou jednotku, schopnou případnou agresi sůviček zlikvidovat,« navrhl iniciativně David.

»Než by zasáhla, mohly by nám sůvičky citelně uškodit,« strachovala se Saggor. »I když jste je od nás dostali, ztráty na životech byly strašlivé.«

»Na Firhoi sůvičky nepronikly,« připomněl jsem jí. »Tam byli jen kentauři bez sůviček. Mohla to být jejich soukromá akce, nechali jste jim tam přece otevřenou propust.«

»To už by se nestalo, ale hyriome na nás mohou příště poslat vlastní propustí namísto kentaurů atomové bomby,« připomněl všem David.

»Nemusíte se jich bát,« zavrtěl hlavou Alfréd. »Vypravím se k nim a rozmluvím jim to. Především je ujistím, že naše atomové torzní bomby nepotřebují elektřinu a jsou účinnější než jejich.«

»Vždyť je elektřinou nabíjíme!« upozornil ho David.

»Aha, ty nemáš znalosti o vyrovnávacích,« vzdychl jsem si. »Věděl bys, že do vyrovnávačů i do bomb sice přivádíme energii ve formě elektřiny, ale ta se uvnitř mění na torzní pole a to s elektřinou nemá nic společného. Torzní pole mění energii na lokální zakřivení prostoru. Vyrovnávače ti to později vrátí v podobě elektřiny, bomby ji prostě uvolní. Jen pozor ve světě hyriome na elektrické roznětky.«

»Lépe by bylo obejít se bez bomb,« řekl Kokabeel.

»O technických podrobnostech se dohodneme později,« mávl jsem lehkomyšlně rukou. »Tefírové z Firhoi by nám jistě rádi s technickým vybavením pomohli.«

»S tím můžete počítat,« pospíšil si Kokabeel. »Máme je v přímém sousedství a nelíbí se nám to.«

»Jsou v přímém sousedství Země i Firhoi,« připustil jsem. »Ale to jim nemusíme říkat. Zatím jsem jim prozíravě sdělil, že jsou jejich sousedy naše *slabší* světy. Půjdu jim připomenout, že sice nemáme v úmyslu je napadat, ale na útok z jejich strany můžeme ničivě odpovědět.«

»Jen aby si z toho něco dělaly,« pochyboval Kaomau.

»Nebojte se jich,« chlácholil je Alfréd. »Vím jak jim srazit hřebínek. Půjdu tam s Otou, uvidíte, že přijmou mír i s podmínkou, že se vzdají celého svého impéria.«

»Myslíš? Co by je k tomu donutilo?« ožil Kaomau.

»Sdělíme jim přesnou polohu jejich mateřského světa,« kývl Alfréd. »A pohrozíme jim, že jejich svět spálíme. Uvidíte, jak to s nimi zamává!«

»Jen ať je to naopak nevyprovokuje k uspíšení útoku,« starala se Saggor. »Říkal jsi, že obsadily mnoho světů. Co nám bude platné vědět, odkud jsou?«

»Ony to moc dobře vědí,« věštil Alfréd chmurně. »Asi víte, že plodina küfferle, dnes důležitá pro lidi Země, roste jen ve světě Xijtra. Na Zemi jsme ji dokázali pěstovat jen v Novém Německu. Sůvičky hyriome mají také takovou plodinu. Závisí na ní jejich osud a bez jejího výtažku rychle hynou. Zničení jejich světa by je všechny odsoudilo k brzké smrti.«

»Pokud se ji nenaučily pěstovat jinde... Když jim ale prozradíme jejich slabé místo, mohou se tím víc snažit nás znenadání zničit,« váhala Saggor.

»A udělaly by to, kdyby věděly, kde se nacházíme,« řekl Alfréd s úsměškem.

»Jsi si tím jistý?« pochyboval jsem.

»O Bykyle nevědí. Země i Firhoi jsou pro ně *slabšími okrajovými světy* naší zóny. Kdyby na ně zaútočily, nezničily by nás, ale dodaly by nám důvod ke splnění našich hrozeb. Ony si to rozmyslí.«

»Máme ale možnost splnit takové hrozby?« pochyboval David. »Tvrdil jsi přece, že dvojník Firhoi jejich mateřským světem není. Leda by jím byl dvojník Země.«

»Ani ten to není,« odušil Alfréd. »Jejich domovský svět je dál. Kdybychom tam chtěli vniknout, museli bychom použít vazbu přes Jupiterův měsíc Ganymed, pak přes tamní Mars a teprve odtud vede další vazba na jejich svět. Není to snadné, ale konvertory tam po d'áblech zůstaly.«

»Můžeme to zkusit,« souhlasil jsem. »Možná by stálo za pokus poslat jim tam pozdrav, například balón plný letáků. To se kdysi na Zemi také dělalo.«

»Jako nápad to není špatné,« souhlasil Alfréd. »Hyriome sice nemají písmo, ale rozumí tefírštině.«

»Nemají písmo?« podivila se Belial Sarcha.

»Všechny civilizace písmo nepotřebují,« pokrčil rameny Alfréd. »Kopffüssleři je nemají a jsou na docela slušné úrovni.«

»Nebude ještě všechno jednoduché,« podrbal jsem se na hlavě.

»Kéž bychom dostali tak pádné varování jako na Bykyle i někde jinde!«

»Jaké varování?« podíval se na mě Schmidke.

»Tu vlajku na Liščí hoře přece!« vytáhl jsem opět na světlo tu starou záhadu. »Někdo nás přece tou vlajkou varoval... I když možná nechtěně.«

Schmidke věděl o čem mluvím, ale ostatní to ještě neznali. Musel jsem tedy všem říci o zpuchřené české vlajce, nalezené na planetě Bykyle na vrcholku Liščí hory.

»Ta vlajka je opravdu záhadou,« opáčil Schmidke vážně. »Kdyby byla dílem andělů, nedělal bych si s ní starosti. Co když to ale bylo dílo někoho jiného? Pořád mi to vrtá hlavou, proč by andělé použili zrovna českou vlajku? V této podobě přece existuje sotva sto let! No podej mi to nějak logicky! Proč?«

»Těžko. V téhle chvíli to nechápu ani já,« odušil jsem.

Jaká překvapení na nás ještě čekají?

Shodli jsme se na společném postupu pro nejbližší dobu a tefirové z Firhoi se rozloučili. Zůstali tu pozemšťané, pro které byla návštěva vesmíru něčím novým, i když někteří už měli zkušenosti se světem Xijtra. Z početné tefirské delegace zůstala Belial Sarcha, která svou roli zástupce Poradní síně Firhoi ukončila, ale měla jiný důvod proč tu zůstat.

»Budete si na nás muset počkat,« vzdychl si Alfréd směrem ke Gertě a Belial. »Nejprve musíme navštívit naše milé sousedky sůvičky a až potom nás budete mít pro sebe.«

»A co kdybychom tam šly s vámi?« nadhodila Gerta.

»Nebude to bezpečné,« namítal Alfréd. »Nemůžeme si vzít na svědomí, aby vám ublížily. Jdeme tam dva, abychom se vzájemně jistili, ale víc nás být nemusí.«

»Asi to ještě nevíš, ale obě jsme proti psychoútokům odolné,« přidala se ke Gertě Belial Sarcha. »Nebudeme vám tam na obtíž, naopak!«

»Vzal jsem s sebou Gertu i na rozhodující nálet na citadelu Árjů, ale byl jsem si jistý, že se nám tam nemůže nic stát,« přidal jsem se k Alfrédovi. »Tohle tak jisté nebude.«

»Nemusíte všechny nepříjemnosti odnést sami,« durdila se trochu Belial. Ale obě viděly, že je tam nepustíme. Nebylo to nutné a nemínili jsme zbytečně riskovat.

»Když tam půjdeme my dva, bude to nutnost,« řekl za mě Alfréd. »Každý další by tam byl navíc. Každého, kdo by se nám nabízel, proto odmítneme.«

Jeho úsměv ale nebyl nijak jízlivý. Zejména když mu Gerta podala ruku a on ji objal.

»Budeme se o vás strachovat,« přidala se Belial Sarcha, ale nevypadala ustaraně. Zřejmě věřila, že nám sůvičky neublíží. Její jistotu bych ale chtěl mít...

Shromáždění se postupně rozcházelo. Naši starousedlíci si návštěvu rozebrali mezi sebe; nabídli se jim jako průvodci po světě Bykyle a nikdo z pozemšťanů té nabídky neodolal. Kromě Gerty, která si odvedla Alfréda domů, aby se pozdravil s dětmi. Alfréd neprotestoval, byl přece dávno jejich dobrý známý. Belial Sarcha nakonec zbyla mně.

»Tady teď žiješ,« rozhlédla se po mém zdejší bytě.

»Momentálně tady,« souhlasil jsem.

»Chtěla jsem se seznámit s prostředím, kde jsi na Zemi vyrůstal a žil,« řekla. »Navštívila jsem proto všechna místa, kde tě znali. Můžeš tvrdit, že jsi proti mně mládě, ale za krátkou dobu jsi vystřídal víc domovů než já za celý život.«

Pravda, mohla být kmotrou Karla Čtvrtého. Ale nevypadala na to. Byla jiná než Belial Ameata, ale měla zřejmě jiné kouzlo. Na chvilku mi připomněla bezstarostné chvíle, kdy jsme se starali o malé tefirky. Zachmuřil jsem se, když jsem si na ně vzpomněl. Alfréd slíbil, že pošle do Gehenny všechny viníky vražd těch dětí, ale těm už život nevrátí, ani když pošle do pekla i amerického presidenta. Který se o tom mimochodem dozvěděl až ze zpráv a byl zvolen až potom, takže bych mu tu lumpárnu za vinu dávat nemusel... kdyby to nebyl vědomý homunkul d'ábla. Sám za sebe sice žádná darebáctví neudělal, jen to umožňoval jiným. Největší vinu měl jeho předchůdce, který se zřítíl s letadlem. Pro takového grázla rychlá a milosrdná smrt, nebýt podezření, že ho někam unesli... andělé? Zapletená historie!

Poslední děti Gehenny jsme neuhlídali, jsou mrtvé. Bude lépe odvrátit se od minulosti, udělat za ní tlustou čáru a pomýšlet na budoucnost. Máme před sebou svět Bykyle, až na jednu osadu prázdný jako čistý list papíru. Ten budeme muset popsat, abychom se za výsledek nemuseli stydět. Budeme sem zvat lidi z přelidněné Země, ale pečlivě si je vybírat. Příležitost u nás najdou jen lidé s čistým štítem. Vrahy necháme v pevnosti Myeor na Gehenně. Případně na Zemi, ale při prodlužování lidského věku se na ně... jaksi...

nedostane. Kritériem bude všechno jiné, jenom ne peníze.

»Jak se ti tu líbí?« usmál jsem se na Belial. »Nebude se ti tu stýskat po Firhoi?«

»Bykyle je pustina, ale s tebou se mi tu líbí,« odtušila. »Kdyby se ti stýskalo po Zemi, asi bys tu nebydlel, že ne?«

»Země je odtud blízko a pobývám tam dost často,« ujistil jsem ji. »Ale tady bude nový domov lidí a někdo s tím musí začít...«

»Firhoi není o nic dál,« usmála se. »Středy našich světů jsou přece totožné!«

»Tak tu tedy vítěj,« řekl jsem. »Když už máš být mým osudem...«

»Nevymlouvej se na osud,« zarazila mě. »Přiznej se, na ten osud by ses jen vymlouval. Nic proti mě nemáš. Nebo snad chceš říci, že se ti nelíbím?«

»Co se týče krásy, nemám co namítat,« odtušil jsem. »Ale nemysli si, že by u mě rozhodovala krása. A kdyby sis vybrala kvůli kráse ty mě, musel bych říci, že nemáš vkus... Člověk má na druhém milovat především duši. Když ji najde v hezkém obalu, tím lépe. Ale na ten obal hledět nemá. Často to bývá jen krásná, ale prázdná slupka.«

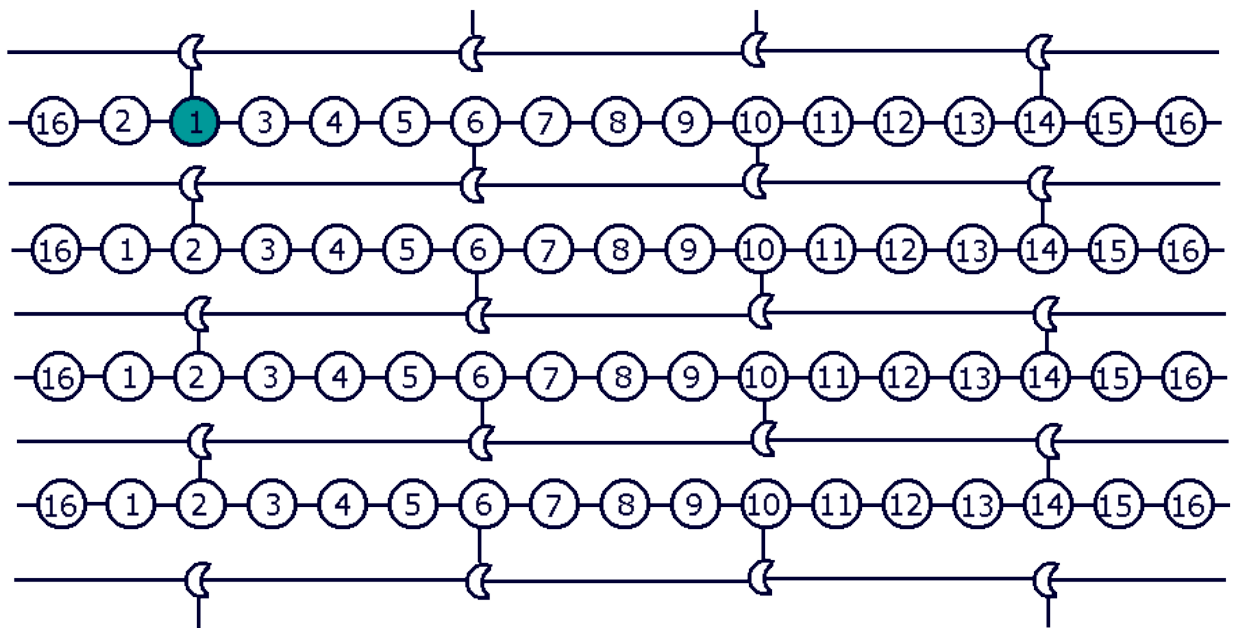
»Máš pravdu,« uznala. »Ale když obal, jak hezky říkáš, krásou nevyniká, neznamená to, že vnitřek je bezcenný... Ale to už si musí každý najít sám. Potěším tě. Opravdu ti věřím, že bys mě jen pro ten ...obal nechtěl...«

»...i když přiznám, že ani proti němu nic nemám,« dodal jsem rychle...

(C) Semerád, Praha 2002

Mapa našeho *hroznu* paralelních vesmírů

s vazbami Země - Měsíc
(mapování z roku 2050 A.D.)

Dovětek

Čtvrtá říše - Čtvrtá Země. Dvě knihy, které na sebe navazují, ačkoliv je mezi nimi rozdíl deseti let. Tolik potřebovali Vávrovi synové, aby vyrostli a dospěli.

Kdo jsou ale andělé, zmiňovaní d'áblem-Schmidkem? Objeví se jen v náznaku, pro děj nejsou důležití - asi by to chtělo bližší vysvětlení.

Schmidke Otovi Vávrovi tvrdil, že v době, kdy se Ota staral o ukončení války mezi chobotnicemi a hitlerovci na Druhé Zemi (zvané Xijtra), objevili se na Zemi další mimozemšťané - d'ábly nazývaní andělé. Snad o nich něco napovídá, že se jich d'áblové báli. A měli proč. Vávrova parta by nedokázala nenápadně umístit výstražné atomové bomby přímo do přísně střežených tajných protiatomových krytů tří nejmocnějších mužů světa, aby je donutila chtít nechtě uzavřít mír. Česká vlaječka na vrcholku Liščí hory ve světě Bykyle ale dává tušit, že se tam někdo ze Země objevil dávno před Vávrovou partou. Kdo to ale byl? Neudělal Vávra chybu, že se na Zemi nesnažil vyhledat partu, která si říkala »Učedníci«?

Schmidke ale nakousl, že to není jednoduché. Útočištěm Učedníků jsou totiž skutečně venušské světy. Venuše je příliš nebezpečná, ani d'áblové na ní nedokázali postavit konvertory, Vávrovci tím méně. Jedni ani druzí tedy Učedníky objevit nemohli. Proto jsou o nich právem ve Čtvrté Zemi jen drobné zmínky a náznaky... například - že Učedníci žádné konvertory nepotřebují...

Dvojnásob by byl Ota Vávra překvapený, kdyby zjistil, že vlaječku na Liščí hoře zanechal na svých toulkách po sousedních světech - dvanáctiletý kluk se svým psíkem.

Chlapec a psík - osamělí objevitelé cizích světů...?

Ano. Ale to už je úplně jiný Autobus.

Možná budete mít štěstí a najdete jej. Chlapec Olda je hlavním hrdinou dětské sci-fi trilogie Andílek - Učedník andělů - Andělský svět, odehrávající se v době, kterou správně popsal Schmidke – vedle Čtvrté říše a zčásti i vedle Čtvrté Země. Setkáte se tam s mluvícími psy a s mnoha dalšími mimozemšťany, dobrými i zlými - včetně zázračně ožvlých mumií. Olda měl štěstí, že se setkal s úplně jinými kosmickými bytostmi, než Ota Vávra.

Na tyto příběhy potom navazuje temnější saga, nazvaná Jupiterský duch. Ta už není napsaná pro děti, duchové jsou paradoxně hodně tvrdé bytosti a jejich svět není Země, i když se na Zemi objeví. Na rozdíl od hrdinů dětské trilogie Andílek jim nejde ani tak o dobro, jako o spravedlnost.

Spravedlnost, která někdy i tvrdě trestá.

(C) Semerád, Praha, 2004

Obsah

AUTOBUS.....	1
Čtvrtá Země.....	1
Rámájanam.....	2
Nálet.....	4
Nordenova pevnost.....	8
Operace.....	24
Studená sprcha.....	29
Jirkův nápad.....	35
Čtvrtá Země.....	40
Setkání.....	46
Mene tekel.....	56
Skrýš.....	59
Poslové smrti.....	63
Spojenci.....	72
Sonda do duše.....	78
Qualda ar mahú.....	85
Děti zla.....	91
Bariéra.....	101
Nezvaní hosté.....	105
Země jménem Firhoi.....	116
Belial Ameata.....	128
Druhá parta.....	134
Magický kruh.....	140
Rána pod pás.....	144
O Nové Německo.....	160
Svatokupec.....	168
Lidskost ďáblů.....	179
Blokáda.....	195
Pokusný králík.....	204
Sebeobrana.....	209
Deputace.....	219
Dědictví Pekla.....	231
Spravedlnost.....	234
Nabídka.....	237
Pevnost Myeor.....	246
Predátoři.....	250
Nové lidstvo.....	262
Ďáblové našich praotců.....	287
Výpomoc.....	303
Bratr ďábel.....	316
Ztracenci.....	326
Zúčtování.....	337
Mapa našeho hroznu paralelních vesmírů.....	352
Dovětek.....	353